

Giới thiệu Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện

Truyện Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện của tác giả Quân Từ Ước Hẹn, kể về một cô gái làm phó thị trưởng, cô thông minh, xinh đẹp, được biết bao chàng theo đuổi...

Còn anh là một tay Mafia, hoạt động ở thành phố mà cô đang sống nhằm lật tẩy những tên tham ô hối lộ và gặp được cô, vì cô là một cô gái đặc biệt, dám bỏ anh khi đi ngang qua trước mặt anh.

Anh bắt đầu có hứng thú với cô và đã giả hiện để trở thành một con cừu non để càng ngày càng âm mưu biến khuôn mặt ấy trở nên ám ảnh hơn và cho đến một lần anh hóa thành một con sói để rồi ăn hết những gì của cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lão thủ trưởng triệu tập gấp

Phố phường rực rỡ vừa mới lên đèn, bầu trời đen như mực, giữa không trung điểm xuyết vài viên linh châu, cuộc sống phong phú về đêm chính thức bắt đầu, lúc này trên đường cao tốc dập dềnh xe qua lại, có một chiếc xe màu bạc, kiểu mới nhất của Porsche làm người khác chú ý, nguyên nhân không phải xe đắt đến thế, mà là mã lực của xe tương đương với tên lửa không ngừng chạy như điên, có thể lái vững vàng như thế thì chắc rằng tay lái của người điều khiển chỉ thuộc hàng tay đua, muốn không làm người khác chú ý cũng không được.

Bên trong xe, người đàn ông trong lái người ta càng choáng ngợp hơn, ngũ quan[1] anh tuần phối với màu da mặt ong, dáng người to lớn, quân trang chỉnh tề, bên trong cơ thể tản mát ra một cỗ máy thẳng, trông mắt đen nhánh nồng nặc sự phiền não, tay dơ lên vững vàng mở dây an toàn.

1 (Ngũ quan chỉ 5 khí quan gồm: tai, mắt, mũi, miệng và thân thể)

Lúc này Lãnh Nhất Thiên cực kỳ phiền não, vốn là anh muốn dẫn thuộc hạ đi thao luyện một chút, thế mà lão thủ trưởng, kiêm chức ông nội của anh lại gọi một cú điện thoại triệu tập anh đến đây, mệnh lệnh cho anh trong ba mươi phút nữa phải về nhà, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Lãnh Nhất Thiên nghe được khẩu khí ấy, còn đâu tâm tình để cùng thuộc hạ luyện tập, bỏ lại cái mũ, và một đám thuộc hạ với vẻ mặt ngầy ngốc, lập tức lấy tư thế chạy một trăm mét nước rút chạy đến nhà xe, dùng chiếc xe Porsche của mình nhanh chóng chạy về nhà, trí nhớ trở nên hồ đồ tác phong quân đội liền quên.

Nếu hỏi tại sao anh lại sợ ông nội của mình như thế? Nói nhảm! Nếu như hộ khẩu của anh trong tay người khác thì không phải sợ? Nhưng cái ông cụ này lại rất tà ác, lâu lâu lại len lén giữ hộ khẩu của anh, còn thỉnh thoảng uy hiếp muốn tìm một cô gái cho anh kết hôn, mọi người xem một chút đây có phải là ông đang đối xử với đứa cháu đích tôn của mình không? Nếu về muộn một chút, không chừng anh sẽ bị lão già bán đi ngay. Nghĩ tới đây, chân mày Lãnh Nhất Thiên bắt đầu nhíu chặt, dùng lực đạp ga xe, tốc độ lái có thể so với tốc độ ánh sáng, lái như bay về nhà.

Porsche với tốc độ ánh sáng lái vào cửa đại viên, cảnh vệ rất tinh mắt, nhìn thấy xe của thiếu tá đại nhân cũng là cháu nội của lão thủ trưởng, theo bản năng hướng về phía lái xe tới chào theo tư thế hành quân, trong mắt hiện lên một tia vô cùng kính trọng, thậm chí đoán chừng thiếu tá đại nhân vừa bị lão thủ trưởng gọi trở về giao phó nhiệm vụ.

Chít, chít

Porsche quẹo vào trước một tòa nhà hai tầng độc lập, rồi dừng lại. Ngay cả đỗ xe trước cửa nhà mình anh đều dùng loại tùy tiện mà ngừng, đoán chừng nếu không phải là vì hộ khẩu của mình trong tay ông cụ, anh sẽ chẳng bao giờ trở về đây. Lãnh Nhất Thiên tắt lửa giận, nhìn một chút đồng hồ đeo tay, không nhanh không chậm, vừa đúng lúc, mở cửa xe đi về nhà.

Khi Lãnh Nhất Thiên đi vào cửa nhà thì kinh ngạc phát hiện trong phòng khách rộng rãi có một cô gái đang ngồi trên ghế salon bằng gỗ lim cao cấp, bên ngoài cô mặc một chiếc áo khoác bằng lông cừu, cái miệng như dát lên hương dạ thảo ngọt ngào, bên trong là một chiếc áo đầm len, kết hợp với một đôi giày cao gót, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, làm cho người ta tìm không ra một khuyết điểm nào, nhưng anh chính là nhìn không bằng lòng, làm ra một bộ mặt khó coi.

"Thiếu gia, cậu đã trở về, lão gia đang ở trong thư phòng chờ cậu." Lão quản gia mắt tinh chân nhanh nhẹn tiến đến trình báo.

Cô gái vốn đang mang bộ dạng ưu nhã thường thức trà, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng của anh lập tức đứng lên, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng, ngẩng đầu ngó anh một cái, trong mắt lóe ra một tia si mê, lại nhanh chóng cúi đầu.

Lãnh Nhất Thiên ý thức nhủ mày một cái, thoáng qua trong mắt một tia chán ghét, ánh mắt của lão già này là bị cắt dán hay không, nếu không phải thế thì ông quăng ở đâu rồi, người như vậy cũng dẫn vào trong nhà, cả phòng khách đều bay mùi nước hoa nồng nặc khiến người ta nôn mửa, không khí bị ô nhiễm nghiêm trọng, anh ngay cả nửa câu không cũng muốn nói, cất bước đi về phía thư phòng lầu hai.

Cốc cốc cốc. . . . .

Sau khi gõ cửa vài cái tượng trưng, anh đẩy cửa đi vào, một ông lão có vóc dáng hơi phát tướng mặc trên người chiếc áo măng tô [2] , đang đứng trước bàn đọc sách dùng cọ luyện chữ, tinh thần phấn chấn, từ đầu vết trên gương mặt có thể thấy được thời tuổi trẻ ông cũng là một người đàn ông vô cùng anh tuấn. Ông lão nghe được âm thanh gõ cửa thì buông bút xuống, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, sắc bén trong mắt chớp qua là tính toán khen ngợi.

2 (Áo măng tô (Bành tô): Áo khoác có chiều dài qua gối, chỉ được mặc bởi một vài tầng lớp trong xã hội, được làm đồng phục ở nơi làm việc chuyên nghiệp hay trong quân đội. Mãi cho tới thế kỷ 17, chúng mới được sử dụng rộng rãi và phổ biến cho mọi tầng lớp. Link ảnh)

"Ông nội!" Lãnh Nhất Thiên hướng về phía ông lão gật đầu một cái, mặc dù ở bên ngoài kiêu ngạo bao nhiêu, đến trước mặt ông nội, anh đều phải tỏ ra cung kính mười phần, ông lão trước mặt này đã dùng chính mồ hôi và nước mắt của mình để đi lên, cuối cùng lại để mất đi người thân quan trọng nhất.

Chính ông lão trước mặt – người đang dùng nét viết những đường thư pháp cứng rắn để dạy anh nên người, dạy anh sống thế nào để trở thành một người đàn ông thực thụ, anh xem ông ấy vừa là thầy vừa là người bạn thân thiết của mình.

"Ừ, trở về rất đúng giờ đó, trước kia cũng không thấy cháu về nhà, xem ra người đã già, vẫn cầm quyển hộ khẩu trong tay là quyết đoán." Lão thủ trưởng quơ quyển hộ khẩu trong tay nói.

"Không phải ông nội đã dạy là mọi việc đều lấy quốc gia làm trọng, con đây đang cùng thuộc hạ của mình luyện tập, nên mới không có thời gian về nhà." Lãnh Nhất Thiên thăm nói, âm lượng của giọng nói mặc dù không lớn, nhưng cũng khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều nghe rõ.

"Miệng lưỡi sắt bén! Quốc gia yêu cầu cháu không được cưới vợ, không được sinh con cái nổi giời tông đường sao? Nói cho cháu biết, lịch sử nói cho chúng ta nhiều người hợp lại mới tạo nên sức mạnh lớn, cháu nói xem Thiên Thiên, cháu cứ mãi ở trong đám đàn ông kia, khi nào mới có thể sinh con đẻ cái đền đáp quốc gia, chất trai nhà lão Lý cũng có thể đi bộ được, còn giành nước tương rồi." Lão thủ trưởng dùng bộ dáng rên rỉ không thành thép nói

"Là dành đi mua tương?" Lãnh Nhất Thiên nhìn bộ dạng gợn dỗi của ông nội kiêm thủ trưởng của mình, nghĩ tới cuộc sống sau này của mình sẽ không thể trôi qua bình yên như vậy.

"Bố nó là đánh đám giành nước tương, thằng bé nghe nói thứ hạng của mình thấp hơn ba, mọi thứ cũng kém hơn ba, hay là ông ta ám chỉ mĩa mai ông, nói muốn chất trai đáng đáp giống như ba, dù sao có cũng tốt hơn không có; lão già ấy đi tới khắp nơi với người khác nói lão là cháu trai của BL, vừa nghe ông đã biết đây không phải là lời tốt, quả nhiên, khi ông bắt được người hầu của lão đem về hỏi, người ta nói cho ông biết đây là người đàn ông có bệnh đồng tình luyến ái, rồi ông hỏi lại ông lão kia khiến ông tức đến phát điên, ông sống đến từng tuổi này chưa nghe đến cái chuyện buồn cười như thế bao giờ, lão Lý mới là người thân của BL, bọn họ đều là người nhà của BL. Còn vóc dáng của ông nội thì sao? Thời trẻ ông nội cũng là một Nhất chi hoa [3] . Ông, hay ông nên tìm một cô gái xinh đẹp cùng sinh một đứa bé đi, sẽ khiến cho lão Lý tức chết đó." Lão thủ trưởng hướng về phía nhà lão Lý hét gầm lên, ngực run lên một cái, đoán chừng là bị tức đến không nhẹ.

Lãnh Nhất Thiên nghe được lời này, rốt cuộc cũng biết nguyên nhân chính, thì ra là bị người ta kích thích, BL? Đám người lớn tuổi này có trí tưởng tượng đủ phong phú, liền tìm tất cả các từ ngữ trên in-to-nét, Nhất Chi Hoa? Ông nội xác định muốn dùng từ như vậy sao?

Lão Lý à lão Lý, đây chính là chuyện không có phúc, ông lại đi lừa gạt chất trai, không có chuyện làm sao mà kích thích ông nội của anh đây?. Hiện tại lại khiến cho anh khó xử, nếu anh không đem mối thù ra hành hạ cháu trai nhà họ Lý, anh liền không mang họ Lãnh.

"Nếu như cháu nhớ không lầm, ông nội thường nói đáng đáp của cháu giống như ông nội, một chữ là “đẹp trai”, đẹp trai như vậy không sợ không tìm được cháu dâu cho ông? Bao nhiêu cô gái xinh đẹp bên ngoài kia, làm gì mà phải vội vã kết hôn." Lãnh Nhất Thiên nhìn ông lão trước mặt bởi vì nghe lời của anh mà ánh mắt càng phát ra sự dẫn dắt cùng đắc ý.

"Tất nhiên, nhớ năm đó, hàng trăm cô gái theo đuổi ông nội. . . . ." Lão thủ trưởng há hê nói, đột nhiên để ý đến cái gì hết lớn một tiếng: "Thằng quỷ nhỏ, dám để ông của con sắp bầy, ông dạy con đến độ con leo lên đầu ông ngồi luôn à?".

"Bình bát yếm trá [4] , chiến trường không phân biệt cha con, đây là ông nội nói quân tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy [5] ." Lãnh Nhất Thiên nói ra, lòng không hề hối cải.

4 (Bình bát yếm trá: có thể dịch là Chiến tranh không ngại lừa dối, việc quân cơ không nề dối trá, một nhà quân sự luôn phải biết lừa địch)

5 (Nhất ngôn ký xuất: Một lời nói đã phát ra. Tứ mã nan truy: Xe bốn ngựa kéo khó đuổi theo kịp. Tóm lại ý nói lời nói thoát ra khỏi miệng không thu lại được, có hối cũng không kịp.)

"Vậy ông nội có phải hay không đã dạy con nên nghe lời cấp trên, người cũng dạy con làm mọi để sống, ngoan ngoãn nghe theo lời ông, không được tranh cãi đây là mệnh lệnh!" Lão thủ trưởng nghiêm túc nói, thoáng qua trong mắt một tia tính toán, cùng cháu so công phu nói chuyện, không có cửa đâu.

Nghe xong lời này, Lãnh Nhất Thiên nóng nảy: "Không phải ông nội muốn còn cùng với cô gái dưới lầu kết hôn đó chứ? Ông nội có nhìn rõ cô gái kia chưa?". Ông nội sẽ không thật vì tức giận với lão Lý, mà đem anh bán đi, đoán chừng ở trên đường tùy tiện kéo một cô gái về đây.

Trên người cô gái đó xịt bao nhiêu nước hoa, người đàn ông mới cưới một người như thế về nhà để ngọt chết, nhưng đó lại là mệnh lệnh, nếu ông nội thật bắt anh cưới, vậy số mạng anh chẳng thể thoát được việc cưới ấy.

Đang lúc tâm của Lãnh Nhất Thiên nguội lạnh, lão thủ trưởng lên tiếng nói: "Ông cũng chẳng thể không phân rõ đúng sai, cho con hai cách lựa chọn, một là con đi xuống lầu dưới lập tức cưới cô gái kia, hai là cho con treo nhiệm vụ này lại một năm, trong một năm đó phải tìm một cô gái kết hôn cùng. Nếu đến lúc đó tự mình không tìm được, vậy thì phải ngoan ngoãn nghe lời sắp đặt của ông nội.", dứt lời lấy từ trong ngăn kéo ra một túi tài liệu đặt lên bàn.

Bộ dạng không cho phép người đối diện tùy ý chọn hay trốn tránh

"Cháu biết rồi." Lãnh Nhất Thiên cầm túi tài liệu lên, đáp án rất rõ ràng rồi, anh rất sáng suốt chẳng thèm phản bác, kết hôn, chuyện cười, ngày ngày gặp bộ dáng của cô gái kia, để cho anh tránh cũng không kịp, nhưng mà trước mắt có thể kéo dài liên tri hoãn, một năm có rất nhiều biến cố.

"Ừ, không có việc gì thì trở về đi, chớ quên chuyện chính." Lão thủ trưởng vẫy vẫy tay nói.

Lãnh Nhất Thiên liếc mắt một cái, anh là rời đi trong giờ huấn luyện, còn không phải là do ông triệu tập gấp sao, lúc này rốt cuộc nhớ tới chuyện luyện tập quan trọng kia, xem ra lão già này là ở nhà cho nên xin ra buồn bực, thỉnh thoảng muốn trêu chọc anh đây mà, thật giống một đứa bé à nha. Trong lòng nghĩ như vậy, bước chân vẫn là ngoan ngoãn ra đi ngoài.

Lão thủ trưởng ngồi ở trên ghế nhìn đứa cháu của mình rời đi, trong mắt có vô hạn cảm giác tự hào, lão quản gia ở cửa thư phòng nhìn thấy tình hình như vậy, hướng tới Lãnh Nhất Thiên cung kính gật đầu một cái, sau đó đi vào trong thư phòng.

"Thời gian trời qua thực vui vẻ, trong nháy mắt đứa nhỏ này đã lớn thành như vậy, thật là càng lúc càng giống ba của nó." Lão thủ trưởng cảm thán mà nói.

"Tất nhiên, cậu chủ cùng tiểu thiếu gia đều giống như lão gia, vô cùng anh tuấn ạ!" Lão quản gia cười híp mắt nói, giống như đang khen đứa cháu của mình.

Lão thủ trưởng nghe lời quản gia nói, cũng không lên tiếng, trong mắt xuất hiện hải lòng cùng kiêu ngạo, ông đã giáo dục đứa bé này một cách đúng đắn.

"Chỉ là lão gia, mới vừa rời tại sao ngài chắc chắn tiểu thiếu gia chọn con đường thứ hai ạ? Nếu tiểu thiếu gia chọn con đường thứ nhất. . . ." Lão quản gia lại không dám nhớ lại.

"Một tay tôi dạy dỗ đứa bé này nên tôi phải hiểu rõ, cái loại phụ nữ kia tới cuối cùng cũng chỉ là một hãm cầu không được dọn dẹp sạch sẽ, đứng bên cạnh cô ta còn khiến tôi ngứa mũi, cưới về chỉ làm khổ thân mà thôi?" Lão thủ trưởng xì mũi coi thường, bộ dáng khinh ghét cô gái kia.

Lão quản gia vừa nghe vừa nghĩ thầm cảm thán gừng càng già càng cay, tiểu thiếu gia nghĩ cũng không nghĩ ra đây là lão gia ra tay bày mưu tính kế, muốn anh tâm cam tình nguyện kết hôn, càng nhìn càng kính phục ông chủ, nhưng không nhìn được nhắc nhở: "Khụ, lão gia, đó là mùi nước hoa, được các cô gái ngày nay rất ưa chuộng.", Ở trong lòng bổ túc một câu, chỉ là cô gái lâu dưới phun lên người thật sự quá nhiều.

"Tóm lại tôi không thích, cháu dâu sau này của tôi sẽ không thói giống như thế." Lão thủ trưởng hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lại bị bức hôn rồi hả?

Sau khi Lãnh Nhất Thiên rời khỏi thư phòng, liền bước nhanh ra ngoài cửa, không thèm nhìn đến cô gái trong phòng khách vẫn đang len lén nhìn anh, trực tiếp bước lên xe.

Cô gái đứng ở phòng khách, mặt mày đỏ bừng mang theo sự hưng phấn không ngừng nhìn về bóng lưng người đàn ông đã đi xa, ba của cô nói cho cô biết chỉ cần thắng được lão thủ trưởng, chàng trai kia sẽ lập tức thuộc về cô, còn nói cái gì đó là một người con trai vô cùng anh tuấn, mặc quần trang rất oai hùng, vừa nhìn thấy tim liền đập nhanh.

"Tiểu thư Chu, tài xế đã đợi bên ngoài, để tôi tiễn Tiểu thư ạ." Lão quản gia mới vừa đi xuống lầu dưới, không kiêu ngạo không tự ti nói, có lẽ đã để cô gái kia nán lại lâu quá, khiến căn phòng giờ ngập mùi nước hoa của cô ta, trên người ông quản gia tỏ ra ý tứ muốn đuổi khách.

Cô gái rốt cuộc cũng tỉnh lại từ cõi mộng, hấp tấp nói: "Quản gia, lão thủ trưởng nghĩ như thế nào. . . . .".

"Suy nghĩ của ông chủ, tôi phần tư không dám nói lung tung. Xin mời tiểu thư Chu!" Lão quản gia làm ra một tư thế xin mời, trong lòng suy nghĩ một lát có nên bảo người dọn dẹp làm vệ sinh lầu một lại một lần nữa hay không, thuận tiện hút sạch để cho không khí trong lành, nếu không ông chủ xuống sẽ không có tâm tình để ăn cơm.

Rõ ràng là hành động đuổi khách, khiến cho mặt cô gái kia vô cùng khó chịu, nhưng cũng không dám nói nửa câu oán giận, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi về trước, dù sao trước khi tới đây ba cũng đã dặn dò cô, người quản gia này mặc dù là người giúp việc nhưng địa vị lại khá cao, rất được lão thủ trưởng coi trọng, cô cũng không được phép đắc tội.

Bước nhanh đi tới cửa xe, mở cửa xe, lên xe, quan sát diễn biến bên trong, Lãnh Nhất Thiên càng thêm tức giận nhiều hơn, đem túi tài liệu đã được niêm phong kín, từ từ khởi động xe.

Khi chuẩn bị lái xe, thông qua kính chiếu hậu anh thấy cái bao tài liệu mà mình tiện tay quăng đi, đột nhiên thật tò mò cái nhiệm vụ lão già kia bảo anh thi

hành là cái gì, dù sao bên cạnh ông nội cũng chẳng thiếu cao thủ, không cần thiết bảo anh từ quân đội xa xôi trở về, càng không thể nào lấy cớ nhớ anh để bảo anh về.

Ngón tay hoạt động, anh cầm túi hồ sơ lên, không có dong dài liền mở nó ra.

Cẩn thận đọc phần danh sách cùng chú thích bên trong, càng xem, mày đẹp càng nhũn chặt, đây không phải là danh sách một đám quan quyền cao chức trọng sao?

Có ý tứ gì? Khi Lăng Nhất Thiên nhìn tới sấp giấy lớn dưới danh sách, đó là tài liệu điều tra được, đây chính là ý bảo anh điều tra lại đám quan thanh liêm của mình sao. Nhưng mà hình như lão già kia đã tìm lắm người rồi, hiện tại anh đến huấn luyện binh sĩ mới còn không kịp, ở đâu ra thời gian điều tra từng người một trong danh sách này?

Đem tài liệu cất cẩn thận vào túi hồ sơ, đập cổ ưu phiền xuống, nhấp ga để chiếc Porsche nhanh chóng lao ra đường lớn.

Người cảnh vệ đứng ở cửa đại viện thấy tình hình trước mắt, lập tức cung kính cúi chào người lái xe, thăm nghĩ có lẽ là thiếu tá có công việc bận rộn phải đi gấp.

Porsche chạy ra đường cao tốc, cũng không trở về nơi tập hợp của quân đội, mà rẽ qua một hướng khác.

Nửa tiếng sau, chiếc xe Porsche màu bạc đỗ trước một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, kỳ quái là club tư nhân không giống với những club tư nhân khác, vách tường được che kín, làm cho người ta không tìm được cửa ra vào, nhưng bên cạnh bãi đỗ xe luôn có một cận vệ đứng nơi đó chờ khách.

Để kinh doanh một câu lạc bộ bí ẩn kiểu này thì tuyệt đối không đơn giản, có lời đồn đãi gian phòng này là trụ sở chính của một băng nhóm áo đen nào đó, là của một người nào đó vô cùng lừng lẫy, và rất nhiều câu chuyện ồn ào ngoài sau nó.

Mặc dù như vậy, vẫn có rất nhiều người muốn vào trong một lần cho biết, dù sao trước mắt cũng chỉ là nơi cho các doanh nhân tụ tập, chứ không phải là trụ sở riêng tư của băng nhóm nào đó.

Người vào được trong đây làm sao không giàu không cao quý cho được, một tiếng đồng hồ ngồi trong đây tương đương với thu nhập trung bình hai mươi năm của một gia đình bình thường, chứ đừng nói là ăn uống hay vui chơi.

Lăng Nhất Thiên bước xuống xe, đem chìa khóa quăng cho tên vệ sĩ trước mặt, cầm theo túi tài liệu đi vào bên trong, nghiêm túc đem bàn tay của mình đặt vào máy dò dấu vân tay, sau đó giống như chạm vào nút gì đó vách tường từ từ mở ra, Lăng Nhất Thiên trực tiếp đi vào bên trong, đi qua một đường hầm nhỏ, bước chân của anh rất nhanh nhẹn như thể anh rất thường xuyên vào đây.

Qua một con đường nhỏ cỏ xanh rì không ai biết sẽ dẫn tới đâu, hai bên đường trồng đủ loại hoa lá, còn có một thác nước nhân tạo, nước cứ chảy xuống róc rách như thể ta đang bước trên một khe suối; xa xa có một chiếc công hình vòm mang phong cách quay ngược lịch sử, làm cho người ta lầm tưởng đang đi vào một sân lớn trong thời xưa, xuyên qua cổng vòm, sẽ là một mảng kiến trúc cổ điển, kết hợp tinh xảo với cửa sổ nhìn ra biển lớn.

Lăng Nhất Thiên đi vào một căn phòng được đề tên là “Ngự Cảnh Uyển”, trực tiếp đi vào, hiện ra trước mắt là những vật dụng bằng gỗ vô cùng độc đáo, bình hoa tươi làm bằng men sứ xanh, mùi hương cây Đầm Từ nhẹ nhàng trong không khí, cạnh cửa sổ có một bóng dáng cao lớn đang đứng dựa lưng về cửa chính, ngón tay thon dài cầm ly rượu đỏ, được ánh trăng phản chiếu tạo thành một bóng dáng lung linh và tuyệt mỹ.

Lăng Nhất Thiên đã quen với việc này nên không nói gì đi đến khay trà đặt trên bàn gỗ Từ Đầm, cầm lấy một ly trà lên uống một ngụm, coi như không thấy sự lạnh lẽo trong buồng tối.

Sau khi uống nước xong, Lăng Nhất Thiên nhìn ra phía cửa sổ, lớn giọng nói

“Đại ca, lần này anh phải cứu em”

“Thế nào? Lại bị ông nội bức hôn nữa à?” Người đàn ông đứng bên cửa sổ liền quay người lại, cười như hoa mua xuân, không ngại trêu chọc anh em của mình.

Ánh trăng cùng mơ hồ đèn chiếu sáng vào cái khuôn mặt tựa như tượng điêu khắc của người con trai ấy. Sóng mũi thẳng tắp nhờ ánh sáng phản chiếu càng lộ ra vẻ mạnh mẽ, làm cho người đối diện phải nổi da gà vì sự lạnh khốc của anh ta. Hai mắt đen nhánh tựa như một hồ nước sâu không thấy đáy, trong con mắt thảnh thơi hiện lên một ánh lửa, thần bí khó lường. Đôi môi mỏng màu đỏ thắm. Vẻ đẹp của sự lạnh lùng và chết chóc.

"Cùng bức hôn không khác bao nhiêu." Lăng Nhất Thiên ném túi giấy trong tay ra, ý bảo anh xem đi.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ không có đi nhìn cái túi hồ sơ “khủng bố” đó, mà nhàn nhạt nhấp một ngụm rượu đỏ, hưởng thụ cảm giác bình yên hiếm có này.

Nhìn đến bộ dạng lười biếng của anh ta, Lăng Nhất Thiên càng buồn bực hơn, chuyện lớn như vậy mà anh ta lại như không quan tâm, Lăng Nhất Thiên không nhịn được lên tiếng nói: "Không phải chứ, đại ca, làm thế nào anh lại chẳng thèm quan tâm tới anh em này nữa rồi, đây chính là tương lai, là hạnh phúc cả đời của em đấy ạ. . . . .".

Sở Chiến đưa mắt lạnh nhìn sang, lập tức là anh anh không thể thao thao bất tuyệt nữa: "Không phải anh vẫn đứng ở chỗ này sao?", ý phức tạp như thế, nói ra nhưng lại như không nói?

Đúng, đây chính là Sở Chiến, lời đồn đãi anh chính là người lợi hại nhất cũng là người quan trọng nhất trong giới Mafia Italy, người ta đồn anh một thân một mình tự xưng danh trong giới Mafia; khiến giới Mafia Italy xưng anh là Thần; lời đồn đãi anh là kẻ giết người không thấy máu, ăn tươi nuốt sống, tàn nhẫn – cái từ này là do chuyên gia vì anh mà thiết kế; họ còn đồn đãi có vô số cô gái chạy theo anh như vịt, nhưng bên cạnh anh chưa có loại sinh vật nào giống như thế. Chỉ có người đi theo anh mới biết anh không phải như lời đồn đãi, cái người này tuy không phải quan cao, nhưng có thể giậm một chân khiến quan cao chúi lún xuống ngựa (lời của editor: Tức là làm cho mấy ông quan lớn rớt chức đó ạ), nên hiện tại có bao nhiêu ông lớn và triệu phú a đua cùng nịnh hót anh, nhưng anh đối với chuyện này chẳng làm hăng say.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vui đùa một chút cũng tốt

Lãnh Nhất Thiên nhìn người bạn trước mắt không có nhiều biểu cảm, cũng chẳng có sức đấu võ mồm, thờ dài nói: "Đây là nhiệm vụ ông nội mới vừa giao cho tôi, bên trong là danh sách những quan viên hối lộ, nghe nói là có người tố cáo những người này, tình huống cụ thể như thế nào thì muốn tôi điều tra rõ, ông cụ còn nói chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ này thì tìm một cô gái tốt kết hôn và sanh con, đoán chừng là lần này ông cụ bị lão Lý trong đại viện kích thích không nhẹ, nếu không cũng không vội vã như vậy."

Dứt lời, nhìn thấy người con trai trước mặt đối với anh nói dường như không mấy để tâm, còn tỏ ra một bộ dáng lười biếng, nhàn nhạt uống rượu đỏ, Lãnh Nhất Thiên vô cùng buồn bực cảm lý rượu đỏ đang đặt trên bàn uống ừng ực một hơi, muốn xem trong rượu đỏ có cái gì tốt mà anh ta lại uống say sưa như thế.

Nói đến giao tình của Lãnh Nhất Thiên và Sở Chiến, phải nói là rất sâu nặng, không phải là thứ tình cảm mà dùng một hai lời có thể nói rõ, phải kể đến câu chuyện tám năm trước ngày Lãnh Nhất Thiên chỉ là một tiểu đội trưởng, lúc đi thi hành nhiệm vụ nên quen biết, Lãnh Nhất Thiên nhìn anh vô cùng nghĩa khí, nên hết sức yêu thích anh, vì vậy liền kết nghĩa anh em, trở thành đồng minh và cũng là cấp dưới của Sở Chiến, chuyện này chỉ âm thầm tiến hành, ngay cả lão thủ trưởng cũng không biết, dù sao lấy thân phận của anh mà đi kết giao với người trong giới hắc đạo thì không đúng lắm.

Lãnh Nhất Thiên nhìn Sở Chiến từng bước, từng bước đi lên vị trí người đứng đầu giới hắc đạo, nhìn những vị quan cao chức trọng không ngừng nịnh bợ anh, nhìn anh đánh bại các đối thủ một cách khôn ngoan, trong lòng anh càng sùng bái và kính trọng người bạn tốt này.

"Tiểu tử thôi, muốn uống rượu thì vào hầm rượu tự tìm rượu thích hợp, cậu cũng biết binh rượu Chateau Lafite Rothschild năm 82 là cực phẩm; phải vất vả lắm mới tìm được." Sở Chiến vung tay chặn ly rượu cao cổ lại chậm rãi nói, nhìn về mặt của anh lại lộ ra rất nhiều đáng tiếc.

Lãnh Nhất Thiên nghe lời nói này, rượu đang ngậm trong miệng không nhịn được phốc ra ngoài, tất cả đều nằm trên khay trà.

Sở Chiến là người ưa sạch sẽ nhìn trong phòng bị một màn hỗn loạn, mày đẹp nhíu chặt lại, lập tức xoay người, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

"Làm ơn đi đại ca, anh đừng chỉ quan tâm đến rượu của anh, không có chút nào quan tâm đến em cả, huống chi rượu trong phòng rượu của anh cái nào cũng đáng tiền hết? Em rất hoài nghi những lời em nói ban nãy anh có nghe được hay không, hiện tại lão già kia đang thúc giục em kết hôn, suy nghĩ một chút em liền tức giận, đại ca cũng không thể tìm đối tượng giúp em, vậy thì có thể giúp em chuyện này không, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi." Lãnh Nhất Thiên buồn bực nói.

Sau khi nói xong, thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên đột ngột, thời điểm còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, Sở Chiến mang một bộ mặt rét lạnh, nhẹ nhàng đi tới, làm cho người ta cảm thấy khẽ run rẩy "Nói như vậy là lỗi của tôi sao? Làm đại ca lại không làm gương, không giúp đỡ cho cấp dưới? Còn lẽ tôi đã già? À, đột nhiên tôi nhớ đến bên Châu Phi còn thiếu người".

Một câu nói không nhanh không chậm khiến Lãnh Nhất Thiên khẽ rung mình một cái, tính khí của bạn bè anh rất ngoan cố, anh là người rõ ràng nhất; nhưng mà càng như thế anh càng không để ý, cũng không thể để anh ta tức giận được, vì anh ta càng tức giận thì hậu quả càng nghiêm trọng.

Châu Phi thiếu người? Tha anh đi, anh không muốn phơi thầy ở Châu Phi đâu, đến lúc đó thà cho lão già cầm súng bắn anh cho xong; vội vàng khoát tay giải thích "Không phải, không phải, đại ca đừng hiểu sai ý của em chứ, em ngưỡng mộ đại ca như nước sông vô tận vậy. . . . . Nam tử hán đại trượng phu nên lấy sự nghiệp làm trọng, đại ca chẳng già chút nào cả."

Nhìn bóng lưng cô đơn của đại ca, trong lòng suy đoán không ra tâm tình của anh, Lãnh Nhất Thiên cũng không thể nói thật, mặc dù Sở Chiến gần ba mươi tuổi, đang phù hợp câu nói "Đàn ông ba mươi một tuổi như một đóa hoa", nhìn anh hăng hái tiến lên độ tuổi ấy, càng phát ra khí chất của một người đàn ông thực thụ, nhìn dáng người của một con người đang lãnh đạo giới hắc đạo, nếu không phải ngày ngày rèn luyện mà có được, lòng phụ nữ đó bùng, nếu không phải anh ưa sạch sẽ, chán ghét phụ nữ, đoán chừng những người phụ nữ lui đến đây sớm biến nơi đây thành lãnh cung rồi.

"Nhưng, đại ca, đừng nói là anh muốn làm thật em nhé...nếu đúng cũng phải cho em nói một câu, anh không thấy tháng ngày trôi qua quá đơn điệu sao, không có phụ nữ bên cạnh, không có đánh nhau, khắp nơi đều là thái bình, ngày ngày như vậy sẽ chẳng còn thú vị nữa, sao không ra ngoài dạo chơi một chút, nói không chừng sẽ gặp phải chuyện tốt à, thế nên từ khi ông nội giao nhiệm vụ này cho em, em liền nghĩ đến anh và ngay lập tức tới đây." Lãnh Nhất Thiên châm chọc nói, không chút nào bởi vì chính mình tính toán lợi dụng người khác mà cảm thấy ngượng ngùng.

Chờ nhìn anh ở trong quần ngũ luôn tỏ ra cứng nhắc, đứng trước mặt Sở Chiến tất cả đều thay đổi; trở thành một người con trai, miệng lưỡi trơn tru, so với việc dụ dỗ một cô gái còn lợi hại hơn.

"Điều này có quan hệ với tôi sao? Cậu nhìn chỗ nào thấy tôi buồn chán?" Sở Chiến không biểu lộ nhiều vẻ mặt, đối với chuyện gì cũng không hăng hái tham gia, đối với anh mà nói mọi chuyện đều là chuyện dễ giải quyết, cho nên cảm thấy vô vị với việc đánh trống reo hò, thiếu hụt đối thủ mà trở nên nhàm chán.

"Đương nhiên có liên quan, quan hệ rất lớn, dù sao hiện tại đại ca cũng rảnh rỗi như vậy. . . . Ách, ý của em là nhàm chán, không bằng em đưa cái nhiệm vụ này cho anh, để đại ca đi chơi một chút, xem sắc của mấy vị quan này, từng bước từng bước đem mọi chuyện ra ánh sáng, nhìn bọn họ giống như đang trong một tổ kiến không ngừng nhảy ra, đại ca không cảm thấy rất thú vị sao?" Lãnh Nhất Thiên tựa tít phi tiêu cười hì hì, giống như đang nói chuyện ngày ăn cơm cần ăn đủ ba bữa, không phải một chuyện vô cùng tàn khốc.

Theo ý anh, đại ca là bởi vì nhàm chán nên mới sống qua ngày ở nơi đây, nếu giống như những công tử khác, hội quán này đã sớm bị các cô gái vây kín rồi, nếu lấy vóc dáng của đại ca ra làm mục tiêu, thì anh chẳng cần tìm đến phụ nữ, mà phụ nữ đã tự động tìm đến tận cửa, đáng tiếc là đại ca anh lại mắc chứng bệnh ghét phụ nữ, tuổi đã gần ba mươi mà vẫn còn mình không, nói ra thì thanh danh không tốt lắm, Lãnh Nhất Thiên vô tội sờ lỗ mũi một cái, quên rằng mọi chuyện anh đều lấy vị đại ca kia làm thành đối tượng, bây giờ đều là kẻ độc thân giống nhau.

"Tiểu tử thôi, tôi khinh bỉ cậu, tính gài bẫy tôi sao; đừng cho là tôi không biết cậu đang tính toán cái gì nhé. Nếu nhàm chán như vậy, vui đùa một chút cũng được, hi vọng những người này nhanh trí một chút, có thể tạo cho tôi một trò vui." Sở Chiến lưỡi biếng nói, ý nghĩ của tiểu tử kia quá rõ ràng, nhưng có thể dùng đó là trò chơi cũng vui.

Lãnh Nhất Thiên thính tai nghe được cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, anh biết năng lực của người anh gọi là Đại ca, nghe được Sở Chiến nói như vậy, lập tức vui vẻ mang tư liệu tới, nếu nói anh có cái đuôi, không phải rất cần chủ nhân quan tâm như chó Nhật sao?

"Tôi có nói sẽ giúp toàn bộ sao? Còn dư lại tự mình giải quyết đi." Sở Chiến đem vài tư liệu rút ra, tức chết người không cần mạng nói, không quan tâm đến phản ứng gì, uống hết ly rượu xong tự mình đi ra ngoài.

Nhìn căn phòng trống trải, trong tay còn cầm rất nhiều tư liệu, Lãnh Nhất Thiên thất bại rồi, tâm tê liệt phôi: "Đại ca, không phải anh đang chơi em đó chứ, em chỗ này mất một đồng nước miếng, vậy mà anh không giúp em sao. . . . ."

Trong đêm đó tại nhân viên của phòng ăn uống và vui chơi kể lại, đêm đó trong một căn phòng truyền ra tiếng hét hung hăng, còn dường như bị tiếng la ném bỏ vật gì đó, nghe trong lòng người lạnh buốt, dĩ nhiên đây là nói sau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chuẩn bị trước khi làm nhiệm vụ

Sau khi Sở Chiến ra khỏi phòng, anh chậm rãi đi tới hầm rượu, đối với người có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng như anh, mới vừa nhìn cái phòng riêng của anh bị Lãnh Nhất Thiên phun rượu tùm lum không thể không bỏ đi, ở hiện tại anh đã có đủ tiền và vị trí riêng nên không ai dám đụng vào, dường như đúng như lời Lãnh Nhất Thiên nói, ngày trời qua quá nhàm chán, đi nơi khác đổi gió một tí cũng hay, cho nên anh mới chấp nhận lời đề nghị của Lãnh Nhất Thiên.

Hầm rượu bên dưới chỉ có chủ nhân của nó là Sở Chiến và những người mà anh thực sự tin tưởng thông qua kiểm tra dấu vân tay mới được phép đi vào, bên trong có khoảng trời riêng, căn phòng lớn 200 mét vuông với những ánh đèn sáng rực, bảy tám giá rượu bằng gỗ chạy thành những hàng dài, trên giá là các loại rượu quý vô cùng giá trị, chung quanh là vách tường lớn màu vàng nhạt được trang trí hoa văn sinh động, làm cho người ta có cảm giác hoài niệm, giá sách được bao bọc bằng thảm lông cừu, khay trà bên cạnh cũng được đặt lên bàn cẩm thạch, tiếng Violin khe khẽ của bên ngoài cũng du dương trong căn phòng.

Nếu người khác tận mắt thấy cái hầm chất đầy rượu quý như thế này, đoán chừng phải học máu, rất nhiều người bỏ giá cao tìm trên thị trường cũng chẳng có được bình rượu thứ hai.

Sở Chiến đem tài liệu trong tay tùy ý quăng lên bàn trà, đi tới một góc giá rượu, từ bên trong lấy ra một chai rượu đỏ cùng một ly rượu chân cao, đi tới bàn cẩm thạch, lưỡi biếng thưởng thức rượu đỏ, trên mặt có vẻ được không vừa lòng.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn thạch, giống như đang gõ trên những phím Piano; một tay còn lại tùy tiện xóc mớ tài liệu trên bàn, không chút để ý đọc, càng xem đến phần sau, trong mắt càng dâng lên vẻ mặt thú vị.

Loáng thoáng một phần tài liệu lớn với tiêu đề lớn《Phó thị trưởng thành phố S — Đường Tổ Khanh》, bên trong còn có thêm tấm hình của một cô gái, chính là phó thị trưởng thành phố S đang gây xôn xao ở cộng đồng đó sao. Đối phương mặc một bộ trang phục công sở màu đen, ngồi ở trước bàn làm việc, mặt trái xoan, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngài và dĩ nhiên khóe miệng hơi nhếch lên, khiến cho người khác luôn cảm thấy vui vẻ và đầy hứng thú với cô, đúng là một mỹ nhân xinh đẹp và hiếm có.

Làm Sở Chiến cũng cảm thấy thú vị với cô gái này; không phải chỉ vì cô xinh đẹp mà cả vị trí mà cô đang ngồi; cũng không phải bởi bộ dáng mỹ lệ của đối phương, mà là nụ cười như cánh hoa ngọt ngào của cô, nó khơi dậy hứng thú trong một con người. Thế nhưng từ trước đến nay người sống trong quan trường luôn cố ngụy trang, khiến Sở Chiến đột nhiên rất có hứng thú muốn biết được diện mạo phía sau lưng của cô.

Xem ra Lãnh Nhất Thiên nói cũng đúng, những ngày gần đây trôi qua thật là quá nhàm chán. Nếu không muốn chết đi ở chỗ này, thì nên ra tay một chút, cũng coi như đại ca giúp em trai một chuyện, chứ thật ra chỉ cần mạng lưới tình báo của anh, lập tức có thể tra mười tám đời tổ tông người ta nữa, đừng nói là chỉ một vài người như thế này.

Sở Chiến chậm chậm đọc phần tài liệu trong tay, càng xem chân mày nhíu càng sâu, thế nào cũng muốn không thấy thông tin về bối cảnh phía sau lưng của cô gái ấy, là ai đã giúp cô ngồi lên vị trí này?

Càng thêm làm người ta không thể tưởng tượng nổi là trong tài liệu giới thiệu cô đã cưới một người không quyền không thế, chẳng lẽ là anh nhìn lầm, binh sĩ, quan lớn đều hẳn không có được một người như thế đứng bên cạnh? Tại sao cô Phó Thị Trưởng trước mặt lại ngược đời như thế? Xem ra chuyện này càng ngày càng thú vị à nha, Sở Chiến nghĩ như vậy.

Hiểu được mình muốn điều tra đối tượng này, như vậy kế tiếp chính là phải nghĩ ra biện pháp nhanh tiến hành điều tra mà thôi.

Theo dõi? Biện pháp này dường như tính hữu hiệu không cao, hơn nữa cũng không có gì chơi, nếu như đối phương là một người có tính cảnh giác cao, chuyện theo dõi này cũng sẽ khó khăn, đối với thói quen lười biếng trong sinh hoạt của Sở Chiến mà nói, không muốn đem chuyện kia ra phân tích thành khó như vậy; nhưng nếu theo dõi, buổi tối đối phương ngủ thì sao, đi nhà cầu đều không thể đi theo. Sở Chiến lập tức đem điều này trở thành lý do để hủy bỏ biện pháp kia.

Biện pháp gì vừa có thể gây thú vị lại không cần động đầu óc quá nhiều đây? Sở Chiến nghĩ tới nghĩ lui, trong tiềm thức cảm thấy còn có một biện pháp nào đó đang ẩn nấp, tự thân đi đến bên cạnh mục tiêu là biện pháp tốt nhất, muốn đường đường đi đến bên cạnh đối phương, đầu tiên phải tìm một lý do và một chức vụ thích hợp, trong tài liệu giới thiệu Đường Tô Khanh vô cùng tường tận, thế mà những người bên cạnh cô lại nói sơ lược.

Sở Chiến lấy điện thoại di động của mình chuyên dụng ra, gọi một cú điện thoại: "Lập tức tra cho tôi một người, phải tra thật cẩn thận, bao gồm hình, tính tình, yêu thích. . . . .".

Qua nửa giờ sau, người mới vừa được Sở Chiến yêu cầu đã gửi một phần tài liệu đến di động của anh.

Nhìn phần tài liệu trong điện thoại di động, Sở Chiến bối rối, trong điện thoại di động là tấm hình chụp một người giống y như anh, nếu không phải là đôi mắt của người kia vô cùng yếu đuối, nếu không phải là anh luôn luôn ăn thân phận của mình, anh còn tưởng rằng là phiên bản của chính mình được in ra.

Mà dáng dấp cũng giống như anh vậy. Đúng là một người mà anh thực sự muốn điều tra. Đường Tô Khanh người đảm nhiệm chức phó thị trưởng thành phố S và tên chồng bình dân của cô, chỉ là nghiêm túc xem xét, giữa bọn họ vẫn có một vài điểm khác nhau. Phong cách của hai người, một người lạnh lẽo, một tên nhất gan; một kẻ mất một mí, một người mất hai mí; Sở Chiến nhìn lướt qua một chút có vẻ cao hơn người kia, vóc người cũng tốt hơn một chút.

Nghiêm túc nghiên cứu, Sở Chiến thật giống như tìm được một công việc hay, trong lòng như đã quyết định điều gì đó, chỉ là đang đợi thời cơ.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp « đôi chồng: cưng chiều em đến ghê! » đường ranh giới. . . . .

Lúc này, trong văn phòng làm việc của Chính quyền thành phố S; ở tầng thứ 22, một gian phòng làm việc thanh nhã, một mỹ nhân với trang phục công sở màu đen đang ngồi ở trước bàn làm việc chăm chú làm việc.

Gương mặt trái xoan đúng tiêu chuẩn, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngài, đại khái đã đi qua hai mươi sáu cái xuân xanh, dĩ nhiên khóe miệng hơi cong lên, mang cho người khác một cảm giác cô luôn cười vui vẻ, không chỉ có như thế, cô gái này còn có vóc dáng chọe cho người khác phạm tội, cho dù cô khoác trên người trang phục công sở cũ kỹ, cũng sẽ phát ra ý vị hấp dẫn, đây chính là người mới vừa rồi Sở Chiến bảo người điều tra Nhân vật truyền kỳ của thành phố S - Phó Thị trưởng Đường Tô Khanh.

Cũng bởi vì vóc dáng của cô quá xinh đẹp, khiến người khác bỏ quên đi tài năng của cô; cũng bởi vậy người ta nghĩ cô lên được chức Phó thị trưởng thành phố S này nhất định là cô cảm sắc đẹp đối lấy, mà đối mặt với những ánh mắt như thế, hầu như Đường Tô Khanh chỉ cười trừ một tiếng, bởi vì cô căn bản cũng không để ý những thứ này, coi như là người khác ghen tỵ với cô đi, chỉ cần cô cảm thấy mình không có lỗi, vì dân phục vụ là tốt rồi.

Đường Tô Khanh chính là một người như vậy, an tĩnh nhưng không cứng nhắc, xinh đẹp lại không phô trương, thông minh cũng không tự cao tự đại, toàn thân của cô phát ra khí chất cao quý, cô đã không ngừng phấn đấu, trong mọi hoàn cảnh khó khăn đều cố gắng hết mình, cách làm của cô chẳng thể nghi ngờ là cách làm thông minh nhất.

Tút, tut. . . . .

Điện thoại cố định đổ chuông; phá tan không khí yên tĩnh trong căn phòng, cô gái xinh đẹp vẫn mãi mê làm việc không ngừng đầu lên chỉ là một tay đưa ra phía trước bấm nút trả lời.

“Xin chào, đây là phòng làm việc của phó thị trưởng thành phố S.” Một âm thanh ngọt ngào truyền đến, kèm theo tiếng rẹt rẹt ký vào một bảng thỏa thuận nào đó, làm cho người ta có cảm giác như cô đang an nhàn thưởng thức ‘cái ghế’ của mình.

Cho dù là đã nhiều lần nghe được giọng nói này, nhưng bí thư ở đầu dây bên kia vẫn bị nó hấp dẫn một cách lạ thường, sững sờ ba giây sau mới lấy lại tinh thần nói: "Phó Thị Trưởng, lão gia Đường gọi điện tới ạ."

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nói dối tông đường cũng rất quan trọng

Hiện tại mọi người đang ở vị trí cao, đều chẳng thích chữ ‘Phó’ là mấy, vì nó biểu thị rằng họ không phải là người cao nhất tại nơi đó, cho dù bọn họ không yêu cầu người khác cũng tự động không thêm từ ‘phó’ khi xưng hô với bọn họ, chỉ duy nhất ở tầng lầu này, tất cả các nhân viên ở đây đều gọi cô là Phó Thị trưởng, cô không thích những mỹ từ đẹp đẽ kia khi mà nó không có thực, cô là Phó Thị trưởng thì gọi cô là Phó Thị trưởng đi.

Nghe được lời bí thư nói, tay cầm viết của Đường Tổ Khanh đột nhiên ngừng lại, lập tức ý thức được lão gia Đường mà người kia nói chính là ông nội của mình.

Trong mắt tràn đầy nghi ngờ, ông biết cô luôn phải bận rộn với công việc, không có gì đặc biệt quan trọng tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại đến phòng làm việc của cô, bởi vì ông hiểu rõ rằng bằng thực lực của một cô gái, ngồi lên vị trí hiện tại sẽ có bao nhiêu lời đồn đại, ông luôn luôn tán thưởng công việc cùng năng lực của cô, vẫn chủ trương dựa vào bản thân mà đi lên.

Hơn nữa ông cũng đứng trước mặt các chú bác của cô lệnh nếu không có chuyện gì đặc biệt không được gọi điện đến phòng làm việc của cô quấy rầy.

Hiện tại ông nội lại gọi điện thoại tới đây đoán chừng là có chuyện rất quan trọng rồi, trầm tư hai giây, Đường Tổ Khanh cuối cùng mở miệng: "Được, kết nối đi."

"Dạ, xin Phó Thị trưởng đợi ạ." Bí thư cung kính nói.

Trong chốc lát, đầu điện thoại bên kia lại truyền tới một giọng nói, nhưng lần này là một giọng nói có phần già nua: "A Khanh, là ông nội đây, bây giờ cháu có bận không?"

"Dạ cháu cũng không bận lắm ạ, ông nội gọi điện thoại tới có cái gì chuyện quan trọng sao?" Đường Tổ Khanh khéo léo nói, giọng nói ôn hòa và nhẹ nhàng, mang theo sự thân thuộc và tin tưởng, cô biết người đầu dây bên kia là thật lòng quan tâm và lo lắng cho cô, cho nên giọng nói không giống quá lạnh lùng và khách sáo.

"Khụ khụ, thật ra thì cũng không có gì quan trọng, chỉ là muốn hỏi một chút tình trạng gần đây của con, công việc có thuận lợi không? Sức khỏe như thế nào. . . . ." Giọng nói già nua kia mang theo rất nhiều lo lắng, như một ông già riu rít nói chuyện không ngừng.

Đường Tổ Khanh nghe những lời nói kia, mày đẹp nhú lại, ông nội đã sớm qua thời hồi xuân rồi, hiện tại không thể nào mới bắt đầu trở nên cầu nhàu.

Chẳng lẽ gần đây ông quá buồn chán, không thể không tìm người để nói chuyện sao? Hay là chồng của cô đang đứng bên cạnh ông nội? Ông cụ đường như rất yêu quý chồng của cô.

Còn nữa, trong giọng nói của ông nội có tiếng ho khan là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ông bị bệnh sao, nếu như đúng thật thì vai chồng của cô không nói cho cô biết ông nội đã ngã bệnh? Nhớ lại dường như đã hơn hai tháng cô chưa trở về nhà cũ rồi, đột nhiên Đường Tổ Khanh cảm thấy người là đứa cháu gái không tốt, xem ra nên suy tính một chút sắp xếp thêm vài người ở bên cạnh ông nội giúp đỡ cho anh đỡ buồn hơn.

Sau khi, Đường Tổ Khanh nghe ông cụ cảm râm một chút, mắt thấy giờ tan sở sắp đến, nhưng cô lại nhìn trên mặt bàn vẫn còn một chồng tài liệu lớn, không thể không cắt đứt giọng nói cầu nhàu của ông nội: "Ông nội, con không sao, công việc cũng rất thuận lợi."

"Ừ, ừ, không có việc gì là tốt, A Khanh, con cũng hai tháng rồi chưa về nhà! Có phải con đã quên chồng con vẫn còn ở nhà cũ luôn hả? Là phụ nữ không nên chỉ lấy sự nghiệp làm trọng, việc nói dối tông đường cũng rất quan trọng, mặc dù Tiểu Hiền ngoài mặt không nói gì, nhưng ông hiểu rõ nó cũng rất nhớ con, lúc rảnh rồi hơn con hãy đến đây đón nó về nhà con, không cần lo lắng cho lão già như ông, trước đó vài ngày nơi đây đã có thêm một hàng xóm mới, ông với lão Ngô – người mới dọn tới nói chuyện rất là hợp ý, các con là vợ chồng trẻ nên ở chung một chỗ, Tiểu Hiền là một đứa bé ngoan." Ở đầu điện thoại bên kia, ông lão càng nói càng háng say, lời nói làm cho người ta tìm không ra một tia có ý xấu nào, hoàn toàn là quan tâm của một người ông dành cho một đứa cháu và cháu rể.

Đường Tổ Khanh nghe ông cụ nói đến chuyện của cô và chồng thì mày đẹp càng ngày càng nhú sâu, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ người ấy giết dây bất ông nội gọi điện cho cô, hay dùng âm hiểm để ông nội biết anh ấy đang muốn trở về với cô, nếu như là vậy, cô không cần người chồng này nữa.

Vốn là cô chấp nhận gả cho anh, cũng bởi vì ông nội nói nếu cô không cưới anh, sẽ không cho cô đi làm việc; mà khi ấy cô lại không muốn bỏ thời gian để lựa chọn, cho nên gật đầu ưng thuận người mà ông nội đã lựa chọn, cũng cảm thấy anh sẽ là một người chồng tốt của mình. Đối với cô thì anh tượng

lớn nhất về anh chính là là gan không nhỏ, anh không có khí phách của một người đàn ông, nhưng nếu so anh với những người đàn ông hung hăng và lỗ mãng khác mà nói, anh coi như không tệ, tối thiểu sẽ không khiến cô phải bận tâm nhiều, khiến cho cô có thể an tâm làm công việc của mình, nhưng mà bây giờ nghe điện thoại của ông nội, cô có thể nghĩ rằng mình nên nghiêm cứu lại phẩm chất của người kia, ít nhất không giống như một người nhất gan và vô lại.

Trải qua một phen suy nghĩ, Đường Tổ Khanh chậm chước mở miệng nói: "Cháu biết rồi ạ; ông nội, sau khi tan sở con sẽ trở về nhà một chuyến.".

"Vậy thì tốt, tình cảm giữa vợ chồng không nên bị chia cách quá xa, vậy ông sẽ cho người chuẩn bị cơm tối, không quấy rầy chỗ cháu làm việc nữa." Ông cụ đạt được mục đích của mình, giọng nói trở nên rất nhẹ nhàng.

"Dạ, tạm biệt ông nội." Đường Tổ Khanh khéo léo nói xong, đặt điện thoại xuống, tiếp tục hoàn thành công việc còn lơ dờ.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《 đôi chồng: cung chiều em đến nghiệm! 》 đường ranh giới . . . . .

Buổi chiều, đồng hồ trên bàn làm việc vừa đi tới sáu giờ, Đường Tổ Khanh liền đem tài liệu trên bàn sửa sang lại, cầm túi hồ sơ đi ra ngoài. Lúc này trong các phòng làm việc của văn phòng Chính Phủ các nhân viên vẫn còn chăm chỉ làm việc, lãnh đạo không có đi, làm cấp dưới nào dám rời đi trước.

Đôi mắt tinh tường của bí thư thấy bóng dáng Đường Tổ Khanh chuẩn bị ra về, lập tức cung kính đứng lên: "Chào Phó Thị Trường ạ." .

"Phó Thị Trường."

"Chào Phó Thị Trường!"

"Cô khỏe chứ, Phó Thị Trường!"

. . . . .

Thấy bóng dáng của Đường Tổ Khanh, mọi người lục đục cung kính đứng hỏi thăm, Đường Tổ Khanh đối với mọi người mỉm cười gật đầu một cái, không nhanh không chậm đi về phía thang máy, cũng không quan đối phương có muốn nịnh bợ hay không, cô cũng không quan được tính cách bên trong, chỉ là lười đặc tội với người.

Đình. . . . .

Thang máy phát ra tiếng mở cửa, thấy bóng người ở bên trong thì Đường Tổ Khanh hơi sững sờ, ngay sau đó mang chiều bài nụ cười hàng chục năm nay gọi một tiếng "thị trường", sau đó đi vào trong thang máy, thang máy trong nháy mắt đóng lại, những người kia vốn là muốn cùng Phó Thị trường đi vào thang máy, thuận tiện nịnh bợ cô một chút, nhưng căn bản vừa thấy hai nhân vật lớn đã lâu không gặp nhau nay lại đi chung, rất không có chí khí thu lại bước chân sắp sửa vào thang máy, cung kính hướng cúi chào hai người trong thang máy một cái trước khi cửa thang máy đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đứa bé kia không tệ, giống tôi!

"Tổ Khanh, tan việc rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm tối đi!" Cũng tại văn phòng chính phủ này, trên tầng lầu cao nhất, có một truyền kỳ khác của thành phố S; đó chính là thị trường thành phố S - Âu Dương Khiêm đang cười híp mắt nói chuyện vui vẻ, anh có khuôn mặt vô cùng tinh tế, sống mũi cao và thẳng tắp, ánh mắt màu bạc lấp lánh như những vì sao, trên người khoác một bộ âu phục đen, áo sơ mi trắng, ống tay áo hơi vén lên ở chỗ cổ tay, cánh tay cầm một chiếc áo khoác màu đen. Cả người của anh khiến cho người khác vô tình cảm nhận anh là một công tử nhả nhặn, căn bản không giống như lời đồn đại của mọi người là một thị trường vô cùng sắc bén.

"Không được rồi ạ, mới vừa rồi em đã nói với ông nội sẽ về nhà cũ ăn cơm với ông ạ." Đường Tổ Khanh thành thật trả lời.

Nếu giờ phút này trong thang máy có người khác, đoán chừng trông mặt của người đó đã sớm rớt qua ngoài, dù sao cũng chẳng ai dám tin chuyện thị trường đã mở lời mời lại bị một cô gái từ chối thẳng thừng như thế.

"À, vậy thì anh cũng chẳng biết làm cách nào khác, lần sau có dịp cùng ăn với nhau vậy! Ông nội của em vẫn khỏe chứ? Đã lâu rồi anh cũng chưa đi gặp ông, không biết thân thể ông như thế nào? Để anh xem khi nào rảnh sẽ đến chơi với ông một chút." Âu Dương Khiêm suy nghĩ, một lúc sau mở miệng nói, trong giọng nói mơ hồ có một chút gọi là thăm dò ý tứ, không đa nghi, không có bộ dạng lo lắng vì thế Đường Tổ Khanh cũng không có phát hiện.

"Không có chuyện biến gì lớn, thân thể ông vẫn tốt, chỉ là ông muốn em về thăm ông một chút mà thôi." Đường Tổ Khanh lần nữa cất giọng đáp, cứ có

cảm giác người thị trưởng này dường như quá quan tâm đến việc nhà của cô, điểm này để cho cô nghỉ ngơi.

Đình...

Khi thang máy đến bãi đỗ xe, Đường Tổ Khanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có thể nguyên nhân thị trưởng sống được lâu ở vị trí cao như thế là do một chữ 'Tình', mặc dù bề ngoài của anh rất nhã nhặn, nhưng cũng khiến cho cô có một áp lực nhất định.

"Dạ, thị trưởng, gặp lại sau ạ!" Đường Tổ Khanh cười hướng đến đối phương gật đầu một cái, bước nhanh tới chỗ đậu xe của mình, nhẹ nhõm, mở cửa xe, lên xe, đóng cửa xe lại, sau đó lái xe, động tác như nước chảy mây trôi loại, quen thuộc tiến hành, chỉ để lại ở cửa thang máy là người thị trưởng đang lặng lẽ nhìn bóng chiếc xe, về mặt không rõ mang cảm xúc gì.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp « đôi chồng: cung chiều em đến nghiên! » đường ranh giới. . . . .

Khi xe Đường Tổ Khanh chạy ra đường lớn, cô cũng không có lái xe về nhà chung cư của mình, mà đi tới nhà cũ cũng không quá xa nhà mới, nơi đó chính là nơi cô và ông nội cùng nhau trưởng thành, cùng nhau lớn lên.

Trong trí nhớ của cô cũng chẳng có bất cứ khái niệm gì về cha mẹ của mình cả, những chú bác kia cũng là những người bạn thân lâu năm của ông nội mà kết nghĩa thành, sau khi học xong cô để mình ông nội ở nhà cũ, từ lúc cô lên chức phải vì nhân dân phục vụ, công việc quan trường không bỏ được, thay thế cô chăm sóc ông chỉ là người gọi là chồng trên danh nghĩa của cô.

Hiện tại nghiêm túc nhớ tới, dường như cô cũng chẳng còn nhớ cái người được gọi là chồng kia đáng đáp như thế nào nữa, bởi vì ở trước mặt cô, người đàn ông kia cứ như một con nai con, phần lớn thời gian đều cúi đầu và im lặng.

Cái ấn tượng khắc sâu nhất trong đầu cô có lẽ là những lúc anh khoanh hai tay không ngừng thưa thưa, dạ dạ, như bị người ta khi dễ, nghĩ tới đây đã khiến cho cô nổi da gà. Trời ạ! Thế kỷ hai mươi mốt đã đến lâu rồi, nam nữ trong thời đại này được bình quyền, cũng không phải là thời đại nữ được tôn thờ, nam thì nhèn nhát, cũng may tính tình của anh không gọi là xấu.

Xe vững vàng chạy nhanh vào một khu cao cấp ngoài ngoại thành, rẽ vào một con đường nhỏ, hai bên đường trồng rất nhiều loại hoa khác nhau, cho dù giờ phút này là giữa những ngày đông giá rét, những đóa hoa kia vẫn không chịu khép mình, có những loại hoa vẫn kiên trì và bền bỉ nở, còn rất nhiều loại hoa tỏa hương khiến người ta nhớ thương.

Cuối đường là một tòa biệt thự ba tầng, căn biệt thự bị bỏ hoang bên cạnh nay đã được xây dựng lại, đèn điện sáng rực, hiện tại nhìn từ xa lại trông nó vô cùng thư thái, có lẽ đây là ngôi nhà của chủ Ngô hàng xóm mới nhà ông nội đã nói qua.

Sau khi Đường Tổ Khanh xuống xe, mắt tình liền nhìn thấy trong sân vườn đã có ba người đang đợi cô, nhìn vào vẻ mặt của họ, cô biết mình sẽ gặp một trận bão to nên cũng thấy lo lắng, cầm túi tài liệu lên nhanh chóng đi tới.

"A! cô chủ đã về rồi, mới vừa rồi ông chủ vẫn cầu nhàu về cô đấy ạ." Quản gia thấy bóng dáng cô cung kính nói.

"Ông nội, thời tiết lạnh như vậy, làm sao ông lại ra đây đứng như thế" Đường Tổ Khanh khẽ trách, hướng về người chồng bên cạnh khẽ nhủ mảy một cái bày tỏ thái độ không đồng ý, sau đó tiến đến lòng ngực của người đàn ông với mái đầu bạc trắng, trước mặt ông thì cô vẫn luôn là một đứa trẻ nhỏ bé.

"Anh... thật xin lỗi." Giang Thiếu Hiền – người chồng trên danh nghĩa của Đường Tổ Khanh nghe được lời trách cứ của cô..., mắt tự nhiên cúi thấp đầu nói xin lỗi, mặc dù mới vừa rồi anh cũng đã khuyên ông nội nhiều lần rồi, nhưng anh không thể ngăn cản được ý muốn đi ra ngoài đợi cháu của ông cụ, anh biết vị trí của mình trong lòng của ông nội to lớn bao nhiêu, cũng biết mình trở thành chồng của cô, hoàn toàn là do ông nội nói vào và cả biện pháp ép buộc, trong lòng anh không thoát khỏi suy nghĩ nếu anh có thể đi vào lòng cô thì tốt biết bao.

"Không phải lỗi của Thiếu Hiền, là ông nội muốn ra đây, bởi vì ông nội muốn gặp A Khanh sớm một chút, đi đi, đi vào ăn cơm tối, hôm nay Tiểu Hiền tự mình xuống bếp, làm rất nhiều món ăn mà con thích đó." Ông cụ nâng hai tay lên một tay cầm lấy tay của Đường Tổ Khanh, một tay cầm tay của Giang Thiếu Hiền, đem hai tay chồng lên nhau, sau đó bỏ tay ra, xoay người lại, thật vui mừng đi vào trong nhà.

Mặc dù Đường Tổ Khanh không thói quen cùng người khác thân mật như vậy, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt vô cùng vui vẻ của ông nội thì cũng không nói gì chỉ thuận theo ý ông mà thôi.

Quản gia đi vào sau, vừa lúc thấy cảnh tượng này, cũng tươi cười, nếu như cô Đường thật lòng thích người con trai Thiếu Hiền kia thì thật hoàn mỹ, thật ra thì Giang Thiếu Hiền cũng không tệ, tính tình tốt, là một người đàn ông tốt, khuyết điểm duy nhất chính là lá gan quá nhỏ, điểm này nếu ở bên cô Đường thì xem như bỏ sung qua lại, vừa lúc xúng với nhau.

Đi vào trong phòng khách, Đường Tổ Khanh hơi sững sờ, lần trước lúc trở lại căn phòng này dường như không được bày trí như thế này? Vậy mà hiện tại nó trông như một ngôi nhà vô cùng ấm áp, chuyện gì xảy ra, tại sao không có người nào nói cho cô biết là ai đã bỏ công ra trang trí lại căn phòng này.

Ông cụ cảm thấy được sự dừng bước của cháu gái, sau đó là ánh mắt ngạc nhiên căn phòng, cười híp mắt mở miệng giải thích: "Cái phòng này bây giờ không phải càng giống một ngôi nhà hoàn chỉnh sao? Đây đều công lao của Tiểu Hiền, cháu thấy như thế nào? Không tệ chứ!"

Trong giọng nói của ông nội là sự tự hào to lớn, như một đứa bé đang cùng nhau tranh công, mà người chồng trên danh nghĩa của cô lại đứng bên cạnh thấp thòm đợi câu trả lời của cô.

Quan sát một chút, Đường Tổ Khanh gật đầu một cái: "Dạ, không tệ."

Sau khi nói xong quả nhiên cảm giác không khí chung quanh càng vui vẻ thêm nhiều lần, khóe miệng cô bất giác cong lên, chẳng lẽ thật coi cô là một đại ác ma hay sao? Nếu nó tốt thực sự cô tuyệt đối sẽ không keo kiệt một lời khen.

"Ha ha. . . . Ông đã nói Tổ Khanh nhất định sẽ thích, quả nhiên, mắt thẩm mỹ của ông cháu ta rất giống nhau." Ông cụ cười ha hả nói, khiến cho không khí trong phòng không còn cảm giác gượng ép nữa.

Quản gia vừa đóng cửa lại đi vào, đúng lúc nghe ông chủ không ngừng khoe khoang, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần là người bình thường đều sẽ có cảm giác căn phòng này ngày trước bố trí rất tệ, nhưng chỉ cần ông cụ thích nhất định cháu gái ông sẽ thích vì hai quả tim này là một kia mà, có thể nói nó vô cùng bình thường.

Nhớ trước kia, thời điểm cô Đường vừa mới nhận chức Phó Thị trưởng thành phố S, có rất nhiều ông chú bà thím điên cuồng chạy tới nịnh bợ ông cụ, hi vọng ông ở trước mặt cô Đường nói vài lời khen ngợi, kết quả ông cụ đối với đám người màu mè, ông ọ, chỉ nói với người ta là Đường Tổ Khanh vô cùng xuất sắc, cuối cùng ông sẽ tự hào trả lời một câu "Đứa bé này không tệ, giống tôi".

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Sinh con nít cho ông chơi

Khi Đường Tổ Khanh và chồng theo ông cụ đi vào phòng bếp, thấy một bàn đầy ắp thức ăn, xem ra thật sự là đang đợi cô về.

Ông vui mừng ngồi vào vị trí của mình, Đường Tổ Khanh cùng Giang Thiệu Hiền chia ra ngồi bên cạnh ông, quản gia chờ bọn họ ngồi xong liền mở nắp đậy các món ăn mở ra, mùi thơm của các món ăn nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí, khiến trong lòng Đường Tổ Khanh cảm thấy ấm áp.

"Tiểu Hiền biết con trở về, những thứ này đều là thân Tiểu Hiền chuẩn bị, con nếm thử một chút xem sao." Lão Đường gấp một miếng thịt xông khói thả vào trong chén của cô, con mắt lóe sáng mang the về mong chờ nhìn cô.

Mà cái người chồng kia cũng đang ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt cũng có vẻ mặt mong đợi, khi mắt cô lơ đãng liếc qua liền có chút xấu hổ cúi đầu, khiến Đường Tổ Khanh rất hoài nghi cô đáng sợ đến thế sao?

Thật ra thì Đường Tổ Khanh biết anh từ nhỏ đã chịu khi dễ, cho nên đối với chuyện gì cũng đều cẩn thận, nhất là bây giờ cô gái bên cạnh anh là người anh vô cùng hâm mộ, là vợ của anh, đồng thời cũng là một vị quan cao, trên người tự nhiên tản ra một cỗ khí phách khiến người ta khiếp sợ, càng thêm trọng yếu chính anh đang dựa vào ông nội, thỉnh thoảng muốn kiểm tiện nghi trên người cô, điều này cũng làm cho anh cảm thấy rất ngượng ngùng.

Đang lúc mọi người quan sát sắc mặt của cô, Đường Tổ Khanh nhàn nhạt cắn một miếng thịt heo, từ từ nhai, một cỗ mùi thơm lan tràn trên bờ môi, làm cho người ta càng muốn ăn thêm, không nhịn được thở dài rồi nói: "Mùi vị không tệ.", tiếp theo vì ông nội mà ăn một núi thức ăn, không ngừng thưởng thức hết món này đến món khác.

Người đàn ông vốn đang cúi đầu nghe được lời khen của cô, vui vẻ ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn cô ăn.

Đường Tổ Khanh có thói quen rất thích sạch sẽ, nên không thích lắm việc ông nội gấp thức ăn cho mình, nhưng cô vẫn còn một thói quen khác là không thích lãng phí, cho nên đương nhiên đem tất cả thức ăn mà ông nội và chồng mình gấp ăn hết sạch sẽ, điều này làm cho người đàn ông như con thỏ nhỏ không ngừng vui mừng, mà lão Đường thấy cái cảnh tượng này càng thêm vui mừng không thôi, ai nói tình cảm không thể bồi dưỡng, hai người này sớm muộn sẽ sinh cho ông một đứa cháu để ấm lòng.

Một bữa cơm yên lặng trôi qua, sau đó mọi người dời đến phòng khách, Đường Tổ Khanh nói chuyện với ông nội vài câu, người chồng trên danh nghĩa của cô thì ngồi bên cạnh nghiêm túc cắt trái cây, cảm giác tồn tại siêu cấp tệ, nếu như không phải là anh thỉnh thoảng dâng nước hoa quả cùng trái cây đến cho cô, khiến cô càng coi thường anh.

Sau khi lão Đường hỏi cô về tình hình công việc gần đây như thế nào, lập tức chuyển đề tài đến từ công việc và sức khỏe của cô thành chuyện tình cảm của vợ chồng cô.

"A Khanh, công việc con bận rộn không ít, vốn công việc bận rộn như vậy, trên sinh hoạt càng không thể chăm sóc tốt cho bản thân, rất dễ khiến cho con không quan tâm đến việc nhà." lão Đường lơ đãng mở miệng nói, trong mắt lóe lên một tia giả hoạt.

Đường Tổ Khanh hơi sững sờ, thông minh như cô, cũng không ngờ đến ông nội ra một chiêu như vậy, vốn cho là ông nội muốn gặp cô, mà cô cũng đã hai tháng không được nhìn thấy ông, cho nên tan việc, liền từ chối mọi lời mời, nhanh chóng về nhà ăn cơm.

Mắt cô nhìn lướt qua chồng của cô, quả nhiên nhìn thấy người đang cắt trái cây đang lắng tai lên nghe, mày đẹp nhũn lại, trong lòng có chút suy tính.

"Ông nội, hiện tại công việc và cuộc sống con đều có thể tự mình ứng phó." Đường Tô Khanh khéo léo nói, coi như thật ứng phó không được, cô có thể tự mình tìm một người giúp việc để giúp cô trong chuyện nấu cơm và quét dọn, cô không có thói quen đem tất cả của mình giao cho một người đàn ông nào khác ngoại trừ ông nội, ngay cả người trên danh nghĩa được gọi là chồng của cô thì cô cũng quy hoạch anh ở mức người ngoài hàng ngũ.

"Dù sao cũng là một cô gái, có người chăm sóc thì tốt hơn, từ khi con gả cho Tiểu Hiền, nó vẫn ở nơi này cùng với ông, lão già như ông còn thấy ngượng ngùng khi nhìn nó, lần này con và nó cùng về thành phố sống đi, vợ chồng phải ở cùng nhau mới bồi dưỡng tình cảm, mới vừa rồi con ăn các món ăn của Tiểu Hiền làm, ông thấy con ăn rất ngon miệng, tin tưởng nó có thể chăm sóc tốt cho con." Lão Đường cười híp mắt nói, trong lòng mang theo một chủ ý khác.

Nếu cháu gái của ông cùng cháu rể ở cùng một chỗ, sẽ sinh non nớt cho ông chơi, lão Ngô vừa dọn đến sống bên cạnh có một cô cháu gái vô cùng bụ bẫm, khiến cho ông nhìn thấy, trong lòng có chút ngứa ngáy, rất muốn ôm một chút cho biết, nhưng đáng tiếc chính là ông chỉ có thể xem, căn bản là không thể ôm.

Tin tưởng bằng vào cháu gái cùng người cháu rể xuất sắc này, tuyệt đối có thể sinh ra một đứa bé vô cùng đáng yêu, lão Đường trong lòng không ngừng cười thầm.

"Ông nội, cháu. . . . ." Đường Tô Khanh còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng bị lão già Đường phát phát tay cắt đứt.

Có người từng nói: Người hiểu được tính con không ai khác ngoài cha, cháu gái này là do ông nuôi lớn, cô nghĩ cái gì ông vừa nhìn đã biết ngay, tuy nói hiện tại cháu gái một lòng hướng về sự nghiệp, không đặc biệt thích đứa nhỏ Tiểu Hiền này, nhưng ở chung lâu sẽ có tình cảm, ông lập tức lên tiếng ngăn cản nói: "Cháu đừng lấy lý do muốn chồng mình ở cùng với ông...; đừng lo lắng, ông có thể tự chăm sóc tốt cho mình, hơn nữa không phải còn có lão quản gia vẫn ở bên cạnh ông sao? Có chuyện gì ông ta sẽ gọi điện thoại cho cháu."

"Ông nội ạ, con biết rồi ạ." Đường Tô Khanh nghe giọng nói của ông nội, cũng biết chủ ý này của ông là vạch ra từ trước, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ im lặng, hơn nữa đối với việc ông nội gọi điện thoại tới văn phòng làm việc của cô, cô thật hoài nghi có phải anh âm thầm giật giây ở phía sau không. Hiện tại nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng của anh, lại càng thêm chắc chắn là mình bị chơi chiêu, đến lúc trở về nhà mới, ai đi đường này chẳng phải tốt hơn sao, dù sao ông nội cũng không có ở bên cạnh.

"Hôm nay đã muộn rồi, hay là các con ngủ lại đi một đêm đi, giờ cũng không còn sớm, lão già này cũng muốn đi ngủ." Lão Đường nói ra phần tin tức này, sau đó còn khéo léo nháy mắt một cái với cháu rể rồi ông đứng lên đi về phòng mình.

"Không còn sớm nữa, lên thôi!" Đường Tô Khanh nhẹ mở miệng nói, liền đi về căn phòng trên lầu, chồng cô đi theo phía sau lưng cô.

Vừa bước vào cửa phòng, cho dù cửa phòng kia vô cùng quen thuộc, nhưng khi Đường Tô Khanh nhìn thấy một màn trước mặt vẫn có chút bối rối, căn phòng trước kia toàn là màu trắng của cô đã bị thay đổi, cái mềm cũng được đổi thành chiếc mềm khác với đầy hoa chấm nhỏ, những dụng cụ màu trắng trong phòng cũng bị thay đổi, còn đặt thêm một chiếc đèn trần mờ ảo, cả căn phòng tạo nên một tổng thể ấm áp.

"Cái này. . . Là lúc anh nhầm chán nên thay đổi, nếu như em không thích thì ngày mai anh sẽ đổi lại." Giang Thiệu Hiền thận trọng quan sát sắc mặt của cô, lúng túng nói.

"Căn phòng này bố trí không tệ, chẳng qua em muốn nói cho anh biết, căn phòng này hay nói khác là cả căn nhà này anh muốn trang trí như thế nào thì cứ trang trí như thế đó, nhưng những chuyện khác thì cái gì nên làm, cái gì không nên làm, hi vọng anh nên cân nhắc một chút, cứ cho là ông nội dễ tin người, nhưng em thì không như thế, em chỉ nói đến như vậy thôi, mong anh hiểu cho. - Đường Tô Khanh tức giận nói lời cảnh cáo, những lời đề nghị của ông nội kết hợp với những chuyện trước kia, khiến cho cô không khỏi hoài nghi người trước mắt không chỉ là con cừu nhỏ đơn giản.

Giang Thiệu Hiền nghe được lời của cô..., trong mắt lóe lên một tia uất ức, mới vừa rồi lòng mang theo rất nhiều vui mừng vậy mà trong nháy mắt liền bị đổ vào một gáo nước lạnh, anh chỉ là muốn ở cùng cô, cho nên mới phải nghĩ hết biện pháp này đến biện pháp khác bắt ông nội phải gọi cô trở về, chẳng lẽ điều này là sai sao? Không phải bọn họ là vợ chồng sao? Vợ chồng không phải nên ở cùng một chỗ sao?

Chút lý trí còn sót lại của Đường Tô Khanh ra lệnh cô không được để ý đến bộ mặt uất ức của anh, sau khi nói xong lập tức đi tới tủ cầm áo ngủ của mình lên, chuẩn bị đi tắm, nửa tiếng sau khi cô từ phòng tắm bước ra, chồng của cô vẫn đứng thần thờ ở đó.

"Không đi tắm rồi ngủ sao? Vẫn suy nghĩ muốn làm cho người ta đều biết chuyện chúng ta mới vừa nói sao?" Đường Tô Khanh nhũn mày, trực tiếp đi tới giường nằm xuống, chân có một mùi hương xa lạ, khiến Đường Tô Khanh không khỏi cau mày, cuối cùng chẳng thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ngủ, trong mơ hò cảm giác giường bị lõm xuống một chỗ.

Trong ánh trăng mờ, Giang Thiệu Hiền nhìn bóng dáng đang đưa lưng về phía mình, cảm nhận được mùi hương quen thuộc, vừa ngọt ngào lại uất ức, trong lòng quyết định phải tìm cách để cô yêu anh, vì thế anh có một đêm thức trắng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh ghen tỵ cùng mong đợi

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi Đường Tổ Khanh ăn xong điểm tâm liền theo ánh mắt mong đợi của ông Đường mang theo cái người được gọi là chồng của mình về căn hộ trong thành số S, bình thường cô luôn tuân thủ tốc độ, nên chạy từ nhà cũ về thành phố cũng gần một giờ, nhưng nay vì có cái người được gọi là chồng nhất như thỏ để trong xe khiến cô hơi khó chịu gia tăng tốc độ lên rất nhiều, muốn dùng cách nhanh nhất để đưa anh về nhà.

Giang Thiều Hiền nhìn quanh căn nhà một trăm hai mươi mét vuông trước mắt dù được quét dọn sạch sẽ nhưng không có cảm giác đó là một căn nhà thực sự, nó làm cho người ta chán nản khi ở bên trong.

Đây chính là ngôi nhà trong thành phố của Tần Khanh sao, mới vừa rồi cô đưa anh về đây sau đó liền lái xe đi làm, hồi tưởng lại cô giống như một tay đua xe chuyên nghiệp, khiến cho trong lòng anh vô cùng buồn bực, cô ghét anh đến thế sao?

Căn nhà này lúc trước anh có xem qua trên ti-vi, gọi là ngôi nhà của người giàu Giang Lệ, cả tòa lầu có năm mươi tầng, lầu dưới có hồ bơi công cộng, quán trà, phòng tập Gym, các khu vui chơi dành cho trẻ em, người ở trong khu chung cư này thuộc mọi thành phần từ quan cao cho tới thương nhân nhưng nhìn chung ai cũng phải là người giàu có. Nhớ lúc ấy người ta rao bán một căn nhà cũng hơn mười vạn tệ, có thể nói, người ở nơi này toàn là những người không bình thường.

Nhớ tới những thứ này lại càng khiến anh có cảm giác tự ti, anh đến từ một gia đình nông dân bình thường, hơn nữa còn là không công việc ổn định, việc duy nhất anh am hiểu chính là nấu nướng, căn bản là không xứng với cô, nếu không phải là ông nội coi trọng anh, ngay cả sống ở bên cạnh cô anh cũng chẳng có cơ hội.

Chính là bởi vì như vậy, anh mới phải cố gắng nắm lấy cơ hội này, nếu không ngay là ở bên cạnh cô cũng không được. Sau khi hiểu rõ những thứ này, Giang Thiều Hiền đem đồ đạc của mình vào sắp xếp ở một chỗ, sau đó chuẩn bị quét dọn vệ sinh, nấu cơm, muốn dùng công việc nhà để lấp đầy lý trí của anh, tất cả đều thuận lợi tiến hành, chẳng qua là khi anh đang chuẩn bị làm cơm trưa đưa đến cơ quan cho Đường Tổ Khanh, mở tủ lạnh ra, bên trong không có bất cứ đồ ăn gì, chỉ có một cốc khí lạnh bay ra bên ngoài, anh ngậy cả người, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ chuẩn bị đi siêu thị một chuyến.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《đôi chồng: cung chiều em đến nghiện!》đường ranh giới. . . . .

Lại nói về Đường Tổ Khanh, hôm nay cô bắt đắc dĩ phải đi làm sớm, qua cửa ghi danh, an ninh nhìn xe riêng của Phó Thị trưởng tiến vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của văn phòng Chính phủ, lập tức cung kính cúi chào, trong lòng nghĩ ngợi, tại sao hôm nay hai vị quan lớn đều đi làm sớm như thế?

Đường Tổ Khanh đem xe lái vào bãi đậu xe dành một vị trí khá tốt rồi dừng xe lại, lấy túi tài liệu ra, sau đó đi vào thang máy.

“Tổ Khanh, đến sớm như vậy.” Một giọng nói êm dịu vang lên phía sau lưng cô.

Đường Tổ Khanh xoay người nhìn bóng dáng của người vừa đi tới, hơi sững sờ, ngay sau đó cười yếu ớt chào hỏi: “Thị trưởng, chào buổi sáng!”.

Khóe miệng Âu Dương Khiêm trước sau vẫn nở một nụ cười giống nhau, con mắt dưới cặp kính đã đem cô quan sát một lượt từ đầu đến chân, mang theo từng tia ghen tỵ và tìm kiếm, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh cô, cùng cô đi vào thang máy.

“Hôm nay thế nào lại đi làm sớm như vậy? Anh nhớ em bảo mình về nhà cũ thăm ông nội mà, chẳng lẽ anh nghe lầm ư?”. Âu Dương Khiêm mặt không biến sắc, chậm chậm hỏi, trong mắt là vẻ mong đợi được nghe câu trả lời.

Mong đợi? Mong đợi cái gì chứ? Đang mong đợi cô và người chồng kia không chung chăn gối sao? Đang mong đợi cô chán ghét chồng của mình? Hay là đang mong đợi cô ly hôn? Đang mong đợi cô yêu anh?

Có lẽ đều có hết! Nếu không giải thích thế nào chuyện ngày hôm qua anh bởi vì nghe được việc cô sẽ về nhà thăm chồng của mình, anh buồn bực ăn dăm, cả đêm không chợp mắt không thể làm gì khác hơn là đến cơ quan thật sớm đợi cô đến hỏi vài câu; giải thích thế nào chuyện anh vẫn nhớ cô..., vẫn muốn cô thuộc về anh; giải thích thế nào chỉ cần không gặp cô anh sẽ buồn bực sẽ lo lắng, không phải là bởi vì anh yêu cô gái nhỏ trước mặt sao? Yêu cô cho nên ghen tỵ khi cô ở bên cạnh người khác, yêu cô cho nên mong đợi cô sẽ yêu lại mình.

Nhưng cũng từ khi yêu cô anh trở nên rất hèn mọn, thật là có thể dùng câu ‘quân giả ta chưa biết, quân biết ta đã yêu, may mắn quân không yêu ta, chờ đợi quân sẽ yêu’(1), nếu như anh gặp cô sớm hơn vào lúc cô chưa lập gia đình. Mặc dù anh luôn chủ trương chỉ cần thứ mình muốn thì anh sẽ không buông tay, nhưng anh không xác định được cô có yêu chồng của mình không, nếu cô yêu người kia, anh có cố gắng đoạt lấy cô thì chỉ càng làm cô chán ghét anh thôi, anh không muốn làm ra cái kết như thế, anh không dám nhìn vào nó.

1 (Câu này có thể hiểu là khi em lấy chồng thì anh chưa biết em, khi anh đã biết mình yêu em, thì em chẳng hề có tình cảm nào với anh. Hãy lấy đó làm may mắn và đợi chờ một ngày em sẽ yêu anh)

“Thị trưởng nhớ không lầm, nhà em cũng chỉ ở ngoài ngoại ô thôi, đi khoảng một tiếng đồng hồ là tới.” Đường Tổ Khanh không cảm thấy có gì không ổn, vẫn kiên trì giải thích cho anh.

"A, thì ra là như vậy, tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì đặc biệt chứ?" Âu Dương Khiêm lơ đãng mở miệng nói.

Đường Tổ Khanh nghỉ ngơi nhũn nhặn lại, cô không hiểu tại sao cấp trên của mình lại đột nhiên hỏi như thế, cố gắng nhớ lại mọi chuyện tối qua, sau đó đáp: "Sự tình đặc biệt? Không có ạ."

"À, không có là tốt rồi." Âu Dương Khiêm có chút mất mát đáp một tiếng.

Anh còn mong đợi cô sẽ trả như thế nào đây, nói cô và chồng của mình đã có chuyện gì sao, nói cô yêu thương chồng cô bao nhiêu, nói cô cùng chồng đã có một đêm thật hạnh phúc, thậm chí còn so đo chuyện vì sao cô không ở cùng tầng với anh, đầu óc của anh ứ nước rồi sao mà lại nghĩ đến chuyện vô lý như thế, vô luận câu trả lời như thế nào, anh chỉ có thể núp trong bóng tối liếm vết thương mà thôi.

Thang máy nhỏ hẹp, Đường Tổ Khanh đứng bên cạnh cái người gọi là ngài thị trưởng trong truyền thuyết có hơi bị áp lực, không khí càng ngày càng trầm thấp khiến con người ta chẳng thể nào thở nổi, chỉ muốn nhanh lên một chút thoát khỏi cảm giác kỳ quái này.

Bỗng dưng thang máy “đình” một tiếng dừng lại ở tầng lầu thứ hai mươi hai, cô nhanh chóng bước ra khỏi thang máy đi về phòng làm việc của mình, trong lòng âm thầm cảm thán việc đứng cạnh người có chức vụ cao cấp quả nhiên quá nhiều áp lực, lúc này Đường Tổ Khanh hoàn toàn quên mất chính cô cũng là một nhân viên cao cấp.

Trong thang máy lúc này chỉ còn lại Âu Dương Khiêm không thoải mái nhìn cô gái nhỏ đang hoảng hốt chạy ra khỏi thang máy, vô cùng buồn bực đi lên phòng làm việc của mình.

Anh cầm ống nghe điện thoại lên bấm số gọi vào phòng làm việc của thư ký riêng, không chờ đối phương lên tiếng, anh liền nói trước: "Tiểu Lâm, lịch trình hôm nay sắp xếp chưa?"

"Báo cáo thị trưởng, thư ký Lâm còn chưa tới ạ." Một giọng nói đang rung sợ của người ở đầu dây bên kia truyền đến.

"Hiện tại đã mấy giờ rồi mà nói tiếng chưa tới?, lúc tuyển chọn không phải nói cô ta rất ưu tú lắm sao? Còn cô là ai? Là ai quy định cô có thể tiếp điện thoại thay thư ký Lâm?" Âu Dương Khiêm tức giận nói, vốn cảm thấy thư ký Lâm là người rất cẩn trọng khi làm việc, không ngờ trễ như vậy còn chưa tới, khiến cho anh vừa buồn bực lại thêm hỏa khí cộng lại thành ra tức giận.

"Báo cáo thị trưởng, tôi là trợ lý của thư ký Lâm ạ, thư ký Lâm nói lúc cô ấy không có ở đây mà điện thoại phòng làm việc của cô ấy vang lên, tôi có thể giúp nghe điện thoại ạ, mà thật ra bây giờ cũng chưa đến giờ làm việc." Người trợ lý bên kia điện thoại dùng một giọng nói dịu dàng hết mức để trả lời, nhưng âm thanh của cô mọi lúc một nhỏ dần, bởi vì cô có cảm giác người bên kia điện thoại vô cùng tức giận, hơn nữa người kia còn là thị trưởng nữa, chỉ cần một câu nói cô có thể trở thành kẻ ăn xin ngay lập tức

Người trợ lý run rẩy chờ một lát không có nghe được thị trưởng nói gì cả, chỉ nghe được đối phương đập máy chấm dứt kết nối, sau đó trong điện thoại của cô những tiếng tút tút dài vô tận.

Ngày hôm nay, tâm tình thị trưởng không tốt, chuyện liên truyền khắp cả các tòa lầu, toàn thể nhân viên làm việc đều cẩn thận, chỉ sợ đắc tội với kẻ quyền thế, mà chuyện này - người khởi xướng là Đường Tổ Khanh lại đang ngồi trong phòng làm việc phiên nào về người gọi là chồng trên danh nghĩa của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sự kiện bất cóc

Trong phòng làm việc, sau một hồi Đường Tổ Khanh ngây ngô, sau đó đối mặt với một sấp tài liệu chất đống, không thể để những chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc, thế là cô nghiêm túc tập trung vào những việc cần làm.

Nửa giờ sau, tại phòng làm việc của Phó Thị trưởng nằm trong văn phòng chính phủ chỉ còn những tiếng rẹt rẹt ký tên.

Tút tut tut. . . . .

Điện thoại bàn đột nhiên vang lên, Đường Tổ Khanh đang cắm đầu vào trên công việc, cũng không ngần ngại lên nhận điện thoại.

"Xin chào, nơi này là phòng làm việc của Phó Thị trưởng thành phố S." Đường Tổ Khanh dùng một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng và êm ái để trả lời, tay vẫn không ngừng lật lật công văn.

"Bố mày biết nơi này là phòng làm việc của Phó Thị trưởng, nhanh, bảo cái người được gọi Phó Thị trưởng đến nghe điện thoại, chậm một chút coi chừng chẳng giữ được cái mạng của chồng mình!" Một giọng nói ngông cuồng vang lên ở đầu dây điện thoại bên kia, còn có một nụ cười hả hê và đắc thắng.

Đường Tô Khanh đang làm việc nghe được những câu nói đó, không có cảm giác đang sợ, chỉ là tay cầm bút tự dừng dừng lại: "Hả? Có ý tứ gì?" .

"Hừ! Nhanh đi gọi Phó Thị trưởng của các người đến nghe điện thoại, nếu không hậu quả cô chẳng thể nào gánh nổi đâu." Đối phương hung hăng quát xuống những lời này.

"Nếu không nói rõ thì tôi tắt máy." Đường Tô Khanh vẫn giữ một bộ mặt bình tĩnh để trả lời điện thoại, còn làm như chuẩn bị cúp điện thoại.

Đối phương vừa cảm nhận được cô chuẩn bị cúp điện thoại, lập tức nóng nảy lên tiếng nói: "Đợi đã nào...! Cô đi nói cho cái người Phó Thị trưởng kia biết, nói chồng cô ấy đang nằm trong tay tôi, nếu không muốn chồng cô bị đau đớn, vội vàng gom đủ năm trăm vạn và chờ chúng tôi thông báo, còn không được nói cho ai biết chuyện này, càng không được báo cảnh sát, nếu không tự gánh lấy hậu quả!", sau khi dứt lời lập tức dập điện thoại.

Đường Tô Khanh nghe những tiếng tút tút dài, mảy đẹp nhũn lại, những lời người ở đầu dây bên kia nói cô nghe rất rõ, họ nói rằng người chồng trên danh nghĩa của cô đã bị bắt cóc, và họ đang tổng tiền cô.

Chồng của cô vừa mới đến thành phố S, chẳng có đặc tội với ai. Đừng nói đến chuyện ông nội rất yêu quý anh ta; cô lại chuyên tâm vì dân phục vụ, không thể để án mạng xảy ra ở khu vực mình quản lý.

Lý trí Đường Tô Khanh biết rất rõ, điều cô cần xác định nhất là cái người mà đám kia bắt cóc có phải là chồng cô hay không, sau đó mới có thể nghĩ biện pháp đối phó.

Cô lập tức gọi điện thoại về nhà của mình, điện thoại cứ đổ chuông ở trạng thái đợi chờ và không có người nào bắt máy, mảy đẹp càng nhũn lại sâu hơn, cảm áo khoác bên cạnh đứng dậy, bước ra khỏi phòng làm việc.

Bí thư tỉnh mất thấy cô bước ra, cung kính đứng dậy, khom lưng cúi chào: "Chào Phó Thị trưởng ạ!".

"Tiểu Kỳ, tôi ra ngoài có chút việc, nếu có chuyện quan trọng thì anh cứ gọi cho tôi, còn những tài liệu khẩn cần phê duyệt thì chút tôi về sẽ làm ngay, cực khổ cho anh rồi, hôm nay anh có thể tan việc trễ hơn một chút không?!" Đường Tô Khanh dừng lại phân phó với bí thư.

"Dạ, được ạ, Phó Thị trưởng." Bí thư cung kính nói, nhìn bóng dáng gấp gáp của Đường Tô Khanh nghi ngờ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hiện tại cô vào phòng làm việc chưa lâu, rốt cuộc Phó Thị Trưởng có việc khẩn gì cần giải quyết đây?

Nửa tiếng sau, khi Đường Tô Khanh về đến nhà, tìm khắp căn phòng một lần, vẫn không có thấy chồng của cô ở đâu cả, quanh căn nhà không có bất cứ một manh mối nào nói cho cô biết rằng có người ở trong nhà, mà hôm nay ngoài cô có vào nhà ra chỉ còn chồng của cô, đáp án không khó mà đoán ra.

Nhưng tại sao chồng của cô muốn đi ra ngoài? Chẳng lẽ là vì không chịu được cô đơn ư? Hay còn có lý do nào khác? Rất nhanh, cô liền chú ý đến cái tủ lạnh chỉ đóng hờ, thì ra đây mới là đáp án.

Ngay vào lúc này, điện thoại Đường Tô Khanh đột nhiên vang lên, cô liếc mắt nhìn màn hình hiển thị trong điện thoại, là một số lạ, cô nghi ngờ nhận điện thoại.

"Phó Thị trưởng, tiền chuẩn bị xong chưa? Nhớ không được báo cảnh sát đó ạ! Nếu không tôi liền cắt ngón tay của chồng cô tặng cô làm bằng chứng." Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói vô cùng tàn nhẫn, hiển nhiên không phải là người đàn ông ban nãy gọi điện thoại cho cô, giọng nói này lạnh lẽo đến làm người ta phát run.

Chỉ là Đường Tô Khanh là người gặp sóng gió để trưởng thành, nên cô cũng chẳng hề run sợ, ngược lại rất lý trí mà hỏi: "Vì sao các anh lại bắt chồng của tôi mà không bắt ai khác?".

"Tao không muốn vòng vo. Mày! Nói chuyện với vợ mày một câu đi." Ở đầu dây bên kia của điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lẽo và dường như đang chuyển điện thoại cho ai đó, chỉ chốc lát sau đã nghe giọng nói của một người khác.

"A Khanh, đừng để ý tới anh, ngàn vạn lần không được đến đây, rất nguy hiểm đó, đừng nghe lời họ. . . . ." Xác nhận đó thực sự là giọng nói của chồng cô, không quá hèn nhát, mà rất nhiều cứng rắn, giống như đang nói lời vĩnh biệt với cô. Nó khiến cho cô dù rằng không có quá nhiều tình cảm với chồng mình cũng quyết định sẽ phải cứu anh, không đơn thuần bởi vì anh là chồng của cô, mà đó còn là một sứ mệnh của cô.

Không tốn nhiều thời gian để suy nghĩ, Đường Tô Khanh tỉnh táo mở miệng nói: "Năm trăm vạn hơi nhiều, cho tôi mười phút nhé, đừng giết hay đánh đập gì anh ta cả, nếu không tôi sẽ không đưa cho các người dù chỉ một đồng." .

"Cái này tui tao hiểu, tao sẽ gọi điện thoại cho mày báo mày địa điểm giao tiền, chỉ đi một mình, đừng báo cảnh sát! Nếu không tao không dám cam đoan về an toàn của con tin." Người đàn ông đó nói chậm rãi để người bên kia điện thoại có thể nghe rõ, sau đó liền cúp máy.

Đường Tô Khanh bước nhanh đi tới thư phòng, cầm quyển sổ tiết kiệm cùng giấy bảo hiểm của mình, nhanh chóng đi ra ngân hàng rút tiền.

Mười phút sau, thuận lợi có đủ số tiền được yêu cầu, đúng lúc đó điện thoại lại vang lên.

"Cô hãy lái xe đến khu công nghệ bị bỏ hoang, nhớ đừng nghĩ sẽ giờ trò!" Giọng một người đàn ông lạnh lẽo nói chuyện xong rồi nhanh chóng cúp máy.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp « đôi chồng: cung chiều em đến nghiệm! » đường ranh giới . . . . .

Đồng thời vào khoảng thời gian này, trong phòng làm việc ở tầng lầu cao nhất của văn phòng chính phủ thành phố S, Âu Dương Khiêm bắt đầu làm việc nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi buồn phiền, mới vừa rồi ở cửa tức giận xong, làm việc cũng qua một đoạn thời gian rồi nhưng anh vẫn chẳng thể đặt tâm tư mình vào công việc.

Trong lòng anh là hình ảnh một cô gái nhỏ chăm chú làm việc, căn bản cũng không biết trong đầu anh đang mọc ra một cỏ phiền muộn, trong lòng càng thêm nôn nao, lập tức gọi đến phòng làm việc của Phó thị trưởng, nhưng điện thoại vang lên một chút cũng không có ai nghe, anh nghĩ ngờ bấm một số điện thoại khác.

"Xin chào, nơi này là phòng làm việc của thư ký Phó Thị trưởng." Giọng nói ngọt ngào lập tức vang lên.

"Tôi là Âu Dương Khiêm, Phó Thị trưởng có trong làm việc không? Vì sao tôi gọi vào mà không có ai bắt máy?"

"Dạ, chào Thị trưởng ạ, Phó Thị trưởng mới vừa ra ngoài có chút chuyện." Bí thư vừa nghe đến lời giới thiệu danh tánh của người bên kia điện thoại, lập tức run rẩy, thông tin về tâm tình không tốt của thị trưởng cậu đã được nghe nhiều lần, hôm nay lại đột xuất gọi điện đến đây, không biết xảy ra chuyện gì nữa.

Đối phương trầm mặc một lúc lâu, mới lên tiếng trả lời: "Đi ra ngoài vào lúc nào? Có chuyện gì sao?"

"Đã đi ra ngoài hơn một giờ, Phó Thị trưởng không có nói gì chuyện, chỉ nói là việc gấp thôi ạ." Bí thư thành thật trả lời, sợ hãi chờ lệnh của đối phương.

"Tôi biết rồi" thanh âm nhàn nhạt mang theo một cỏ phiền muộn vang lên, không cho đối phương nói thêm gì cả, lập tức tắt máy

Âu Dương Khiêm nhíu mày đẹp, cầm theo áo khoác đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, sau bảo vệ của nhà xe đã biết chuyện hôm nay Thị trưởng và Phó Thị trưởng đều có việc ra ngoài, trong lòng nghi không biết xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Đôi chồng bắt đầu (1)

Tại khu rừng vắng vẻ, có một căn biệt thự theo phong cách Châu Âu to sừng sững, quan sát cẩn thận thì sẽ biết toàn bộ căn nhà được xây dựng bằng gỗ quý, nóc nhà nhọn, lợp ngói màu đỏ thẫm dưới ánh mặt trời cực kỳ bắt mắt, đi vào căn nhà lại càng thấy rõ những điểm đặc sắc khác, lối kiến trúc cổ điển khiến căn nhà trở nên nho nhã nhưng cũng chẳng kém phần tinh xảo, không thiếu sự thoải mái, đó là sự kế thừa của kiến trúc Trung Hoa thuần túy, duy trì sự tao nhã, đơn giản, lộng lẫy tạo thành một tác phẩm nghệ thuật đặc biệt.

Nào có ai biết chủ nhân của ngôi nhà này là Sở Chiến – người đang ngồi ở chiếc ghế cao nhất trong giới Hắc đạo.

Lúc này, Sở Chiến đang ngồi trong thư phòng xử lý một số hồ sơ nghiệp vụ tương quan, trong thư phòng này trang bị đầy đủ các loại sách; thiết kế giá sách cùng những vật dụng trưng bày trên bàn làm việc đều là do anh tự thiết kế và làm ra.

Reng reng reng. . . . .

Điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, Sở Chiến không ngẩng đầu lên, chỉ là tay đưa ra cầm ống nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói không chút tình cảm nào: "Chủ tử, có người vừa mới bắt cóc chồng của Phó Thị trưởng, hiện tại cô ấy đang mang tiền đi chuộc người."

Nghe vậy, Sở Chiến đang chui đầu vào công việc, liền ngẩng lên, đôi mắt trên gương mặt anh tuần của anh mở thật to, làm cho người ta nghĩ anh là một người bình thường thuộc giới tri thức, mặt đẹp lấp lánh, khoe miệng khê nâng lên, trong đôi mắt sắc bén hiện ra một tia thú vị, chậm rãi lên tiếng: "Hả?" .

Mặc dù người ở đầu dây bên kia điện thoại nghe được giọng nói ôn hòa của anh, nhưng đã là thuộc hạ đi theo Sở Chiến đều biết rõ phía sau sự dịu dàng là sự tàn nhẫn, cái người đàn ông nho nhã và lịch sự này là do hơn một tuần nay anh cố gắng tạo dựng. Đối phương tức giận cũng chỉ im lặng cam chịu, đợi chờ Sở Chiến ra lệnh.

"Tôi biết rồi, đã điều tra rõ vị trí chưa?" Sở Chiến không nhanh không chậm hỏi, trong lòng có không ít hưng phấn, một loại cảm giác kể từ ngày bắt đầu điều tra Đường Tổ Khanh liền tồn tại, chỉ là hiện tại càng thêm hưng phấn. Chuyện càng ngày càng trở nên thú vị, xem ra ngày tháng sau này sẽ không nhàm chán.

"Báo cáo chủ tử, thuộc hạ đang dùng định vị điện thoại để điều tra, hai phút sau sẽ có kết quả." Người ở bên kia đầu dây điện thoại cung kính nói, đề nén chẳng dám hít thở mạnh.

"Điều tra được vị trí cụ thể thì báo cho tôi, cho người tiếp tục theo dõi cô ấy, khi cần thiết phải ra tay bảo vệ cô ấy, đây không phải là trò đùa." Sở Chiến lên tiếng phân phó.

"Dạ, chủ tử." Đối phương cung kính nói.

Sau khi Sở Chiến cúp điện thoại, cầm áo khoác lông cừu của mình lên đi ra ngoài.

Hai phút sau, điện thoại di động của anh nhận được tin nhắn ‘Số 23, khu kỹ nghệ bỏ hoang, ngoại ô thành phố S’.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《đôi chồng: cung chiều em đến nghìn!》 đường ranh giới. . . . .

Khoảng hai mươi phút sau, tại phòng ngoại giao của khu kỹ nghệ bị bỏ hoang, bốn người đàn ông mặc áo khoác, sắc mặt hung hăng đang vây quanh một chiếc bàn nhỏ cùng nhau đánh bài, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng chửi thề. Tại một góc khác đã gần như sụp đổ, có một người con trai đang bị trói, chỉ thấy trông mắt của anh bị mảnh vải đen trói chặt, tay cũng bị cột vào một cột tường, miệng bị nhét một cái khăn thật to, quần áo nhăn nhúm và dính đầy bùn đất, chặt vật không chịu nổi, đó chính là người đang bị bắt cóc - Giang Thiếu Hiền.

"Mẹ, không chơi nữa, không chơi nữa, tay bố đây thôi kinh khủng, kể từ khi bắt thằng nhóc kia xui quá." Người đàn ông có một vết sẹo dài trên má cảm một quần bài còn lại tức giận ném ra bàn gỗ, vừa thở phì phò vừa hét lớn.

"Thôi được rồi, nhẫn nại một chút đi, đoán chừng con nhỏ kia mau đến giao tiền thôi." Một người đàn ông khác có đôi mắt lăm lăm lét, dáng dấp nhỏ bé lên tiếng khuyên nhủ.

"Nếu không phải sợ tổn thương con tin không lấy được tiền, bố đây đã sớm đánh nó một trận cho hạ dạ rồi, ai bảo nó không mang đến may mắn cho tao, xui xẻo!" Đào Ba Nam hung tợn nói, đi tới bên cạnh Giang Thiếu Hiền, tức giận dùng chân mình đá mấy cái vào chân anh, nghe anh kêu đau oai oái mới thôi.

"Mà thằng này dáng dấp cũng khá đẹp đó, mặt mày diễm đạm, bộ dáng đáng yêu, khiến lão tử đây còn thấy động lòng, cho tới bây giờ lão tử cũng chưa chơi đùa với đàn ông bao giờ, không chơi là ngu, nên thôi chơi đùa một chút cũng vui, Hừ!" Đào Ba Nam đắm đuối nói, sau đó nóng lòng cởi ra quần áo của mình ra.

"Lão Dao, đây là con tin, coi chừng nó nói chuyện này ra chúng ta không nhận được tiền." Người ngồi bên cạnh chậm rãi đốt một điếu thuốc lên, rồi lạnh giọng lên tiếng.

"Hừ! Sợ cái gì, dù sao người đưa tiền tới cũng là một con đàn bà, đưa tiền tới rồi lại nghĩ đến chuyện trở về hay sao? Nghe nói Phó Thị Trường còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp, đến lúc đó anh em chúng ta hãy khai quật hết cái đẹp trên người cô ta, moi này vô cùng hoang vu cô ta có thét lên cũng vô dụng, hắc hắc. . . ." Đào Ba Nam âm hiểm cười tươi.

Những người khác cũng cười theo, không tiếp tục lên tiếng ngăn cản, đoán chừng uống no một bụng hưng phấn và đang chờ trò vui tiếp theo.

Giang Thiếu Hiền nghe được lời bọn họ nói, liền cố phản kháng, không ngừng nắm kéo cánh tay, muốn nhân cơ hội này cời trói cho mình, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho Đường Tổ Khanh đừng có chuyện gì, bọn này là đám người không có nhân tính, chuyện gì cũng dám làm cả.

"Ha ha ha. . . . Phản kháng đi! Cố phải mà phản kháng đi, như vậy chơi hơn hưng phấn." Đào Ba Nam cười tà mị, toàn thân trần truồng không kịp chờ đợi liền cởi quần áo của Giang Thiếu Hiền ra.

"Ha ha ha. . . . . Lão Dao, nhanh lên một chút, chờ ông thoải mái xong lão tử cũng muốn nếm qua cảm giác chơi đùa với một thằng đàn ông." Một người đàn ông khác xoa xoa đôi tay, sốt ruột lên tiếng, nhìn người đàn ông nhu nhược kia trong nháy mắt lại không ngừng phản kháng, trong lòng cực kỳ kích động, nóng lòng muốn thử.

"Đi, đi, đi, xếp hàng chờ đi." Đào Ba Nam cùng lúc xé quần áo của Giang Thiếu Hiền ra, chiếc áo đặc tiền liền rách ra một đường to, gã ta cười to vui vẻ xé rách chiếc áo lót bên trong của Giang Thiếu Hiền.

"Ồi!, má ơi." Đào Ba Nam vừa cởi được quần áo bên trong của Giang Thiếu Hiền đột nhiên tay liền bị đau như cắt, thu tay về kêu lên một tiếng như con heo bị chọc tiết.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Đào Ba Nam cảnh giác nhìn xung quanh, gã ta đứng lên, thét lớn: "Người nào? Có giỏi thì ra ngoài!"

"Hừ, tìm chết! Lại dám nguyên rửa bố mày nhu nhược à." Tại cửa khu nhà bỏ hoang, một người đàn ông tướng mạo cao lớn, đôi mắt mang theo sự lạnh lẽo cùng tinh nghịch đi tới, không thấy rõ dáng dấp của anh như thế nào, nhưng trong nháy mắt anh xuất hiện tại đây, không hề có bất kỳ báo động nào, gã Đào Ba Nam liền té xuống, khoe miệng và lỗ mũi từ từ chảy máu, con mắt mở to, giống như chết không nhắm mắt.

Ba người đàn ông còn lại nhìn cảnh tượng này, không dám thở mạnh một tiếng, người này thật sự xuất quỷ nhập thần nha, bọn họ còn chưa nhìn rõ người này ra tay như thế nào, trong nháy mắt gã kia đã chết rồi.

Người kia càng đi tới gần hơn, bọn họ thấy rõ gương mặt của người đang đi tới và người đang bị trói giống nhau như đúc thì có hơi sững sờ, đoán xem hai người có phải là anh em sinh đôi không, trong lúc ánh mắt ba người quay lại trao đổi với nhau, lập tức một đám người áo đen từ trong bóng tối đi ra, nhanh chóng giải quyết bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng*: *Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đôi chồng bắt đầu (2)

Đao Ba Nam chợt giơ chân lên, tung chưởng định đá anh một cú, động tác nhanh khiến cho người bình thường không cách nào mau tránh ra, nhưng Sở Chiến đầu là người bình thường, anh từng một thân một mình thâm tóm một ổ Mafia Italy, tất cả những đạn độc khí hiểm anh đều đối mặt qua, đối diện với mấy cái tiểu xảo nhỏ này làm sao qua mắt anh được.

Chỉ thấy phản ứng Sở Chiến nhanh hơn bước chân kia, giữa người ra phía sau nhanh chóng tránh cú đá, sau đó chân phải vững vàng đưa lên, có lực đập vào cái trán của Đao Ba Nam, ngực của Đao Ba Nam kinh hoàng nhảy thình thịch, chân của Sở Chiến xoay xoay mấy cái, hung hăng đá vào bụng Đao Ba Nam một cái, để cho gã ta đau đớn ngồi bật dậy, sau đó co quắp lại thét chói tai như một con heo bị giết.

Hai người còn lại thấy thế, rồi rít ở phía sau lưng Sở Chiến, chỉ là trong nháy mắt, không có ai nhìn thấy Sở Chiến ra tay như thế nào, chỉ thấy gã kia ôm bụng ngồi dưới đất không ngừng gào thét, một người có liên quan chính đến chuyện này lại chẳng bị chút tổn hại nào đang đứng cách đó không xa, giống như một vị thần, bên cạnh còn có năm người áo đen cung kính chờ lệnh, tất cả phát ra khí lạnh như người vừa bước lên từ địa ngục, làm cho người ta nhìn không được mà run lên.

"Khuất phục hay là chết?" Sở Chiến không chút dể ý lên tiếng nói, không có cho đối phương quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Tiếp báo đếm số: "năm, bốn, . . .".

"Khuất phục, tôi khuất phục, anh hùng tha chết, anh hùng tha mạng, xin đừng giết tôi, xin đừng giết tôi. . . . ." Đao Ba Nam quỳ trên mặt đất, nhanh chóng lên tiếng nói.

Sở Chiến cũng không có dừng lại, tiếp tục đếm ngược: "ba, hai, . . .".

"Anh hùng tha mạng, anh hùng tha mạng, chúng tôi khuất phục, khuất phục. . ." Hai người còn lại hiểu ý liền phản ứng, quỳ trên mặt đất cầu xin, nhìn gương mặt lạnh lẽo của năm người áo đen và gương mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, bọn họ sợ đến chẳng dám thở mạnh, trong lòng thầm mắng vận số mình đen đui, trói ai không trói, đi trói anh em gì đó của người đàn ông này.

Người bình thường thấy dáng dấp hai người giống như vậy đa số đều cho rằng nhất định là anh em sinh đôi, chỉ có Sở Chiến mới xác định rõ ba mẹ anh chỉ sinh một mình anh, anh và chồng của Phó Thị trưởng là hai người có dáng dấp giống nhau, chứ không có quan hệ thân thích gì.

Giang Thiếu Hiền bị bịt mắt nghe được âm thanh này, ngừng hô hấp, không phân rõ người đến là bạn hay là địch, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần người kia đừng là kẻ địch, nếu không một đám người này sẽ khiến cho Đường Tô Khanh một mối khi đối phó.

"Mang anh ta về trụ sở chính." Sở Chiến lên tiếng, tay giơ lên phía trên, mắt nhìn chăm chăm ba người ở dưới đất, khóe miệng chậm rãi nâng lên, trong lòng đã sinh ra một mưu kế.

"Dạ, chủ tử." Không gian yên lặng không một tiếng động, năm người áo đen cung kính đáp, lập tức mở dây trói cho Giang Thiếu Hiền, sau đó ôm lên, chuẩn bị mang anh rời đi.

"Đợi chút." Sở chiến lên tiếng nói, nhanh chóng đi tới bên cạnh Giang Thiếu Hiền đang bị bịt mắt, cởi áo khoác của Giang Thiếu Hiền xuống, tiếp theo tự cởi áo khoác của mình ra, sau đó ném lên người Giang Thiếu Hiền, còn mình mặc chiếc áo khoác rách nát của anh vào, sau đó hướng về phía cửa phát tay một cái.

Động tác ấy khiến cho sắc mặt của năm người áo đen có chút kinh ngạc, sau đó giống như không có chuyện gì, nhanh chóng biến mất.

Ba người đàn ông trên mặt đất nhìn tình cảnh này, trái tim đập càng thêm lợi hại, cái đàn ông vô cùng lợi hại này sao lại giúp người đàn ông kia cởi trói, nếu như vậy có lẽ anh là người có phẩm chất tốt, trong lòng suy đoán xem anh có cho bọn họ một cơ hội sống hay không, may mắn là mới vừa rồi bọn họ chưa gây ra sai lầm gì.

Trong lòng Sở Chiến đánh giá một lúc lâu, sau đó đi tới chỗ ba người đàn ông nhát gan kia, cong môi lên nói: "Đem thi thể này ném ra ngoài." .

Ba người đàn ông quỳ trên mặt đất nghe xong lời nói này, ngơ ngác nhìn nhau, một lúc sau mới hiểu ra đây là mệnh lệnh bắt bọn họ làm việc, sau đó liều mạng bỏ qua đau đớn, nhanh chóng đứng lên, đem người đàn ông đã bất tỉnh nhân sự đi ra ngoài.

Ba người đàn ông kia mang anh ra phía sau, nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, Đào Ba Nam nhỏ giọng nói với đồng bọn: "Hiện tại chúng ta trực tiếp chạy trốn đi? Dù sao người kia cũng không thể nhìn thấy chúng ta" .

"Chạy trốn làm sao được, ông không thấy năm sáu người áo đen kia đầy bản lĩnh sao, chúng ta dù chạy tới chân trời góc biển, đoán chừng cũng sẽ bị bắt trở lại." Một người đàn ông khác lên tiếng nói, giọng nói mang theo sự sợ hãi

"Nhưng chúng ta không trốn được, chẳng lẽ cả đời là đây tở sao?" Đào Ba Nam thờ phỉ phò nói, sáng sớm hôm nay cho đến bây giờ đúng là xui xẻo chết đi được.

"Nếu như chạy trốn mà bị bắt lại thì khẳng định con đường duy nhất mà chúng ta đi là chết, nếu giữ được cái mạng này sợ gì sao này không trốn thoát?"

Ba người cuối cùng vẫn nhất trí quan trọng nhất là lưu lại cái mạng nhỏ của mình, đi nhanh vào trong cửa một căn phòng bỏ hoang.

Sở Chiến thoải mái và trầm tĩnh nhìn ba người đàn ông đang rút rè trở vào, cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: "Chờ một chút làm theo chỉ thị của tôi.", sau khi dứt lời, mày đẹp cau lại, ngồi xuống một bên, tự đem sợi dây ban này trói Giang Thiếu Hiền trói chặt tay mình lại.

Ba người bên cạnh nhìn động tác của anh trợn mắt há mồm, đây là ý gì? Ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, không tìm ra đáp án.

"Nên làm gì thì làm đi, chờ một chút ngoan ngoãn thu tiền, không cho phép làm tổn thương người, nghe rõ chưa?" Sở Chiến đưa một ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng tới bọn họ, nói lời cảnh cáo, ba người ngu xuẩn này ngàn vạn lần không làm hư chuyện của anh, nếu không nhất định sẽ chém bọn họ.

"Hiểu, hiểu." Ba người gật đầu như bầm tỏi, trong lòng thầm nghĩ thì ra là người đàn ông này cũng muốn chia một chén súp, xác thực năm trăm vạn hơi nhiều, có ai không động lòng, một góc nhỏ trong đó cũng có thể giúp bọn họ duy trì gia đình trong mười năm, chỉ là bọn họ nắm được nhược điểm của người đàn ông này, đến lúc xong chuyện giải quyết anh cũng chưa muộn? Ba người thầm nghĩ như vậy.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《 đôi chồng: cung chiều em đến nghiện! 》 đường ranh giới. . . . .

Đại khái nửa giờ sau, Đường Tô Khanh lái xe đi tới nơi đám người kia hẹn, nhìn khu nhà hoang vắng vẻ trước mắt, trong lòng cô có chút hối hận không nên đánh mất lý trí, sớm biết vậy phải báo cảnh sát trước khi tới đây, nếu không ở chỗ hoang sơ và yên tĩnh như thế này, đám người cướp bóc kia làm gì, họ lấy tiền như thế nào? Lấy xong có chịu thả người không?, cô – một cô gái thì làm sao đối phó nổi.

Đường Tô Khanh lập tức sờ chiếc điện thoại trong túi, liếc nhìn bốn phía chung quanh, không thấy ai ở xung quanh, dựa vào trình độ nhạy tin thành thực của mình, tùy tiện để điện thoại trong túi và nhấn vài chữ ngắn gọn, sau đó để xuống phím gửi, rồi mới vững tâm mang theo chiếc valy đựng tiền đi vào trong khu kỹ nghệ bỏ hoang.

Hi vọng người đó kịp thời nhận được tin nhắn của cô, sau đó giúp cô báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đôi chồng bắt đầu (3)

Trong một phòng trống của khu nhà bỏ hoang, ba mặc áo khoác đen, sắc mặt hung ác đang ngồi đánh bài, thỉnh thoảng kèm theo hàng loạt tiếng chửi tục.

Trừ bỏ vẻ sụp đồ của chiếc trụ bê-tông và vẻ nhếch nhác bên ngoài của người đàn ông chịu trói, tròng mắt của anh cũng bị mảnh vải đen buộc lại, tay bị trói chặt, miệng ngậm chặt mảnh vải, thân hình to lớn dính đầy bùn đất, miệng còn kêu lên vài tiếng thảm thiết, chặt vật không chịu nổi. Người này chính là người chồng trên danh nghĩa của cô sao?.

Khi Đường Tô Khanh đi vào khi nhà hoang, thấy những hình ảnh như vậy, trong lòng âm thầm nóng lên, bọn người kia không chỉ có một người, hơn nữa tất cả đều mang vẻ mặt hung thần tàn nhẫn, cũng không biết ở mấy góc khuất còn có ai trốn không, thật không nên đơn thân độc mã bỏ mặc nguy hiểm đến đây, không cần vì cứu người mà rước nguy hiểm vào bản thân mình.

Người đàn ông với ánh mắt bị che khuất nhưng vẫn nghe rõ tiếng của một người phụ nữ đang bước về phía mình, anh đoán được là vì tiếng giày cao gót đang bước chậm rãi, biết chắc là ai, nên khoe môi anh vẽ ra một nụ cười, sau đó khôi phục bộ dáng của một chú cừu nhỏ.

Ba người kia đang chơi rất vui vẻ nghe được tiếng bước chân kia, trong lòng hoan hô, hi vọng người kia tới nhanh một chút đưa tiền rồi mang cái người đàn ông đáng sợ này đi, ba người liền ném xuống bài, xoay người nhìn ra cửa.

Mẹ! cô gái này thật là xinh đẹp, nhưng bây giờ dù có đưa tiền cho bọn họ, bọn họ cũng không dám chơi, không thể làm gì khác hơn là an phận tiến hành giao dịch chuộc người, ba người nhất trí trong suy nghĩ, nhưng cũng không ngừng tự chửi mình xúi quẩy, khó được gặp một cô gái cực phẩm như thế lại chơi không được.

"Mang tiền tới chưa?" Đao Ba Nam hung hãn nói, mặc dù không dám chơi nữ nhân này, nhưng người đàn ông kia đang bị bịt mắt, nhìn một cái cũng không sao chứ.

Vì vậy gã ta đưa ánh mắt bí ối giống như tia X-Quang, quét từ đầu đến chân của Đường Tổ Khanh vài lần, hai người đàn ông còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, mọi người đều giống như sắc lang đâm đuôi nhìn Đường Tổ Khanh.

Đường Tổ Khanh đối mặt với ánh mắt bí ối của đám người kia, liền cau mày, trong những buổi đi giao thiệp với những người bên ngoài xã hội, cô vẫn biết có người đâm đuôi nhìn mình, nhưng chưa từng thấy ai trắng trợn như vậy, khiến cho cô vô cùng chán ghét, càng ngày càng hối hận vì mới vừa rồi mình không tỉnh táo, nên hiện tại mới để mình rơi vào miếng cộp như thế.

Cô đảo mắt nhìn chồng mình một cái, phát hiện trừ bị thương ngoài da ra, vẫn còn sống. Hiện tại tỉnh táo như cô, nhìn cái dáng vẻ bị thương kia, cô tức giận đem tiền cầm chặt trong tay, dựa vào sự hợp sức của ba người đàn ông kia cũng chẳng dễ dàng đoạt được túi tiền trên tay cô, Đường Tổ Khanh ném túi xách đi một chỗ cách xa chỗ mình đang đứng, ý đồ dùng túi xách kia đánh lừa cảm giác của đám người bắt cóc.

Hiện tại cô chỉ có thể cầu nguyện người kia có thể phát hiện ra tin nhắn của cô, kịp thời báo cảnh sát; hoặc ba người đàn ông trước mắt cầm tiền sau đó yên lặng thả bọn họ đi.

Một chồng tiền giấy mệnh giá lớn tuột ra, ánh mắt của bọn bắt cóc mờ đi, bọn họ đã làm bao nhiêu vụ bắt cóc rồi, chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, ba người ngồi chồm hòm trên mặt đất cười híp mắt cầm những tờ tiền thơm phức lên, trong mắt tưởng tượng cảnh mình được ngồi trên xe sang trọng, một đồng những cô gái xinh đẹp chen chúc bu quanh.

Đường Tổ Khanh thấy cái cảnh tượng này, nhanh chóng chạy đến bên cạnh chồng mình, ngồi xổm xuống giúp anh cời dây trói.

Sở Chiến đang bị trói, đột nhiên cảm giác có một làn gió thổi đến mình, mang theo một cỗ mùi thơm ngọt ngào lao thẳng vào mũi anh, tiến vào trong phổi, dâng lên trận sóng tình, mùi thơm này chắc chắn thuộc về một cô gái? Anh cũng thừa nhận mùi thơm này không khiến anh chán ghét, ngược lại rất ưa thích.

"Anh không sao chứ!" Đang lúc Sở Chiến sắp mất hồn, một giọng nói ngọt ngào vang lên, mang theo chút lo lắng, điều này làm cho lòng của Sở Chiến đột nhiên hiện ra cảm giác phức tạp, vừa chua lại ngọt làm anh mê hoặc, bỏ qua loại tâm tình này, vẫn duy trì hình tượng con cừu nhỏ.

"Không, anh không sao, bà xã yên tâm." Sở Chiến dùng một giọng mê mẩn nói, tay chân đang khó chịu vì bị trói buộc, lập tức như bạch tuộc ôm chặt lấy Đường Tổ Khanh, một tay tháo miếng vải che mắt xuống, sau đó dùng cả hai tay ôm lấy cô vào lồng ngực của mình, cố gắng hút hết mùi thơm ngọt ngào trên cơ thể cô. Mắt vừa mở ra còn khiến anh say đắm hơn, chỉ là vẫn cố gắng duy trì vẻ sợ hãi.

Hiện tại anh phải sắm vai một người chồng bị bắt cóc, sợ hãi muốn vợ bảo vệ mình, nhưng tại sao khi ôm cô vào ngực anh lại chẳng có chút cảm giác chán ghét muốn buông tay ra? Đó là điều trước nay chưa từng có, anh luôn chán ghét khi tiếp xúc với phụ nữ kia mà? Nhưng cô gái này lại khiến anh bị mê hoặc.

Đường Tổ Khanh thỉnh thoảng bị chồng mình ôm khiến cô hơi sợ, thân thể cứng ngắc vì hành động của chồng mình, cảm giác trên người anh khẽ run rẩy, chỉ nghĩ đơn giản rằng anh bị bọn bắt cóc làm cho hoảng sợ.

Cô dùng tay vỗ nhẹ vào lưng của anh, nói thâm vào tai anh: "Hiện tại đi nhanh đi, nếu không bọn bắt cóc quay lại thì hỏng bét.".

Hơi thở ấm áp cận kề bên lỗ tai Sở Chiến, mang theo mùi thơm đặc biệt trên người cô, còn có thân thể mềm mại của cô dán chặt vào người anh, khiến cho thân thể của anh khẽ cứng đờ, tim tê dại, trước đây anh chưa từng có cảm giác này, anh nghi ngờ tại sao một người đàn ông ưa sạch sẽ như anh lại thích cô gái nhỏ đang dán trước ngực này.

Đường Tổ Khanh không phát hiện suy nghĩ của anh, kéo tay của anh chạy ra ngoài.

Được bàn tay nhỏ không xương vô cùng mềm mại kia dẫn dắt, khiến Sở Chiến khẽ mất hồn, trong đầu vô tình vang lên một đoạn hát quen thuộc 'bàn tay lớn dắt bàn tay nhỏ', nhìn chăm chăm vào bàn tay to lớn của anh đang nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, khóe miệng Sở Chiến gợi lên một nụ cười, rất tốt bụng và tình nguyện đi theo bước chân của Đường Tổ Khanh ra ngoài.

Hai người rất thuận lợi đi ra khỏi khu kỹ nghệ bỏ hoang, thấy chiếc xe con của cô đang dừng cách đó không xa, Đường Tổ Khanh đang muốn thở phào nhẹ nhõm, ba người đàn ông mang về mặt hung ác từ trong nhà hoang vọt ra.

"Mẹ, dám đùa lão tử, lại dám cầm tiền giả tới lừa gạt lão tử." Đao Ba Nam hét lớn một tiếng, mắt vừa mơ đến cảnh mình trở thành tỷ phú, không ngờ tiền đều là giả, trong nháy mắt quên hết chuyện người đàn ông trước mặt hung dữ đến cỡ nào, tức giận bước nhanh về phía trước.

"Không được, đi mau!" Đường Tổ Khanh nghe được tiếng hét lớn, nhanh chóng lôi chồng mình chạy vào trong xe.

Nhưng hơi sức của cô sao có thể địch nổi ba người đàn ông kia, lưng cô đột nhiên bị nắm lại, tiến lùi không được, Đường Tổ Khanh chưa biết sẽ làm gì, chỉ còn một chút xú nữa thôi là thoát khỏi cảnh nguy hiểm rồi, xem ra hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.

"Chờ một chút em chặn bước chân của bọn họ, anh chạy ra ngoài kia tìm người cứu giúp nhé." Đường Tổ Khanh ngắt bàn tay Sở Chiến, nhẹ giọng nói, hi vọng anh kịp tìm người đến trợ giúp.

Nghe vậy, Sở Chiến hơi sững sờ, vì dùng khí cùng sự tỉnh táo của cô mà vô tay tán thương, đồng thời trong lòng sinh ra một loại ghen tỵ cùng hâm mộ, cô thật sự yêu chồng mình ư? vì cứu thằng kia mà chấp nhận hy sinh mạng sống ư?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Biến hóa rất nhỏ

Đường Tổ Khanh nhìn ba người đàn ông vây quanh mình, chân chửi một lát, lập tức dùng một lực lớn cố gắng đẩy một người gần mình nhất, sau đó dùng khe hở ấy để thoát ra, thế nhưng đẩy hai lần mà gã ta vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của Đường Tổ Khanh đã đỏ ửng.

"Bây giờ không phải là lúc có thể đùa bỡn với đám người đó, anh cứ chạy trước đi rồi nhờ người đến giúp một tay, nếu không hai chúng ta đều nguy hiểm." Đường Tổ Khanh nhỏ giọng nói ra, thăm thán người đàn ông này rốt cuộc có biết bọn họ đang rất nguy hiểm hay không, nếu hai người cùng rơi vào miệng sói, người cuối cùng lo lắng chính là ông nội.

Sở Chiến không lên tiếng, chỉ nắm thật chặt tay của Đường Tổ Khanh, giống như đang muốn bảo vệ cô, đem cô để phía sau lưng, cặp mắt con cừu nhỏ trong nháy mắt liền xuất hiện một thanh kiếm hung hăng quét về phía bên cạnh ba người đàn ông kia, nếu như không phải vì sợ cô hoài nghi, anh một tay đưa bọn họ về Tây Thiên rồi, dám can đảm uy hiếp anh sao, chán sống rồi hả.

Ba người đàn ông kia, bất giác ánh mắt sắc bén của Sở Chiến, thân thể khẽ run rẩy, ba người tiến tới nhìn nhau, sau đó đồng lòng hướng về Sở Chiến, vốn cho là có thể thu được một khoản, không ngờ quay đầu lại một người anh em của bọn họ đã chết, ngay cả tiền cũng chẳng lấy được.

Mất thấy người đàn ông trước mắt rất quan tâm đến cô gái kia, hiện tại liền coi như bọn hắn lợi hại hơn nữa, thấy người đàn ông kia luôn có ý muốn bảo vệ cô gái bên cạnh, bọn họ chỉ cần đem cô gái bên cạnh đi, chắc chắn bọn họ sẽ dành được phần thắng, ba người nhất trí như thế.

Ba người cùng nhau chuyển qua đám về một hướng khác, bằng vào thực lực một mình Sở Chiến, đừng nói ba người, dù ba trăm người cũng chẳng là vấn đề, nhưng bây giờ anh đang trong vai một con cừu nhỏ, cho nên khi chuẩn bị ra tay anh lập tức đem Đường Tổ Khanh ôm vào trong ngực, một bàn tay còn lại dùng lực hướng về phía Đạo Ba Nam.

Nhìn ba người đàn ông chết đứng, Sở Chiến nhìn thấu quả đấm của Đạo Ba Nam có ẩn chứa một lưỡi dao, nên anh dùng quyền phong mạnh nhất, coi như diễn trò, nhưng lực trong tay lại vô cùng mạnh mẽ, anh không có khuynh hướng tự làm khổ mình.

Đạo Ba Nam hét lên rồi ngã gục, Đường Tổ Khanh đang được bảo hộ trong ngực anh, không thấy được tình huống bên ngoài, chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết, không giống như tiếng của chồng cô, sau đó cảm thấy bên tai cô truyền đến tiếng rên thống khổ, mang theo chuyển động kịch liệt, mà cô hoàn hảo không chút tổn hại, cô biết đây là tiếng thét của chồng mình, bởi vì tiếng thét kia ở gần bên tai cô.

Lúc cô âm thầm lo lắng, hàng loạt còi xe cảnh sát càng ngày càng vang dội, cô hơi thở phào nhẹ nhõm, xem ra người kia đã nhận được tin nhắn của cô rồi.

"Con mẹ nó, cảnh sát tới, chạy mau." Nhóm người bắt cóc hét lớn lên, không còn kịp đánh trả, nhanh chóng tháo chạy khỏi khu kỹ nghệ bỏ hoang.

Một chiếc Audi một bóng loáng quẹo cua sau đó thắng gấp, phía sau một chiếc xe cảnh sát cũng dừng lại theo, một nhóm cảnh sát mang theo mấy con chó nghiệp vụ từ trên xe đi xuống, đuổi theo bóng dáng của bọn bắt cóc, những người cảnh sát còn không ngừng la lớn: "Đứng lại, đừng chạy.".

Khi Âu Dương Khiêm từ trên xe bước xuống, xa xa liền nhìn thấy một người đang ôm cô vào lòng, trong lòng khẽ đau nhói, đi nhanh đến bên cạnh cô.

"Tổ Khanh, em không sao chứ?" Âu Dương Khiêm đem Đường Tổ Khanh từ trong ngực người đàn ông kia kéo ra, chăm chú quan sát cô, không để ý cái gì gọi là nam nữ có sự khác biệt, vuốt mặt của cô, kiểm tra qua lại, phát hiện chỉ là vẻ mặt hơi tái nhợt, trên người hoàn hảo không có bị thương, dường như không có vết thương ngoài da, lòng thấp thỏm cũng chậm chậm buông lỏng.

Một màn kia còn làm cho anh vô cùng sợ hãi, nếu anh không kịp thấy tin nhắn của cô thì như thế nào, đến chậm một bước, không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao, cô gái này là người anh yêu nên chỉ cần cô sống thật tốt, mặc kệ là người nào sống bên cạnh cô, chỉ lấy tình huống bây giờ mà nhìn, chồng của cô chưa đủ năng lực để bảo vệ cô, điều này làm cho anh càng tức giận, trong lòng dấy lên một suy nghĩ khác.

Sở Chiến bị người ta đẩy ra, tro mắt nhìn ôn hương trong ngực bị người ta lôi đi, trong lòng vô cùng khó chịu, chỉ cảm thấy thứ gì đó của mình bị người cầm đi, càng làm cho anh nổi giận chính là đột nhiên người đàn ông kia lại dám đoạt lấy cô trước mặt chồng cô, đưa bàn tay ra quấy rối tới sờ lui trên mặt cô, làm cho lửa nóng trong cơ thể anh cháy phừng phừng, anh hoàn toàn không chú ý tới biến hóa trong lòng mình, chỉ ngoan ngoãn cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô.

Châm chậm hoàn hồn lại, Đường Tô Khanh thấy rõ trước mặt là bộ dạng vô cùng nóng nảy của thị trưởng đại nhân, mặt anh chỉ cách mặt cô không phải ba xen-ti-mét, bàn tay mở rộng sờ trên khuôn mặt cô tựa như chạm vào khuôn mặt bảo bối mà anh vô cùng yêu thương, nó làm cô hơi sững sờ, lui về phía sau mấy bước, tránh ra tay của anh, hóa giải cảm giác mập mờ, ôn hòa nói: "Em không sao, cảm ơn anh."

"Tô Khanh, giữa chúng ta còn cần khách khí như vậy sao? Em có biết đơn độc đến đây chuộc người như thế là rất nguy hiểm hay không, đám người bắt cóc kia đều là những người hung ác, bọn họ suy tính chuyện gì thì không ai biết." Âu Dương Khiêm vừa đi tới vừa nói, mới vừa nhận được tin nhắn của cô, anh không suy nghĩ nhiều, lập tức vận dụng quan hệ của mình bảo cảnh sát cao cấp đến, nếu không đi ngay lập tức, sẽ xảy ra chuyện gì?.

"Em hiểu rồi ạ, chỉ là chuyện quá khẩn cấp, không ngờ em vô tình gửi tin nhắn cho anh, tóm lại lần này cảm ơn anh, coi như em nợ anh một mạng, sau này Thị trưởng có điều gì phân phó, em tuyệt đối không từ chối." Đường Tô Khanh cười nói, trong lời nói có ý làm rõ quan hệ của hai người, khiến hai người đàn ông bên cạnh lại mang hai thần thái khác nhau, một vui mừng, một buồn bã.

Chỉ chốc lát sau, nhóm cảnh sát đã còng tay ba người bắt cóc đưa lên xe cảnh sát, ba nam nhân không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt u ám của Sở Chiến, thân thể không nhịn được run rẩy một cái.

"Đàng hoàng một chút, đi mau!" Cảnh sát cảm thấy bọn bắt cóc dừng bước, cho là bọn họ muốn giở trò, lập tức dùng lực đẩy bọn họ một cái, nói lớn.

Người cảnh sát dẫn đầu cung kính nói: "Thị trưởng, Phó Thị trưởng, đã bắt được nhóm người bắt cóc, hai người tính xử lý như thế nào ạ!", trong lòng cũng không ngừng lo lắng, đang êm đang đẹp đám người bắt cóc ở khu bọn họ quản lý lại đụng ổ kiến lớn, chuyện này nếu truy cứu, bọn họ khó giữ được nón cảnh sát của mình.

Đường Tô Khanh nhìn khuôn mặt thấp thỏm của vị cảnh sát, lại nhìn người đàn ông bên cạnh không rõ ý tứ gì, lập tức giải vây nói: "Không có việc gì, cảm ơn các vị cảnh sát."

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, các thị trưởng không có việc gì là tốt rồi, để chúng tôi đưa hai người về?" Người cảnh sát cảm kích gật đầu một cái, chỉ là chưa quý xuống bái lạy Đường Tô Khanh mà thôi, nghĩ thầm Phó Thị trưởng đúng là người nhân từ.

"Tô Khanh, để anh đưa mọi người về!" Âu Dương Khiêm buồn bực không biết nói gì, ai cũng có thể nhìn ra, liền đi tới trước cửa xe của mình.

Đường Tô Khanh nhìn nhóm người cảnh sát ân cần gật đầu một cái, sau đó lôi kéo chồng mình đi tới cạnh chiếc Audi của Âu Dương Khiêm.

"Khàn" một tiếng rút khí từ trong khoe miệng của Sở Chiến tràn ra ngoài, khiến Đường Tô Khanh dừng bước lại, xoay người nhìn anh, gấp gáp hỏi: "Sao thế?". Nhìn một loạt toàn thân của anh, cao thấp chẳng có vết thương, hoàn toàn quên cô thực sự không thích chồng mình.

"Không có, không có việc gì." Giọng nói giống như con cừu nhỏ khẽ vang lên, khiến Đường Tô Khanh thật là rất hoài nghi người mới vừa dùng cảm che chở cho cô có phải người đàn ông có lá gan chuột nhắt trước mặt hay không, thế nào lại có sự khác biệt lớn như vậy, có lẽ là vì lúc đó đứng trước bờ vực sống và chết!

Xác thực anh mới vừa rồi không màn nguy hiểm bảo vệ cô, thật khiến cho cô cảm động, lớn như vậy, vẫn luôn là chính cô xông về phía trước bảo vệ người khác, đây là lần đầu tiên được người khác bảo vệ mình, cho mình tựa vào lồng ngực ấm áp của người đó.

Giờ phút này Sở Chiến được người con gái trước mặt sờ tới sờ lui, còn lo lắng hỏi thăm đủ điều, trong lòng rất hả hê cũng rất hưởng thụ, nghĩ đến cô cũng như thế với chồng của mình, trong lòng anh cực kỳ khó chịu, anh không hiểu tại sao lòng mình lại sinh ra tâm tình như thế.

Mắt quét qua hình ảnh Thị trưởng đang đứng ở một nơi xa híp mắt nhìn bọn họ, trong lòng anh đột nhiên càng vui vẻ hơn, tựa như cố ý khoe khoang lần nữa rên lên một tiếng, quả nhiên cô gái nhỏ vì lo lắng mà dựa vào gần anh hơn, hương thơm ngọt ngào xông vào mũi, để cho lòng người rất sáng khoái.

Nhìn hai người trước mắt cơ hồ đang dính với nhau, Âu Dương Khiêm nhìn ghen tỵ xuống, lên tiếng nói: "Tô Khanh, bị thương sao? Nếu bị thương thì ta hãy đến bệnh viện kiểm tra một chút đi!", người đàn ông trước mặt giống như tiểu bạch thỏ yếu đuối khiến anh nhìn không được, tên đầu sỏ chuyên gây sự lại dám làm nũng như thế sao, suy nghĩ một chút anh liền muốn đòi mạng Sở Chiến, cố tình chứng tỏ quan hệ trước mặt người khác, anh ta không có tư cách.

"Đi thôi, đi bệnh viện kiểm tra một chút." Đường Tô Khanh kiểm tra một chút cũng không biết rốt cuộc chồng cô bị thương ở đâu, cảm thấy lời thị trưởng nói rất đúng, liền lôi chồng mình đi vào trong xe của thị trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nghĩ sai

Đường Tô Khanh lôi kéo Sở Chiến đi tới bên xe Âu Dương Khiêm, bước chân dừng lại trước cửa xe của anh, nhìn chiếc xe con mà cô vừa lái đến đây, ngay ngắn một hồi không biết nên quyết định thế nào.

Hình như nhìn thấu sự khó xử của cô, Âu Dương Khiêm lên tiếng nói: "Tổ Khanh, hai người mới vừa bị kinh sợ không nên lái xe, anh đưa hai người trở về, xe của em anh sẽ bảo người đến lái về!", bị kinh sợ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác chính là anh muốn ở bên cô thêm một chút nữa.

"Vậy thì tốt, làm phiền anh." Đường Tổ Khanh gạt đầu một cái, lôi kéo người chồng đang đứng bên cạnh cùng ngồi lên xe, khiến Âu Dương Khiêm hơi sững sờ, sau đó miễn cưỡng đóng cửa chỗ ghế phụ, bắt đầu khởi động xe, thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu nhìn gương mặt trắng nõn và nhu mì của cô

Xe lái một lúc lâu, tất cả mọi người không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Đường Tổ Khanh nhìn bên ngoài, tận lực bỏ rơi cái bàn tay to lớn đang nắm chặt tay cô, còn hơi thở nam tính đang ngay sát bên cạnh cô.

Trước kia chồng của cô luôn ngồi cách xa cô, phần lớn thời gian đều cúi đầu, chỉ thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên xấu hổ len lén nhìn cô, chưa bao giờ giống như hôm nay, dịch đến ngồi sát bên cạnh cô, điều này làm cho cô cảm thấy nghi ngờ.

Nhìn xe lái ra đường lớn, Đường Tổ Khanh kéo thần chí quay về, mở miệng cười nói: "Thị trưởng, nếu như anh bận thì cho chúng tôi xuống đây được rồi".

"Không gấp lắm, hai giờ sau anh mới đi đến Lầu Bắc để tham gia một buổi khai mạc tại đó, nó cùng đường đi tới bệnh viện thành phố." Âu Dương Khiêm nói láo không đỏ mặt, ở cùng cô một thời gian, trong lòng anh đã nở hoa, nói dối một chút có sao đâu?

"Ừ, vậy thì tốt." Đường Tổ Khanh khẽ gạt đầu nói, nghe anh nói như vậy, trong lòng đang lo lắng việc lúc này mình gửi tin nhắn cho anh có làm phiền đến anh không, xem ra cũng không ảnh hưởng gì đến hành trình của anh. Người ta là thị trưởng thành phố S, khẳng định công việc nhiều vô số, lần này xem như nợ anh một ân tình lớn.

Trong nháy mắt Đường Tổ Khanh mất hồn, một bàn tay to lớn lôi kéo cánh tay của cô, cô nghi ngờ nhìn sang người bên cạnh, chỉ thấy chồng của cô cúi đầu, phát ra một giọng nói nhỏ nhẹ như con mèo con: "Không, không đi bệnh viện".

Cho dù giọng nói vô cùng nhỏ, nhưng trong một gian phòng yên tĩnh như thế này, mọi người đều có thể nghe được.

Đường Tổ Khanh hơi xấu hổ, trầm tư chốc lát, lập tức mở miệng nói xin lỗi: "Thị trưởng, vậy làm phiền anh đưa chúng tôi về cửa khu chung cư Lệ Giang được không ạ!", thật may là khu chung cư cao cấp Lệ Giang cũng nằm trên đường đi đến Lầu Bắc, không đến nỗi tốn hao thời gian của anh, nếu không cô cũng chẳng dám tiếp tục ngồi trên xe của anh.

"Được." Âu Dương Khiêm đồng ý, không nhìn được xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía người đàn ông đang cúi đầu vô tội.

Mới vừa không quan sát chồng của Tổ Khanh, hiện tại bắt đầu nghiêm túc đánh giá mới phát hiện người đàn ông này là một tổng thể đầy mâu thuẫn, thỉnh thoảng tồn tại cảm giác rất mạnh mẽ, thỉnh thoảng có cảm giác anh ta rất yếu đuối, là đang cố tình tỏ ra như thế đúng không?!?

Nói anh ta nhất gan, nhưng vừa đến hiện trường vụ bắt cóc nhìn thấy anh đem Đường Tổ Khanh bảo hộ thật chặt trong lòng ngực, một mình chịu những cú đâm đá của bọn bắt cóc; nói anh ta gan lớn, sao lại thường cúi đầu như thế, giọng nói phát ra cũng như tiếng mèo kêu; nếu như đây là chiến lược anh ta dùng để có được trái tim của Đường Tổ Khanh, như vậy rất nguy hiểm, trong lòng Âu Dương Khiêm không ngừng suy nghĩ.

Mà giờ khắc này, nhìn về mặt đang thay đổi của Thị trưởng khi nhìn cô gái nhỏ của anh, tâm của Sở Chiến không rõ vì sao lại vô cùng hài lòng, anh là người đứng đầu giới Mafia, vết thương nhỏ phía sau lưng căn bản không có ý nghĩa gì, anh không muốn đi tới bệnh viện thành phố trong cái bộ dạng này, nếu là có ý để xe chạy chậm, chờ hai giờ nữa cũng có thể chưa đến bệnh viện, còn nếu về nhà của bọn họ ở Lệ Giang thì chỉ cần mười phút thôi, là một người đàn ông, lại còn là người trong giới hắc đạo, cẩn thận như anh đương nhiên biết rõ cái người Thị trưởng kia đang tính toán gì rồi.

Hơn hai mươi phút sau, xe chậm rãi dừng tại cửa khu chung cư cao cấp Lệ Giang, Đường Tổ Khanh xuống xe, hướng về phía Âu Dương Khiêm nói cảm ơn, coi thường cái bàn tay to lớn vẫn nắm tay cô suốt dọc đường đi, tự mình đi về nhà.

Âu Dương Khiêm ngồi trong xe vô cùng buồn bực, nhìn về phía hai người đang nắm tay nhau rời đi, trong lòng rất không tình nguyện thừa nhận hai người kia vô cùng xứng đôi, nhưng mà anh tự tin mình đứng bên cạnh Tổ Khanh cũng xứng đôi không kém.

Hôm nay, nhân viên an ninh thấy vợ chồng Đường Tổ Khanh nắm tay đi vào, theo bản năng nhìn lên trời một chút.

Cậu biết người ở trên lầu sáu là Phó Thị trưởng thành phố S, lâu lâu lại có người cầm theo những món quà vô cùng quý giá đứng ở cửa chung cư đưa cho cô, mỗi lần như thế đều bị cô từ chối khéo.

Trước đây không lâu, bọn họ có một cuộc họp lớn theo quý, nhìn qua hình ảnh mới biết đó là chồng của cô, về sau mới cấp thẻ đi lại khi này cho anh, không ngờ lập tức đã nhìn thấy người thật, chỉ là quần áo của anh ta sao lại rách nát như vậy? Hiện tại đang có trào lưu mặc như thế sao? Nhân viên an ninh nghi ngờ.

Sở Chiến đi theo Đường Tổ Khanh lên căn nhà của cô, chỉ thấy cô vừa vào nhà liền nhẹ nhàng đẩy tay của anh ra, sau đó một mình đi vào phòng ngủ.

Trong lòng Sở Chiến coi thường một số điểm khiến anh không vui, ngồi trên sofa bằng vải bố cao cấp nhìn xung quanh căn nhà mà sau này mình sẽ sống, nghĩ đến về sau anh sẽ ăn ở đây, ngủ ở đây khoe miệng bất giác cong lên một nụ cười, giống như đó là một chuyện vô cùng tốt đẹp?

Phòng bếp kiểu mở thoáng, cửa phòng bếp rất tinh xảo, phòng ăn bên tay phải không được lớn như sofa nhưng vừa đủ cho hai người, trên tường có một

chiếc tivi ba mươi sáu inch, phòng khách có một cửa phụ thông ra ban công lớn, thỉnh thoảng có vài con gió thổi vào, rèm cửa sổ màu trắng bay tới bay lui, để cho lòng người rất thoải mái, phòng khách bên cạnh còn có một cái lối đi, bên trong là một căn phòng dành để nghỉ ngơi.

Nhìn cách bố trí nơi đây, lòng Sở Chiến rất vui vẻ, xem ra bọn họ có cùng sở thích, vừa nghĩ đến chuyện đó đã thấy ‘bà xã’ của anh từ trong phòng đi ra với cái gương dụng cụ y tế.

Đường Tổ Khanh cái gì cũng không nói, lập tức ngồi xuống bên cạnh anh, kéo cái áo khoác rách nát của anh ra, khiến cho tâm tình Sở Chiến vừa hưng phấn lại run rẩy. Cô còn đem áo trong của anh kéo lên, nhẹ nhàng giúp anh xức thuốc, làm cho nội tâm vui vẻ của Sở Chiến biến mất không tìm vết.

Còn tưởng rằng cô đối với chuyện kia hứng phấn kịch liệt? Thì ra anh nghĩ sai, nhưng không phải anh rất ghét phụ nữ sao? Nhưng khi nghĩ đến chuyện cô kéo áo anh lên, chuẩn bị làm chuyện kia thì anh lại có hưng phấn đặc biệt? Điều này làm cho Sở Chiến nghi hoặc.

Chỉ là cô ấy ôm ái vết thương, giống như cô đang nâng niu bảo bối của mình, cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, tâm Sở Chiến vui vẻ khác thường, đây là loại tâm tình trước nay chưa từng có.

Đường Tổ Khanh vừa bôi thuốc vừa nhìn tấm lưng màu đồng của anh, tâm tình cũng phát sinh biến hóa, cái này sao chẳng giống tính cách nhát gan của chồng cô vậy, có lẽ bọn họ cũng có thể trở thành bạn tốt không cần lánh xa nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Quá nhỏ đi

Sau khi bôi thuốc cho anh xong, Đường Tổ Khanh đẩy anh ra tiến vào phòng ngủ để thay quần áo, nhưng cô lại bị con cừu nhỏ bệnh hoạn kia quán lấy, không thể làm gì khác là tự mình đi xuống bếp làm cơm cho một người khác, bình thường những ngày cô ở một mình đều là đi ra ngoài giải quyết bữa cơm, đem những chuyện có thể dễ dàng giải quyết bên ngoài tận dụng triệt để, chẳng muốn lãng phí thời gian vì những điều như thế.

Thật ra thì cơm trưa, cũng chỉ là hai tô mì sợi, thức ăn trong nhà có hạn, với hai gói mì có sẵn và hai cọng hành xin ở nhà hàng xóm cắt nhỏ ra bỏ vào.

Sở Chiến bị Đường Tổ Khanh đẩy vào ngủ trong một căn phòng khác, nhìn khung cảnh xung quanh căn phòng, ánh mắt thâm thúy thoáng qua chút kinh ngạc, dù thế nào cũng không nghĩ ra bên ngoài bãi biện đơn giản và lạnh lẽo, bên trong lại có khoảng trời riêng như vậy.

Một chiếc giường lớn đủ dung nạp năm người, trên giường còn có vài con thú nhồi bông, cuối giường có một ghế quý phi thật to, chiếc đèn ngủ màu vàng làm bằng thủy tinh, trong phòng trang trí những vật dụng bằng thủy tinh vô cùng tinh xảo, bàn trang điểm nhỏ cùng một tủ kính lớn, làm cho người ta có cảm giác như đang lạc vào cõi mộng, qua cách trang trí của căn phòng cho thấy chủ nhà là người rất thích các món đồ làm từ thủy tinh.

Sở Chiến nhìn căn phòng này và Đường Tổ Khanh thì nhũn mảy khi thấy rằng nó chẳng hợp nhau, trong lòng sinh ra một tia khác thường, chẳng lẽ đây là một thế giới khác của cô.

Sững sờ trong chốc lát sau, Sở Chiến đi tới bên cạnh tủ kính, tìm kiếm quần áo thuộc về người đàn ông kia, mặc dù anh có bệnh thích sạch sẽ nặng, nhưng bây giờ muốn đi ra ngoài mua quần áo, sẽ khiến cô gái này đem lòng sinh nghi, cho nên chỉ có thể chấp nhận trước mặc đồ của Giang Thiệu Hiền sau thì sẽ tính tiếp.

Anh tùy ý cầm một bộ quần áo lên đi vào phòng tắm rửa, lúc anh mặc bộ quần áo kia vào, nhìn hình dáng bị tổn thất nghiêm trọng khiến khóe miệng anh co quắp lại, xem ra phải bàn bạc về năng lực với đám thuộc hạ mới được, những thứ này sẽ khiến người ta hiểu lầm về vẻ nam tính của anh mất.

Vóc người của anh và Giang Thiệu Hiền hoàn toàn bất đồng nha, mặc quần áo của Giang Thiệu Hiền trên người anh cứ như một đứa con nít, vừa ngắn lại vừa chật, khiến hô hấp của anh trở nên khó chịu.

Còn cái quần trong cũng nhỏ xíu, nói trắng ra là cái quần trong hình tam giác chẳng đứng lắm nếu dùng trên người trở mã, anh lại có thói quen mặc quần lót tứ giác, vì muốn để cho vợ yêu được hạnh phúc, Sở Chiến lập tức đi ra khỏi phòng tắm, mở tủ ra tìm một cái quần thể thao mỏng rộng thùng thình, dùng dây kéo cắt nó thành quần lót bốn góc, tạm thời trước mặt cứ như thế, nếu không thay quần áo thì Đường Tổ Khanh sẽ tưởng anh là một người đàn ông hư hỏng, như thế càng bất lợi khi anh muốn tiến gần đến cô.

Thật ra thì xuất hiện với bộ quần áo không thoải mái còn đỡ hơn bị hiểu sai về tính cách, Giang Thiệu Hiền thích mặc quần áo rộng rãi, mà Sở Chiến là người của giới hắc đạo, rèn luyện thân thể thường xuyên nên diễn nhiên sẽ cường tráng hơn người bình thường, bình thường anh cũng chẳng mặc quần áo chất liệu tầm thường như thế này.

Sở Chiến dùng dây kéo cắt một cái lỗ to trên nội y của mình để tránh nó làm anh khó thở, cũng như ngứa ngáy khó chịu, sau khi tất cả hoàn thành, anh đi đến tủ tìm kiếm một chiếc áo khoác cỡ lớn nhất, mặc lên người, đi ra ngoài.

Khi Sở Chiến từ trong phòng bước ra, thứ anh nhìn thấy chính một hình ảnh vô cùng ấm áp, trên bàn ăn có hai cái chén bay những làn khói nóng hổi, bên trong là mì tươi còn có chút hành lá cắt nhỏ trên mặt, mà Đường Tổ Khanh đã ngồi yên lặng trên bàn ăn, nhưng không động đũa, hiển nhiên là đang đợi

anh. Ở trong giới hắc đạo lâu năm, chứng kiến vô số người phản bội và tàn nhẫn nay nhìn những hình ảnh này khiến lòng anh xuất hiện một cỗ cảm động, trong lòng có một cảm xúc không tẻ.

Đường Tô Khanh tỉnh mắt trông thấy một người đàn ông đang đứng ngây người, không chịu nhúc nhích, còn cảm thấy quần áo trên người anh có vẻ chẳng hợp với anh, mới vừa trên người anh tự dưng bay ra hơi thở lạnh khốc làm cho cô cảm thấy xa lạ, còn vừa mới tắm xong nên khiến cho người ta cảm thấy anh chẳng phải là cừu non mà là người cương quyết và bướng bỉnh, làm cho đáy lòng cô dâng lên một cơn sóng nhỏ, lạnh lạnh nói vọng ra của: "Tắm xong? Mau tới ăn đi."

Sau khi nói xong liền nâng chiếc đĩa trước mặt lên ăn, chỉ cảm thấy gương mặt càng ngày càng nóng lên, không biết là độ nóng này đến từ đâu.

Sở Chiến phục hồi tinh thần lại, đi tới bụng chén mì lên húp từng ngụm từng ngụm, ăn qua rất nhiều sơn hào hải vị thế nhưng anh chẳng thể ngờ một chén mì lại ngon thế này, ăn mì xong còn uống cạn canh trong chén.

Đường Tô Khanh nghe tiếng ăn mì kia không cảm thấy nó rất khó nghe, lần đầu tiên nấu ăn thế mà lại được người ta ăn ngon lành như thế, trong lòng cô cực kỳ vui mừng, cơ miệng mở rộng ra, cũng học anh ăn từng ngụm từng ngụm lớn, khỏe miệng thỉnh thoảng về ra một nụ cười.

Bữa trưa đơn giản nhưng được ăn trong một không khí vô cùng vui vẻ, sau đó Sở Chiến tự giác cầm chén đĩa lên đi tới phòng bếp, một chút cũng không cảm thấy đó là chuyện lạ lắm, nếu thuộc hạ của anh có ở trong ngôi nhà này, đoán chừng sẽ sợ đến trợn cả mắt lên.

"Buổi chiều cùng tôi đi ra ngoài mua vài nhu yếu phẩm cần thiết cho sinh hoạt nhé!" Đường Tô Khanh hướng về cái lưng của người đang rửa chén mà nói, nghĩ đến việc đây là lần đầu tiên anh rời biệt thự tới nơi này, sẽ cảm thấy mọi thứ xung quanh xa lạ, cũng cần một số vật dụng cần thiết hằng ngày, cũng để ngừa chuyện bọn bắt cóc lại ra tay lần nữa, cô không thể không xin nghỉ cả buổi chiều để đi mua đồ với anh, thuận tiện nói cho anh biết một số chuyện anh cần phải cẩn thận.

"Anh... Anh có thể tự đi một mình." Sở Chiến dừng việc rửa chén lại, nhỏ giọng nói, mắt sắc bén thoáng qua đủ loại tính toán, đây là bộ dạng con cừu non nên có.

"Tự anh đi? Để rồi xảy ra chuyện như mới vừa rồi à?" Đường Tô Khanh lạnh lạnh mở miệng, xem ra chuyện mới vừa rồi chưa hù anh sợ, dù sao cô cũng không hy vọng chuyện như vừa rồi tái hiện một lần nữa, nếu anh có xảy ra chuyện gì, làm sao cô có thể ứng phó với ông nội, đến lúc đó lại phiền toái muốn cô tái giá một lần nữa, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ.

Nghe vậy, Sở Chiến đang rửa chén liền bủi môi, không nói thêm gì, người đàn ông kia khiến anh gặp đủ loại khó khăn, vốn nghĩ thừa dịp buổi chiều đi mua một vài bộ quần áo vừa người, nhưng dường như không được, không thể làm gì khác hơn là đợi đến ngày mai.

Đường Tô Khanh không có nghe được câu trả lời của đối phương, cho là anh cảm thấy uất ức, trong lòng có vài tia rồi ren, sao cô lại thấy mình cực kỳ giống một người hung ác, thật ra thì cô nên nói thật tình, chỉ là cô không muốn hai người rơi vào nguy hiểm một lần nữa, nhưng dùng giọng nào cô cũng thấy giọng điệu của mình có chút nặng nề.

Reng reng reng. . . . .

Một hồi chuông điện thoại phá vỡ không khí cổ quái.

Đường Tô Khanh bắt đầu dĩ thờ dài một cái, nhìn số điện thoại hiện thị trên màn hình là số điện thoại nhà, mày đẹp hơi nhíu lại.

Sao ông nội lại gọi điện tới đây? Chuyện bị người bắt cóc không nên truyền ra ngoài nhanh như vậy mới đúng, Đường Tô Khanh nhìn người đàn ông đang rửa chén một cái, sau đó mới nhận điện thoại.

"Ông nội, sao thế ạ?"

"A Khanh, ông nội quên nói cho con biết một chuyện quan trọng rồi, ngày mai là đại thọ sáu mươi của chú hai Tiểu Hiền, con và Tiểu Hiền nhớ về một chuyến nhé, dù sao đó cũng là người nuôi lớn Tiểu Hiền, nếu không đi người khác sẽ nói chúng ta không hiếu lễ phép." Ông Đường suy nghĩ một chút rồi nói, chuyện về quan hệ trên dưới ông suy nghĩ rất rõ ràng, ông không muốn người ta nghĩ Tiểu Hiền nhà con dè dặt vào ổ sói.

Hiện tại A Khanh và Tiểu Hiền đã kết hôn lâu như vậy, thừa dịp này nên để hai người bồi dưỡng tình cảm, khiến A Khanh sinh ra một cỗ thương tiếc, một ngày nào đó từ thương hại sẽ biến thành tình yêu, đến lúc đó ông sẽ có thêm vài thằng cháu tôn, đúng là một viễn cảnh tốt đẹp, ông cụ trầm tính toán.

Đường Tô Khanh là người rất biết hiếu thuận, dĩ nhiên sẽ không bởi vì một chút chuyện nhỏ khiến ông nội khó chịu, suy nghĩ chốc lát liền nói: "Dạ, con biết rồi."

Ông cụ vừa nghe đến cháu gái đồng ý, vui mừng và cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người đàn ông của gia đình

Khi Đường Tổ Khanh cúp điện thoại, Sở Chiến cũng vừa rửa chén xong, cúi đầu đi tới ngồi trên sofa, không khí có chút trầm muộn.

Nhìn anh vẫn nhát gan như ngày cũ, Đường Tổ Khanh có chút bất đắc dĩ, trong lòng đối với anh vốn có bài xích nghiêm trọng từ khi hai người ở nhà cũ rồi, có lẽ nó thay đổi là bởi vì khi gặp nguy hiểm anh chẳng mản đến chuyện mình sẽ như thế nào, đem cô bảo vệ trong lòng ngực.

Cô nhìn thấu vẻ không được tự nhiên của anh, nghĩ tới chuyện mới vừa ông nội nói trong điện thoại, Đường Tổ Khanh suy nghĩ chốc lát, đứng lên đi về phòng ngủ.

Sở Chiến nhìn bóng lưng âm thầm đi mất của cô, trong lòng không biết vì sao vô cùng khó chịu, anh đường đường là người có địa vị cao nhất trong giới hắc đạo thế nhưng lại bị người ta xem thường không thèm nhìn đến, càng kỳ quái chính là anh bởi vì thái độ của cô mà canh cánh trong lòng, loại tâm tình xa lạ quá nhiều anh trong một khoảng thời gian dài. Cho đến khi Đường Tổ Khanh bước ra từ phòng ngủ.

"Buổi chiều anh đã không muốn cùng đi mua đồ với em vậy thì anh cứ đi một mình đi, cái này cho anh, anh xem cần cái gì thì cứ mua." Đường Tổ Khanh đem tờ chi phiếu trong tay đưa cho anh, dùng một giọng ôn hòa nói.

Ngày mai cô muốn xin nghỉ một ngày để đi chúc thọ, phòng làm việc còn rất nhiều tài liệu cần cô xử lý, buổi chiều nếu cô nghỉ, tài liệu sẽ chất đống rất nhiều, cho nên buổi chiều rất khó rút thời gian cùng anh đi mua đồ.

Nghĩ đến có lẽ anh không xui xẻo như vậy, mới vừa gặp bọn bắt cóc lại gặp thêm một bọn bắt cóc khác, nếu anh thật sự sợ nguy hiểm, cô có thể gọi điện nhờ một người cấp dưới đi chung với anh, Đường Tổ Khanh nghĩ như vậy.

"Anh... anh nên hiểu ý của em là ..... ." Sở Chiến lòi kéo ống tay áo của cô, cúi đầu nhỏ giọng nói, không biết tại sao anh rất sợ cô gái nhỏ này hiểu lầm anh, bài xích anh; cho nên mới vội vàng muốn giải thích, anh đang nghiêm túc suy nghĩ tâm tình theo giọng nói đột nhiên vang lên.

"Em hiểu, ông nội mới vừa gọi điện thoại tới đây, muốn ngày mai em xin nghỉ một ngày cùng anh đi mừng thọ chú hai. Cho nên xế chiều hôm nay em phải trở về văn phòng một chút, xử lý hết tài liệu cần thiết, như vậy mới có thể thanh thân xin nghỉ, còn là một đám mây râu muốn mua một số vật phẩm riêng tư, chính em cũng hiểu điều đó, cho nên buổi chiều em không đi cùng anh, nếu anh muốn có một người đi cùng để giảm bớt nguy hiểm, em có thể sắp xếp một trợ lý nam đi cùng anh, anh cảm thấy thế nào?" Đường Tổ Khanh chăm chú giải thích.

Thứ nhất sợ con cừu nhỏ đến tố cáo tội của cô với ông nội; thứ hai cô mới vừa quyết định thử tiến lại gần anh, có thể trở thành bạn tốt; cuối cùng, dĩ nhiên sợ con cừu nhỏ sẽ nghĩ sai, bên ngoài lại gặp chuyện không may .

"Anh biết rồi." Ánh mắt Sở Chiến sáng lên, gật đầu một cái, nhận lấy chi phiếu vợ yêu cho anh, nghiêm túc nhìn một chút, thử đếm những số không trên phiếu, cuối cùng xem nó có cần mặt mã để mở không.

Người khác có lẽ cảm thấy đàn ông dùng tiền của phụ nữ rất mất thể diện, nhưng Sở Chiến là ai, của cải của anh có thể mau mấy nước nhỏ không thành vấn đề, sẽ không tính những thứ tiền lẻ như thế này, chỉ cảm thấy cảm tiền của ‘vợ yêu’ cho khiến anh rất vui vẻ, dù sao giữa vợ chồng thì của em chính là của anh, của anh chính là của em. Hơn nữa hiện tại anh trong vai trò theo như điều tra được biết là người ở nhà nấu ăn, không có thu nhập ổn định.

Tiền này cùng lắm thì về sau anh đưa toàn bộ số tiết kiệm cho cô bảo quản, giờ phút này Sở Chiến đã hoàn toàn quên mình chỉ là đang thi hành nhiệm vụ, về sau phải rồi đi.

Chỉ là vừa nghĩ tới cô cũng từng cho tiền Giang Thiếu Hiền dùng như vậy, đã từng dùng một giọng nói dịu dàng để giải thích với Giang Thiếu Hiền, trong lòng anh đã cảm thấy buồn buồn.

Quá kỳ quái rồi, từ khi bắt đầu nhiệm vụ này, tất cả tâm tình của anh thật giống như thay đổi bởi vì cô gái nhỏ trước mắt, đây là vì cái gì chứ? Sở Chiến nghĩ thế nào cũng không thông.

Thấy Sở Chiến cầm tấm chi phiếu kia, Đường Tổ Khanh thở ra một hơi, xem ra anh đã hiểu ý tứ của mình, trong lòng cô khẽ mỉm cười. Nhưng cô lại chẳng biết tại sao phải chú ý tâm tình của anh, bọn họ hiện tại chỉ có thể coi là vợ chồng trên danh nghĩa, trừ bỏ quan hệ này, liền là hai người xa lạ, nhưng trong lòng lại có một thứ réo rắt, không phải chỉ là bạn bè bình thường?

Điều chỉnh lại cảm xúc một chút, Đường Tổ Khanh mở miệng nói: "Buổi chiều anh suy nghĩ xem cần mua gì tặng chú hai không, em đi làm trước đây.", Đường Tổ Khanh hoàn toàn không biết người đứng ở trước mặt cô chính là một đại ca xã hội đen, căn bản không biết gì về việc nội trợ và người thân, chứ đừng nói mua đồ gì tặng người ta, hơn nữa anh chẳng muốn vì ai mà suy nghĩ cả, nên chỉ gật đầu ứng phó mà thôi.

Lúc Đường Tổ Khanh cầm túi của mình đi tới cửa nhà, dừng bước, nhìn Sở Chiến đang ngồi trên ghế sa lon nói: "Nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện cho em", dứt lời, không đợi đối phương trả lời, nhanh chóng đi ra khỏi cửa, chỉ để lại một mình Sở Chiến ý vị không rõ nhìn bóng lưng của cô.

Cô gái này không giống như lời đồn đãi của mọi người tuy đẹp dễ nhưng lạnh lùng, từ khi anh bắt đầu tiếp xúc với cô cho đến bây giờ, mỗi hành động của cô đi vào mắt anh đều rất đáng yêu, xem ra tháng ngày sau này sẽ không quá nhàm chán, khỏe môi Sở Chiến nâng lên một nụ cười, thầm nghĩ.

Sở Chiến làm một đại ca xã hội đen, muốn cái gì đều được thuộc hạ trực tiếp mua cho, căn bản không cần anh lên tiếng, vật dụng sinh hoạt cá nhân đều do người khác chăm sóc, quần áo mặc trên người được thiết kế riêng bởi những nhà thiết kế nổi tiếng, bây giờ bắt anh một mình đi vào trung tâm mua sắm để mua đồ, hơn nữa những thứ khi đều là thứ rẻ mạt, nhưng anh không thấy chuyện này đặc biệt phiền toái, ngược lại càng mua càng vui vẻ.

Có lẽ đây chính là cách sống bình thường của mọi người, nếu lúc này có cô gái nhỏ kia ở đây vậy thì càng thêm hoàn mỹ, anh thầm nghĩ.

Ước chừng một giờ đồng hồ sau, Sở Chiến thắng lợi trở về, thời điểm đi tới lầu dưới của siêu thị, đột nhiên phát hiện ra việc mà người đàn ông của gia đình cần phải làm là biết nấu cơm, anh lập tức cầm quần áo trong tay quay trở lại, đẩy xe đi theo những bà nội trợ khác chạy đến khu bày bán thức ăn.

Vì vậy một bức tranh lạ hiện ra, những phụ nữ kia đang đứng trong khu thực phẩm nhìn thấy dáng dấp anh tuấn của một người con trai đang nghiêm túc chọn thức ăn, kể cả những nhân viên tại khu đó đều đưa con mắt sáng rực nhìn anh.

Sở Chiến đối với hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn không để tâm, cầm một trái cà chua lên, nghĩ thầm về vẻ đẹp cà chua, không tệ, vì vậy lại bỏ thêm vài quả vào giỏ mua hàng của mình; nhìn bên cạnh thấy trái đu đủ, nghĩ tới không tồi, giống như bộ ngực lớn, vô tình liếc mắt cái, cảm nhận được ngực của cô gái kia dường như không nhỏ lắm, không cần bôi bôi nhiều vẫn tốt, nghĩ như vậy, anh tiếp tục lấy vào trái đu đủ bỏ vào giỏ. . . . .

Đi một vòng quanh siêu thị, Sở Chiến thấy giỏ của anh đã thành một ngọn núi nhỏ nên thôi, nghĩ thầm không trách được nhiều người thích mua đồ như vậy, thì ra là một thú vui trong cuộc sống.

Sở Chiến thanh toán hóa đơn xong thuận tiện đi đến cửa hàng sách mua vài quyển sách dạy nấu ăn, bắt đầu từ hôm nay anh muốn trở thành người đàn ông của gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tình cảm khác thường

Buổi tối hôm đó, Sở Chiến mặc một chiếc áo làm bằng vải bông mới vừa mua ban chiều, khoác trên người tạp dề thú nhồi bông con nít, hai ống tay áo vén đến cổ tay, vừa nghiên cứu thực đơn bên cạnh, vừa đánh trần với cái nồi nước sôi, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không uống phỉ là người hay xấu hổ lại nhất gan. Đường Tố Khanh tan làm, đi vào nhà liền nhìn thấy hình ảnh này, một khắc kia khiến trái tim của cô đột nhiên nhảy loạn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, chỉ vì một người chồng trên danh nghĩa mà sao lại trở nên như thế.

Không trách được rất nhiều người nói đàn ông khi làm việc sẽ toát lên sức quyến rũ nhất định, thì ra là thật, Đường Tố Khanh không có suy nghĩ nhiều, cô bị bóng lưng ôn hòa kia làm mình trở nên ngây ngô.

Sở Chiến đảo chiếc cổ một mồi, thật không dễ dàng gì mới nấu xong một bữa cơm, lúc anh đang muốn đi lại tú lấy giấy vệ sinh, liền nhìn thấy gương mặt ngây ngốc của vợ yêu, trong tay còn xách theo một túi, giấy cũng chưa đổi.

Mây đẹp khê cau lại, từ lúc nào đã không phòng bị như thế rồi, cô trở về cũng không biết, nếu lúc này kẻ thù của anh có ở chỗ này, anh sẽ ra sao cũng không rõ, chỉ là thật may khi người đến là cô, Sở Chiến nghĩ như vậy nhưng không nói, sâu trong nội tâm anh đã đem Đường Tố Khanh thành người sẽ không làm tổn thương anh.

Nhìn Đường Tố Khanh một lúc lâu, cô vẫn còn trong trạng thái hồn bay phách lạc, Sở Chiến bất đắc dĩ buông cái xẻng trong tay xuống, đôi tay xoa xoa trên tạp dề, bước nhanh đi về phía cửa, ngồi xổm xuống lấy một đôi giày đi trong nhà ra thả xuống trước mặt cô, chờ cho cô mang vào xong, đợi rất lâu cũng chẳng thấy động tác tiếp theo của cô.

Một trời đất quay cuồng, Đường Tố Khanh đã bị Sở Chiến ôm ngang vào trong ngực, cả người ngồi ở trên đùi của anh.

Một hơi thở nam tính mãnh liệt xông vào lỗ mũi cô, khiến cho Đường Tố Khanh tỉnh lại, nhìn động tác mập mờ của mình, lỗ tai khê nóng lên, trái tim giống như có một con thỏ nhỏ nhảy loạn không ngừng, may nhờ phía cửa vẫn chưa mở đèn, nếu không khẳng định anh sẽ nhìn thấy gương mặt hồng đến mang tai của cô.

Cô chưa kịp hiểu rõ ràng nguyên nhân biến hóa của mình, cúi đầu nhìn con cừu nhỏ nhẹ nhàng giúp cô cởi giày cao gót ra, sau đó giúp cô mang một đôi dép bông mềm mại, bộ dáng thận trọng này giống như tay đang nâng một bảo bối vô giá, loại cảm giác này khiến cho tim Đường Tố Khanh lồi nhịp

"Được rồi, có thể ăn cơm rồi." Sở Chiến dịu dàng nói, hài lòng đem chân Đường Tố Khanh để xuống, lôi kéo tay của cô hướng tới bàn ăn.

"Ai nha, món ăn." Một mùi khét chậm rãi truyền từ phòng bếp ra, Sở Chiến kêu lên một tiếng, buông tay đang nắm bàn chân mềm mại ra, bước nhanh đi tới phòng bếp, vội vàng cầm cái nồi đang nóng lên.

Ánh mắt của Đường Tố Khanh nhìn theo bóng dáng của người trong phòng bếp, nói không ra đây là cảm giác gì, ấm áp, cảm động, không bỏ được. . . .

Món ăn mặc dù đã cứu vãn hết sức, nhưng vẫn như một tảng lớn cháy rụi, Sở Chiến bất đắc dĩ nhìn thành quả lần đầu tiên, cầm món ăn trong tay để xuống bàn, chỉ thấy cô gái nhỏ đang ngây ngốc nhìn mình, anh dừng lại một chút, giật mình quên mất vai trò con cừu nhỏ hay xấu hổ của mình, anh chính là chồng của cô gái trước mắt.

Chỉ là mới vừa rồi tại sao cô gái đó lại ngây ngô như thế, anh suy tư không biết tiếp theo cô sẽ làm gì? Điều này làm cho anh nghi ngờ, nhưng bây giờ anh phải đè nén nghi ngờ xuống, điều chỉnh tâm tư, cúi đầu đi vào phòng bếp cầm bát đĩa ra, bộ dáng giống như một người hầu.

Chuyển biến nhanh chóng của Sở Chiến khiến Đường Tổ Khanh hoàn hồn, kinh ngạc nhìn lại tất cả, trong lòng nghi ngờ chẳng lẽ mới vừa rồi vì cô mang giày nên có ảo giác hay sao?

Đường Tổ Khanh lắc lắc đầu, đem túi hồ sơ đặt lên sofa, bình tĩnh đi về phía phòng ngủ.

Hai mươi phút sau, Đường Tổ Khanh đã đổi một bộ quần áo ở nhà, tinh thần sáng khoái đi ra, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên bàn com đội mình, tiếp theo nên làm như thế nào đây, chỉ có thể từ từ đi lại ngồi bên cạnh Sở Chiến.

Sau khi Đường Tổ Khanh ngồi xuống vẫn không thấy người kia mời mình ăn cơm, chỉ thấy người đàn ông đối diện vùi đầu xuống bàn thờ dài một tiếng, chuyện mới vừa rồi quả nhiên là ảo giác, cái này mới là chồng của cô, thật giống con cừu nhỏ, vì vậy lên tiếng nói: "Ăn cơm đi."

". . . . ."

Thấy đối phương vẫn không có động thủ, giống như đang chờ mình, Đường Tổ Khanh nâng chiếc đĩa lên, thức ăn vừa đến miệng, Đường Tổ Khanh có chút dừng lại, sau đó tiếp gấp miếng thứ hai.

"Thật xin lỗi, thức ăn này cháy rụi, anh... anh không có ý, lần sau, lần sau nhất định sẽ ngon hơn." Sở Chiến cúi đầu uất ức nói.

Sở Chiến không phải là không thấy động tác dừng lại của cô, nhưng bắt chước một người phải bắt chước cho tới, nấu ăn thì nấu ăn, người làm thức ăn là người phong cách riêng, huống chi Giang Thiếu Hiền lại là người nấu, làm được món ăn có thể so với đầu bếp năm sao, mà anh là đế vương trong giới hắc đạo, cái gì cũng chẳng cần động tay vào, lần đầu tiên có thể làm được vậy là tốt rồi.

Đường Tổ Khanh chỉ đáp một tiếng 'ừ', khiến Sở Chiến đoán không ra tâm tình của cô.

Nhiều năm về sau, Sở Chiến sà vào lòng Đường Tổ Khanh hỏi bữa cơm đầu tiên có tư vị gì, cô "ừ" một tiếng là sao, Đường Tổ Khanh cho đáp án dĩ nhiên rất khó ăn nhưng rất ấm áp.

Một bữa cơm yên lặng trôi qua, sau khi cơm nước xong Sở Chiến cần cù và thật thà đi tới phòng bếp đem bát đĩa xuống, mặc cho sau lưng truyền đến một ánh sáng nóng rực, anh biết mình tới nay bại lộ quá nhiều, hiện tại có thể cứu vãn chỉ có một biện pháp, giả dạng tới cùng, khiến cô gái mê hoặc đến cùng.

Xế chiều hôm nay, Đường Tổ Khanh mang tất cả tài liệu quan trọng ký tên, bây giờ cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi tốt mà thôi, đối với việc chồng mình có chuyển biến lớn như thế nào, cô tự động tổng kết rằng đó chính là do anh bị bọn bắt cóc hù sợ, sau đó đi thêm vài bước đến gần cô, đối với hành động như thế, Đường Tổ Khanh không cảm thấy căm ghét, trong lòng suy nghĩ đã làm bạn bè thì có thể tiến gần lại để trò chuyện.

Sau khi nghĩ thông suốt, Đường Tổ Khanh nhìn người đàn ông đang rửa chén nói: "Em mệt rồi, đi ngủ trước đây.", dứt lời cô trực tiếp đi về phòng của mình, để lại cho Sở Chiến một bóng lưng.

Sở Chiến quăng tạp dề xuống, cũng đứng dậy đi về căn phòng ngủ, anh không rõ hiện tại cô gái nhỏ đang suy nghĩ cái gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là cùng đi vào, xem cô có hoài nghi anh không.

Thời điểm anh theo cô vào phòng, Đường Tổ Khanh đã nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ rồi, suy nghĩ chốc lát, Sở Chiến cầm áo ngủ lên đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đêm tối rất mê người

Một lát sau Sở Chiến trở ra từ nhà tắm với chiếc áo ngủ mỏng manh.

Nhìn trên giường, có một cô gái đang ngủ ngon lành, còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, không để ý đến bên cạnh cô còn có một chú gấu bông, Sở Chiến rón rén đi tới bên kia giường nằm xuống.

Ban đêm, cửa sổ sát đất thổi qua những đợt gió xào xạc, ánh trăng xuyên qua cánh rừng thưa, lên vào phòng chiếu sáng cho chiếc giường nhỏ, nghe bên tai tiếng hít thở nhàn nhạt, còn có mùi thơm cơ thể tỏa ra khắp căn phòng, tâm Sở Chiến rục rịch ngóc đầu dậy, không hề buồn ngủ.

Sở Chiến rất mê hoặc, hiện tại nằm bên cạnh một cô gái cũng mê hoặc không kém khiến bao nhiêu mỹ lực từng làm anh kêu ngao nháy mắt bị phá hủy. Những cô gái trước kia khi gặp anh đều đầu hàng vô điều kiện? xinh đẹp, thanh khiết, trí tuệ, phụ nữ thành công. . . . .

Nhưng những cô gái kia, anh cảm thấy rất khó chịu khi phải đến gần, chớ nói chi là phát sinh tình cảm đặc biệt.

Nghĩ đến đây, Sở Chiến nhẹ nhàng xoay người, theo đến bên cạnh cửa sổ nhìn cô gái đang say giấc nồng. Chỉ thấy cô gái nhỏ ban ngày cổ tỏ ra mạnh mẽ, ban đêm lại ngủ như một đứa bé trong tay còn có một con thú nhồi bông, miệng đỏ tươi khẽ giương lên, hơi thở tỏa ra một mùi thơm tinh tế, không thể nói đến chuyện nó khiến người ta mê mẩn như thế nào

Cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nếu như nói nơi nào trên cơ thể cô chọc tức người khác, đại khái liền có thể chỉ ra: gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, dường như ngay cả lỗ chân lông cũng không có, lông mi rất dài rất cong vút, lỗ mũi rất khéo léo đáng yêu. . . . .

Càng xem càng cảm thấy ưu điểm của cô không ngừng tăng lên, ừ, còn có miệng nhỏ đặc biệt xinh đẹp, Sở Chiến như đang quan sát vật lạ, sau đó cúi đầu, không biết nếm hương vị này sẽ có cảm giác gì đây? Ý nghĩ vừa nảy ra, Sở Chiến hơi sững sờ, từ lúc nào anh lại nhiều lời như thế?

Càng xem càng nghiệm, Sở Chiến dứt khoát nâng đầu cô lên, để mặt cô thật gần mặt anh, khi cái miệng nhỏ thở ra một hơi, anh liền cảm nhận được mùi vị thơm mát của cô, như một kẻ bị đầu độc, anh cúi đầu, nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đỏ tươi.

Ừ, ăn thật ngon, giống như đứa bé ăn trộm một quả dâu tây, Sở Chiến đang như một đứa bé lén ăn trộm, nặng nề hút cái miệng nhỏ mê người, như con ruồi không đầu lục lọi khắp nơi, ý đồ sâu hơn là giữ chặt mùi vị này bên cạnh mình.

Trong miệng cô như cát thứ gì đó, đầu là tiếng thở cũng rất mê người? Cái suy nghĩ này vừa ra tới, Sở Chiến cũng không thỏa mãn với việc chạm môi cô, đầu lưỡi linh hoạt khẽ đảo một vòng xung quanh lục lọi, từ từ thăm dò vào trong khoang miệng Đường Tổ Khanh, ở trong miệng của cô thăm dò khắp nơi, hôn khắp mỗi tấc đất, treu chọc cái lưỡi thơm tho của cô, khiến cô không thở nổi.

"Ừ. . ." Đang trong giấc mộng Đường Tổ Khanh khó thở khẽ thốt lên một tiếng.

Tiếng rên nhỏ này khiến cho đàn ông hôn mê phách lại, phát giác cả người anh cơ hồ đã đặt trên người cô gái nhỏ, xem ra cô thật sự rất mệt mỏi, động tác lớn như vậy vẫn không khiến cô tỉnh lại, có lẽ anh có chút gấp gáp, Sở Chiến nghĩ như vậy.

Động tác miệng của anh dường lại, lưỡi gian xảo từ từ lui ra ngoài, không bỏ được ngâm lấy cánh môi đỏ huyết của Đường Tổ Khanh, như người ăn trộm, thận trọng liếm, bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, giờ phút này tâm ý anh hoàn toàn quên mất việc mình tới đây chỉ vì nhiệm vụ.

Nhìn thấy cô gái trước mặt đang ngủ an ổn, cảm giác vật nam phía dưới mình đang cháy hừng hực, anh thề, một ngày nào đó anh sẽ hôn cô gái nhỏ này đến chóng mặt, hôn rồi sẽ ăn chứ không phải chịu đựng lửa nóng đốt như hiện tại, người gây ra họa lại ngủ ngon thế là sao?.

Nhẹ nhàng đẩy thân thể của mình ra, Sở Chiến từ từ quan sát cô gái nhỏ bên cạnh, từ đầu đến chân, không thể phủ nhận, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác đối với phụ nữ, hơn nữa còn rất mãnh liệt, thứ mùi vị này hình như rất tốt, nghĩ như vậy, Sở Chiến không có suy nghĩ nguyên nhân sâu xa của nó là gì. Trong lúc vô tình anh liếc nhìn con gấu nhỏ trong tay Đường Tổ Khanh, gương mặt nó nằm trong lồng ngực cô, anh dùng đôi mắt sắc bén liếc con gấu nhỏ đáng một cái, đột nhiên cảm thấy nó vô cùng chướng mắt, lập tức động thủ đem con gấu bông trong tay Đường Tổ Khanh vứt xuống dưới đất.

Như vậy tốt hơn nhiều, Sở Chiến dương dương tự đắc, nhưng trong nháy mắt lại gặp Đường Tổ Khanh nhắm mắt lục lọi xung quanh giường. Trong chốc lát, trong tay cô lại chộp được con thú nhồi bông lớn, hơn nữa còn là một thú nhồi bông nam, trong giấc mộng Đường Tổ Khanh thả con thú nhồi bông nhỏ vào ngay lồng ngực của mình.

Lần này Sở Chiến nổi giận, lập tức đem con thú nhồi bông nhỏ trong tay cô lấy đi, một quả đấm giáng xuống mặt con thú nhồi bông, sau đó lần nữa ném xuống mặt đất, lần này không có thú nhồi bông Đường Tổ Khanh lại bắt đầu lục lọi ở trên giường, muốn ôm chú gấu nhỏ vào trong ngực cho dễ ngủ.

Cô không biết ý đồ của Sở Chiến, không chút nghĩ ngợi anh đem bàn tay ấm áp to lớn gác qua eo của Đường Tổ Khanh, quả nhiên cô nghĩ đó là chú thú nhồi bông nhỏ của mình nên choàng qua ôm anh lại, sau khi tìm được một vị trí tương đối thoải mái thì vui vẻ ngủ một giấc ngọt ngào.

Hiện tại thì tốt hơn nhiều, Sở Chiến hài lòng nói, anh hoàn toàn quên mất hậu quả của việc ấy, bàn tay ấm áp gác bên lồng ngực của cô, cảm thụ rõ ràng tiếng tim đập thình thịch, tim của anh nhảy loạn theo, trên tay truyền tới một nguồn nhiệt, mùi thơm cơ thể phụ nữ theo lỗ mũi lan tỏa khắp cơ thể. Cô gái bên cạnh anh mê người, khiến thân thể anh chậm chạp xảy ra biến hóa, cảm giác càng ngày càng nóng, vật nam tính phía dưới muốn nổ tung.

Sở Chiến cười khổ một cái, làm như vậy người cuối cùng phải khóc chỉ là anh, thật là tự mình làm bậy thì không thể sống được, vì vậy cái buổi tối này, Sở Chiến hoa lệ mất ngủ, anh không ngừng tự đấu tranh giữa lý trí và dục vọng.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tổ Khanh cũng thức dậy theo đồng hồ sinh học của mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra, mặc dù tối hôm qua cảm giác có quỷ ám trên giường, nhưng lại ngủ rất thoải mái, cô theo thói quen muốn để cái gối bông xuống, nhưng cái môi lại bị một đôi bàn tay to lớn ôm lấy.

Cô kinh ngạc nhìn đôi bàn tay to lớn đang ôm lấy mình, phát hiện hai cánh tay to lớn của chồng cô đang ôm lấy cô. Vì sao cô lại không phát hiện ra? Đường Tổ Khanh nghĩ nghĩ tới.

Giờ phút này chủ nhân đôi bàn tay ấy đang ngủ say, tướng ngủ của anh để cho gương mặt của anh trở nên bình thường, vô cùng khéo léo, cô có cơ hội để nghiêm túc nhìn người đàn ông trước ngực, phát giác ra đây là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, trừ hơi nhát gan ra, mọi thứ đều vô cùng tốt, Đường Tổ Khanh nhìn gương mặt anh tuấn đang ngủ say, thầm nghĩ.

Nhẹ nhàng để bàn tay anh xuống, Đường Tổ Khanh khẽ khàng đi vào phòng tắm. Trong nháy mắt cô đi, cái người đàn ông vốn đang ngủ say khẽ mở mắt, tròng mắt màu đen thâm thúy chẳng có chút nào giống như người vừa tỉnh ngủ, anh đưa mắt nhìn thật chặt vào bóng dáng trong phòng tắm, ánh mắt

không rõ ý vị, giống như một con sói đói bụng.

Quả nhiên, không bao lâu, từ trong phòng tắm ném ra một tiếng kêu sợ hãi, những tiếng thờ hồn hển, nghe âm thanh này, tròng mắt Sở Chiến trở nên tối sầm, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười, trên xuất hiện một vẻ hưng phấn khó nhìn cũng đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Di chứng sau khi bị hôn

Buổi sáng sau khi rời giường, Đường Tổ Khanh nhìn mình trước gương, chỉ cảm thấy rất kỳ quái, môi của cô sao lại vừa sưng vừa đỏ vậy, tê tê dại dại, trong miệng còn giống như có hương vị chocolate nhân nhạt, cái cảm giác này dường như vừa quen lại vừa lạ? Hình như đã bắt gặp ở nơi nào đó, Đường Tổ Khanh cau mày nghĩ tới.

Đúng rồi, bộ dạng của cô trợ lý sau khi cô ấy đi hưởng tuần trăng mật trở về.

Lúc ấy khi đang làm việc cô vô tình liếc cô ấy một cái, có gặp qua, còn nghĩ là cô ấy đi hưởng tuần trăng mật ở nơi hẻo lánh cho nên bị côn trùng đốt, không có đề ý nhiều, kết quả thời gian nghỉ trưa, cô đi toilet nghe các nhân viên công vụ vây quanh bồn rửa tay tám loại tin tức này.

Một khắc kia cô mới hiểu được môi cô trợ lý bị sưng đỏ không phải là do côn trùng cắn, mà là chồng của cô ấy cắn, nghe nói có thể đem đôi môi hôn thành như vậy là hai người quấn quýt si mê, hơn nữa còn rất thật lòng yêu thương đối phương.

Đợi chút, cô vừa nghĩ đến đây, Đường Tổ Khanh hung hăng đánh vào đầu một cái, nghĩ thầm đến cái người đàn ông đang ngủ ngoài kia nhát gan như thỏ, làm sao có thể thừa cơ hội hôn cô, nhưng trong đầu không tự chủ lại nghĩ đến những hình ảnh gặp trong cơn mộng tối hôm qua. Đường Tổ Khanh lần này không thể bình tĩnh được.

Thời điểm ăn điểm tâm, Đường Tổ Khanh luôn cố ý như vô tình liếc người đàn ông bên cạnh một cái. Trong chốc lát Sở Chiến đang cúi đầu ăn cháo, anh thấy ánh mắt nóng rực nhìn về phía mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong thoáng giây tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, lơ đãng mở miệng nói: "Em... đôi môi của em sao thế?"

Gương mặt anh tuần dường như chẳng hề biết gì, bộ dáng tiểu bạch thỏ kia làm cho người ta không hề nghi ngờ, xem ra là cô suy nghĩ nhiều. Có lẽ tối qua môi cô bị côn trùng cắn, khuya về nhà sẽ ra tiệm thuốc mua thêm vào chai thuốc trừ sâu bọ, Đường Tổ Khanh nghĩ như vậy nhưng không nói, ngoài miệng nhẹ nhàng trả lời: "Bị côn trùng cắn."

"À." Sở Chiến thật thấp đáp một chữ, làm cho người ta không nghĩ ra anh mang tâm tình gì, chỉ có Sở Chiến mới rõ nhất trong lòng mình nghĩ gì, kế hoạch của anh là một ngày nào đó muốn cho cô gái nhỏ biết đây không phải là do côn trùng cắn.

Ăn điểm tâm xong, Đường Tổ Khanh bỏ mọi thứ qua một bên, mặc một bộ áo len quần dài màu hồng phấn, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo khoác màu xám, trên cổ có một chiếc khăn choàng màu trắng dùng để giữ ấm cơ thể, gương mặt trắng nõn không cần đánh phấn thêm.

Thời điểm cô bước ra khỏi phòng, ánh mắt Sở Chiến sáng quắc lên, quả nhiên đây là một viên ngọc thô chưa được mài dũa, tùy tiện mặc một bộ quần áo cũng đẹp như thế, Sở Chiến tự hào nói, anh hoàn toàn quên việc đây chỉ là thể nhân, và đang muốn tuyên cáo quyền sở hữu trên người cô.

Đường Tổ Khanh mở cửa xe hơi con ra, sau đó cùng anh đi về phía thôn Lăng Thủy, còn vì sao đó là thôn Lăng Thủy, thì đó là nơi chồng cô - Giang Thiệu Hiền sinh ra và lớn lên.

Ở trong đầu của cô, thì cô chỉ về thôn Lăng Thủy một lần duy nhất vào hai năm trước khi cô lấy anh mà thôi, do khi đó ông nội làm chủ, bọn họ ở thôn Lăng Thủy tổ chức một bữa tiệc, mời tất cả mọi người trong thôn tham gia.

Sau lần đó cô bận phát triển công việc, nên chưa về đây lần nào nữa, mà chồng của cô Giang Thiệu Hiền bởi vì không cha không mẹ, nên trực tiếp đến nhà cũ ở với ông cho đến bây giờ.

Đối với những chuyện về quê lễ tết cũng không quan tâm, nên Đường Tổ Khanh tự động coi thường, vì thể hiện tại cô không mấy ấn tượng với chỗ kia, chỉ dựa vào những điều còn sót lại trong trí óc mà lái xe. Lúc này nếu hỏi chồng cô đang ngồi ở ghế phụ, lại sợ đã thương lòng tự ái của anh, làm vợ của anh nhiều năm như thế, thậm chí ngay cả quê hương của chồng mình là ở đâu cũng không rõ.

Ước chừng hai giờ đồng hồ sau, Đường Tổ Khanh nhìn tấm bảng ở đầu đường, thở phào nhẹ nhõm khi đã đi đúng đường vào thôn Lăng Thủy.

Một chiếc hơi cao cấp lái vào thôn, lập tức đưa tới một nhóm người nông dân chỉ chỉ chỗ chỗ, còn có những tiếng bàn luận nho nhỏ.

Xe mới vừa vào thôn được mấy phút, đang lúc Đường Tổ Khanh gấp gấp tìm nhà của cậu hai, một người đàn ông với thân hình gầy gò đi tới gõ cửa xe cô, gần xanh nổi đầy trên cánh tay ông, đây là chú hai của Giang Thiệu Hiền, bọn họ có gặp nhau một lần trong tiệc cưới của hai người. Ông ta là một người nông thôn chân chất, nghe ông nội nói ở thôn Lăng Thủy này, thì ông ấy là người duy nhất đối tốt với Giang Thiệu Hiền.

Đường Tổ Khanh chậm rãi hạ kính xe xuống, hướng về người đàn ông bên ngoài cười nhạt một cái, khéo léo lên tiếng “Chủ hai, sinh nhật vui vẻ.”, làm cho ông ta đang vô cùng vui vẻ nghe xong nụ cười trên miệng càng tươi cười hơn.

Có thể là bởi vì sinh nhật, ông ta mặc một chiếc áo màu đỏ bông thêu nổi mới tinh, trên tay cầm một cái tẩu thuốc, thần thái vui vẻ.

Vốn là đang hiếu kỳ trên cái Thế giới lại có một nơi nghèo như thế này. Sở Chiến nghe được giọng nói khéo léo của Đường Tổ Khanh, lập tức hoàn hồn lại, vui vẻ lên tiếng “Chào chủ hai ạ”, ánh mắt nhìn Đường Tổ Khanh đang ngẩn người.

Giọng nói ngọt ngào mới vừa rồi hình như là do cô gái bên cạnh lên tiếng, cô gái này khiến cho anh yêu thích không thôi. Kể từ khi bước chân vào giới Hắc đạo cho đến nay đây là nhiệm vụ anh thích nhất, Sở Chiến nghĩ như vậy nói.

Nhưng đứng ngoài xe, người chủ hai đang đứng nhìn bọn họ, nghĩ đây là hai vợ chồng rất ân ái, vì vậy ông càng vui vẻ hơn. Những người dân đang có mặt ở cửa Từ Đường càng nhìn càng ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ, Đường Tổ Khanh lái xe đến một khoảng đất trống cạnh cửa Từ Đường.

Cửa Từ Đường mới vừa xây xong, mấy người đàn ông và phụ nữ trung niên đứng bên cạnh đang rất bận rộn, cửa Từ Đường người ra vào không ngớt.

Mắt nhìn thấy một chiếc xe hơi con đang lái tới, cũng ngừng lại nhìn sang. Sau đó từ trong xe bước ra một đôi nam nữ, người phụ nữ dáng dấp xinh đẹp, gương mặt vô cùng thanh tú, con gái trong thôn chẳng ai sánh bằng, mà người đàn ông đang cúi đầu không ai khác đó chính là Tiểu Hiền – người đẹp trai nhất thôn.

"Bà Thắm, bà xem một chút xem ai tới đây?" Chủ hai của Giang Thiếu Hiền tên Giang Phật dùng một âm lượng thật lớn để nói với một người phụ nữ đứng cách đó không xa.

"Ồ, không phải là Tiểu Hiền sao, di còn tưởng rằng con leo được lên cây cao, quên chúng ta - những người thôn quê rồi chứ?" Một người phụ nữ dáng người đầy đặn chanh chua nói.

Vào giờ phút này người phụ nữ ấy vô cùng không vui, con trai của bà là Giang Tiểu Dũng rõ ràng so Giang Thiếu Hiền tốt hơn nhiều, trừ diện mạo không được bằng Thiếu Hiền ra, chẳng có gì kém anh, nhân duyên tốt như thế lại bị anh giành lấy, cái người kia từ nhỏ đều ăn nhà bà, không ngờ có chuyện tốt lại che giấu, cũng không giúp đỡ cho Tiểu Dũng, nuôi một con sói uống công như thế.

Chủ hai Giang Thiếu Hiền hiểu lòng vợ đang nghĩ gì, nếu không có Giang Thiếu Hiền tự xưng cản trở, con trai Giang Tiểu Dũng của bà hiện tại đã là chồng của Phó Thị Trường thành phố S, về sau trong thôn này chẳng ai dám sống mà không nhìn sắc mặt của bà.

Giang Phật nghe vợ mình nói như thế, không vui lời kéo ống tay áo của bà, liếc xéo bà một cái, ý tứ không rõ ràng, nhưng chủ yếu là muốn bà quản lý tốt cái miệng của mình, Tiểu Hiền vẫn là cháu của ông, cũng không nhìn một chút cô gái đứng bên cạnh cháu ông hiện tại là ai sao?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Như thế là người nhà sao

Giờ phút này không khí có thể nói lúng túng tới cực điểm, Đường Tổ Khanh tức thời lên tiếng nói: "Chào di Thắm ạ."

Vốn nổi tiếng chanh chua, lúc này người phụ nữ với thân hình đầy đặn Lý Xuân Hoa mới đưa mắt nhìn Đường Tổ Khanh, thấy rõ người vừa tới là Phó Thị Trường thành phố S, là một người đức cao vọng trọng, lập tức thay đổi sắc mặt, bước nhanh đi tới bên cạnh Đường Tổ Khanh, lời kéo tay của cô nhiệt tình nói: "Là Tiểu Khanh sao, con đến đây sao không nói trước với di một câu, sớm biết có con tới di đã làm thịt mấy con gà rồi, con xem con kìa, lâu như vậy cũng không về thăm nhà gì cả, công việc rất vất vả hả?, còn gầy thế này, Tiểu Hiền làm chồng thế nào vậy, làm sao lại khiến cho con xanh xao như thế?"

Lý Xuân Hoa dứt lời còn trợn mắt nhìn Sở Chiến một cái. Sở Chiến cúi đầu, vô tội sờ lỗ mũi một cái, biết người đó chính là di của Giang Thiếu Hiền, đi theo chào một câu “Chào di ạ”.

"Ồ, di còn tưởng con ở trong thành phố, quen sống trong nhà giàu sang quên người nghèo như chúng tôi rồi chứ?" Lý Xuân Hoa bén nhọn nói, thái độ nhiều cay nghiệt.

"Tôi đã nói rồi, bà có im đi không." Chủ hai của Giang Thiếu Hiền - Giang Phật lời kéo tay của vợ nói lời cảnh cáo, liều mạng đưa mắt ra hiệu cho bà, muốn bà biết điều một chút.

"Hừ ~ nói cũng không được nói à, chúng ta đã bỏ công nuôi nó lớn khôn, nó lớn lên, vong ân phụ nghĩa mà được sao." Lý Xuân Hoa không vui nói, ngược lại cao hứng lời kéo tay Đường Tổ Khanh, nịnh bợ cô

Đường Tổ Khanh không có thói quen để người khác thân mật như vậy, hơn nữa còn là cố ý nịnh nọt, vì vậy cười nhạt đem tay mình tránh khỏi vòng tay

mập mạp kia.

Đường Tổ Khanh theo bản năng nhìn về người đàn ông bên cạnh, muốn biết anh đối với câu nói của dì hai mình sẽ có phản ứng như thế nào.

Chỉ thấy anh cứ cúi đầu, nhìn qua bộ dáng rất uất ức, không biết tại sao giờ phút này trong lòng Đường Tổ Khanh lại thay anh đau lòng.

Người đàn ông này ở gia đình kia lớn lên đã phải mếm trải rất nhiều đau khổ, không phải cha mẹ thân sinh, ít nhiều cũng sẽ không đối xử công bằng, thật may là cô nhìn ra được chủ hai thật tâm yêu thương anh, nếu không anh làm sao có thể sống một cuộc sống bình yên tại thôn quê này.

Lý Xuân Hoa nhìn cô đang rút tay về, cũng không thấy lúng túng, híp chặt mắt nhỏ liên tục nói: "Tiểu Dững nhà chúng ta cũng rất giỏi giang, là người có tiền đồ, Tiểu Khanh quen nhiều quan cao quyền quý, con có thể nói giúp Tiểu Dững một câu, tìm một vị trí tốt an bài cho nó được không? Lại nói Tiểu Dững nhà chúng ta nấu nướng chẳng thua gì đầu bếp năm sao, người cũng chịu khó, nếu như để nó ở cùng vợ chồng con, giúp đi chăm sóc con, dì cũng yên tâm hơn một chút".

Tâm Lý Xuân Hoa thoáng qua đủ loại tính toán, người này là phó thị trưởng thành phố S khẳng định quen nhiều người cao cấp, chắc họ chẳng dám không nghe lời cô, nếu Tiểu Dững làm cùng cô có thể dễ dàng thăng quan tiến chức, nói ra thế nào mấy người dân trong làng cũng ngưỡng mộ, đây là điều quan trọng đầu tiên.

Thứ hai, cái tên sao chổi Tiểu Hiền cũng có thể tìm được một bối cảnh tốt như vậy, Tiểu Dững của bọn họ đi ra ngoài nhiều một chút, đoán chừng có thể tìm được một nàng dâu cao quý hơn cho bọn họ, đến lúc đó bà sẽ trở thành mẹ chồng người giàu có, sống cuộc sống của một quý phu nhân, người nào dám không nịnh bợ bà.

Đường Tổ Khanh ở trong quan trường lăn lộn lâu như vậy, làm sao nghe không hiểu ý của dì hai, chỉ là bà đang muốn dùng cô làm cửa sau cho con trai bà đi mà thôi.

Đừng nói hiện tại cô luôn công tư nghiêm minh, không muốn ai nịnh hót mình, cô cũng không thể tùy ý làm cửa sau cho người khác đi, dù sao cô cũng làm việc cho văn phòng chính phủ, đây không phải là trò đùa, huống chi theo cô được biết thì người tên Giang Tiểu Dững còn chưa tốt nghiệp tiểu học, là người hết ăn lại nằm, đôi công tác là chuyện thường như cơm bữa, bây giờ còn đang trong nhà gặm cơm cha mẹ, người như vậy có thể phục vụ cho dân không? Đây là chuyện tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Đường Tổ Khanh cười uyển chuyển nói: "Trước mắt văn phòng chính phủ của chúng con không thiếu người, Tiểu Dững nếu thích làm việc trong văn phòng chính phủ, thì khi nào có tổ chức thi tuyển công vụ có thể tham gia ạ."

Giang Phật như nhìn thấu chuyện đang làm khó Đường Tổ Khanh, không tán thành liền nói: "Cái bà già này, bà cho rằng làm ở văn phòng chính phủ dễ như ăn cơm sao, trình độ văn hóa bậc tiểu học như Tiểu Dững thì có thể làm gì, tôi nghe nói người quét rác trong văn phòng chính phủ cũng phải có bằng đại học nữa kia. Bà nói chuyện mà không biết xấu hổ sao, hơn nữa Tiểu Dững vào bên trong đó làm việc, lúc thu hoạch lúa mạch ai sẽ gánh về nhà, tôi giờ đã là một lão già, chẳng lẽ bà muốn tôi gánh mấy trăm gánh lúa mạch sao?"

"Cái ông già này không có đầu óc à?, nếu Tiểu Dững đi làm rồi, đến lúc đó không biết mướn người đến gánh lúa mạch, văn bằng Tiểu Dững không đủ, tôi đây mới phải nhờ Tiểu Khanh giúp một tay chứ." Lý Xuân Hoa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Ông già này chính là kẻ thiên vị, cứ như người liêm chính không ai bằng, đứa con nhà mình không chịu lo, ngày ngày chỉ nhớ đến mấy mẫu lúa mạch, cái đó đáng tiền như thế sao.

"Tất cả mọi người đều muốn thu lúa mạch của mình, có ai rảnh mướn cho bà, tóm lại chuyện này coi như xong, Tiểu Dững ở nhà làm ruộng, đường công danh của nó phải do tự nó xây dựng, trước kia nuông chiều để nó không học chữ mà học cái xấu thì bây giờ phải chịu thôi." Giang Phật nghiêm túc nói, không cho phép bất luận kẻ nào phản bác.

Nghe được câu nói cứng rắn kia, ngay cả Lý Xuân Hoa có ý định cũng không dám nhắc lại, dù sao lão già này cũng là người lớn nhất ở đây, hôm nay cũng là ngày sinh của ông, nếu không nghe ông, chọc giận ông, đến lúc đó ông bỏ bà, bà cũng chẳng biết làm sao sống qua ngày nữa.

"Dì hai của các con chính là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, lòng người không xấu, các con đừng lấy lời bà ta để trong lòng, hôm nay các con về chơi với chú là chú vui rồi." Giang Phật vừa dẫn bọn họ đi vào trong vừa nói.

"Dạ, chú hai, đây là chút tâm ý của chúng con, chúc chú hai phúc như đông hải. Còn đây là tượng Phật làm bằng ngọc, nghe nói cái này đông ấm hạ mát. Đối với thân thể tốt vô cùng." Đường Tổ Khanh đưa ra một bao lì xì lớn trong tay nhét vào túi chú hai, cười nói.

Tiền trong bao lì xì là tiền của cô, về phần tượng Phật bằng ngọc là do ông nội cô chuẩn bị, tượng Phật bằng ngọc này là bảo vật trong nhà, giá trị liên thành, có thể thấy được ông nội cực kỳ yêu quý chồng của cô, nếu không sẽ chẳng tặng vậy quý như thế này cho người đã có công nuôi lớn anh.

"Hai đứa bé này, thiệt là, hai con về thì lão già ta vui mừng rồi, còn cần gì phí phạm như thế, cái này chú không thể nhận, quá quý trọng." Giang Phật đầy phong bì lớn về, không biết nói như thế nào, hai đứa bé này thật là không tệ, nếu Tiểu Dững có thể bằng một nửa Tiểu Hiền, ông sẽ an tâm.

Vừa nhìn thấy tượng Phật bằng ngọc cũng biết vô cùng quý trọng, còn có bao lì xì vô cùng giá trị, cái bao lớn như thế này chắc rằng vợ của Tiểu Hiền đã bỏ rất nhiều tiền vào trong, người bình thường sao có thể nhận nổi. Khi Tiểu Hiền kết hôn bọn họ cũng chẳng cho được đồng nào, lần này không thể khiến cô tổn kém hơn nữa, Giang Phật nghĩ như vậy nên từ chối.

"Xin chú hai nhận lấy, đây cũng là tấm lòng của ông nội cháu, ông nội cháu rất cảm kích vì chú đã cố gắng nuôi Tiểu Hiền lớn khôn ạ." Đường Tổ Khanh

thành thật truyền đạt lời của ông nội, cái gì đã cho, cô không có ý muốn thu hồi lại.

"Nhưng. . . . Chuyện này. . . ." Thời điểm Giang Phật nghĩ làm như thế nào từ chối, vợ của ông - Lý Xuân Hoa lập tức chạy tới, giữa lúc mọi người đang đưa ánh nhìn ghen tỵ về phía chồng mình thì chạy đến cầm lấy bao lì xì cùng hộp trang sức, bảo bối đã cầm, thọt tay mình qua tay chồng, sau đó cười ha hả nói: "Lão già này, làm sao có thể từ chối tâm ý của bọn trẻ? Đúng không, huống chi những vật này Tiểu Hiền căn bản không để ở trong lòng." .

Đường Tô Khanh không nói gì, cười nhạt mà gật đầu, Sở Chiến đang cúi đầu khóe miệng giật giật, như thế là người nhà sao, may là bây giờ bọn họ không ở cùng nhau, nếu không anh khẳng định dùng một viên đạn bắn chết bọn họ ngay, cái giọng nói kia làm người ta ăn không ngon mà.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cô nhảy cảm

Giờ phút này, Từ đường rộng một trăm hai mươi thước vuông đã bày thành chín bàn ăn, trên bàn có một ít đậu phộng và hạt dưa, mọi người trong thôn đang ngồi cắn hạt dưa và trò chuyện, xem ra rất vui vẻ, nhìn thấy Giang Phật đưa một đôi nam nữ anh tuấn đi vào, cũng tò mò nhìn sang.

- A, Tiểu Hiền à, đã lâu không gặp. - Một người đàn ông nhanh mắt nhìn ra người con trai kia, vui mừng nói, nhiệt tình chào hỏi anh.

Nghe người đó nói như vậy, những người khác trong thôn đều nhận ra, đây chính là chàng trai anh tuấn nhất trong thôn, cũng là người lấy được cô gái có bối cảnh giàu có nhất.

- Nếu dì Nguru không nói, tôi cũng không nhận ra được, Tiểu Hiền, di tưởng rằng con tìm được chỗ tốt quên quên nghèo. - Một người phụ nữ khác chanh chua nói, trong giọng nói không thiếu sự ghen tỵ.

Mới vừa ở cửa, bà có nhìn thấy vợ chồng của Tiểu Hiền mang đến mừng sinh nhật Giang Phật một phong bì lớn còn có tượng Phật bằng ngọc bích, nhìn Lý Xuân Hoa cười tươi và trang điểm lộng lẫy cũng biết món đồ ấy rất đắt tiền, nếu không thì chẳng thể nào Lý Xuân Hoa lại tốt với Tiểu Hiền như vậy?

Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy đáng giận, cái người Lý Xuân Hoa sao lại tốt mệnh đến thế? Sinh một người con trai mặc dù không có tiền đồ, nhưng lại nuôi lớn một đứa cháu có khả năng như thế, đứa trẻ Tiểu Hiền từ nhỏ đã không cha không mẹ, anh hiếu kính với Giang Phật và Lý Xuân Hoa nhiều lắm mới bỏ tiền mừng thọ nhiều thế?

Nghe vậy, những thôn dân khác ríu rít tiến lên bắt đầu trò chuyện với Đường Tô Khanh, có hâm mộ, có ghen tỵ, có đùa giỡn. . . . . Thần thái mọi người không giống nhau, một số người dân không hiểu biết cố ý nịnh hót, chỉ mong cuộc sống sau này có quan hệ tốt với người giàu có.

Giang Phật nhìn từng nhóm nông dân ríu rít tiến lên, sợ cháu dâu không có thói quen bị người ta vây quanh, đưa hai vợ chồng họ đến một chiếc bàn dành cho người lớn, hướng về phía đám trong thôn cười mắng: "Được rồi, các người không biết hai cháu từ xa chạy xe về mệt lắm sao, hay mấy món đồ ăn vặt này không vừa miệng các người?"

"Ồ, hình như lão Giang đang đau lòng vì đồ ăn vặt bị chúng ta ăn hết kìa, mấy ông bà có nghe không, được mừng thọ nhiều thế mà chỉ cho chúng tôi ăn mấy món rẻ tiền là sao." Dì A Nguru găm hạt dưa cười lớn tiếng mà hét lên.

Những dân khác nghe thế, cũng cười hùa theo, ồn ào lên tiếng: "Hiện tại Tiểu Hiền là người có tiền, lão Giang, ông lại thương xót chút ít tiền chỉ cho chúng tôi ăn đậu phộng uống trà là sao?" .

Đang đứng ở cửa giúp một tay Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười nói trong Từ đường, lập tức buông đồ trong tay xuống đi vào, sợ chậm một bước, người chồng bà lại bảo anh ra tiền mua đồ ăn ngon.

Lý Xuân Hoa chua chát nói: "Tiền đồ của Tiểu Hiền là chuyện nhỏ, chúng ta làm nông lấy trồng trọt mà chính, cũng không phải là ngồi đếm tiền, những thứ đồ ăn vặt này thì sao, đáng giá lắm rồi."

Những thôn dân khác tuy không nghe rõ, nhưng trong lòng rất rõ, lúc Tiểu Hiền cưới vợ, rương lớn đồ cưới được Lý Xuân Hoa dọn về nhà, vào lúc này bà lại kêu nghèo

Giang Phật lúi ông tay áo của Lý Xuân Hoa, cười nói: "Vợ tôi chỉ nói giỡn thôi, hôm nay mọi người muốn ăn gì cứ việc nói tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả."

"Muốn ăn thịt rồng cũng được à?" Một người thôn dân bói móc tựa như cười đùa, những người khác trong thôn cũng trưng ra nụ cười chua ngoa.

Lúc này Giang Phật sững sờ, tiếp theo cười ha hả nói: "Dĩ nhiên được, chỉ cần nơi này có, mọi người cứ tùy ý, tùy ý ha, để tôi đi mời vài người khác đến."

Nghe vậy, Lý Xuân Hoa tức không nhịn nổi, muốn bác bỏ mấy câu, lại bị chồng mình đẩy đi ra ngoài. Dù đã đi thật xa vẫn nghe được tiếng rống giận của bà.

"Muốn ăn thịt rồng, hừ, ăn sạch bàn tay này của tôi đi, lão nương lớn như vậy, chưa từng nhìn thấy con rồng nào bay cả. . . . ."

Đường Tổ Khanh nghe những người dân trò chuyện, liền hiểu được một phần cuộc sống của bọn họ, giờ mới hiểu được tranh đấu gay gắt chỗ nào cũng có, đi hai có chút chanh chua, chú hai lại hòa đồng và còi mồm.

Tiệc sinh nhật được tiến hành trong không khí vui vẻ, khách mời đại đa số đều là người trong thôn, đến trưởng thôn cũng không khách khí nịnh bợ Đường Tổ Khanh, chỉ sợ bọn họ không được như ý, ai nhìn cũng không dễ chịu. Vì đây là người lớn nhất trong thôn.

Tham dự bữa tiệc đến xế chiều, thật sự không có thói quen cùng những người lớn nói chuyện nịnh hót, Đường Tổ Khanh mượn cơ hội có cơ quan có chuyện, trước nói lời tạm biệt với Giang Phật, đi hai của Giang Thiều Hiền muốn giữ anh lại một đêm tìm cơ hội dụ anh nói tốt về Tiểu Dĩnh, kết quả khiến Đường Tổ Khanh 'buổi tối không có anh không ngủ được' giúp anh cùng về chung.

Vì vậy Sở Chiến đỏ mặt trong ánh mắt mập mờ của mọi người, theo Đường Tổ Khanh trở về nhà.

Dọc theo đường đi, Đường Tổ Khanh yên lặng lái xe, Sở Chiến là người ở vị trí ghế phụ hơi hí hắt, ai cũng không nói gì, đi một chuyến về nhà của chú hai, bây giờ lỗi tai bọn họ đều còn tồn tại âm hưởng của những lời nói kia. Giọng nói của người dân thôn Lăng Thủy cực lớn, trò chuyện bát quái, thật sự làm cho cô không thích ứng.

Reng reng reng. . . . .

Đột nhiên, trong xe yên lặng lại ra tiếng điện thoại reo. Đường Tổ Khanh theo quán tính nhìn về người đang ngồi bên cạnh mình, chỉ thấy anh hí hắt, không có tính toán tình lại.

Đường Tổ Khanh đành phải thôi, điện thoại di động của cô đặt trong túi quần, mà bây giờ họ đang ở trên đường cao tốc, lúc này cô không thể dừng lại nghe điện thoại, nghĩ điện thoại reo trong chốc lát sẽ ngừng.

Không ngờ chuông điện thoại vang lên một chút sau lại tiếp tục vang lên. Đường Tổ Khanh nhìn thấy chồng của cô đang giật giật thân thể dường như chuẩn bị tỉnh lại, trẻ con dụi dụi mắt, xem chừng anh đã bị chuông điện thoại đánh thức, vì vậy lên tiếng nói: "Giúp em lấy điện thoại di động ra với. .

Sở Chiến bị tiếng chuông đánh thức, mắt buồn ngủ như sương mù, nghe được lời nói của Đường Tổ Khanh, lập tức nhìn về cô, theo chỉ thị ánh mắt của cô, cho tay vào túi quần lấy điện thoại ra.

Túi quần rất ấm áp, Sở Chiến lục lọi một lúc, cầm điện thoại di động lên, lúc vô ý chạm vào cái gì đó, khiến cô gái bên cạnh trở nên cứng ngắt, Sở Chiến vô cùng nghi ngờ, lại dùng tay đụng lại nơi mới vừa rồi, sau đó quét mắt nhìn xuống, chỉ thấy cô gái nhỏ càng thêm cứng đờ người, giống như vô cùng khó xử.

Lần này Sở Chiến tà ác đụng vài cái, cố gắng qua lại một lúc, như đụng mà chẳng hay, nhưng trong lòng rất vui mừng, nghĩ thầm đến những điểm mẫn cảm trên người cô gái nhỏ, không tệ, lần sau sẽ thể thao chọc.

"Tìm được chưa?" Đường Tổ Khanh không nhìn được lên tiếng hỏi, trong lòng cảm thán vì sao tự động lại bắt anh tìm điện thoại trong cơ thể mình, bụng của cô nhất thời ngứa ngáy, hiện tại bàn tay của anh vô tình chạm vào cơ thể cô khiến nó sinh ra cảm giác lạ, phải biết cô đã phải chịu đựng thế nào để không phát ra tiếng cười.

"Ừ." Sở Chiến làm như chợt tỉnh, cầm điện thoại lên ấn nút nghe đưa vào tai Đường Tổ Khanh, không chút nào vì những gian trá của mình mà mất tự nhiên.

Đường Tổ Khanh vẫn không nói gì, bên đầu dây điện thoại kia liền truyền đến giọng một cô gái đầy dịu dàng: "Này, A Khanh, đã lâu chúng ta chưa gặp nhau rồi, cậu đừng nói đã quên chuyện họp mặt tối nay này?" .

Nghe được lời nói kia, Đường Tổ Khanh không tự chủ mà cười một tiếng. "Hợp mặt? Hôm nay là cuối tháng sao?" .

"Dĩ nhiên, đừng nói là cậu quên nhé! Theo tin tức tớ có được, công việc ở văn phòng chính phủ không quá nặng nề, sao cậu vẫn cứ bận rộn như vậy, rất dễ để người ta hiểu lầm à nha, cậu đang ở đâu vậy?" Đối phương cười trêu chọc, trong giọng nói có tò mò.

Trong lòng biết đối phương có ý quan tâm đến mình, nếu không đi sợ rằng sống không yên, đến lúc đó cô ta lại an bài một người bên cạnh cô, thì cái gì cũng không thể nói, Đường Tổ Khanh nghĩ vậy nên lên tiếng nói: "Không có gì, buổi tối gặp mặt rồi hãy nói, bây giờ tớ đang ở lái xe."

"Được, A Khanh, đừng ôm tâm lý may mắn, tớ cái gì cũng không hỏi, hai người bọn họ cũng phải hỏi, cậu chuẩn bị tâm lý trước nhé, bye bye." Đối phương dịu dàng nhắc nhở.

Nghe được câu chuyện tụ tập với nhóm bạn bè của Đường Tổ Khanh, trong lòng Sở Chiến rất dễ nổi nóng bắt đầu mạo hiểm ăn dấm chua, cuộc hẹn đó còn có đàn ông đi sao? Vừa nghĩ đến chuyện anh chẳng hề biết người đàn ông kia? Còn là lần đầu tiên nghe được giọng nói dịu dàng của cô, đầu Sở Chiến âm thầm ề ề.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mang cả chị dâu trở về

Khi Đường Tổ Khanh và Sở Chiến trở về thành phố S, đã là hơn sáu giờ chiều, cô chở Sở Chiến đến khu chung cư Lệ Giang, rồi bảo anh đi vào một mình, còn nói bữa tối anh không cần đợi cơm cô, sau đó phóng xe đi mất, Sở Chiến cô đơn đứng ngây ngốc ở cửa nhìn theo bóng cô.

Không cần chạy như bị đuổi vậy? Cô sợ không được gặp bọn họ sao? Nghĩ tới đây, trông mắt Sở Chiến trở nên âm trầm, trong lòng liên tục tính toán.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Sở Chiến reo lên, anh tổng cộng có hai điện thoại di động, một cái là của Giang Thiếu Hiền, trong điện thoại của Giang Thiếu Hiền chỉ lưu ba số: A Khanh, chú hai và ông nội, có thể thấy được cuộc sống của Giang Thiếu Hiền vô cùng đơn thuần; cái còn lại là điện thoại chuyên dụng của anh dùng để liên lạc với căn cứ, người có quyền gọi cho anh cũng là người thuộc cấp bậc cao nhất, không thì chỉ sót lại một mình Lãnh Nhất Thiên.

Sở Chiến tiện tay cầm điện thoại ra nhìn, phát hiện là bạn tốt Lãnh Nhất Thiên giáng thế, nghĩ tới Đường Tổ Khanh chạy mất bóng, tâm Sở Chiến trong buồn bực cực kỳ, anh hung hăng ấn nút nghe, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, lớn tiếng oanh tạc: "Đáng chết, cậu tốt nhất nên nói ra chuyện quan trọng đi."

"Này, đại ca, giọng nói nóng nảy như thế đừng nói là chưa thỏa dục nhé? Không mang theo được hả, đúng là không nhân tính, anh đừng quên bây giờ anh đang làm nhiệm vụ nhé." Lãnh Nhất Thiên hét lên, những ngày qua cậu phải thao luyện với đám sĩ binh kia, lại còn tìm thời gian thăm viếng các nơi, tra thu chi của các nhân viên trong danh sách, mệt đến không thể được.

Thật vất vả rút ra một chút thời gian gọi điện thoại cho Sở Chiến, thăm dò tiến độ công việc của anh, không ngờ vừa mở miệng đụng ngay ổ ố ong, nhưng ai là người đốt lửa trên người của đại ca, thật là khiến anh quá bội phục, từ khi biết đại ca cho tới nay, anh luôn chỉ mang thần thái lạnh lùng, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình, rõ ràng việc bộc lộ ra ngoài thì đây là lần đầu tiên

"Không cần cậu nhắc nhở, còn nữa tôi mới là đại ca hay cậu là đại ca?" Sở Chiến ghét ai nói lời dư thừa, đã lâu không gặp, lá gan của tên tiểu tử kia mập lên nhanh quá, cũng không thể tưởng anh đang tức giận là vì người nào.

"Ha ha, dĩ nhiên cậu là đại ca, tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu một chút, dù sao cái người phó thị trưởng trên ti-vi cũng là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa còn là người có trí tuệ, tớ đây đang sợ cậu thua trên tay cô ấy, đúng rồi, nhiệm vụ có tiến triển gì không?" Lãnh Nhất Thiên cười nói, trong giọng nói không chút lo lắng nào, ngược lại cứ như đang xem trò vui.

"Như thế nào thì như thế đó." Sở Chiến không nhanh không chậm nói, lực chú ý của anh trong mấy ngày này đều đặt lên cô gái kia, căn bản không có thời gian đi thăm dò cái bọn tham ô.

"Tiến triển cũng không có, vậy Phó Thị trưởng thì sao? Đại ca, hạnh phúc của đời em nằm trong tay anh đó, anh chơi có chừng mực thôi, tốn thêm chút thời gian giúp em một tay với." Lãnh Nhất Thiên ở bên kia đầu dây điện thoại, khoa trương nói, tận lực bề cong ý tứ của anh.

Đại ca của anh, dĩ nhiên Lãnh Nhất Thiên phải biết tính cách của anh ấy, đã đi nhiều ngày thế kia, đại ca vẫn không tìm được chút tin tức nào, việc chán ghét phụ nữ kiên trì nhiều năm nay không bỏ được, chuyện này nói lên điều gì, đáp án không phải rõ ràng lắm rồi sao, anh ấy không ghét cô gái kia, ý tứ khỏi cần giải thích làm gì, thích cũng là không ghét, trong lòng Lãnh Nhất Thiên âm thầm suy nghĩ.

Nghe bạn tốt cười giỡn tựa như suy đoán Đường Tổ Khanh cũng đang như vậy, tâm Sở Chiến rất không vui, cô gái kia không phải một cô gái bình thường, càng ở bên cạnh cô càng phát hiện cô có rất nhiều ưu điểm. Lúc này Sở Chiến hoàn toàn không biết cách nào vùi dập tức giận của mình.

Đầu dây điện thoại bên kia, Lãnh Nhất Thiên dù thánh tai thế nào cũng không nghe được câu nói của anh, chỉ có cảm giác người bên cạnh liên tục thở dài, vẫn không tự chủ tiếp tục suy nghĩ xem anh kêu la vụ gì.

"Cậu rất vô ích? Xyri đang có giao dịch cậu đi qua nhìn một chút." Sở Chiến lạnh lùng nói, đối với người nào nên dùng biện pháp gì để trị, thì anh đều có biện pháp, ngoại trừ cô gái nhỏ kia, về ngoài của cô như có chút dầu muối khiến anh không vào được, phải nghĩ ra biện pháp nào đó để có được cô, lòng Sở Chiến thâm quyết tâm.

Lãnh Nhất Thiên nghe giọng đầy nghiêm túc của anh, lập tức hét lên: "Không cần, đại ca, công việc của em rất nhiều, thời gian uống nước còn không có, này không, thừa dịp đi cầu gọi điện thoại cho anh, đừng nói em không quan tâm đến anh, được rồi, em lập tức đi công việc, chuyện bên Xyri giao cho người khác đi, bái bai!"

Nói một hồi, dứt lời còn không sợ chết bổ sung một câu "khi nào về nhớ mang cả chị dâu về."

Nói nhảm, Xyri là nơi nào, hiện tại bên kia chiến tranh liên miên, lúc này chạy tới đó, không cần gấp gáp đến nỗi mạng mình cũng không cần, người chính là có ý chí chiến đấu lớn, có thể phản động liên sẵn sàng ra tay? Lòng Lãnh Nhất Thiên thâm nghĩ.

Sở Chiến đang nghe bạn tốt nói lại biến thành tiếng tút tút dài, khóe miệng không khống chế được mà mím chặt, cái người bạn bè kiêm thuộc hạ này là một con Tắc kè hoa, chẳng biết lễ độ chút nào cả. Trong quân đội đồn đãi Lãnh Nhất Thiên lãnh khốc như núi, tất cả đều là nói nhảm.

Giờ phút này, đứng ở cửa phòng trực ban an ninh, nghi ngờ nhìn bóng lưng Sở Chiến xa như vậy, không biết vì sao nhân viên an ninh đột nhiên cảm thấy

rất lạnh, vừa lúc này đôi mắt Sở Chiến lạnh đến rợn người, khiến chân của đám nhân viên an ninh run lấy bầy, nghĩ thầm người đàn ông ở lầu mười sáu sao lại dữ như thế, anh không nhìn lầm chứ?

Đang lúc nhân viên an ninh tự mình suy nghĩ tình huống này, Sở Chiến đã điều chỉnh tốt tâm tình, đi tới dưới lầu, phóng thẳng đôi mắt yếu đuối nhìn nhân viên an ninh, nghĩ thầm con cừu nhỏ mới chính là người đàn ông ở lầu mười sáu, thì ra là hoa mắt.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《đôi chồng: cưng chiều em đến nghiện!》đường ranh giới. . . . .

Giờ phút này Đường Tô Khanh chạy xe con đến một câu lạc bộ cao cấp ngoài ngoại ô, sắc trời từ từ tối dần, người đi ngoài phố ngày một nhiều, mà trong culd cũng rất nhiều người. Cửa Câu Lạc Bộ đã có không ít chiếc xe hơi sang trọng.

Đường Tô Khanh thăm than, may nhờ cô chỉ lái một chiếc xe khá phổ thông, sẽ không khiến người ta quá chú ý, trên đầu cô còn đội thêm một cái mũ tiện tay mua được bên đường, cúi đầu thật thấp, chỉ sợ gặp người quen hoặc bị đám phóng viên vồ tới.

Mặc dù cô không có làm chuyện gì xấu, nhưng là quan viên chính phủ, bí mật chạy đến Câu Lạc Bộ, không có việc gì cũng sẽ nói thành tác phong có vấn đề, cô không muốn có phiền toái không cần thiết.

Đường Tô Khanh bước nhanh đến cửa lớn của Câu Lạc Bộ, đem thẻ hội viên của mình cho người giữ cửa kiểm tra, sau đó an toàn đi vào trong.

Câu Lạc Bộ này rất chú trọng riêng tư, không phải người bình thường có thể tiến vào, bởi thế nơi đây trở thành nơi tụ tập của bọn cô, mà cô và ba người bạn còn lại đều là những nhân vật của công chúng, nếu như bị ký giả vồ tới, đến lúc đó lại bị người có lòng lợi dụng, mặc dù không dao động được địa vị của các cô, nhưng xử lý nó cũng là tương đối phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không thể dính mùi của người khác

Sau khi vào Câu Lạc Bộ, Đường Tô Khanh đi như bay, khẳng định cô đã khá quen thuộc với nơi đây, chỉ thấy cô đi nhanh vào dãy lầu ba, sau khi gõ cửa liền đi vào trong, quả nhiên lúc này trong phòng đã có ba người ngồi đợi cô.

Một cô gái xinh đẹp động lòng người đang hát một bài hát gì đó mà cô không biết tên, chỉ thấy cô ấy mặc một cái cái đầm len đen bó sát, vóc người vô cùng châm chọc, quyến rũ xinh đẹp lại có lực hút mê người, đôi môi đỏ tươi, da dẻ trắng như tuyết; gương mặt trang điểm nhẹ, khiến cho không ít đàn ông điên cuồng.

“Tiểu Khanh tới rồi, Tiểu Kiều bảo đã gọi điện cho cậu, nói cậu sẽ đến thế mà tớ còn không tin nữa, lại nói kể từ sau khi cậu kết hôn đến giờ hình như vô cùng bận rộn nha, có phải do chồng cậu quản lý cậu chặt quá phải không?” Cô gái đang ngồi trên ghế sa-lon nói chuyện với Đường Tô Khanh là một cô gái với đôi mắt long lanh, cười nói hòa đồng. Cô ấy cũng có một làn da trắng như tuyết, đôi mắt đen láy rất có hồn, lông mày thon dài với hàng lông mi cong vút; đó là cô gái nhỏ tuổi nhất trong nhóm.

Tên Mạc Anh - là người trong nhóm bạn thân của Đường Tô Khanh, đừng xem dáng vẻ cô tùy tiện như thế mà đánh giá lầm, hiện tại cô ấy là thư ký của chủ tịch tập đoàn Ngạo Thiên – tập đoàn lớn nhất thành phố S, địa vị có thể nói là dưới một người trên vạn người.

"Tới rồi." Ngồi trên sofa còn có một cô gái khác đang chào hỏi, giọng nói của cô khi gọi điện thoại cho Đường Tô Khanh buổi chiều và giọng nói thật bên ngoài không khác bao nhiêu, vóc dáng của cô cũng giống như giọng nói, tựa như một thiếu nữ bước ra từ trong tranh, trên người mang theo một vẻ cổ điển, nụ cười tươi có thể khiến cho người khác nằm ôm mây ngày liền; cô chính là Tiểu Kiều trong lời nói của Mạc Anh, đại danh Johanne.

Đừng xem vẻ ngoài gió thổi là bay, bộ dáng nhu nhược của cô mà hoài nghi; ở thành phố A, danh tiếng của cô không nhỏ, hiện tại đang đảm nhiệm chức chủ tịch ngân hàng lớn nhất thành phố S. Có rất nhiều người có tiền hoặc quan cao nịnh bợ cô cũng không kịp; nhưng những kẻ giàu làm ăn bất chính, nếu đã làm sai cô có thể khiến công ty người đó đóng băng... chết thế nào cũng không biết.

Đường Tô Khanh mệt mỏi ngồi xuống chiếc sofa lớn, nhận lấy ly nước Johanne đưa tới, chậm rãi uống. Nhìn cô bạn vẫn đang hát say mê, cô thắc mắc hỏi: "Cậu ấy sao vậy, thế nào lại hát lung tung vậy?" .

"Không rõ lắm, có lẽ là muốn lập gia đình! Hôm nay vừa đến cô ta liền cướp micro hát đến bây giờ." Johanne cười ha hả nói, đối với người bạn tốt vẫn ca hát, cô không có ý kiến gì, nhưng những ca khúc cô bạn hát đều là hận phải lấy chồng, nghe lâu khiến đầu cô hồng tưng bừng mất.

"Muốn lập gia đình? Bằng vóc dáng chọc người khác phạm tội của cô ấy, chủ nhiệm cục thuế đất, chỉ một câu nhỏ như đầu ngón tay thôi, sẽ có rất nhiều anh hùng tuấn kiệt chạy đến, vì sao phải buồn?" Đường Tô Khanh nhu mày nói.

"Là rất nhiều người chạy đến, nhưng dung mạo của cô rất câu hồn đàn ông, có người chồng nào cam lòng để cho cô ấy ra ngoài một mình, còn không sợ bị người khác bắt cóc sao, kết hôn vẫn không thể mỗi giây mỗi phút đều nhìn chăm chăm đối phương, một chút tự do cũng không có. Cậu cho rằng ai cũng như cậu à, may mắn như vậy, gả cho người ta vẫn nhẹ nhàng bình thường, muốn làm gì thì làm, đối phương không dám trông nom cũng không cần biết." Mạc Anh cười nói.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh nhìn về phía cô gái đang hát hăng say, một cô gái với vẻ ngoài chộc đàn ông phạm tội, đem ánh mắt sắc bén quét từ đầu đến chân của Doãn Lạc Vân, mày đẹp giật mấy cái, đích xác là không dám để cô đơn thân độc mã chạy loạn, không chừng sợ ý báu vật quý sẽ bị người ta cướp mất.

Bạn tốt mới vừa nói cô may mắn, cô cũng không rõ là mình có may mắn hay không, vốn đã kết hôn hai năm, nhưng hai người vẫn không có bất kỳ quan hệ nào, không ngờ lại bị ông nội bày mưu kế, trực tiếp đưa anh đến nhà của cô, để anh chăm sóc cô, kết quả quay đầu lại cảm xúc dần thay đổi.

Đầu tiên là anh bị người ta bắt cóc, sau đó là thấy anh trở thành một con người kỳ quái, càng ở bên cạnh anh, ấn tượng của cô về anh dần thay đổi, tâm tình dần chuyển biến.

Kể từ sau chuyển về thôn Lăng Thủy, áy náy luôn vây quanh cô, nhớ tới những chuyện xảy ra gần đây, Đường Tổ Khanh có chút cảm giác mệt mỏi. Từ trước đến nay cô có thói quen sống một mình, trong cuộc sống đột xuất hiện thêm một người, cô cũng cảm giác dường như cô không còn là cô, loại cảm giác này khiến cô vô cùng lo lắng.

Một ca khúc lạ rồi cuộc cũng kết thúc, lúc này Doãn Lạc Vân mới ngừng lại, nhìn thấy Đường Tổ Khanh cau mày suy tính, cười trừ nói: "A Khanh, gần đây dường như cậu càng lúc càng bận rộn? Tổ đã nói rồi, bản tánh đàn ông rất bá đạo, kết hôn xong cứ bắt giam người, quả nhiên, con cừu nhỏ cũng là một người đàn ông bá đạo.".

Khắp người Doãn Lạc Vân đều có vẻ phong tình, còn cổ tỏ ra ta đây hiểu biết, cô không phải giải thích, cả người vô cùng sinh động.

Đường Tổ Khanh không lên tiếng, một mặt cô đang đắm chìm trong sự ái náy và tự trách với Giáng Thiểu Hiền; mặt khác, hai ngày nay bận túi bụi cũng thật là tội cho cái người chồng trên danh nghĩa của mình.

Thấy Đường Tổ Khanh không lên tiếng, Doãn Lạc Vân vừa uống rượu vừa nói: "Nếu có thể gặp được một người đàn ông tốt rồi tự do kết hôn, cuộc hôn nhân đó không mang nhiều áp lực, vẫn được làm điều mình muốn, chỉ là có thêm một người thương yêu mình, thật là tốt biết bao, nhưng lý tưởng tốt đẹp còn thực tế thì rất tàn khốc, người đàn ông tốt như thế cũng không có ra đời.".

Nghe vậy, khoe miệng Mạc Anh rất không nể tình nở ra một nụ cười, không nhịn được lên tiếng giải thích, "Người đàn ông lúc mình cần thì tự động nhào tới, không cần thì phải biết tự động lặn mình, như vậy mới là người đàn ông tốt, chứ không phải chó với mèo sùng nhau", Lạc Vân rất được hoan nghênh, nhưng lần này choáng vì mình bị chơi một vở nặng, kết hôn rồi sợ bị người ta quản chế, không có tự do, không kết hôn lại cảm thấy rất cô đơn, cho nên dù vô cùng hận phải kết hôn cũng không thể không lập gia đình, cho nên mới có một màn phiên nào như lúc này.

"Này đừng nói với tớ, trừ Tiểu Khanh ra, hai người các cậu cũng không có đối tượng nhé, tuổi này không gọi là nhỏ, nên kiếm chế tâm tình, tìm một người tốt lập gia đình, nếu không coi như về thủy mị có hơn nữa, sau này cũng rất khó tìm đối tượng." Doãn Lạc Vân hét lên.

Bị nói đến, Mạc Anh và Johanne cùng nhất trí bĩu môi một cái, bốn người trong phòng không ai nhìn ai ra tay thuyết phục đối phương về nhóm còn lại, cứ như kẻ bị trộm rồi trộm ngược lại.

Đường Tổ Khanh đi theo ba người bạn đã một thời gian không gặp mặt, họ cũng nhau nói chuyện cuộc sống gần đây, công việc hiện tại, cho đến nửa đêm, bốn người mới bắt đầu đi nói lời tạm biệt rồi về nhà ngủ, chỉ có Doãn Lạc Vân còn tương đối tự do nên tìm chỗ khác chơi tăng hai.

Đường Tổ Khanh chạy xe về đến nhà, trong phòng khách có chiếc đèn nhỏ được mở sẵn, điều này làm cho cô có cảm giác đặc biệt ấm áp. Ngày xưa khi có công việc về trễ, về đến nhà chỉ là một căn phòng lạnh lẽo và tối đen như mực.

Mượn ánh sáng mờ nhạt, Đường Tổ Khanh quét mắt nhìn căn phòng một lần, phỏng đoán người chồng trên danh nghĩa của cô đã ngủ, cô đổi dép trong nhà rồi đi vào phòng; quả nhiên, qua ánh sáng mờ ảo của mặt trăng chiếu ngoài cửa sổ, cô thấy trên chiếc giường lớn của hai người đã có một người nằm sẵn trên đó.

Đường Tổ Khanh rón rén đi đến tủ thủy tinh cầm áo ngủ của mình lên sau đó đi vào phòng tắm. Nửa tiếng sau, cô mang một thân thể thoải mái đi ra ngoài, rồi đi tới bên giường, nhẹ nhàng vén chăn, nằm lên, đắp chăn, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Không mất bao lâu, Đường Tổ Khanh vì mệt mỏi mà dễ dàng tiến vào mộng đẹp, nhẹ nhàng ngáy khò khò.

Đường Tổ Khanh ngủ không lâu, người đang ngủ say bên cạnh lập tức mở mắt, đôi mắt như chim ưng vô cùng sắc bén, chẳng giống với người vừa tỉnh ngủ.

Thật ra thì khi Đường Tổ Khanh vừa mở cửa đi vào, Sở Chiến đã tỉnh ngủ, nghĩ tới cô vì sao lại về nhà muộn, tâm Sở Chiến đã chưa xót lợi hại, thật vất vả mới nhìn được đề cô gái nhỏ tiến vào mộng đẹp, lúc này Sở Chiến mới dám muốn làm gì thì làm, không rõ ràng lắm chuyện vì sao trong tâm tư Sở Chiến hoàn toàn không muốn quan tâm đến công việc, thứ anh muốn chỉ là cô gái bên cạnh.

Sở Chiến nhẹ nhàng lật người, luồn tay đem Đường Tổ Khanh đã tiến vào mộng đẹp kéo lại bên cạnh, sau đó hai cánh tay anh không khống chế được mà chống lên trên người cô, để tránh chuyện mình quá nặng mà cô thể đè chết người đẹp.

Sở Chiến nhắm mắt lại đem toàn thân Đường Tổ Khanh ngửi một lần, có mùi xà bông thoang thoang, nhưng trên người cô gái nhỏ ngoài mùi thơm xà bông ra còn có một mùi khác, đó là mùi rượu, mặc dù đã dùng xà bông để bôi xóa, nhưng cái lỗ mũi nhạy cảm của anh vẫn cảm nhận được, ừ, còn có mùi nước hoa của cô gái khác, một vài thứ tạp nham khác thì ngửi không rõ.

Sở Chiến vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đem toàn thân Đường Tổ Khanh ngửi một lần, còn đào sục phân tích sâu hơi thở của cô một lần. Lúc này mới xác định trên người cô không có dính mùi của người đàn ông khác, lần này trong lòng của Sở Chiến không còn vị đắng chua, mới chịu nằm xuống bên cạnh Đường Tổ Khanh, đầu tựa vào chiếc cổ trắng nõn của cô, hôn cổ cô, còn rất vui vẻ đem gương mặt cô hôn loạn một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: So tài đấu thầu

Trung tâm buôn bán lớn nhất thành phố S, cũng là văn phòng chính của tập đoàn Ngạo Thiên.

Tập đoàn Ngạo Thiên được mệnh danh là ông trùm của các công ty ở thành phố S, hội tụ những nhân tài, rót tiền bạc vào rất nhiều hạng mục lớn, lịch sử lâu dài, uy tín ngất trời, yếu tố quyết định nhất của tập đoàn Ngạo Thiên là có một người lãnh đạo anh tuấn, trẻ tuổi nhưng vô cùng thông minh, khiến vô số cô gái phát cuồng.

Tập đoàn Ngạo Thiên kinh doanh tất cả các mặt hàng từ khách sạn, ăn uống, công nghệ dược phẩm, khoáng sản, thông tin điện tử. Sản nghiệp rộng khắp. Mà giờ khắc này, trong phòng họp của tập đoàn Ngạo Thiên đang diễn ra một hội thảo phê bình và phân tích hoạt động.

Người đang ngồi giữa bàn hội nghị lớn chỉ là người chủ trì hội nghị này, anh mang sắc mặt nghiêm túc lắng nghe các vị quản lý cấp dưới riu rít bàn luận, lông mi anh tuấn khẽ nhú lại, đôi mắt quét nhìn bốn phía, tay phải khoắc lên trên bàn, câu nghe được câu không. Mười mấy người cấp dưới đang bàn luận sôi nổi, còn vì bảo vệ luận điểm của mình mà mặt đỏ đến mang tai, cũng không ngoa khi gọi nhóm người này là tinh anh của tập đoàn Ngạo Thiên.

Người đàn ông đang ngồi bên trái không phải là người xuất hiện trong club tối qua sao? Còn cô gái ngồi bên cạnh là Mạc Anh, nhưng bộ quần áo cô đang mặc trên người khiến cô giống một em gái nhỏ hơn.

Nước da trắng như tuyết, vóc dáng xinh đẹp, chiếc mũi khéo léo thẳng tắp với đôi mắt to đen huyền, đem tất cả nội tâm che kín trong đôi mắt đó, rất ít ai biết cô sẽ nghĩ gì, chiếc áo sơ mi trắng đơn giản nhưng lại giúp tôn lên đường cong đẹp đẽ của cô, một chiếc váy hơi ngắn, phối hợp với một đôi giày cao gót màu đen, hoàn toàn tạo thành một tinh anh trong xã hội.

Mạc Anh vừa nghe lời thảo luận của nhóm bạn đồng nghiệp, vừa làm biên bản hội nghị, lúc rảnh rỗi thì đưa ánh nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Trải qua một phen thảo luận kịch liệt, giám đốc phòng kế hoạch đứng lên, nói: "Tổng giám đốc, phòng kế hoạch chúng tôi cảm thấy mảnh đất Tây Giao kia rất đáng đầu thầu, trong thời buổi hiện tại giá đất là giá tiền, mảnh đất Tây Giao kia giá tương đối thấp, chúng ta nên lợi dụng điểm này thu mua nói rồi đem đầu tư, chắc chắn một vài năm tới sẽ được lợi nhuận cao.".

Những người khác trong phòng kế hoạch cũng lên tiếng, riu rít đứng lên phân tích ý kiến của mình, chỉ sợ bị những phòng khác đoạt lấy lời nói.

"Tổng giám đốc, phòng tài chính cảm thấy kế hoạch này rất khả thi, mảnh đất Tây Giao kia sẽ mang về lợi nhuận lớn cho công ty. . . . ."

"Tổng giám đốc, phòng công trình không đồng ý đầu thầu mảnh đất Tây Giao kia, mọi người có thể nghĩ tới những công ty khác cũng sẽ nghĩ đến, đến lúc đó giá đầu thầu sẽ lên rất cao không khéo sẽ kéo lợi nhuận công ty giảm xuống."

"Cho dù giá tiền có lên cao hơn nữa, chỉ cần lợi dụng mảnh đất này, sợ sau này nó mang cho chúng ta lợi nhuận gấp đôi!" Một nhân viên khác lên tiếng.

. . . . .

Trải qua sự thảo luận của nhóm nhân viên bên dưới, có thể tổng kết phần lớn mọi người cho là mảnh đất Tây Giao kia nên được thu mua vì sau này sẽ mang đến lợi nhuận lớn. Nhưng người đứng đầu tập đoàn Ngạo Thiên - Tề Ngạo Vũ nghe những cấp dưới thảo luận, chỉ đưa một vẻ mặt bình tĩnh, làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ suy tính gì của anh, không khí trong phòng bỗng chốc trở nên quỷ dị, mọi người tự động ngừng lại, chờ câu quyết định cuối cùng của Tổng giám đốc.

"Mạc thư ký, cô thấy thế nào?" Tề Ngạo Vũ đột nhiên nhìn về Mạc Anh ngồi bên cạnh hỏi.

Bị Tổng giám đốc thỉnh linh hỏi ý kiến, ánh mắt của mọi người trong phòng họp đều đổ dồn vào Mạc Anh, mọi người đều mang bộ dáng u mê, không biết vì sao Tổng giám đốc lại trưng cầu ý kiến của một thư ký.

Mạc Anh cũng đã quen với việc tự xưng được gọi tên, không có chút lo lắng hay bồn chồn, đứng lên nói: "Tổng giám đốc, tôi đồng ý với ý kiến của phòng kế hoạch, giống như phòng kế hoạch đã nói nếu chúng ta lấy được mảnh đất ấy, như vậy người khác cũng có thể thấy được mảnh đất Tây Giao kia rất giá trị, đến lúc đó nó thành miếng mồi ngon, giá tiền tự nhiên đất lên vài phần.".

Nghe cô nói như vậy, những nhân viên trong phòng họp vô cùng khinh thường, đây không phải là phòng kế hoạch đã nói qua rồi sao? Còn tưởng rằng cô là nữ anh hùng, năng lực hơn người.

"Nhưng... qua được lần thứ nhất; thứ hai, chúng ta còn chưa suy tính vấn đề khác. Đó là, nếu văn phòng chính phủ cũng nhìn trúng khối đất này, vậy thì sao?" Mạc Anh không nhanh không chậm nói, một lỗ hổng khổng lồ khiến đám tinh anh lọt vào suy tư.

Mạc Anh cho là nên suy nghĩ đến cái gọi là văn phòng chính phủ, còn may là có bạn tốt nhắc nhở, bạn tốt biết công ty cô đang có ý định đầu tư vào bất động sản, đặc biệt nói cho cô một tin tức nhỏ.

Văn phòng chính phủ cạnh tranh rất mạnh, nếu đã nghĩ đến, bình thường đều hạ giá thành xuống để mua; khi văn phòng chính phủ làm việc, rất mong sự hỗ trợ mạnh mẽ của người dân, cũng phải nói đến tình lý.

Khi Tề Ngạo Vũ nghiêm túc nghe một người nói chuyện, anh luôn thích nhìn chăm chăm vào mắt người đó, nhưng đôi mắt kia lại sâu thẳm như một vùng đầm, rất hấp dẫn người khác. Vì vậy Mạc Anh đang nói không có nhìn ra phía sau, nhưng trái tim tự dưng lại đập rất nhanh.

Tề Ngạo Vũ cau mày suy tư một chút, trong mắt lóe lên vẻ mặt tán thưởng, những cái đầu sắc bén nhìn đôi mắt vừa lòng của Tổng giám đốc, lập tức than thở về cái suy nghĩ sâu sắc của Mạc Anh.

Cuối cùng, buổi thảo luận này vì câu nói của Mạc Anh mà kết thúc trong êm đẹp.

Quả nhiên Mạc Anh đoán không sai, đã đến giờ tan làm, Tề Ngạo Vũ nhận được thư mời đi tiệc từ thiện. Lúc Mạc Anh chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc ra về, Tề Ngạo Vũ đột nhiên từ phòng làm việc đi ra, phản phất: "Thư ký Mạc, lịch buổi tối có trống không? Nếu rảnh thì cùng tôi đi dự một buổi tiệc từ thiện, nếu không rảnh thì giúp tôi sắp xếp một thư ký khác." .

Nghe vậy, Mạc Anh khẽ gật đầu, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là vì được gần gũi quan sát thế sẽ được ban lộc, đối với người đàn ông anh tuấn trước mắt khiến lòng cô chôn giấu nhiều bí mật, không dám biểu hiện ra chỉ sợ như thế khiến cho cơ hội gần anh cũng chẳng còn, lo chính là sợ lòng mình lại bị anh nhìn thấy, điều này làm cho Mạc Anh cảm thấy ảo não.

Lúc về đến nhà, Mạc Anh lập tức nhảy đến tủ quần áo của mình, cố gắng lựa chọn một bộ quần áo xinh đẹp, cuối cùng vẫn chọn một chiếc váy dài thích hợp với các bữa tiệc tối.

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp « đôi chồng: cung chiều em đến nghiệm! » đường ranh giới. . . . .

Màn đêm buông xuống, giờ phút này, tại phòng hội nghị một khách sạn năm sao cao cấp nhất thành phố S, ban nhạc đang tấu lên những ca khúc vui vẻ, mọi người cùng nâng ly rượu mừng, đầu bếp nổi danh đang làm món ốc sên gang ngỗng chuẩn bị dọn lên bàn. Âm nhạc sôi động, những khách khứa đứng bên trong căn phòng diện những bộ trang phục cầu kỳ, bước lên sân nhảy cùng nhau khiêu vũ, tạo thành một bức tranh hoàn mỹ.

Đây không chỉ là bữa tiệc long trọng, đồng thời cũng là buổi yến tiệc đầu giá ủng hộ từ thiện, âm nhạc như mặt nước thanh nhả chảy qua từng góc tối.

Tối tham gia bữa tiệc lần này không chỉ có những doanh nhân lớn; mà người nổi tiếng, gia tộc giàu có đều đến đông đủ, đàn ông có tiền đến đây muốn ôm túi tiền tìm bạn bè kết giao, như vậy có thể trợ giúp cho sự nghiệp của mình, còn phụ nữ đến đây đều trang điểm xinh đẹp, đại đa số họ làm như thế là vì muốn có được một người đàn ông giàu có.

Yến tiệc thịnh soạn sắp bắt đầu, toàn thể quan khách cầm trong tay ly rượu đỏ đến hội trường chính ngồi xuống ghế danh dự, hoặc cùng bạn vũ đến sân khiêu vũ, còn vài người đứng một bên cùng bạn bè nói chuyện phiếm, một số người khác là giới truyền thông đang ngồi góc khuất lấy tin tức. Bọn họ rời rít đem ống kính nhắm ngay người mình muốn đưa tin đem tất cả động tác của người đó thu vào máy ảnh, mỗi người đều mang vẻ khẩn trương và hưng phấn trong công việc, nhìn xung quanh vô cùng náo nhiệt.

Bên ngoài hội trường còn có một vườn hoa thật to, giữa vườn hoa có suối chạy róc rách, giờ phút này suối nước mang những màu sắc rực rỡ, mê người khác thường, thế giới phong phú cũng như dòng suối kia.

Dừng ở cửa chính khách sạn, bước xuống xe là một đôi nam nữ không ăn mặc chói lóa như thế, nhưng nam anh tuấn nữ xinh đẹp cuốn hút người nhìn.

Mạc Anh mặc một chiếc váy dài màu tím đi theo Tề Ngạo Vũ vào trong kháng phòng, làm đầu rồng về quyết sách của thành phố S, Tề Ngạo Vũ thoải mái đi theo những thứ nịnh nọt giả dối kia, không xa cách cũng không thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mới gặp gỡ, đã động lòng

Ăn đủ vui đùa đi qua, chính là lúc buổi đấu giá bắt đầu, lúc này, tất cả mọi người ngừng hoạt động đang làm lại, ngồi vào những băng ghế lớn ở giữa sân khấu, các doanh nhân và nhà buôn bán đều ríu rít tìm chỗ ngồi lí tưởng.

"Kính thưa các ông, các bà, hoan nghênh mọi người đã tham gia bữa tiệc tối nay, hiện tại tôi tuyên bố buổi đấu giá từ thiện mừng xuân 2013 chính thức bắt đầu, đầu tiên chính là mảnh đất phía đông khu Lâm Trảng, đất này tổng cộng một trăm năm mươi thước vuông, giá khởi điểm là hai mươi vạn, mỗi lần đấu giá sẽ thêm mười vạn, đầu thầu bắt đầu." Một người mặc âu phục đen đứng giữa sân khấu chủ trì buổi đấu giá.

"Ba mươi vạn!" Một người đàn ông trung niên ngồi bên dưới giơ tấm bảng đầu thầu trong tay lên nói.

Người chủ trì cầm micro trong tay tiếp tục điều hành: "Vị tiền sinh này ra giá ba mươi vạn, ba mươi vạn lần thứ nhất, ba mươi vạn lần thứ hai." .

Người chủ trì đang muốn hô ba mươi vạn lần thứ ba để khép giá, một người đàn ông khác giơ tấm bảng trong tay lên nói: "bốn mươi vạn"

"Vâng, vị tiền sinh kia ra giá bốn mươi vạn, bốn mươi vạn lần thứ nhất, bốn mươi vạn lần thứ hai, bốn mươi vạn lần thứ ba, thành giá!" Người chủ trì kích động muốn rơi micro trong tay xuống.

"Sau đó là mảnh đất. . ."

. . . . .

Buổi đấu thầu cứ thế tiến hành trong không khí nóng hừng hực, có thể bởi vì tổng giám đốc Tề Ngạo Vũ là người cao cấp, nên bọn họ được an bài ngồi ở hàng ghế đầu tiên, mà Mạc Anh lại được ngồi bên cạnh Tề Ngạo Vũ, thỉnh thoảng phải tiếp nhận những ánh mắt ghen tị của người khác.

Buổi đấu thầu dần đi đến hồi cuối, không khí trở nên nặng nề khác thường.

"Cuối cùng, chúng tôi muốn giới thiệu với mọi người mảnh đất Giao Tây, diện tích tổng cộng là một ngàn ba trăm bốn mươi mét vuông, giá khởi điểm là ba trăm bốn mươi vạn, mỗi lần đưa bảng lên tương đương với năm mươi vạn, đầu thầu bắt đầu!" Người chủ trì nói.

"Ba trăm năm mươi vạn!" Một công ty không biết tên giơ bảng lên nói.

"Bốn trăm vạn!"

"Bốn trăm năm mươi vạn!"

"Sáu trăm vạn!"

. . . . .

Các công ty nhỏ đến các công ty lớn ở thành phố S cũng bắt đầu ríu rít giơ bảng lên, đây là một miếng mồi ngon, chỉ cần có tiền chụp được mảnh đất này tuyệt đối có lợi nhuận về sau. Người có mắt nhìn đều biết chuyện đó.

Vốn là các công ty lớn đều nhìn thấy ông trùm của kinh tế thành phố S không có giơ bảng lên kêu giá, nghĩ thầm có thể anh không quan tâm đến mảnh đất nhỏ này, không có ông trùm ở đây, những công ty kia tựa như vui mừng vô tội mảnh đất Giao Tây kia.

"Một ngàn hai trăm vạn!" Cuối cùng Tập đoàn Liêu Thị một công ty với nguồn vốn lớn thứ hai ở thành phố S ra giá, nhất thời hội trường náo nhiệt trở nên yên tĩnh, một ngàn hai trăm vạn đối với Liêu Thị có thể là con số nhỏ, nhưng đối với một công ty vừa và nhỏ thì đây là con số lớn, vì vậy mọi người ríu rít nhìn về ông trùm kinh tế thành phố S, nhìn xem anh có bày tỏ thái độ gì không.

"Hai ngàn vạn!" Tề Ngạo Vũ giơ tấm bảng trong tay lên, lạnh lẽo nói.

Nghe vậy, Mạc Anh ngồi bên cạnh khẽ nhúm mày lại, trước khi vào hội trường chẳng phải đã nói cho anh biết, chính phủ rất có hứng thú với mảnh đất Tây Giao kia sao?

Tổng giám đốc Tập đoàn Liêu Thị - Liêu Cảnh Long không suy nghĩ nhiều, đưa tấm bảng trong tay lên: "ba ngàn vạn!", dứt lời còn ra vẻ há hê nhìn về phía Tề Ngạo Vũ.

"Bốn ngàn vạn!" Tề Ngạo Vũ không nhìn mọi người chung quanh, giơ tấm bảng lên nói, mà những người còn lại không nhiều tiền bạc để tiếp tục đấu, đành đưa đôi mắt thú vị nhìn hai công ty lớn nhất thành phố S đấu nhau.

"Sáu ngàn vạn!" Liêu Cảnh Long trợn mắt nhìn Tề Ngạo Vũ một cái, la lớn, tập đoàn Liêu Thị luôn bị tập đoàn Ngạo Thiên áp chế trong mọi việc. Liêu Cảnh Long muốn dùng buổi đấu giá lần này để đả kích tập đoàn Ngạo Thiên, dùng cách này để chứng minh tập đoàn Liêu Thị mới là ông trùm về kinh tế ở Thành phố S.

Nghe được Liêu Cảnh Long ra giá, các công ty khác ríu rít chắc lưỡi, những người đứng đầu công ty lớn thật giống nhau, tiền đối với bọn họ mà nói chỉ là lời nói đơn giản, chỉ có trong lòng Liêu Cảnh Long là rõ ràng nhất việc ông phải đau lòng đến cỡ nào vì số tiền này.

Sáu trăm vạn, vốn lưu động của công ty ông không đến ngàn vạn, nhưng bây giờ ông quyết tranh cao thấp, coi như cuối cùng chụp không được mảnh đất này, cũng muốn cho Tề Ngạo Vũ phải lấy giá cao chụp được, tuyệt đối không thể để đối thủ chiếm tiện nghi.

Đang lúc Liêu Cảnh Long chờ Tề Ngạo Vũ ra giá, Tề Ngạo Vũ chậm chạp không có động tĩnh, lần này ông nóng nảy nhìn Tề Ngạo Vũ, chỉ thấy đối phương im lặng, không có phản ứng tiếp theo.

"Sáu ngàn vạn lần thứ nhất, sáu ngàn vạn lần thứ hai, sáu ngàn vạn lần thứ ba, thành giá! Mảnh đất Tây Giao đã thuộc về tập đoàn Liêu Thị, chúc mừng tập đoàn Liêu Thị." Người chủ trì kích động cầm búa nhỏ gõ xuống bàn một cái.

Lần này Liêu Cảnh Long không thể tin, tròn to hai mắt, vì sao Tề Ngạo Vũ không ra giá cao hơn, vậy chẳng phải là ông bị coi là xuất huyết não sao, coi như mảnh đất kia có thể kiếm tiền, vấn đề chính là bây giờ tập đoàn bọn họ làm sao có nhiều tiền để giao cho người ta như thế, mặt Liêu Cảnh Long trở nên đen thui.

Các công ty khác tưởng rằng Liêu Thị có tài lực dồi dào, rồi rít nói lời chúc mừng với Liêu Cảnh Long, chỉ sợ vô mộng ngựa chậm không chiếm được chỗ tốt.

Ngay lúc này, ngoài cửa hội trường xuất hiện một màn tung bùng, mọi người lập tức nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người mặc bộ lễ phục màu trắng, chân nhỏ đạp cửa bước vào, chậm rãi đi về phía hội trường, mặt trái xoan trắng nõn không có bất kỳ tí vết nào, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngài, miệng đẹp mở ra một nụ cười nhất định, chiếc váy dài khẽ tung bay, mang đến một cổ hấp dẫn chiều dài người nhìn.

Những ông chủ tình mắt đều nhìn ra đây là phó thị trưởng thành phố S, mặc dù cô không phải một thân tây trang như lúc trên ti-vi, nhưng gương mặt cô đặc biệt không thể thay đổi được, trên ti-vi cô gái xinh đẹp này làm người ta không thể khinh thường, hiện tại một thân áo đầm cũng làm cô trở thành một thần tiên, khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra sợ hãi.

Đường Tổ Khanh lấy ánh mắt hiếu kỳ nhìn người chủ trì trước mặt, khi người chủ trì kích động chưa hiểu gì, cô cúi xuống nói nhỏ gì đó, sau đó mặc kệ những ánh mắt không rõ ràng của mọi người, còn vài ánh mắt đầy tình yêu dán lên người cô, Đường Tổ Khanh rời đi.

Mạc Anh nhìn về phía Đường Tổ Khanh chuẩn bị rời khỏi, đúng lúc ánh mắt hai người gặp nhau, hai khóe miệng đồng thời nâng lên một nụ cười, nhưng hành động đó chỉ hai người mới hiểu mà thôi.

Khi Tề Ngạo Vũ thấy Đường Tổ Khanh tiến vào, đã ngây dại, mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, làn váy của cô bị cơn gió vô tình thổi bay thế mà lại như có hồn, lúc này trái tim anh không ngừng gây nhịp, đây là cảm giác anh chưa từng có, chẳng lẽ đây chính là cái người ta bảo vừa gặp đã yêu? Cảm giác vô cùng hạnh phúc khi đi ở bên cạnh.

Tề Ngạo Vũ bình thường đều chỉ quan tâm đến tin tức kinh tế, đối với tin tức về quan viên chính phủ thì rất ít quan tâm, mặc dù biết trong thành phố S có một số nữ quan viên xinh đẹp, nhưng trong cuộc sống thực, thì đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với quan viên, không ngờ đối phương lại vượt khỏi tưởng tượng của anh.

Luôn luôn chú ý đến Đường Tổ Khanh nên Tề Ngạo Vũ dĩ nhiên không bỏ qua hành động cô mỉm cười nhìn về phía mình, khôn khéo như anh, dĩ nhiên sẽ không tự mình mơ tưởng đến chuyện con gái nhà người ta vừa gặp đã yêu anh, sau đó còn phóng điện vào người anh.

Suy nghĩ về chuỗi sự việc sáng sớm hôm nay cho đến hiện tại, đại khái nghĩ ra nguyên nhân, khi Đường Tổ Khanh nhìn về hướng này, ngoại trừ anh, không phải còn có thư ký Mạc sao? Chẳng lẽ Mạc Anh và Phó Thị Trưởng có quen biết? Cái nghi vấn này quanh quẩn trong lòng Tề Ngạo Vũ.

"Các vị tiên sinh, thưa quý ông quý bà, vô cùng xin lỗi, mảnh đất Tây Giao vừa đấu giá trên tạm thời được văn phòng chính phủ trưng dụng, từ khi chúng tôi mở những buổi đấu thầu cho đến bây giờ chưa vì chuyện nào mà lui hoạt động lại, cho nên số tiền mới vừa rồi Tập đoàn Liêu Thị ra giá vẫn coi như đã thành giá, mà đây là tiệc đấu giá từ thiện, nên số tiền thu được sẽ được gửi cho các đồng bào nghèo, gặp khó khăn, tin tưởng tập đoàn Liêu Thị cũng muốn như thế. . . ." Người chủ trì dựa vào lời nói của Phó Thị trưởng mà nói lời xin lỗi.

Lần này Liêu Cảnh Long bối rối, bên lỗ tai của ông không ngừng lặp đi lặp lại lời nói của người chủ trì, mảnh đất Tây Giao được chính phủ trưng dụng . . . Ông đây không phải ra tiền vô ích sao?

Không trách được mới vừa Tề Ngạo Vũ không ra giá, không phải anh ta đã nhận được tin tức ngầm đó chứ? Liêu Cảnh Long phần hận thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Người nào quy định không thể đuổi theo người làm quan?

Sáng sớm hôm sau, tất cả các trang báo lớn của thành phố S đều đăng tin về buổi tiệc từ thiện tối qua.

Trên trang bìa đều là hai hình ảnh mát mắt nhất, một là Đường Tổ Khanh khắp người phong tình từ cửa bước vào, vẻ mặt xinh đẹp, chiếc váy bay trong gió cứ như một nàng tiên giáng trần; hình ảnh còn lại là Liêu Cảnh Long của tập đoàn Liêu Thị mặt đen đến không thể đen hơn.

Cộng thêm một tựa đề bắt mắt, không khó làm cho người ta có thể hiểu hết chuyện đêm qua, vì vậy tin tức Liêu Cảnh Long lỗ vốn tới sáu ngàn vạn ngập khắp thành phố S.

Mà Liêu Cảnh Long – người bị nhắc đến tên giờ phút này đang ngồi ở trong phòng xử lý chuyện tối qua, vẻ mặt vô cùng tức giận, tổn sáu ngàn vạn, cuối cùng không được cái gì cả.

Cũng không thể nói cái gì cũng không lấy được, ‘Người đàn ông nhân từ’ - cái danh hiệu này đã gắn lên đầu của ông?

Nhưng làm một doanh nhân, thứ Liêu Cảnh Long cần chính là tiền, là đồ có thể giúp ông phát tài, chứ không phải cái danh xưng vô ích, cái xưng hô này mang theo ông đến chết, nhắc ông về cái việc làm ngu xuẩn của mình, khôn khéo nhiều năm như vậy lại đưa ra một quyết sách ngu xuẩn, sợ rằng chuyện này sẽ làm chuyện cười cho các công ty khác.

Sáu ngàn vạn, ông lấy đâu ra sáu ngàn vạn, đất này lại là đất bị chính phủ trưng dụng, nếu như ông không ra tiền, sẽ đắc tội với những quan cao, nói là dân chống đối lại quan, đắc tội quan cao, sau này làm sao làm ăn ở thành phố S này, thậm chí cũng khó sống ở thành phố khác.

Đáng chết, văn phòng chính phủ trưng dụng đất nào không trưng dụng lại chọn ngay mảnh đất ông vừa mua, Liêu Cảnh Long khề nguyên rủa, hiện tại những thứ kia đều bị kí giả khắp nơi ghi nhận, làm cho ông muốn đóng cửa không ra tiền cũng không được.

Đang lúc Liêu Cảnh Long sốt ruột không biết làm sao, thì Đường Tổ Khanh đã tập hợp các lãnh đạo cấp cao lại, cùng đi đến mảnh đất Giao Tây nghiên cứu hướng phát triển, đồng hành với nhóm người văn phòng chính phủ còn có các tòa báo lớn, tiến hành phát sóng trực tiếp và công khai, đoán chừng tối nay được lên bản tin chính.

Thư ký thị ủy nắm tay Âu Dương Khiêm nói: "Thị trưởng Âu Dương, đã lâu không gặp!" .

"Thư ký Diệp, đã lâu không gặp, ông càng ngày càng khỏe nhì." Âu Dương Khiêm mỉm cười bắt tay với người đàn ông kia, gương mặt trở nên vui vẻ, trong quan trường lẫn lộn nhiều năm dừng vì nhìn thấy bộ mặt nho nhã của Âu Dương Khiêm mà xem thường.

Sau đó hai người buông tay nhau ra, thư ký Diệp nhìn về người phía sau Âu Dương Khiêm, mặt lộ ra nụ cười hòa ái: "Phó thị trưởng Đường, đã lâu không gặp cô, vợ của tôi cứ mãi ca ngợi cô, còn nói muốn rảnh rỗi tìm cô trò chuyện, nếu như có thể như thế sẽ càng vui vẻ." .

"Đã lâu không gặp rồi, bà Diệp vẫn khỏe phải không ạ?" Đường Tổ Khanh cười gật đầu một cái, nói đến giao tình của cô và vợ của thư ký Diệp thì không chỉ một câu đơn giản có thể hình dung.

Có lẽ nguyên nhân là hai người đã qua tuổi bốn mươi vẫn còn chưa có con, nên kể từ khi vợ của thư ký Diệp thấy cô, liền xem cô như con gái của mình, mà thư ký Diệp dù một việc nhỏ cũng sẽ làm vì bà, có thể nói coi bà như một đứa bé. Vì thế ông là người đã giúp cô ổn định chiếc ghế Phó Thị trưởng trong những ngày đầu, dĩ nhiên tất cả vẫn phải dựa vào năng lực của cô là chính.

"Ha ha, cô ấy chính là sợ nhầm chán, những chuyện khác đều rất tốt." thư ký Diệp bất đắc dĩ nói, trong ánh mắt hàm chứa sự cung chiêu dành cho vợ của mình.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh cười nhạt không nói gì, cái thế giới này rất khó tìm được người đàn ông cung chiêu vợ mình như thư ký Diệp, cho dù cũng mang chức vụ cao, cho dù kết hôn đã vài năm, tình cảm của hai người vẫn như keo sơn, Đường Tổ Khanh lộ ra ánh mắt hâm mộ nhìn đôi vợ chồng ấy.

Lúc này Đường Tổ Khanh không ngờ, chuyện cô hâm mộ người khác sau này lại có trên người cô, càng không nghĩ đến chỉ vài tháng nữa thôi, bên cạnh cô sẽ xuất hiện một người đàn ông cung chiêu vợ như mạng, thậm chí so ra càng quá mức cung chiêu, gọi anh là khuyển thành sủng cũng không quá đáng.

Lời Editor: Đến chương 33 sẽ rất đặc sắc à. Nói chung anh Sở Chiến quậy tung bùng

Đúng lúc Âu Dương Khiêm nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Đường Tổ Khanh, trông mắt khẽ chớp mấy cái, không biết tâm tình ra sao, đột nhiên trở nên kích động và mê muội, mặt anh không biến sắc, vội vàng thu hồi tầm mắt của mình, trông mắt màu đen huyền không rõ phản ứng.

Sau khi các vị quan lớn chào hỏi lẫn nhau, văn phòng chính phủ bắt đầu nghi thức cắt băng khánh thành, các Đài Truyền Hình và tòa soạn báo dùng các máy quay phim hiện đại nhất của mình để ghi hình lại.

Cũng có một số phóng viên đi theo thuận tiện nói lời mở đầu, trong giọng nói không kiềm được chút kích động.

"Mọi người hãy nhìn xem, hiện tại chúng tôi đang đứng trên mảnh đất Giao Tây, trước mắt chính là những cán bộ cấp cao của chính phủ chuẩn bị cắt băng khánh thành, ngoài ra còn có sự tham gia của các đại diện ban ngành khác, chúng ta cùng nhìn một chút nhé!" Một phóng viên Đài Truyền Hình V – đài truyền hình lớn nhất thành phố S đang đứng trước Camera đang trò chuyện với người xem, sau đó hình ảnh chuyển một cái, lập tức đem Camera hướng tới hình ảnh mọi người đang cắt băng khánh thành.

Tề Ngao Vũ luôn luôn không chú ý tới tin tức về chính trị, lúc này đang trở về sau khi cùng thư ký đi ra bên ngoài ký một hợp đồng lớn, khi đi ngang qua phòng thư ký, nghe những âm thanh nhỏ nhỏ được phát ra từ tivi trong phòng làm việc.

Tề Ngạo Vũ – người luôn đối với nhân viên tương đối nghiêm khắc, nhất thời dừng bước, muốn nhìn xem nhân viên đang thảo luận về vấn đề gì, hình như còn nhân hạ hơn tổng giám đốc là anh nữa.

Đi theo phía sau Tề Ngạo Vũ là Mạc Anh nhìn thấy cảnh này, cũng dừng bước, núp ở bồn hoa phía xa, lặng lẽ quan sát tổng giám đốc nhà mình, phát hiện vẻ mặt không rõ ràng của anh, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cầu nguyện cho đám nhân viên đang nhiều chuyện kia.

Chỉ là tổng giám đốc của bọn họ không có la rầy mà đứng đó nghe nhân viên trò chuyện. Mạc Anh dễ nổi nóng, nhân viên nhón nháo, tổng giám đốc chính là tổng giám đốc, luôn ra tay bất ngờ.

"Cái người thị trưởng kia tướng tá vô cùng anh tuấn, gia thế tốt, diện mạo được, nụ cười cũng rất mê người, đúng là một người đàn ông cực phẩm, ai làm việc bên cạnh anh ấy chắc là người vô cùng hạnh phúc." Thư ký Giáp cười ha hả nói.

"Tổng giám đốc của chúng ta cũng là một người đàn ông cực phẩm thôi, gia thế tốt, diện mạo được, làm việc bên anh ấy cũng vô cùng hạnh phúc." Thư ký Dĩ phân bác.

"Tổng giám đốc cũng rất tốt, nhưng gia thế của hai người không giống nhau, hiểu không? Thị trưởng là quan lớn, đời sau của anh cũng là quan cao." Thư ký Bình trộn mắt nói.

"Haizzzz, mà Phó Thị trưởng của chúng ta cũng vô cùng xinh đẹp, lại có năng lực, nhìn qua tivi đã thấy xinh đẹp thế rồi, bên ngoài càng xinh đẹp hơn, trước kia tớ vô tình gặp cô ấy một lần." Thư ký Giáp không ngừng hâm mộ nói.

"Làm sao cậu biết cô ấy có năng lực chứ không phải do người khác nâng đỡ?" Thư ký Bình ngụ ý ghen tỵ nói. Đúng là câu ‘tre già măng mọc’ tuyệt đối chính xác.

Nghe được đám thư ký hoài nghi năng lực Đường Tổ Khanh, trong lòng Mạc Anh rất không vui, đang muốn lên tiếng phản bác, không ngờ Tề Ngạo Vũ đột nhiên lên tiếng trước: "Không cần làm việc sao? Mướn các cô về đây ngồi tám chuyện sao?"

Nghe vậy, cả đám thư ký đang trò chuyện vui vẻ lập tức đỏ mặt, lòng hoảng sợ, cúi đầu chào: "Tổng giám đốc!"

Lần này chết chắc, chẳng những trong giờ làm việc nghe tin tức, hơn nữa còn nói xấu tổng giám đốc. Đám nhân viên ảo não, vốn tưởng rằng Tề Ngạo Vũ sẽ trực tiếp bảo các cô dọn đồ về nhà, không ngờ anh chẳng nói gì hết, lướt qua bọn họ, trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Thật ra thì Tề Ngạo Vũ nghe đám người kia nói xấu Đường Tổ Khanh, nói cô dựa vào sắc đẹp mà ngồi ghế cao, trong lòng Tề Ngạo Vũ mới tức giận. Anh cũng muốn cho đám thư ký kia dọn đồ về nhà, nhưng suy tính đến chuyện nếu giải tán đám thư ký kia, tương lai sẽ vô cùng bận rộn, anh mới tạm thời bỏ qua suy nghĩ đó, hơn nữa hiện tại anh có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Tề Ngạo Vũ bước nhanh đi vào phòng làm việc, mở máy vi tính ra, tìm được đài phát sóng trực tiếp về việc văn phòng chính phủ cắt băng khánh thành mảnh đất Giao Tây, vừa hay đúng lúc nhóm người của văn phòng chính phủ cắt băng.

Khi ống kính máy quay nhắm về phía một bầy quan viên đang đứng, chỉ cần thoáng nhìn, Tề Ngạo Vũ liền thấy bóng dáng cô gái nhỏ làm anh phải thức trọn đêm qua để suy nghĩ. Hôm nay cô mặc bộ đồ công sở chỉnh chu, vóc dáng càng trở nên nổi bật, mang theo một phong vị khác, Tề Ngạo Vũ nghiêm túc nhìn từng cử động của cô, trong mắt nhiều thêm vẻ si mê.

Lúc này anh mới giác ngộ ra rằng anh đã yêu cô gái kia, đâu có người nào quy định không được đeo đuổi người làm quan?!

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tuần tra công trình

Hiệu suất làm việc của văn phòng chính phủ rất cao, ngày hôm qua cắt băng khánh thành, ngày hôm nay lập tức thi công.

Mà lúc làm việc thì do nhà thầu giám sát và chịu trách nhiệm chính, nên Đường Tổ Khanh cảm giác công việc của mình nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Vì trước đây, tất cả tài liệu xây dựng, máy móc thiết bị, và cả số lượng nhân công đều được chuẩn bị tốt, chỉ chờ đến ngày bắt tay vào làm việc.

Mấy ngày nay vì mảnh đất Tây Giao kia, Đường Tổ Khanh phải đi sớm về trễ, Sở Chiến đối với biểu hiện của cô, ngoài miệng vẫn nói không có gì, nhưng trong lòng vô cùng bất mãn.

Anh không ngừng nguyên rủa người trong văn phòng chính phủ chẳng ai có thể dùng được? Thế nào cứ bắt cô phải làm tăng ca, để cho anh mỗi ngày đều phải chờ đến hơn nửa đêm mới có thể ôm cô gái nhỏ ngủ, nhưng chỉ khi có cô bên cạnh anh mới ngủ ngon.

Hôm nay là bắt đầu một tuần làm việc mới, Đường Tổ Khanh dùng xe ô tô của mình chạy ra công trường ngoài ngoại ô, mặc dù cô có cho một người

chuyên nghiệp giám sát, không phải đến công trường mọi ngày, bởi vì trừ giám sát ra, cô còn rất nhiều công việc khác phải làm.

Mảnh đất Giao Tây, trải qua hơn một tuần cố gắng, nơi này không còn là mảnh đất hoang sơ ban đầu, móng đã được làm xong, cách công trường một đoạn không xa là những lều bạc, trong cái lều trừ tài liệu kiến trúc hay những dụng cụ xây dựng, còn là nơi nghỉ ngơi của công nhân và một cái nhà bếp nhỏ.

Mà lúc này đây, sau khi ăn điểm tâm sáng, mọi người ra ngoài công trường làm việc đã trở về, một đoàn nhân công thân thể kệt còm, quần áo cũ màu đang ngồi trên mặt đất, mỗi người cầm trong tay một chén cháo loãng và hai cái bánh bao, hít hà ăn thật nhanh.

Như những người công nhân khác, Tờ Kế Nao đến và nhận phần ăn của mình, cũng ngồi chồm hồm trên mặt đất, uống chén cháo loãng, nhưng khác những người kia là tướng tá anh vô cùng nho nhã, diện mạo yếu đuối dường như không hợp với bộ đồ công nhân mạnh mẽ, nếu đi ra ngoài phố, tuyệt đối sẽ bị người ta xem như công tử nho nhã.

Ăn cháo loãng xong, Tờ Kế Nao để chén cháo không xuống, sau đó cầm hai cái bánh bao lớn tựa như đang cầm một món đồ ăn ngon đi vào trong lều của mình.

Người chủ thầu tinh mắt, nhìn thấy Tờ Kế Nao cầm bánh chuẩn bị rời đi, lên tiếng nói: "Tiểu Nao, ăn no rồi sao?".

Bị người khác gọi lại, Tờ Kế Nao xoay lại nhìn người đang đi về phía mình, cười nói: "Anh Luru, em ăn no rồi, anh cứ ăn đi ạ."

Người chủ thầu đi tới bên cạnh Tờ Kế Nao, vỗ vỗ bả vai anh nói: "Tôi nói này, đàn ông mà ăn bấy nhiêu đó sao làm việc nổi, làm việc một ngày hay hai ngày cũng sắp ngất, cậu ngã xuống thì Nhân Nhân phải làm thế nào? Lại nói Nhân Nhân vẫn là đứa bé, luôn sống ở một chỗ không an toàn như thế này, tôi đã nói nên đưa bé đến nhà trẻ sẽ tốt hơn mà."

"Chuyện này. . . Anh Luru, thật ngại quá, chờ tôi có đủ tiền rồi sẽ đưa Nhân Nhân đi ra ngoài thuê nhà trọ ở." Tờ Kế Nao khó khăn nói.

Anh mới vừa từ nông thôn lên, cho là có thể tìm một công việc tốt ổn định cuộc sống, không để cho Nhân Nhân chịu khổ, nhưng dựa vào học vấn chỉ bậc tiểu học của anh, không có tiền lại không có quyền, rất khó đặt chân vào đất thành thị.

Trước đây không lâu, thấy văn phòng chính phủ chuẩn bị tìm người thi công công trình lớn, anh vội vàng mang theo Nhân Nhân chạy đến nơi đây xin làm công nhân xây dựng, nguyên nhân là làm việc cho văn phòng chính phủ sẽ không bị khát hay nợ lương như các nhà thầu khác, hơn nữa còn có chỗ ăn ở.

Trước tìm kiếm công việc còn phải chi cho cuộc sống nên căn bản tốn hơn phân nửa tiền để dành, bây giờ anh đã không có năng lực để thuê phòng trọ.

"Tôi nói này, cậu là một người đàn ông lại mang theo một đứa bé thì làm việc cũng không dễ dàng, Nhân Nhân là một đứa nhỏ hiểu chuyện, tôi cũng rất thích nó, nhưng đây là quy định cấp trên, không thể để trẻ em ở nơi nguy hiểm như công trường thế này, những đứa bé khác ở tuổi của Nhân Nhân cũng bắt đầu đến trường hay nhà trẻ rồi, Nhân Nhân lại cứ đi theo anh em chúng ta sống vất vả qua ngày, cũng chẳng thể học tập được gì, hơn nữa bé còn là bé gái; sống với một đám đàn ông sẽ có những bất tiện nhất định." Người chủ thầu không hề nề hà nói thẳng vào vấn đề.

Hiện tại ông là chủ thầu, nếu như trên công trường của ông xảy ra án mạng, đoán chừng cả đời này ông chỉ có ăn không ngồi rồi, hay về quê làm nông dân cày ruộng; công thêm phẩm chất đàn ông cũng chẳng ai đoán được, nếu đám công nhân đó bị cầm dục lâu, biết đâu lại xin ý nghĩ xấu với Nhân Nhân, trước qua không phải báo chí thường đăng những tin tức như thế sao?

"Tôi hiểu là mình đang làm khó anh Luru, nhưng hiện tại tôi lại không có tiền, anh Luru có thể cho tôi thêm ít thời gian nữa để dàn xếp mọi chuyện không ạ." Tờ Kế Nao thỉnh cầu nói.

Anh biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nhưng trước mắt anh không có tiền, còn những người công nhân ở đây, mỗi người đều phải nuôi gia đình của mình, đâu ai có tiền để cho anh mượn? Hiện tại biện pháp duy nhất chính là chờ đến cuối tháng lãnh lương, đến lúc đó sẽ tính cách khác hay ra ngoài vùng ngoại ô mượn một căn nhà nhỏ.

"Vậy cậu nhanh lên một chút, nếu có người đến kiểm tra, phát hiện Nhân Nhân trên công trường, hậu quả lớn này tôi cũng gánh không nổi. Khi đó đừng trách tôi vô tình nhé!, cậu cũng sẽ mất công việc, như vậy cậu và Nhân Nhân còn chật vật hơn hiện tại. Thời gian trước tôi nghe nói gần đây có một Cô nhi viện, một số công nhân vì muốn đi làm nên đưa con đến đó ở đỡ và họ chấp nhận nuôi mà không lấy tiền của phụ huynh, tôi đề nghị, đưa Nhân Nhân đến đó ở một thời gian sẽ tốt hơn, chuyện ăn mặc hay học tập không cần lo, chờ cậu ổn định rồi thì đón con về cũng không muộn." Người chủ thầu đề nghị.

Tờ Kế Nao vừa nghe, sắc mặt trở nên trắng bệch, cười khổ nói: "Anh Luru, có thể cho tôi suy nghĩ thêm một chút không?".

Sau đó, Tờ Kế Nao gạt đầu một cái, xoay người hướng về cái lều nhỏ, đi vào trong lều, một mùi hôi thối xông vào mũi, những người công nhân khác cũng đang tập trung vào lều, làm việc cả ngày khiến họ mệt mỏi, một số công nhân dứt khoát không tắm rửa, cởi tất thối ra liền nằm lên giường ngủ, tạo nên một thứ mùi chua vô cùng khó chịu.

Tờ Kế Nao cũng biết Nhân Nhân chịu nhiều uất ức, thói như vậy làm sao có thể cho con bé phát triển bình thường được, nhưng bây giờ anh đã đến nước đường cùng rồi.

"Ba, ba xem, ghim tóc của Nhân Nhân có đẹp không?" Một giọng nói trong trẻo của bé gái vang lên, kéo gọi tâm tư của Tờ Kế Nao trở về.

Chỉ thấy ở góc trong cùng của lều có một đứa bé nhỏ chừng năm hay sáu tuổi, cô gái với hai bím tóc dễ thương, gương mặt vàng vọt đến xanh xao

nhưng nụ cười trên mặt lại đáng yêu vô ngần, cô bé vừa tắm xong nên mặc một chiếc áo đầm màu trắng, đôi mắt đen huyền trong veo như suối nguồn.

"Nhân Nhân đúng là xinh đẹp, mới nhìn ba còn không nghĩ đó là Nhân Nhân của ba?" Tờ Kế Nao cười ha hả nói, từ phía sau lưng lấy ra hai chiếc bánh bao to, đưa phần thưởng của mình đến trước mặt cô gái nhỏ.

Được khen thưởng trong mắt cô bé lộ ra nụ cười vui vẻ, mặc dù chỉ có hai chiếc bánh bao, lại làm cho bé ngập chìm trong hạnh phúc, bé đưa hai tay ra nhận lấy hai chiếc bánh bao trong tay Tờ Kế Nao, rồi trả một cái lại cho Tờ Kế Nao, vừa gặm bánh vừa nói: "Ba, ăn đi."

"Ba đã ăn rồi, đây là cho Nhân Nhân." Tờ Kế Nao nhân hậu vuốt tóc con gái nhỏ, trên mũi dâng lên tia chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Trong lòng dâng lên chút tình cảm

Nhìn con gái nhỏ chỉ có hai cái bánh bao mà tươi cười không ngớt, nếu bé hiểu chuyện anh đưa bé đến cô nhi viện thì sẽ như thế nào, đây là máu mủ của anh, cũng là người thân duy nhất của anh ở cõi đời này, cộng thêm lời dặn dò của anh hai trước lúc lâm chung, Tờ Kế Nao quyết định bất luận cuộc sống này có bao nhiêu cực khổ, anh sẽ không đưa Nhân Nhân đến cô nhi viện.

Tờ Kế Nao kiên quyết sờ sờ tóc cô gái nhỏ, cười nói: "Ba phải đi làm, Nhân Nhân ngoan ngoãn ở chỗ này nhé."

Cô gái nhỏ mặc dù không muốn, nhưng vẫn hiểu chuyện, gật đầu một cái, tiếp tục ăn cái bánh bao trong tay mình, để những giọt nước mắt xuống.

Tờ Kế Nao yên tâm đi ra khỏi lều, lúc này, phần lớn công nhân đã ăn điểm tâm xong rồi, một đám người riu rít nhìn một người đang đứng cách đó không xa, lên tiếng thảo luận.

Tờ Kế Nao tò mò nhìn lên, nhất thời ngây ngẩn cả người, anh nhìn thấy cô gái kia đang đứng trò chuyện gì đó với anh Lưu, chỉ thấy da thịt của cô gái kia trắng như bạch tuyết, gương mặt trái xoan lớn chừng một bàn tay, vẻ mặt không thay đổi, thỉnh thoảng gật đầu mỉm cười, thỉnh thoảng lạnh lạnh không nói gì, mặc một bộ quần áo công sở màu đen, mang theo vệ quạt cường. Anh không biết phải hình dung như thế nào, cô gái này là cô gái xinh đẹp nhất anh nhìn thấy, ngay cả hoa khôi của thôn anh cũng không bằng một phần mười cô gái kia.

Nhưng cô gái xinh đẹp kia là ai? Tại sao lại xuất hiện trên công trường, còn có vẻ mặt hèn mọn của anh Lưu nữa? Tờ Kế Nao không hiểu nên trầm nghĩ.

Tại công trường, có thể bởi vì quan hệ của chủ thầu, cho nên tất cả mọi người vô cùng e ngại anh Lưu, hơn nữa anh Lưu cũng là người khá kiêu ngạo, mắng người rất tùy tiện, chỉ có đối với Tờ Kế Nao là ôn hòa hơn một chút, đoán chừng là nhìn anh mang theo một đứa bé, cuộc sống không dễ dàng, vì thế ông ta không muốn so đo với anh.

"Haizz, các người nói xem, cô gái kia là ai vậy? Sẽ không phải là bạn bè gì đó của anh Lưu chứ?" Một người trong đám công nhân dùng giọng địa phương lên tiếng bàn luận.

"Bạn bè? Nếu đây là bạn bè của anh Lưu, chắc chắn lúc này, anh Lưu sẽ không làm việc ở đây? Cậu không nhìn thấy người ta đi xe hơi con sao? Người có tiền như thế đề ý đến anh Lưu? Lại coi trọng Tiểu Nao nhà chúng ta, mọi người xem thử xem đó là ý gì đây chứ?" Công nhân Giáp cười ha hả nói.

"Đúng nha, đúng nha, trong nhóm công nhân bọn mình thì Tiểu Nao là anh tuấn nhất." Những người công nhân khác cười ha hả, nói chuyện huyền thuyên.

Mà người bị trêu ghẹo là Tờ Kế Nao đang nhìn về phía anh Lưu và cô gái xinh đẹp kia, mặt bất giác đỏ lên, nghiêm túc nhìn về mặt của cô gái ấy, những câu nói của đám công nhân vô tình lại để trong lòng anh một loạt cảm xúc.

Anh Lưu – người chủ thầu vừa đi vừa bắt đầu giới thiệu cho Phó Thị trưởng về những việc làm cụ thể của công trường, hi vọng cô có thể hài lòng, bên tai vẫn cứ nghe đám công nhân riu rít trò chuyện.

Người chủ thầu còn mang theo chút lo lắng lướt qua lều công nhân, rất giận bọn họ không thức thời, không nhìn ra văn phòng chính phủ đến kiểm tra sao? Ăn cơm no còn dám trắng trợn nói chuyện phiếm, không biết sống chết, chớ liên lụy tới việc tốt của ông.

Trải qua một phen giới thiệu, Đường Tổ Khanh cũng biết một cách đại khái, lên tiếng nói: "Chủ thầu, ông cứ đi làm việc của mình đi, tôi đi xung quanh một chút."

"Dạ, Phó Thị trưởng, có chuyện gì cô cứ gọi tôi ạ." Người chủ thầu cười ha hả nói, đưa đôi mắt cung kính nhìn bóng lưng của Đường Tổ Khanh đi vào công trường.

Đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Đường Tổ Khanh, người chủ thầu xoay người một cái, gương mặt đang tươi cười lập tức tối đen như mực, đi về phía đám công nhân đang oan oan nói chuyện: "Đám người này, ngồi đây làm gì đó?"

Công nhân Bính không nhìn thấy vẻ mặt đen đến không thể đen hơn nữa của chủ thầu, không biết chết sống cứ lên tiếng tru tráo: "Anh Luru, chúng tôi nghĩ cô gái xinh đẹp kia vô cùng coi trọng anh đó?".

"Đúng nha, Anh Luru, cô gái kia là ai vậy? Tôi lớn đến tuổi này vẫn chưa gặp ai đẹp như thế đâu." Một người đàn ông khác tò mò lên tiếng.

Tờ Kế Nao cũng rất tò mò, nhưng anh vẫn đứng bên ngoài không lên tiếng, mới vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt của anh Luru, đoán chừng không phải là một người đơn giản.

"Đi con mẹ nó! bọn nhóc này, nếu không muốn làm việc cứ nói thẳng, còn dám thảo luận về Phó Thị trưởng sao. Có biết mới vừa rồi, thiếu chút nữa ông đây đã bị đám tiểu tử chúng mày hại chết thảm rồi không, còn không nhanh làm việc? Không làm xong, buổi trưa không cho ăn cơm." Người chủ thầu tức giận, lớn tiếng quát, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bọn tiểu tử chết tiệt này có mắt không biết nhìn người, khiến ông tức chết mà. Phó Thị trưởng đó là quan cao trong văn phòng chính phủ, nếu người ta khó chịu, tất cả sẽ lập tức về nhà ăn cơm.

Những người công nhân khác vừa nghe đến chuyện cô gái vừa rồi là Phó Thị trưởng, trong lòng hoang mang, không ai dám lên tiếng, ảo não, cầm công cụ lao động lên đi ra ngoài công trình, ai cũng sợ đi trễ sẽ bị sa thải.

Lúc này trong lòng người nào cũng kinh sợ, bọn họ từng tuổi này nhưng đây là lần đầu tiên được gặp quan lớn, hơn nữa còn không biết chết, trò chuyện khinh suất về người ta, nếu là người mang thù, đoán chừng bọn họ chết thế nào cũng không biết.

Đồng ý là công việc này vô cùng vất vả, nhưng rất nhiều người dùng công việc này mà nuôi sống gia đình, nên chẳng ai muốn mất đi chén cơm của mình.

Đầu óc Tờ Kế Nao nhất thời không xoay chuyển kịp, cứ mãi dừng lại trước câu nói của anh Luru.

Phó Thị trưởng này lớn bao nhiêu, cao bao nhiêu, mới vừa nghe đám kia công nhân nói đùa, trong lòng anh dâng lên một cỗ sóng ngầm, nhưng anh và cô gái kia, làm sao có thể chứ? Một trời một vực, huống chi anh còn mang theo một đứa bé, trình độ học vấn và gia thế hoàn toàn không xứng với cô, chắc anh đang nằm mơ giữa ban ngày thôi.

Trong nội tâm Tờ Kế Nao cười khổ, phờ phạc cảm theo dụng cụ làm việc chuẩn bị đi ra công trình.

"Tiểu Nao, cậu chờ một chút." Người chủ thầu lên tiếng gọi lại.

"Anh Luru!" Tờ Kế Nao không rõ tại sao chủ thầu lại gọi anh lại, dừng bước, nghi ngờ lên tiếng.

"Tiểu Nao, cậu cũng thấy đấy, lúc nào cấp trên cũng gửi một người xuống kiểm tra, hôm nay là Phó Thị trưởng, ngày mai thì không biết là ai, Nhân Nhân sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, cậu nhanh chóng nghĩ biện pháp đưa cô bé ra ngoài đi, nếu không cuối cùng tôi sẽ bỏ qua tình cảm và thể diện của cậu, để giữ chén cơm của mình." Người chủ thầu nói vô cùng nghiêm túc.

Trước đồng ý cho Tờ Kế Nao ở đây đợi tiền lương mới ra ngoài, là bởi vì phía trên không bảo người nào tới kiểm tra, cho nên không cần lo lắng sẽ bị phát hiện, mới vừa nghe Phó Thị trưởng nói, cấp trên rất coi trọng công trình này, phải làm cho tốt, an toàn, đề phòng bất trắc, ông lại nhớ đến cô gái nhỏ có thể bị nguy hiểm.

Tờ Kế Nao dừng lại, gương mặt trắng bệch, suy nghĩ trong chốc lát, rồi 'ạ' lên tiếng: "Tôi hiểu rồi, anh Luru, tôi không biết điều này có phải không, nhưng anh có thể ứng trước cho tôi một chút tiền không?, tôi sẽ ra ngoài thuê một căn phòng nhỏ."

Sau khi dứt lời, không biết phải làm gì chỉ có thể sờ đôi tay trống không của mình.

"Cái này, tiền lương thì mấy ngày nữa mới phát xuống, không phải là tôi không muốn cho cậu mượn mà nói như thế, cái này cậu cầm đỡ đi, tiền của tôi đã gửi về nhà hết rồi, chỉ còn lại bấy nhiêu thôi." Người chủ thầu đưa cho Tờ Kế Nao tờ tiền một trăm đồng, bất đắc dĩ nói.

"Cám ơn anh Luru, em sẽ tìm cách trả lại cho anh trong thời gian sớm nhất." Mặc dù Tờ Kế Nao biết chút tiền này không đủ thuê phòng, nhưng có người nhiệt tình chịu cho anh mượn, trong lòng anh vô cùng cảm kích.

"Còn nữa, hôm nay đừng để Nhân Nhân ở trong lều, nếu bị Phó Thị trưởng phát hiện, tôi và cậu đều xong đời." Người chủ thầu không yên lòng dặn dò, sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, rồi đi đến chỗ công trình đang thi công.

Trong lòng Tờ Kế Nao khổ không thể tả, gấp gáp như thế anh biết tìm phòng ở đâu? Còn phải đến đâu để mượn thêm tiền? Chẳng lẽ cái thành phố này không thể giữ chân bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tình cảm ấm lên

Đường Tô Khanh nghiêm túc kiểm tra công trình, kiến trúc công trình mới khởi động, tất cả thiết bị an toàn cùng kiến trúc cơ sở đều cần giám sát nghiêm khắc, nếu không càng về sau càng có nhiều vấn đề phát sinh.

Đi trên con đường nhỏ đầy bùn đất, Đường Tô Khanh không cảm thấy ghét bỏ như những người khác, thỉnh thoảng cô thấy vài người công nhân đi đến, bọn họ cung kính chào cô, trên mặt mang theo nụ cười thật thà.

Tuy họ không dám lên tiếng chào hỏi nhưng cũng khiến cho trong lòng Đường Tô Khanh có cảm giác thật ấm áp, nhìn những người dân bình thường mọi ngày đều vui vẻ mỉm cười thì cô cảm thấy những nỗ lực của mình đã có kết quả, nhìn mọi người đều biết thỏa mãn với cuộc sống, bất luận công việc có nhiều bận rộn như thế nào cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Cô nở một nụ cười, khẽ gật đầu, lướt qua nhóm công nhân. Dù đã đi thật xa, Đường Tô Khanh vẫn có thể nghe được tiếng hàn huyên thảo luận của nhóm công nhân ấy.

"Haizz, các người nhìn kia, Phó Thị trưởng đang cười với tôi đó." Một giọng nói mang theo sự phấn kích nồng đậm.

"Không phải cười với cậu đâu, là cười với tôi đó." Một người đàn ông khác lên tiếng.

"Phó Thị trưởng thật xinh đẹp, cười lên giống như đóa hoa vậy."

"Cậu có học thức không vậy, phải gọi là nghiêng nước nghiêng thành."

"Không phải nói làm quan đều rất kêu ngao sao? Thế mà Phó Thị trưởng lại không như thế."

"Cười có gì không tốt? Chẳng lẽ cậu hi vọng người đến đây tuần tra với cái mặt đen như bao công sao?"

"Tôi đây không hy vọng như thế!" Giọng nói cực kỳ tức giận vang lên, chỉ sợ làm cho người khác hiểu lầm.

....

Các móng trong công trình đã được đào xong, độ sâu vừa vặn, không có ai ăn bớt cắt xén nguyên vật liệu, như vậy chỉ cần kiểm tra một chút độ an toàn của thiết bị và vật tư xây dựng, còn có nơi ăn ở của công nhân xem hợp độ an toàn không, nhất là bếp nấu nướng có đạt chuẩn hay không, Đường Tô Khanh vừa đi vừa nghĩ về những chuyện cần làm.

Men theo con đường nhỏ với đồng xi-măng chất cao, lại nghe tiếng sụt sùi của một cô gái, cô lập tức dừng bước, đi theo tiếng khóc kia, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, theo lý thuyết thì trong công trình không có phụ nữ mới đúng, ban đầu tuyển dụng vì nghĩ đến an toàn, và vì chất lượng công trình nên văn phòng chính phủ chỉ toàn tuyển công nhân nam, vậy giọng nữ này là của ai?

Đường Tô Khanh mang theo tò mò đi đến chỗ phát ra tiếng khóc kia, nhìn thấy một đứa bé chừng năm hay sáu tuổi đang ngồi khuất trong đồng gạch, trên mặt là chấy nước mắt, bộ dáng đang cố gắng nhẫn nhịn, trên người là chiếc áo cũ đã rách, trên hai bím tóc là những hai chiếc kẹp tóc hình lá khô, gương mặt đỏ bừng.

Một tay bé che đầu gối uất ức nhìn về hai miếng gạch nhỏ trước mặt bé, một cái tay khác để trước miệng, không ngừng thổi thổi, xa xa, Đường Tô Khanh đã nhìn thấy một vết thương ngoài da trên cánh tay đó.

Nhìn tay đang che đầu gối của bé, đoán chừng là đã bị thương, chỉ là từ khi nào trong công trường lại có thêm một đứa bé? Nếu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Đường Tô Khanh cau mày trầm nghĩ.

Cô gái nhỏ đang đắm chìm trong đau đớn nghe được tiếng bước chân, lập tức giống như chim sợ cành cong, ngẩng đầu lên nhìn người đang tới, bé không quên chuyện hôm nay ba dặn bé: Không được ở trong lều, không được cho ai phát hiện, nhưng bé thấy bình nước uống ban sáng ba đi làm quên cầm đi, lo lắng ba sẽ phải chịu khát, cho nên bé mới len lén đến đây, muốn đưa nước cho ba.

Nghĩ đến chuyện bị người ta phát hiện, rồi người ta sẽ đuổi bé và ba ra khỏi chỗ này, trong lòng bé luống cuống, không để ý đến vết thương ở đầu gối, lập tức ôm theo bình đựng nước chạy về một hướng khác.

Đường Tô Khanh nhìn thấy cô bé vừa nhìn thấy cô lập tức cầm đầu chạy đi, mày đẹp nhũ sâu hơn, đây là nơi nguy hiểm, có một đứa bé cũng không nói vậy mà giờ này bé còn chạy vào chỗ công trình, nơi đó là nơi dễ dàng xảy ra vấn đề nhất.

Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chỉ thấy cô gái nhỏ trên đường vì không chú ý mà tông vào một đồng xi-măng, sợ ý một chút bé lập tức bị một viên gạch rơi lên đầu, bé kinh sợ không dám không để ý, dùng lực xông về phía trước, khối gạch lớn liền bị cô bé văng ra, sự cố sắp sửa xảy ra ngay trước mắt.

Đồng gạch cao, lao đảo chuẩn bị ngã xuống, Đường Tô Khanh đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, chạy về phía cô gái nhỏ, hô to: "Nguy hiểm, mau trở lại!"

Bé đang đứng ở xa nghe được tiếng hét của Đường Tô Khanh, xoay người nhìn thấy đối phương bước nhanh chạy về phía mình, cô gái nhỏ cho là cô chạy đến bắt bé, kinh sợ chạy về phía trước.

Đường Tô Khanh cũng không biết là mình dùng sức lực gì để chạy về phía bé, cô chỉ biết là không muốn có người bị thương trên công trình, cô choàng tay ra ôm lấy bé, đem bé vây thật chặt trong lồng ngực của mình.

Rầm, bốp, rầm . . .

Đống gạch lớn lần lượt nện xuống người Đường Tổ Khanh, đau như muốn xé rách cơ thể cô, hận không được lập tức ngắt đi, cô cảm thấy mình rất khó thở, khoe miệng chậm rãi tràn một tia máu tươi.

Thật may là cô gái nhỏ không có việc gì, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn, trước khi chìm vào trạng thái hôn mê, Đường Tổ Khanh thầm nghĩ.

Mà cô gái nhỏ được cô bảo vệ trong lòng ngực khi nhìn thấy khoe miệng Đường Tổ Khanh tràn ra một ít máu thì đóng chặt mắt lại, giống như biết mình đã gây họa, rốt cuộc vẫn chỉ là đứa bé, lập tức ‘oa’ khóc lớn lên.

Cách đó không xa, một công nhân đang làm việc nghe được tiếng khóc đó, đầu biết đó là con của Tiểu Nao, bình thường cô bé rất ngoan, không quấy khóc như thế này, tiếng khóc hôm nay cũng thê lương hơn hẳn, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Hiện tại Phó Thị trưởng đang đi kiểm tra, nếu có chuyện gì xảy ra thì phiền toái, nghĩ như vậy, người công nhân không nói hai lời, lập tức chạy về nơi phát ra tiếng khóc.

Thời điểm công nhân đi đến nơi phát ra tiếng khóc, xa xa đã nhìn thấy hai gương mặt rung động lòng người, một đứa bé hướng ánh mắt cầu cứu về phía cậu, và một gương mặt xinh đẹp khác đang nằm bất động dưới đất, những lớp gạch chồng chất trên cơ thể cô, Nhân Nhân đang nằm an ổn trong lòng ngực Phó Thị trưởng, cũng chưa ai xác định được bé là bị thương nên khóc hay vì sợ mà khóc.

Trong đầu người công nhân kia lập tức hiểu ra là đã xảy ra chuyện lớn, có thể liên quan đến mạng người, cậu không biết làm gì nên nói: "Nhân Nhân, con đừng sợ, cậu... cậu sẽ gọi người đến, sẽ cứu hai người ra ngay".

Sau khi nói xong, người công nhân vội vàng chạy ra chỗ công trình, lớn tiếng gọi người: "Có ai không, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn".

Không bao lâu, một đám công nhân vội vàng rời bỏ công việc chạy đến chỗ hiện trường, đi đầu là vẻ mặt hoang mang của chủ thầu và vẻ mặt trắng bệch của Tờ Kế Nao.

Người chủ thầu dù đã nhìn thấy rất nhiều tình huống như thế này, nhưng giờ phút này vô cùng run rẩy, lên tiếng phân phó: "Phó Thị trưởng, nhanh, các người nhanh mang đồng gạch kia đi, nhẹ một chút, còn lập tức gọi xe cứu thương nữa".

Trong đầu chủ thầu nghĩ lần này coi như ông xong đời rồi, Phó Thị trưởng đang khỏe mạnh lại bị thương ở công trình của ông, bảo ông làm thế nào mới ổn đây? Ông ảo não không thôi, ban đầu không nên tốt bụng để đứa bé ở đây, nơi công trình đang thi công vô cùng nguy hiểm, lần này đã xảy ra chuyện lớn rồi!

Tờ Kế Nao mang theo sắc mặt trắng bệch không biết phải nói gì, anh có như thế nào cũng không dám nghĩ đến chuyện cô gái phong tình buổi sáng anh vừa gặp lại đang nằm dưới đống gạch ngổn ngang, anh đứng trơ mắt nhìn đám công nhân đang đẩy gạch ra, không dám động vào con gái mình, chỉ có thể đợi xe cứu thương đến, mà cái mơ ước bình an vô sự xa xỉ của anh giờ phút này cũng không thực hiện được, lúc này đây, Phó Thị trưởng đang nằm trên một vũng máu, sống chết không rõ.

Còn Nhân Nhân lại đang được Đường Tổ Khanh ôm vào trong ngực, khi nhìn thấy Tờ Kế Nao thì bé liền nhào vào ngực anh, òa khóc một tiếng: "Oa, ba!".

Tờ Kế Nao không có lên tiếng lừa gạt cô gái nhỏ, ôm con trong ngực, anh nóng nảy nhìn cô gái đang nằm trên vũng máu, chung quanh cô đều là máu, giờ phút này đột nhiên anh có cảm giác rất khó thở, con người ta có thể chảy nhiều máu vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Cứu sống cô ấy!

Bệnh viện lớn nhất thành phố S, với đầy đủ các trang thiết bị, cả bệnh viện như ngưng tụ trong không khí nghiêm túc và khẩn trương, nguyên nhân là nửa tiếng trước, người Phó Thị trưởng được kính trọng nhất của thành phố S được đưa vào bệnh viện với bộ quần áo đầy máu me

Giờ phút này, sau hơn nửa giờ cấp cứu đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, bác sĩ và các y tá lục đục kéo nhau vào phòng bệnh, không khí vô cùng nặng nề, ngoài phòng giải phẫu, Âu Dương Khiêm - thị trưởng thành phố S đang mang vẻ mặt nóng nảy nhìn ánh đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật, không ai biết anh phải dùng bao nhiêu nghị lực chống đỡ để khiến mình không ngã quỵ xuống mặt đất.

Ngày hôm qua, cô vẫn còn đến văn phòng làm việc, thế mà hôm nay sống chết còn chưa rõ, nghĩ tới đây, Âu Dương Khiêm cảm thấy đau đến hít thở không thông, niềm vui nhỏ mọi ngày của anh chỉ là mỗi sáng nhìn cô đến cơ quan rồi chiều lại gặp cô ra về, không ai để ý đến chuyện, mỗi sáng anh cố tình đi làm sớm hơn người ta và thông qua cửa sổ bằng thủy tinh trong phòng mình nhìn xe cô đi vào cơ quan.

Sáng sớm hôm nay, Âu Dương Khiêm vẫn đi làm sớm như thường lệ, vui vẻ đứng ở cửa sổ phòng làm việc; nhưng đến giờ làm việc, anh vẫn không nhìn thấy chiếc xe hơi màu trắng quen thuộc chạy vào, bên ngoài cửa phòng làm việc, thư ký đang chờ anh để thông báo lịch trình trong ngày và những công việc cần anh kiểm duyệt, mặc dù như thế, anh vẫn kiên trì đợi cô đến.

Năm phút đồng hồ, mười phút, mười lăm phút, hai mươi phút. . . Thời gian chậm chậm trôi, thư ký biết Âu Dương Khiêm rất quy củ, cho dù gấp gáp như thế nào, còn chưa có lệnh của anh vẫn chưa được phép vào phòng anh.

Âu Dương Khiêm đứng trước cửa sổ vô cùng tức giận, đã hơn nửa tiếng rồi, trong lòng anh nhớ cô gái nhỏ vẫn còn chưa có con kia mà; Âu Dương Khiêm nhíu mày lại, không có suy tính gì cả, lập tức cầm điện thoại bàn gọi điện thoại đến phòng thư ký của Đường Tô Khanh.

Một giọng nói ngọt ngào truyền tới: "Alo, xin chào ngài, nơi đây là phòng làm việc của thư ký Phó Thị trưởng."

Âu Dương Khiêm trầm giọng phiền não hỏi: "hôm nay Phó Thị trưởng xin nghỉ sao?" .

"A! Thị . . . thị trưởng, hôm nay Phó Thị trưởng không đến làm việc buổi sáng ạ, cô ấy đi ra hiện trường của công trình Giao Tây để kiểm tra, kiểm tra xong mới đến phòng làm việc ạ." Thư ký cung kính nói, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao thị trưởng biết phó thị trưởng chưa đến phòng làm việc, chẳng lẽ nơi đó có camera sao? Thư ký vội vàng nhìn bốn phía, phát hiện tất cả mọi người đều chăm chú làm việc, thế là dò xét không thu được kết quả gì.

Âu Dương Khiêm trầm mặc một lát, thẳng thắn vô tư phân phó: "Biết, đợi cô ấy tới thì bảo cô ấy lên phòng làm việc gấp thôi, tôi có chuyện quan trọng tìm cô ấy."

Âu Dương Khiêm cúp điện thoại xong, cũng chưa yên lòng để làm việc, mới làm việc được mấy phút, lại nhận được cú điện thoại khẩn của thư ký Đường Tô Khanh, thế mới biết điều anh không yên tâm đã trở thành sự thật, tin tức này giống như một dao lợi hại, khiến anh trở nên hoảng loạn.

Âu Dương Khiêm cũng không biết vì sao mình tới bệnh viện được, chỉ biết là từ đó cho đến bây giờ anh không làm gì được, cứ mãi van xin ông trời bỏ qua cho người anh yêu, anh bảo đảm chỉ cần cô sống hạnh phúc, anh sẽ không trêu đùa hay dùng thủ đoạn phá hư hạnh phúc của cô.

Đứng ở cửa phòng phẫu thuật, trừ Âu Dương Khiêm ra, còn có hai người mặc đồng phục công nhân, một người đàn ông to béo có nước da ngăm đen đang phiền não nắm lấy tóc của mình, còn lại là một người đàn ông gầy hơn mang vẻ mặt áy náy ôm trong lòng cô bé chừng năm hay sáu tuổi không ngừng thúc thít.

Cô gái nhỏ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, lúc này Âu Dương Khiêm không có tinh lực để truy cứu chuyện tại sao cô lại xảy ra vấn đề.

Cuộc giải phẫu được tiến hành, các bác sĩ hàng đầu bệnh viện đều đến, khi giám đốc bệnh viện nhận được tin tức, run rẩy mang theo một đoàn bác sĩ vội vã chạy theo.

"Thị trưởng." giám đốc bệnh viện sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của mình, nhìn người đàn ông đang đứng bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, cung kính cúi chào.

"Cứu sống cô ấy!" Âu Dương Khiêm trầm giọng ra lệnh.

"Xin cậu đừng quá lo lắng, bên trong đều là những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, nhất định Phó Thị trưởng không có chuyện gì." Giám đốc bệnh viện nói lời an ủi.

Lúc này giám đốc bệnh viện cũng chẳng có thời gian tìm tòi nghiên cứu vì sao Thị trưởng lại quan tâm Phó Thị trưởng như thế, chỉ là vừa mới nghe thuộc hạ nói tình huống nguy hiểm của Phó Thị trưởng, biết rằng cơ hội cứu sống Phó Thị trưởng không nhiều, nhưng đó là Phó Thị trưởng của thành phố S, nếu như thực sự có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện của ông, đoán chừng bệnh viện của ông sẽ đóng cửa trong ngày mai, giám đốc bệnh viện thấp thòm lo lắng.

Lúc này, đột nhiên phòng giải phẫu mở cửa, một y tá trầm ổn đi ra, hô: "Ai là người thân của bệnh nhân?"

Âu Dương Khiêm khản trương nắm lấy bả vai của y tá hỏi: "Bệnh nhân như thế nào? Không có việc gì chứ?" .

Hai người công nhân đứng ở cửa phòng mổ cũng đưa đôi mắt lo lắng nhìn cô y tá.

"Hiện tại bệnh nhân rất nguy hiểm, việc cấp bách là phải giải phẫu, cần phải có chữ ký của người thân mới có thể tiến hành phẫu thuật, xin hỏi ai là người thân của bệnh nhân?" Y tá nói.

Tờ Ké Nao nghe được lời y tá nói, khiếp sợ lùi lại mấy bước, cắn môi không biết làm sao.

Âu Dương Khiêm nghe câu nói kia, tim đập thình thịch, trán nổi gân xanh lên, khàn khàn nói: "Hiện tại người thân không kịp tới đây, tôi tới ký tên, tính nguy hiểm trong phẫu thuật là bao nhiêu?" .

"Xin lỗi, hay là anh đi tìm người thân của cô ấy đến đây! Cái này chỉ có người thân ký mới có thể ký để tiến hành phẫu thuật." Y tá không thể làm gì nên lên tiếng trả lời, đây là mạng người, không phải cô không tán thành, mà nhưng đó là nguyên tắc.

Giám đốc bệnh viện vẫn còn đang lo lắng đứng bên cạnh Âu Dương Khiêm nghe được lời y tá nói, nhìn cô y tá ám chỉ cô không biết điều, không thấy

Thị trưởng thành phố S đang đứng ở chỗ này sao? Ngay cả ông cũng phải ăn nói khép nép. Chỉ sợ đắc tội với anh ta, còn cô y tá này thì tốt rồi, bộ đáng cổ chấp như thế, đây không phải là vạch trần nguyên tắc cứng nhắc của ông sao.

Giám đốc bệnh viện lập tức trầm giọng nói: "Sinh mạng con người quan trọng hơn, người nào ký cũng như nhau, đưa cho thị trưởng ký đi, nói đây là chủ ý của tôi."

"Giám đốc, nhưng người chịu trách nhiệm ca phẫu thuật lần này là bác sĩ An." Y tá khò sở, nhỏ giọng nói, với bác sĩ An thì điều quan trọng nhất chính là có chữ ký người thân ông mới tiến hành phẫu thuật, hơn nữa còn phải là người thân quan trọng của bệnh nhân mới được, nếu không ông ta sẽ không phẫu thuật.

Giám đốc bệnh viện nghe nói người đứng ra phẫu thuật lần này là cái tên ngoan cố nhất cũng là người giỏi nhất trong bệnh viện của ông, chỉ có thể nói lời xin lỗi đối với Âu Dương Khiêm: "Thị trưởng, vẫn là để cho người nhà của Phó Thị trưởng đến đây ký tên, cái người bác sĩ An là người ngoan cố nhất à, nhưng cũng là bác sĩ giàu kinh nghiệm nhất ở bệnh viện này."

Âu Dương Khiêm nhủ mảy mềnh lại, không chút suy nghĩ bấm số điện thoại nhà của Đường Tổ Khanh.

Một người bước ra khỏi chung cư Giang Lệ, một chiếc xe BMW đưa đến, một bóng đen dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, cửa xe nhanh chóng được đóng lại, còn cơ hồ thấy được vẻ mặt hoảng sợ của người đàn ông kia, hai tay run run, khởi động xe, tro mắt nhìn anh lái xe như thể tử thần, điên cuồng lao ra khỏi chung cư Lệ Giang.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ai cho các người vào đây?

Chiếc BMW màu trắng bạc chạy đến, giống như dã thú mất khống chế, chạy điên cuồng, mắt Sở Chiến như viên hồng tinh, nghĩ đến cuộc điện thoại mới vừa rồi, khiến trái tim của anh hung hăng nhũn lại một cái, không để ý tới đèn đỏ, nhấp ga xe, tăng tốc chạy về phía trước.

Vô số ngã tư đường, chiếc xe BMW màu trắng bạc vẫn chạy với vận tốc cực lớn, đèn tăng tốc chớp tắt, anh giống như kẻ điên đánh mất lý trí, không ngừng tăng tốc, đồng hồ tốc độ luôn ở mức cao nhất, nhưng tốc độ ấy vẫn chưa thỏa mãn được anh.

Tay cầm lái giống như đang gảy trên phím Piano, bởi vì khản trương mà nổi gân xanh, Sở Chiến không biết trên đường anh lái đã gây ra bao nhiêu tai họa, có đụng người ta hay không, trong suy nghĩ của anh, chỉ có một mình Đường Tổ Khanh, vừa nghĩ tới sự sống chết của cô vẫn còn phải đợi anh đến, cô đang nằm trên giường bệnh lạnh lẽo đấu tranh sinh tồn, Sở Chiến lập tức có cảm giác khó thở nghiêm trọng.

Hồi tưởng lại những ngày đầu gặp gỡ cô, cô vì cứu anh mà để bản thân trở thành mồi dục, thời điểm đó anh ghen ghét vì mình chỉ là người thế thân, nghĩ thầm nếu như mình không phải chồng trên danh nghĩa của cô, có lẽ cô đã không thêm để ý đến anh; còn có nhìn thấy một bầy người xa lạ ở thôn quê đến nhỉnh bộ làm quen với cô, nhìn bộ mặt áy náy của cô vì không thương về quê của Giản Thiệu Hiền khiến cho lòng anh chẳng có cảm xúc nào, bởi vì người sống trong hoàn cảnh đó không phải là anh, mà là người chồng thực sự của cô, điều này khiến anh ghen tỵ đến nổi điên; buổi tối từ thôn Lăng Thủy trở về, cô nhận được điện thoại của người thân bí, sau đó bỏ mặc anh ở khu chung cư đi, anh còn bị bạn tốt gọi điện dò xét tình hình...

Một tiếng thắng xe bén nhọn vang lên giữa bầu trời, không để ý đến sự ồn ào của mình ở bệnh viện, Sở Chiến vội vàng xuống xe, mặc kệ quần áo bông xóc xếch, vội vã chạy vào đại sảnh bệnh viện.

Trong hành lang vắng vẻ, mùi thuốc khử trùng lạnh đến tận xương tủy, từng đợt từng đợt gió lùa, dấu tích những vết máu rơi vào tim anh.

Chút lý trí còn sót lại của Sở Chiến nói cho anh biết phải có chống đỡ để đi đến phòng phẫu thuật, trong mắt của anh chẳng còn đáng vẻ nguy trang như quá khứ, đôi mắt sắc bén mang theo chút sốt ruột và đau lòng.

Mấy người đứng chờ trước phòng phẫu thuật nghe được tiếng bước chân của anh, đều đồng loạt xoay người lại, cùng nhau nhìn người đàn ông đang vội vã đi vào, trên người anh tỏa ra cỗ khí lạnh, mặt tràn đầy tơ máu, vẻ mặt lãnh khốc giống như một sư tử bị thương.

Tờ Kế Nao và người chủ thầu nhìn thấy Sở Chiến đi vào, sững sờ đưa mắt nhìn nhau, giống như người đàn ông này đến từ địa ngục vậy? Chỉ có Âu Dương Khiêm cẩn thận nhìn người đàn ông đi đến gần mình, xác nhận đó là chồng của Đường Tổ Khanh.

Tâm Âu Dương Khiêm đang lo lắng cho sự an nguy của cô gái nhỏ nên không có chú ý đến sự biến hóa của Sở Chiến, nhanh chóng cầm lấy tờ giấy xác nhận trong tay y tá đưa cho Sở Chiến.

Bị đoạt lấy đơn xác nhận phẫu thuật, y tá khó khăn lên tiếng: "Thị trưởng, này, cái này phải do người thân của bệnh nhân ký tên mới được.", mặc dù bị đáng vẻ mạnh mẽ của đôi phương thu hút, nhưng cô vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ, chỉ biết làm theo sự phân phó của bác sĩ.

Âu Dương Khiêm cho dù vô cùng không tình nguyện, cũng lên tiếng giải thích thay Sở Chiến: "Anh ta chính là người thân bệnh nhân.", anh không có cách nào để nói Sở Chiến là chồng của cô, trong lòng Âu Dương Khiêm không thực sự thừa nhận quan hệ mật thiết của Sở Chiến và Đường Tổ Khanh.

Sở Chiến giờ tay lên ký vào giấy xác nhận, không chút suy nghĩ, xoay xoay, cũng chẳng quan tâm đến chuyện anh đang ký chữ ‘Sở Chiến’ bên trên, sau đó đưa cho y tá.

Ký xong, Sở Chiến đứng bên ngoài nhìn lom lom đèn phòng phẫu thuật, trong óc thoáng qua những từ được ghi trong tờ giấy xác nhận của người thân, ‘cực kỳ nguy hiểm’, ‘giải phẫu tỷ lệ thành công 10%’, ‘sinh mạng có thể nguy hiểm’ khiến cổ họng của anh trở nên khô rát, cơ thể phát ra cỗ khí lạnh lẽo.

Từ cuối hành lang, có một vệt máu đỏ thẫm kéo dài đến phòng phẫu thuật, điều đó nói cho anh biết cô gái kia bị thương khá nặng, Sở Chiến chợt cảm thấy trước mặt trở nên tối sẫm, không nhìn được lùi lại một bước vịn vào vách tường, thân thể lạnh buốt.

Màu đỏ tươi giống như ngọn lửa địa ngục uy hiếp đến tâm tình Sở Chiến, thu lấy chút lý trí còn sót lại của mình, anh nhún chìm bản thân trong biển lửa tuyệt vọng.

Chút lý trí còn sót lại giúp cho Sở Chiến mò mẫm vào túi quần lấy một chiếc điện thoại di động ra, bấm một dãy số, không có lời thừa thãi, chỉ nói một câu nặng trịch ‘cứu sống cô ấy, cầu xin ông’.

Thời điểm đối phương nghe được câu nói kia, trong lòng hơi chấn động, sau khi cúp điện thoại, nghĩ thầm về cái người con trai bá đạo kia, không biết ai lại khiến anh lo lắng đến thế, có lo lắng nhiều lắm mới khiến anh ăn nói khép nép như vậy.

Sở Chiến nghe được tiếng tút tút ở đầu dây điện thoại bên kia, mặt không tỏ vẻ gì, thu hồi điện thoại di động, trong lòng cũng chẳng biết mới vừa rồi mình khiến ông ta kinh hoàng thế nào, chỉ biết chắc là ông sẽ dùng mọi biện pháp để cứu cô.

Tờ Kế Nao thủy chung đứng một bên, yên lặng nhìn Sở Chiến, trong lòng suy đoán anh và Phó Thị trưởng có quan hệ như thế nào? Đây là lần đầu tiên Tờ Kế Nao nhìn thấy người như lạnh lẽo vậy.

Trong nhận thức của Âu Dương Khiêm, chồng của Đường Tổ Khanh có lá gan vô cùng nhỏ, lúc bác sĩ bảo gọi điện thoại cho người thân của cô, cũng không thể đem chuyện này nói cho ai, lập tức móc ra điện thoại gọi cho anh ta. Còn bây giờ anh đi gọi điện thoại ra lệnh cho người phong tỏa tin tức, thứ nhất để miễn bị người ta nói anh có lòng lợi dụng; thứ hai phòng ngừa ông nội của cô lớn tuổi nghe thấy tin tức này lại chống đỡ không nổi.

Trong chốc lát, phòng phẫu thuật lại có một bác sĩ đi ra, cuối hành lang có đám bác sĩ đang hấp tấp đứng đợi, mắt mang kính đen, tay cầm gương sát chuyên dụng, số tuổi khác nhau, mọi người đều mang vẻ mặt nghiêm trang.

Đi tới cửa phòng mổ, toàn thể đám người ấy nhìn thấy Sở Chiến đều cúi người, gật đầu một cái, sau đó đẩy cửa phòng giải phẫu ra, trực tiếp đi vào.

Chuyện xảy ra ở trong nháy mắt, chờ Âu Dương Khiêm gọi điện thoại trở lại, đám kia áo khoác trắng đã đi vào phòng phẫu thuật, ngay sau đó là những tiếng thét thất thanh truyền ra ngoài.

Trừ Sở Chiến là yên lặng, mọi người đều sững sờ nhìn cửa phòng phẫu thuật, không rõ đám người kia là ai.

Trong phòng phẫu thuật, y tá trưởng cùng mấy trợ lý bác sĩ đang tiến hành phẫu thuật cau mày, đột nhiên một đám người mặc áo trắng xông vào, chạy tới chỗ bọn họ, sau đó mở gương sát của mình ra.

Một người đi cạnh nói vài câu để họ quen với trang thiết bị kỹ thuật bên trong, chỉ thấy họ chất lưỡi không dứt, cái dao phẫu thuật trong tay người bác sĩ tuần lễ trước còn xuất hiện ở Châu Âu tham gia một tiệc đấu giá, với giá trên trời, không ngờ bây giờ lại xuất hiện tại nơi này; còn có kèm ánh vàng rực rỡ, mấy ngày trước trên tạp chí có thấy qua, giá tiền cao dọa người, bây giờ lại cũng xuất hiện trong gương sát của tên bác sĩ trước mặt, không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ sững sờ một lát, lập tức ý thức được lần này phẫu thuật tính nguy hiểm rất cao, mà bọn đàn ông kia gây sự như vậy, tánh mạng của bệnh nhân rất khó giữ.

Một người trợ lý bác sĩ lập tức tức giận khiển trách: "Các người là ai vậy? Ai cho các người vào đây? Không phải là bác sĩ thì không được vào phòng phẫu thuật?" .

Quờ mớ không được mấy câu thấy một người mặc áo bác sĩ trắng trừng mắt nhìn cậu, đối phương sợ đến mức lập tức im lặng.

Bác sĩ An với kiến thức rộng thấy bọn họ tiến hành đầu vào đây trước khi phẫu thuật, lập tức không tự chủ được cung kính lên tiếng hỏi thăm: "Không ngại để tôi làm trợ lý cho ông chứ?" .

"Nhíp!" Người bác sĩ đang tiến hành giải phẫu lên tiếng nói.

Bác sĩ An cẩn thận cầm một cây nhíp lên đưa tới cho bác sĩ, nhìn thấy đối phương nhận lấy cái nhíp, bác sĩ An cũng an tâm, vừa đứng một bên giúp một tay, vừa quan sát cuộc phẫu thuật của bọn họ, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, nhìn thế này mới biết phương thức phẫu thuật thông thường của bọn họ có nhiều thiếu sót.

Một đám trợ lý bị đuổi ra xa, nhìn bác sĩ An cung kính với đám người xông vào, hai mắt nhìn nhau, không nói không rằng, lẳng lặng nhìn bọn họ giải phẫu. Trong chốc lát, mắt mọi người đều lộ ra tia vui mừng, khiếp sợ, và tâm tình bình ổn đợi chờ.

Chương 32: Các người dám khi dễ cô ấy?

Đây chính là cuộc giải phẫu quan trọng, nếu bọn người kia tự ý đi vào sẽ trở ngại đến cuộc phẫu thuật của Đường Tô Khanh? Nghĩ như vậy, sống lưng của Âu Dương Khiêm không kịp nghĩ nhiều, lập tức nắm lấy tay cửa phòng giải phẫu, chuẩn bị bước vào.

Nhưng vừa lúc chuẩn bị đi vào, chỗ cổ tay lại bị một người nào đó nắm thật chặt, lực cầm mạnh khiến tay anh đau buốt, loáng thoáng nghe thấy tiếng xương cốt va nhau, như là xương cốt bị thương.

Âu Dương Khiêm lạnh lùng liếc nhìn về phía người đàn ông đang nắm lấy tay anh, giữa đôi mắt kia truyền đến một hơi thở lạnh lẽo, cũng không có ai lùi bước.

Trong lúc này một người bên trong mở cửa ra, một y tá vui vẻ bước ra, lớn tiếng thông báo: "Bệnh nhân dần thoát khỏi nguy hiểm, hiện tại chỉ còn vấn đề thiếu máu mà thôi.". Dứt lời cô lập tức bước vào kho dữ trữ máu.

Những người đứng ở cửa phòng giải phẫu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lòng ai cũng được hạ xuống một cục đá lớn, Âu Dương Khiêm như có điều suy nghĩ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, sau đó tự động lui về phía sau một bước.

Tờ Ké Nao nghe được lời y tá nói, dùng đôi tay dịu dàng xoa đầu cô con gái nhỏ, một đấng mày râu mạnh mẽ thế mà giờ phút này lại không nhịn được khiến mắt trở nên phấp phỏng, nghĩ thầm nếu như cô vì cứu con gái mình mà xảy ra chuyện thì chắc anh sẽ tự trách xuống đời.

Giờ phút này, không khí có chút nặng nề, Sở Chiến vẫn còn đưa ánh lạnh lẽo nhìn về phía mọi người, chỉ khi nghe được lời y tá nói, đáy mắt nhiều hơn vẻ đau lòng, thân thể mảnh khảnh lại chảy nhiều máu như thế, không nghĩ cũng biết cô sẽ rất đau.

Nếu không phải là vừa đúng lúc anh thi thành nhiệm vụ phải ở bên cạnh cô, có lẽ cô gái này sẽ khó mà giữ được cái mạng nhỏ? Nghĩ đến chuyện này, lòng của Sở Chiến kịch liệt nhún nhảy, sinh ra một nỗi sợ hãi, may nhờ bọn họ gặp nhau sớm.

Không bao lâu, cửa phòng giải phẫu đột nhiên bị một nguồn sức mạnh mở ra, mọi người dời tầm mắt chuyển đến cửa phòng giải phẫu, lập tức thấy Đường Tô Khanh đang nằm trên chiếc giường trắng được các bác sĩ và y tá đẩy ra.

Mấy người canh giữ bên ngoài đồng loạt xông tới, ai cũng muốn đến gần để nhìn Đường Tô Khanh một chút, nhưng tất cả đều bị tính cách bá đạo và thân thể cao lớn của Sở Chiến tách ra.

Giờ phút này Đường Tô Khanh nhắm chặt hai mắt, nằm trên giường bệnh có bánh xe đẩy, da thịt trắng nõn và gương mặt ửng hồng nay đang ngủ an ổn như một đứa bé, nhưng vẫn chẳng che giấu được chút tái nhợt, đôi mắt động lòng người giờ đây cũng nhắm chặt, lông mi dày cong vút tỏa ra vẻ mệt mỏi, đôi tay nhỏ giờ đây bị bao trọn bởi những gạc băng thô cứng.

Nhìn thấy vẻ mặt này của cô, những ngón tay của Sở Chiến nắm chặt lấy lan can sắt, mu bàn tay nổi gân xanh, trong mắt vẽ ra một nỗi bão táp, mắt sắc bén nhìn về nhóm người bác sĩ đang đi tới.

Một người bác sĩ mặc áo khoác trắng vô tội sờ sờ lỗ mũi mình, nghĩ thầm: Sở Chiến không nên như thế, lợi dụng xong liền đe dọa cậu, nhưng ngoài miệng, người bác sĩ mặc áo khoác trắng vẫn nghiêm túc trình bày bệnh tình của Đường Tô Khanh: "Giải phẫu rất thuận lợi, những miếng da bị rách phía sau lưng đã bị cắt bỏ, về phần miếng gạc đâm vào sâu nhất cũng dùng kỹ thuật mổ tiên tiến và kỹ thuật laser lấy ra ngoài, đầu có thể đã được cô ấy lấy tay bảo vệ, chỉ bị chấn động nhẹ, nên không có vết thương đáng lo ở vùng sọ não.".

Nghe vậy, một ánh mắt lạnh lẽo Sở Chiến quét qua mọi người, trong mắt mang theo ý muốn giết người, cắt mất một số thịt bị rách, chấn thương sọ não đều là vết thương nhẹ, nhưng đối với anh như thế đã là trọng thương... trọng thương rất nặng?

Bạn tốt tuyệt đối sẽ không lừa anh, nhưng chẳng hiểu bạn tốt cao siêu của mình nghĩ như thế nào, xem bệnh gì mới là bệnh nặng? Có phải là không chữa khỏi mới là nặng không? Cánh tay Sở Chiến khẽ run, trong lòng bùm bùm nhảy không ngừng, trên người cảm giác từng đợt gió cuồng phong chảy qua, anh chỉ sợ mình nghe được tin tức xấu.

Ánh mắt uy hiếp nóng hừng hực, người bác sĩ áo khoác trắng không dừng lại, nói tiếp: "Đôi tay kia đã băng bó, nhưng tình huống cụ thể phải đợi ngoại thương lành mới biết rõ, chân bị vật nặng đá vào, rất khó linh hoạt như trước kia, còn có xương cột sống bị thương khá nặng, nếu xử lý không tốt sẽ bị thương nặng hơn, cái này bởi vì quá nghiêm trọng, đợi cô ấy tỉnh lại sẽ tiến hành phẫu thuật lần thứ hai, hiện tại sẽ đưa cô ấy đến phòng bệnh bình thường, phải chú ý tình huống vết thương, xảy ra nhiễm trùng là một đó.".

‘haizzzz’ nghe được lời bác sĩ nói, người bên ngoài không khỏi hít mấy hơi lạnh, này, cái này gọi là bị thương quá nặng rồi

Trong óc Sở Chiến không ngừng thoáng hiện ra những lời nói của bạn tốt, mang theo mớ hỗn độn đi theo bác sĩ, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, trong lòng đau đến muốn chết, giống như mấy trăm con kiến đang cắn cỗi lòng anh, lớn như vậy, Sở Chiến chưa bao giờ phải đối mặt với nỗi sợ hãi như thế,

nhưng lúc này bởi vì cô gái kia bị thương mà lòng anh vô cùng khó chịu.

Tờ Kế Nao nghe được lời bác sĩ nói, chỉ đứng sững sờ, không thể tin, nhìn theo bóng dáng phía xa, làm sao lại bị thương nặng như thế? Sau đó, Tờ Kế Nao lập tức đuổi theo chân bọn họ, chỉ sợ cô biến mất khỏi tầm mắt

Trong phòng săn sóc đặc biệt, Đường Tổ Khanh hôn mê đã được an bày ổn thỏa, đám người bác sĩ lặng lẽ đi theo chân bọn họ, trong nháy mắt hấp tấp rời đi.

Sở Chiến ngồi bên giường bệnh, đôi tay to lớn vuốt ve gương mặt tái nhợt, trên mặt lộ ra vẻ đau thương và xót xa.

"Tại sao cô ấy bị thương?", Sở Chiến cố ý đè thấp giọng nói, nên nó trở thành thứ âm thanh nhẹ nhàng, phiêu tán trong phòng.

Âm thanh trầm thấp kèm theo loạt khí lạnh, với những động tác nhẹ nhàng của tay thật chẳng tương xứng

Mặc dù sự thông minh của Sở Chiến bị rối loạn, nhưng anh không quên những lời nói về chuyện viên gạch đâm vào sâu trong da thịt của cô, trên đường nhựa rộng rãi làm sao lại có những miếng gạch kia? Điều này lập tức khiến tâm Sở Chiến thỉnh thoảng linh hoạt.

"Tôi vô cùng xin lỗi, cô ấy đang đến tuần tra một công trình thuộc văn phòng chính phủ, nên gặp chuyện ngoài ý muốn." Lần đầu tiên Âu Dương Khiêm lại tức giận, trong mắt là những tia áy náy và đau lòng cùng một tình yêu nồng đậm, ban đầu cũng vì thấy đây là công việc nhẹ nhàng nên mới giao cho cô, không ngờ tính chất công việc lại nguy hiểm như thế. Nếu như anh tự mình ôm công việc đó, có lẽ cô sẽ không bị thương.

"Xin lỗi? Tôi nói là con mẹ cậu, tôi không cần lời xin lỗi đó! Văn phòng chính phủ hết người rồi sao, nhất định phải bắt một cô gái đi kiểm tra công trình, cậu khi dễ cô ấy đúng không! Các người dám khi dễ cô ấy sao!" Trong nháy mắt, cơn tức giận đã nuốt lấy lý trí của Sở Chiến, anh sai bước đi đến bên cạnh Âu Dương Khiêm, hạ thấp giọng, hung tợn nói, tay chân đột ngột vung ra trước mặt đối phương.

Âu Dương Khiêm không có đánh trả, chỉ là mặc cho Sở Chiến phát tiết, anh đối với sự biến hóa thỉnh thoảng này, chỉ nghĩ là có lẽ Sở Chiến đối với sự bị thương của Đường Tổ Khanh mà nóng nảy.

Tờ Kế Nao vừa đi đến bên cửa thì nhất thời dừng bước, xuyên qua khe cửa, nhìn thấy một màn mới vừa rồi thì tâm anh kinh sợ, luồng cuống nuốt một ngụm nước bọt, biết người thân Phó Thị Trường rất tức giận, nếu đối phương biết tên đầu sỏ gây chuyện là anh, đoán chừng sẽ giết anh mất, dù sao đối phương cũng có thể liên thủ với Thị Trường trở thành hai người quyền cao nhất thành phố S.

Nhưng đã làm sai phải dừng cảm nhận sai lầm, nếu không trong lòng sẽ mang theo một mối, Tờ Kế Nao nghĩ như vậy, đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào nói xin lỗi, lại nghe được một tiếng rống giận, ngay sau đó là người Thị trường bị đẩy ra ngoài, bộ dạng anh ta vô cùng chật vật.

"Cút! Đừng để cho tôi gặp lại các người." Phát tiết xong, Sở Chiến thở hổn hển, hướng về phía Âu Dương Khiêm gầm nhẹ ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hiện tại biết yêu cô, sẽ không buông tay

Bên trong phòng bệnh vô cùng yên lặng, một bước chân thật khẽ đều có thể nghe được, sau khi Sở Chiến hóa giải tâm tình của mình, tận lực thả bước thật nhẹ, từ từ đến gần giường bệnh, trên tay cô là những gạc băng, cùng một bộ đồ bệnh nhân có thể làm anh loáng thoáng thấy vết thương bên trong, khiến tâm anh co rút, hận không thể khiến những vết thương kia đẩy trên người mình.

Gương mặt tuyệt mỹ bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt, những vết máu còn đọng trên vành môi nhợt nhạt đã khô khốc, lông mi khẽ nhú lại, nghĩ đến cô đang ngủ cũng cảm thấy khó chịu, tâm Sở Chiến đau đớn, anh ngồi bên giường, vô cùng yêu thương hôn một cái lên trán cô, ngay sau đó dịu dàng hôn lên những gạc băng kia, giống như điều đó có thể giúp cho cô giảm đau.

Ánh mắt chuyển qua phía sau lưng của cô, xuyên qua đồng phục bệnh nhân có thể nhìn thấy miếng gạc băng trắng nay đã thấm máu đỏ thẫm, một màn này khắc sâu vào cặp mắt Sở Chiến, nhìn Đường Tổ Khanh không có ý thức, lòng đang mơ hồ quặng thắt, cho đến giờ phút này anh đã hiểu rõ anh yêu cô bao nhiêu.

Bởi vì yêu cô, cho nên luôn không ngừng chú ý đến nhất cử nhất động của cô, nhìn thấy người đàn ông khác dựa đến người cô, anh sẽ không thoải mái, thậm chí ghen tỵ với chồng của cô, cái người kia là một tên đàn ông hèn yếu, tất cả chuyện đó đều vì anh yêu cô.

Nếu biết mình yêu cô, như vậy tuyệt đối không buông tay, trong mắt Sở Chiến thoáng qua một ánh sáng kiên định và bá đạo, thâm tình và say đắm cùng tồn tại.

Về sau cô gái nhỏ này đừng mơ tưởng có thể rời khỏi tầm mắt của anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô tổn thương đến cơ thể của mình một lần nào nữa, về phần những người khiến cô bị thương, cũng không cần thiết tồn tại, trong lòng Sở Chiến mang theo ghen ghét cùng sự tàn nhẫn.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh màu trắng, trên giường đơn sợi dây truyền dịch tạo thành vàng sáng chói mắt, gương mặt của Đường Tổ Khanh dưới ánh mặt trời, trở nên trong suốt và vô cùng bình yên

Sở Chiến chú ý tới lỗ tai của cô còn lưu lại một vết máu nhỏ, trong đầu lập tức hiện ra một màn cô bị đập đầu xuống đất vô cùng kinh khủng, hít sâu một hơi, cố đè lo lắng trong lòng xuống, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh cầm lấy khăn lông.

Khăn bông được thấm nước ấm áp, anh giúp cô lau chùi khuôn mặt tái nhợt, vô cùng tỉ mỉ. Trong lúc sợ hãi lau đến khối máu ở vành tai, Đường Tổ Khanh liền thấp giọng kêu ‘đau’, khiến Sở Chiến bị sợ đến tay cầm khăn bông lập tức run rẩy, lại không dám có bất kỳ hành động nào.

"Bảo bối, chỗ nào bị đau?" Sở Chiến khẽ đến gần lỗ tai Đường Tổ Khanh, hôn nhẹ lên đó, hỏi.

Giờ phút này, nếu có người nào đó vô tình nhìn thấy bộ dạng dịu dàng của anh, khẳng định sẽ trừng lớn đôi mắt ra, trời có sập còn dễ tin hơn hình ảnh của anh lúc này, đường đường là người đứng đầu giới hắc đạo, trừ tàn khốc cũng chỉ là tàn khốc, thật không ngờ có thể thân mật gọi một người con gái là ‘Bảo bối’, thật giống như đó chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, sự thâm tình dính chặt, đoán chừng sẽ thu rất nhiều ánh mắt giết người của những phụ nữ khác.

Thật ra thì điều này cũng không thể trách, Sở Chiến là người ghét cái gọi là phụ nữ nhất, đột nhiên anh lại phát hiện mình yêu cô gái này, đương nhiên phải coi cô là bảo bối để đối đãi, loại người như anh không yêu thì thôi, yêu là sẽ hận đến nỗi phải cưng chiều cô trong lòng bàn tay, người đã bị anh yêu cuối cùng chẳng biết mình may mắn hay đau khổ nữa.

Trả lời Sở Chiến còn là một tiếng nỉ non nhỏ của Đường Tổ Khanh ‘đau’, Sở Chiến lập tức nghe nhưng không thể phản ứng nhanh, bảo bối của anh trong lúc vô thức còn kêu đau, khiến anh sợ đến bay hồn, đề lo lắng, nhảy xuống giường rồi nhấn nút gọi cấp cứu.

Sở Chiến nhìn ra cửa, lo lắng chờ bác sĩ đến, vừa đau lòng dự đoán Đường Tổ Khanh còn đang chìm trong mê man, vừa yêu thương vuốt những sợi tóc mềm mại của cô: "Gloan, đừng sợ, rất nhanh sẽ không đau."

Đường Tổ Khanh giống như là nghe hiểu lời của anh, từ từ an tĩnh lại, chỉ là lông mi nhú chặt không có dấu vết buồn ra.

Trong bệnh viện quyền uy, bác sĩ An dẫn một đám bác sĩ y tá bước nhanh đi về phía phòng sản sóc đặc biệt, tất cả đều mang một bộ dáng nghiêm túc, lo lắng nghĩ đến những tiếng chuông cấp cứu liên hồi, chẳng lẽ vết thương của bệnh nhân bị nhiễm trùng sao?

Trong phòng sản sóc đặc biệt, sẽ không thể xảy ra chuyện đó, thứ nhất đối phương là người cao cấp trong thành phố S, rất được dân chúng kính yêu, hơn nữa lần này bị thương nghe nói cũng là vì cứu người, trong xã hội này rất hiếm có những người quên mình cứu người.

Mặt khác, bởi vì hôm nay một đám bác sĩ mặc áo trắng hùng hổ xuất hiện, đám người áo khoác trắng bắt phàm kia đến đây là vì cứu sống Phó Thị trưởng, nếu ông có thể chăm sóc tốt cho cô, nói không chừng về sau có thể lấy đám kia áo khoác trắng kia làm sư phụ, như vậy sẽ khiến cho y thuật của ông nhanh chóng tiến bộ, bác sĩ An vừa đi vừa nghĩ.

Bác sĩ An dẫn trợ thủ của mình đi vào phòng sản sóc đặc biệt, nhìn thấy chính là một màn dịu dàng như nước, cái người đàn ông đang ngồi ở đầu giường nhẹ nhàng dự đoán bệnh nhân nằm trên giường.

Nhìn thấy một màn như vậy, bác sĩ An cho là bệnh nhân tiến vào giai đoạn nguy hiểm, lập tức bước nhanh tới, cầm ống nghe bệnh, vừa quan sát tình huống của bệnh nhân, vừa lên tiếng hỏi: "Thế nào?"

"Cô ấy kêu đau!" Sở Chiến vô cùng nghiêm túc nói chuyện xảy ra, tròng mắt mới vừa dịu dàng lập tức giống như một thanh kiếm lợi hại bắn về phía bác sĩ An, cái người này thật quá lắm mà, lúc ông nói chuyện với Thị trưởng còn chưa có hoảng sợ như vậy nữa, nặn ra nụ cười gượng ép, sau đó hỏi "Chỉ có vậy?"

"Chỉ có vậy? Đáng chết, ông không nghe cô ấy nói sao? Cô ấy đang kêu đau!" Sở Chiến tức giận gầm nhẹ, Đường Tổ Khanh bình thường kiên cường như vậy, mà hôm nay lại dùng giọng thì lương để kêu đau, lời nói kia như hàng loạt mũi tên lancia trái tim anh, nóng nảy không biết như thế nào mới đúng, không cần suy nghĩ cô khó chịu thế, đau thế nào mới phải rên rỉ.

"Chuyện này, bệnh nhân sẽ kêu đau nếu thuốc tê của lúc phẫu thuật hết tác dụng, đây là hiện tượng bình thường" Bác sĩ An tính tình dễ chịu, lên tiếng giải thích, trong lòng lầm bầm, bệnh nhân mới kêu đau một tiếng đã không chịu nổi, chờ bệnh nhân tĩnh lại, thuốc tê hoàn toàn mất hết tác dụng, bệnh nhân khẳng định sẽ đau đến kêu cha gọi mẹ, đoán chừng khi đó người đàn ông trước mặt sẽ đau lòng đến nổi điên à nha.

Nhưng mà điều này cũng không có biện pháp, dù sao vết thương quá nghiêm trọng, chỉ cầu cho lúc đó người đàn ông này ngàn vạn đừng đem bệnh viện phá hủy mà thôi.

(Tĩnh Yên: Muốn biết anh í có đập tan bệnh viện hay chém giết bác sĩ thì các bạn hãy đợi đến chương tiếp theo tên Tĩnh lại, tiếp theo nữa là bảo bối, nghe lời, tiếp theo nữa nữa đồ mặt; còn cả chương nữa của nữa nữa là Vợ yêu, nên nghỉ ngơi... Nói chung về sau mỗi chương mà là ‘trò vui’ hahaha vui đến chừng hơn chục chương nữa sẽ là chương SỞ CHIẾN ĐÒI PHÚC LỢI BAN ĐÊM)

"Hiện tượng bình thường?" Sở Chiến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kêu đau là bình thường hiện tượng? Đến tột cùng người đàn ông kia có hiểu thế nào là chữa bệnh hay không? Giống như cảm nhận được Sở Chiến đang nóng nảy, Đường Tổ Khanh đang hôn mê, mơ màng lại kêu một câu ‘đau’.

Lần này Sở Chiến nhảy cẫng lên, bước nhanh về phía bác sĩ An, hung hăng nhắc cổ áo ông ta lên, bèn nhón ra lệnh: "Mau để cho cô ấy hôn mê hay dùng thuốc giảm đau đi.", bất luận dùng phương pháp như thế nào, chỉ cần bảo bối của anh không đau là được.

Dù bác sĩ An bị uy hiếp nhưng mà vẫn phải vì y đức, cả gan khuyên: "Ách... thuốc mê hay thuốc giảm đau đều không thể dùng bừa, nếu không sẽ hại thân thể."

Nghe vậy, Sở Chiến mệt mỏi để cổ áo của bác sĩ An xuống, trầm tư suy nghĩ, sau đó hỏi "Vậy thì có biện pháp nào giúp cô ấy bớt đau không?"

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và thất vọng của đối phương, bác sĩ An vô tội sờ sờ cái mũi của mình, lên tiếng nói: "Việc này, hiện tại tôi muốn nghiên cứu một chút.", dứt lời liền mang theo một đám y tá hấp tấp rời đi, chỉ để lại một mình Sở Chiến ngồi đau lòng, cố dụi dụi cô gái nhỏ đang nằm trên giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tỉnh lại, quái dị

Căn phòng lớn như vậy chỉ có mình Sở Chiến đang đau lòng và Đường Tổ Khanh dù hôn mê vẫn kêu đau, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, không biết nhóm bác sĩ kia ăn cái gì để sống.

Mỗi tiếng kêu đau của Đường Tổ Khanh lại là một nhát dao đâm vào tim anh, phiền não đến chẳng chịu nổi, anh lập tức lấy điện thoại trong túi ra, bấm số điện thoại của một người.

Điện thoại được nhận, Sở Chiến bá đạo không thèm đợi người kia lên tiếng, lo lắng nói: "Cô ấy kêu đau."

"Kêu đau? Người nào đau?" Liễu Kiều Minh đang mặc áo khoác trắng tiếp tục loay hoay nghiên cứu được liệu của mình, không rõ chân tướng hỏi, cảm giác đầu dây bên kia là một tòa khí lạnh, rốt cuộc sợ hãi bỏ thứ trong tay xuống, lờn ngó được từ 'cô ấy' trong lời bạn tốt nói là ai

"A, đau là khó tránh khỏi, thuốc mê cũng chỉ có hạn, lại nói toàn thân cô ấy bị thương nặng như vậy có thể không đau sao? Không cần lo lắng, đây là hiện tượng bình thường." Liễu Kiều Minh phớt tỉnh giải thích, trong óc nhớ lại tin tức mới vừa dò thăm, là Sở Chiến đang thi hành nhiệm vụ, nhưng từ khi nào anh ấy lại ở với cô gái kia? Hơn nữa còn đề ý đến cô ta như thế?

"Như thế nào mới không đề cô ấy đau?" Sở Chiến cắn răng nói, chỉ nghe tiếng kêu đau yếu ớt đã khiến cho lòng anh nóng nảy không dứt, cộng thêm đối phương không đạo lý như vậy, đương nhiên anh biết đây là hiện tượng bình thường, vấn đề là cô rất đau, cô đau khiến tim anh khó chịu.

"Nếu không thì dùng thuốc giảm đau hoặc thuốc mê?" Liễu Kiều Minh đề nghị, bị đau lại bất chấp đạo lý, thật sự là đau lòng đến loạn rồi.

"Không phải nói có tác dụng phụ sao?" Sở Chiến trả lời với một giọng chẳng mấy tốt lành, làm một bác sĩ thế nhưng lại dám lừa gạt anh, nếu đám bác sĩ kia chịu cho cô dùng thuốc thì anh cần gì phải gọi điện cho cậu ta?

"Đó là thuốc men của bệnh viện, còn đây là thuốc do tự nghiên cứu nên không có tác dụng phụ, nhưng mà đúng là khó uống hơn một chút, có lẽ hiện tại tớ phải qua đó một chuyến?" Liễu Kiều Minh thử thăm dò, cái thể giới này sợ rằng chỉ có anh và Lãnh Nhất Thiên mới dám nói chuyện với Sở Chiến như thế, không người nào không sợ chết cả.

Chỉ là Liễu Kiều Minh tính sót một chuyện, đó chính là không lâu về sau, sẽ có một cô gái chẳng những dám nói chuyện như thế với Sở Chiến, thậm chí còn thường quát mắng anh, mà Sở Chiến chính thức trở thành nô lệ của vợ, mà anh còn tỏ ra bộ dáng vô cùng vui mừng khi bị sai bảo.

"Ừ." Sở Chiến đáp một tiếng, sau đó cúp điện thoại, trong lòng cuối cùng cũng thờ ra.

Sở Chiến cứ ngồi lẳng lặng trước giường, dịu dàng dụ dỗ cô gái đang hôn mê, cũng không quản chuyện đến tột cùng cô có nghe anh nói hay không, nhìn cô khẽ nhủ mày hay khoe miệng mím chặt, tim của anh lại ê ẩm, nếu sớm hiểu chuyện anh đã yêu cô, có lẽ sẽ không có trận tai nạn này, đều do anh phản ứng quá mức chậm chạp, Sở Chiến thầm tự trách.

Sáng sớm, ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót, đánh thức Sở Chiến đang gục đầu bên giường bệnh, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, nhìn người trên giường chẳng có dấu hiệu tỉnh giấc, trong con ngươi có chút tối tăm, anh thương yêu vuốt ve mái tóc mềm như tơ lụa, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Ngày hôm qua, kể từ sau khi bạn tốt mang thuốc giảm đau đến, cô không còn kêu đau nữa, điểm này để cho anh thở phào nhẹ nhõm đi ít nhiều, Đường Tổ Khanh cũng được chăm sóc tốt, Sở Chiến xoay người đi ra ngoài, định mang một ít nước nóng về.

Sáng sớm, tại nơi lấy nước nóng cố định của bệnh viện, có một người đàn ông với gương mặt anh tuấn trông như một đại minh tinh, nhưng lại mặc một bộ quần áo lôi thôi lếch thếch, ông tay áo vén lên đến cổ tay, chăm chú nhìn vào bình nước bóng của mình, bên cạnh người đàn ông đó là những thiếu nữ lạng lẹ ngắm nhìn, thỉnh thoảng trò chuyện nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng cúi đầu thẹn thùng cười một tiếng.

Trước tình cảnh này, Sở Chiến đến liếc cũng không thèm liếc, tiếp tục lấy phần nước nóng của mình, sau đó bước nhanh về phòng bệnh của Đường Tổ Khanh, tâm cứ mãi nhớ về cô gái ở trên giường bệnh.

Trở lại phòng bệnh, Sở Chiến không ngại cực khổ cầm khăn bông lên, vẩy nước nóng, bắt đầu vệ sinh cơ thể cho cô gái nhỏ đang nằm trên giường, tỉ mỉ lau từng ngón tay một, giống như đó là bảo bối của anh.

Đang chú tâm vào việc lau thân thể của Đường Tổ Khanh nên Sở Chiến không có phát hiện, cặp mắt luôn khép chặt đang cử động như thể cố gắng mờ ra, lông mi hơi run rẩy, cũng không có chú ý tới, các ngón tay cô đã không ngừng co giật.

Từ từ mở hai mắt ra, Đường Tổ Khanh không hiểu mình đang ở đâu, mờ mịt nhìn chung quanh, trí nhớ loáng thoáng hiện về những cảnh ở công trường nguy hiểm, cô gái nhỏ đâu?

Đường Tổ Khanh nhẹ nhàng quét mắt khắp căn phòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô gái nhỏ kia, lập tức gấp gáp lên tiếng, có thể bởi vì cô là bệnh nhân nên cổ họng của cô khô khốc, muốn nói lại chẳng thể nói được lời nào.

Sở Chiến nghe được giọng nói kia, liền quàng đầu về phía cô, mừng rỡ phát hiện cô đã tỉnh lại rồi, lập tức buông khăn bông trong tay ra, nóng nảy nói: "Em đã tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"Đứa bé. Cô bé kia đâu?" Đường Tổ Khanh sửa lại giọng nói của mình một chút, trên công trường cô giám sát, không ngờ ở chỗ nguy hiểm thế lại xuất hiện một đứa bé, nhớ lại những chồng gạch kia, trong lòng Đường Tổ Khanh liền sợ, hi vọng cô gái nhỏ không có việc gì, nếu không mạng của cô có lấy lại cũng quá uổng phí.

"Đứa bé nào? Bây giờ em không nên nói nhiều, anh sẽ đi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em" tâm Sở Chiến trong nghi ngờ, đôi tay to lớn sờ sờ khuôn mặt nhỏ như quả trứng mà anh yêu thương, đưa cô một cái hôn an ủi, sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài.

Đường Tổ Khanh nghi ngờ nhìn bóng lưng đang vội vã chạy ra ngoài, đây là chồng của cô sao, vì sao mới vừa rồi anh lại dính gần cô thế? Đường như còn sờ soạng mặt của cô, còn hôn cô, chẳng lẽ anh thay đổi tính tình rồi, nhưng mà vì sao cô - một người chẳng thích người khác chạm vào người mình, nhưng khi anh chạm vào cô lại không ghét.

Trong chốc lát, Sở Chiến cùng một đám bác sĩ đi vào, sau khi vào đến, lập tức kiểm tra tình trạng sức khỏe của cô, thỉnh thoảng hỏi mấy câu.

"Như thế nào? Không có việc gì chứ!" Sở Chiến lo lắng hỏi.

"Tỉnh lại là không sao rồi, cố gắng chăm sóc tốt cho cô ấy, chờ đến khi nào những ngoại thương lành, sẽ điều trị đến những nội thương, sau đó vợ của cậu sẽ bình an vô sự." Bác sĩ cười ha hả nói, sau đó mang theo một đám bác sĩ đi ra phòng bệnh.

Nghe vậy, tâm Sở Chiến được thả ra, đi tới bên cạnh Đường Tổ Khanh, nhìn bộ dáng vừa tỉnh lại của cô, cúi đầu cùng giúp cô đứng dậy. Đưa hai tay vòng ra sau lưng cô, ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: "Lần này em khiến anh sợ lắm rồi, lần sau không được như thế nữa nhé."

Sở Chiến nhân nhậ nâng khoe miệng lên, đưa một đôi mắt thâm thúy nhìn cô, dịu dàng mà thương yêu, khoe miệng tràn ra sự cung chiều không che giấu, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt cô, có chút nóng, một chút khó chịu, để cho lòng cô loạn nhịp, không biết phải làm sao, Đường Tổ Khanh mơ màng liền đáp một tiếng 'ừ'.

Lấy được sự đáp trả của Đường Tổ Khanh, tâm Sở Chiến thực tế hơn rất nhiều, cung chịu giật nhẹ chớp mũi của cô, tiếp theo là càng tiếp xúc thân mật với cô hơn, cả căn phòng tràn ngập ôn tình, chẳng ai ngờ đành lòng mà phá hư, Đường Tổ Khanh mơ màng bị anh ôm lấy, trong lòng cảm thấy có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cục cung, nghe lời

Tâm Sở Chiến dần hồi phục, lúc này mới nhớ lại chuyện chính, dịu dàng vén những sợi tóc trên lỗ tai của Đường Tổ Khanh, vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, sau đó đứng dậy đi lấy nước nóng.

Đường Tổ Khanh mới vừa tỉnh lại, đầu vẫn còn ở trạng thái hỗn loạn, nháy mắt một cái cũng không thêm nháy mắt, nhìn người đàn ông đang đứng cách đó không xa, trong chốc lát, thấy anh một tay cầm chén nước ấm, còn tay kia không rõ đang cầm cái gì, từ từ đi tới bên cạnh cô.

Đường Tổ Khanh không rõ ánh mắt Sở Chiến nói nên điều gì, Sở Chiến cảm thuốc giảm đau mà bạn tốt đưa cho bỏ vào nước nóng, rồi cẩn thận ngồi xuống mép giường, dùng thìa nhỏ khuấy cho đều bột thuốc sau đó đưa tới bên miệng của Đường Tổ Khanh, nhẹ nhàng: "Ngoan, uống thuốc giảm đau đi."

Một cỗ mùi thú vị đặc biệt quái dị bay vào lỗ mũi Đường Tổ Khanh, khiến cô khó chịu đến muốn ói, mày đẹp nhíu lại, không chịu há miệng ra.

Thật ra thì trừ ông nội ra, cho tới bây giờ không có ai biết cô sợ đắng và sợ đau, thậm chí còn có rất nhiều nỗi sợ khác, chỉ là kể từ khi cô trở thành Phó Thị Trường, tất cả mọi người đều xem cô là thiên thần, cho rằng cô chẳng sợ trời, chẳng sợ đất

Mang theo một bộ dạng cứng rắn đi tung hoành khắp thành phố S, nhưng nào có ai biết, cô đã phải ép buộc mình trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, chỉ là khi ở bên ông nội cô mới có thể sống thật là cô, không phải cùng mọi người chen chúc trong đông đúc bùn hẹp, căng thẳng và mệt mỏi sống qua ngày.

Cho nên lúc ban đầu, cô mới dứt khoát chọn con đường làm quan, không có bối cảnh, không có trình độ học vấn, dùng những gì có được, cố gắng làm ra tiền, cố gắng đi học, thậm chí còn phải chăm sóc ông nội tuổi đã cao.

Vô luận ngày tháng trôi qua gian nan thế nào, cô thủy chung vẫn vui vẻ sống với mọi người, đem những khó khăn luyện thành quyết tâm.

Hôm nay cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn, nghe những lời nói nhẹ nhàng của người đàn ông trước mặt, không biết tại sao, Đường Tổ Khanh đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, có cảm giác muốn khóc, mà trên thực tế, Đường Tổ Khanh đã khóc thật, chẳng qua là những giọt nước mắt lặng lẽ rơi không thành tiếng.

Nhưng những giọt nước mắt này lại khiến Sở Chiến quá mức sợ hãi, còn tưởng rằng cô khó chịu ở đâu. Trong thời gian qua, trong nhận thức của Sở Chiến thì Đường Tổ Khanh là một nữ cường nhân, không bao giờ kêu khổ, không bao giờ than mệt, vẻ mặt vẫn luôn là lạnh nhạt, hôm nay cư nhiên lại khóc, nhất định là vết thương đau đến không chịu nổi.

Lần này Sở Chiến có chút nóng nảy, nhẹ nhàng nói: "Có phải vết thương lại đau hay không? Ngoan, uống cái này xong sẽ hết đau.", nói xong liền đem thìa nước trong tay đến trước miệng cô, mắt nhìn thấy miệng nhỏ nhắn chẳng còn chút sắc huyết, nếu có thể, anh hận không được uống thay cô.

Trên lỗ mũi, mùi thối cứ bay vào, Đường Tổ Khanh dùng nước mắt lại, cố gắng lùi về sau, không cẩn thận đụng vào vết thương ở sau lưng, đau đến khiến cô thở không thông, nước mắt mới vừa ngừng lại không tự chủ mà chạy xuống.

Sở Chiến nhìn tính cách quật cường của cô gái nhỏ, không có biện pháp, không nói lời đau khiến tâm khảm anh quặng thắt, thuốc này đúng là khó uống, nhưng tối hôm qua vào lúc cô hôn mê anh dùng miệng mình đưa thuốc cho cô, hiện tại cô vừa mới tỉnh, anh không dám hù cô sợ, cho nên không có dùng cách thức miệng đối miệng để cho cô uống thuốc, nếu không anh đã sớm cho cô uống xong rồi.

Sở Chiến bắt đầu dĩ lại cung chịu nói: "cục cưng, nghe lời!" .

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh nhú mày lại thành một đường ngắn, trong lòng tê dại, giống như có một con mèo nhỏ gãi gãi lòng của cô, lần đầu tiên nghe được có người dùng giọng nói cung chiều đó để nói chuyện với cô, không ghét, chỉ cảm thấy có chút quái dị, thậm chí trong lòng có sự vui sướng không thời.

Đường Tổ Khanh sững sờ nhìn người chồng trước mắt, cô bị thương lần này là không sai, dường như anh cũng bị thương không nhẹ, nên mới không còn sợ cô nữa, còn chủ động đến gần cô, thậm chí gọi cô là ‘cục cưng’, nhất định là nhìn thấy cô bị thương, lo lắng ông nội sẽ trách mắng anh, cho nên đầu bị kích động, nếu không cô chẳng biết phải giải thích như thế nào về những chuyện này nữa.

Nghĩ như vậy, Đường Tổ Khanh cau mày lại, mang theo chút đau đớn, khàn khàn nói: "Vết thương của em không đau, không cần uống thuốc." .

Biểu hiện của cô đi vào trong mắt Sở Chiến là vô cùng khả ái, thế nhưng thuốc này không thể không uống, nếu không chờ thuốc giảm đau tối hôm qua hết hiệu quả, cô sẽ đau chết, sẽ thở không ra hơi.

Đang lúc Đường Tổ Khanh tưởng lời nói của mình có tác dụng, Sở Chiến đột nhiên đặt thìa thuốc xuống, sau đó ngậm thuốc vào miệng, lúc cô chưa thể giải thích được mọi chuyện cùng truyền cho anh ánh mắt bội phục, thì đột nhiên Sở Chiến cúi đầu xuống, một tay vững vàng giữ lấy đầu nhỏ của cô, một tay khác đỡ lấy bả vai cô, bờ môi khiêu gợi nhắm ngay môi của cô, từ từ rót thuốc trong miệng mình qua miệng cô.

Đường Tổ Khanh mở mắt thật to, thân thể của cô không cách nào khác chế, nhẹ nhàng run rẩy, môi lưỡi anh tựa như mang theo dòng điện, đem đầu của cô đánh cho choáng váng.

Mặc cho Sở Chiến hôn lên môi của mình, mùi thuốc khó chịu nay có thêm vị bạc hà, Đường Tổ Khanh không xác định được thuốc này có vị gì, đột nhiên cảm thấy thuốc cũng không khó uống như cô vẫn nghĩ.

Đem tất cả thuốc uống xong, đầu lưỡi linh hoạt của anh nhẹ nhàng dò vào trong miệng Đường Tổ Khanh, câu lấy lưỡi của cô, cùng cô dây dưa không rời, nước miếng trao đổi, phát ra những tiếng ‘chặc, chặt’ khiến người ta thẹn thùng.

Sở Chiến không hổ là một thiên tài, không cần bất kỳ kinh nghiệm nào về chuyện hôn, anh chỉ dựa vào cảm xúc mà cô mang đến, đôi môi nhẹ nhàng liếm láp đôi môi của Đường Tổ Khanh, đầu lưỡi linh hoạt ở khoang miệng của cô, cùng nhau nhảy múa, thỉnh thoảng khẽ liếm qua hàm răng của cô, thỉnh thoảng truy đuổi chiếc lưỡi thơm tho của cô, vô cùng vui vẻ!

"Ừ. . . . ." Mấy hớp thuốc theo nụ hôn sâu anh và đi vào trong, triển miên kéo dài hồi lâu, trầm mê và ngọt ngào khiến cho Sở Chiến không tính sẽ bỏ qua cho cô, dù sao phúc lợi này cũng chỉ có cô gái này mới có được thôi, Sở Chiến nghĩ như vậy lập tức lấy tay nâng cằm nhỏ của cô lên, hít thật sâu mật dịch trong miệng Đường Tổ Khanh, hạnh phúc không dứt.

Nụ hôn dịu dàng và nóng bỏng khiến Đường Tổ Khanh cảm thấy khó thở, muốn lui về phía sau lại muốn nhao nhao nếm thử, kết quả không cẩn thận đụng đến vết thương, thở dốc vì kinh ngạc. Vốn tưởng rằng sẽ khiến cô hít thở không thông, như trong nháy mắt Sở Chiến lại buông cô ra, như người chết đuối nằm trên giường thở hồng hộc.

Sở Chiến vẫn còn chưa chịu buông cô ra, đem cái đầu mình dấn lên mặt của cô, chỉ có như vậy mới có thể giúp anh hóa giải khát vọng đang dâng trào.

Đừng xem Sở Chiến luôn dùng thái độ lạnh lẽo đối xử với mọi người, mà nghĩ anh là một khối băng, một khi yêu ai đó, thì anh sẽ không dùng dù chỉ là một tia lạnh lẽo với người kia, hơn nữa còn có sự nhiệt tình như lửa, những lời nói ra sẽ sền hơn người, dĩ nhiên những thay đổi này đều vì cô gái đã ghim chặt trái tim anh.

"Cực cực, thuốc giảm đau phải uống đúng giờ, nếu không chờ thuốc kia hết tác dụng sẽ vô cùng khó chịu, lần sau không thể như vậy nữa nhé." Sở Chiến nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô.

Bộ dáng như vậy, nhưng đáy lòng của Sở Chiến lại nghĩ một chuyện khác, nếu cô còn không chịu uống thuốc, anh lại có thể ném thử hương vị ngọt ngào mới vừa rồi, thật là khiến lòng người quên đường về. Nhìn chăm chăm cô gái nhỏ bởi vì câu nói kia mà gò má ửng hồng, đôi mắt anh lập tức trở nên thâm thúy.

Quả thật không thể chọc giận người đàn ông phúc hắc, nếu không cuối cùng sẽ bị anh ăn đến xương cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đồ mặt

Sau khi cho Đường Tô Khanh uống thuốc xong, suy tính đến việc cô mới vừa làm giải phẫu xong, Sở Chiến muốn cho Đường Tô Khanh được chăm sóc tốt, nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, anh nở ra một nụ cười nhạt, sau đó lập tức chạy đến phòng bác sĩ, hỏi xem trong thời gian này cô có thể ăn được cái gì, không ăn được cái gì, còn có ăn món gì là tốt nhất ... và những vấn đề có liên quan.

Ước chừng nửa tiếng sau, được các bác sĩ liên tục bảo đảm, Sở Chiến mới chịu rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, vội vàng chạy đến một khu chợ gần bệnh viện.

Vì vậy trong chợ lại có một màn ẩm áp, một người đàn ông anh tuấn mặc một bộ đồ thể thao ở nhà, chăm chú hỏi thăm người bán cá xem loại nào là bổ nhất, thích hợp cho người bệnh ăn nhất cũng như cách chế biến như thế nào.

Những người bán hàng bên cạnh lâu lâu lại lấy đôi mắt tò mò nhìn anh, trong lòng đang phân vân không biết có phải là minh tinh điện ảnh nào đó nhầm chân chạy đến đây hay không, một số cô gái trẻ lại lấy điện thoại ra rồi rít chụp hình. Nhưng trên căn bản Sở Chiến chỉ tập trung trên mục tiêu chọn đồ bồi dưỡng cho Đường Tô Khanh, anh không có phát hiện việc anh đang trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Nếu đổi lại là người bình thường, đừng nói là chuyện liên tục bị chụp hình, chỉ cần một nhóm người tụ lại nhìn lâu, đã khiến trong lòng vô cùng khó chịu, sợ rằng đã sớm nổi điên và bỏ đi chẳng thèm mua gì cả, bởi vì anh không phải là thú trong đoàn xiếc cũng không phải là người để cho người ta quan sát.

Còn người bán cá thì đang vô cùng hạnh phúc, bởi vì chẳng những có thể nhìn trai đẹp, cửa hàng buôn bán náo nhiệt, rất nhiều người lấy cái tiếng mua cá để đi vào nhưng thực tế chỉ vì muốn nhìn trai đẹp mà thôi. Di chủ tiệm luôn cố gắng trả lời những vấn đề của Sở Chiến, cũng chẳng quan tâm đến việc chồng mình đang tức giận.

Tâm Sở Chiến luôn lo lắng cho cô gái nhỏ ở bệnh viện, sợ rằng cô không nghe lời anh, không an phận và không chịu ngủ? Có ai đến quấy rầy cô hay không? Vết thương trên người có khiến cô khó chịu hay không? Có đang khát nước không. Tất cả các vấn đề cứ xoay quanh người anh, nó khiến tâm tình anh trở nên hoảng loạn, hiện tại Sở Chiến luôn lo lắng những vấn đề này.

Lần đầu tiên anh đi vào chợ cá dơ bẩn như thế, lần đầu tiên chăm chú nghe những người bán hàng bình dân riu rít nói chuyện, bởi vì muốn cho cơ thể Đường Tô Khanh sớm hồi phục, cho nên anh vui vẻ chịu đựng. Giao cho người khác làm lại khiến anh không yên lòng, cái đám thuộc hạ của anh chỉ biết phục tùng mệnh lệnh giết người hay tìm chứng cứ mà thôi.

Nhanh chóng xem qua tài liệu nấu canh, lúc này Sở Chiến mang theo bao lớn bao nhỏ đi về ngôi nhà ẩm áp ở chung cư Giang Lệ. Có kinh nghiệm nấu com ở những lần trước, nên lần nấu canh này đối với Sở Chiến mà nói là tương đối dễ dàng, vừa xem sách dạy nấu canh, vừa nhớ lại những lời đi bán cá nói, rửa nôi, nấu nước, thả cá, để được liệu bỏ khí huyết vào, đập nắp lại. Sở Chiến ra dáng vẻ của một người đàn ông của gia đình đúng chuẩn mực.

Qua một lúc, Sở Chiến lại lần nữa xuất hiện trong bệnh viện Nhân dân thành phố S, tay trái cầm một bình thủy, bên trong chứa súp mà anh vừa hầm, tay phải cầm một cái túi nhỏ, bên trong là quần áo anh mang đến để giúp Đường Tô Khanh tắm rửa.

Lúc này là thời gian náo nhiệt nhất ở bệnh viện, phần lớn bệnh nhân và người thân đều đang dùng cơm trưa, nghĩ thầm không biết cực cực của anh có nhầm chán không, Sở Chiến bước nhanh về phía trước.

Khi Sở Chiến đi vào phòng săn sóc đặc biệt, cô gái nhỏ đang nằm sắp trên giường say giấc nồng, nghiêng mặt nhìn anh, vẻ mặt đáng yêu vô cùng, anh đặt những món đồ trong tay xuống bàn, Sở Chiến vừa đem canh ra chén vừa nói chuyện phiếm cùng cô: "Đói chết cực cực của anh rồi hả! Lúc anh không có mặt em làm gì đó?" .

Trong giọng nói tràn đầy tò mò và cung chiều, từ lúc tỉnh lại đến nay, Sở Chiến luôn dành cho cô vẻ mặt cưng chiều khiến Đường Tô Khanh cảm thấy có

giống thật lạ, cô không thể xác định được người đàn ông này có phải là chồng của mình không, chẳng biết phải nói gì với anh, chỉ biết sững sờ nhìn anh mà thôi.

Sở Chiến đem canh bỏ đến, ngồi xuống bên cạnh Đường Tổ Khanh, sự bá đạo chẳng cần hỏi han của anh, để cho cô không thích ứng kịp, ngay sau đó là một cỗ mùi thơm quen thuộc, khiến Đường Tổ Khanh nhất thời cảm thấy vô cùng đói bụng, trong lòng thật tò mò không biết anh đã nấu món gì.

Tính cách bá đạo của anh dường như đang từng bước đoạt lấy cõi lòng của cô, từng bước từng bước anh đi vào cuộc sống của cô, giống như vi khuẩn (virus) lan tràn khắp cơ thể cô, rồi dần trở thành một phần không thể thiếu trong cô.

"Em uống hết canh bỏ này nhé, thân thể mới có thể hồi phục lại." Sở Chiến dịu dàng nói, lập tức trở thành một người chồng nhị thập tứ hiếu, đặt chén canh qua một bên, hai tay chống vào tường, nhẹ nhàng đỡ Đường Tổ Khanh dậy, để cho cô ngồi tựa vào người anh, sau đó mới bung chén canh lên, mút một muỗng canh, thổi cho nguội rồi mới đưa đến môi của Đường Tổ Khanh.

Còn Đường Tổ Khanh thì ngược lại, lúc này mới phát hiện tư thế bây giờ của bọn họ rất mờ ám, bên tai nghe rất rõ tiếng tim của anh, nó đập liên hồi, đập thật nhanh, khiến da mặt mông của cô thoáng đỏ ửng, xinh đẹp kinh người.

Mặc dù đã uống thuốc giảm đau, Đường Tổ Khanh cũng không có cảm giác đói, nhưng cảm nhận được mùi canh thơm phức, đột nhiên cô lại muốn nếm thử một chút, nên cô nâng tay lên, muốn cầm lấy cái muỗng trong tay anh đưa vào miệng.

"Đừng động, bị thương vẫn không an phận như thế." Sở Chiến tránh khỏi tay của cô, nhẹ nhàng nói.

Có lẽ lúc ngã bệnh lòng người sẽ có chút yếu đuối, hơn nữa người đàn ông này dùng giọng cung chiêu để nói chuyện với cô, cộng thêm tay cô tạm thời bị đau, Đường Tổ Khanh chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nếu đổi lại là ngày bình thường, cô sẽ không như thế, cô sẽ đưa cho anh một ánh mắt lạnh lẽo.

Mặc cho Sở Chiến đưa canh bỏ tới, Đường Tổ Khanh chỉ uống một chút, trong lòng cảm thấy canh này không tệ, muốn anh lần sau sẽ làm món canh này cho cô uống tiếp.

Cuộc sống dưỡng thương ở bệnh viện của Đường Tổ Khanh ngày nào cũng là canh, không biết Sở Chiến tìm đâu ra nhiều nồi canh như thế, Đường Tổ Khanh uống canh riết thiếu điều muốn phun ra ngoài, so đo hồi lâu, tên con trai nào đó ra oai "rất bỏ thân thể, phải uống nhiều."

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ đang nằm trong ngực mình, tâm tình nhất thời trở nên vui vẻ, nhưng tâm tình này kéo dài không quá năm phút đồng hồ. Nguyên nhân là đột nhiên xuất hiện một người đàn ông lôi thôi lếch thếch và một cô bé chừng năm sáu tuổi, con kỳ đà lớn kia cứ đâm đầu vào phòng cô, không để cho Sở Chiến thoát mái hương thụ thể giới hai người?

Trong lòng suy nghĩ, an ninh bệnh viện quá kém, tùy tiện cho người lạ đến đây là sao, không phải anh xem thường người nghèo, mà là hai người trước mắt này anh chưa từng gặp qua, nên chẳng biết có phải bọn họ vào nhầm phòng hay không.

Sở Chiến không thèm nhìn đến hai người đang gõ cửa, cho Đường Tổ Khanh uống xong muỗng canh cuối cùng, sau đó thận trọng cầm khăn giấy lau cái miệng nhỏ nhắn của cô, càng lau đôi mắt anh càng mờ ám, càng nghĩ đến cái miệng nhỏ vô cùng mê người, buổi sáng mới thường thức xong cái miệng đó, nhưng hiện tại anh lại muốn 'ăn' tiếp tục.

Ở công trường gặp chuyện như thế, Tờ Kế Nao sớm đã bị xa thải rồi, kết quả là tiền lương làm việc mấy ngày qua không có, chủ thầu mắng chửi anh xong rồi đuổi anh đi, lệnh cho anh đến cầu xin Phó Thị trưởng tha thứ, từ đầu anh cũng đã muốn tự mình gánh chịu sai lầm này rồi.

Mấy ngày nay, anh và đứa con gái nhỏ đến qua đêm tại phòng chờ của trạm xe lửa, nếu như không phải là bởi vì không biết phải đối mặt với cô như thế nào, anh đã trở về quê nhà rồi, tiền bạc trên người đều phải để ăn cơm, cho nên mới không thể ngủ ở đâu khác ngoài phòng chờ của trạm xe lửa.

Sáng sớm hôm nay, lo lắng thân thể con gái nhỏ không chịu được, Tờ Kế Nao mới đến đây, anh quyết định dẫn con gái tới nói lời xin lỗi và cảm ơn với Phó Thị trưởng, vì vậy đã trở thành kỳ đà cản mũi trong mắt Sở Chiến.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Vợ yêu! Em nên nghỉ ngơi rồi

Một tay Tờ Kế Nao lôi kéo bé gái đang khiếp đảm, một tay không biết làm sao đành phải nín lấy quần áo mình, len lén nhìn một màn ôn nhu bên giường, trong lòng thật tò mò, cái người đàn ông cao lớn giống như đại minh tinh kia là ai? Trong lòng Tờ Kế Nao e ẩm nghĩ tới một màn trước mắt, họ thật xứng là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Bé gái theo Tờ Kế Nao bôn ba nhiều năm nên mặc dù nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện, dầu vậy thì vẫn chỉ là một đứa bé, nghe mùi thơm của canh trong không khí, thấy một tay Sở Chiến đang cầm chén canh, một tay anh cầm thìa chuẩn bị đưa lên miệng Đường Tổ Khanh, cô gái nhỏ chừng năm sáu tuổi lập tức nuốt nước bọt.

Nhìn thấy bộ dáng thèm thường của con gái mình, trong lòng Tô Kế Nao nhất thời khốn quẫn không dứt, vì tiết kiệm chút tiền ăn cơm, sáng sớm và buổi trưa anh chỉ cho bé ăn hai cái bánh bao, mà chính anh cũng chỉ được một cái bánh bao, cảm nhận được mùi thơm kia lòng anh cũng cồn cào.

Nhìn một chút người đàn ông anh tuổi đang mặc bộ quần áo lôi thôi lếch thếch, lúc này Tô Kế Nao mới lĩnh ngộ được cô và người đàn ông kia không cùng đẳng cấp với anh, trông mắt Tô Kế Nao nhất thời trở nên chán nản.

Nhưng anh hiểu được mục đích lần này mình tới đây, nhìn người đàn ông kia dường như chẳng mấy vui mừng khi anh đến, Tô Kế Nao thấp thỏm mở miệng nói: "Phó Thị trưởng, thật xin lỗi, lần này là do chúng tôi sai, cô cũng đừng. . . . .". Nằm tại đây.

Lời còn chưa nói hết, đã bị Đường Tô Khanh cắt đứt, chỉ thấy cô đang nằm trên lòng ngực người đàn ông kia, bỗng mỉm cười nhìn anh và bé: "Ăn cơm chưa?".

"Hả?" Tô Kế Nao không kịp hiểu suy nghĩ của cô, chỉ có thể lo lắng phát ra câu hỏi mang theo kinh ngạc, nếu như anh không có nghe lầm, dường như Phó Thị trưởng mới vừa hỏi anh ăn cơm rồi chưa? Nhưng anh tới đây là để xin lỗi, chẳng lẽ cô chưa nghe rõ ý trong lời nói của anh sao?.

"Nơi này còn một chút canh, không ngại thì ăn nó giúp tôi đi." Đường Tô Khanh cười nhạt một tiếng, đỏ mặt, quay đầu, nhẹ giọng hỏi người đàn ông bên cạnh: "Trong nồi của anh còn canh không?", giọng nói thật nhỏ, như chỉ để cho hai người có thể nghe thấy.

Nhìn ánh mắt sáng quắc mang theo vẻ mong đợi của cô, biết cô tốt bụng muốn giúp người, đứa bé nghe thế nuốt nước miếng một cái ực, làm sao bé lại không nghe được lời nói kia? Sở Chiến không đành lòng, cố đem lời nói 'canh này chỉ thích hợp cho bệnh nhân uống' nuốt xuống, thờ dài một tiếng nói: "Còn rất nhiều".

Nói xong câu đó, tâm tình Sở Chiến có thể nói là vô cùng ghen tỵ, anh nghiêm túc nấu canh bổ, là muốn để cho cục cưng của anh uống, thế mà nay lại cho vào bụng người khác, anh không cảm tức mới là lạ?!

Mới vừa nghe những lời của Tô Kế Nao nói, hình như là tới đây để xin lỗi, nghĩ đến chuyện người trước mặt dường như là người làm tổn thương cục cưng của anh, trông mắt Sở Chiến càng trở nên sắc bén, không tự chủ mà phát ra hơi thở lạnh lẽo, lạnh lùng liếc về phía người đàn ông đang đứng ở cửa. Trong lòng suy nghĩ, hẳn ta dám làm tổn thương cục cưng của anh, hiện tại còn thừa dịp cô ăn cơm đến đây đoạt lấy thuốc bổ của cô, thật là đáng hận.

Thật ra thì Tô Kế Nao cũng rất oan uổng, làm sao anh biết được đây là thời gian ăn cơm trưa và nghỉ ngơi của cô, anh ăn sáng xong liền dắt theo con đến đây, đi hơn hai tiếng mới đến được đây.

Đường Tô Khanh nằm trên người của Sở Chiến cũng cảm thấy sự lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể mình, cho là anh không vui khi cô lấy canh bổ anh nấu cho cô mang cho người khác uống, không biết tại sao, trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái, nhẹ nhàng giùng giàng muốn nằm xuống gối.

"Đừng động, mới vừa uống canh xong liền nằm sẽ bắt lợi cho tiêu hóa." Sở Chiến cau mày, nghiêm túc nói, ôm thân thể nhỏ bé của cô, trong giọng nói tràn đầy sự quan tâm dành cho cô.

Đường Tô Khanh nằm trong ngực anh, đột nhiên không dám động đậy nữa, nghĩ đến tư thế hiện tại của bọn họ, lỗ tai cô liền nóng lên, nhìn Sở Chiến một hồi sẽ khiến cô ý loạn tình mê.

"Tôi đã no rồi, trong bình thủy vẫn còn canh, vứt sạch thì lãng phí quá, một chút nữa hai người lấy về ăn đi!" Đường Tô Khanh cười nhạt nói, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như thể phát sáng, càng khiến cô động lòng người hơn.

Tô Kế Nao nhìn mặt của cô, không tự chủ được gật đầu, trong lòng giống như có một đóa hoa nhỏ xinh đẹp tỏa ra hương thơm ngào ngạt, vô cùng vui vẻ, cô không có trách anh, thật là tốt quá!

Sở Chiến ngậm mình trong bình dấm chua, cố gắng thu tất cả vào mắt, lần này lại cảm thấy không vừa lòng khi cô cười với người khác, hơn nữa người kia còn có thể là tên đầu sỏ chuyên gây chuyện, anh liền dịu dàng sờ sờ mái tóc của cô, thâm tình và cưng chiều nói: "Vợ yêu, em nên nghỉ ngơi rồi".

Đường Tô Khanh hoàn toàn không để ý tới quý kẻ đồ dành của người đàn ông kia, cô đã ngủ cho tới giờ này rồi, không muốn ngủ tiếp vì vậy trực tiếp nói: "Em còn chưa mệt".

Mà đầu óc Tô Kế Nao như ngừng hoạt động, cứ mãi nghĩ về câu nói kia của Sở Chiến, giờ mới hiểu được thì ra cô đã lập gia đình, nhất thời thần sắc trở nên ảm đạm, trong lòng khẽ nhói đau.

Dù là cô chưa lập gia đình, thì anh và cô cũng chẳng thể nào có hy vọng, người ta có bối cảnh, có tài sản lớn, làm sao có thể thương anh, trong lòng Tô Kế Nao mang theo tự ti, thầm nghĩ.

Đối với tình cảm, Đường Tô Khanh là người phản ứng chậm lụt, hoàn toàn không hiểu được những chuyện kia. Mất mấy giây cô mới dần hiểu, thì ra hai người đàn ông này đã âm thầm giao chiến, cuối cùng thì người đàn ông vừa phúc hắc, vừa bá đạo mang tên Sở Chiến toàn thắng.

"Người bạn nhỏ, em tên là gì?" Đường Tô Khanh dịu dàng hỏi cô gái nhỏ, đứa bé này rõ ràng rất muốn uống canh, cũng không mở miệng, chỉ cứng rắn nhìn cô, như vậy đã chứng tỏ bé hiểu chuyện hơn nhiều đứa bé khác rồi, khiến cho cô phải tự chủ động mà hạ thấp giọng nói.

Có lẽ bé biết Đường Tô Khanh vì cứu bé mà quên mình, còn đưa canh ngon cho bé uống, còn nở một nụ cười dịu dàng với bé, biết đó không phải là người xấu, vì vậy cô gái nhỏ giong giọng nói: "Chị ạ, em tên là Nhân Nhân, cảm ơn chị đã cứu Nhân Nhân".

"Nhân Nhân hả, ngày đó em không bị thương gì chứ?" Đường Tô Khanh dịu dàng hỏi, cũng chẳng hiểu sao lại để cho một đứa bé thoải mái đi lại ở công trường, nếu ngày đó cô không đi tuần tra, sợ rằng lúc này – người nằm đây chính là cô bé kia, suy nghĩ một chút cô đã cảm thấy sợ rồi.

Cô gái nhỏ lắc đầu một cái, thản nhiên nói: "Chị bị thương, người chủ thầu đã đuổi ba và Nhân Nhân đi rồi, nói rằng phải đợi chị lành bệnh rồi mới quyết định được."

"Nhân Nhân! Đừng nghe bé nói bậy." Tờ Kế Nao khẽ quát một tiếng, xoa vạt áo, không được tự nhiên giải thích, hôm nay bọn họ đến đây là để xin lỗi không phải để tố cáo, huống chi Phó Thị trưởng quả thật bởi vì bọn họ mà bị thương, người chủ thầu đuổi bọn họ đi cũng hợp tình hợp lý.

Đường Tô Khanh vốn nghĩ sẽ trách cứ bọn họ sao để cho con nít chạy đến công trình, không nhìn ra sự nguy hiểm ở đó sao? Nhưng nhìn thấy người đàn ông kia vừa rầy con gái nhỏ vừa đau lòng và áy náy. Lúc này cô lại liên tưởng đến tình cảnh của người nông dân nghèo phải bôn ba khắp nơi, đại khái đoán được tại sao bé sẽ xuất hiện ở công trường, cũng hiểu cô gái nhỏ đang nói gì, lập tức bảo Sở Chiến cầm điện thoại đến cho cô, bấm một số điện thoại.

Điện thoại kia, người chủ thầu đem toàn bộ sự tình kể lại cho Đường Tô Khanh, cũng lần nữa củng cố lời hứa sẽ không để chuyện này lặp lại lần nữa, còn nói người đầu sỏ gây chuyện đã bị ông xa thải rồi, xin Phó Thị trưởng tha thứ tất cả... vân vân và vân vân.

Chờ đối phương nói xong, lúc này Đường Tô Khanh mới hạ mệnh lệnh của mình, sau khi cúp điện thoại, cười nói với Tờ Kế Nao: "Tôi đã nói rõ mọi chuyện với chủ thầu rồi, ngày mai anh có thể trở lại chỗ đó làm việc, chỉ là không thể đưa đứa bé ra công trường nữa, dù sao cũng không thể để một bé gái lớn lên ở đó, tôi đã bảo chủ thầu ứng lương trước để anh có thể đi thuê phòng trọ rồi."

Trong lòng Tờ Kế Nao không chỉ là cảm động, anh cũng chẳng biết dùng từ nào để hình dung tâm tình của mình lúc này, những tưởng rằng bọn họ đã đi tới cuối đường rồi, không ngờ lòng dạ Phó Thị trưởng tốt như vậy, chẳng những không trách tội bọn họ, còn giúp anh giữ lại công việc, Tờ Kế Nao bôn ba rất nhiều nơi, trong lòng chỉ có khổ sở, cho tới bây giờ cũng không có ai quan tâm tới anh như vậy, nhất thời cảm động khiến lỗ mũi đỏ ửng, lần này càng thêm hăm mộ chồng của cô, chắc anh tốt lắm mới lấy được một người vợ như cô.

Một tay Tờ Kế Nao dắt tay Nhân Nhân, một tay cầm bình canh nóng, mang theo tâm tình hưng phấn rời khỏi bệnh viện. Bởi vì giải quyết xong mọi chuyện mà tâm tình Đường Tô Khanh rất sáng khoái, cũng chẳng biết mặt của người đàn ông bên cạnh thối đến chẳng có từ nào hình dung nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thùng dấm nhỏ, không thể để người khác đối xử tốt với cô

Từ trong phòng chăm sóc đặc biệt chỉ còn lại hai người, sắc mặt của Sở Chiến vẫn khó coi, một cổ oán khí cùng những việc không vui che giấu trong đôi mắt anh tuấn, thẳng tắp chờ Tờ Kế Nao và Nhân Nhân rời khỏi phòng, tâm tình của anh cũng chưa hồi phục lại niềm hạnh phúc, nguyên nhân là cục cưng bé nhỏ của anh bỏ rơi anh, cứ thế tận tâm với người xa lạ, hơn nữa người đàn ông xa lạ kia còn là người khiến cô phải nằm đây.

Nếu như mới vừa rồi chỉ là Sở Chiến suy đoán Tờ Kế Nao là người hại Đường Tô Khanh bị thương, thì sau khi anh thính tai nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của cục cưng, người này căn bản là tên đầu sỏ gây chuyện, thua thiệt nhất chính là cục cưng anh khi cô lấy đức báo oán.

Biết cô toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, nhưng anh vẫn rất mất hứng, tại sao cô gái của anh cứ phải đi khắp nơi suy nghĩ cho người khác, cô chỉ nên suy nghĩ về anh mà thôi, tâm Sở Chiến ề ảm trầm nghĩ.

Đường Tô Khanh nghĩ tới canh đã ăn lâu như thế, chắc là tiêu hóa tốt rồi, cũng không thể cứ ở trên người anh. Mối cô trở nên ửng hồng, dù khuôn mặt tái nhợt, chậm rãi rời khỏi người anh, nhỏ giọng nói: "Em muốn đi ngủ rồi."

Đường Tô Khanh luôn có những cử chỉ nhẹ nhàng, lần đầu tiên cảm thấy không biết phải làm thế nào, cũng lần đầu tiên nói chuyện với người khác bằng giọng vô lực, như cô gái nhỏ muốn làm nũng, rõ ràng là đã khiến không khí trở nên mập mờ, dường như cô chẳng còn là cô nữa, Đường Tô Khanh vô tội thầm nghĩ.

Sở Chiến nhìn gương mặt mê người kia, cộng thêm mới vừa ghen tức, đòi nào chịu lập tức thả cô ra, hai tay nâng cái đầu nhỏ của cô lên, bá đạo hôn lên cái đôi môi đỏ mọng của cô. Cũng như tính cách của anh, đầu lưỡi bá đạo và mãnh liệt xâm chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, cuốn lấy vị ngọt ngào của bờ môi Đường Tô Khanh, tới tới lui lui quét ngang quét dọc hàm răng của cô, mạnh mẽ và khắc sâu, nụ hôn cuồng dã biến thành liếm láp cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng gặm cắn, đầu lưỡi chu du khắp nơi, chơi đùa, chưa học đã tự hiểu đó là thiên tài của Sở Chiến. Anh triền miên thăm dò mật dịch trong miệng cô, từng bước từng bước dẫn dụ cô trầm luân cùng anh.

Nụ hôn này kéo dài hồi lâu, lâu đến độ Đường Tô Khanh cho là mình đã hít thở không thông mà chết đi, lúc này Sở Chiến dù chưa thỏa mãn nhưng phải buông cô ra, ôm cơ thể nhỏ bé của cô vào trong ngực, nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp cùng nhịp tim của mình. Nếu như không phải là bận tâm về những vết thương trên người cô, Sở Chiến hận không được lập tức đem cô ăn vào trong bụng.

Sở Chiến chính là người có tính cách như thế, không yêu thì thôi, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua trong thuận hòa và sạch sẽ; nhưng một khi yêu ai đó rồi, trong đầu lập tức có những tư tưởng lệch lạc, miệng đầy lời tâm tình, có thể biến ngay thành một sắc lang đẳng cấp, dĩ nhiên anh chỉ là sắc lang với người phụ nữ anh yêu mà thôi.

Bây giờ Đường Tô Khanh bị hôn đến hồ đồ, mới vừa rồi là người chồng trên danh nghĩa của cô đó sao?!, đừng nói đến chuyện anh bá đạo như thế nào, nụ hôn của anh nói bóng như thế, trước kia cô chưa từng cảm nhận qua một nụ hôn đơn giản, đây có thể xem là nụ hôn đầu tiên của cô, đáng chết là mới vừa rồi cô lại như kẻ cùng anh trầm mê, cô đột nhiên cảm nhận được sự kỳ quái của người đàn ông bên cạnh, đầu óc của cô đúng là hồ đồ rồi.

Đường Tô Khanh thờ hồn hèn tựa vào lồng ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập dữ dội, nghi vấn đầy đầu, chẳng lẽ người đàn ông này bị uống xuân dược rồi hả? Dù sao bọn họ kết hôn đã mấy năm cũng không cùng nhau làm chuyện đó, mà lúc trước anh vẫn luôn làm bạn bên cạnh ông nội, căn bản rất khó mà gặp cô gái nào khác, nghe nói người đàn ông tự phát tiết mãi sẽ gây nguy hại cho cơ thể, chẳng lẽ anh muốn phụ nữ sao?

Sở Chiến biết với phụ nữ phải dùng tâm, không thể vội vàng, phải từ từ, giống như là ma túy phải khiến cô gái kia càng ngày càng nghiện anh, cuối cùng là không cách nào rời bỏ anh; làm một người lãnh đạo, cái anh am hiểu nhất đó chính là cách để lấy lòng người khác, đối với cô gái mình yêu mến, anh không ngại dùng nhiều thời gian để theo đuổi.

Thời điểm Đường Tô Khanh còn đang suy nghĩ miên man, Sở Chiến đã đặt cô nằm xuống giường êm ái, sau đó đi lấy thuốc giảm đau chuẩn bị đút cho cô theo kiểu miệng đối miệng..., nghĩ đến chuyện có thể lần nữa hưởng thụ vị ngọt ngào trong miệng cô, vậy mà Đường Tô Khanh giống như là biết anh muốn làm gì, khi anh chuẩn bị ngâm thuốc vào trong miệng, Đường Tô Khanh lập tức mở miệng nói mình sẽ tự uống thuốc, điều này làm cho Sở Chiến thất vọng.

Sau khi uống thuốc xong, Sở Chiến bắt đầu sửa sang lại những quần áo anh mang đến cho Đường Tô Khanh, bộ nào cũng là anh đặc biệt chọn lựa, những quần áo mặc ở nhà, mềm mại và thoải mái, có một ít là anh tự mình mua, toàn là những bộ quần áo đôi, chút tâm tư này của Sở Chiến, Đường Tô Khang ngu ngốc nào có hay biết.

Nhìn anh cứ như ở trong nhà mình, từng món đồ phóng bừa bãi khắp nơi, Đường Tô Khanh đột nhiên cảm thấy nếu như người đàn ông này có thể để cho cô động lòng, hình như cũng không tệ lắm. Nhưng cái ý nghĩ này hoàn toàn bị đẩy ngã khi Sở Chiến lấy từ trong túi ra một cái quần lót khêu gợi, người đàn ông này sao lại đem cái quần lót ấy tới đây, hơn nữa còn dùng ngón tay út câu một cái quần lót sáng ngời đó, động tác vô cùng tà ác

Trong lòng Đường Tô Khanh nghĩ như vậy, miệng cũng không tự chủ nói ra, rước lấy ánh nhìn nghi ngờ của Sở Chiến, anh ngẩng đầu lên hỏi: "Cục cưng không cần mặc quần lót sao?", giọng nói thuần khiết đến làm cho người ta không tìm được tí mờ ám nào, nhưng giờ phút này trong lòng Sở Chiến cũng đang lẩn lộn, nếu không phải cái kia thực là gió nhẹ nước chảy, đã sớm bắt đầu la ầm lên rồi, hận không thể lập tức đi vào người cô, bối xem cô có mặc quần lót hay không, trong lòng xao động không dứt.

Giờ phút này Đường Tô Khanh đã chết mắt rồi, cả khuôn mặt như nhuộm màu đỏ máu, xinh đẹp và bắt lực, vô cùng mê người, trong lòng cô nghĩ đến chuyện người đàn ông kia cầm quần lót cô tới đây, vậy chẳng phải anh đã mở tủ quần lót của cô sao, khêu gợi, khá ái. Đường Tô Khanh nghĩ xong muốn chui xuống đất trốn ngay lập tức.

Chỉ thấy Sở Chiến chẳng muốn buông tha cho cô, cảm thấy sự then thưng của cô sinh động hơn rất nhiều cô gái khác, khá ái không được, nghiêm trang nói: "Cục cưng, hiện tại sau lưng bị thương, không thích hợp mặc nội y, cho nên anh không đem vật nhỏ đáng yêu kia đến."

Trên mặt Đường Tô Khanh đã đỏ giống như mông khi, cô không bao giờ được như thế nữa, nhưng cô chẳng biết mình sai ở chỗ nào, cô cảm nhận được thời điểm người đàn ông kia cầm quần lót cô lên, con mắt lóe sáng như thể muốn ăn sạch cô, điều này làm cho lòng cô nhất thời trở nên tê dại, trái tim bùm bùm nhảy càng mạnh hơn, nhắm mắt lại làm bộ ngủ, chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ giả vờ nhắm mắt lại, khước miệng khêu gợi giờ lên, tâm tình tốt vô cùng.

Xem ra cục cưng của anh là bệnh nhân cũng tốt, Sở Chiến quyết định không gây chuyện với cô nữa, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, đến lúc đó sẽ đem cô gái nhỏ nuôi cho mập, như thế anh mới có thể sớm hoàn thành khát vọng ăn thịt của mình, đến lúc đó sẽ rất vui! Nghĩ như vậy, Sở Chiến gấp quần áo lại, cất vào tủ, nhẹ nhàng đi tới bên giường, cúi đầu hôn một cái thật kêu lên cái trán trơn bóng của cô, sau đó yên tĩnh rời khỏi phòng, đi làm chuyện của mình.

Mới bắt đầu là Đường Tô Khanh làm bộ ngủ đến cuối cùng thanh thần ổn định ngủ thiếp đi, sáng khoái ngủ một giấc thật tốt, kể từ khi nhận chức Phó Thị trường, đã lâu cô chẳng được ngủ an ổn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vấn đề đi nhà vệ sinh, tới chơi

Đường Tô Khanh vì mắc tiểu mà từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, trải qua việc nghỉ ngơi thật tốt, sắc mặt trở nên hồng hào hơn rất nhiều, không giống như là người bị thương nặng, cô mở cặp mắt quét nhìn chung quanh, chẳng thấy bóng dáng chồng cô ở đâu cả, nhìn ánh mặt trời đã ở trên đỉnh đầu, xem ra mới đến trưa rồi, cảm giác dường như mình đã ngủ rất lâu nhưng không ngờ vẫn còn sớm như thế.

Đường Tổ Khanh nhỏ hết kim tiêm trong tay mình, nhẹ nhàng chống thân thể lên, có mấy lần vì không cẩn thận mà động đến vết thương, đau đến khiến cô thờ đốc, phải buông động tác còn lại, nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Giờ phút này cô cảm thấy thật may mắn vì không có chồng mình bên cạnh, nếu không dựa vào những thay đổi gần đây của anh, cô phỏng đoán là anh sẽ kiên quyết ẵm cô vào nhà vệ sinh, anh nhất quyết sẽ không cho cô tự đi, đến lúc đó thì xấu hổ chết mất.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình cô dùng tốc độ rùa bò để đến nhà vệ sinh, đột nhiên đáy lòng cảm giác có chút uất ức, có thể là gần đây bị Sở Chiến cưng chiều quá, động một chút là cô lại cảm thấy mình yếu ớt, mà bản thân Đường Tổ Khanh cũng chẳng biết, chỉ biết là vừa rời khỏi giường cô lại nghĩ không biết người đàn ông kia đã đến đâu rồi, sao ra ngoài lâu thế mà chưa trở lại.

Chống thân thể lên, Đường Tổ Khanh lấy tư thế đang nằm trên giường di chuyển đến cạnh giường, chân trắng nõn thả xuống đất để dò xét, rốt cuộc đã tìm được giày của cô, chân bị băng bó nên chẳng có sức lực mang giày, chỉ có thể dùng sức lực của mình cố gắng chống đỡ thân thể của mình, cốt yếu là có thể đi đến nhà vệ sinh.

Đường Tổ Khanh bị thương khắp cơ thể, khi cô đưa hai chân xuống đất tìm giày, cả người cựa mạnh đứng lên, chỉ mấy giây sau, đôi chân nhất thời trở nên vô lực, cả người lập tức ngã xuống đất.

Sở Chiến thừa dịp cô gái nhỏ ngủ trở về nhà làm một ít công việc, anh hằm xong chút canh mới là vội vàng chạy đến bệnh viện, khi anh vào đến phòng bệnh, đúng lúc nhìn thấy một màn nguy hiểm kia, bị sợ đến trái tim lập tức ngưng đập, bất chấp tất cả chạy đến bên cạnh cô gái nhỏ, trái tim anh như nhéo lại.

Khi đã ôm cô thật chặt vào trong ngực, tâm Sở Chiến mới ngừng nhảy đùng đùng, nghĩ thầm nếu như anh không kịp tiếp lấy người cô, đoán chừng vết thương vốn vừa mới tốt lên của cô đã chồng chất thêm nhiều vết thương nữa, suy nghĩ đến chuyện đó, cõi lòng anh lập tức hoảng sợ.

Sở Chiến nghiêm mặt, mang theo một vẻ nghiêm nghị không được cãi lời, lập tức ôm Đường Tổ Khanh trở về giường, sau đó xoay người đem bình cách nhiệt vừa vứt xuống gạch đặt lên bàn, may nhờ bình cách nhiệt có đầy nắp cẩn thận, nếu không thời gian và tâm tư anh dùng để nấu canh cho cô đã lãng phí cả rồi, Sở Chiến thầm nghĩ, thận trọng cầm bình cách nhiệt lên đi đến bên cạnh cô.

Đường Tổ Khanh nhìn anh đang mang theo bộ bình cách nhiệt đi tới, không đoán ra về mặt của anh đang suy nghĩ gì, đáy lòng nhất thời ề ề, cô không hiểu vì sao anh lại như thế, chỉ cảm thấy không thoải mái, vốn nghĩ kêu đau sẽ khiến anh chú ý đến cô, đảo mắt suy nghĩ một chút cảm thấy như thế cũng không đúng, không cần thiết làm như vậy, thế là cô chỉ biết nằm lỳ trên giường mà thôi.

Đường Tổ Khanh không nghĩ tới chuyện không lâu sau đó, khi cô yêu một tên con trai nào đó, đừng nói đến chuyện làm như thế để lấy được sự chú ý của anh, chính là chu mô làm nũng cũng là chuyện rất thường xảy ra.

Sở Chiến nhìn cô tự tiện đứng lên thiếu chút nữa để mình bị thương, kết quả chẳng thêm giải thích với anh dù chỉ một lời, một thân buồn bực không nói lời nào, làm cho anh dù tức giận cũng chẳng biết phải làm gì, thờ dãi một tiếng, bất đắc dĩ lại cung chịu cảm lấy canh bỏ đến bên cạnh cô, chuẩn bị đỡ cô dậy ăn canh tiếp tục.

Cảm thấy một bóng đen bao phủ lấy mình, Đường Tổ Khanh điều chỉnh tâm tình, sau đó lạnh nhạt nói: "Mới vừa rồi không phải đã ăn canh rồi sao? Tôi no rồi".

Nghe vậy, Sở Chiến nhất thời rơi vào trạng thái đề phòng, cho là lúc anh không có ở đây, có ai đó đến thăm cô, trong lòng ngực tràn đầy ghen tức, trông mặt sắc bén quét khắp phòng bệnh, phát hiện không có gì khác thường, mặt không biến sắc hỏi "Mới vừa rồi có ai tới đây sao?".

"Không phải trước đó anh đã nấu canh đem đến rồi sao, mặc dù cuối cùng cho cha con đưa bé kia, nhưng trước đó nữa em đã uống một chén to rồi." Đường Tổ Khanh không giải thích được nói, một ngày uống nhiều canh như vậy, rồi lại uống nhiều thuốc nữa, làm cho cô chỉ có thể nghĩ đến nhà vệ sinh.

"Mới vừa rồi? Đem canh cho người khác uống là ngày hôm qua, cái con sâu nhỏ, lười ngủ như thế, ngủ cả ngày rồi còn chẳng hay, vẫn chưa đói sao?" Sở Chiến bất đắc dĩ cung chịu nói, lúc này gương mặt cô càng thêm khả ái động lòng người, muốn giận cô cũng chẳng thể giận được.

"Một ngày một đêm? Lâu như vậy, tại sao không gọi em tỉnh lại." Đường Tổ Khanh không biết xấu hổ nói, tâm tình bởi vì sự dịu dàng của anh mà trở nên vui vẻ.

Sở Chiến đỡ cô dậy, cho cô nằm trên ngực của mình, sờ sờ cái mũi nhỏ của cô, vô cùng cung chịu nói: "Ngủ thiếp đi tốt hơn, có lợi cho vết thương, hiện tại uống chút canh đi, dưỡng bệnh tốt mới sớm hết bệnh", thuận tiện nuôi cho thân thể mập mạp chờ anh tới ăn, trong lòng anh bổ sung thêm một câu.

"Vậy em cũng không uống." Đường Tổ Khanh vờ vờ, uốn éo chẳng tự nhiên trong lòng của anh, cơ thể vì có một người đàn ông nữa bên cạnh mà trở nên cứng nhắc, hơn nữa còn rất nóng, chọc cho người cô dù ở giữa mùa đông cũng cảm thấy ấm áp.

Sở Chiến rên lên một tiếng, khàn khàn nói: "Đừng động! Ngoan ngoãn ăn canh!", cô gái nhỏ này định hành hạ anh đến chừng nào đây, chỉ khẽ nhúc nhích, cũng khiến anh có cảm giác, trong đầu anh mãi trong tư đến cô, hận không được giải quyết cô ngay tại chỗ, nếu cô còn tiếp tục động đây, anh xác định sẽ không thêm kiềm chế nữa mà biến thành cảm thú, ăn cô ngay lập tức.

Nghe được âm thanh biến hóa của anh, Đường Tổ Khanh coi như trẻ nãi nữa cũng biết người đàn ông bởi vì sự cử động của chính cô mà dâng lên dục vọng, gương mặt trái xoan lớn chừng bàn tay lập tức chuyển màu hồng, khuôn mặt đỏ ửng đến mang tai.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ đang nằm ở trong lòng ngực mình, cho dù cả đầu nhỏ đều chui vào ngực anh, thế nhưng mắt lạnh của anh vẫn nhìn thấy vết đỏ hồng trên tai cô, hậu kết (cổ họng) nuốt ừng ực những ngụm nước bọt, nuốt rồi lại nuốt, lòng không ngừng xao động.

"Nhưng em muốn đi nhà vệ sinh." Đường Tô Khanh nghĩ phải kết thúc chuyện lúng túng này, vô tội nói, sau khi dứt lời, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, đã nói không nên đề cập đến chuyện kia, giọng nói cứ mãi mập mờ là sao.

Cốc cốc cốc. . . . .

Đang lúc trông mắt Sở Chiến sáng lên những nghi ngờ, cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ vài tiếng.

Đường Tô Khanh cảm kích nhìn về cửa phòng, nhẹ nhàng hô: "Mời vào!".

Lần này Sở Chiến không có cảm giác gì nữa, một mặt bởi cô gái nhỏ giống như hận không thể thoát ngay khỏi người anh; mặt khác, người tiến vào làm cho anh vô cùng khó chịu, coi như đối phương có hóa thành tro, anh cũng có thể nhận ra đây chính là ngài thị trưởng luôn tìm cách lấy đi cục cưng gia bảo của anh.

Đến thăm bệnh lại còn ăn mặc lịch sự thế làm gì, khó coi muốn chết, Sở Chiến vừa xem xét vừa suy nghĩ, ôm thật chặt lấy cô gái nhỏ, khiêu khích quên đi vẻ mặt mất hồn và chán nản của Thị trưởng, động tác giành giật chủ quyền này nếu bị đám thuộc hạ của anh nhìn thấy, đoán chừng sẽ dọa tụi nó rút con mắt ra ngoài luôn.

Thị trưởng Âu Dương Khiêm đặt một rổ trái cây và thuốc bổ lên bàn, nhìn hai người thân mật như thế, đè những đau khổ trong lòng xuống, mở miệng nói: "Tô Khanh, thân thể khá hơn chút nào không? Chuyện công tác thì em đừng lo lắng, dưỡng thương cho tốt là chuyện quan trọng nhất."

Trong lúc nói chuyện, Âu Dương Khiêm dịu dàng quét một vòng quanh phòng, cái ánh mắt kia chọc cho Sở Chiến không vui, cục cưng của anh sao lại để người ta dùng tia X-quang quét qua, đây tuyệt đối không được.

Đường Tô Khanh gật đầu một cái, lễ phép nói: "Cũng ổn ạ, cảm ơn thị trưởng đã quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Em xác định mình có thể?

Đường Tô Khanh tao nhã và lễ độ trả lời khiến cho Sở Chiến cảm thấy không thoải mái, hơn nữa anh thấy người đàn ông đối diện đang đưa đôi mắt thâm thúy mà có lẽ nhìn cô gái của mình, làm một thằng đàn ông, Sở Chiến vô cùng hiểu tâm tư của người con trai trước mặt, nhưng hắn ta tưởng nhớ đến cục cưng của anh, anh phải để cho các suy nghĩ đó chết thảm.

Thấy hai người cứ mãi trao đổi với nhau, Sở Chiến rất không đúng lúc, mở miệng nói lời dụ dỗ bên tai Đường Tô Khanh: "Cục cưng, không phải vừa rồi em nói mình muốn đi vệ sinh sao? Chịu đựng nhiều sẽ không tốt cho cơ thể."

Miệng của anh dính vào vành tai Đường Tô Khanh, giọng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy, hơi thở nóng rực phun vào tai cô, làm cho cơ thể cô có chút ngửa ngáy, đáy lòng dao động, gương mặt trái xoan nhỏ chừng một bàn tay phủ lên một tầng đỏ ửng, động lòng người hơn bất cứ khi nào.

Âu Dương Khiêm nhìn cô gái mình yêu thích nằm trong lòng ngực của người đàn ông khác, gương mặt đẹp để bởi vì mấy câu nói của đối phương mà đỏ ửng, anh không thể kiềm chế được lòng mình mà nuốt nước bọt một cái, trong mắt thoáng qua tia khổ sở và ảm đạm.

Nếu như anh gặp cô trước, có lẽ giờ phút này cô đang nằm trong lòng ngực của anh, còn anh sẽ không kiêu dè mà gọi cô là cục cưng, canh chừng những biểu hiện của cô. Nhưng cuộc sống không có nếu như, lần này nhất định anh phải xoay người rời đi, buông tha cô, trong lòng Âu Dương Khiêm cảm thấy rất chua chát.

Tâm Sở Chiến đặc chí nhìn tình địch của anh, đừng trách anh độc ác, ai bảo người trước mặt để ý cô gái nhỏ của anh làm chi? Đừng nói đến chuyện nghĩ, chỉ nhìn một cái cũng không được phép.

Nhìn ánh mắt khổ sở của Âu Dương Khiêm, làm một đại ca xã hội đen lạnh lẽo và tàn khốc, bá đạo và tuyệt tình sẽ chẳng để cho ai có cơ hội lấy đồ trên tay anh, anh quay đầu hướng phía Âu Dương Khiêm, nhẹ nhàng lễ độ hỏi: "Thị trưởng không ngại đợi chút chứ, hiện tại cục cưng của tôi muốn đi nhà vệ sinh", lời nói của một nhà lãnh đạo mang theo sự cứng rắn, làm cho người ta không thể từ chối.

Âu Dương Khiêm ôn hòa mà nói một câu xin cứ tự nhiên, sau đó ngơ ngác đứng tại chỗ, khôn khéo như anh làm sao không biết là đối phương đang có ý khiêu khích mình, người kia có quyền được khiêu khích, dù sao người kia cũng là chồng trên họ khẩu của Đường Tô Khanh, nên dù anh có khó chịu, ghen tuông thế nào đi nữa, cũng chỉ mình anh bị lừa ghen thiêu đốt.

Giờ phút này Đường Tô Khanh hận không được có cái hố mà chui nhanh xuống đất, cô nghĩ cả đời này thì đây là lúc cô mất thể diện nhất, cô chẳng hiểu

vì sao đạo gần đây chồng cô lại thay đổi như thế, khiến cho cô chẳng thể theo kịp suy nghĩ của anh

Không nhìn thấy cấp trên của cô cũng đang ở đây sao? Sao lại nhớ kỹ chuyện cô muốn đi vệ sinh như thế, hơn nữa đi vệ sinh thì đi vệ sinh, làm gì phải nói ra, để người ta lúng túng như thế.

Mà việc khiến cô càng thêm lúng túng còn ở phía sau, Sở Chiến không nói hai lời, trực tiếp ôm Đường Tổ Khanh theo cách ôm công chúa, suy tính đến phần lưng bị thương của cô, Sở Chiến dứt khoát ôm cô theo cách ôm công chúa đảo ngược, cánh tay trắng kiết mà có lực ôm lấy hông cô, đặt cô nằm trên lồng ngực của anh, gò má của Đường Tổ Khanh càng nóng lên, nói lắp bắp: "em... em tự mình có thể đi, thả, thả em xuống đi!"

Mặc dù bọn họ có quan hệ vợ chồng, nhưng vẫn luôn là hai người khác ngó, nước sông không phạm nước giếng, căn bản chưa có cái nắm tay thân mật nào, chứ nói chi đến chuyện anh đường đường chính chính ăn đậu hũ của cô, những hành động thân mật với người đàn ông này chỉ vừa mới phát sinh sau khi cô hôn mê tỉnh lại.

"Tự mình đi, muốn để mình ngã giống như ban nãy sao? Em xác định mình có thể đi sao?" Sở Chiến hài hước nói, bên khóe miệng vẽ ra một tia cung chiều, cánh tay bởi vì đi bộ, thỉnh thoảng cảm thụ sự mềm mại của da thịt cô, trông mắt của anh thoáng âm trầm, rồi trở nên nóng rực, trong lòng suy nghĩ chỉ có như thế thôi mà đã khiến anh khó khống chế, vậy chờ thêm một thời gian nữa chắc anh sẽ chảy máu mũi không ít, anh phát hiện ra việc căn bản mình đã bị gây nghiện mất rồi.

Đường Tổ Khanh bị anh nói đến á khẩu, chẳng biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể đỏ mặt mà im lặng, mới vừa rồi, khi cô vừa nhắc chân xuống đất, phát hiện ra căn bản mình chẳng có chút sức lực nào cả, nhưng cô không thể cứ như thế để một người đàn ông ầm minh vào nhà vệ sinh, cho dù người đàn ông này là chồng trên danh nghĩa của cô, cái này làm khó Đường Tổ Khanh vô cùng.

Trong nháy mắt cô ngẩng người, Sở Chiến đã ôm Đường Tổ Khanh lướt qua Âu Dương Khiêm, trực tiếp đi tới toilet. Bởi vì thể trọng Đường Tổ Khanh hơi nhẹ, Sở Chiến dễ dàng ôm cô đi vào toilet sau đó rất thuận tiện đóng cửa nhà vệ sinh lại, lưu lại một mình Âu Dương Khiêm một người khổ sở đứng ở bên ngoài, thỉnh thoảng nghe trong phòng rửa tay truyền tới tiếng nói chuyện nho nhỏ, để cho tay anh dăng thành quả dầm, cố gắng để suy nghĩ vọt vào bên trong xuống.

Chỉ thấy Sở Chiến ôm Đường Tổ Khanh, dùng chân nhẹ nhàng mở nắp bồn cầu ra, sau đó đặt cô ngồi trên bồn cầu, tính toán giúp cô cởi quần.

Đường Tổ Khanh kêu lên một tiếng, hai tay ra sức cản tay anh lại, vội vàng lên tiếng: "Em... em mình .".

Trong lòng cô nghĩ đến thật may mắn vì cái mông cô không bị thương, nếu không tình hình bây giờ đúng là lúng túng để không thể lúng túng hơn, hiện tại cô nhìn thấy động tác chuẩn bị của người đàn ông kia, biết rằng tiếp theo sẽ như thế nào, tim không ngừng nhảy bùm bùm, cả khuôn mặt giống như một đoá hoa hồng đỏ rực, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Sở Chiến.

Sở Chiến gạt mày đẹp lên, nhìn đôi tay đang cầm lấy đôi tay của anh, cười hi hi nói: "Em xác định mình có thể sao?"

Đường Tổ Khanh nhìn theo ánh mắt của anh, bị thôi phát hiện hai cánh tay của mình căn bản vẫn không thể cử động, mặt nhất thời như đưa đám, cúi đầu không nói gì.

Sở Chiến mang tính chất bá đạo, lựa lúc cô cúi đầu, nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, giúp cô tuột chiếc quần ra, sau đó sử dụng ánh mắt thâm thúy nói với cô rằng cô có thể đi vệ sinh rồi.

Đường Tổ Khanh bị công tác dụ dỗ làm ảnh hưởng, chẳng theo kịp phải ứng của người đàn ông này, cõi lòng của cô dường như chết rồi, bình thường đi làm đều mặc đồ công sở bảo thủ, đến lộ ra cánh tay cũng khó khăn, thế mà ngày hôm nay lại bị người ta chạm đến ngực, còn hình như chạm đến mông luôn rồi, truyền thuyết nói người bị như thế này là 'thấy hết tron'.

Trong lòng Đường Tổ Khanh cảm giác khó tả, xao động, tê dại, ngượng ngùng. . . . . Cô cúi đầu, dùng giọng mũi nói: "Anh... anh có thể đi ra ngoài không? Nếu anh ở đây... em không được.".

Sở Chiến rất thông minh liền lựa chọn đi ra ngoài trước, bởi vì đối mặt với tình cảnh ướm ắt như thế, anh chẳng thể xác định được là mình có thể kiềm chế nổi hay không, anh gạt đầu một cái, ngoan ngoãn đi ra bồn rửa tay, nhìn thấy tình địch đang đứng tại chỗ, lập tức xoay người về phía cô gái đang ở trong nhà vệ sinh: "Cục cưng, anh đang ở bên ngoài, em khỏe rồi thì gọi anh, anh sẽ đi vào giúp em kéo quần, nhớ bác sĩ nói em không thể động dục tay nhiều."

Đường Tổ Khanh ở bên trong đang giải quyết con mắc tiểu của mình nghe được lời của chồng mình nói, cũng chẳng thấy quá kỳ quái, lo lắng người đàn ông kia không nghe thấy câu trả lời lại lập tức đi vào, vì thế 'ừ' lên một tiếng, trả lời như vậy trong lòng lại nghĩ tới chút chuyện nhỏ của mình, mới không cần anh lo.

Giờ phút này, cô hoàn toàn quên mất cấp trên của mình vẫn còn chờ bên ngoài, cũng không có nhìn thấy Âu Dương Khiêm bởi vì câu trả lời của cô mà về mặt càng thêm âm trầm, sau đó liếc Sở Chiến một cái rồi đi ra khỏi phòng bệnh, lưu lại một mình Sở Chiến đứng đó với cụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sáng sớm, động tình

Kể từ sau ngày Âu Dương Khiêm tới chơi và chuyện ở bệnh viện đã qua nửa tháng, Đường Tổ Khanh bị một tên con trai ra lệnh cưỡng chế, nói rằng phải dưỡng bệnh thật tốt. Nên hiện tại, mỗi ngày trôi qua với cô chỉ có ngủ và uống canh bổ cùng thuốc giảm đau, dĩ nhiên tất cả canh bổ mà cô uống đều do tên con trai nào đó tự làm, nên canh bổ không phải giống nhau như đúc, mỗi ngày một khác nhau, vị thì càng ngày càng hoàn hảo.

Ăn ngon như vậy, uống ngon như thế khiến cho cô càng ngày càng thêm mượt mà (mập mạp í), có vài lần Đường Tổ Khanh cũng rất bất ngờ khi nhìn ánh mắt càng ngày càng thẳng thắn của người chồng trên danh nghĩa của mình, để cho cô càng cảm thấy mình giống như một miếng thịt đang nằm trên thớt, cảm giác là lạ.

Kể từ khi bị thương đến nay đã hơn hai mươi ngày, Đường Tổ Khanh đến xem TV cũng không được, hiện tại thành phố S có những sự kiện trọng đại nào cô đều không biết, bởi vì một tên con trai nào đó bất chấp lý lẽ nói ‘TV có độ phóng xạ rất lớn, bất lợi cho sự khôi phục của vết thương’.

Nên thú giải trí mỗi ngày của cô chỉ là nghe tên con trai nào đó đọc sách, bởi vì cô là một người nổi tiếng ở thành phố S, ngay cả đi ra ngoài tản bộ cũng chỉ đợi đến đêm mới có thể đi, nhưng nói là đi chứ thật ra là bị anh ôm đến vườn hoa và ngồi đó hít thở không khí trong lành.

Tờ mờ sáng, ánh rạng đông như vạch những dây lụa mỏng, tạo thành một vầng quang rực rỡ, những ánh sáng mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, chiếu sáng cả chiếc thảm lam bằng lông cừu đặt ở giữa phòng, Đường Tổ Khanh theo thói quen của mình, thức dậy khi nghe tiếng chim nhỏ riu rít, còn chưa mở mắt đã nghe tiếng sương ống chân kêu rần rã, đây là chuyện nửa tháng qua cô luôn bị.

Bàn tay nhỏ nhỏ cũng sớm được tháo băng, chỉ để lại những vết sẹo màu hồng nhàn nhạt, Đường Tổ Khanh cũng không thêm để ý đến những vết sẹo nhỏ kia, nếu chỉ có những vết sẹo nhỏ mà không chịu nổi, như vậy đến lúc cô tháo hết băng gạc ra thì làm sao sống nổi đây, bị thương nặng như vậy, khẳng định ở nơi miệng vết thương sẽ lưu lại sẹo.

Bản thân Đường Tổ Khanh không thêm để ý đến những vết thương nhỏ thì không có nghĩa là người khác không thêm để ý. Mặc dù Sở Chiến cũng không nói gì, nhưng ngày nhìn thấy tay cô tháo gạc băng, nhìn thấy những vết sẹo kia, anh đau lòng đến không thở nổi, sau đó len lén gọi điện thoại nhờ bạn tốt áo khoác trắng đến xem vết thương của cô có thể dùng được phẩm cà đi được không.

Kết quả bạn tốt lại châm chọc: “Thế nào? Có chút vết thương nhỏ ấy, đã thấy không thích người ta nữa rồi sao?” để cho anh hoàn toàn thay đổi chủ ý, sẽ giữ lại những vết sẹo này, như vậy sẽ nhắc nhở anh không thể để cho cô gái nhỏ này bị tổn thương nữa, điều này làm cho anh quyết định sau này phải bảo vệ thật tốt bảo bối của anh.

Đường Tổ Khanh hít mắt nhẹ nhàng đưa tay ra, trong lúc vô tình sờ tới một vật thể ấm áp, khi còn bé mặc dù Đường Tổ Khanh luôn làm việc theo lý trí, nhưng cô rất sợ những động vật ngoại quái, nghi ngờ mang theo một ít sợ hãi khiến cô lập tức mở mắt ra, một lồng ngực nở nang xuất hiện trước mắt của cô, mà bàn tay nhỏ bé của cô đang bị bàn tay to lớn của đối phương nắm chặt, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

‘Bùm bùm’, tay của cô cảm thụ rất rõ nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến tần số tim đập, mà là vì sao trên giường đơn một người nằm lại có một người khác, xác thực... xác thực... quay qua quay lại xác thực cô đang nằm trên người của một người khác, hiện tại cả người cô đang tựa vào ngực của người đó, đó là lồng ngực vững chãi của một người đàn ông.

Đường Tổ Khanh đề hoảng sợ ở đáy lòng xuống, từ từ ngẩng đầu lên, một gương mặt anh tuấn và to lớn đang say giấc nồng, Đường Tổ Khanh không có phát hiện, khi cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, cô đã thở ra một hơi, bình tâm đến lạ.

"Ukm." Người đàn ông đang ngủ say khê ừ một tiếng, đem cái đầu của mình dựa vào hõm vai cô, hơi thở ấm áp phun trực tiếp lên chiếc cổ trắng nõn của cô, chọc cho lòng cô nóng râm ran.

Sở Chiến ôm chặt thân thể Đường Tổ Khanh, trong chiếc chăn nhỏ, chân anh quấn lấy chân cô, giống như là hai nhánh cây quấn lấy nhau, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Cả người cô bị người đàn ông phía dưới gắt gao ôm lấy, Đường Tổ Khanh có chút không được tự nhiên, nằm đây có thể đếm được tần số tim anh đập, trên cổ truyền đến một hơi thở ấm áp và bàn chân to lớn của anh như cù lét cơ thể cô, hành hạ thần kinh của cô, từ trước cho tới bây giờ cô chưa từng thân mật với anh như thế, hai người cơ hồ hòa thành một, dây dưa mập mờ.

Đường Tổ Khanh đỏ mặt cố tách mình ra khỏi thân thể của anh, ý đồ thay đổi tư thế mập mờ trước mắt, để tránh cho anh tỉnh lại càng thêm lúng túng, không biết những động tác đơn giản của cô đã khiến cho anh kích tình.

Đường Tổ Khanh cảm thấy dưới bắp đùi mình có một cục sắt nóng rực đang chậm rãi lớn lên, cô chưa biết mùi đời, chưa biết phản ứng gì vào thời điểm thế này, chỉ lên tiếng dụi dụi, cả người không biết làm sao, bèn im lặng tiếp tục nằm trên người của anh, trên gương mặt trắng nõn nhanh chóng dính một tảng đồ ừng.

Bị kích thích đến như vậy, Sở Chiến chẳng còn buồn ngủ nữa, cả người rực rạch góc đầu dậy, hết sức hưng phấn, mở cặp mắt đưng tình (hài hòa) ra nhìn cái đầu nhỏ trước ngực mình, rất dễ nhận thấy tên đầu sỏ gây chuyện còn chưa biết anh đã tỉnh lại, bộ dáng bịt tay trộm chuông(*).

Tâm tình Sở Chiến vô cùng tốt, khéo miệng nâng lên một nụ cười khiêu gợi, anh vòng tay qua lưng cô, cẩn thận tránh xa vết thương của cô, đem cơ thể của cô gái nhỏ áp xuống, để cho cả người cô thật gần anh, bên tai anh nghe được tiếng rên khê của cô, biết trong lòng cô gái nhỏ có anh, lòng Sở Chiến

càng thêm vui vẻ, lại hướng người mình lên người cô, hai chân giấu trong chân của anh quấn chặt lấy chân cô, giống như dây leo vịn chặt lấy người cô.

Cô gái nhỏ càng thêm mềm mại bởi vì những động tác của anh, cộng thêm bởi vì bị thương nên không có mặc áo lót, để cho cảm giác của anh càng thêm rõ ràng, bên lỗ mũi truyền một mùi thơm nhàn nhạt, còn có ôn hương nhuyễn thể nằm trong ngực, nơi nào đó của Sở Chiến rục rịch ngóc đầu dậy, cố ý chờ phản phó.

Anh tựa như một đứa bé, cả người cuốn lấy cô, ở trên người cô mải tới mải lui, thành công nhìn thấy gương mặt của cô có thêm những đường tơ máu điểm lệ.

Cọ sát lẫn nhau như thế thật lâu, lâu đến độ Đường Tổ Khanh phải lo lắng có nên thừa dịp anh ngủ thiếp đi nhẹ nhàng đẩy anh ra, lúc này Sở Chiến mới có hành động tiếp theo, chỉ thấy anh kéo vạt áo của cô lên, lục lọi vào bên trong.

Cánh tay cọ qua cọ lại đụng trúng thân thể của cô, khiến cô có vài phần không tự tại, hướng chỉ hiện tại tay anh đang đi vào trong quần áo của cô, vuốt ve mỗi tác da thịt của cô, rồi đi dần lên trên, lần này Đường Tổ Khanh để nổi nóng rồi, chống cơ thể lên, chuẩn bị rời đi, nhưng cô mới chống lên thân thể, lại không hiểu tại sao mình để cho một tên phúc hắc ôm chặt như thế.

Đường Tổ Khanh ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt nóng rực của người đàn ông kia, đầu giống như có một lễ hội hoa ồn ào, suy tư lập tức dừng lại, chỉ có thể ngo ngắc nhìn anh mà thôi.

Trong nháy mắt cô ngẩng người, tay Sở Chiến thành công leo đến chỗ non mềm của cô, không kiêng sợ ngắt một cái dây kiêu khích, khàn khàn nói: "Cục cưng, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.", ý tại ngôn ngoại (ý nằm trong lời nói). Anh là đang nói sáng sớm rất dễ sinh ra động tình, hướng chỉ cô còn nhích tới nhích lui, anh là một người đàn ông bình thường nên chắc chắn phải có cảm giác?!!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tháo băng

Thừa dịp Đường Tổ Khanh sưng sờ, Sở Chiến mon trón lên làn da mịn màng của cô, bắt đầu đòi quyền lợi của mình, gần đây nhìn cục cưng của anh trở nên mập mạp, da dẻ trắng nõn, càng chọc cho anh thêm đói khát, nhưng vì vết thương của cô nên anh chưa thể ăn tươi nuốt sống cô được, nên chỉ biết lạng lẽ xuất ra ngoài. Hiện tại cho dù vẫn không thể khai quật, nhưng nếu muốn có phúc lợi trọn vẹn thì bây giờ anh phải chăm sóc cô thật tốt.

Quay mặt nhìn cô gái nhỏ mà anh yêu thích, Sở Chiến cảm giác dù có đánh cô như thế nào cũng chẳng đủ.

Cánh tay tường đồng vách sắt gắt gao ôm lấy eo của cô, hận không thể đem cô ăn vào trong lòng mình, trong lòng Đường Tổ Khanh phỏng đoán nếu không phải vì phần lưng của cô bị thương, đoán chừng tên đàn ông này đã ăn cô sạch rồi.

Nhưng cô gái nhỏ cứ nhích tới nhích lui trên người anh, cho dù là vô ý, cũng chọc cho anh hưng phấn không thôi, trong lòng biết bây giờ còn không đúng lúc, cho dù đói nữa cũng không thể khai quật cô khi cơ thể cô vẫn đang bị thương, anh đã cẩn thận nghe bác sĩ dặn dò, ngàn vạn lần không thể vì ham muốn nhất thời mà hy sinh hạnh phúc sau này, nhưng hiện tại cái miệng kia vẫn có thể hưởng thụ, anh vừa nhìn vừa nghĩ không biết đến bao giờ mình mới có thể đòi đủ tiền thịt.

(Tịnh Yên: Em vừa edit vừa nghĩ, không biết đến khi nào mới cho bạn đọc ăn thịt được? Anh Sở Chiến ăn chị Tổ Khanh luôn đi cho xong, em thêm ăn thịt rồi.)

Sở Chiến thờ hồn hèn, bờ môi khẽ gọi đặt một dấu hôn hình dấu tây trên chiếc cổ trắng nõn của cô, cực kỳ mê người, khiến cô chẳng dám giãy dụa, bàn tay Sở Chiến lướt qua bộ ngực mềm mại đang quấn băng gạc của cô, đi một đường thẳng xuống phía dưới, vô nhè nhẹ phần lưng cô, khẽ quát một tiếng: "Ngoan, đừng động!" .

Lần này Đường Tổ Khanh để nổi nóng rồi, nhịn không được mà ngằn ra "Thả, buông ra!" .

Sở Chiến tiếp tục hưởng thụ phúc lợi của mình, cũng không đem lời nói của cô để trong lòng, được thủ động càng vui mừng hơn, nụ hôn càng mãnh liệt, chân dầy dứa chặt hơn, lấy hành động thực tế của anh lúc này mà nói là không muốn buông tay, nếu không phải là thân thể cô chưa khỏe mạnh, anh đã sớm nuốt cô vào bụng rồi, dù sao cô gái này cũng là người anh sẽ dùng cả cuộc đời để yêu.

"Giang... Giang Thiếu Hiền, đừng, buông ra, nhớ kỹ thân phận của anh!" Đường Tổ Khanh thờ hồn hèn nói, cánh tay cố gắng đẩy anh ra, nhưng người đàn ông phía dưới lại giống như một thỏi nam châm, ôm cô thật chặt, để cho cô chống đỡ không nổi, chứ đừng nói chỉ là tính chuyện rời giường.

Sở Chiến đang bận rộn, nghe được lời nói kích động của cô, lập tức dừng mọi động tác lại, tức giận lại mang theo cung chịu ngẩng đầu lên nhìn cô gái nhỏ hỏi "Thân phận gì? Cục cưng, em nói cho anh biết xem anh đang mang thân phận gì hả?", hân giờ phút này anh không biết nên tức giận hay nên cao hứng, vui mừng là của cục cưng của anh cũng không có đem cái người tên Giang Thiếu Hiền để trong đáy lòng, nếu không cô sẽ không dùng giọng nói hồ hững như thế, tức giận là anh đã bỏ nhiều công sức như vậy, cục cưng của anh vẫn muốn anh dừng lại, để cho anh cảm thấy mình làm người thật thất bại.

Đường Tố Khanh nhìn gương mặt anh tuần kia trong tức giận có cung chiều, nghĩ tới biến chuyển của anh trong những ngày gần đây, không thể không thừa nhận cô đang đắm chìm trong sự sùng ái của anh, nhưng sùng ái này sẽ kéo dài bao lâu? Nếu một ngày nào đó anh thật sự đem lòng yêu một cô gái nào khác, thì cô phải làm như thế nào? Kết hôn thì cũng có thể ly hôn, chứ đừng nói bọn họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cho nên dù cô có tình cảm với anh cũng không thể cùng anh trăm luan, nếu không cuối cùng người bị thương chỉ có mình cô.

Đường Tố Khanh ép buộc mình phải mở miệng nói ra lời tuyệt tình: "Đừng quên anh chỉ là chồng trên danh nghĩa của tôi, tôi cưới anh chỉ vì ông nội chọn anh mà thôi!", không biết vì sao khi nói xong những lời này, trong lòng của cô rất thấp thòm, cũng chẳng dễ chịu hơn là bao, Đường Tố Khanh thận trọng quan sát vẻ mặt của người đàn ông bên dưới.

Nói không chú ý chỉ là giả, nhưng trong nháy mắt nghĩ đến cái tên Giang Thiếu Hiền kia không phải là của mình, thì lòng anh có chút khổ sở, bây giờ người đàn ông phía dưới cơ thể cô gái nhỏ phải là Sở Chiến.

Mà Sở Chiến anh là ai? Là người tung hoành trong giới hắc đạo, chẳng lẽ anh không thể giữ chân người mình yêu sao? Cũng rắn không được thì mềm dẻo, nếu cuối cùng cứng mềm cũng không được, không phải còn có những cái gọi là bí quyết đeo đuổi phụ nữ sao? Cần hoa tiền anh đều có, không cần nghĩ nhiều biện pháp làm gì, cục cưng này là của riêng anh.

Sở Chiến suy nghĩ như thế, trong lòng không có gì ngăn cản được, bẻ cong ý tứ trong lời nói của cô, vô tội lại phúc hắc nói: "Nếu cục cưng nói chúng ta có quan hệ vợ chồng, như vậy giữa vợ chồng phải có vận động thân thể mới khỏe mạnh được, còn cục cưng ghét bỏ ông xã vì sợ ông xã không đủ sức, thì ông xã hứa sẽ làm cho bà xã không thất vọng.". Dứt lời, anh đặt thêm một nụ hôn cuồng dã trên cổ cô, rồi lan ra khắp khuôn mặt, lỗ mũi, mắt, cái trán, cuối cùng roi chiếc môi đỏ thắm của cô.

Đầu lưỡi linh hoạt lướt qua những chiếc răng, nhẹ nhàng đi vào bên trong, gấp rút thăm dò khoang miệng, quấy rầy chiếc lưỡi thom tho của cô, cùng với cô dây dưa hòa làm một.

Một nụ hôn nóng bỏng khiến Đường Tố Khanh chống đỡ không được, cảm thấy sự khó chịu, cả người vô lực xụi lơ trên người của anh, đừng xem Sở Chiến luôn mang dáng vẻ của quý Tu La đến từ địa ngục, có thể gặp được người trong lòng, thì anh không còn lạnh lẽo nữa, còn có thể nói là nhiệt tình như lửa, dựa vào tự thân mà mãi dĩa chuyện tình cảm nam nữ, hiện tại sau vài màn chiến miệng thì anh được xem là cao thủ 'khóa môi', chỉ kém cõi ở việc chưa phá được phòng tuyến cuối cùng, nhưng anh có lòng tin, ngày đó sắp đến gần rồi.

"Ừ. . . . ." Một nụ hôn đúng tiêu chuẩn, triển miên kéo dài hồi lâu, cho đến khi Đường Tố Khanh kiên trì không nổi, khoe miệng phát ra một tiếng rên nho nhỏ, Sở Chiến mới thỏa mãn buông cô ra, uyển chuyển bởi đây là thánh địa của anh, nụ hôn cuồng nhiệt mang theo hơi thở đặc biệt, khiến cõi lòng của Đường Tố Khanh trở nên tê dại.

Xuống tay chính là không dừng lại, vì trừng phạt cô gái nhỏ mà khiến anh thiếu chút nữa mất vui, anh cũng không tính toán bỏ qua nhanh như vậy, nếu không cô gái nhỏ này sẽ chẳng biết anh là ai, Sở Chiến không kiêng sợ cảm thụ da thịt mềm mại, mịn màng của ai đó, hưng phấn than nhẹ một tiếng.

Sở Chiến vui vẻ, Đường Tố Khanh lại quần bách, cả gương mặt trái xoan trắng nõn bị thêu đến đỏ hồng, hôm nay đã là cực hạn của cô, cho tới bây giờ cô chưa từng cùng bất luận kẻ nào thân mật như vậy, ai có thể tới nói cho cô biết hiện tại bọn họ đang làm cái gì không?

Cốc cốc cốc. . . . . Ngay vào lúc này, cửa phòng sần sọc đặc biệt đột nhiên bị gõ, sắc mặt Đường Tố Khanh từ trắng thành xanh, lập tức nhìn về phía cửa, gương mặt đỏ giống như trứng gà luộc, không biết phải làm sao.

Mặc dù Sở Chiến rất ghét bị người khác quấy rầy, nhưng anh cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, ho nhẹ một tiếng, từ từ giúp cô sửa sang lại mái tóc, nếu như có thời gian, Sở Chiến thật vô cùng muốn dùng nước lạnh giúp cô rửa mặt, tránh cho người khác nhìn thấy sự lúng túng của cô, anh lạnh giọng nói: "Vào đi!".

Một đám bác sĩ mặt áo khoác trắng nối đuôi nhau đi vào, nhìn thấy vẻ mặt chẳng vui mừng của tên con trai nào đó, người đàn ông cầm đầu đám bác sĩ áo khoác trắng đặt tay lên miệng ho nhẹ một tiếng, dùng cách này che giấu nụ cười sắp tràn ra khỏi miệng, bộ dáng nghiêm túc nói: "Bệnh nhân có thể tháo băng gạc sau lưng rồi".

Sở Chiến trừng mắt lạnh, trong mắt có ý cảnh cáo rõ ràng, sau đó mặt không biến sắc lui về phía sau vài bước, tên áo khoác trắng cầm đầu, nhìn về nơi Sở Chiến đang đứng, đúng lúc ngăn cách tầm mắt của các bác sĩ khác.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nếu không anh sẽ thối một chút?

Đường Tố Khanh yên lặng nằm lỳ trên giường; thật ra mạnh mẽ như cô, cho dù đau hơn nữa, khó chịu hơn nữa, khi tỉnh lại cũng không để lộ ra ngoài.

Sau một thời gian quan sát, rất khó tưởng tượng cái cô gái với vẻ ngoài yếu đuối này sẽ kêu đau, nên cái người áo khoác trắng rất hiếu kỳ về chuyện đó, bạn tốt của anh còn tròn mắt tức giận, tính khí siêu cấp nóng nảy nhưng đây là lần đầu tiên Sở Chiến cẩn thận chăm chú cho ai đó như thế, chỉ sợ sợ ý

một chút cô gái này sẽ kêu đau, nếu thế chắc bạn tốt kia sẽ cho anh sống giờ chết giờ cả đời luôn quá.

Đứng bên cạnh là một đám y tá và bác sĩ đang nóng lòng muốn xem “sư phụ” này chữa trị bệnh nhân ra sao, thế mà lại bị người đàn ông kia cố tình che hết, kết quả cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cũng chẳng thể làm gì khác hơn.

"Gần đây vết thương còn đau hay không?" Áo khoác trắng vừa tháo băng gạc ra vừa hỏi thăm tình hình, trông mắt sắc bén nhìn thấy những dấu hình quả dầu tây mập mờ trên cổ cô, trong lòng suy nghĩ về việc đại ca của bọn anh đã quá nhiệt tình rồi, nhìn sắc màu đỏ tươi của quả dầu tây, đoán chừng, mới vừa rồi trong phòng bệnh là những hình ảnh cấm trẻ em xem, nếu không vì sao đại ca lại mang bộ dạng như người chưa thỏa mãn dục vọng thế.

Đáng thương là đại ca của bọn họ chỉ đang thi hành nhiệm vụ mà thôi, chẳng lẽ điều này là sai lầm sao, áo khoác trắng bị thống thẩm nghĩ đến chuyện bọn họ đang làm khó cho người khác.

Nghe vậy, Sở Chiến khần trương nhìn chăm chăm cô, chỉ sợ cô nói một chữ đau, cô gái nhỏ này, chỉ nói thật lòng mình khi hôn mê mà thôi, kể từ sau khi cô tỉnh lại đến nay chẳng hề kêu đau gì nữa, nếu không phải anh nhìn thấy cô khẽ nhủ chân mày, cắn răng chịu đựng thì chẳng thể nào biết được cả; thật đúng khi anh bảo cô gái nhỏ này là một Ninja rùa, cũng không sợ đau.

"Không có đau, trước rất nhột, hiện tại chỉ nhột một chút mà thôi." Đường Tổ Khanh thành thật trả lời, bộ dáng hững hờ giống như cô không hề nói dối vậy.

Sở Chiến nghe được những lời cô nói, mày đẹp càng nhíu chặt hơn, ngày ngày anh và cô đều ở chung một chỗ, thế mà chẳng biết cô cảm thấy nhột ở chỗ nào cả? Sao anh lại vô ý như thế, trong lúc bất chợt lòng anh càng thêm yêu thương cô hơn, còn có chút áy náy.

"Ừ, nhột là chuyện tốt. . . . ." Người áo khoác trắng tự nhiên nói, không ngờ lời còn chưa nói hết, cổ áo anh liền bị đại ca xé nát.

"Đáng chết, cậu không nghe cô ấy nói nhột sao? Khó chịu như vậy mà là chuyện tốt cái gì!" Sở Chiến ra tay, kéo cổ áo của người áo khoác trắng, cắn răng hăm dọa, ánh mắt sắc bén tập kích cơ thể anh, đi vào trái tim anh, khiến tim anh đập thình thịch.

Những người vốn bị ngăn phía sau nhìn thấy một mảnh ánh sáng mờ ảo, mà bên trong ánh sáng kia, bọn họ nhìn thấy sư phụ mà mình sùng bái đang sợ hãi vì bị người kia mắng chửi, điều này làm cho bọn họ rối rít chắt lưỡi và hít hà, người áo khoác trắng trước mặt chính là sư phụ của bọn họ sao? Hay là người khác giả mạo? Một nhóm đứng bên ngoài đồng loạt suy nghĩ.

Thấy áo khoác trắng đang đưa đôi mắt cầu cứu nhìn về phía sau, Sở Chiến lập tức quay đầu lại, kết quả nhìn thấy đám người bị anh ngăn ở bên ngoài đang đưa mắt nhìn cánh xuân của cục cưng anh, anh đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn bọn họ, và đặc biệt thấy bọn họ đang dùng ánh mắt ‘mê sắc’ nhìn cô gái nhỏ ở đầu giường, lần này Sở Chiến thật sự điên rồi, bỏ tay đang nắm cổ áo của người áo khoác trắng xuống, bước một bước dài tiến lên ngăn trở đám đàn ông kia, giận dữ hét: "Cút!"

Đám bác sĩ và y tá vừa xem xong cảnh ban nãy, mọi người không biết phải làm sao, áo khoác trắng vô tội sờ sờ cái mũi của mình, ho nhẹ một tiếng, mắt tự nhiên lên tiếng: "Các người ra ngoài chờ tôi, nhớ rằng, vừa rồi không có xảy ra chuyện gì cả. . .".

"Dạ, sư phụ!" Đám bác sĩ và y tá mang theo bộ dáng thoát nợ đi ra bên ngoài phòng bệnh, bọn họ vô cùng say mê y thuật của người áo khoác trắng, kỹ thuật mổ cũng rất thuần熟, có thể nói người áo khoác trắng chính là vị thần trong lòng họ.

Áo khoác trắng nghĩ thầm tình yêu thật đúng là thứ làm con người ta thay đổi, thế nhưng anh chẳng ngờ nó có thể biến một đại ca khôn khéo, tính tình trầm ổn thành người nóng nảy, cái gì cũng quan tâm, một chút khó chịu của cô gái kia cũng làm cho anh tức giận. Thôi thì cứ vì cuộc sống bình yên của chính mình, áo khoác trắng lấy giọng của một bác sĩ nghiêm túc giải thích: "Nhột là nói rõ vết thương đang khép miệng, nên nó sẽ rất nhanh lành. . .".

Mới vừa rồi, khi Sở Chiến đột nhiên tức giận, trong lòng Đường Tổ Khanh có một cảm giác ngọt ngào đồng thời cũng không khôn ngoan, bác sĩ thỉnh thoảng đưa tới chỗ cô đôi mắt mập mờ cùng ý vị sâu xa khiến cô có chút ngại ngùng.

Nghe được bạn tốt giải thích như vậy, Sở Chiến rốt cuộc cũng buông lỏng cơ thể, nhưng lập tức lại nghĩ đến một cái vấn đề khác, như thế nào mới có thể hết ngứa đây? Anh chẳng muốn cô cảm thấy khó chịu, chỉ cần chuyện có liên quan đến cô gái nhỏ này, Sở Chiến sẽ chẳng thêm để ý đến mặt mũi của mình, hướng về bạn tốt, nhỏ giọng hỏi han

"Tạm thời tôi còn chưa nghiên cứu ra loại thuốc nào trị nhột cả, không cần lo lắng, thời điểm nhột nhiều cũng phải nhẫn nại, chỉ có nhột thôi thì xem như không có vấn đề gì cả, đừng gãi vào vết thương là được, nếu không sẽ lưu lại sẹo." Áo khoác trắng tỉ mỉ giải thích, tiếp tục tháo băng gạc.

Từng lớp, từng lớp gạc băng được tháo ra, rốt cuộc cũng lộ ra những vết sẹo dài trên làn da trắng như tuyết, kể từ sau lần phẫu thuật kia, vết thương sau lưng lành khá nhanh, sớm chỉ còn lại sẹo nếu thế thì có băng cũng vô dụng, thôi thì tháo băng ra cho vết thương được thông thoáng còn tốt hơn.

Bác sĩ ở đây đều là hạng nghiệp dư, Sở Chiến không hy vọng cô phải khổ sở, cho nên phải cầu xin bạn tốt giúp một tay, vì vậy mới có màn bôi thuốc và tháo gạc băng ngày hôm nay, mà hôm nay vì không muốn có sơ suất nên anh cũng yêu cầu bạn tốt chính tay đến tháo gạc băng giúp cô.

Nhìn vết thương kia, mặc dù chỉ còn lại vết sẹo, nhưng cũng đã ổn hơn trước kia rất nhiều rồi, lần này coi như cô gái nhỏ đã đi qua nguy hiểm, Sở Chiến vừa suy nghĩ vừa đắp chăn cho cô, đem chăn đắp kín người Đường Tổ Khanh, làm cho cái tên áo khoác trắng phải ngỡ ngàng cho anh cái liếc mắt khinh thường, những điều anh cần xem đã xem xong rồi, đại ca cũng thực hẹp hòi, trong lòng nghĩ như vậy nhưng anh nào dám nói ra ngoài, nếu không chờ đến khi anh đã hết tác dụng, đại ca sẽ giết người diệt khẩu mất.

"Không có việc của cậu nữa, về sớm đi." Sở Chiến xoay người đuổi thẳng áo khoác trắng.

Áo khoác trắng cảm thấy mình bị lợi dụng, lợi dụng xong thì đuổi người, cũng chẳng dám phản đối, thu dọn xong đồ đạc, trước khi rời khỏi thì lên tiếng dặn dò: "Nhớ, buổi chiều sẽ tiến hành phẫu thuật đốt sống lưng, nghỉ ngơi thật tốt đi, còn về X-quang hai ngày trước chị dâu chụp thì kết quả không có gì đáng ngại, lần này xong cũng không cần giải phẫu nữa, hiện tại không được làm những hành động lẩn lộn, đi dạo nhiều một chút sẽ tốt, còn có chuyện này nữa... đại ca à, đừng vận động kịch liệt nha.".

Cuối cùng căn phòng chỉ còn lại Đường Tổ Khanh và Sở Chiến, phòng bị một tên con trai nào đó sẽ tự dừng động dục, Đường Tổ Khanh đang nằm trong chăn đưa tay kéo quần áo lên, và nằm thẳng người.

"Cục cưng, hiện tại vết thương còn nhọt không? Nếu được để anh thổi một chút sẽ hết nhọt?" Sở Chiến ngồi bên giường nhìn cô gái nhỏ, rồi như một con đà điểu, lên tiếng đề nghị, buổi chiều sẽ phải làm thêm một cuộc phẫu thuật nữa, nói thật, dù là bạn tốt ra tay, anh cũng rất sợ, hiện tại anh rất muốn được an ủi cô, bảo cô an tâm

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Muốn ăn thịt, không phải bên cạnh em đã có sẵn sao?

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt kính ngạc nhìn anh, anh cho rằng cô là đứa bé sao, thổi một chút là có thể giải quyết hết mọi chuyện? Người đàn ông này xác định không phải muốn thông qua chuyện kia để ăn đậu hũ của cô đó chứ? Đến lúc đó chớ nói là chỉ ở lưng, chuyện mới vừa rồi vẫn chưa tan biến khỏi đầu cô, sự thật chứng minh người đàn ông này đang trong thời kỳ động dục, nên cách xa anh một chút mới là biện pháp đúng đắn.

"Không sao đâu! Em muốn nghỉ ngơi." Đường Tổ Khanh lời kéo cánh tay anh, hi vọng người đàn ông kia sẽ bỏ được ý niệm xấu xa.

Đường Tổ Khanh nghĩ đơn giản như thế, nhưng Sở Chiến là một thợ săn chuyên nghiệp, con mồi còn chưa tới tay, sao anh có thể vì chút thất bại mà e sợ, hiện tại cả trái tim anh đều ở trên người của cô, mặc dù rất muốn dính cô mãi không buông, nhưng anh suy tính đến chuyện cần bổ sung năng lượng và săn sóc cô thật tốt, tạm thời anh quyết định sẽ bỏ qua cho cô gái nhỏ, săn thú cũng cần có kỹ thuật, không thể ép người, nếu không sẽ gây ra kết quả ngược lại hoàn toàn.

Nhìn cô gái nhỏ núp trên giường, run sợ sắp té xuống, Sở Chiến bất đắc dĩ phải nở ra nụ cười cưng chiều, cô gái nhỏ này, sao lại sợ anh như thế? Anh không phải là cọp, nhớ tới chuyện cô gái nhỏ vì cứu người khác mới bị thương, tuy bên ngoài cô là người rất lạnh lùng nhưng thật ra càng ở bên cạnh cô, càng phát hiện cô có nhiều điểm đáng yêu khiến người khác không yêu không được.

Đang lúc Đường Tổ Khanh nhắm mắt lại phỏng đoán anh đang làm gì, vì sao lại chẳng có động tĩnh gì cả, Sở Chiến nhẹ nhàng đi đến bên giường, ôm cả người và chăn lên, nhẹ nhàng kéo chăn đang bịch kín đầu của cô ra, để tránh vì buồn bực mà sinh khó chịu, nhìn gương mặt trái xoan ửng hồng, Sở Chiến nuốt một ngụm nước bọt, bên trong hầu kết ứ đọng cái gì đó rất khó nuốt, đầu thoáng qua thành ngữ 'sắc đẹp thay cơm', giờ phút này anh chẳng muốn rời khỏi cô.

Hàng lông mày khẽ run rẩy, Sở Chiến biết cô còn chưa ngủ, đôi tay giống như đang cầm một trân châu bảo bối quý giá nhất trên thế giới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi đầu hôn một cái lên cánh môi cô. Ặc, lỗ mũi chống đỡ lỗ mũi, đôi môi chạm nhau, nhỏ giọng nói: "Ngoan ngoan ngủ, anh đi nấu cơm, có muốn ăn gì không?".

Đường Tổ Khanh đang nhắm mắt đối với động tác thân mật của anh mà rối loạn, cũng không thể giả bộ ngủ nữa, nhắm mắt lại nói: "Muốn ăn thịt.".

Thật rất kỳ quái, cô rõ ràng là người thích ăn chay, nhưng gần đây, vì phải nằm trong viện nên thường hay ăn thịt hơn, nhưng cô lại ghét dầu mỡ, nên người đàn ông này thường đem ít món chay cùng thịt luộc đến cho cô ăn, ngày ngày cùng cô ăn, trùng hợp là các món ăn anh làm đều hợp khẩu vị của cô, bây giờ nghe người đàn ông này nói phải về nhà nấu cơm, cô chẳng thêm suy tư nhiều mà nói ra.

"Muốn ăn thịt à? Bên cạnh em không phải đã có sẵn thịt rồi sao? Tại cục cưng không hợp tác, anh còn tưởng là cục cưng không thích ăn thịt." Sở Chiến nói đầy ngụ ý.

Đường Tổ Khanh nổi đóa, người đàn ông này vòng tới vòng lui, trong đầu đều là tư tưởng hư thối, nhớ tới buổi sáng rời giường, và những cử chỉ thân mật kia, khuôn mặt trắng nõn dính một tầng đỏ ửng, giọng nói trở nên nũng nịu: "Không ăn canh!".

"Phản đối không có hiệu quả, canh giúp bổ cơ thể, anh sẽ đi làm ngay, hiện tại cục cưng ngoan ngoan đi ngủ thôi." Sở Chiến nịnh hót, sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, giúp cô đắp chăn xong rồi đi ra ngoài, anh phải vất vả lắm mới nuôi cô có tí thịt, nếu hiện tại để cho cô tiếp tục chế độ ăn kiêng, đến lúc đó thịt chả có, thua thiệt vẫn là anh.

Đường Tổ Khanh nghe được âm thanh đóng cửa, mở mắt nhìn về phía cửa phòng bệnh, bụi môi một cái, người đàn ông độc tài, là gan càng lúc càng lớn, đã hỏi cô muốn ăn cái gì, lại tự mình làm chủ, vậy hỏi cô làm chi.

Xế chiều hôm đó, Đường Tổ Khanh mang theo tinh thần sáng khoái được người ta đẩy vào phòng phẫu thuật, lưu lại bên ngoài, một mình Sở Chiến lo

lắng đến đứng ngồi không yên, mặc dù bạn tốt bảo đảm rằng phẫu thuật không có nguy hiểm gì cả, nhưng lòng Sở Chiến vẫn run sợ, lo lắng cho cục cưng của anh phải đối mặt với căn phòng phẫu thuật lạnh lẽo, lo lắng giải phẫu có thể xảy ra nguy hiểm, dù là không phải một phần trăm nguy hiểm anh cũng không thể chịu đựng nổi.

Thời gian tích tích trôi qua, bên ngoài đã sớm không biết loạn thành cái gì, đang lúc Sở Chiến nóng nảy muốn xông vào phòng giải phẫu, thì cái đèn đỏ bên ngoài phòng phẫu thuật đã tắt, cửa phòng giải phẫu được người ta chậm chậm mở ra, Đường Tổ Khanh được người ta tiêm thuốc tê mặc đồng phục bệnh nhân, an tĩnh nằm trên giường bệnh.

Nhìn thấy cô như thế, tâm Sở Chiến sợ hãi vô cùng, cho là cô đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt đen như mực mang theo sự sắc bén quét về đám bác sĩ, nếu cô gặp bất trắc gì thì đám người kia sẽ phải chết.

Ánh mắt giống như một thanh kiếm lợi hại, áo khoác trắng ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Giải phẫu vô cùng thành công, chờ bệnh nhân hết thuốc tê liền tỉnh lại."

Cồi lòng đang treo ngược của Sở Chiến nhanh chóng buông xuống, thầm nghĩ: chỉ cần cô không có việc gì là tốt rồi, nắm thật chặt bàn tay của cô gái nhỏ, đau lòng đi theo bước chân của nhóm y tá, cùng nhau tiến về phòng bệnh.

Trở lại phòng bệnh, đem Đường Tổ Khanh sắp xếp xong, đám bác sĩ được lệnh rời đi, phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại Sở Chiến và Đường Tổ Khanh đang ngủ mê man.

"Cục cưng, em là vật nhỏ không có lương tâm, một mình ngủ ngon như thế, có biết anh sợ đến hú tít không, hiện tại anh đã nói với em, về sau cũng không thể bị thương nữa, nếu không anh sẽ phạt nặng, có nghe hay không?" Sở Chiến cúi đầu thì thầm bên tai cô, hoàn toàn không quan đối phương có nghe thấy hay không.

Tâm Sở Chiến vừa nghĩ tới chuyện sẽ bắt cục cưng về làm vợ của anh, chị cả trong giới hắc đạo; hoặc để cho cục cưng của anh thăng quan, bây giờ mặc dù cô là Phó thị trưởng của thành phố S, quyền thế ngập trời, nhưng thủy chung còn từ 'phó', ít nhiều gì cũng có vài ánh mắt xem thường.

Tựa như sự kiện lần này, nếu như cô là quan cao hơn một chút, chuyện tuần tra công trình kia sẽ không phải do cô làm, vậy thì cô sẽ không phải chịu tổn thương nặng như thế.

Đối với Sở Chiến mà nói, người ta như thế nào thì anh cũng không quan tâm, anh chỉ lo lắng cho cô gái nhỏ hiền lành trước mắt, cái cô gái nhỏ này đã dán nhãn là sở hữu của anh, thì không thể có bất kỳ sơ xuất gì, nếu không anh chẳng biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Thời điểm Đường Tổ Khanh tiến hành giải phẫu, Sở Chiến như trải qua hơn ba trận giao chiến đẫm máu, đã sớm mệt không chịu đựng được. Nhìn nhìn cục cưng của anh ngủ an ổn, Sở Chiến dứt khoát cởi giày ra, bò lên giường theo cô, lấy tay nhẹ nhàng nâng đầu nhỏ của cô lên, đem cánh tay đặt ngang dưới cổ của cô, để cô tựa vào trong ngực của anh, ôm ái ôm lấy cô tiến vào mộng đẹp.

Bởi vì Đường Tổ Khanh mới vừa làm giải phẫu xong, nên Sở Chiến làm chuyện gì cũng rón rén, lo lắng sẽ động đến vết thương, hai người bên trong phòng nhắm mắt ngủ nhưng truyền đến một cổ ngọt ngào. Thế giới bên ngoài đã sớm oanh động, nguyên nhân là người ta biết chuyện Phó Thị trưởng thành phố S vì cứu con gái của một người công nhân mà bị thương phải nằm viện; tin tức chỉ sau vài giây đã truyền đi khắp thành phố S, không tới một ngày, cơ hồ nhân dân cả nước đều biết đến sự kiện trọng đại này, thậm chí kinh động đến lãnh đạo cấp cao.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Con đường theo đuổi vợ yêu

Sở Chiến tỉnh lại khi bị những tiếng chuông điện thoại đồ ồn ào, còn chưa mở mắt, anh đã sờ nọi phát ra tiếng chuông, sờ một chút, rốt cuộc cũng lấy được cái điện thoại reo ồm ồm, anh chẳng quản đó là điện thoại của ai, một mồi ấn nút nghe, lo lắng tiếng ồn ào sẽ đánh thức cô gái nhỏ.

Cảm giác bộ ngực có một vật thể như lò nhiệt nóng, không ngừng chui ra chui vào, bên tai là tiếng thở nhàn nhạt và mùi thơm quen thuộc, tâm tình Sở Chiến tốt lên nhiều, cũng chẳng thèm trách cứ người gọi điện thoại đến quấy rầy mình

Điện thoại vừa tiếp thông, đầu kia bên kia liền truyền tới một giọng nói giả nua có phần nóng nảy: "A Khanh, là ông nội, trên tivi nói con vì cứu người mà bị thương phải nằm viện? Con không sao chứ?"

Nghe được giọng nói của đối phương, con buồn ngủ của Sở Chiến chạy không thấy bóng dáng, mắt mở to, giờ phút này ánh mắt anh chẳng còn vẻ mờ ảo như sương mù nữa, trong mắt sáng hiện ra tia sáng quắc

Nhìn cô gái nhỏ đang ngủ ngon trong ngực, lần đầu tiên Sở Chiến cảm thấy khản trương, bởi vì theo tài liệu điều tra mà anh có được, cái người tự xưng là ông nội kia là người thân duy nhất mà cô có được, và đây cũng là lần đầu tiên anh nói chuyện phiếm với một người lớn tuổi như thế, nếu lưu lại ấn tượng không tốt, đến lúc đó anh càng khó khăn khi theo đuổi vợ yêu.

Không, không thể để cho chuyện đó xuất hiện được, đầu nhanh chóng hoạt động, đang lúc đối phương không ngừng lo lắng, Sở Chiến dùng giọng điệu dằn của người mới vừa tỉnh ngủ để nói: "Ông nội!" .

"Là Tiểu Hiền sao? Ông nội đây, A Khanh không có sao chứ?" giọng nói già nua mang theo lo lắng hỏi, ông cụ thông minh nhưng giờ phút này vì những tin tức tràn đầy trên tivi và mặt báo, căn bản không phát hiện ra giọng nói khác lạ của cháu rể.

Bên kia điện thoại lặng lẽ chờ câu trả lời của anh, không khí tĩnh lặng đến tiếng hít thở nhỏ nhỏ cũng có thể nghe thấy, còn có thể nghe ra đối phương cố ý ngừng thở, lòng tràn đầy lo lắng, Sở Chiến biết người lớn tuổi này đang rất hoang mang và lo sợ.

Đổi lại là người khác có lẽ Sở Chiến đã không để trong lòng, nhưng đây là ông nội của cục cưng, dù sao đây cũng là người đã khổ sở nuôi lớn cục cưng của anh, còn giáo dục cô tốt như thế, anh trả lời ngay: "Ông nội, A Khanh, cô ấy không có việc gì, hiện tại đang ngủ ngon, trong phòng toàn tiếng o o, ông nghe thử xem" .

Dứt lời, Sở Chiến chuyển điện thoại đến dưới mũi của Đường Tổ Khanh, trong giấc mộng Đường Tổ Khanh cảm thấy có đồ vật gì đó chặn hô hấp của cô lại, còn có tiếng nói nhỏ nhỏ bên tai của mình, nghĩ là anh đang phá, nhất thời không vui nói: "Ừ, chớ quấy rầy em" .

Tiếng ngáy nhàn nhạt giống như một đứa bé, giọng nói mang theo chút tức giận xuyên thấu qua điện thoại truyền đến tai ông nội, lần này ông cụ rút cuộc đã tin tưởng cháu gái mình không sao, lo lắng đang treo trong lòng được hạ xuống.

Hiện tại tỉ mỉ hồi tưởng lại, mới vừa rồi, giọng nói của Tiểu Hiền cũng là giọng mũi của người vừa mới tỉnh ngủ, chỉ là vì ông quá lo lắng nên không để ý. Lúc này mới lĩnh ngộ ra, có lẽ ông đang quấy rầy vợ chồng son bồi dưỡng tình cảm, gương mặt ông cụ ửng đỏ, họ nhẹ một tiếng xin lỗi.

Ông đã nói Tiểu Hiền là người tốt, nhất định A Khanh sẽ thích, ông cụ cảm thấy vô cùng vui vẻ, nếu mà để người ngoài nghe được tiếng lòng của ông, còn tưởng rằng Giang Thiệu Hiền mới là cháu ruột của ông, ông cụ đi đến đâu cũng nói là cháu gái mình phân phước lắm mới lấy được người như Tiểu Hiền, hơn nữa Tiểu Hiền có tính tình hiền hòa ra sao....?

"Tiểu Hiền à, huyết không trống thì không có gió (tương tự câu: không có lửa thì làm sao có khói), tin tức trên tivi nói là chuyện gì thế?" mặc dù ông cụ biết cháu gái mình không có việc gì, nhưng hồi tưởng lại những tin tức vừa rồi, vẫn nhịn không được mà hỏi.

"Không có chuyện gì đâu ạ, tin tức trên tivi là thật, chuyện là như thế này. . . ." Sở Chiến lược qua những hình ảnh nguy hiểm, nói đơn giản một lần cho ông nội hiểu, chỉ lo lắng nói quá rõ ràng sẽ dọa ông nội đau tim mà chết, đến lúc đó sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến chẳng phải là càng hỏng bét sao.

"Bây giờ A Khanh đang ở đâu? Bị thương như thế nào?" Ông nội khẩn cấp hỏi, nghĩ đến đứa cháu mình tự tay nuôi nấng đang bị thương, trong lòng ông cụ thật không dễ chịu, trong lúc bất chợt hoài nghi A Khanh lương thiện có nên làm những công việc nguy hiểm như thế này không.

"Bây giờ chúng con đang ở bệnh viện Nhân dân Thành phố S, vết thương của A Khanh đã tốt hơn rất nhiều rồi ạ, nếu không cô ấy sẽ không ngủ an ổn như thế, ông nội đừng quá lo lắng" Sở Chiến an ủi.

"Ừ, ông biết rồi, Tiểu Hiền con phải chăm sóc tốt cho A Khanh, phải ép nó ăn cho nhiều vào, nó rất kén ăn, nếu cần thì gọi cho ông nội." Ông cụ phân phó, lúc này mới cảm thấy mình chọn Tiểu Hiền tốt đến thế nào.

Cúp điện thoại, Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ vẫn ngủ ngon, cưng chiều cười một tiếng, khóa máy điện thoại của cô, thả lại tại chỗ, sau đó nhẹ nhàng đem đầu nhỏ của cô đặt lên gối, giúp cô đắp chăn. Rồi Sở Chiến rón rén đi ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị về nhà nấu bữa cơm, coi như ông cụ không phân phó, thì anh cũng sẽ nuôi cô trắng trẻo và mập mạp.

Sở Chiến cho là ông gọi điện thoại xong sẽ buông tâm tình xuống, anh không có ngờ tới sau khi ông cụ cúp điện thoại liền thu dọn quần áo cho người lái xe chở mình đến bệnh viện nhân dân thành phố S, không thèm báo ai một tiếng, quần gia và thím nấu cơm vì không tìm được ông cụ, cho là ông bị người ta bắt cóc hoặc là mất tích, vội vàng gọi điện thoại báo cho Đường Tổ Khanh, kết quả điện thoại của cô vẫn trong trạng thái ngoài vùng phủ sóng, bọn họ không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại đến nơi ở của cô.

Sở Chiến vừa nhận được điện thoại, lòng có hơi lo lắng, nếu cô gái nhỏ của anh tỉnh lại biết ông nội của cô đã mất tích, không phát điên mới là lạ, đến lúc đó chẳng phải là bất lợi cho trị liệu sao? Sở Chiến lập tức bấm một số điện thoại, an bài thuộc hạ khẩn trương đi tìm ông, ra lệnh cho bọn họ phải mang ông cụ an toàn trở về.

Xử lý tốt tất cả mọi chuyện, Sở Chiến cầm theo túi giữ nhiệt đi đến bệnh viện, quyết định tạm thời sẽ không nói cho cô biết chuyện ông nội của cô mất tích, để tránh cục cưng của anh bị kích thích.

Cũng trong thời gian này, tại trạm xe lửa thành phố S, một ông lão quần áo bình thường trong tay cầm theo túi quần áo đơn giản xông thẳng xuống xe lửa, hấp tấp ngăn một chiếc taxi, khuôn mặt già nua mang đầy vẻ hoảng hốt và lo lắng.

Những người tài xế kia nhìn túi hành lý nghèo nàn và cách ăn mặc quê mùa của ông cụ, lập tức dời tầm mắt đi nơi khác xem như không nhìn thấy, chuẩn bị tìm mục tiêu kế tiếp.

Ông lão không ngừng ngăn cản những chiếc taxi đi về phía mình, thấy người ta cố ý chạy nhanh để tránh ông, ông cảm thán: lòng người thay đổi quá nhanh, chỉ dựa vào cách mặc ăn mặc mà đánh giá một người, nhưng từ đây đến bệnh viện nhân dân rất xa, nếu phải đi bộ thì chưa đến bệnh viện ông đã té xỉu rồi, vì thế ông cụ cố chấp ngăn một chiếc taxi trống.

Chương 46: Ông chủ của chúng tôi có thể bán ông sao?

Tại cửa trạm xe lửa, người đi qua kẻ lại, người lên kẻ xuống xe lửa, ai cũng nhìn thấy cảnh một ông lão mệt mỏi ngăn cản từng chiếc taxi, nhưng những người đàn ông kia lại không thêm đôi hoài đến ông cụ tóc bạc, cứ nhìn ông xong lại dời mắt đi chỗ khác, tỏ vẻ rằng họ rất vội vã, chẳng thêm chú ý đến cảm nhận của bất cứ ai, tiếp tục con đường của mình, lòng ông cụ không ngừng chua xót.

Vào ngay lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen từ từ chạy đến cửa trạm xe lửa, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, từ bên trong xe một ánh mắt trầm ổn và thâm thúy lướt qua, ánh mắt cho thấy vị chủ nhân của nó là người anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, lông mi hiên ngang, bộ dáng một công tử dụ dàng, nhưng đôi mắt thâm thúy lại hiện lên tia bén nhọn cho thấy người đó là người không dễ dàng đối phó.

Ánh mắt chủ nhân chột nhủ chặt khi thấy hình ảnh trước mắt, giọng nói ôn hòa mở miệng: "Tiểu Vương, đỗ lại đi."

Tài xế lái xe mang tên Tiểu Vương không rõ chân tướng, nhìn về phía trạm xe lửa theo tầm mắt của người ngồi ghế sau, lập tức hiểu ý tứ của anh, cậu lái xe đến một chỗ trống cạnh cửa trạm xe lửa.

Ngồi ở vị trí kế bên cạnh tài xế là một người đàn ông trung niên với viền kính màu bạc đang cau mày liếc nhìn đồng hồ đeo tay, khó khăn nói: "Như giám đốc, nếu đợi một chút nữa e rằng hội nghị của chúng ta không kịp."

Người đàn ông anh tuấn suy nghĩ đôi chút rồi nói: "Thông báo bọn họ hội nghị kéo dài thêm một tiếng."

"Vâng" Người đàn ông trung niên với viền kiếng màu bạc biết chủ tử nhà mình ngoài mặt thì lễ độ và ôn hòa, trên thực tế bên trong thì anh ta lại là kẻ lãnh khốc và vô tình, chuyện anh đã quyết định thì không ai có quyền thay đổi, cho nên trước khi anh tức giận gắt gỏng, người đàn ông trung niên cầm điện thoại lên gọi điện về công ty.

Xe chậm rãi dừng trước mặt ông cụ tóc bạc với sắc mặt trắng bệch, đôi mắt của ông trở nên mệt mỏi, cũng không rõ chuyện gì, tài xế lập tức xuống xe, sáng lạng nói: "Ông lão, ông muốn đi đâu? Giám đốc của tôi muốn đưa ông đi một đoạn đường", dứt lời lập tức nở một nụ cười, tay không để đau nên cứ gãi đầu, thần thái và cử chỉ đáng hoàng, vừa nhìn là có thể tin tưởng ngay.

Dù sao ông cụ cũng người có kiến thức rộng, cho dù đối phương biểu hiện thật thà, thì cũng chỉ là người xa lạ, ông cũng không rõ người nói là giám đốc trong miệng đối phương là ai? Chẳng rõ ai mà lại tốt bụng như thế? Cho nên theo bản năng ông cụ liền cho rằng đối phương có mưu tính, chỉ là không biết đối phương có thể hại ông cái gì? Bộ dáng của ông đang vô cùng nghèo hèn kia mà.

Về mặt ông cụ bất đồng, đứng chết lặng tại chỗ, âm thầm quan sát sắc mặt của mọi người.

Tiểu Vương nhìn thấy ông lão cứ cố chấp đứng đó, chỉ có thể đưa đôi mắt bắt đầu nhìn về phía giám đốc của mình.

Kính xe phía sau chậm rãi hạ xuống, ông cụ quan sát sắc mặt của người đàn ông bên trong, không ngừng gật đầu một cái, vừa nhìn là thấy người đó có phong thái vương giả, phỏng đoán rằng có phải 'giám đốc' kia là người đàn ông đó không?

"Ông cụ, mời ông lên xe! Chúng tôi sẽ đưa ông đi một đoạn!" Chỗ ngồi phía sau xe, người đàn ông anh tuấn nhẹ nhàng mở miệng

"Cái này. . ." Ông cụ do dự, nghĩ tới bộ quần áo của ông hiện tại, thấy thế nào cũng chẳng đón nổi một chiếc taxi, bằng không vì sao những chiếc taxi dù trống rỗng cũng chẳng đoái hoài đến ông, tiếp tục như vậy, ông sẽ không thể đến bệnh viện nhân dân được.

Ông cụ cười khổ một cái, người đàn ông với viền kiếng màu bạc ngồi ở kế tài xế vừa vặn nói chuyện điện thoại xong, nhìn ông lão cứ mãi do dự trì hoãn thời gian vàng bạc của giám đốc nhà mình, trong nháy mắt trở nên không vui mở kính xe xuống: "Ông cụ, ông do dự cái gì chứ, ông sợ ông chủ của chúng tôi đem bán ông sao? Ông nên xem lại. . . .".

Cái người được gọi là ông chủ kia đưa đôi mắt sắc lạnh quét qua chỗ người đàn ông ngồi cạnh tài xế, làm cho đối phương chỉ có thể nuốt những lời còn lại xuống bụng, yên lặng ngồi đó, chẳng dám lên tiếng.

"Ông cụ, ông lên xe đi, giám đốc của chúng tôi là người rất tốt, nếu không mới vừa rồi đã không kêu chúng tôi dừng lại rồi, hiện tại giám đốc đang rất vội đi tham gia một hội nghị rất quan trọng." Tiểu Vương gãi đầu, cố khuyên nhủ.

Ông cụ nhìn lại tình trạng của chính mình, trong lòng suy nghĩ có lẽ ông cũng chẳng nên nghĩ nhiều làm gì, người ta thuần túy là muốn giúp người, nghe những lời nói của cậu trai trẻ, nghĩ thầm vẫn là không nên trì hoãn tâm lý người tốt, lập tức ôm lấy túi hành lý của mình cúi đầu nói cảm ơn.

Tiểu Vương cười đi đến mở cửa xe để ông lão ngồi vào, sau khi đóng cửa xe thì chạy đến vị trí tài xế và bắt đầu khởi động xe, cứ như vậy xe chậm rãi chạy khỏi cửa trạm xe lửa.

Khi xe rời đi không lâu, một đám người đàn ông mặc quần áo đen thần bí xuất hiện tại cửa trạm xe lửa, rồi lại thần bí biến mất.

Cũng vào thời gian này, Sở Chiến đang ở trong bệnh viện nhận được thông báo khẩn cấp của đám thuộc hạ, báo cho anh biết là ông cụ đã đến thành phố S; ở trạm xe lửa đã bị một nhân vật thần bí đưa đi. Trong nháy mắt Sở Chiến liền cau mày lo lắng, trong lòng phỏng đoán đối phương có mục đích gì, có phải là định dùng ông cụ để uy hiếp cục cưng của anh không, anh lập tức hạ lệnh cho Lãnh Nhất Thiên điều tra.

Tiểu Vương xuyên qua kính chiếu hậu nhìn ông cụ đang ngồi phía sau, cảm giác ông lão này có một loại phong độ mà những người nông dân bình thường không có được, gãi gãi đầu, đặt câu hỏi: "Ông cụ, ngày đây muốn đến nơi nào?"

"Àc, nếu như thuận tiện làm phiền cậu đưa tôi đến bệnh viện nhân dân." Mặt ông cụ lộ vẻ gấp gáp trả lời, lần này ông có hơi lo lắng quá rồi, cho nên mới bỏ ra thời gian dài như thế để tự đến thành phố S, nếu là bình thường, ông sẽ nói để quản gia an bài tài xế đưa ông đi, đi như thế thì sẽ đến rất nhanh.

"Bệnh viện? Ông cảm thấy không thoải mái sao?" Tiểu Vương quan tâm hỏi, ông chủ ngồi phía sau cũng cau mày như ông cụ, trong lòng suy nghĩ người nhà của ông đều ở đâu cả rồi, sao để cho ông một mình đi đến đây, họ không biết thành phố S rất nhiều nguy hiểm sao?

"Không phải là khám cho tôi, tôi muốn đi thăm cháu gái mình, nó bị thương." Ông cụ lo lắng nói, ông cụ từ đầu đến cuối cũng không đề cập đến tên và thân phận của cháu gái mình, dù cho đối phương có tốt đến thế nào, nội tâm cũng là rất khó đoán, ông phải cẩn thận mới được.

Tiểu Vương nhận được lời đáp nên gật đầu một cái, cũng dần thích trò chuyện với ông cụ, nên cậu lập tức hỏi thăm ông cụ về những chuyện riêng, tỷ như cháu ông ốm hay mập, có cần giúp một tay hay không? Ông cụ đến từ đâu?.... tất cả những câu hỏi đó đều bị ông cụ trả lời một cách đơn giản.

Người đàn ông ngồi bên cạnh ông cụ nghe cách trả lời của ông cụ, trong mắt loé lên một đạo ánh sáng, sau đó mặt không biến sắc mà lắng nghe hai người trò chuyện.

Trải qua hơn nửa tiếng, xe con rót cuộc lái đến bệnh viện nhân dân thành phố S, nhìn cái bệnh viện to hiện ra trước mặt, ông cụ cảm kích nói với người con trai ngồi bên cạnh: "Cháu trai, cảm ơn cháu.".

Ông cụ thận trọng mở cửa xe ra, lấy túi hành lý to xuống, rồi lập tức mở túi ra, mọi người không rõ ông định làm gì nên đưa mắt nhìn ông, ông lấy một tờ năm mươi tệ thả vào tay người con trai ngồi bên cạnh mình, cảm kích nói: "Cháu trai, lần này cảm ơn cháu, đây là tiền xe, cháu cứ cầm lấy.".

Người đàn ông trung niên ngồi ghé cạnh tài xế mở to đôi mắt kinh ngạc, Tiểu Vương nhìn thấy động tác của ông, lập tức thật thà nói: "Ông cụ, tiền của ông, ông cứ để dành lại mà sử dụng, giám đốc của chúng tôi không quan tâm đến chút tiền này.".

"Tôi hiểu các người sẽ chẳng để ý đến số tiền nhỏ này, nhưng đây là tiền xe, xe này tôi không thể ngồi không công, tóm lại là cảm ơn các người đã giúp đỡ." Ông cụ thu thập xong hành lý, phát tay một cái đi vào trong bệnh viện nhân dân.

Rồi hai người đàn ông phía trước đưa đôi mắt kinh dị khi thấy người đàn ông ngồi phía sau thư thả bỏ tiền vào trong túi mình, không nói gì thêm. Vừa rồi anh nhìn thần thái của đối phương khi nói chuyện cũng biết đối phương không phải là người bình thường, nếu không nói rằng, thái độ vô tình toát ra sự tôn quý, cũng có nghĩa rằng gia đình của đối phương không đơn giản, cho nên anh không từ chối mà nhận tiền.

Mà trong lòng Tiểu Vương cảm thán ông cụ kia thật thà và rất có nguyên tắc sống, không có bởi vì thân phận cao quý của giám đốc mà nịnh bợ, cứ làm đúng nguyên tắc của mình, dám đưa chút tiền cho chủ tử, đây chắc chắn là một ông cụ tốt bụng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chông: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ông cụ giúp một tay đuổi tình địch

Ông cụ ôm lấy túi hành lý của mình vội vã bước vào quầy nhận bệnh, những tiểu thư ở quầy tiếp bệnh đang nói chuyện trời đất, sửa móng tay, sửa móng chân. ...., nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông già nua, quét mắt nhìn ông một lần, sau đó điệu bộ màu mè, ông ẹo dòi tầm mắt đi chỗ khác, tiếp tục 'bận việc' của mình.

"Cô gái, xin hỏi phòng bệnh của phó thị trưởng thành phố S nằm đâu?" Ông cụ lo lắng nói, trong lòng trách cứ tại sao mình mau quên như vậy, vì sao không hỏi cháu rể trước khi đến cho nhanh.

"Phó thị trưởng không phải là người ai cũng có thể gặp, ông về đi" Những tiểu thư đang nói chuyện trời đất ngẩng đầu lên nhìn ông cụ một cái, cho là ông tới nịnh bợ Phó Thị trưởng, lập tức đuổi ông đi.

Trong lòng ông cụ vốn là gấp gáp muốn xem bệnh tình của cháu mình, phải quanh co một chập ở cửa trạm xe lửa, đã sớm mệt mỏi rồi, giờ chẳng còn đâu cảm xúc trách cứ lời châm biếm của đối phương, nhưng những lời đó vô cùng chói tai, chỉ muốn biết cháu gái mình có bình an hay không, ông đè nén sự tức giận trong lòng xuống "Cháu gái, có thể tra giúp ông một chút xem phó thị trưởng đang ở đâu không?"

"Lỗi tai ông có vấn đề gì sao, không phải đã nói Phó Thị trưởng không phải là người ai muốn gặp là gặp được. Đi, đi. ... đi qua một bên." Một tiểu thư ở

quầy nhận bệnh tức giận phất tay một cái, không nhìn được mà đuổi ông như đuổi ruồi, nhìn ông lão quần áo rách rưới và túi hành lý cũ kỹ, cả một người đàn ông nông thôn đến đây khám bệnh cũng hơn ông rất nhiều, nên mấy cô y tá chẳng sợ đắt tội mà đuổi ông như đuổi tà.

Hỏi thăm không có kết quả, trong lòng ông cụ là một cổ tức giận, cảm thấy lòng người ngày nay quá thực dụng, nhìn con người qua quần áo mà họ mặc, nghĩ tới đám con gái nhà giàu này làm chi! Thôi nhanh tìm phòng của cháu mình trước đã.

Đang lúc ông cụ không biết làm sao, Sở Chiến vừa vặn từ ngoài cửa bệnh viện đi vào, trong nháy mắt anh tiến vào, bề ngoài xuất sắc, phong cách bất phàm nhất thời đưa tới một vài tiếng hít hà chung quanh, ông cụ quay người nhìn người mà mọi người đang bàn tán, nhất thời cảm thấy bừng sáng, người được mọi người thảo luận chẳng phải là cháu rể của mình sao?

Ông cụ kích động vạch đám người ra, lớn giọng hô: "Tiểu Hiền."

Tâm Sở Chiến vẹn nguyên chỉ muốn gặp Đường Tô Khanh, nên chẳng thèm nghe tiếng ồn ào xung quanh, canh trong tay sẽ nguội theo thời gian nên anh cố gắng bước nhanh vào, nhưng anh vẫn nghe rõ tiếng một cụ già gọi 'Tiểu Hiền' giữa đám người ồn ào kia, bước chân anh hơi ngừng lại, nghe người kia kêu tiếng Tiểu Hiền kia anh cũng đoán được là ai, xoay người nhìn về phía sau.

Cách đó không xa có một ông lão tóc trắng xoá; nhếch nhác đứng giữa đám người kia, mày đẹp của Sở Chiến chau lại, quét mắt nhìn ông lão một lượt, nhìn cách mặc đồ ấy chẳng lẽ là ông nội của Giang Thiệu Hiền? Suy nghĩ của Sở Chiến nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ đến việc phải làm cách nào để không cho đối phương hoài nghi.

"Tiểu Hiền, thật may là gặp cháu, nếu không ông thật không biết làm sao để vào được phòng của A Khanh." Ông cụ ôm túi hành lý của mình híp mắt nói, khuôn mặt vô cùng nhân hậu.

Nghe giọng nói này, Sở Chiến cảm giác vô cùng quen thuộc, so sánh với những giọng nói mình từng nghe trong thời gian gần đây, quét mắt nhìn ông lão thêm một lần nữa, lúc này mới phát giác ra ông lão trước mặt chính là ông nội của cục cưng anh? Không trách được ông không nhận ra anh. Theo tư liệu anh điều tra được, ông cụ là một người có tu duy hiểm hách, đầu óc sắc bén, không ngờ lại ăn mặc đơn giản như thế này, quần áo trên người cũ rách, cũng già nua hơn trong ảnh rất nhiều.

"Ông nội, sao ông lại ăn mặc như thế này? Còn đột nhiên chạy đến đây làm chi?" Sở Chiến ôn hòa cầm lấy túi hành lý trong tay ông cụ, nghi ngờ hỏi.

Anh quan sát ông cụ một lần nữa, trừ quần áo hơi cũ hơn bình thường, không có dấu vết của người bị thương, đoán chừng không phải là bị người ta bắt cóc rồi trốn thoát, lo lắng trong lòng của Sở Chiến được hạ xuống, mặc dù không thừa nhận, nhưng ông cụ trước mặt là người cục cưng anh vô cùng quý trọng, nếu đối phương có chuyện gì, hậu quả kia thật không dám tưởng tượng.

"Hắc hắc, ông đây sợ kẻ xấu nhìn trúng nên mới nguy trang, đúng rồi, mau dẫn ông đến phòng bệnh của A Khanh đi." Ông cụ cười ha hả nói, nói gió thì có mưa, lời kéo tay của Sở Chiến, ý bảo anh dẫn đường, xa xa còn có thể nghe giọng nói êm ái yêu cầu của đối phương, "Ông nội, lần sau ông đừng đơn độc đến đây như thế nhé, nếu A Khanh biết ông làm như thế, đoán chừng có ấy sẽ vô cùng lo lắng".

Những người tiểu thư đang ngồi ở quầy tiếp tân nghe được lời kia, đem suy nghĩ trong đầu sửa lại một lần.

Người chồng của Phó Thị trưởng gọi ông cụ là ông nội, như vậy có nghĩa là người ăn mặc bần cùng kia chính là ông nội của phó thị trưởng? Hồi tưởng lại thái độ của mình khi nãy, họ nhất thời đỏ mặt như mìn, nếu ông cụ nói chuyện này cho Phó Thị trưởng biết, chắc chắn các cô sẽ không sống được ở thành phố S này nữa? Họ khổ não nhìn nhau.

Ông cụ được Sở Chiến chỉ đường, rất nhanh đến được phòng bệnh của Đường Tô Khanh, vì nóng lòng nên ông bước nhanh hơn, tìm được số phòng mà cháu rể nói, đến cửa phòng cũng không kịp gõ liền đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bên trong căn phòng, ông cụ suy nghĩ chẳng lẽ mình nhầm phòng bệnh, nếu không trong phòng cháu gái của ông lại có một người khác phái khác ngoại trừ cháu rể sao?

Ngồi ở trước giường mà một màn 'âu yếm' của Đường Tô Khanh và Âu Dương Khiêm, nghe tiếng cửa mở, theo bản năng Âu Dương Khiêm xoay người nhìn về phía cửa, nghi ngờ nhìn người đàn ông đầu hoa râm trước mặt, Âu Dương Khiêm đợi chờ đối phương lên tiếng giới thiệu về mình.

Xuyên qua bà vai của thị trưởng, ông cụ nhìn thấy đứa cháu gái của mình đang ngủ say? Trong lòng lập tức nổi giận, thầm nghĩ nếu Tiểu Hiền nhìn thấy màn này sẽ như thế nào?

Ông cụ nổi giận đi về phía Âu Dương Khiêm, nhất thời mang tính trẻ con, ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Khiêm, đem tay anh vứt ra khỏi tay cháu mình, nghĩ thầm cháu gái của ông sẽ không thể để người đàn ông nào nắm tay ngoại trừ Tiểu Hiếu. Ông cụ quên mất việc ông cũng là một người đàn ông.

Âu Dương Khiêm đành chịu dòi đi một chút, để ông cụ ngồi đó, vậy mà ông cụ cố ý chống đối lại anh, anh chuyển qua đi đâu, ông cụ liền chen vào, cuối cùng Âu Dương Khiêm bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đứng lên, trong lòng suy đoán quan hệ của ông cụ với Đường Tô Khanh, dường như đối phương không hài lòng về anh.

Sở Chiến cầm đồ đi vào phòng bệnh, nhìn thấy hành động tức giận như một đứa bé của ông cụ, nhất thời vui mừng không dứt, lần này ông cụ tới đây thật tốt, quá tăng lực, giúp anh đem tình địch đuổi đi thì tuyệt biết bao.

Là người lãnh đạo trong giới hắc đạo, Sở Chiến am hiểu nhất trừ lòng người ra thì còn có chuyện mượn đao giết người.

Một người đàn ông lạ đột nhiên xuất hiện trong phòng Đường Tô Khanh, khiến người ta chẳng vui, một đấng mày râu đến lúc nào không đến lại lựa lúc cô gái ngủ say phòng bệnh không có ai, thì không phải gian xảo sao, ăn muối nhiều hơn gạo, tuổi trẻ làm sao qua được suy nghĩ của ông, vừa vào ông đã

biết được điều này, Âu Dương Khiêm nhất thời trở thành một người mà ông cụ cần phải đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: A Khanh rất sợ đau

Sau khi tạm thành công, ông cụ ngồi xuống trọn mắt nhìn Âu Dương Khiêm một cái, ánh mắt kia sắc bén giống như đang nhìn một con quỷ xâm nhập lãnh địa, nên đôi mắt như tên bắn.

Âu Dương Khiêm là một người có học thức, mặt không đổi sắc mặc cho ông cụ nhìn chăm chăm vào anh cũng không tỏ vẻ tức giận, trong lòng suy nghĩ đến thân phận của ông cụ trước mặt, ho nhẹ một tiếng, lễ phép hướng về phía ông cụ gật đầu một cái.

"Hừ, tôi hỏi cậu, cậu là ai? Tại sao chạy đến phòng bệnh của cháu gái tôi?" Ông cụ thở phò phò hạ thấp giọng, hỏi, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía cửa, chỉ lo lắng cháu rě của ông nghe được cái gì không nên nghe thì lòng sẽ càng thêm vướng mắc, như thế sẽ phá hư hình tượng của A Khanh trong lòng cháu rě.

Ông cụ cảm thán mới vừa rồi thật may mắn là ông đi vào trước, nếu không bị Tiểu Hiền nhìn thấy cảnh người đàn ông kia nắm lấy tay của A Khanh, thì chẳng tốt chút nào, đối với Âu Dương Khiêm - người phá hư chuyện vợ chồng người ta, trong lòng ông cụ vô cùng không vui.

Âu Dương Khiêm nghe lời của ông cụ nói, đôi mắt đen nhánh lóe lên một tia sáng, mặt không biến sắc quan sát ông cụ trước mặt, trong lòng biết đây là ông nội của người mà anh thích, lập tức lễ độ nói: "Ông khỏe chứ ạ, Con là người làm cùng đơn vị với Tổ Khanh.". Anh cũng không nói ra chức vị của mình, để tránh ông nghĩ anh đem chức vụ cao ra mà dọa người.

Trong bụng ông cụ khinh thường, làm việc cùng đơn vị mà còn cố ý đi quyến rũ phụ nữ đã có gia đình? Chuyện này ngàn sai vạn sai đều không phải là người trong nhà có lỗi, nếu không phải là cháu gái ông đang ngủ thiếp đi? Ông tin rằng người thanh niên trước mặt này cũng sẽ không thể đến gần A Khanh.

Ông hừ lạnh một tiếng, lại không để ý đến Âu Dương Khiêm, hướng về phía cháu rě đang xếp đồ, vui mừng hô lớn: "Tiểu Hiền, trước đừng bận rộn như vậy, ông nội đến đây sẽ giúp cháu.", trong giọng điệu là một tia thân quen, xem như người thân, nó khác hoàn toàn với giọng điệu khi nói chuyện với Âu Dương Khiêm.

Đối với hành động đó của ông cụ, người đàn ông cao cao tại thượng chỉ biết cười khổ một tiếng, cô gái anh yêu không yêu anh, người nhà của cô cũng không mến anh, lần này cái gì cũng nhận đủ hết, không buông tay thì cũng chẳng làm cách nào được? Dựa vào tính tình quật cường của cô gái này, quần quít rồi ngoại tình đó là chuyện có mong cũng chẳng thể nghĩ tới, đừng nói đến chuyện sẽ ly dị chồng mà cưới anh.

Tâm Sở Chiến vui mừng cười như điên, vấn bài này rõ ràng là anh thắng, mặc dù anh lấy tên Giang Thiểu Hiền để nhờ ông cụ giúp một tay, thắng không được đẹp đẽ, nhưng chuyện liên quan đến cục cưng của anh, anh có thể không từ thủ đoạn nào, Sở Chiến phúc hắc suy nghĩ, trong lòng chỉ một lòng chỉ mong sớm đoạt được cô, nên ngàn vạn lần không được đem chuyện mình không phải Giang Thiểu Hiền rò rỉ ra ngoài, vì hậu quả của nó vô cùng thê thảm.

Sở Chiến nghe lời của ông cụ, liền đi đến bên cạnh ông nội, hướng về phía Âu Dương Khiêm gật đầu một cái, hữu ý lại như vô ý hô: "Chào Thị trưởng.", sau khi dứt lời, ngoan ngoãn đứng bên cạnh ông nội, hoàn toàn không có thời gian đến nhìn về thái độ tức giận của Âu Dương Khiêm.

Cũng bởi vì câu nói này của Sở Chiến mà khiến tâm tình ông nội càng thêm tức giận, tin tức trên ti vi có nói, cháu gái của ông vì nhiệm vụ mà bị thương, mà việc này là do người lãnh đạo trực tiếp của cháu gái ông sắp xếp? Ông cụ lập tức đem Âu Dương Khiêm xếp vào vị trí tên đầu sỏ khiến cháu gái ông bị thương, hơn nữa còn phá hư tình cảm vợ chồng nhà người ta.

Ông cụ mím đôi môi thật chặt, bộ dáng như bão to sắp đến, giọng nói lạnh buốt: "Thị trưởng gánh trách nhiệm nặng nề trên vai, chúng tôi không dám làm trễ nãi thời gian của ngài, sẽ không tiến."

Giọng nói kia tràn đầy ý tứ đui người, Âu Dương Khiêm đến quan trường nhiều năm như thế sao lại không hiểu rõ ý tứ trong câu nói ấy, nếu là người khác đối với anh như thế anh sẽ không im lặng, vì trong lòng anh đã sớm tức giận, nên sẽ cho người xử lý người vô lễ với mình, nhưng bây giờ đối phương là ông nội của người trước mặt, yêu ai yêu cả đường đi, nên anh không thể làm gì thất trách, đè đau khổ trong lòng xuống, lễ độ cáo từ.

Nhìn Âu Dương Khiêm rời đi, ông cụ tán thưởng gật đầu một cái: "Người trẻ tuổi này nhẹ nhàng dạy dỗ. . . . .".

Còn chưa nói dứt lời, chỉ nghe thấy cháu rě nhỏ giọng nói thẳm một câu 'A Khanh rất sợ đau', ông cụ cũng không còn tức giận hay tán thưởng cái tên đầu sỏ chuyện gây chuyện nữa.

Quay đầu ý định đặt Đường Tổ Khanh đang ngủ say trên người, kiểm tra cơ thể của cô một lần, lúc này mới phát hiện hơn một tháng không thấy, cháu gái của ông liền đẩy đã rất nhiều, sắc mặt hồng hào, không có chút nào giống như người bệnh cả, tâm tình ông cụ rất tốt, gật cù khen ngợi, trong mắt đều là sự hài lòng tuyệt đối dành cho cháu rě.

Đường Tổ Khanh có một giấc ngủ nhẹ nhàng khoan khoái, đôi khi cô tỉnh lại, kinh ngạc nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của ông nội mình đang ngồi ở đầu giường nhìn chăm chăm cô, như thể sợ cô biến mất, người luôn mang tư tưởng độc lập và cứng rắn như Đường Tổ Khanh lại thấy lỗ mũi chưa xót, khăn khăn kêu một tiếng “Ông nội”.

Nhìn cháu gái vừa tỉnh lại hốc mắt đã ửng hồng, ông cụ lo lắng, vội vàng nói: "A Khanh tỉnh rồi, có nơi nào đau không? Có đói bụng không?".

Đường Tổ Khanh cười ngọt ngào lắc đầu một cái, thầm nghĩ đến việc đơn giản mà cô làm lại gây hậu quả lớn như thế, nếu như cô không qua khỏi đại nạn, phải bỏ lại một mình ông nội thì sao, trong lòng tràn đầy áy náy.

Sở Chiến đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng cũng đau thắt, không đoái hoài tới ông cụ đang ở đây, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như quả trứng của cô lên, mũi chạm mũi, trán đối trán, đau lòng và cung chịu hỏi "Có phải đau không?".

Đối với việc thỉnh thoảng trở nên thân mật như thế này, gương mặt Đường Tổ Khanh đỏ như cà chua, ấp úng nói: "Không, không đau."

"Ừ, vậy thì có gì phải nói cho anh biết, được không?" Sở Chiến sùng nịch sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, nhìn về mặt ngai ngừng của cô, tốt bụng tha cho cô một lần, đứng dậy hướng về phía ông nội nở một nụ cười và gật đầu một cái, sau đó đi lấy bình canh mà anh đã tỉ mỉ chế biến.

Đường Tổ Khanh nhìn ông nội đang ra ý ‘ta hiểu, ta hoàn toàn hiểu’ còn có nụ cười trộm khiến cô không mấy tự nhiên, cô ho khan vài tiếng, nói sang chuyện khác "Ông nội, ông đến đây từ lúc nào vậy?", lúc cô bị thương cô vẫn muốn mọi người giấu giếm tin tức kia mà.

Ông cụ còn chưa trả lời, thì Sở Chiến đã cầm chén canh đi tới, ôn hòa lên tiếng giải thích: "Ông nội thông qua tivi xem được tin tức em bị thương, vô cùng gấp gáp, liền quần áo hoa loa chạy đến đây thăm em".

Ông cụ vội vàng gật đầu, dặn dò Đường Tổ Khanh phải dưỡng thương cho tốt, thuận tiện còn đi gặp bác sĩ hỏi thăm về bệnh tình của Đường Tổ Khanh, dĩ nhiên những bác sĩ này đã bị Sở Chiến thu mua từ trước, lập tức ứng nói với ông cụ rằng phó thị trưởng bị thương không nặng.

Lúc này ông cụ mới yên tâm mà đi về nhà, không muốn ở trong bệnh viện làm kỳ đà cản mũi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Quá trình nuôi cho cô mập là một quá trình vui vẻ và hạnh phúc

Kể từ sau khi ông cụ đến, Sở Chiến vừa vui mừng lại vừa ưu sầu, vui mừng vì ông nội đứng về phía anh, nhớ đến người đàn ông kia vì bị ông nội làm áp lực mà rút lui, ưu sầu là mỗi khi anh muốn dính lấy cực cùng của mình, đôi mắt ông cụ lập tức sáng như đèn pha xe hơi, làm hại anh lo lắng thân phận bại lộ, anh không dám nghĩ đến nhưng rõ ràng chuyện ông cụ đến là quá đột ngột.

Thân thể Đường Tổ Khanh đang dần hồi phục, hai tuần sau đã được xuất viện, đám người đắc tội với Đường Tổ Khanh và cả những bác sĩ trong bệnh viện đã kết thúc cuộc sống run rẩy, lòng tràn đầy vui mừng tiễn gia đình Phó thị trưởng về nhà.

Làm thủ tục xuất viện, Sở Chiến nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại quen thuộc, vừa nhắc máy, đầu dây kia điện thoại đã truyền tới mấy câu nói ngắn ngủn khiến tâm tình vui vẻ của Sở Chiến đột biến, khi Đường Tổ và ông nội nghỉ ngơi, thì về mặt anh lại nhanh chóng khôi phục như bình thường, không nhanh không chậm cúp điện thoại, hướng về phía đôi mắt đang dò hỏi, khổ sở giải thích: "Là Bác sĩ An gọi điện thoại tới, ông ta nói là thân thể của em vẫn chưa khỏi hẳn, không thể vận động kịch liệt.".

Nghe vậy, ông cụ cúi đầu ho nhẹ một tiếng che giấu nụ cười trong miệng, Đường Tổ Khanh kịp phản ứng, gương mặt đỏ ửng, nũng nịu trừng mắt liếc anh một cái, kéo ông cụ đi ra cửa bệnh viện, cô biết rằng người đàn ông phía sau vẫn đã không nhìn thấy cô, trong mắt là một tia lo lắng và đau lòng.

Sau khi Đường Tổ Khanh về đến nhà, cảm giác giống như là đã xa cách nhiều năm, nhìn khắp căn nhà một lượt, trong lòng là cảm giác vô cùng ấm áp. Sau những giấc ngủ an nhàn, người cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn, mà ông cụ bởi vì lo lắng nên cùng cô về khu chung cư cao cấp Giang Lệ, căn bản không muốn trở về nhà cũ.

Ngày thứ hai sau khi xuất viện, Đường Tổ Khanh ăn điểm tâm sáng xong lại lái xe đi làm, thấy cô kiên trì như vậy, ông cụ và Sở Chiến cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đưa cô ra cửa, giờ phút này không có ai biết tâm Sở Chiến đang lo lắng cho vợ yêu như thế nào cả. Anh đang suy tính cách để thăng chức cho cô.

Đường Tổ Khanh lái xe hơi con vào bãi đỗ xe dưới văn phòng chính phủ thành phố S, không rõ mới vừa rồi cô có nhìn lầm hay không, nhưng cô có cảm giác như người bảo vệ gặp cô lái xe đi làm thì rất kinh ngạc và cả kinh sợ nữa, hoàn toàn không phải là ánh nhìn bình thường...

Khẽ cười một tiếng, Đường Tổ Khanh lái xe đến vị trí còn trống, hình ảnh quen thuộc rất giống ngày xưa, khi cô đã đỗ xe an toàn, thì thấy một chiếc xe

quen thuộc đầu bên cạnh, bóng lưng chủ nhân kia rất quen, từ từ xoay người lại.

Đường Tổ Khanh quyết tâm giấu nghi ngờ, bước xuống xe, trước sau là một lời chào hỏi: "Thị trưởng, chào buổi sáng".

"Tổ Khanh? Sao em lại tới đây? Thân thể đỡ hơn rồi sao? Xuất viện từ lúc nào vậy?" Âu Dương Khiêm kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt, hỏi dồn dập, mắt không ngừng quan sát cô, phát hiện cô trừ trừ nên đầy đặn hơn một chút, càng thêm mê người hơn một chút thì chẳng có gì khác biệt cả, việc này khiến cõi lòng đau treo ngược của anh hạ xuống.

Tất cả những chuyện này là công lao của người đàn ông kia, đối với lần này Âu Dương Khiêm trừ vui mừng bên ngoài ra, trong lòng còn có một chút chua chát, nếu như anh gặp cô sớm hơn, nói không chừng anh sẽ được hưởng thụ quá trình nuôi cô cho mập mạp nữa.

Mấy ngày nay anh vô cùng bận rộn, bởi vì cô bị thương, những người khác không thể đảm nhiệm công tác của cô, cho nên anh phải kiêm hết các phần việc cô đang làm, bận đến độ chỉ có thể dùng thời gian ăn cơm để nghĩ đến cô, cộng thêm việc đường như ông nội của cô không thích anh, cho nên mấy ngày nay anh ít lui đến bệnh viện, không ngờ cô lại mau chóng khỏi bệnh như thế.

"Ngày hôm qua em ra viện, thân thể đã không có gì đáng ngại rồi." Đường Tổ Khanh cười nhạt trả lời, giọng nói cũng không còn công thức hóa giống như trước kia, mà như hai người bạn nói chuyện với nhau, nằm viện thời gian lâu như vậy giúp cô nhận ra một điều rằng thị trưởng thật sự rất quan tâm đến cô, không làm được người tình, thì làm bạn bè vậy.

"Vừa mới xuất viện sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ba ngày, nếu bệnh lại thì làm sao." Âu Dương Khiêm không đồng ý nên nhẹ giọng khiển trách, trong giọng nói mang theo ý vị quan tâm.

"Thân thể không có việc gì, ở nhà cũng sợ buồn tẻ, huống chi công việc trong văn phòng chính phủ lại đang chất đống." Đường Tổ Khanh đi theo anh vào thang máy, vừa đi vừa chậm rãi nói.

Những điều cô nói là sự thật, Âu Dương Khiêm không thể làm gì khác hơn là phân phó cho cô ít việc nhẹ nhàng, sau đó hai người yên lặng đóng thang máy lại.

Đối với việc Đường Tổ Khanh trở về cương vị công tác lần nữa, phần lớn người trong cơ quan phải kháng phục, cũng có một số người tính toán nịnh hót, ba mặt đợi thời điểm thích hợp chạy tới khen ngợi mấy câu, nói rõ ý tứ mong cô cân nhắc, Đường Tổ Khanh làm vẻ mặt xa cách, làm cho những người đó không dám động đến cô nữa, cuối cùng họ đành cụp đuôi đi ra khỏi phòng của Phó thị trưởng.

Sau khi làm việc khoảng hai giờ, Đường Tổ Khanh nhanh chóng đem đồng hồ sơ trên bàn giải quyết xong, những công việc được giải quyết nhanh như vậy là bởi vì trong thời gian cô bị thương, công tác của cô đều do Âu Dương Khiêm xử lý giúp một tay.

Nhìn đồng hồ trên vách tường, phát hiện thời gian vẫn còn sớm, Đường Tổ Khanh cầm điện thoại bên cạnh lên nhấn một dãy số, không lâu sau bên kia truyền đến một giọng nói ngọt ngào: "Xin chào, nơi này là văn phòng làm việc của cục giáo dục".

"Xin chào, tôi là Đường Tổ Khanh, xin hỏi cục trưởng Lạc có rảnh rồi không? Tôi có một số việc cần làm! Nên muốn gặp cô ấy." Đường Tổ Khanh cười nhạt mà nói.

Đầu dây bên kia trầm mặc trong vài giây, sau đó truyền tới vài tiếng nói chuyện thật nhỏ, chỉ chốc lát sau giọng nói ngọt ngào của cô gái vừa tiếp điện thoại lại vang lên: "Phó Thị trưởng, ngài khỏe chứ, xế chiều hôm nay, khoảng năm giờ cục trưởng Lạc rảnh rồi ạ".

Đường Tổ Khanh cũng chẳng có nghi vấn gì, dù sao tên của cô bị người ta nhớ cũng không kỳ quái, huống chi những chuyện gần đây khiến cô càng thêm nổi tiếng, cô lịch sự nói: "Tôi biết rồi, giúp tôi ghi lịch hẹn trước, đến lúc đó tôi sẽ sang, cực khổ cho cô rồi".

Sau khi cúp điện thoại, chỉ còn lại căn phòng trống trải, trước kia vẫn cảm thấy hoàn cảnh nơi đây rất tốt, giờ phút này Đường Tổ Khanh đột nhiên cảm thấy có chút không quen, giống như thiếu đi một cái gì đó, đầu đột nhiên nghĩ ra điều gì, đúng rồi, căn phòng này thiếu một người đàn ông hay câu nhậu cô, còn có ánh mắt nóng như lửa của anh, những nỗi canh vị hạnh phúc mà anh nấu.

Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Từ lúc nào cô bắt đầu có thói quen sống bên cạnh anh, thói quen để anh thỉnh thoảng trêu chọc, thỉnh thoảng thân mật, loại cảm giác này không xuất hiện thì thôi vừa xuất hiện đã vô cùng lớn rồi, đột nhiên cô cảm thấy rất nhớ nhưng người đàn ông ở trong nhà mình.

Đầu còn không kịp nghĩ đến, Đường Tổ Khanh đã gọi điện thoại về nhà, cho đến khi đầu dây điện thoại bên kia truyền tới những âm thanh chờ, cô mới nhận ra mình đang làm gì, vội vàng chuẩn bị cúp điện thoại, nhưng đầu điện thoại bên kia đã bị người tiếp thông, một giọng nói quen thuộc vang lên: "A Khanh, thế nào?".

"Khụ khụ, không có việc gì, con chỉ gọi điện báo là buổi trưa con không có trở về ăn cơm, ông nội đừng chờ con." Đường Tổ Khanh trấn định nói, sau đó không cho đối phương cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại, lưu lại đầu dây bên kia là ông cụ với vẻ mặt kinh ngạc.

Đường Tổ Khanh cúp điện thoại xong, buồn tẻ suy nghĩ đi tìm việc làm, cô đây đã suy nghĩ đủ lý do, buổi trưa cô luôn luôn ăn cơm bên ngoài, thế mà nay lại gọi điện về báo với người đàn ông kia là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thăm viếng cục giáo dục

Cho đến gần giờ tan làm buổi chiều, Đường Tổ Khanh sửa sang xong tài liệu trên mặt bàn, cầm áo khoác đen của mình lên, chào hỏi thư ký một tiếng, sau đó rời đi.

Xe Đường Tổ Khanh mới vừa lái khỏi tòa thị chính, trên tầng cao nhất của tòa thị chính, từ một đồng tài liệu lớn Âu Dương Khiêm phiến não ngẩng đầu lên, lập tức bấm số điện thoại riêng gọi xuống phòng làm việc của phó thị trưởng, nhưng điện thoại vang lên trong trạng thái không người nào nghe, lo lắng cô xảy ra chuyện gì, Âu Dương Khiêm vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc, hoàn toàn quên mất phòng thư ký lầu dưới cũng có điện thoại.

Trong tay anh thậm chí còn nắm bút máy, một đám nhân viên nghi ngờ nhìn thấy anh đi ra, đến thang máy cũng không kịp chờ nên phải đi thang bộ.

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi có chuyện gì không?" Đang cúi đầu, cảm nhận có một người đang đi về phía mình, cô ngọt ngào chào hỏi đồng thời ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy vẻ mặt vội vã của thị trưởng, cô run rẩy đứng lên, cung kính hô: "Chào Thị trưởng!".

"Cô ấy đâu?" Âu Dương Khiêm liền nghiêm mặt hỏi.

"À?" Thư ký nhất thời không kịp phản ứng, chẳng biết 'cô ấy' trong miệng của Thị trưởng là ai? Nghi ngờ nhìn anh.

Âu Dương Khiêm không có tính nhẫn nại, lo lắng cô gái vừa mới xuất viện đã vội vã đi làm, có phải xảy ra chuyện gì hay không, lướt qua vẻ mặt mê man trên mặt người thư ký, không nói gì đi vào phòng làm việc của Phó Thị trưởng.

Lúc này thư ký mới biết người thị trưởng cần tìm là ai, vội vàng đi theo, hướng về phía người đàn ông đang đứng ngẩn người nhìn căn phòng trống rỗng, bàng hoàng nói: "Mới vừa có chuyện nên Phó Thị trưởng đi ra ngoài rồi ạ, ngài tìm cô ấy có chuyện quan trọng sao?". Trong lòng thư ký nghi ngờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà thị trưởng phải tự mình xuống tìm người như thế, hơn nữa nhìn bộ dáng của anh giống như rất vội.

Đối phương trầm mặc một hồi, giọng nói không rõ, lên tiếng hỏi: "Đi từ lúc nào? Có phải có chuyện gì không?"

"Mới vừa đi ra ngoài, Phó Thị Trưởng cũng không có nói chuyện gì, chỉ nói có chút việc muốn đi làm, rồi sau đó sẽ về nhà." Thư ký trưởng thành thật trả lời, sợ hãi chờ đối phương căn dặn.

"Biết" giọng nói của anh âm trầm xen lẫn chút phiến muộn, không cho đối phương thời gian hiểu chuyện, lập tức xoay người rời đi.

Thư ký nhìn cái theo bóng lưng mọi lúc một xa của anh, trong lòng cảm thấy chuyện hôm nay quá không bình thường, mặc dù thị trưởng không nói gì, thế nào anh lại mang đến cho người ta cảm giác cô đơn và lạnh lẽo? Có lẽ đây chính là bản chất của những người có chức vị cao!

. . . . . Văn sùng về cán bộ cao cấp 《đôi chồng: cưng chiều em đến nghiện!》 đường ranh giới. . . . .

Khi Đường Tổ Khanh đi vào cục giáo dục của thành phố S, mặt không biến sắc, quan sát những cảnh tượng chung quanh, nghiêng nhìn cách bài trí cổ điển, những bức tranh vẽ treo trên tường, từ những nét vẽ tỉ mỉ có thể nhận thấy nó thuộc về những họa sĩ tài hoa, cho người ta cảm giác bước vào một khung cảnh mùa xuân, thật không hổ danh là cục giáo dục

Đi chưa được mấy bước, đã có một cô gái mặc chỉnh trang, gương mặt xinh đẹp đi tới chào hỏi, rất rõ ràng là cô ấy đang đợi cô.

"Phó thị trưởng Đường, ngài khỏe chứ, tôi là thư ký thuộc phòng tổng hợp cục giáo dục, cục trưởng Lạc đã đợi ngài bên trong, xin mời phó thị trưởng đi theo tôi!" Mang theo một giọng nói nhu hòa và mềm mỏng, rất cảm động.

Đường Tổ Khanh cười nhạt rồi gật đầu một cái, đi theo cô ta đến phòng làm việc của cục trưởng, nghe mọi người nói người làm việc vì sự nghiệp giáo dục rất nho nhã và lịch thiệp, không ngờ vừa mới tiếp xúc với thư ký thôi mà cô đã cảm nhận sâu sắc điều đó, trong lúc Đường Tổ Khanh bắt chợt có chút tò mò với người cục trưởng kia rồi.

Đến tận cùng là người ngồi vững chiếc ghế cục trưởng kia là người như thế nào, chỉ vừa mới qua tuổi hai mươi đã vững vàng như thế, có phải là một người có gương mặt hung ác chỉ cần nhìn qua là khiến người ta nom nớp lo sợ, hay rằng cũng nho nhã như những người làm trong cục giáo dục?

Mang theo một bụng hứng thú, Đường Tổ Khanh đi theo thư ký thư tới một cánh cửa cuối hành lang, thư ký gõ cửa, sau đó dẫn cô đi vào bên trong.

Cũng gần như suy đoán của cô, phòng làm việc to, khắp nơi đều là hương thơm của cỏ cây, thăm lộng cừu màu xám tro làm cho người ta cảm nhận sự ấm áp, cửa bên tay phải trưng bày một giá sách lớn, từ xa nhìn lại, thấy rằng bên trong có đầy đủ loại sách, bên tay trái còn là bàn tiếp khách làm bằng vải bố, trên khay trà bày một bình trà và bộ tách bằng men sứ xanh, bởi vì ông nội cô rất thích thu thập đồ cổ, đối với những món đồ trước mặt Đường Tổ Khanh ít nhiều cũng phân biệt được thật giả.

Trên vách tường treo một bức thư pháp, bên dưới tấm ảnh, góc bên phải còn ghi chú ‘Ngày Lạc Mộ’, đối với người vô cùng yêu thích thư pháp như Đường Tổ Khanh, cảm giác giống như là tìm được một người tri âm, tán thưởng mà nhìn những dòng chữ kia, không phải đã rèn luyện trên mười năm thì chẳng thể nào viết ra những dòng chữ cứng rắn và mạnh mẽ như thế.

Cạnh cửa chính còn có một bàn làm việc loại lớn, phía trên trưng bày một máy vi tính tinh thể lỏng, và những chồng tài liệu cao ngất, phía sau bàn làm việc là cửa sổ sát đất, giờ phút này có một người đàn ông cao lớn đang ngồi quay lưng về phía cô, nghiêm túc quan sát phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Nghĩ đến mục đích mình tới nơi này, Đường Tổ Khanh ho nhẹ một tiếng, ý đồ là gọi về lực chú ý của người đàn ông kia, một giọng nói ngọt ngào chậm rãi vang lên: "Cục trưởng Lạc, ngài khỏe chứ!".

Lúc này, người đàn ông kia vẫn đắm chìm vào phong cảnh bên ngoài từ từ xoay đầu lại, dò xét Đường Tổ Khanh một cách cẩn thận.

Mặt trái xoan đứng tiêu chuẩn, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng nõn lại mang sắc hồng nhạt đầy khỏe khoắn, mắt ngọc mây ngài, và khoe miệng nở ra một nụ cười, thân thể đầy đặn ẩn hiện trong bộ đồ công sở, đủ khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải điên cuồng, giờ phút này Lạc Mộ Thiên có loại cảm giác, người trước mắt mới giống như một người làm giáo dục, trong lòng suy nghĩ đến việc trên tivi báo rằng cô bị thương rất nặng? Nhưng sao ra viện nhanh như thế?

"Phó thị trưởng Đường?" Câu nghi vấn lại mang theo một chút ý tứ không khẳng định.

Đôi mắt kia trầm ổn và vô cùng thâm thúy, dù Đường Tổ Khanh đã có hai năm đánh nhau trên chính trường thế mà tim vẫn đập nhanh, có loại cảm giác như bị ai đó lột da đầu, cô cười nhạt mà gạt đầu, ngượng ngùng nói: "Là tôi, cục trưởng Lạc, ngài khỏe chứ, đột nhiên đến gặp thế này, xin lượng thứ!".

"Mời ngồi!" Lạc Mộ Thiên đi bên ghế sofa rồi nói.

Mặc dù người đàn ông trước mặt không có vẻ hung ác như trong truyền thuyết, hơn nữa còn mang một diện mạo dịu dàng và anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, lông mi hiền ngang, bộ dáng của một công tử, nhưng đôi mắt thâm thúy và bén nhọn làm người ta vừa nhìn đã biết đó không phải là người đơn giản, Đường Tổ Khanh bình tĩnh ngồi vào trên ghế sa lon, tính toán lên tiếng hỏi thăm: "Cục trưởng Lạc, là như vậy, không biết xin vào trường học công lập ở đây có khó khăn không, hay có nơi nào nhận các đứa bé của vùng núi xa không?".

Lạc Mộ Thiên nhìn cô một chút, đang lúc Đường Tổ Khanh cảm thấy mình có hơi đường đột, anh ta như nghi vấn, như khẳng định: "Là cô hỏi cho cô gái nhỏ lần trước cô cứu mạng?".

"Ặc, đúng, thật ra thì cũng không chỉ vì cô gái kia, tôi cảm thấy khi thành phố đã phát triển thì những người nông dân không có người thân, không có quê quán, phần lớn sẽ mang con cái mình lên thành phố để sinh sống, tìm việc làm, tìm kế mưu sinh, mà một số trường học công lập lại thiên vị, cự tuyệt thu nhận những học sinh có vùng miền khác, học phí ở các trường học tư nhân lại quá đắt, như vậy thì chẳng khác nào bắt con của những người công nhân kia tiếp thu một nền giáo dục xấu cả." Đường Tổ Khanh chậm chậm nói ra, lời nói không giấu được sự quan tâm dành cho nhân dân, cũng là thể hiện việc cô đang coi trọng ngành giáo dục.

Nói xong lời này, Đường Tổ Khanh liền hối hận, cô lại cảm thấy giống như mình đang phê phán ngành giáo dục hiện tại vậy? Người ta làm cục trưởng cục giáo dục có thể đồng ý giúp một tay hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Anh ghen!

Đường Tổ Khanh không muốn xin lỗi, mặc dù trong truyền thuyết nói rằng Lạc Mộ Thiên vô cùng kinh khủng, nhưng anh cũng chẳng phải là người không biết lý lẽ, nghiêm túc tự hỏi lời của cô..., chỉ chốc lát sau, anh lại lên tiếng: "Phó thị trưởng Đường nghĩ rất chu đáo, trước hết hãy sắp xếp cho cô bé kia đến trường tiểu học Nhất đi, về phần học tập của con em những người nông dân khác, tôi muốn cùng các nhân viên và cơ quan ban ngành thương lượng một chút, dù sao thì tôi cũng là cục trưởng cục giáo dục thành phố S, nói tôi ích kỷ và tư lợi một chút cũng tốt, điều đầu tiên mà tôi quan tâm là phúc lợi của những người làm nghề giáo dục.".

"Ặc, mỗi người đều có việc khiến mình khó xử, tôi có thể hiểu, hi vọng chuyện này sẽ không cho cục trưởng Lạc mang nhiều rắc rối." Đường Tổ Khanh gạt đầu xin lỗi một cái.

Đối với kết quả này, cô đã hài lòng, đi theo Lạc Mộ Thiên nói vài chuyện nữa, cô liền đứng dậy cáo từ.

Đường Tổ Khanh đi ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng cục giáo dục, nhìn đồng hồ trên tay một chút, đây là giờ tan tầm bình thường, nghĩ tới buổi trưa hôm nay cô vô duyên vô cớ gọi điện thoại về nhà báo mình không ăn cơm, đột nhiên Đường Tổ Khanh cảm thấy có chút e ngại, cảm giác không biết nên đối mặt như thế nào với người đàn ông kia.

Nhân viên trong cục giáo dục đang lũ lượt ra về, Đường Tổ Khanh phiền não đi vào thang máy, hít sâu một hơi đi tới trước xe mình, không muốn về nhà cũng phải về, dù sao cô cũng vừa mới xuất viện không bao lâu, về trễ quá thì ông nội sẽ lo lắng.

Chiếc xe hơi con màu bạc chạy ra đường lớn, theo lý mà nói hiện tại là giờ tan tầm, trên đường lớn sẽ có rất nhiều xe qua lại, nhưng bởi vì chỗ cục giáo dục tọa lạc là con đường yên tĩnh, chung quanh rất ít người buôn bán, cho nên hiện tại sẽ không lo lắng đến chuyện kẹt xe.

Đang lúc Đường Tổ Khanh chạy xe chậm rãi trên đường, đột nhiên có hai tiếng nổ lớn vang lên, xe con chạy chậm lại, Đường Tổ Khanh nghi ngờ nhìn này cây kim chỉ tốc độ của mình, vội vàng nhấp chân ga, xe con ngừng lại sau vài giây, mặc cho cô không chút bình tĩnh.

Đây đúng là lúc cô xui xẻo mà, uống nước cũng nhét kẽ răng, Đường Tổ Khanh chính là như vậy, mới vừa rồi vẫn còn nóng nảy chuyện không biết về nhà phải đối mặt như thế nào với người chồng trên danh nghĩa, hiện tại xe xảy ra vấn đề, đáng hận đúng lúc cô không có mang ví tiền, trên người trừ thẻ căn cước ra chỉ còn một chiếc thẻ tín dụng, đoạn đường vắng này làm gì có nơi để cà thẻ?

Nếu quả thật là thế, Đường Tổ Khanh không nghi ngờ việc ngày mai cô sẽ được lên báo, với tiêu đề 'Lần đầu tiên trong lịch sử quan lớn bị giam xe vì không có chỗ cà thẻ'.

Xem ra tối nay cũng đừng nghĩ đến chuyện về nhà sớm rồi, nghĩ như thế, Đường Tổ Khanh cầm điện thoại lên đi xuống xe chuẩn bị gọi điện thoại cho xe cần cầu đến kéo xe về, mới đề xuống mấy phím, cách đó không xa là ánh đèn xe sáng chói mắt, nó khiến cô phải dùng hai tay che mắt lại.

Ngay sau đó nghe là âm thanh thắng gấp, một giọng nói mạnh mẽ vang lên bên tai: "Phó thị trưởng Đường?"

Đường Tổ Khanh từ từ mở mắt, thích ứng đèn với xe trước mắt, nhìn người đàn ông đang thò đầu qua cửa sổ xe, lên tiếng chào hỏi: "cục trưởng Lạc.".

Lạc Mộ Thiên quét mắt nhìn xe của cô, nhú mày đẹp hỏi "Xe thế nào?" .

Đường Tổ Khanh nhìn anh nhú chặt chân mày, chỉ sợ anh hiểu lầm chuyện gì đó, cho là cô có ý dừng xe, lập tức luống cuống giải thích: "Xe bị bẻ bánh rồi.".

Sau khi nói xong rồi nhìn anh, chiếc xe chất lượng tốt vô cùng, tôi thiếu từ đó đến nay chưa bao giờ gặp vấn đề gì, hôm nay đột nhiên xuất hiện tình trạng này, lại không có phụ tá ở bên cạnh, làm cho cô chẳng biết làm gì, lúc này cô như một em gái nhỏ không biết cách xử lý công việc, căn bản là chẳng thể nhìn ra phong cách của một phó thị trưởng người người kính trọng

"Gọi người sao?" Lạc Mộ Thiên ôn hòa mà hỏi.

Đường Tổ Khanh vẫn còn ảo não nhất thời theo không kịp suy nghĩ của anh, chỉ có thể phát ra một chữ 'a', sững sờ ngó anh một cái, chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị anh cắt đứt: "Lên xe, tôi đưa cô trở về." .

Đường Tổ Khanh kịp phản ứng, vội vàng nói: "Không cần, không cần, tôi gọi điện thoại để cho người tới kéo cái xe này đi là được." .

Không phải cô kiêu cách hay khách sáo, mà cô không thích cái kiểu vừa gặp đã lên xe người ta ngồi, điều này thực có lỗi, hơn nữa người đàn ông này làm cho người ta cảm giác quá kỳ quái, mới vừa rồi ở trong văn phòng vô cùng nho nhã, nhưng bây giờ lại rất bá đạo, thật giống như biết cô đã lâu, loại cảm giác kỳ quái này khiến cho cô e sợ.

Lạc Mộ Thiên nhú lông mày nói: "Xe tải rất lâu mới đến, chẳng lẽ cô tính toán đứng đây hát bài gió Phong Tây Bắc sao? Lên xe!", trong giọng nói có sự kiên trì của anh.

Nghe được lời anh nói, nhìn cậu thanh niên thật thà ngồi ở ghế lái xe đang đứng ra mở cửa xe giúp cô, cảm thụ được những trận gió rét lạnh, Đường Tổ Khanh run rẩy, hành động mau hơn suy nghĩ, đợi cô phản ứng kịp, người cô đã ngồi bên cạnh Lạc Mộ Thiên rồi, hai người quần tây công sở vô cùng chỉnh tề, không để cho cô cảm thấy xấu hổ, anh ta xoay người nhìn ra ngoài.

Xe con chậm rãi đi trên đường lớn, cậu thanh niên ngồi ở chỗ tài xế cười trộm nhìn cô một cái, không khí quý dị để cho cô cảm thấy lo sợ, không biết phải làm thế nào để phá hủy cái không khí này.

"Nhà cô ở đâu?" Lạc Mộ Thiên dịu dàng nói ra, mặt không biến sắc, lặng lẽ quan sát cô

"Chung cư Lệ Giang, lần này cảm ơn cục trưởng Lạc rất nhiều." Đường Tổ Khanh hơi đỏ mặt cười nhạt mà nói, đoán chừng nếu như không gặp anh, sợ rằng tối nay đến canh ba nửa đêm cô mới có thể về nhà.

Lạc Mộ Thiên gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, cũng không biết anh gọi cho người nào, chỉ nghe anh phân phó đối phương kéo xe cô đến xưởng sửa chữa rồi đưa về nhà cô giúp, thuận tiện gọi điện thoại xin một cuộc hẹn ăn cơm với hiệu trưởng trường tiểu học Nhất.

Chờ anh cúp điện thoại, Đường Tổ Khanh suy nghĩ một chút rồi lên tiếng nói: "Chuyện hẹn hiệu trưởng trường Nhất ăn cơm có muốn cùng tôi tham dự cùng hay không?" .

"Không cần, người hiệu trưởng ấy là ba của một người bạn tôi, chỉ ăn cơm bình thường, không nên quá áp lực, chờ tôi hỏi ông ấy xong rồi sẽ bảo đưa bé đến trường trình diện." Lạc Mộ Thiên trả lời.

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng Đường Tổ Khanh vẫn cảm thấy chuyện không dễ dàng như thế, không để cho những đứa bé thuộc tầng lớp con công nhân không có hộ khẩu ở thành phố vào học, đây là một ước định quen thuộc của các trường học, không phải chỉ một bữa cơm là có thể quyết định, đoán chừng còn phải mắc nợ một phần tình cảm, nếu hiệu trưởng này không phải là người quen, sợ vấn đề nhập học của cô bé kia càng khó giải quyết,

giờ phút này Đường Tổ Khanh biết mình thiếu người đàn ông trước mặt không chỉ một lời cảm ơn.

Xe chậm rãi lái vào chung cư Lệ Giang, Đường Tổ Khanh nhìn hoàn cảnh quen thuộc, chờ xe ngừng hẳn, đang chuẩn bị xuống xe, nhưng không nghĩ người đàn ông bên cạnh lại bước xuống trước, thời điểm cô còn nghi ngờ, thấy người đàn ông kia vòng qua trước đầu xe của cô, vì cô mà mở cửa xe.

Đường Tổ Khanh ưu nhã đi xuống xe, hướng về phía trước người đàn ông nho nhã nói lời cảm tạ, sau đó bước chậm đi vào phía khu nhà ở, cho tới khi Lạc Mộ Thiên không còn thấy bóng lưng của cô nữa thì xe mới chậm rãi rời đi, cô cũng không có phát hiện giờ phút này thông qua cửa sổ sát đất, có một đôi mắt tràn đầy ghen tỵ đang nhìn theo cô và bóng xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Gạt bệnh! Lo lắng!

Sau hơn một tháng ở bên cạnh nhau, bây giờ cô gái nhỏ của Sở Chiến phải đi làm, anh liền cảm thấy cả người không thoải mái, thẳng tới giữa trưa rốt cuộc cô gái nhỏ đã có chút lương tâm mà gọi một cú điện thoại về nhà, hóa giải nỗi khổ tương tư của anh, để cho những việc anh làm hơn tháng nay xem như là không phí công, trong lòng cô gái nhỏ bắt đầu có anh rồi.

Nhìn đồng hồ đã đến giờ tan tầm, Sở Chiến cũng không quản ánh mắt cười trộm của ông cụ, sau khi làm com xong, anh ra phòng khách cầm Ông Nhòm đến bên cửa sổ sát đất quan sát mọi thứ diễn ra bên ngoài.

Bực này nhất chính là lúc tâm tình anh bắt đầu gấp gáp, thế nhưng nhìn thấy một chiếc xe hơi con ngừng lại, bước xuống xe là một người đàn ông anh tuần và khôi ngô nên anh không để ý nhiều, vấn đề là cục cưng của anh lại xuống từ xe của người đàn ông đó, hơn nữa tên đàn ông đáng ghét kia lại được nhận một nụ cười ngọt ngào từ cục cưng của anh, lần này Sở Chiến dễ nổi nóng rồi, trong lòng một trận oán khí ngút trời, cũng nhanh lan tỏa khắp căn nhà, tay gắt gao nắm lấy Ông Nhòm, mu bàn tay nổi gân xanh, thật giống như thấu kính này có thể giết được người đàn ông dưới lầu, hận không được bóp vỡ đầu hắn, về mặt âm trầm đến đáng sợ.

Tâm tình Sở Chiến nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên cảm thấy dựa vào tài và sắc đẹp của cục cưng anh, những thứ ruồi bọ kia dính tới rất nhiều đàn ông, cuộc sống sau này của anh có lẽ phải phiền não vì đuổi ruồi, không bằng đem cô gái nhỏ này nhét vào trong ngực anh, dán thật chặt mới thỏa lòng bực để vương.

Hồi tưởng lại những chiến lược theo đuổi bạn gái trên mạng, đầu Sở Chiến lập tức liệt kê ra một đồng chiến lược, khỏe miệng không tự chủ mà nở ra nụ cười quyền rũ.

Không biết là Sở Chiến quan sát việc ấy bao lâu, chỉ thấy gương mặt anh phát sinh rất nhiều biến hóa, ông cụ đang im lặng xem chương trình thời sự mình yêu thích, lại đứng lên đi đến chỗ Sở Chiến đang đứng ngó xuống lầu.

Phía dưới là một màu đêm đen huyền, làm sao ông cụ có thể nhìn thấy gì, đưa tay cầm lấy ống nhòm của Sở Chiến nhìn xuống dưới lầu, khi nhìn xuống, bất ngờ, vì sao cháu gái mình lại đứng bên cạnh người đàn ông khác, phản ứng đầu tiên của ông cụ chính là nghiêng mắt liếc cháu rể mình một cái, nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Sở Chiến, lúc này càng không vui mà quan sát tình địch.

Ông cụ là người thích bao che tội lỗi của những người ông yêu quý, cháu rể này là do ông tuyển chọn, dĩ nhiên không hy vọng anh bị tổn thương, hơn nữa ông cụ cũng không muốn nhìn một đôi vợ chồng xứng đôi vừa lứa phải tan rã, cho nên ông cụ cực kỳ không thích những người đàn ông kia đến phá đám tình cảm.

Ông cụ tới đây mới có mấy ngày, liền xuất hiện hai người đàn ông xuất sắc như thế, không thể trách ông suy nghĩ nhiều, thật không biết khi ông chưa đến đây, thì có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi cháu gái mình? Xem ra việc tất yếu là phải công bố thân phận của cháu rể rồi, ông cụ nghĩ như vậy.

Nghiêm túc quan sát địch tình, ông cụ càng xem càng cảm thấy người đối diện vô cùng quen mặt, định thần nhìn lại, người đàn ông này, khí chất như vậy, không phải là người đàn ông đã giúp ông ở trạm xe lửa sao? Thật là đúng dịp, vốn ông cụ muốn gọi điện thoại cho cháu gái bảo cô mời người ta lên nhà uống trà, nhưng suy nghĩ một chút, lại lo lắng cháu rể nghĩ sai, lúc này mới thôi.

Mất nhìn Đường Tổ Khanh nói lời tạm biệt với người đàn ông kia chuẩn bị đi lên lầu, Sở Chiến điều chỉnh về mặt của mình, yếu đuối hướng về phía ông cụ nói: "Ông nội, chờ Tổ Khanh lên, các người ăn com trước đi! Đầu con đau quá, con đi nghỉ ngơi một chút." .

"Ặc, nhức đầu? Sao đột nhiên nhức đầu? Có phải vì trúng gió hay không?" Ông cụ thả ống nhòm trong tay xuống, cháu gái mới vừa khỏe, người cháu rể này đừng bệnh chứ.

"Không biết, đột nhiên có chút đau đóm, các người ăn com trước đi, con về phòng ngủ." Sở Chiến xoa trán, yếu đuối nói, sau đó đi về phía phòng ngủ của bọn họ.

"A a, vậy cháu nhanh đi nghỉ ngơi đi! Hiện tại ông sẽ đi xuống nhà mua cho cháu ít thuốc giảm đau." Ông cụ sờ sờ túi áo, sau đó vào phòng ngủ lấy tiền chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhìn bộ dáng ông cụ khấn trương và bận rộn, lần đầu tiên Sở Chiến thấy có cảm giác áy náy đến vậy, lỗ mũi không có tiền đồ mà khẽ ề ảm, không phải là không có người quan tâm anh, mặc dù đám thuộc hạ rất quan tâm anh, nhưng đều run rẩy khi đứng trước mặt anh, không dám biểu hiện thái độ; còn những người anh em vào sinh ra tử với anh thì lại đem sự quan tâm để ở đáy lòng, khó biểu hiện ra.

Bây giờ, được chính người thân của cô gái mình yêu mến quan tâm, cảm giác này thật tốt biết bao, nếu cô gái này một lòng một dạ yêu anh nữa thì có hạnh phúc nào bằng, Sở Chiến nghĩ như vậy, nên liền chuyển đổi tâm tư, ngăn cản ông cụ: "Ông nội, không cần, con đi ngủ một giấc là không có chuyện gì cả."

Lần đầu tiên Sở Chiến làm việc lại cảm thấy chột dạ, quả nhiên nói láo chỉ có thể dùng với những kẻ không thật lòng với mình.

Nghe vậy, ông cụ đi tới bên cạnh Sở Chiến, vươn tay sờ trán của anh, không có gì khác thường, hình như có cảm giác người con trai này hơi khác lạ, tầm mắt liền quan sát gương mặt Sở Chiến một lần nữa, đôi mắt lóe lên chút thông minh và bí hiểm, trong lòng cười trộm, môi mím chặt, nhân hậu lên tiếng nói: "Vậy con đi nghỉ ngơi đi! Có gì không thoải mái thì nói cho A Khanh biết."

Sở Chiến gật đầu một cái, môi nhếch nở một nụ cười, xoay người lại đóng cửa phòng, ngã người xuống giường, dùng chăn che kín đầu.

Không bao lâu sau, Đường Tổ Khanh liền vào nhà, thời điểm mở cửa ra, thấy ông nội dùng đôi mắt thăm dò nhìn cô, còn cái bóng dáng to lớn quen thuộc thì lại không xuất hiện, giấu quyết tâm nghi ngờ cùng khó chịu, Đường Tổ Khanh khéo léo gọi một tiếng 'ông nội'.

Ông nội im lặng làm ra vẻ mặt giận dỗi, đợi cô đổi giày xong đi vào nhà, ông cụ vội vã cuống cuống lôi kéo cô, nhỏ giọng mà hỏi: "A Khanh, người đàn ông dưới lầu là ai thế? Các người quen biết như thế nào?". Ông cụ tò mò hỏi, nhưng bộ dáng lại như quát mắng.

Đường Tổ Khanh nhú mày một cái, trong lúc vô tình nhìn thấy ống nhòm đặt trên bàn, buồn cười nói: "Ông nội nói người vừa nãy đưa con về à? Đó là Cục trưởng cục giáo dục, mới vừa có chút công việc cần thảo luận với anh ta, sau đó xe cháu lại bị bẻ bánh, nên phải đi nhờ xe cục trưởng Lạc về nhà."

"Thì ra là như vậy, khi ông nội ở trạm xe lửa bắt xe đến bệnh viện, thì cũng đi nhờ xe cậu ta, lần sau gặp cậu ấy nói ông nội gửi lời cảm ơn." Ông cụ gật gù đầu và nói.

Đường Tổ Khanh nghi ngờ nhìn ông cụ một cái, thấy ông không nói thêm gì nữa, cũng không còn tìm tòi nghiên cứu đến tột cùng Lạc Mộ Thiên gặp ông từ lúc này, mắt quét quanh căn nhà, đúng thật chẳng thấy người đàn ông kia đâu, trong lòng có chút kỳ quái.

"Đúng rồi, con đi vào phòng xem Tiểu Hiền một chút đi, sau khi cháu rửa làm cơm tối xong thì như thế nào, cảm thấy trong người không thoải mái." Ông cụ vỗ vỗ bả vai của cô phân phó, trong giọng là một tia mong đợi khó hiểu.

Nghe nói người đàn ông kia đột nhiên bệnh, trong lòng Đường Tổ Khanh hạ xuống, từng tia một lo lắng thoáng qua trong đầu cô, mày đẹp nhú thật chặt, đáp với ông cụ một tiếng 'ạ' rồi đi vào trong phòng, cô đến suy nghĩ còn không suy nghĩ kịp, trong lòng chỉ có lo lắng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đàn ông hắc phúc được quan tâm

Nhìn thấy cháu gái của ông vội vàng đi vào phòng, tâm tình ông cụ trở nên tốt hơn, tình cảm của hai đứa không tệ, xem ra khoảng cách gần đã giúp cả hai bồi dưỡng tình cảm, công nhận cự ly luôn làm cho tình cảm con người tiến triển.

Cháu gái đã đi vào phòng, đoán chừng chẳng thể ra sớm được, lấy kinh nghiệm từng trải của ông ra mà nói ông hiểu được việc kia, nên thôi ông vui vẻ ăn cơm một mình.

Đường Tổ Khanh rón rén đi vào phòng ngủ, thông qua ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng, cô thấy trên chiếc giường của hai người có một chỗ nhô lên cao, nhú mày đẹp lại, cô đem áo khoác của mình đặt xuống ghế quý phi, rồi nhẹ nhàng đi vào bên giường.

Nhìn người đàn ông trước mắt đang lấy chăn che phủ người, cứ y như một con nhộng to, trong lòng Đường Tổ Khanh đột nhiên có một tia đau lòng, cùng oán giận vì anh không biết tự chăm sóc mình, từ từ kéo chăn xuống, để tránh cho anh bị khó thở.

Lợi dụng ánh sáng nhân nhật ngoài cửa sổ, thấy người đàn ông trước mặt đã ngủ say, lúc này Đường Tổ Khanh nghi ngờ, đến tột cùng thì anh là người đàn ông như thế nào? Vừa mới bắt đầu anh là một người đàn ông nhu nhược và yếu đuối, sau lại trở thành một người đàn ông sắc bén và bá đạo, đến bây giờ lại trở thành một người đàn ông vô hại.

Thu hồi tâm tư của mình, Đường Tổ Khanh nghĩ tới việc như thế nào của người đàn ông trước mắt, nhìn cái trán trơn bóng kia, tay thon dài trắng nõn của cô thử đưa lên trán anh thăm dò, chỉ nghe anh trong vô thức phát ra một tiếng rên rỉ, cô kinh ngạc, cho là anh đã tỉnh lại, nên bị sợ phải lập tức thu tay về.

Nghiêm túc quan sát người đàn ông bên cạnh, phát hiện anh cũng không có mở mắt, có lẽ là do cô đa cảm, lần nữa vươn tay thăm dò cái trán của anh,

nó không nóng.

Khi bàn tay nhỏ bé lạnh buốt chạm vào cái trán trơn bóng, gương mặt Đường Tổ Khanh không thể tránh khỏi việc đỏ lên, tâm tình có chút dao động, cảm thụ nhiệt độ cơ thể khác thường của mình, trái tim của cô reo ầm ỉ.

Ngay vào lúc này, người đàn ông vốn đã ngủ say lại mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, Đường Tổ Khanh a lên một tiếng, bàn tay của mình như đặt vào vật gì đó vô cùng ghê gớm, soạt một tiếng thu hồi lại, cả người không biết làm sao, giống như là một đứa bé ăn trộm bị người lớn bắt được.

Nhảy cảm như Sở Chiến, làm sao lại chẳng phát hiện việc cô gái nhỏ đi vào trong phòng, đề hô hấp xuống để xem cô gái nhỏ chuẩn bị làm gì, nhưng chờ mãi, chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô, cũng không thấy cô mở đèn, lần này Sở Chiến hơi nóng nảy.

Không ngờ vừa lúc ấy cô gái nhỏ lại có động tác, ôm ái kéo chăn xuống khỏi đầu anh, những động tác tiếp theo của cô gái nhỏ như một loạt mật ong thoa đường tiến vào tâm trí anh, nó chứng tỏ là cô này rất quan tâm anh, sự thật này khiến đầu óc Sở Chiến nhảy múa không ngừng.

Đang lúc Sở Chiến vui mừng, một bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt lên trán anh, da thịt trơn nhẵn như ngọc, mát mẻ như suối, khiến tâm tình Sở Chiến khẽ nhúc nhích, đợi rất lâu, cũng không thấy cô gái nhỏ có thêm động tác gì, lúc này Sở Chiến mới không nhịn được mở mắt, không ngờ mở mắt ra liền được hưởng phúc lợi tốt đẹp, cô gái nhỏ của anh giống như bị hoảng sợ mà thu tay về.

Sở Chiến đề tiếc nuôi trong lòng xuống, vẫn chẳng thể quên được tiết mục tối nay, nghĩ đến vẻ đẹp của cô gái này, tất nhiên sẽ đưa tới một nhóm ruồi muỗi, mới vừa đánh lui được cái người thị trường kia, hiện tại lại đưa tới một người đàn ông khác, Sở Chiến vừa nghĩ tới đó, trong lòng chưa chút không thể diễn tả được, anh chợt hiểu ra việc tình địch là thứ đã kích vĩnh hằng trong lòng anh, chỉ có thể nắm cô thật chặt trong lòng bàn tay mới là an toàn.

Quyết tâm già chết, Sở Chiến thấp giọng mà nói: "Đã về rồi à."

Động tác này, thần thái này chẳng biết tại sao khiến trong lòng Đường Tổ Khanh khẽ dao động, hồi tưởng những chuyện xảy ra trong một tháng cô bị thương, người đàn ông trước mặt ngày đêm chịu đựng cực nhọc chăm sóc cô, thỉnh thoảng trừu chọc để cho cô quên đau đớn.

Lúc ấy giọng nói của anh vô cùng bá đạo nhưng nay lại rất yếu ớt, điều này làm cho Đường Tổ Khanh vô cùng lo lắng, sợ anh lại đổ bệnh rồi biến về trạng thái của một người đàn ông hèn nhát, đây cũng không phải là điều cô hy vọng.

"Trừ nhưc đầu ra còn nơi nào không thoải mái không?" Đường Tổ Khanh không kìm hãm được dịu dàng hỏi.

Tâm Sở Chiến rất hưởng thụ sự quan tâm của cô gái nhỏ, kiên quyết lắc đầu một cái ý bảo không có gì.

"Có muốn ăn cơm hay uống thuốc không?" Trong lòng Đường Tổ Khanh khẽ thở một hơi, khó chịu như vậy rồi còn chẳng nói, tiếp tục hỏi, cô hoàn toàn không biết giờ phút này cô giống như một người vợ đang quan tâm chồng mình, mặt tràn đầy nhu tình, sắp đem anh hòa tan.

Đời này đây là lần đầu tiên có người dịu dàng nói chuyện với anh như thế, quá khứ thì mọi người coi anh như một vị thần, chẳng bao giờ tồn tại cái gì gọi là không thoải mái hay bị thương, anh cũng chẳng phải buộc mình trở mặt với tất cả cảm xúc, để miễn bị người có lòng đánh ngã, này khó được một người khiến Sở Chiến lưu luyến, nghĩ tới chuyện về sau, cô gái này sẽ ngày ngày đối mặt với anh, chính anh sắp vui mừng đến chết rồi.

Sở Chiến tỏ ra yếu ớt nói: "Không muốn ăn, một lát thôi là không có chuyện gì nữa.", anh dường như đã tiến vào trạng thái yếu đuối, không muốn ăn uống, khiến cho người nhìn có chút không đành lòng.

Nghe được giọng nói trẻ con của anh, Đường Tổ Khanh không ủng hộ, quở trách nhẹ: "Hồ đồ, tại sao bị bệnh rồi mà còn không chịu ăn uống nữa, không ăn lấy gì mà uống thuốc, bộ anh không muốn giữ cái mạng của mình sao?"

Sau khi dứt lời, chẳng cho anh cơ hội trả lời, lập tức ra khỏi phòng, trong chốc lát sau đã cầm lấy một hòm thuốc gia đình thật to, mở gương thuốc ra, rút cuộc đã tìm được một ít thuốc trị đau đầu, lấy ra hai viên, thuận tiện đi ra ngoài cầm thêm một ly nước ấm rồi trở về phòng.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ trước mắt đang lo lắng mà lấy thuốc cho anh, trong lòng ảm áp đồng thời cũng thầm than mình tự mình làm bậy thì không thể sống được, sớm biết đã không giả bộ bệnh rồi, lần này khổ không thể tả, còn khiến cho cô gái anh yêu phải lo lắng thêm.

Thấy anh ngoan ngoãn uống thuốc, Đường Tổ Khanh thở nhẹ một hơi, giúp anh đắp chăn xong lại đi ra ngoài.

Lúc cô xoay người chuẩn bị đi, một bàn tay to lớn nắm chặt tay cô, Đường Tổ Khanh nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên giường, thấy anh nhìn chăm chăm cô, không tự chủ mà giải thích: "Em đi nấu chút cháo, anh nằm đây nghỉ ngơi đi, không muốn ăn cũng phải ăn, ngã bệnh thì rất nguy hiểm." Dứt lời liền đẩy bàn tay to của anh ra, bước chân xóc xếch đi ra khỏi cửa phòng.

Nhìn bóng lưng đang bận rộn vì anh kia, Sở Chiến ở trong phòng không kiềm chế được mà nở một nụ cười nhẹ, bộ dáng này của cô gái nhỏ thật đáng yêu, không ngờ được người khác quan tâm là một cảm giác thật tốt. Sở Chiến hy vọng cuộc đời mình từ đây về sau sẽ luôn có cô bên cạnh, xem ra kế tiếp có rất nhiều chuyện phải làm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hưởng thụ sự chăm sóc của cô

Đường Tổ Khanh ra khỏi phòng bệnh chừng nửa giờ, Sở Chiến không có tính nhẫn nại nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh, trong lòng giao chiến giữa việc có nên đi ra ngoài hay không, đi ra ngoài thì kế hoạch giả bệnh sẽ bị sụp đổ, nhưng không đi ra, anh lại vô cùng nhớ cô gái nhỏ, cả ngày hôm nay đã không được bên cạnh cô, có trời mới biết Sở Chiến muốn đi đến đơn vị công tác của cô như thế nào.

Đang lúc tâm tư Sở Chiến không ngừng xoay chuyển, thì Đường Tổ Khanh đã cầm theo chén cháo nóng hồi bước vào phòng, chén cháo bốc lên một làn khói mỏng cùng hương thơm nhàn nhạt, bộ dáng nghiêm túc của cô khiến cho anh không kiềm hãm được mà phải động lòng.

Cho đến khi cô gái nhỏ thận trọng đi đến trước mặt anh, anh mới nhớ đến việc hiện tại anh là bệnh nhân, vội vàng thể hiện vẻ mặt yếu ớt, đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn cô, chỉ kém là không thể để nước mắt lưng tròng.

"Ăn đi sẽ nhanh khỏi, cần thận nóng!" Đường Tổ Khanh ngồi ở đầu giường nhẹ giọng dụ dỗ anh, đưa vào tay anh một chén cháo.

Sở chiến 'nhu nhược' ngồi dậy, tay run run chuẩn bị nhận lấy chén cháo nóng hồi, cái bộ dáng kia, nhìn như thế nào cũng vô cùng mệt mỏi, như người ốm rất nặng chẳng làm nổi việc gì.

Đường Tổ Khanh nhìn thấy bộ dạng đó của anh, mày đẹp nhíu chặt lại, cuối cùng thở dài một tiếng, bắt đầu nói: "Đừng động, em dứt cháo cho anh ăn".

Mặc dù Đường Tổ Khanh không phải là một cô gái hay mộng mơ, cô như u mê như đứng trước mặt Sở Chiến, dứt lời, gương mặt khẽ nóng lên, không hề có điểm báo mà đỏ ửng.

Nhìn gương mặt cô gái nhỏ đột nhiên dính một tầng đỏ ửng, mày đẹp nhíu lại, nhưng đáng vẻ vô cùng dịu dàng khiến anh không nhịn được mà phải nuốt một ngụm nước bọt, tròng mắt đen như mực, sâu không thấy đáy, miệng của cô gái nhỏ tràn đầy lúng túng, chậm rãi mở ra, cận thần thổi nguội cháo, ánh mắt thâm trầm của anh chẳng rời khỏi những động tác của cô.

Anh suy đoán, nếu giờ phút này cô gái nhỏ có đưa cho anh thuốc độc đi chăng nữa, anh cũng sẽ tâm cam tình nguyện uống sạch, chỉ vì muốn lấy lòng cô.

Nhìn anh ăn gần phân nửa chén cháo, Đường Tổ Khanh vẫn là nhìn không được lên tiếng hỏi: "Hương vị thế nào? Nóng hay không?".

Nhìn vẻ mặt ẩn nhẫn đầy mong đợi của cô, bờ môi Sở Chiến cong lên nụ cười khiêu gợi, dịu dàng nói: "Ăn rất ngon".

Chỉ là cháo trắng bình thường, Sở Chiến lại ăn cực kỳ vui vẻ, cảm thấy chén cháo kia còn ngon hơn tất cả các món ngon vật lạ anh từng ăn, nó khiến cho anh thêm thưởng, ăn rồi lại muốn ăn nữa.

Nghe được đáp án mình mong muốn, trong lòng Đường Tổ Khanh thích thú, tiếp tục dứt anh ăn cháo.

Nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, trước giờ cô luôn thích thoải mái, nhưng giờ phút này, đôi mắt của người đàn ông anh tuần cứ nhìn chăm chăm vào cô, làm cho Đường Tổ Khanh cảm thấy hô hấp của mình có phần rối loạn, cho là trên mặt mình dính bẩn, dùng một tay lau lên gương mặt hai cái, sau đó mới tiếp tục công việc dứt anh ăn.

Nhìn cô gái nhỏ vừa đáng yêu vừa có phần mờ ám, tâm tình Sở Chiến tốt hơn nhiều, cong môi lên, lại tiếp tục ngắm gương mặt đáng yêu kia, nhìn như thế nào cũng không thấy chán, làm sao anh bỏ được cô đây? Thật đúng là không muốn bỏ lỡ một hành động nào của cô, anh cảm thán.

"Trên mặt em có dính gì sao?" Đường Tổ Khanh không ngoan mà trừng mắt liếc anh một cái, không bình tĩnh nữa mà lên tiếng hỏi, ánh mắt như lửa của người đàn ông kia cũng không bỏ rơi cô, còn lớn gan làm bậy, cứ nhìn thẳng vào mặt cô, không chịu lên tiếng.

Anh chẳng thèm tức giận mà đưa ánh mắt đầy phong tình và kiêu mỹ nhìn thẳng vào cô, ngăn rung động trong lòng, rất nghiêm túc mà nói ra: "Mặt của em dơ bẩn".

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh nghĩ tới việc hôm nay mình cũng không phải ở cơ quan cả ngày, còn đi gặp Lạc Mộ Thiên, tại sao không ai nói cho cô biết gương mặt cô có bẩn hết vậy? Hay lúc cô rang cháo không may bị dính bẩn, thế mà ông nội không chịu nhắc nhở cô gì hết?

Trong lòng Đường Tổ Khanh nhốn nháo, thật muốn đứng lên đi nhìn một chút, thì một bàn tay to đột nhiên hướng về gương mặt cô, bắt cô dừng mọi động tác của mình lại, hiện tại trong lòng của cô đang đập âm âm, nhìn chăm chú người đàn ông kia, theo bản năng muốn rời khỏi giường.

"Đừng động, anh giúp em lau, thật giống như con mèo hoa nhỏ vậy." giọng nói của Sở Chiến mang theo chút cưng chiều, ngón tay mượt mà chạm đến da thịt của cô, tùy ý mà ma sát, vẻ mặt nghiêm túc không dứt.

Cẩn thận nhìn lên, gò má của Đường Tổ Khanh trừ đỏ ửng ra còn có hơi bẩn. Giờ lại nóng rực dưới sự ma sát của ngón tay anh.

Đường Tổ Khanh cảm giác gò má của mình muốn bốc cháy lên rồi, nếu không phải là nhìn bộ dáng nghiêm túc này của anh, cô thật sự nghĩ là anh cố ý chơi cô, thấy ngón tay anh vẫn lưu luyến trên gương mặt của cô, Đường Tổ Khanh không nhịn được lên tiếng thúc giục: "Xong chưa?".

Sở Chiến vốn còn muốn thật hưởng thụ phúc lợi thêm một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt nửa tin nửa ngờ của cô gái nhỏ, lo lắng mưu kế sẵn sàng bị cô thấy rõ, vậy thì cuộc sống sau này của anh sẽ không dễ chịu, không thể làm gì khác hơn là buông tay xuống, nhìn gương mặt đỏ ửng, nghiêm túc gật đầu một cái: "Được rồi, lần này sạch sẽ, bụng anh còn chưa no, anh còn muốn húp cháo.".

Người đàn ông này dù là ngã bệnh cũng có bản lĩnh làm cho cô không được tự nhiên, thật là một kẻ giáo hoạt, trong lòng Đường Tô Khanh thầm nghĩ nhưng không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi ra phòng bếp múc thêm cháo cho anh.

Sau khi ông cụ ăn cơm nước xong liền dùng tâm trạng vui vẻ coi tivi, nhìn cháu gái mình cầm một cái chén không đến nhà bếp múc thêm cháo, ông cười híp mắt trêu ghẹo: "Khẩu vị Tiểu Hiền cũng không tệ lắm nha, trước khi con về thì chẳng ăn gì vô, xem ra cơm ngon phải do đúng người nấu".

Đường Tô Khanh bị ông cụ nói thế mà mặt càng thêm đỏ, vội vàng cầm theo chén cháo đi ra khỏi phòng bếp.

Thật ra thì sức ăn Sở Chiến vẫn tương đối thấp, ăn xong một bát rồi, có thể gọi là no tạm, nhưng vì anh muốn hưởng thụ thêm quá trình chăm sóc của cô gái nhỏ, mới cố ăn thêm bát nữa, lòng hào hứng đợi cô mang cháo vào.

Chờ Đường Tô Khanh đem chén cháo thứ hai cho mình ăn xong, cho dù Sở Chiến còn muốn hưởng thụ những phúc lợi khác cũng sẽ không lựa chọn ngay lúc này, vì anh vẫn nhớ rõ chuyện cô gái nhỏ vừa về đến nhà đã vội vã chạy vào đây chăm sóc anh, căn bản là còn chưa ăn cơm tối, có lẽ cô đói bụng lắm rồi, điều đó làm anh hơi đau lòng, vội vàng nói: "Anh no rồi, em nhanh đi ăn cơm đi, nếu cơm lạnh thì em nhớ phải hâm nóng lại nhé.".

Nghe anh nói như thế, Đường Tô Khanh cũng cảm thấy hơi đói, nhìn sắc mặt cũng không tệ lắm của Sở Chiến, nhớ đến việc anh đã uống thuốc và ăn hai chén cháo, đoán chừng khá hơn nhiều, lập tức dặn dò: "Nếu có chỗ nào không thoải mái nhớ gọi em, anh tự ngồi nghỉ ngơi đi, chờ cháo tiêu hóa rồi mới có thể nằm".

Thấy anh nghiêm túc gật đầu một cái, Đường Tô Khanh liền an tâm đi ra ngoài ăn cơm, đột nhiên có chút cảm thán, chăm sóc người khác thật mệt mỏi, thể mà một tháng cô nằm viện chỉ có mình anh chăm sóc, anh không hề than oán, nó khiến cho lòng cô rất cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Không có sức tắm

Người đàn ông phúc hắc như Sở Chiến, lại mượn lần giả bệnh này để đổi lại sự dịu dàng của một cô gái, thế thì làm sao anh có thể dễ dàng buông tha cho cô, đôi mắt mang đầy thăng trầm cứ nhìn về cửa phòng, như một thợ săn cứ cố săn đuổi con mồi, đợi chờ ngày cá cắn câu, anh biết muốn làm một thợ săn giỏi thì phải biết nhẫn nại, cho nên anh chỉ có thể tựa vào thành giường lẳng lẽ đợi chờ.

Ước chừng hai mươi phút sau, Đường Tô Khanh lo lắng người đàn ông ở một mình trong phòng ngủ sẽ xảy ra chuyện lớn, vội vàng vàng ăn xong cơm tối, chẳng kịp tắm bộ đồ com xuống đã quay trở về phòng ngủ, ngoài dự đoán của cô, vốn tưởng rằng anh đã nằm xuống nghỉ ngơi thì anh vẫn còn ngồi đấy như lúc cô đi ra, về mặt mê ly nhìn về nơi xa.

Bước nhanh đi đến bên cạnh anh, đưa tay quơ quơ trước mặt anh, Đường Tô Khanh nghi ngờ hỏi: "Sao không nằm xuống nghỉ ngơi? Đầu còn rất đau sao?".

"Có một chút, anh còn chưa có tắm, trên người dính mồ hôi, không ngủ được." Mặt Sở Chiến không đỏ tím không đập nhìn cô, nở một nụ cười hoàn mỹ và nói, trông mặt đen nhánh như một cái đầm nước, đôi mắt thâm thúy thăm dò động tĩnh của cô.

Người thích sạch sẽ như Sở Chiến nhìn sơ qua chẳng thấy anh có chút bẩn nào cả, hôm nay thật ra anh đã tắm hai lần rồi, cả ngày vui mình trong máy điều hòa, trên người sạch bóng, chỉ là vì anh có mục đích, nên mới phải dùng thủ đoạn tồi tệ này

Anh là một người thích sạch sẽ, về điểm này Đường Tô Khanh biết, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc đang dính một tầng khó chịu của anh, Đường Tô Khanh lập tức đi vào phòng tắm, giúp anh mở nước nóng, để tránh anh bệnh mà còn phải đựng nước lâu, ngày trước cô nằm viện anh cũng luôn pha nước ấm cho cô rửa mặt mọi ngày.

Nghe tiếng róc rách truyền ra từ phòng tắm, trong mắt Sở Chiến lóe ra ánh sáng tinh mịch, khóe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười hạnh phúc, trong lòng há hê nghĩ đến anh đi vào phòng tắm sẽ có cô gái bên ngoài đợi chờ, cô gái mà anh yêu, và anh chính là chồng của cô.

Giờ phút này Sở Chiến hoàn toàn quên mất cái tên được ghi trên giấy hôn thú của cô là ‘Giang Thiếu Hiền’, mà hiện tại anh chỉ là kẻ sắm vai Giang Thiếu Hiền mà thôi.

Mấy phút trôi qua, Đường Tô Khanh lấy tay thăm dò độ ấm của nước trong bồn tắm, nhiệt độ tương đối ổn định, cô mới yên tâm bước ra khỏi bồn tắm, nghi ngờ chống lại trông mặt hung phấn của anh, cô chỉ cảm thấy trong đôi mắt của người đàn ông kia vọt ra một tia lửa, tầm mắt nóng rực nhìn chăm chăm cô, để cho nhịp tim của cô đập cực nhanh.

Sợ tâm tư của mình bị anh phát hiện được, Đường Tô Khanh ép buộc mình bình tĩnh hướng về phía anh nói: "Nước pha xong rồi, anh vào tắm đi!".

Dứt lời liền đi thật nhanh đến bên tủ lớn, đợi người đàn ông kia đi xong sẽ đổi ga giường và thay chăn, vì anh nói người dính bẩn còn có mồ hôi chưa, mà hai người cùng giống nhau ở việc thích sạch sẽ, tối nay không thay ga giường mới thì sẽ không ai có giấc ngủ ngon.

Đường Tô Khanh ngồi chồm hóm trên mặt đất tìm kiếm một lúc vẫn không có nghe động tĩnh gì, cô nghi ngờ nhìn về mép giường, nhìn thấy anh cứ nhìn chăm chăm những động tác của cô rồi còn bàn tay đang nắm chặt ga giường, cho là anh hiểu lầm cái gì đó nên giận dỗi, lập tức không được tự nhiên giải thích: "Àch, em cũng thấy chán đã bẩn, chuẩn bị đổi chăn mới".

Sau khi nói xong, Đường Tô Khanh liền hận không được cắn đầu lưỡi của mình, cô cảm thấy câu nói của mình quá trực tiếp, nếu anh hiểu lầm là cô ghét bỏ các đồ bẩn anh đưa đến thì làm thế nào? Trời mới biết căn bản cô không có ý đó, đang thấp thỏm nhìn vào đôi mắt anh, đang lựa lời giải thích, thì anh đã lên tiếng trước

"Em để anh đi tắm một mình như thế sao?" Sở Chiến mang theo mong đợi mà nói ra, thật ra thì anh muốn nói là 'Em để cho một mình tắm hồ uyên ương sao?', mà suy nghĩ bất đồng nên Đường Tô Khanh tự động đem lời nói của anh lý giải thành 'em để cho anh một mình đi tắm, tắm xong rồi lại mặc quần áo dơ đi ra sao?'.

Đang lúc Sở Chiến cho là cô đã hiểu ý mình, con mắt lóe sáng như tia chớp, Đường Tô Khanh như có chuyện lạ nên chớp mắt nhìn anh, sau đó trả lời: "VẬY anh chờ một chút, em sẽ chuẩn bị quần áo sạch cho anh".

Sau khi dứt lời thì lập tức chạy đến tủ quần áo tìm cho anh chiếc áo ngủ bằng bông, đảo mắt nghĩ đến cái gì đó, trong nháy mắt gương mặt trắng nõn trở nên ửng hồng, kéo dài đến bên tai, đặc biệt mê người, đang lúc Sở Chiến chìm trong phong tình ấy, thì Đường Tô Khanh mở ngăn kéo dưới cùng ra, một hàng quần lót nam hiện ra trước mặt.

Sở Chiến lập tức hiểu tại sao mặt cô gái nhỏ của anh lại đỏ bừng, chỉ nhìn thấy quần lót nam đã khiến cô gái đơn thuần mà anh yêu đỏ mặt như thế, thật là làm cho anh không thương cũng không được, trong lòng anh nghĩ tới cũng đỏ mặt như vậy, nếu chờ một chút anh bảo cô đi tắm cùng anh? Đoán chừng gương mặt cô gái nhỏ đỏ như cục than đang nấu trong lò luôn quá, trong lúc bất chợt anh rất chờ mong chuyện kể tiếp xảy ra.

Ngón tay Đường Tô Khanh rút từ trong tủ ra một chiếc quần lót nam, then thùng bọc nó vào trong bộ quần áo ngủ bằng bông, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giống như củ khoai lang khiến cô phồng tay, cầm quần áo đưa cho anh, thúc giục: "Nhanh đi tắm đi! Nếu không nước sẽ nguội.". khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ động lòng người như cũ.

Sở Chiến thấy cô gái nhỏ chuẩn bị đổi ga giường, chuyện chẳng tiến hành đúng theo ý muốn của anh, nhất thời kinh ngạc hỏi "Em bảo anh đi tắm một mình?".

Đường Tô Khanh đang bận rộn nghe nói như thế nghi ngờ nhìn anh một cái, không xác định hỏi "Đầu anh đau lắm hả? Tắm một mình không được sao?".

Sở Chiến cho là cô rốt cuộc đã giác ngộ, nhất thời bày ra một bộ dáng vô cùng yếu đuối, khổ sở gật đầu một cái: "Toàn thân không có hơi sức, chân cũng không còn sức lực.", ý tứ trong câu nói giúp người ta xác minh rõ thực trạng của anh lúc này, trong lòng anh tràn đầy hải lòng cùng mong đợi.

Đường Tô Khanh không nghi ngờ gì, buông ga giường trong tay ra rồi lên tiếng: "VẬY anh ngồi đây đừng cử động, em đi ra ngoài bảo ông nội vào tắm giúp anh.".

(Yên Yên: Chừa nhé anh... ham ăn vội nó thế.

Sở Chiến: *liếc mắt lạnh* - ngoan ngoãn edit chạy chương đến H đi không giết.

Yên Yên: Ngâm bồ hòn edit tiếp)

Nhìn ngọn gió mang theo phong hỏa cháy rụi, nhìn cô gái nhỏ đang chạy ra khỏi phòng ngủ, khoe miệng Sở Chiến kinh ngạc mà co quắp, chỉ biết nhìn trời im lặng, anh đã ra ám hiệu rõ ràng như thế rồi, mà sao cô vẫn không hiểu?

Nhưng cần thận suy nghĩ một chút, nếu cô gái nhỏ hiểu hết phong tình, đoán chừng đã sớm không bị những người đàn ông kia dắt đi, làm sao lại đến phần của anh.

Nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra, tâm Sở Chiến có chút hồi hận, cô gái nhỏ thật là còn phúc hắc hơn anh, anh lớn như vậy, thân thể khỏe mạnh vậy mà phải nhờ một ông già tắm cho mình, chuyện này nếu là truyền ra ngoài, anh còn mặt mũi nào nhìn đám thuộc hạ trong bang.

Trong chốc lát, Đường Tô Khanh liền dẫn ông cụ đi vào gian phòng, ông cụ thông minh vừa nghe cháu gái báo rằng cháu rề chẳng còn sức để tắm, trong lòng nhô ra những màu sắc vô cùng rực rỡ, ít nhiều gì cũng đoán được người cháu rề này hơi nhỏ mọn, nhưng vì không để cho cháu gái phát hiện nghi vấn, đành phải theo cô vào.

"Tiểu Hiền à, nghe A Khanh nói con không có sức để tắm, ông nội đỡ con đi vào." Ông cụ cười híp mắt nói.

Mắt nhìn đầy ngụ ý kia, Sở Chiến biết tránh không khỏi, đầu nhanh chóng lật qua lật lại, mang theo một bụng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Người đàn ông dùng khổ nhục kế

Nhìn cái dáng bá đạo kia của cô, nếu Sở Chiến dám lên tiếng nói không rằng không cần ông nội tắm cho mình, đoán chừng cô gái nhỏ sẽ nghi ngờ ngay lập tức, nên anh thông minh hướng về phía ông cụ gạt đầu một cái, cố gắng chống đỡ để ông cụ dịu mình đi.

Nhìn ông cụ đi tới bên giường, không nghe anh phản đối, gương mặt đang đỏ ửng của Đường Tổ Khanh lập tức thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy may mắn vì có ông nội ở đây, nếu không thật đúng là không biết làm sao mới ổn, cô lớn đến từng tuổi này còn chưa bao giờ gặp qua người đàn ông nào ở trần cả.

Ông cụ đi đến bên cạnh Sở Chiến, đưa cánh tay ôm ngang lưng của anh rồi thả đến hông, từ từ nhấc người tới, nhưng người cháu rể ngồi ở mép giường vẫn không cử động, ông cụ không nghĩ quá nhiều, tiếp tục dùng hết sức hơi sức toàn thân chuẩn bị đỡ cháu rể dậy, thế nhưng người cháu rể vẫn không nhúc nhích.

Ông cụ không tin vào ma quỷ, nghĩ lúc mình còn trẻ có thể nói là đại lực sĩ, hiện tại có lẽ vì tuổi cao hơn rồi nên cũng không còn khỏe mạnh như xưa, nhìn cháu gái đang đưa mắt khích lệ về phía ông, ông cụ khê cần răng, liên tục mấy lần nữa nhưng anh vẫn không cử động, trong lòng nghi ngờ rằng có phải ông ra sức chưa đủ hay không.

Nhưng thực ra, hiện tại dù có cần khôn cũng chẳng thể xoay chuyển được Sở Chiến, nhìn ông cụ mệt mà thờ hồng hộc, anh cũng không phải kẻ không biết xấu hổ, nhưng đuổi theo vợ là chuyện quan trọng hơn, hưởng thụ phúc lợi là chuyện quan trọng hơn, anh cố ngăn chặn sự vui vẻ trong lòng, đưa giọng khổ sở nói với ông nội: "Khổ cực cho ông nội rồi, con, con nghĩ mình nên tự đi thôi".

Sau khi dứt lời, Sở Chiến đưa hai chân xuống đất, 'yếu ớt' đứng lên, bộ dáng vô cùng uất ức, về mặt nhìn thế nào cũng để cho người ta thấy rằng anh rất mệt mỏi, thật giống như là người khác làm chuyện sai lầm với anh vậy, mọi người kinh ngạc nhìn anh đang cố dùng sức đứng lên, đi chưa được hai bước lại đột nhiên như người giữa không trung bay xuống đất, cả người nhếch nhác ngã xuống sàn nhà.

Rốt cuộc Đường Tổ Khanh cũng không nhìn nổi rồi, không hề nghĩ ngợi, lập tức bước nhanh đi tới bên cạnh anh dịu dàng hỏi: "Không sao chứ?".

"Không có, không có việc gì cả, anh... anh tự mình có thể đi tắm... . . . . . tắm" Sở Chiến như con nai đáng thương mà nói, cuối cùng ngưng động khi nhìn thấy điều gì đó trong đôi mắt cô.

Anh mê người nhìn dáng vẻ của cô gái anh yêu chỉ gần trong gang tấc, mùi thơm nhàn nhạt phiêu tán qua lỗ mũi anh, để cho trái tim của anh đập mạnh mẽ không ngừng, anh rất muốn hôn lên gương mặt ửng hồng của cô, hôn lên cánh môi đỏ thắm, tư vị này anh chưa bao giờ được cảm nhận qua, nhưng nó thực sự khiến anh mê muội

"Anh tự đi tắm? Anh xác định mình có thể tự tắm trong tối nay? Mau dậy đi, em đỡ anh đi." Đường Tổ Khanh trừng mắt liếc anh một cái, gò má như hai quả cà chua mà nói.

Chuyện này vốn phải do người vợ làm, chỉ là cô cảm thấy hơi khó xử, nên mới gọi ông nội vào giúp một tay, không ngờ ông nội vì tuổi nên không làm nổi, lần này cô không thể không ra tay, nếu không tối nay đừng ai mong có thể ngủ ngon.

Sở Chiến đang chìm trong u mê, nghe được lời của cô gái nhỏ nói nên vui mừng nhìn cô, nội tâm vui vẻ đến chẳng thể nào áp chế được, mặc cho cô gái nhỏ đỏ mặt.

Sở Chiến mượn sức lực đứng dậy, đem cơ thể chính mình dính vào người cô, cũng không dám khiến cho cô phải hao tổn nhiều sức, sợ cô mệt mỏi, mà như thế thì anh sẽ đau lòng.

Ông cụ kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, nhìn cháu gái rất dễ dàng đỡ được cháu rể dậy, vậy mà sao ban nãy cháu rể nặng như quả núi vậy, ông cố sức như thế nào thì nó cũng không nhúc nhích? Trong nháy mắt, ông cụ liền nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cháu rể, nhất thời hiểu ý gì đó, thì ra là cháu rể muốn cháu gái ông đỡ.

Một màn hoàn mỹ này khiến ông cụ nghĩ đến mình lúc còn trẻ tuổi, ông cũng hay quần lấy bà nội của A Khanh như thế, trong lòng suy nghĩ nếu người bạn già của ông vẫn ở đây thì tốt biết bao nhiêu.

Thu hồi suy nghĩ của mình, ông cụ cười híp mắt lặng lẽ đi về phòng mình, thời điểm đi ra khỏi phòng cũng không quên nhẹ nhàng thay Đường Tổ Khanh đóng cửa, đem không gian yên tĩnh để lại cho đôi vợ chồng trẻ, trong lòng bắt đầu tính toán chuyện ông sắp có chất trai rồi.

Coi như mưu kế của mình bị người khác đoán ra, da mặt Sở Chiến đã dày đến độ không thêm để ý đến lời xin lỗi, vui mừng mặc cho cô gái nhỏ đỡ anh đi vào phòng tắm.

Đường Tổ Khanh mất một chút hơi sức mới đưa được anh vào phòng tắm, rồi ngồi đợi bên cạnh phòng tắm, những sợi tóc dài bay phát phơ trên gương mặt cô, giống như phía sau lưng có một con cọp đuổi cô chạy vào nhà tắm.

Nhìn bộ dáng cô gái như kẻ chạy trốn, tâm Sở Chiến vừa kinh ngạc lại không biết làm thế nào, chậm rãi lên tiếng nói: "Anh... cánh tay anh không còn hơi

sức."

Chân cô vốn muốn bước ra khỏi phòng tắm nhưng nghe được những lời này, bước chân dừng một chút, nghĩ thầm về câu nói kia, chẳng lẽ anh muốn cô giúp anh tắm sao? Nghĩ đến cái này, trong nháy mắt gò má của Đường Tô Khanh dính vào một tảng đồ ửng, vội vàng nói: "Em đi ra ngoài gọi ông nội vào tắm giúp anh."

Sở Chiến nghĩ tới việc cô sẽ gọi ông cụ vào, anh thật sự chết chứ không muốn thi thố về giả dối với ông nội cô, nên gấp giọng nói: "Không, đừng làm phiền ông nội".

Trong lòng Đường Tô Khanh có gắng sắp xếp lời nói, đừng làm phiền ông nội? Chẳng lẽ muốn cô tắm cho anh sao? Mắt tròn trố, nghĩ thầm có lẽ tối nay mặt cô đã đỏ tưng tưng rồi, hơn nữa tất cả chuyện này đều vì người đàn ông trước mặt.

Thời điểm mới bắt đầu cô và người đàn ông trước mặt chẳng có chút ý định nào là ở bên nhau cả, chẳng ai ngờ đến đột nhiên anh lại thay đổi, từ một con cừu non chẳng chút uy hiếp nào đến cuộc sống của cô lại trở thành người đàn ông bá đạo xâm lấn cuộc sống của cô thậm chí là bắt ép cô suy nghĩ về anh, tiếp tục như vậy nữa, Đường Tô Khanh sẽ hoài nghi rằng người đàn ông này không phải chồng của cô.

Đang lúc Đường Tô Khanh chìm trong cõi mộng, phía sau phát ra một tiếng 'rầm' khổng lồ, Đường Tô Khanh kinh ngạc xoay người lại, quả nhiên phát hiện người chồng trên danh nghĩa của cô nhếch nhác té ngã ở bồn tắm.

Thở dài một tiếng, chấp nhận đi về phía anh, không nói hai lời, trước sự kinh ngạc của Sở Chiến, tận lực cởi từng nút áo anh ra, cầm khăn lông bên cạnh lên giúp anh lau lưng.

Sở Chiến không nhìn thấy vẻ mặt của cô, chỉ có thể cảm nhận bàn tay nhỏ đang chạy dọc lưng anh, khiến cho anh vô cùng hưởng thụ và trong nháy mắt thân thể trở nên căng cứng, bất đắc dĩ nhìn bộ phận phái nam đang vươn lên trên nước.

Chỉ là một phản ứng nhỏ, nhưng nếu có thuộc hạ của anh ở chỗ này, họ chắc chắn sẽ hoài nghi người đàn ông trước mặt có phải chủ tử của họ hay không, bởi vì chủ tử bọn họ là nhân vật trong loạn lạc cũng không động tâm.

Người ta thường bảo anh là 'tính lạnh nhạt', chủ tử bọn họ chẳng bao giờ dao động dù cho có mỹ nữ không mặc quần áo đứng trước mặt, rất nhiều em của anh đã lên lút suy đoán có phải anh gặp vấn đề về phương diện ấy không?!

Đường Tô Khanh tìm đập đồ mặt khi lau phần lưng to lớn của Sở Chiến, cô chẳng có chút hoài nghi nào, nếu những cô gái háo sắc bạn thân của cô có ở đây, họ nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, đoán chừng phải hét lên rằng sắc đẹp thay cơm.

Bóng lưng to lớn nếu được ôm ấp thì sẽ vô cùng hạnh phúc, Đường Tô Khanh mất hồn mà nghĩ, vì sao mà càng nhìn càng thấy tấm lưng ấy giống bàn trái cây vậy?!, khỏe mạnh, có lực lại trắng nõn khác thường, bất đồng với màu da mặt ong cường tráng của những người đàn ông trên tạp chí, nhưng khiến cô rất thích.

Đường Tô Khanh tỉnh hồn lại, hiểu này giờ mình đã nghĩ cái gì, âm thầm trách mình từ khi nào đã trở thành kẻ háo sắc như thế, chỉ có một cái lưng thôi đã khiến cô hy vọng xa xôi, gương mặt vô cùng hiền hậu vẫn ửng hồng, tay vẫn tiếp tục chà lưng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Không thể bỏ qua phúc lợi ban đêm

Đem chiếc lưng to lớn lau đến khi đỏ bừng, lúc này Đường Tô Khanh mới cảm thấy xấu hổ mà dùng động tác tay lại, rửa qua khăn bông, tiếp theo sau đó là giúp anh chùi mặt.

Bộ dáng hấp dẫn kia, khiến cho cõi lòng của người phụ nữ trở nên nóng rực, đoán chừng một cô gái bình thường sẽ chẳng thể kiềm hãm được mà mặt mày đỏ bừng, Đường Tô Khanh cũng không ngoại lệ, đối mặt với vóc dáng trắng kiện của người đàn ông trước mặt, gương mặt đỏ ửng như quả cà chua, nhưng đi vào trong mắt Sở Chiến lại thành mê người không tả được, để cho anh hận không được lập tức ăn cô vào trong bụng.

Đường Tô Khanh ép buộc mình phải đè nén cảm xúc xuống, qua hai ba lần nước đã giúp anh rửa sạch người, như gặp gì đó, cô giống như bị củ khoai lang nóng làm cho phỏng tay, giặt nãy mình, nhanh chóng đứng lên quăng khăn bông đến cho anh, ập a ập ứng nói: "Em... em đi đổi mền, anh tự tắm tiếp đi."

Sau khi dứt lời, vội vàng đi ra khỏi phòng tắm, ném cái về mặt đã chuẩn bị trước, kinh ngạc nhìn bóng dáng nhỏ rời đi, cuối cùng thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ, xem ra cô gái nhỏ cố ý mượn cơ tránh thoát đây mà.

Nghĩ tới những phúc lợi mình đáng được hưởng, nhưng cô gái nhỏ đi công tác cả ngày, thì trêu chọc quá mức, nếu đã không thể tấn công được, vì sao không thử suy nghĩ, Sở Chiến tốt bụng bỏ qua sự xấu hổ của cô gái nhỏ, vui vẻ tự mình động thủ.

Mới vừa đi ra khỏi cửa phòng tắm, Đường Tô Khanh đã nhanh tay quạt quạt gò má của mình, ý đồ đánh rớt khí nóng trên mặt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, gương mặt đã đỏ không ra bộ dáng gì nữa rồi, cô lúng túng nhìn lại phòng tắm một cái, nhanh chóng đi đổi ga giường.

Đem ga giường thay một chiếc là xong, rồi cô đem quần áo dơ bỏ vào trong máy giặt, chờ mỗi mồn vẫn chẳng thấy trong phòng tắm có thêm động tĩnh gì nữa, lần này Đường Tô Khanh không biết phải làm như thế nào, trong lòng có hai thiên thần thiện – ác không ngừng giao chiến.

Không vào được thì lại lo lắng không biết người đàn ông kia có té xỉu hay không, không biết trong phòng tắm lâu thế anh ta có bị nhức đầu lại hay không. Nếu vào xem một chút, thì lại lo lắng nhìn thấy cái khiến cô lúng túng, bức tranh mê người trong phòng tắm lúc này vẫn còn ở trước mắt.

Ngay vào lúc này, cửa phòng tắm có tiếng động, chỉ thấy anh tùy ý mặc bộ quần áo cô đưa, về mặt yếu đuối đi ra.

Đường Tô Khanh thấy thế, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đi lên đỡ anh về phía giường, vén chăn lên, để cho anh nằm xuống, sau đó dưới ánh mắt nóng rực của anh giúp anh đắp chăn lại, ân cần giảm bớt độ sáng của đèn phòng.

Làm xong tất cả thì Đường Tô Khanh mới đến tủ đồ lấy một bộ quần áo ngủ bảo thủ của mình đi vào phòng tắm, sau khi tắm một cách vội vàng, cảm thấy kỳ cọ như thế đủ rồi, Đường Tô Khanh mới mặc áo ngủ vào và đi ra khỏi phòng tắm.

Dưới ánh đèn mờ mờ chiếu rõ vẻ mặt đang ngủ an ổn của Sở Chiến, nghĩ đến chiếc chăn mỏng đang che đậy cho một thân thể to lớn, nhịp tim của Đường Tô Khanh nhất thời đập loạn, thầm hận mình không có tiền đồ, cũng không phải là chưa nhìn qua con trai phơi bày nửa người trên, chỉ là tối hôm nay thấy trong người thật lạ, chẳng giống như phản ứng khi cô nhìn thấy những người đàn ông như thế trên báo chí, nhưng là cảm giác gì thì cô không rõ.

Thở ra một hơi, Đường Tô Khanh rón rén đi tới bên giường, nhẹ nhàng nằm xuống.

Mới vừa nằm dài trên giường, người đàn ông bên cạnh lập tức giật giật thân thể, Đường Tô Khanh cho là mình đánh thức anh, ngăn chặn hô hấp, dưới ánh đèn mờ ảo, cô không dám làm rộn, đảo mắt một vòng, liếc mắt nhìn anh một chút, phát hiện anh vẫn còn nhắm mắt, hô hấp đều đặn, đoán chừng đã ngủ rất sâu.

Lần này Đường Tô Khanh mới thở nhẹ nhõm, trong lòng thầm than mình vì sao lại như thế? Anh có thể ăn thịt cô sao?

Nghĩ đến ăn, tư tưởng Đường Tô Khanh lại nghĩ đến một chuyện khác, gương mặt đã chín như tôm luộc, thầm nghĩ đến việc kể từ ngày cô gặp người đàn ông này, tư tưởng liền bắt đầu không thuần khiết rồi. Nắm thật chặt lấy chăn, nghiêng thân thể, cô nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Vừa lúc đó, cũng không muộn lắm, người đàn ông vốn là đang ngủ đột nhiên xoay người, không hề có điềm báo trước mà cả người nhào tới ôm lấy Đường Tô Khanh, giống như là bạch tuyết, đem cô ôm vào trong ngực anh, hô hấp nóng rực phun vào trên cổ của cô, bấp bệ còn bá đạo chặn lên chân cô, trên người truyền đến nguồn nhiệt cuộn cuộn, cái tư thế này thấy thế nào cũng rất mập mờ.

Đường Tô Khanh khó chịu mà giật giật thân thể của mình, cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng cảnh cáo: "Buông ra!".

Nhưng người đàn ông kia vẫn kiên trì mà ôm cô, không có bất kỳ phản ứng nào, Đường Tô Khanh không tin quỷ quái, cho là người đàn ông kia cố ý không nghe lời của cô..., giật giật thân thể của mình, ý đồ tránh thoát cái ôm của anh.

"Bảo Nhi, đừng động, đầu anh rất đau." Người đàn ông kia khẽ rên rỉ, trong giọng nói mang theo chút buồn ngủ, lời ní non này ngay bên tai cô, nghe rõ ràng như vậy, làm cho người ta không có cách nào hoài nghi đó là giả.

Đường Tô Khanh vì thế mà mềm lòng, quả nhiên không hề động nữa, mặc cho anh ôm mình ngủ, nhưng người có tính tình độc lập như Đường Tô Khanh, dù mấy ngày qua phải chung chăn gối với anh, cô vẫn chưa có thói quen, bắt đầu dĩ hướng về phía trần nhà mà phát ra tiếng thở dài ngáy ngô, bên tai vẫn là tiếng hô hấp quen thuộc.

Đường Tô Khanh vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng nhìn trần nhà chưa bao lâu, mắt cô đã chẳng thể mở nổi, từ từ tiến vào mộng đẹp, cô không biết là khi cô tiến vào cõi mộng, thì người đàn ông vốn đã ngủ say lại mở đôi mắt sắt bén ra nhìn cô, giờ phút này trong mắt của anh là một luồng sương mù, hoàn toàn tựa như bóng đêm rét lạnh.

Anh đặt lên má người anh yêu một nụ hôn say đắm, cánh tay khỏe mạnh siết chặt cô gái nhỏ trong ngực, hận không được đè cô vào trong tâm khảm của mình.

Nhìn vành tai nhu thuận, anh không kiềm chế được mà đem miệng ngậm lấy nó, giống như thưởng thức một miếng bánh ngon, không buông bỏ được, động tác êm ái và thâm tình, cho đến khi cô gái đang ở trong giấc ngủ phát ra tiếng ngậm nga nhỏ, anh mới buông ra.

Sở Chiến lại gần bên tai của cô mà nói: "Ngủ ngon, cục cưng của anh.". Giọng nói dịu dàng cùng như đôi trai gái yêu nhau đang tâm tình với nhau, đủ để ngán chết người. Đầu anh tựa vào cổ cô, ôm lấy cô gái nhỏ, hạnh phúc mà tiến vào mộng đẹp.

Muốn hưởng thụ phúc lợi của mình thì phải khiến cho người kia động lòng, đây là lần đầu tiên anh hy vọng dùng cách quang minh chính đại hưởng thụ bữa điểm tâm ngọt ngào, đó là những điều mà Sở Chiến suy nghĩ trước khi tiến vào mộng đẹp.

Ánh trăng vẫn ở chỗ cũ, chứng kiến một đôi tình nhân hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Dịu dàng sáng sớm! Phải chú ý tiết chế

Sáng sớm hôm sau, Đường Tô Khanh thức dậy theo đồng hồ sinh lý của mình, còn chưa mở mắt, đã cảm thấy gương mặt mình đỏ bừng, sau lưng truyền đến tiếng hít thở đều đều, vốn định duỗi tay chân của mình sau đó ngồi dậy, không ngờ tay chân của cô đã bị người ta chế trụ, muốn ngồi dậy cũng là chuyện khó khăn.

Trong lòng Đường Tô Khanh nghi ngờ, thấy trước mắt mình là cái gì đó màu trắng đen, màu sắc này không giống với màu sắc của trần nhà, nhưng nhìn cảnh sắc chung quanh, Đường Tô Khanh có thể xác định đây là phòng ngủ của mình.

Vậy nguồn nhiệt ấm kia là cái gì?, tuyệt đối không thể nào là nằm mộng, bởi vì hiện tại phía sau lưng của cô liên tục truyền đến khí nóng, Đường Tô Khanh lập tức cúi đầu nhìn về dưới bụng của mình, lúc này mới phát hiện ra nguồn khí nóng ấy được truyền đến từ đâu

Cảm thấy nhịp tim của người kia vẫn trầm ổn, lần này Đường Tô Khanh đã kịp nhớ hết những chuyện xảy ra tối hôm qua rồi, đó là người chồng trên danh nghĩa của cô và anh ta đang quấn dây trên người cô, cả người ôm lấy cô

Nghĩ đến chuyện cả đêm hôm qua cô đều ôm anh ngủ như thế, mặt Đường Tô Khanh lại đỏ ửng, giống như đã chịu sự ảnh hưởng của nhịp tim trầm ổn phía sau, tim của cô đập loạn nhịp vì anh, rồi dần chậm lại giúp cô trở nên an tĩnh hơn.

Đường Tô Khanh không thể không thừa nhận mình rất hưởng thụ giờ phút yên tĩnh này, nhưng vừa nghĩ đến có thể người đàn ông phía sau sẽ tỉnh lại thì hơi lúng túng, cô không thể không giãy giụa chuẩn bị rời giường, không ngờ việc cô giãy giụa chẳng những không giải thoát được cho mình, ngược lại còn bị anh siết chặt hơn.

Ngay lúc Đường Tô Khanh hơi khó chịu, Sở Chiến liền tỉnh, giấc ngủ của anh luôn rất ngắn, kể từ khi anh chính thức quản lý giới hắc đạo, anh rất ít khi được ngủ thoải mái và an tâm như thế.

Khó được hưởng thụ cái loại đó hạnh phúc ôm người yêu và trong ngực mà ngủ nên Sở Chiến đòi nào cam lòng để cô rời đi, hận không được cứ ôm cô như thế cho đến già, nắm thật chặt cánh tay của người đang cố lui, Sở Chiến cố dùng chiêu thức chiếm đoạt ôm lấy người cô vào trong ngực.

Khuôn mặt anh tuấn đến gần cô giống như tơ lụa, mái tóc mang hương vị ngọt ngào, vừa ngửi đến đã khiến người ta mất hồn

Sở Chiến đang cố gắng hưởng thụ, vốn dĩ nghĩ rằng sẽ nhanh chóng tránh thoát được đôi tay anh. Nhưng không nghĩ người đàn ông ngủ say lại bá đạo như thế, nên khiến cô càng gấp rút.

Nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường chuyển động từng chút, từng chút, Đường Tô Khanh khóc không ra nước mắt, trước kia khi bắt buộc phải ngủ cùng giường với anh cũng đều phân ranh giới rõ ràng, ai ngủ phần người nấy, không được vi phạm dù bất cứ tình cảnh nào đến, chứ đừng nói chi đến chuyện ngủ chung như hai đứa bé sinh đôi, chẳng lẽ bởi vì người đàn ông này ngã bệnh, cho nên mới dính lấy người khác như vậy? Nhưng mà nghĩ đến những ngày gần đây dường như anh đều như thế, Đường Tô Khanh muốn trách anh vài câu cũng chẳng biết phải trách thế nào

Trong lòng suy nghĩ nếu người đàn ông này đã tỉnh lại, đến lúc đó hai người phải gặp nhiều lúng túng lắm, Đường Tô Khanh lấy tay tách bàn tay to ở bụng nhỏ ra, nhưng tất cả đều vô dụng, người đàn ông này có khuynh hướng càng tách càng bám chặt, Đường Tô Khanh khôn quần lắm rồi, thời gian này so với thời gian rời giường thường ngày đã trễ hơn nửa giờ, đến lúc nào rồi mà anh cứ như thế, nhưng nghĩ thì nghĩ chứ cô cũng không biết nên nói gì

Đang lúc Đường Tô Khanh tiếp tục giãy giụa muốn rời giường, người đàn ông sau lưng chậm rãi mở mắt, dùng giọng khàn khàn nhưng đầy hấp dẫn nói: "Vợ yêu, chào buổi sáng", sau khi dứt lời liền ngẩng đầu lên hôn một cái lên trán cô.

Nụ hôn nóng bỏng chạm vào trán, Đường Tô Khanh kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa đúng lúc bắt gặp đôi mắt mờ mịt của người đàn ông trước mặt, đôi mắt kia đầy vẻ nồng nàn và thâm tình, Đường Tô Khanh nhìn thấy một bóng người cô đơn bên trong, thật giống như toàn thể giới của anh chỉ có một mình cô mà thôi. Trong nháy mắt đấy, cô cứ để mình đắm chìm trong màn đêm nhu huyền mà không cách nào thoát ra được.

Giật giật đôi mắt, Đường Tô Khanh sửng sốt mặc cho anh ôm, chỉ có thể luống cuống trả lời một câu 'sớm', đầu giống như là bị ai đó nhào bột dán vào, chẳng nhớ nổi mình cần làm việc gì nữa.

"Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta ngủ tiếp đi." Sở Chiến khàn khàn nói, ôm thân thể cô gái nhỏ, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Những lời này tựa như có một lực lôi kéo, khiến cho Đường Tô Khanh nhanh chóng tỉnh lại, cô vội vàng tránh ra khỏi cánh tay của anh, bởi vì dùng sức quá độ, trọng tâm không vững, lắc một cái đã nằm trên sàn nhà.

Lần này Sở Chiến chẳng còn tâm tư để mà ngủ nữa, đau lòng đẩy người dưới đất lên ôm trong ngực, thật trọng đặt cô lên giường, cái ánh mắt kia, động tác kia mang theo vô hạn tự trách cùng ảo não, đau lòng không dứt hỏi "Vì sao lại để mình ngã vậy?".

Sau khi dứt lời cũng không cho cô cơ hội trả lời, đem cơ thể cô lật qua lật lại kiểm tra xem có vết thương mới không, sự mạnh mẽ và bá đạo ban nãy chẳng còn nữa, anh dịu dàng hơn rất nhiều, động tác cẩn thận như thể cô là một con búp bê dễ vỡ.

Không ngờ mình nhận được sự quan tâm quá mức như thế, nên Đường Tổ Khanh cứ nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, không ngờ lúc này phòng ngủ bị người ta gõ cửa, cạnh cửa truyền đến giọng nói của ông nội: "Khụ khụ, A Khanh, biết con rất mệt mỏi, nhưng thời gian không còn sớm, hôm nay sẽ đi làm hay ở nhà nghỉ ngơi? Nếu chọn ở nhà nghỉ ngơi thì cũng nên gọi báo với cơ quan một tiếng, nếu cháu chọn đi làm thì hiện tại phải rời giường rồi.".

Hiển nhiên Đường Tổ Khanh còn chưa rõ lời của ông nội, chẳng biết xấu hổ mà còn lên tiếng: "Dạ, cháu biết rồi thưa ông nội.", sau đó không để ý người chồng bên cạnh, vội vàng rời giường đi phòng tắm rửa mặt và thay quần áo.

Người thông minh như Sở Chiến đương nhiên biết ý tứ trong lời nói của ông cụ, cũng không giải thích, mặc cho cô gái nhỏ giống như kiến bò trên chảo nóng vậy, anh còn ước gì mọi người trên thế giới sẽ hiểu lầm mối quan hệ của anh và cô.

"Tiểu Hiền, ông biết cháu trẻ tuổi, lực còn dư lại, nhưng cũng nên chú ý tiết chế, trước mắt A Khanh còn rất nhiều việc quan trọng." Lời của ông cụ đi qua cánh cửa phòng truyền đến tai mọi người, đạo lý được nói rõ ràng, trong giọng nói không có chút lúng túng nào, hoàn toàn ra dáng một tiền bối dạn dày hậu bối.

Nghe vậy, Sở Chiến kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng, trong lòng cảm thán về trí tưởng tượng phong phú của ông cụ, dậy trễ trong chốc lát liền nghĩ đến tiết chế phương diện kia đi, cúi đầu nhìn bộ phận bắt đầu rục rịch của mình, khoe miệng của Sở Chiến không tự chủ mà nở ra một nụ cười, nghĩ thầm anh thật ra vẫn chưa tiết chế được mình, vấn đề là hiện tại anh phải chờ cơ hội đến nếu không sẽ hỏng hết việc, trước mắt liền hưởng thụ phúc lợi căn bản rồi lén lút lập quỹ kế mới được, anh phải trở thành chồng thật sự của cô?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Nên hảo hảo bồi bổ rồi, dò hỏi

Dùng thời gian ngắn nhất sửa sang lại bản thân, sau đó Đường Tổ Khanh một thân quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng ngủ, trên bàn ăn đã có sẵn bữa sáng, Đường Tổ Khanh nhìn ông nội cười tít mắt mà chẳng biết vì sao, cô ngồi xuống bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

"A Khanh, tối hôm qua mệt nhọc rồi, buổi trưa hôm nay ông nội sẽ đi siêu thị mua một con gà mái mẹ, để bồi bổ sức khỏe cho cháu." Ông cụ cười híp mắt nói, nói xong lại lặng lẽ quan sát cái bụng nhỏ của cô, sau đó mới cười tươi ăn điểm tâm.

Sở Chiến rửa mặt xong đi ra ngoài vừa lúc nhìn thấy ông cụ dùng ánh mắt thần bí đó nhìn cô gái nhỏ của anh, khoe miệng nhếch lên, gọi một tiếng 'ông nội', sau đó mang tâm tình vui vẻ ngồi xuống ghế ăn điểm tâm cùng Đường Tổ Khanh.

Mà người trong cuộc như Đường Tổ Khanh lại đưa ra vẻ mặt khó hiểu, không biết vì sao tự dưng ông nội lại đòi tầm bổ cho cô, chỉ là cô tự động nghĩ rằng đó là vì ông nội quan tâm đến mình.

Sau khi ăn sáng xong, Đường Tổ Khanh chào hỏi ông nội rồi lái xe hơi đi làm, lúc này cô đi làm trễ hơn nửa tiếng, nhưng đường từ nhà cô đến sở làm khá thừa thớt, cho nên lái xe cũng khá nhanh.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Đường Tổ Khanh vang lên, cô liếc nhìn chung quanh một chút, rồi mới dám nhận điện thoại.

"Ngài khỏe chứ, tôi là Đường Tổ Khanh." Giọng nói lạnh lạnh giống như truyền xuống từ núi tuyết, nhưng lại khiến cho người ta đặc biệt hưởng thụ.

"Thị trưởng Đường, tôi là Lạc Mộ Thiên, hôm nay gọi điện thoại tới là muốn nói cho cô biết một tiếng, tối ngày hôm qua tôi đã nói chuyện với hiệu trưởng trường tiểu học Nhất, khi nào cô rảnh rồi cứ đem cô bé kia đến trường báo danh." Giọng nói ôn hòa xuyên qua loa điện thoại truyền tới.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh hơi sững sờ, nghĩ tới hiệu suất làm việc của Lạc Mộ Thiên thật là cao, cười nhạt, nói lời cảm kích: "Vâng cảm ơn cục trưởng Lạc, hôm nào cục trưởng Lạc rảnh rồi tôi sẽ mời cơm anh.".

"Hôm nào không bằng đúng ngày, buổi trưa hôm nay được không?" Giọng nói mang theo một tia vui mừng cùng mong đợi, sự vui vẻ kia đến chủ nhân của nó cũng không ngờ đến.

Đường Tổ Khanh hiển nhiên không ngờ người bên kia lại nói như thế, đó chỉ là lời khách sáo trên quan trường mà thôi, cũng không phải là cô không mời nổi một bữa cơm hoặc là không muốn mời, mà việc cô ngoài ý muốn là sự sáng khoái của đối phương, lập tức giống như bị mèo cắn rơi đầu lưỡi, hơi sững sờ một chút: "Ách —— được.".

"Ha ha. . . . . Đùa với cô thôi, buổi trưa hôm nay tôi phải đi qua vùng khác tham gia một lễ hội văn hóa, chờ tôi trở về mới cùng cô ăn cơm trưa được." Lạc Mộ Thiên che giấu sự thất vọng.

"Được, vậy thì để sau vậy." Đường Tổ Khanh nói thật, dù sao cũng chỉ là mới quen biết không lâu, người khác giúp mình một việc lớn, không mời ăn cơm thật thì giống như thiếu tình người, khiến cho mình như mắc nợ người ta.

(Edit: Tịnh Yên - ddLQD)

Sau khi cúp điện thoại, Đường Tổ Khanh nhàn nhai lái xe trên đường, nghĩ thầm dù sao cũng đã đi làm muộn, dứt khoát đi đến công trình một chuyến, thuận tiện hiểu tình hình hiện tại của cô gái nhỏ.

Vừa nghĩ đã hành động, Đường Tổ Khanh lập tức bấm điện thoại gọi về văn phòng làm việc của thư ký Phó thị trưởng, nói cho thư ký biết mình có việc phải đi ra ngoài, sẽ đến văn phòng khá muộn.

Sau khi đã thông báo xong, Đường Tổ Khanh chuyển bánh xe hơi con, trực tiếp lái về hướng công trường Tây Giao.

Bây giờ chính là lúc các công nhân ăn điểm tâm sáng, đây cũng không phải là lần đầu tiên Đường Tổ Khanh đến nơi này, đáng ngồi chồm hổm, cách nói chuyện thô kệch của những người công nhân cô đã nhìn thấy từ xa, họ ríu rít đứng lên, ríu rít nói chuyện không ngừng, có chút náo nhiệt. Rồi một vài công nhân buông đũa xuống, vội vàng đi tìm Tờ Kế Nao.

Ông chủ thầu ở trong lều trại nghe bên ngoài có tiếng hò hét ầm ĩ, cho là đã xảy ra chuyện gì, cầm áo khoác bên cạnh lên, mang dép vào rồi chạy ra ngoài, nhìn theo ánh mắt của đám công nhân, thấy một người phụ nữ đang đi về phía này, định thần lại, lòng ông chủ thầu khẽ run rẩy, sửa sang lại quần áo trên người một chút, bước nhanh đi về phía trước.

"Phó Thị Trưởng, không biết ngọn gió nào thổi cô đến đây, thân thể của cô đã khỏe rồi chứ ạ? Nhóm công nhân chúng tôi rất muốn đi thăm cô, nhưng lại sợ quấy rầy đến thời gian nghỉ ngơi của cô, cho nên đành phải thôi." Ông chủ thầu mang theo giọng nói nịnh hót

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh quay đầu nhìn những người công nhân thật thà, lễ phép gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

"Ông chủ Lưu, hôm nay tôi đến đây là có vài việc cá nhân, không biết có tiện hay không?" Đường Tổ Khanh đưa về mặt lạnh nhạt, nói với giọng hơi xa cách, quét mắt nhìn chung quanh, không tìm được bóng dáng người mình muốn tìm, mày đẹp nhũn chặt

"Không có gì, dĩ nhiên không sao, không biết cô muốn làm gì?" Ông chủ thầu thận trọng hỏi, trong bụng không ngừng suy đoán, rồi lại muốn lấy lời nói từ miệng cô.

"Ba của cô bé nhỏ kia chưa đi làm sao?" Đường Tổ Khanh nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Dĩ nhiên ông chủ thầu biết người cô nói là ai, trong lòng nghi ngờ vì sao Phó Thị Trưởng lại tự mình đến đây tìm Tờ Kế Nao, không dám trễ nãi thời gian của cô, lập tức hấp tấp nói: "A, có phải cô muốn tìm Tờ Kế Nao không ạ?, cậu ta ở bên kia, cô chờ một chút, tôi sẽ gọi cậu ấy đến ngay."

Ông chủ thầu còn chưa đi được mấy bước, liền nhìn thấy Tờ Kế Nao tay cầm bát đũa đang cùng một người công nhân khác chạy đến, lúc này ông mới thở ra một hơi, rồi lớn tiếng nói: "Tiểu Trương, Phó Thị Trưởng tìm cậu, cậu mau tới đây."

Bởi vì Tờ Kế Nao chạy nhanh nên thở hổn hển, trong lòng là sự u mê và hoang mang, cũng có chút áy náy khi gặp cô ở đây. Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn, trái tim của anh lại đập càng nhanh

Đối mặt với gương mặt xinh đẹp kia, Tờ Kế Nao muốn nói rất nhiều nhưng chẳng biết phải nói gì, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: "Phó Thị Trưởng, thân thể của cô không có sao chứ?", dứt lời là tâm tình thấp thỏm.

"Không có gì, đi thôi." Đường Tổ Khanh cười gật đầu rồi nói.

"Hả?" Hiển nhiên Tờ Kế Nao chẳng biết cô định làm gì, chậm lệt phát ra một tiếng há, về mặt mang theo nghi hoặc nhìn cô.

Cho đến khi cùng cô đến trước xe hơi, cô đã vào trong xe và dường như đang chờ anh vào cùng, Tờ Kế Nao mới thấp thỏm nói: "Tôi...tôi vẫn còn trong giờ làm việc."

Nói xong câu đó sau, Tờ Kế Nao liền hối hận, thứ nhất anh lo lắng cô gái trước mặt sẽ tức giận vì những lời nói của anh, thứ hai cô là quan cao, chỉ cần cô nói một câu, anh sẽ chẳng thể sống tiếp ở thành phố này nữa, huống chi anh còn là kẻ khiến cô bị thương lâu như thế, nếu như không phải là cô đại nhân đại lượng, anh đã sớm làm kẻ thất nghiệp rồi.

Ông chủ thầu nhìn bộ dáng dằn dặt của Tờ Kế Nao, hận không được thay thế anh ngồi vào trong xe, phát tay thúc giục: "Tiểu Trương, cậu cứ đi cùng phó thị trưởng đi, hôm nay không cần tới công trường."

Lúc này Tờ Kế Nao mới khẩn trương ngồi vào trong xe, trong lòng nghi ngờ không biết cô sẽ dẫn anh đến nơi nào

Mọi người nhìn chiếc xe đã đi xa, trong mắt hiện lên vẻ ghen tỵ, cùng hâm mộ, trong lòng thầm than vì sao vận số của Tiểu Trương lại tốt như thế, hết lần này đến lần khác được phó thị trưởng ưu ái.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chào hỏi với công nhân, cô là người tốt

Tờ Kế Nao ngồi vào trong xe mà lòng đầy lo lắng, cả người cứng ngắc giống một tảng đá, sợ động đậy sẽ khiến xe cô hư thứ gì đó, mắt thỉnh thoảng nghiêng nhìn về cô gái ngồi ở vị trí tài xế, mắt thả vào đôi bàn tay trắng nõn và mảnh khảnh của cô.

Tay nhỏ bé của cô trắng giống như có thể nhìn thấy sợi tơ máu bên trong, mà đôi tay xinh đẹp kia giờ phút này đã lái xe một cách thành thạo. Tờ Kế Nao liếc mắt nhìn về phía bàn tay đàn ông thô kệch và to lớn của mình, lập tức tự ti chẳng biết nên che giấu đôi bàn tay mình ở đâu cho tốt

"Bây giờ hai người đang ở đâu?" Đường Tổ Khanh vừa lái xe ra khỏi cổng trường vừa hỏi

Trong bụng Tờ Kế Nao đầy nghi ngờ, vì sao cô lại hỏi anh đang nghỉ ngơi ở đâu, nhỏ giọng nói ra chỗ phòng trọ của mình, điều đơn giản đó lại khiến cho lòng anh vô cùng kích động, nếu không phải là cô đại nhân có đại lượng, gọi điện thoại yêu cầu vị chủ thầu dừng sa thải anh, làm sao anh được hưởng những đãi ngộ đặc biệt như hiện tại, chẳng những để cho anh tiếp tục làm việc ở công trường, mà còn ứng trước tiền lương để cho anh có tiền đi thuê phòng.

Tất cả những chuyện đó đều do công lao của cô gái trước mặt, trong mắt của anh thì cô không phải là một vị quan cao không có mắt, cô là một người tốt

Trong xe hơi, không khí an tĩnh đến độ người ta dễ dàng nghe được tiếng hít thở của nhau, hình như nhìn thấu về lúng túng của anh, Đường Tổ Khanh cười nhạt mà nói: "Nếu như tôi nhớ không lầm, con gái của cậu tên là Nhân Nhân phải không" .

Nhắc tới đứa cháu gái của mình, trong lòng Tờ Kế Nao càng thêm áy náy, nhẹ giọng trả lời: "Vâng ạ, tên là Bằng Nhân, một loài cỏ rậm rạp và đáng yêu".

Nói xong câu đó anh liền có cảm giác mình nói hơi nhiều, bởi vì với trình độ học vấn của cô gái bên cạnh, làm sao mà cô lại không hiểu được ý nghĩa này, đang lúc đại não anh không ngừng hoạt động, lập tức nghe được câu khen ngợi của người bên cạnh

"Tên rất dễ nghe, rất giống cô bé." Đường Tổ Khanh cười khẽ một tiếng, có lẽ trong trí nhớ của cô, thì đứa bé kia rất hiểu chuyện, khiến cô cảm thấy rất yêu thích cô gái nhỏ kia

Lời nói kia hơn cả một lời khen hoa mỹ, đem lòng Tờ Kế Nao vui mừng như thể bay lên chín tầng mây, vui mừng đến độ chẳng biết phải đón nhận câu nói kia như thế nào, chỉ có thể giống như là kẻ trộm, thừa dịp cô không chú ý mà nở một nụ cười.

"Mẹ của đứa bé đang ở đâu? Tại sao không thấy cô ấy?" Đường Tổ Khanh nghi ngờ lên tiếng, lúc ấy nghe ông chủ thầu kể chỉ có cha con bọn họ ở trong công trường, không nghe ông ta nhắc đến mẹ của đứa bé, nên trong lòng cô có chút tò mò

Đường Tổ Khanh nghiêm túc chú ý tình huống trên đường, không nghe được đáp án, cho là mình xúc phạm đến việc riêng tư của người ta, lập tức muốn cấn lưỡi để chết, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh một cái rồi nói: "Thật xin lỗi, nếu đã làm khó thì cậu không cần trả lời, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm về tình cảnh của cô gái nhỏ mà thôi" .

Gương mặt của người đàn ông bên cạnh chợt đỏ bừng, luống cuống khoát khoát tay, sợ cô hiểu lầm cái gì đó, vội vàng nói: "Không sao, không sao, thật ra thì Nhân Nhân là con của anh cả tôi, cả nhà anh cả đã mất mạng trong con động đất tám năm trước. Lúc đó, tôi có việc phải ra ngoài nên thoát nạn, chờ tôi nghe được tin tức vội vàng trở về, thì anh cả và chị Dầu đã chết, họ đã dùng cả thân mình để bảo vệ cho Nhân Nhân, bởi vì sợ trận động đất kia gây ảnh hưởng không tốt cho đứa bé, cho nên tôi liền mang Nhân Nhân lên Thành phố sinh sống" .

Chăm chú lắng nghe người thanh niên này trình bày về cuộc đời thăng trầm của mình, thì lỗ mũi Đường Tổ Khanh có chút cay cay, vụ tai nạn kia mang đi hạnh phúc của rất nhiều gia đình, điều đó cô biết, không muốn dừng lại mãi ở đề tài bi thương này, nên cô nói: "Thì ra cậu là người Tứ Xuyên, tôi nghe nói đàn ông Tứ Xuyên vô cùng chăm chỉ" .

Nghe vậy, Tờ Kế Nao chỉ biết gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười ngây ngô nói: "Đó là do cuộc sống bắt buộc, không chăm chỉ thì phải bị đói, chúng tôi không có nhiều kiến thức văn hóa, chỉ có thể dựa vào sức lao động mà sống qua ngày" .

Sau khi nói xong anh cảm thấy vô cùng lo lắng, anh sợ cô gái bên cạnh sẽ khi dễ mình, lặng lẽ nhìn cô một cái, phát hiện cô chỉ nở một nụ cười nhạt nhòa, cục đá treo trong lòng dần dần được buông xuống.

Đường Tổ Khanh cười khẽ một tiếng: "Như cậu thì đã được xem là người tốt rồi, trên xã hội có một ít người lấy lý do nghèo khó hoặc là trình độ học vấn thấp, không chịu đi theo con đường chân chính, mà cứ muốn trộm gà trộm chó mãi" .

Ngay vào lúc này, di động của Đường Tổ Khanh chợt vang lên, Tờ Kế Nao nhìn thấy cô nhận điện thoại, sau đó nghe thấy cô ân cần dặn dò điều gì đó, từ những lời nói của cô với người bên kia điện thoại có thể nghe ra dường như trong gia đình cô có người bị bệnh, cúp điện thoại xong, khuôn mặt nhỏ của cô hiện ra một nụ cười, đẹp mắt nhếch lên.

Trong lúc bất chợt Tờ Kế Nao thật tò mò muốn biết xem ai vừa gọi điện thoại cho cô, có thể làm cho cô vui vẻ như vậy, trong lòng thầm nghĩ người đó có phải là người đàn ông anh tuần ngồi bên giường cô lúc cô bệnh hay không, muốn hỏi nhưng lại thấy câu hỏi này đã vượt qua khuôn phép của anh, trong lòng như có một con mèo chạy quanh, vô cùng khó chịu.

Cuối cùng nhin không được, nghi ngờ lên tiếng nói: "Là tin gì lại khiến cô vui đến thế?".

"À?" Đường Tổ Khanh đang lái xe không hiểu vì sao người thanh niên bên cạnh lại hỏi thế, nghi ngờ nhìn anh một cái.

"Kể từ sau khi cô nhận điện thoại, khóe miệng của cô vẫn treo một nụ cười, cho nên tôi nghĩ có phải có chuyện gì rất vui không." Tờ Kế Nao đưa mắt nhìn cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười, sau đó hỏi, trông mắt đen nhánh càng thêm lóe sáng dưới nước da ngăm đen, trong mắt là tia tò mò không muốn cho người ta từ chối.

"A, người mới vừa gọi điện thoại sao? Đó là chồng của tôi, hỏi xem tôi muốn ăn cái gì để anh ấy còn đi chợ, người này đúng là hết cách đã sinh bệnh còn không biết tự chăm sóc mình nữa." trong giọng nói của Đường Tổ Khanh phảng phất một tia quan tâm mà chính cô cũng không ngờ tới.

"Ngã bệnh?" Tờ Kế Nao nghi ngờ lên tiếng hỏi, đầu thoáng qua bóng dáng của người đàn ông anh tuấn và phức tạp kia, người đàn ông như thế có thể ngã bệnh sao? Trong bụng vừa nghi ngờ vừa khổ sở nghĩ đến việc chỉ có người đàn ông như thế mới xứng với cô.

"Ừ, chỉ hơi nhức đầu một chút mà thôi." Cô cau mày nói, trong giọng nói có nồng nặc vị quan tâm cùng lo lắng.

Tờ Kế Nao gật đầu một cái không nói thêm gì, nghĩ thầm việc bọn họ là người có tiền, những thứ này bệnh nhỏ này rất dễ dàng trị hết

Trong nháy mắt, không khí trong xe lại quay về an tĩnh, không ai nói chuyện, chỉ thấy xe con chậm rãi lái vào một con hẻm nhỏ, Tờ Kế Nao ngắm nhìn cảnh tượng quen thuộc, nghi ngờ lên tiếng nói: "Này, đây không phải là chỗ của tôi thuê sao?".

Bởi vì ngõ hẻm rất hẹp, nên xe hơi của cô không thể chạy nhanh, cô gật đầu giải thích với anh: "Ừ, hôm nay tìm cậu là có một chuyện muốn nói với cậu, cậu đi làm thì không thể để Nhân Nhân ở nhà một mình, mặc dù cô bé này rất hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng là đứa bé, thời gian dài không tránh khỏi có chuyện xảy ra, gặp những chuyện ngoài ý muốn thì càng đau lòng, cho nên tôi đã liên lạc với cục trường cục giáo dục, anh ấy đã liên lạc được với hiệu trưởng trường tiểu học Nhất, về sau Nhân Nhân sẽ đến đó học, cậu làm việc sẽ có chút yên tâm hơn".

"Trường tiểu học Nhất?" Tờ Kế Nao nghi ngờ lên tiếng nói, trong đầu liền nghĩ đến việc trường tiểu học này hình như là trường công lập, nhớ đến việc ban đầu anh có đến đó hỏi qua, người hiệu trưởng trường đó nói với anh rằng nơi đó không nhận học sinh có hộ khẩu thường trú ngoài thành phố.

Lại nghĩ đến việc cô vì anh mà chạy đi xã giao với cục trường cục giáo dục, trong bụng càng cảm kích cô gái trước mặt, không ngờ trên đời này lại có người tốt đến thế, do anh không cẩn thận khiến cô bị thương, cô lại không để trong lòng mà còn đi giúp đỡ anh

Cho rằng anh đang lo lắng về vấn đề tiền bạc, Đường Tổ Khanh lập tức cười lên tiếng an ủi: "Đừng lo lắng, trường tiểu học Nhất là trường của nhà nước, hiện tại quốc gia đang thực hành chín năm giáo dục bắt buộc, Nhân Nhân vào bên trường học sẽ không cần đóng tiền, chỉ cần đóng phí ăn cơm cho cô bé là được".

Mặt Tờ Kế Nao lập tức đỏ bừng, trong bụng biết cô đã hiểu lầm anh, cũng không có giải thích, dù sao anh cũng là kẻ ít tiền, cô vừa nghĩ liền nghĩ đến mặt này cũng đúng, anh chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

Xe lái vào cái hẻm nhỏ sau, từng dãy phòng đơn sơ xuất hiện trước mắt, nhìn lối kiến trúc cũng biết nó khá lâu, đoán chừng cũng phải được xây dựng từ những năm bảy mươi, rất cũ kỹ, bởi vì cô thường đi điều tra cuộc sống của những người lao động nghèo, nên đối với những dạng nhà tạm này cô không thấy gì làm kỳ quái hay xa lạ, lên tiếng hỏi: "Cậu ở căn nào?".

"Đi về trước một chút, ngoài cửa có treo một đôi liễn, chúng tôi đang sống ở lầu ba." Tờ Kế Nao chỉ vào một căn nhà cũ cách đó không xa, thông qua kính xe cô thấy có vài người dân tò mò mà nhìn cô từ những ô cửa sổ, trong lòng bọn họ mang theo nhiều tò mò, nhưng cô chỉ nghiêm túc lái xe, cũng chẳng đem tình huống bên ngoài để vào trong lòng, chỉ thở ra một hơi

Tại khu này cũ kỹ này có hơn hai trăm hộ dân sinh sống, cuộc sống của bọn họ vẫn rất khó khăn, những nơi như thế này bình thường chẳng có lấy một chiếc Taxi nào đi vào, nói chi đến chuyện một chiếc xe hơi con màu Bạc xuất hiện, tất cả mọi người đều mang lòng tò mò mà quan sát đường đi của chiếc xe hơi con.

Có một đứa bé búng bình nhảy chân sáo chạy đến trước sườn xe của cô, trong mắt hiện lên vẻ khát vọng, mẹ của đứa bé nhìn thấy động tác của con mình, nhanh chóng ôm đứa bé lên, lo lắng đứa bé sẽ làm hư chiếc xe hơi con, đến lúc đó táng gia bại sản cũng không thể nào đền nổi.

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa nhà trọ của Tờ Kế Nao, sau khi Đường Tổ Khanh tắt động cơ xe, cũng đi theo Tờ Kế Nao lên lầu ba.

Một đám dân cư tụm lại, lòng nghi ngờ, bắt đầu thảo luận.

"Đây không phải tiểu tử mới đến đây không lâu sao? Các người nói xe gia thế của cậu ta như thế nào? Sao đột nhiên có một chiếc xe con đến đây cùng cậu ta vậy?" Một bà đi lên tiếng.

Lời nói của bà đi đánh trúng vào lòng hiếu kỳ của những người khác, tiếp theo, mọi người rối rít đầu nhập vào bàn luận

"Tôi nghe bà Vương chủ phòng trọ nói người thanh niên này là nông dân ở một vùng khác đến, chỉ muốn một căn phòng nhỏ, không chừng là kẻ rất nghèo nên mới đến đây muốn một căn phòng nhỏ như thế, nhìn bà Vương chanh chua thế chẳng ai muốn sống cùng đâu, nếu người đàn ông kia là kẻ có tiền vì sao phải nhìn sắc mặt bà ấy mà sống?" Một người phụ nữ khác nói ra suy nghĩ của mình, nhìn một đám người lặng lẽ soi mói.

"Tôi cũng đoán thế, nhưng cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện kia là ai? Tôi cảm thấy cô ấy khá quen? Giống như mình tỉnh trên Tivi vậy, không phải cậu ta mới quen đại mình tỉnh nào đó chứ?" Một người chủ nói lên quan điểm của mình.

"Ông Lâm à, người phạm như chúng ta vừa nhìn thấy một cô gái xinh đẹp là cảm thấy quen mắt rồi, ông không sợ buổi tối bị bà Lâm kéo quần áo sao?" Một nhóm người hò hét cười to và nói rôm rã, bọn họ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cái cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở đây là ai rồi, đó là Phó thị trưởng, người quyền cao chức trọng

Ông chủ nghe mọi người nói như thế, có chút sợ nên không dám đứng xem nữa, mà vội vàng lách mình ra khỏi đám người kia.

"Haizzz, không phải người đàn ông kia có dẫn theo một đứa bé sao? Các người nghĩ xem cô gái xinh đẹp kia có phải là mẹ của đứa bé không?"

"Cũng không chừng nhé, nếu không sao một cô gái xinh đẹp như thế lại đến phố nghèo này? Nhìn tên thanh niên kia, trông trẻ tuổi lại khá đẹp trai, chỉ hơi đen một chút mà nói, nói không chừng là trai bao đó." Mọi người nhao nhao mà gật đầu bày tỏ đồng ý.

Sau đó phát hiện cửa sổ phòng ba có người mở ra, có lẽ đã nghe được lời nói của bọn họ, mọi người rồi rít xin lỗi sau đó nhanh chóng tản ra, mà những lời nói ban nãy vừa đúng lúc Tờ Kế Nao đứng bên cạnh cửa sổ nên nghe được, anh cảm thấy vô cùng ái náy với cô, lo lắng cô nghe được sẽ không chịu nổi kích động.

Đường Tổ Khanh ngồi ở cái ghế nhỏ quan sát căn phòng một lượt, đây là một căn phòng nhỏ, có một cái bàn công đơn giản và một cái cầu thang cũ kỹ. Trong phòng có một chiếc giường đơn, bên giường đơn là một cái rèm cửa, đem không gian thu hẹp ngăn thành hai phòng riêng biệt, Đường Tổ Khanh ngồi nhìn đứa bé nhỏ sống một cuộc sống nghèo nàn, trong lòng cô liền có chút áy náy, đều duy nhất an ủi cô chính là căn phòng này tuy nhỏ nhưng rất ấm áp tình người.

Thấy cô đang quan sát nhà của mình, Tờ Kế Nao luống cuống chà xát hai tay, gương mặt đỏ bừng giải thích: "Nơi này hơi nhỏ một chút, xin cô đừng để ý."

"Mặc dù nơi này hơi nhỏ, nhưng rất sạch sẽ chỉnh tề." Đường Tổ Khanh nhìn xung quanh xong rồi khẽ nói.

Nghe vậy, Tờ Kế Nao gãi gãi đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn bởi vì anh có thói quen sạch sẽ.

Nhìn đến đứa bé gái kể từ khi thấy cô vào nhà liền ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh cô, Đường Tổ Khanh cười dịu dàng lên tiếng nói: "Nhân Nhân, cháu có muốn đi học không? Nơi đó có rất nhiều người bạn nhỏ chơi cùng cháu."

Cô bé vốn là người sợ gặp người lạ, nhưng thấy Đường Tổ Khanh, nghĩ đến việc trước kia cô cho bọn họ uống canh ngon, lập tức không sợ hãi nữa, thấp giọng trả lời: "Nhân Nhân không thích đi học, vì đi học tốn rất nhiều tiền."

Đường Tổ Khanh vừa nghe lời bé nói, càng thương cảm cho cô bé hơn, rõ ràng khi nghe cô nói đến việc đi học bé rất thích thú, nhưng bởi vì tiền mà cô che giấu cảm xúc đó, cô lại dịu dàng lên tiếng: "Đi học không cần bỏ ra tiền, đi đã nói chuyện với hiệu trưởng trường rồi, ông ta biết Nhân Nhân là đứa bé ngoan, nên sẽ không thu tiền học phí của Nhân Nhân, ông ấy đã đồng ý, vậy Nhân Nhân thế nào."

Cô gái nhỏ nghe xong lời này, trong nháy mắt đã đưa đôi mắt đầy hy vọng nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, thấy anh gật đầu một cái, lúc này mới vui mừng hoan hô, nếu nói vừa rồi là bé không sợ Đường Tổ Khanh, thì hiện tại bé cảm thấy Đường Tổ Khanh thật gần gũi, đứa bé chính là đứa bé, luôn có những ước mơ nho nhỏ.

Tuy Đường Tổ Khanh chưa từng chăm sóc đứa bé nào, nhưng khi thấy đứa bé vui vẻ kéo mình đến đầu giường, sau đó thận trọng lấy tập và bút ra khỏi chiếc hộp nhỏ, tựa như trước mắt bé là món đồ vô cùng quý giá

Đường Tổ Khanh nhìn vào đôi mắt tràn đầy sức sống kia, thỉnh thoảng gật đầu khích lệ bé, hai người vừa cười vừa nói, rất là vui vẻ, sau khi bé khoe những tác phẩm của mình xong, cô gái nhỏ bảo Đường Tổ Khanh chỉ cho bé vẽ tranh

Tờ Kế Nao đứng bên nhìn không khí ấm áp này mà nở nụ cười, xoay người đi ra ban công lấy ra một miếng gỗ bỏ hoang ở công trường, sau đó lấy thêm một cây búa sắt, chăm chú chuẩn bị làm thêm một cái ghế bằng gỗ, thỉnh thoảng nhìn quanh nhà, anh như tìm thấy niềm vui nhỏ, trong lòng treo đầy vẻ thỏa mãn.

Bà chủ nhà họ Vương vừa đi ra ngoài trở về đã nghe nói ở trên lầu ba có một người khách vô cùng giàu có đến, ở trong nhà bà cả buổi chưa có về, vội vàng chạy lên phòng cho thuê trên lầu ba

Thím Vương vừa đi đến cửa đã nhìn thấy tất cả cảnh tượng bên trong, một cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp đang ngồi dạy đứa bé làm bài tập, còn cái tên đứng ra thuê nhà bà thì đang ngồi ngoài ban công đóng đinh vào ghế mây, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn đứa con gái nhỏ.

Liếc mắt nhìn bộ quần áo mà cô gái đang mặc, nghĩ đến chiếc xe con sang trọng đang đậu dưới lầu, thím Vương hí hóp cười nói "A, cháu về sớm thế".

Nhìn thấy chủ cho thuê nhà đột nhiên xuất hiện, Tờ Kế Nao cho là bà đến đây đòi tiền nhà, thấp thỏm đứng lên không biết làm sao, nhỏ giọng mà nói ra: "Này, thím Vương, tiền phòng tháng sau cháu. . . . .".

Trong bụng lo lắng việc bà sẽ lên tiếng chửi đổng, thúc giục anh đóng tiền nhà trước mặt Đường Tổ Khanh, dù đến hẹn anh vẫn chưa đóng tiền nhà thì bà ấy đến đòi là chuyện đương nhiên.

Hai người đang vui vẻ trò chuyện nghe được những lời đó cũng quay đầu nhìn về phía cửa.

Tờ Kế Nao còn chưa nói hết đã bị người ta cắt ngang, chỉ thấy người luôn ham món lợi nhỏ như thím Vương lại phát tay như không có gì.

"A, cái đó không vội, không vội, tôi nghe nói có người đến nhà chơi, nghĩ tới việc nhà này nhỏ thế cũng không tiện com nước, hay là trưa nay qua nhà tôi ăn com đi?" đôi mắt thím Vương lóe lên một tia tính toán, nói với giọng ân cần.

"Cám ơn thím Vương, không, không cần làm phiền." Tờ Kế Nao không ngờ người luôn luôn chanh chua như bà chủ nhà của anh lại thay đổi như thế, trên mặt chất đầy nụ cười, thấy biểu hiện này anh lại nhớ lại chiếc xe dưới lầu và đám người tò mò ban nãy, lập tức hiểu ra sự thay đổi của thím Vương là do đâu, đó là do bà hiểu lầm gia thế của anh, đã lầm rồi, trong bụng cười khỏ, lắc đầu một cái rồi nói lời cử tuyệt.

Thấy anh cự tuyệt ý tốt của mình, thím Vương cũng không còn tức giận, lần nữa nhìn về phía cô gái xinh đẹp, trong lòng khẳng định bối cảnh không hề tầm thường của Tờ Kế Nao, thầm nghĩ về sau việc phải tìm cách đối xử thật tốt với anh.

Trong miệng đã có chủ ý, thím Vương liền nói: "Không có việc gì thì tôi đi trước đây, có việc gì thì cứ gọi.", dứt lời thím Vương liền đi về phòng của mình, còn cố quay lại nở một nụ cười

Tờ Kế Nao thấy thím Vương đã đi, thờ phào nhẹ nhõm, nhìn về phái Nhân Nhân và Đường Tổ Khanh, nở một nụ cười rồi sau đó lại quay lại đóng đinh và cái ghế.

Hình ảnh ấm áp ấy trôi đến trưa, tận tới lúc giữa trưa, ngoài cửa sổ bay tới mùi thức ăn thơm ngào ngạt, lúc này Đường Tổ Khanh mới giật mình vì mình đã tốn thời gian cả buổi sáng để chơi với Nhân Nhân, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của bé, cô cũng cảm thấy vui rồi, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi về: "Tôi phải đi về trước, đợi đến xế chiều tôi sẽ quay lại đưa hai người đến trường tiểu học Nhất trình diện".

"Ở chỗ này com nước xong hãy đi, hiện tại tôi sẽ đi nấu ngay." Tờ Kế Nao vội vàng đứng lên giữ cô lại, trong đầu anh vô cùng hưởng thụ cái không khí ấm áp này, mặc dù biết cô gái nhỏ đã kết hôn rồi, dù là cô chưa kết hôn bọn họ cũng không thể, nhưng anh lại ích kỷ, lại muốn giữ cô bên cạnh mình, có lẽ đoạn thời gian ở chung này, anh sẽ không bao giờ quên.

Đường Tổ Khanh muốn cự tuyệt, không phải cô không quen ăn những món ăn dân dã, mà bản thân cô được nuôi lớn từ những món ăn bình dân, chỉ là cô sợ làm phiền người đàn ông này, lại khiến cho anh và Nhân Nhân không được tự nhiên.

Nhìn thấy cô gái nhỏ vừa nghe nói cô phải đi, bé lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, đây cũng là lần đầu tiên cô không đành lòng cự tuyệt một ai đó, nên khẽ gật đầu coi như đồng ý.

Cô gái nhỏ nhìn thấy cô gật đầu, rất là vui vẻ lôi kéo cô tiếp tục vẽ tranh, còn người đàn ông kia cũng có một niềm vui không tên len lỏi trong lòng, trên mặt nở một nụ cười sau đó sửa soạn nấu com.

Ước chừng hơn một tiếng đồng hồ sau, mùi com chín đi ra khỏi ban công, bay vào phòng ngủ, lần này cô gái nhỏ không có hứng thú vẽ tranh nữa rồi, miệng như sắp chảy nước miếng, bụng rất phối hợp thầm thì kêu lên.

Đường Tổ Khanh khẽ cười một tiếng, yêu thương sờ sờ đầu của cô gái nhỏ, dịu dàng nói: "Nhanh đi rửa tay chuẩn bị ăn com".

Đường Tổ Khanh cũng đứng lên đi về phía ban công, xem mình có cần giúp đỡ gì hay không

Đi tới ban công, nhìn thấy một cảnh đơn giản, một người đàn ông tay chân có phần thô kệch đang mang tạp dề, một tay cầm lấy giá, một tay giơ lên lau mồ hôi, đang xào nấu ở ban công nhỏ hẹp, mùi khói nhàn nhạt bay ra. Nhìn hình ảnh này, không biết sao, trong đầu Đường Tổ Khanh đột nhiên xuất hiện hình ảnh người chồng trên danh nghĩa của cô cũng mang tạp dề nấu com, bộ dáng nghiêm túc đầy mê người.

Người đàn ông đang bận bịu thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào mình, cho là cô đói bụng, dịu dàng nói: "Sẽ nhanh thôi, nơi này có nhiều khói, cô cứ vào trong ngồi trước đi.".

Đường Tổ Khanh cười nhạt một tiếng, nói: "Tôi đến đây là muốn giúp một tay.", sau khi dứt lời lập tức đến bên cạnh anh, cầm bát đũa lên.

Cuối cùng không cưỡng được ý muốn của cô, không thể làm gì khác hơn là để cho cô giúp một tay, sau khi Tờ Kế Nao xào món ăn xong, vừa đảo mắt đã nhìn thấy đôi tay trắng nõn của cô, trong lúc bất chợt lại nhìn mãi không buông, đôi tay mảnh mai kia, có lẽ không có người đàn ông nào nhẫn tâm để cô đụng đến một đầu móng tay.

Đợi cô tráng chén đĩa xong, Tờ Kế Nao tắt bếp ga, vớt đồ ăn trong nồi ra, đem tất cả món ăn dọn lên bàn, trong nháy mắt căn phòng trở nên vui vẻ, anh cũng mở rèm cửa để ánh sáng được thoáng đãng hơn, sau đó đặt thức ăn xuống, mang thêm ba bộ chén đũa lên.

Ba người vây lại một chỗ, bắt đầu ăn com, trên cái băng ngồi có hai đĩa thức ăn nho nhỏ, trong đó một đĩa rau cải, một đĩa khác là ít thịt heo ram mặn, những món ăn như thế đã xem là ngon nhất cho một gia đình công nhân nghèo.

Đường Tổ Khanh cầm chén của mình lên, gấp ít rau cải bỏ vào trong, mùi vị cũng rất hấp dẫn, tuy đơn giản nhưng cô ăn cũng ngon miệng

Nếu như mới vừa rồi còn có chút khách sáo lễ nghĩa, giờ phút này cô giống như đã đặt mình vào vị trí người nhà, vui vẻ ăn com, kể từ sau khi trở thành nhân viên nhà nước đến nay, chưa có bữa com trưa nào cô ăn thoải mái đến vậy, chỉ là trong mắt Tờ Kế Nao phần com của cô ăn chỉ bằng phần ăn của

con mèo nhỏ.

Cho là cô không quen ăn những món ăn nhà nghèo, thấy cô mới vừa rồi ăn rất ngon miệng, cũng liền tin cô đã ăn no, trong bụng cảm thán việc vì sao cô lại gầy như thế, thì ra là cô ăn cơm rất ít

Một bữa cơm nghèo lại kết thúc trong niềm vui, sau khi cơm nước xong, Đường Tổ Khanh thấy Tờ Kế Nao dọn chén bát xuống thì đi theo phụ giúp anh, nhưng Nhân Nhân cứ mãi đi theo cô kể tâm sự, đại đa số đều là những chuyện vui mà cô bé được nghe, Nhân Nhân là đứa trẻ hiểu chuyện nên rất ít khi trò chuyện nhiệt tình với người xa lạ, nhưng khi thấy ai thật tâm đối xử với mình bé lại nói rất nhiều, rất hòa đồng, chỉ là giọng nói kia không làm cô chán ghét ngược lại còn làm cô cảm thấy yêu đời hơn.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Đường Tổ Khanh nói muốn đi chung quanh xem cuộc sống của người dân một chút, mặc dù trong bụng Tờ Kế Nao vô cùng lo lắng đám người dân ở đây sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ, nhưng cũng không đành lòng cự tuyệt đề nghị của cô, không thể làm gì khác hơn là đưa cô gái nhỏ đi xuống dưới lầu.

Thời gian này chính là giờ ăn cơm trưa cũng là giờ đang trò chuyện của phần lớn các gia đình, thấy hình ảnh của một nhà ba người xuất hiện trong hẻm nhỏ, nhìn chỗ này cũng có chút hiểu lầm, tất cả mọi người tò mò đưa mắt nhìn ra cửa sổ, muốn xem bọn họ định làm gì.

Đường Tổ Khanh nhìn những căn nhà cũ kỹ một chút, chậm rãi lên tiếng: "Những phòng ốc này có lịch sử khá lâu đời nhỉ?".

Tờ Kế Nao không có nhiều kiến thức về lịch sử, chỉ biết là trong hẻm này có một căn nhà ngói khá lâu, nhưng vẫn còn rất tốt.

Mấy người dân sống ở đây lâu năm nghe câu hỏi của cô thì..., tốt bụng giải đáp giúp: "Cô gái nhỏ, những phòng ốc này đều có lịch sử hơn chín mươi năm, là do tổ tiên truyền lại.". Trong giọng nói mang theo vẻ tự hào, dù sao cũng là kiến trúc xưa, bây giờ người có tiền chưa chắc có thể sống được trong những ngôi nhà thế này.

Đường Tổ Khanh gật đầu, quan sát những kiến trúc này, một người dân thấy cô không nói gì thêm nữa, nghĩ đến những lời đồn đãi chạy dọc hẻm nhỏ, trong nháy mắt có chút tò mò về thân phận của cô, lập tức nhiệt tình nói: "Cô có phải là người sống ở trung tâm thành phố không? Ở đó chắc không có những khu ổ chuột như thế này đâu nhỉ, chẳng còn nữa di tích của ông bà xưa.".

Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, hướng về những người dân ở đây hỏi thăm mấy câu, mọi người rất nhiệt tâm giải đáp, đợi đến khi Đường Tổ Khanh thấy thời gian không sai biệt lắm, thì khẽ cúi đầu chào những người dân ở đây một cái, chuẩn bị dẫn Nhân Nhân đến trường tiểu học Nhất chào hỏi

Trước khi đi, Tờ Kế Nao có đề nghị cho Nhân Nhân về nhà thay quần áo mới, Đường Tổ Khanh cũng không còn phản đối, dù sao ấn tượng đầu tiên cũng rất nặng, nên cô vui vẻ vào trong xe đợi chờ.

Đây là lần đầu tiên cô gái nhỏ được ngồi lên xe hơi nên bé rất muốn lên xe ngay lập tức, hiện tại bé đã được thỏa nguyện, đứng trước xe hơi to lớn, thì lòng bé có chút thấp thỏm. Đường Tổ Khanh liên tục đưa mắt liếc nhìn, ý bảo bé lên xe ngồi đi, sau khi bé lên xe thì cứ liên tục nhìn đồng hồ nhìn tay.

Đối với lần này Đường Tổ Khanh khẽ cười một tiếng, giống như lúc tới đây, giữa ánh mắt tò mò của mọi người thì lái xe ra khỏi hẻm nhỏ.

Khi xe đi tới trước trường Tiểu học Nhất, cửa trường học được đóng chặt, Đường Tổ Khanh nhìn đồng hồ một chút, lúc này chính là giờ học, dừng xe trước phòng bảo vệ để báo một tiếng, sau đó cô mới lái xe vào sân cỏ.

Văng vẳng những tiếng đọc bài non nớt của trẻ con, tràn đầy sức sống, cô gái nhỏ nghe tiếng đọc sách thì tò mò nhìn về dãy phòng học, còn những bạn nhỏ thấy có người lạ vào trước thì riu rít ngừng đọc bài, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, tò mò thò đầu ra ngoài cửa sổ, bắt gặp ngay đôi mắt trong veo của Nhân Nhân đang nhìn mình, còn Nhân Nhân thì thấy quá nhiều người nhìn bé nên ngại ngừng cúi đầu xuống, những đứa bé trong lớp lại âm thầm hỏi nhau xem đó có phải là bạn học mới hay không.

Hiệu trưởng đang làm việc nhận được cuộc điện thoại của phòng bảo vệ, lập tức bỏ công việc qua một bên, dẫn một đám giáo viên đi ra cổng, xa xa đã nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, hiệu trưởng vội vàng đi tới, vươn tay thân thiết thăm hỏi: "Không biết Phó Thị Trường đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa." Đi theo phía sau hiệu trưởng một nhóm những giáo viên ưu tú của trường. Họ lễ phép cúi đầu chào cô gái xinh đẹp mà trước kia chỉ được gặp trong tivi mà thôi, trong mắt họ lóe lên vẻ mặt hâm mộ.

"Chào hiệu trưởng, chào các thầy cô giáo, mạo muội đến đây, đã quấy rầy mọi người rồi." Đường Tổ Khanh cầm tay của người hiệu trưởng, vui vẻ cười nói.

"Không có, không có gì, đây chính là bạn nhỏ mà cô nói có phải không!" Hiệu trưởng đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu

"Đúng, làm phiền ông, Nhân Nhân, tới đây chào hiệu trưởng một chút đi." Đường Tổ Khanh lời kéo cô bé bên cạnh, dịu dàng nói.

"Chào hiệu trưởng ạ, cháu là Nhân Nhân." Cô gái nhỏ lễ phép ngẩng đầu lên nhìn ông, đôi mắt chứa đầy khát vọng muốn được làm học sinh ở nơi đây.

Hiệu trưởng gật đầu một cái, nở một nụ cười, nhìn gương mặt cô gái nhỏ, nụ cười càng thêm hiền lành, sau đó quay lại phân phó với các thầy cô giáo, rồi thì một người thầy giáo mau chóng bước về phòng học, trong chốc lát liền nhìn thấy, một số người thầy giáo khác cũng quay về lớp của mình, mặc dù họ ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác uy nghiêm

Hiệu trưởng cười nói: "Tiểu Lý, cậu vào lớp giới thiệu cho các em là có học sinh mới đến, cậu cũng phải chăm sóc tốt cho học sinh mới.".

Người thầy giáo tên Tiểu Lý đi tới bên cạnh hiệu trưởng, khẽ gật đầu, nội tâm hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ông, đứa bé này được phó thị trưởng quan tâm, nên cần phải chiều chuộng cho bé.

Một giáo viên nữ đưa đôi mắt hiền từ nhìn về phía đứa bé, tiến tới mắt nhìn lướt qua phó thị trưởng, đột nhiên cô ta nở một nụ cười dịu dàng, gật đầu một cái, cúi người xuống, ôm lấy Nhân Nhân hỏi han: "Người bạn nhỏ, con tên là gì?".

Cô gái nhỏ đã quen nhìn sắc mặt của người khác, loáng thoáng nghe được những bạn bè cùng trang lứa gọi cô bằng "cô", nên nở một nụ cười, trả lời: "Chào cô ạ, con tên là Nhân Nhân."

Người giáo viên nghĩ đến những chuyện được xem trên tivi thời gian gần đây, trong bụng mơ hồ đoán ra nguyên nhân xuất hiện của cô gái nhỏ, cho là cô bé muốn dựa vào quan hệ, lại không cẩn thận khiến Phó Thị Trưởng bị thương nặng, trong bụng thầm mắng cô bé rất bướng bỉnh, không ngờ đứa bé này lễ phép như vậy, nên vô cùng vui mừng, cảm thấy khi được ở bên cạnh bé rất thích.

Tờ Kế Nao đứng bên cạnh nghe các thầy cô giáo nói chuyện vui vẻ với Nhân Nhân, anh chỉ yên lặng, đến nửa câu cũng không dám lên tiếng.

Đường Tổ Khanh đi theo hiệu trưởng nói chuyện vài câu với các thầy cô giáo, rồi Đường Tổ Khanh dẫn Nhân Nhân đi làm thủ tục nhập học, khiến cô bé càng thêm vui vẻ, sau đó mới để cô bé ngồi trò chuyện thêm với thầy giáo chủ nhiệm.

Đường Tổ Khanh không có nghĩ tới là chuyến đi ra ngoại ô lần này của cô đã bị một số tạp chí lớn đánh hơi được, thông qua quan hệ biết được một số chuyện, nên đã sớm đến trường tiểu học Nhất ân núp lấy tin. Khi xe của Đường Tổ Khanh vừa vào trong trường, đám ký giả đã nhanh chóng chụp ảnh, chỉ sợ chụp chậm mất đi những thông tin hay ho.

Đường Tổ Khanh vừa lái xe con vừa nói: "Nhân Nhân, ngày mai con có thể đi học được rồi, có vui không".

"Dạ, rất vui ạ, cảm ơn dì yêu." Cô gái nhỏ nở cười ngọt ngào nói.

Tờ Kế Nao ngồi bên cạnh nghe đến việc Nhân Nhân sẽ được đi học, anh đi làm cũng không cần lo lắng nhiều nữa, nhất thời vô cùng cảm kích nói: "Phó Thị Trưởng, cảm ơn cô".

Tên chi là danh hiệu, nhưng cô cũng vô cùng khó xử khi nghe anh gọi thế, cười gật đầu một cái, tâm tình cũng yên ổn, sau khi đưa hai cha con trở về nhà, lúc này Đường Tổ Khanh mới lái xe con đi đến cơ quan, mà công việc trong cơ quan đã sớm rối thành cái núi nhỏ, chỉ có thư ký riêng của Đường Tổ Khanh mới biết vì sao công việc lại rối lên như thế, nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Sáng sớm hôm nay, Phó Thị Trưởng không có xuất hiện, nên Thị trưởng lo lắng mà gọi điện thoại hỏi thăm, tuy ở hai đầu điện thoại nhưng thư ký có thể nghe ra được giọng nói không vui của Thị trưởng.

Ở lầu cao nhất, trong lòng cô thư ký sinh nghi ngờ, tại sao tính khí của thị trưởng càng ngày càng nóng nảy, buổi sáng tâm tình dường như rất tốt, theo thời gian, không khí cả văn phòng càng ngày càng rét lạnh, trong bụng suy đoán việc có phải thị trưởng thất tình hay không, chỉ là nếu ai đó vừa nghe đến thanh danh của thị trưởng, cộng với vẻ ngoài đẹp trai, ai lại dám bỏ rơi anh cơ chứ? Nên đầu óc cô không ngừng suy đoán.

Tất cả mọi người làm việc đều mang tâm tình run rẩy, cho đến khi nhìn thấy Đường Tổ Khanh xuất hiện, thư ký của phó thị trưởng mới thở ra một hơi, trong lòng suy nghĩ lần này không cần lo lắng việc thị trưởng gọi điện thoại rồi trách mắng nữa rồi. Thư ký lập tức đứng lên cung kính nói: "Chào Phó thị trưởng ạ."

Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, đi về phòng làm việc của mình, vừa đi vừa hỏi "Không có chuyện gì lớn chứ?".

Thư ký rất muốn nói có chuyện lớn ạ, nhưng vì chén cơm của mình mà suy nghĩ, cô vẫn nhịn được, gật đầu nói: "Không có gì ạ, tất cả các văn kiện cần cô xem xét tôi đã bỏ lên bàn làm việc của cô rồi, có thị trưởng gọi điện thoại hỏi thăm cô tới chưa?". Cô nói qua việc gọi điện thoại một cách uyển chuyển, cô không kể cận kề việc mỗi mười phút thì Thị Trưởng gọi một lần.

Đường Tổ Khanh dừng bước lại, nghi ngờ lên tiếng hỏi: "Hà? Có chuyện gì quan trọng sao?".

"Không biết, anh ấy không nói." Thư ký rất cẩn thận nói.

"Tôi biết rồi, cô giúp tôi lấy một ly trà nhé." Đường Tổ Khanh vừa ngồi xuống bàn làm việc vừa phân phó, nhìn đồng công vẫn ở trước mặt, trong bụng cảm thấy tối nay muốn được về nhà sớm phải làm việc ngay từ bây giờ.

"Được." Thư ký cung kính gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng làm việc của Đường Tổ Khanh, mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc, điện thoại lại vang lên, thư ký kinh sợ, sau đó nhìn lại số điện thoại hiện bên trên màn hình. Điều chỉnh tốt tâm tình của mình rồi mới dám nhận điện.

Ở đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nói không vui: "Phó Thị Trưởng tới chưa?".

"Chào thị trưởng ạ, Phó Thị Trưởng mới vừa tới rồi." Thư ký dùng giọng nói ngọt ngào trả lời, cảm thấy đầu dây bên kia điện thoại dừng lại đôi chút, sau đó cúp điện thoại, nên cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng chiếc mũi nhạy bén của cô đã ngửi được mùi gì đó rồi, chỉ là để có thể ngồi ở vị trí này, cô biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, liếc nhìn cửa phòng làm việc, than nhẹ một tiếng, sau đó vui sướng đi pha trà.

Đường Tổ Khanh đang nghiêm túc làm việc thì nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên, nhìn cũng chưa từng nhìn liền bấm nút nghe.

"Nghe nói cô đã dẫn người đi trình diện." Một giọng nói ôn hòa mang theo ý khẳng định như thể anh cho người đi theo dõi nên biết được mọi chuyện. Đường Tổ Khanh hơi sững sờ, nhất thời biết được người gọi điện thoại cho cô là người nào, nhẹ nhàng để cây viết trong tay xuống, nghĩ tới việc có lẽ Thầy hiệu trưởng đã báo cho anh, cười nói: "Ừ, mới vừa trình diện xong, lần này cảm ơn anh."

"Ha ha. . . . . Không cần cảm ơn, chờ khi nào tôi rảnh, cô mời com tôi là được".

"Đó là chuyện phải làm mà. Tôi còn nợ anh một buổi com" Đường Tổ Khanh cười ha hả và nói.

Ngay vào lúc này, có người đang gõ cửa phòng làm việc của cô, cô còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy một bóng nam cao lớn đi thẳng vào, anh ta nhìn chăm chăm cô, xác thực là nhìn vào chiếc điện thoại của cô.

Người ở đầu dây bên kia điện thoại như nghe được động tĩnh của bên này, nên không lên tiếng, Đường Tổ Khanh nhẹ giọng nói với người ở đầu dây bên kia điện thoại: "Đi đường cẩn thận, có gì tôi sẽ gọi điện lại cho anh".

Cắt lời liền cúp điện thoại, trong lòng nhớ lại việc thư ký có bảo là Thị trưởng tìm cô, trong bụng nghi ngờ không rõ là vì chuyện gì mà trông thị trưởng lại chặt vật như thế.

Sau khi cất điện thoại, Đường Tổ Khanh đứng lên lễ phép chào hỏi: "Chào thị trưởng".

Âu Dương Khiêm đang ôm một bụng tức giận, muốn trách cứ cô vài câu, nhưng vừa nhìn thấy cô, anh đã không nhẫn tâm để làm vậy, anh nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của cô, hỏi "Sáng sớm hôm nay em đi đâu thế, có phải trong người không được thoải mái không?".

"Rất xin lỗi, sáng sớm hôm nay em có chút chuyện cần ra ngoài giải quyết, nghe thư ký nói thị trưởng có gọi điện tìm, có chuyện quan trọng sao?" Đường Tổ Khanh nghi ngờ hỏi, không có nói cụ thể ra là cô đi đâu và làm gì

Điều đó càng khiến cho lòng của Âu Dương Khiêm chẳng có chút cảm giác nào, chỉ vừa đảo mắt đã có thể nghĩ ra được, cô là vợ của người khác, nếu cô muốn ở nhà thường xuyên, ở bên chồng mình thường xuyên, anh cũng không có tư cách suy đoán và ghen tỵ.

Trong lòng cảm thấy việc người mà cô vừa mới nói chuyện điện thoại kia cũng có thể là chồng của cô, kể từ sau ngày cô bị thương và nhập viện, Âu Dương Khiêm dù có chút tình cảm riêng nhưng cũng đã từ bỏ rồi, anh cảm thấy cô gái nhỏ ngày càng rời xa anh.

Suy nghĩ chốc lát, sắc mặt Âu Dương Khiêm trở lại bình thường, chậm rãi nói: "Không có gì, chỉ là tôi nói cho em biết một tiếng, có lãnh đạo cấp cao tới thanh tra, không có việc gì gấp thì em nên ở phòng làm việc, đừng để cho người ta ghi nhận nhược điểm của mình, nếu không đây sẽ bất lợi cho công việc của em sau này."

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, ngượng ngùng nói: "Em biết rồi, về sau sẽ chú ý."

Âu Dương Khiêm nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô gái nhỏ, cuối cùng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể thở ra một tiếng, nhỏ giọng mà nói: "Em bận thì cứ làm việc đi, anh đi ra ngoài."

Sau khi tiễn Thị trưởng đi, trong bụng Đường Tổ Khanh đầy nghi ngờ, chuyện này không thể nói qua điện thoại sao, vì sao mặt anh lại có vẻ lo lắng đến vậy, chạy đến trong phòng làm việc của cô, chỉ để nhìn cô xem công văn? Nhưng Đường Tổ Khanh không có thời gian để suy nghĩ đến những vấn đề như thế, tiếp chăm chú làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Không được vợ mà anh bảo hộ

Đường Tổ Khanh có cả một buổi chiều bận rộn công việc, lúc tan làm thì lái xe con đến siêu thị, không quên mua ít đồ ăn vặt cho người chồng trên danh nghĩa của cô, cô cũng không hiểu rõ những việc mình làm gần đây là có ý gì, chỉ vì người đàn ông kia đã tận tình chăm sóc lúc cô ở bệnh viện nên lúc anh ngã bệnh cô phải chăm sóc anh. Đó là chuyện bình thường.

Đường Tổ Khanh nghĩ đến việc cả đêm qua nằm bên cạnh người đàn ông kia, anh là một người ít bệnh nhưng hôm qua rất nóng, sợ rằng hôm nay nó sẽ nặng hơn, cô sẽ phải ngủ với anh như tối qua. Rồi lúc tắm rửa, mặt cô lại đỏ bừng lên khi nhớ đến cảnh phải giúp Sở Chiến tắm rửa.

Đợi đến lúc cô bước ra khỏi phòng tắm trở về giường, thì cái người đàn ông tưởng như đã ngủ lại bá đạo xoay người, cũng giống như tối hôm qua, choàng tay ôm lấy cô, tiếp tục choàng chân qua giữ chặt cô sau đó mới chịu tiến vào giấc ngủ. Mà bản thân cô cũng không có sức chống lại cái ôm của Sở Chiến, dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, tiến vào mộng đẹp.

Một buổi tối bình an vô sự trôi qua, Đường Tổ Khanh không biết là trong cả buổi tối ấy, các tòa soạn báo lớn ở thành phố S phải làm thêm giờ. Đến ngày thứ hai, khi trời vẫn chưa sáng rõ, những lời đồn đại về cô đã bay khắp bầu trời.

Lúc Đường Tổ Khanh biết chuyện này đã là trưa ngày thứ hai, cô ở trong phòng làm việc vội vã đến không thấy cả mặt trời. Thì cái người thị trưởng vốn nên làm việc thì lại đi xuống gõ cửa phòng làm việc của cô, hấp tấp đi tới bàn làm việc của cô, khiến cô không biết việc gì đang xảy ra, anh lại cầm tờ báo đặt xuống trước mặt cô.

Nhìn vẻ mặt tức giận của thị trưởng, cho là có chuyện lớn xảy ra, Đường Tổ Khanh lập tức cầm tờ báo lên xem

Vừa nhìn vào tờ báo đã thấy một tấm ảnh được phóng to, đó là ảnh ngày hôm qua cô và Tờ Kế Nao dẫn theo Nhu Nhi đến trường tiểu học Nhất, cô nở nụ cười ngọt ngào nắm tay cô gái nhỏ, mà gương mặt của Tờ Kế Nao lại vô cùng dịu dàng đi theo sau lưng cô, tình cảnh này nhìn thế nào cũng là một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.

Mặc dù là chụp ảnh, nhưng hình ảnh rất rõ ràng, còn có một tựa đề thật to ‘Phó Thị Trưởng dắt tay công nhân’, nhìn thấy tin tức như vậy, Đường Tổ Khanh cười trừ, trong lòng cảm thán về trí tưởng tượng vô cùng phong phú của đám ký giả, nhìn thấy cô ở bên cạnh một người đàn ông khác thì nói đó là yêu sao?

Thấy thái độ thờ ơ của cô gái nhỏ, Âu Dương Khiêm biết mình không có tư cách trông nom chuyện của Đường Tổ Khanh, nhưng vẫn đánh vỡ bộ dáng ôn hòa hăng ngày, không nhịn được tức giận lên tiếng nói: "Không phải em nên tức giận sao? Bọn họ viết về em sai sự thật".

"Tức giận cũng không được cái gì, miệng là của người khác, muốn nói thế nào thì em có thể quản sao? Huống chi lời đồn đãi chỉ dừng lại ở mức giải trí, những lời này không thể không hiểu, nếu ngồi vào trên vị trí này, ít nhiều gì sẽ bị người ta soi mói, so ra càng thêm phiền phức" Đường Tổ Khanh buồn cười nói, trong giọng điệu cất giấu chút cô đơn cùng bất đắc dĩ

Tờ báo viết việc cô muốn gây dựng hạnh phúc gia đình với người đàn ông kia, loáng thoáng còn ngấm ngấm hạ danh dự của cô, ý nói cô là người thân của cô gái nhỏ kia, nói cô bé kia cô đeo bám cô. Những lời khó nghe như thế, khiến cho cả cô và Âu Dương Khiêm đều không vui, chồng của cô tốt hơn người đàn ông kia rất nhiều, hơn nữa những biểu hiện gần đây của anh càng làm cho người ta đoán không ra.

Nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của cô, Âu Dương Khiêm cũng chẳng kích thích cô thêm nữa, than nhẹ một tiếng nói: "Là anh quá kích động, thôi được rồi, em cứ làm việc của em đi." Sau khi dứt lời xoay người đi ra ngoài cửa, lúc vừa đi đến cửa lại nghe một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau

"Biết là do anh quan tâm đến em, cảm ơn." Đường Tổ Khanh cười nhạt, rồi hướng về phía bóng lưng người đàn ông cô đơn, lên tiếng, đó là giọng nói mà cô chưa từng nói với anh, giọng nói mang theo sự dịu dàng và gần gũi.

Bước chân Âu Dương Khiêm ngừng lại một chút, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó anh đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ muốn tìm người quen đẹp tòa soạn báo này đi.

Mà Đường Tổ Khanh vốn là đang chăm chỉ làm việc, đột nhiên mất đi tất cả cảm xúc, trong đầu hồi tưởng lại những gì tờ báo viết, điều đầu tiên cô nghĩ đến là người chồng trên danh nghĩa của cô, anh sẽ phản ứng như thế nào khi đọc được bài báo này.

Tư tưởng không mau hơn hành động, đợi cô tỉnh hồn lại, cô đã bấm số điện thoại nhà, đầu dây bên kia truyền đến những tiếng tút tút, để cho trong lòng cô thấp thỏm khác thường, ngay vào lúc này, trong đầu cô lại vang lên lời nói và bộ dáng của người đàn ông kia.

"A Khanh, bây giờ đang làm gì đó?" Sở Chiến ngồi ở trong phòng khách nhìn những tin tức trên báo và trên Tivi, vẻ mặt và giọng nói của anh cũng không giống nhau, sắc mặt xanh mét đến dọa người, đoán chừng nếu Đường Tổ Khanh ở chỗ này, nhất định sẽ bị giật mình, cái người trước mặt giống như Diêm Vương đến từ địa ngục chứ không phải là chồng của cô.

Mặc dù TV đã bị anh chỉnh âm thanh nhỏ, nhưng những chữ to xuất hiện bên dưới tin tức, còn hình ảnh và phụ chú ‘Một nhà ba người hạnh phúc’ trên tạp chí nữa, Sở Chiến nhìn thấy cái tin tức này muốn không nổi giận cũng khó, lại dám đem cô gái nhỏ của anh đặt bên cạnh người đàn ông khác, mà người đàn ông này lại là kẻ gây tổn thương cho cô, lúc ấy anh còn hận khi không được róc xương lóc thịt người đàn ông ấy, nếu như lúc ấy không phải bận tâm về con đường theo đuổi vợ sau này, Sở Chiến sẽ không để cho người khác làm cản như thế

Không ngờ lúc anh khó tiêu lửa giận trong lòng, cô gái nhỏ lại gọi điện thoại về, vì vậy mới có một màn này.

"Em đang ở trong phòng làm việc, muốn hỏi anh có bớt nóng không, hôm nay trở về cần mua gì không?" Đường Tổ Khanh thử dò xét.

"Hôm nay không cần." Sở Chiến dịu dàng nói, tất cả lực chú ý của anh đều đặt trong tivi, lại thêm một tấm ảnh nữa thoáng qua, nghiêm túc nhìn tấm hình, là một cô gái nắm tay một đứa bé gái, hai người đi song song nhau, còn người đàn ông đi phía sau mặt vô cùng dịu dàng, cứ nhìn theo bóng dáng hai người, lần này Sở Chiến thật sự nổi giận, tốt bụng bỏ qua cho bọn họ, thế mà hắn ta dám tư tưởng đến cô gái nhỏ của anh, việc này khiến người chồng nào cũng nổi giận, nó không riêng gì Sở Chiến.

Đường Tổ Khanh nghe được giọng nói của anh trước sau như một, không có cách nào tìm tòi nghiên cứu ra việc anh đã đọc báo hay chưa, trong bụng đối với anh cũng có chút lo lắng.

Vừa xem TV vừa nói chuyện trời đất với cô gái nhỏ, đã lâu rồi Sở Chiến không được nói chuyện với cô như thế, sợ là lời nói vô tình của mình khiến cô tổn thương, lên tiếng giải thích: "Đồ ăn vặt em mua ngày hôm qua anh còn chưa ăn hết, ông nội lại không ăn đồ ăn vặt, cho nên tạm thời không cần mua thêm nữa."

Nghe được câu trả lời của anh, lúc này Đường Tổ Khanh mới xác định được anh không nói lấy, trong bụng cũng có chút buồn cười vì hành động trẻ con của anh, cảm thấy lúc này đây anh như một đứa bé, Đường Tổ Khanh không có biết cô đang bị Sở Chiến bắt bẻ. Với những món đồ ăn không tốt cho sức khỏe, anh chẳng thèm nhìn nữa chứ đừng nói ăn, bình thường anh chỉ ăn những thứ quý giá, đầu bếp của anh đều là những chuyên gia dinh dưỡng.

Sau khi nói xong những lời kia, hai người nhất thời lâm vào trong trầm mặc, Đường Tổ Khanh dịu dàng lên tiếng "Ông nội đâu? Sao không nghe ông nói gì thế?".

"Ông nội mới vừa đi xuống dưới chung cư tản bộ, bảo anh ngồi đây giữ nhà" Sở Chiến chậm rãi nói.

Đường Tổ Khanh suy tư chốc lát, không nghĩ ra việc nên hỏi thêm gì, chỉ có thể nhỏ giọng mà nói ra: "Thôi em bận công việc rồi cúp máy đây.".

Sở Chiến nghe được đầu dây bên kia truyền đến âm thanh bận rộn, anh cũng buông điện thoại trong tay xuống, về mặt tức giận nhưng cũng không muốn chất vấn cô chuyện hôm qua, lo lắng cô sẽ hiểu lầm rằng anh không tin tưởng cô, hiện tại tất cả đều khiến tình cảm hai người có tí vết, Sở Chiến lấy điện thoại đi động ra bấm một mã số quen thuộc.

Điện thoại vừa được thông, anh không cho đối phương cơ hội lên tiếng, lãnh khốc phân phó: "Phong sát những tờ báo đăng tin sáng nay.".

Nghe vậy, đối phương vô cùng kinh ngạc, không rõ chủ tử nhà mình muốn phong sát tòa soạn đăng tin nào, đem tất cả hành tung của chủ tử ra suy ngẫm một lần, lập tức hiểu rõ ý tứ của chủ tử, cung kính nói: "Dạ!".

Sở Chiến cúp điện thoại, tâm tình lúc này mới khá hơn một chút, trong lòng suy nghĩ đến việc có nên gọi lại lần nữa bảo xử lý những kẻ chụp ảnh không, nhìn anh bình thường như thế này nhưng anh không làm cho những tòa soạn kia đóng cửa thì anh không mang họ Sở, Sở Chiến không nghĩ tới việc những tờ báo muốn có tin này thường là những tờ báo nhỏ, họ đã bị người khác âm thầm trừ khử rồi, những tờ báo nhỏ bị đóng cửa đi vào mắt người khác chỉ vì lý do họ kinh doanh không tốt, bọn họ cũng không đem các loại chuyện nhỏ này để vào trong mắt, hiện tại ở thành phố có rất nhiều Tòa soạn báo lớn đều đưa tai mắt đến người Phó Thị Trường này thị trường, với hi vọng thu lợi từ trong đó.

Chỉ có các tòa soạn báo mới chọn lựa thái độ bàng quan, không có tham dự vào mới không biết rằng sau sự kiện 'Phó Thị Trường' lần này không lâu về sau tất cả Tòa Soạn Báo lớn đều gặp khó khăn gấp trăm lần, chỉ có các tòa soạn có lãnh đạo đặc biệt thông minh mới còn sống, dĩ nhiên đây đều là chuyện sau này.

Mà người có ý làm ra chuỗi tin tức về Đường Tổ Khanh đều bị diệt trừ, còn có cả đương sự Tờ Kế Nao.

Tờ Kế Nao không có thói quen đọc báo, thứ nhất vì không thời gian, thứ hai không có dư tiền, bình thường nhìn chút tin tức đều là những tin tức được đăng trên tivi miễn phí trong thành phố, xế chiều hôm nay đi theo ông chủ thầu Lưu xin nghỉ sớm một tiếng, anh vội vàng mượn chiếc xe đạp cũ đạp đến trường tiểu học Nhất, lo lắng đi trễ sẽ không đón được Nhân Nhân.

Chạy chừng hai mươi phút, Tờ Kế Nao mới đạp xe đến được trường Tiểu học Nhất, giờ phút này đang chuẩn bị tan học, phần lớn những cha mẹ đang đứng ở cửa trường học ngo vào trong, tìm kiếm con cái của mình.

Tờ Kế Nao mặc một bộ đồng phục công nhân cũ rách, trên người nhiều hơn một chút bùn đất, một người khác người như thế này đột nhiên xuất hiện trước cổng trường tiểu học Nhất, lập tức đưa đến sự chú ý của phần lớn phụ huynh.

Nghiêm túc quan sát anh, phát hiện anh trừ bộ quần áo cũ rách bên ngoài ra, những thứ khác vẫn bình thường, ánh mắt rất là chính trực, không giống như là người xấu, nhưng nhìn người không thể nhìn bề ngoài, không ít bậc phụ huynh có chút lo lắng đây có phải là người buôn lậu hay không, trong bụng đang lo lắng cho sự an toàn của con mình,

Tờ Kế Nao không rõ sự xuất hiện của mình đã để cho các phụ huynh khác suy đoán không dứt, anh nghiêm túc nhìn những đứa bé đang xếp hàng đi ra cổng, liếc mắt liên nhìn thấy bóng dáng của Nhân Nhân, có lẽ là bởi được các thầy giáo đặc biệt chăm sóc, nên bé được xếp đứng ở hàng đầu, cửa trường chưa mở ra đã có thể nhìn thấy bé đứng trước cổng, không phải chen lẫn cùng các học sinh khác.

Nhân Nhân cũng nhìn thấy bóng dáng của anh, trên miệng lập tức nở nụ cười toe toét, vẫy tay với anh, tiếp theo là xoay lại chào thầy giáo một tiếng, khi cổng lớn chính thức mở ra, tất cả học sinh xếp hàng đi ra khỏi cổng, chạy tới chỗ ba mẹ của mình, ở phía sau có vài học sinh vừa nhìn thấy bóng dáng của cha mẹ, lập tức quên cả lời dặn dò của thầy giáo, xô đẩy nhau chen ra khỏi cổng, giây phút ấy mọi thứ trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nhân Nhân đứng ở đầu, cổng chỉ vừa mở bé đã lập tức chạy về phía có bóng dáng quen thuộc, hô lớn: "Ba!".

Tờ Kế Nao vui mừng ôm lấy cháu gái nhỏ chạy tới, dịu dàng hỏi: "Nhân Nhân, đi học vui hay không vui?".

"Vui ạ, ba, con đã nói với ba, hôm nay con có thêm hai người bạn tốt, hôm nào con sẽ giới thiệu hai người bạn đó với ba." Cô gái nhỏ cười hi hi nói.

"Được, ba chờ Nhân Nhân giới thiệu." Tờ Kế Nao khẽ cười nói.

Nhìn thấy hình ảnh ấm áp của cha con kia, phần lớn lo lắng ban đầu của mọi người về chuyện anh có phải là nhà buôn lậu hay không đều bị câu chuyện của anh dẫn con gái rời đi mà kết thúc.

Ngay vào lúc này,

Một dòng ánh sáng đèn pha khiến cho Tờ Kế Nao không mở mắt ra được, cô gái nhỏ đang được anh ôm trong tay lui về phía sau, lại phát hiện mình sớm bị người ta vây quanh, những vị phụ huynh còn có chút nghi ngờ đứng xem trò vui, bên tai vang lên đủ câu hỏi:

"Tiên sinh, theo như lời đồn thì hiện anh đang ở cùng với một vị quan cao cấp của thành phố S, có thể nói cho chúng tôi biết, tin tức này có thật hay

không?"

"Tiên sinh, cô gái nhỏ mà anh ôm trong lòng có phải là kết tinh tình yêu của anh và người kia hay không?"

"Tiên sinh. . . . . Có thể trả lời câu hỏi của tôi không?"

Lần đầu tiên Tờ Kế Nao gặp tình huống như thế, không muốn nói bất kỳ lời nào, cố gắng che chở cho cô gái nhỏ, cúi đầu đưa tay muốn vạch đám ký giá khôn nạn kia ra, nhưng anh càng muốn rời khỏi, những ký giả kia lại càng cố gắng vây chặt anh, tiến hành công kích điên cuồng.

Bị chen nên chân anh đứng không vững lắm, Tờ Kế Nao lo lắng nếu tiếp tục như vậy nữa sẽ bị dọa cháu gái của mình, hoàn cảnh âm ỹ để cho anh có chút phiền não và lo lắng, vội vàng lên tiếng nói: "Thật xin lỗi, các người nhận lầm người rồi, làm ơn nhường đường cho tôi đi." .

Phần lớn những ký giả kia cũng không phải là người hiền lành hay dễ bị bắt nạt, đề đầu cười cổ. Còn chưa có tin tức chính xác, bọn họ chỉ có thể làm việc dựa vào những căn cứ tưởng tượng mà sai sự thật, sau đó đi chứng thật nó. Mà phó thị trưởng vốn là người quyền cao chức trọng, bọn họ không có cái lá gan xuống tay với cô, vì vậy rồi rít tim tới Tờ Kế Nao, hi vọng có thể lấy được chứng cứ ở nơi này

Hiện tại thì tốt rồi, không dễ dàng chặn được Tờ Kế Nao như thế, một khi đã bắt được thì làm gì có chuyện thả ra một cách dễ dàng, một loạt người đứng quanh không cho anh chạy đi

"Tiên sinh, xin hỏi bây giờ có phải là anh cùng người quan cao kia sống trong tình yêu hay không?" .

"Hiện tại, xin hỏi công việc của anh là gì? Anh có cảm giác mình xứng đáng làm chồng của người đó hay không?"

Nhân Nhân vốn đang vui vẻ thì bị một loạt người là vây quanh, tiếng động to như tiếng sấm làm cho hoảng sợ mà òa khóc lên, những ký giả kia nghĩ tới việc đứa bé chưa từng thấy qua nhiều người như vậy nên sợ, cũng chẳng đem cô gái nhỏ đặt

trong lòng, tiếp tục đặt câu hỏi.

Tờ Kế Nao yêu thương ôm chặt cô gái nhỏ, không thể động đây, bị đám người dùng lực đẩy ngã, trong nháy mắt ngã xuống đất, Tờ Kế Nao ôm chặt cháu gái của mình để cho lưng của bé được đặt trong một đôi tay sắt thép. Nhưng đau đớn không ngã xuống như suy tính, Tờ Kế Nao bình phục sau cảm xúc rối loạn, cơ thể được một cánh tay mạnh mẽ đỡ đứng dậy, chung quanh lập tức có chút hít thở không thông.

"Nơi này là trường học, nếu như các vị tiếp tục ồn ào như vậy, tôi không ngại xem mọi người là những người gây mất trật tự trường học, đem theo tội danh đó gửi đến tòa án tối cao!" Giọng một người nam trầm thấp mang theo uy nghiêm vang lên, làm cho đám ký giả phách lối và Tờ Kế Nao đồng thời quay đầu nhìn lại.

Đây chính là người đàn ông ngày hôm qua gặp hiệu trưởng trường Tiểu học Nhất, đám phụ huynh vừa mới đứng xem chuyện vui thấy thái độ của anh thì có chút tuyệt vọng. Không ngờ mới gặp một lần thì anh ta đã ra tay giúp, mặc kệ vì nguyên nhân gì, trong lòng Tờ Kế Nao cũng vô cùng cảm kích.

Vốn còn muốn xem trò vui thấy thầy hiệu trưởng cũng ra mặt giúp đỡ, nhất thời tản ra ngoài, trước khi đi còn đặc biệt nhìn Tờ Kế Nam mấy lần, trong mắt lóe sáng. Thì ra là người có quan hệ với Phó thị trưởng, nếu không tại sao có thể vào học trường Tiểu học Nhất cơ chứ.

Hiệu trưởng dịu dàng nhìn mọi người giống như một người phụ nữ nhân hậu nhu hòa nói: "Các người đi trước đi, nơi này tôi sẽ khắc phục hậu quả."

Tờ Kế Nao gật đầu một cái, cảm kích lên tiếng nói: "Cám ơn!" Sau khi dứt lời, đem cô gái nhỏ thả lên xe đạp, chuẩn bị rời đi.

Những ký giả kia mặc dù không cam lòng, nhưng vừa nghĩ tới việc sẽ gây náo loạn ở tòa, dù không chịu được cũng đành im miệng. Nhưng cũng có vài ký giả không cam lòng, vẫn lên tiếng hỏi với giọng điệu sắc bén: "Xin hỏi tiên sinh có phải được quan cao bao nuôi hay không? Nếu không tại sao con gái của anh có thể vào học ở trường tiểu học Nhất, anh trầm mặc và chọn cách im lặng có phải vì đó là tác phong tôn trọng cô ấy hay vấn đề nghiêm trọng hơn chúng tôi nhìn thấy?"

Vừa nghe đến người khác ám chỉ anh và cô gái tốt bụng kia, thì người luôn ôn hòa như Tờ Kế Nao lại đột nhiên tức giận, dừng bước chân lại, hướng về phía người phóng viên kia nói: "Xin anh đừng vu oan cho người tốt, Phó Thị Trưởng là một người rất tốt, về phần ngày hôm qua Phó Thị Trưởng chỉ đang cảm thấy thương hại cho chúng tôi, giúp đỡ con gái của tôi tìm được một trường tiểu học, hơn nữa Phó Thị Trưởng là một người đã có chồng, hiệu trưởng có thể làm chứng."

Những người phóng viên khá thấy tin tức này có giá trị chính xác, trong nháy mắt liền lấy ra bút ra ghi chép lại, còn một số phóng viên khác lại ríu rít đem Camera nhắm ngay Tờ Kế Nao, chỉ sợ mình bỏ lỡ tin tức bán chạy.

Nghe vậy, hiệu trưởng đều ngây dại, ngày hôm qua Phó Thị Trưởng đã tới nơi này, nhưng ông không có nghe qua Phó Thị Trưởng nói đã kết hôn rồi.

Thời gian trước nhận được điện thoại của con trai người bạn tốt, trong điện thoại nói xin ông giúp một tay, lời nói khép nép của người kia làm cho ông không đành lòng cự tuyệt, biết không hợp quy tắc, anh còn chỉ vào cổ đồng làm áp lực để cho cô gái nhỏ này được vào trong trường học, trong lòng suy nghĩ không bao lâu nữa có thể uống rượu mừng của Tiểu Lạc và phó Thị trưởng rồi, vậy mà người ta là hoa đã có chủ.

Đang lúc hiệu trưởng mất thần, nhìn thấy ánh mắt tất cả mọi người như đang hỏi thăm mình, ho nhẹ một tiếng nghiêm túc lên tiếng nói: "Chính xác là như vậy, Phó Thị Trưởng rất quan tâm dân chúng, ngày hôm qua có đến nhờ vả tôi đưa cô gái này vào trường học, tôi bị tấm lòng rộng rãi của phó Thị Trưởng làm cho cảm động, nên chấp nhận để cô bé được vào trường."

Các phóng viên của tòa soạn báo không cách nào chứng thật được suy đoán của mình, không thể làm gì khác hơn là hỏi:

"Có phải anh nói rằng Phó Thị Trường đã có chồng, nói cách khác tin Phó Thị Trường đã kết hôn là chính xác phải không ạ?"

"Xin hỏi anh có gặp qua chồng của phó thị trường chưa? Anh cảm thấy người đàn ông đó như thế nào? Anh ấy có phải là nhân vật của công chúng không?"

"Tiên sinh, làm phiền anh trả lời giúp."

Cho là nếu giải thích rõ ràng thì mình có thể an nhiên rồi đi, Tờ Kế Nao đâu ngờ tài ăn nói của đám ký giả lại tốt như thế, một cái vấn đề tiếp tục một cái vấn đề vừa ra, thì bọn họ lập tức hỏi tới. Trong lòng anh đột nhiên lo lắng, nghe giọng nói của bọn họ thì dường như tin kết hôn của Phó thị trường chưa từng công bố cho công chúng, thế mà anh lại tiết lộ ra bên ngoài, anh lập tức hiểu ra vì mình mà Phó thị trường sẽ gặp thêm phiền toái. Trong lòng anh thấy làm áy náy.

"Xin lỗi, về chuyện riêng của Phó thị trường thì tôi không rõ lắm." Tờ Kế Nao ôm cháu gái nhỏ chuẩn bị rời đi.

Đám phóng viên kia muốn ngăn cản anh để đào thêm tin tức có lợi, một màn kẻ tiếp lại làm cho bọn họ không thể động đậy.

Hiệu trưởng ra hiệu cho bảo vệ trường học xông lên, mười mấy người bao vây tất cả phóng viên ở chung một chỗ, tạo ra một lối đi cho Tờ Kế Nao.

"Đi về trước đi! Đứa bé có thể bị kinh sợ, trở về dỗ dành con bé đi, còn nơi này giao cho tôi." Hiệu trưởng trường tiểu học hòa ái sờ sờ đầu cô gái nhỏ nói.

Tờ Kế Nao gật đầu một cái, nói cảm ơn liền dùng chiếc xe đạp cũ kỹ kia chở cháu gái nhỏ rời đi.

Sau khi trở lại lại phòng bọn họ thuê, Tờ Kế Nao dỗ dành cô bé nhỏ, thấy bé đi về tranh như trước đây thì mới yên lòng, trong lòng suy nghĩ có nên gọi điện thoại nói xin lỗi Phó Thị Trường hay không, nhưng nghĩ đến bây giờ cũng đang trong giờ làm việc, gọi điện thoại qua không biết có làm phiền người khác làm việc không, Tờ Kế Nao đi tới đi lui ở trong phòng, cuối cùng vẫn đành chịu từ bỏ.

Thời điểm vừa mới diễn một màn kia ở trường tiểu học đã hơn bốn giờ chiều liền truyền đến đến các tờ báo lớn, TV cũng đưa tin tức lên, Sở Chiến vốn đang chuẩn bị làm cơm tối nhìn thấy tin tức đó, chân mày xinh đẹp nhú càng chặt.

Những từ ngữ khó nghe kia không ngừng xuất hiện ở trong đầu của anh, chuyện có liên quan đến cô gái nhỏ của anh, anh không làm được thái độ cười trừ, sau khi nói với ông cụ một tiếng, anh vội vội vàng vàng đi ra khỏi cửa nhà.

Mà giờ phút này Đường Tổ Khanh có liên quan đến sự kiện đang chui đầu vào trong một đồng hồ tài liệu, hiện tại toàn bộ tâm trí của cô đều đặt ở trong công việc, hi vọng hôm nay làm xong công việc sớm một chút, đâu biết bây giờ bên ngoài đã loạn thành một đoàn ròi.

Lúc đồng hồ chỉ năm giờ, Đường Tổ Khanh mới ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu, sửa sang thành quả công việc hôm nay xong, toàn thân đau nhức của cô giãn ra, lúc này mới cảm áo khoác của mình đi ra ngoài.

Khi đó nhân viên bình thường còn chưa tới lúc tan việc, đi ra cửa phòng làm việc có thể thấy hành lang yên tĩnh trừ tiếng đánh máy ra thì trong hành lang không còn tiếng gì khác.

Đường Tổ Khanh vui sướng đi ở trong hành lang, trong lòng suy nghĩ chờ chút nữa còn phải mua những thứ gì về nhà, nghĩ tới nghĩ lui, thứ duy nhất mà cô có thể nghĩ tới chính là thuốc đau đầu, nên mua về một chút để dự phòng, huống hồ chứng đau đầu của người đàn ông kia đã hai ngày rồi còn chưa tốt lên.

Cô nghi ngờ đây không phải là đau đầu thông thường, nếu như qua tối nay vẫn không tốt lên, nhất định phải đưa người đàn ông kia đi bệnh viện khám một chút, nếu không bệnh nhẹ trở nên nặng thì sẽ không tốt.

Đường Tổ Khanh đâu biết trong lòng người đàn ông phúc hắc nhà cô đánh chủ ý chính là chờ sau khi uống thuốc đau đầu xong vẫn còn thấy đau đầu, như vậy có thể không cần không có bệnh mà luôn phải uống thuốc đau đầu.

Trong lòng suy nghĩ đến việc nhà, cảm giác thời gian qua nhanh hơn, khi Đường Tổ Khanh đi tới tầng hầm dưới lòng đất lấy xe con của mình ra khỏi bãi đậu xe, một đám người của từ bốn phương tám hướng chạy tới chặn xe của cô, làm cho cô không thể động đậy.

Đường Tổ Khanh nhìn thấy những ánh đèn flash lóe sáng thì nhắm mắt một cái, sau đó từ từ mở mắt ra, trên người đám phóng viên phía ngoài kia đeo thẻ công tác ở các tòa soạn báo, đám người không ngừng đập cửa xe của cô, cách cửa sổ thủy tinh còn có thể loáng thoáng nghe thanh âm rít rít đưa ra câu hỏi.

Đường Tổ Khanh lập tức nghi ngờ, coi như bình thường đám phóng viên này muốn phỏng vấn cô cũng không dám trắng trợn như vậy, không có lẽ độ chặn cô lại như vậy, nhất định là bọn họ muốn biết tin tức ngay lập tức nên mới như vậy, suy nghĩ hành động gần đây của mình một chút, Đường Tổ Khanh lập tức trở về nhớ tới tờ báo buổi sáng.

Mất nhìn thấy tình hình bây giờ cô không thể nào lái xe đi, nếu như không cẩn thận làm tổn thương tới người khác, những phóng viên kia nhất định sẽ viết bài tố cáo, nghĩ tới đây, Đường Tổ Khanh tắt động cơ xe của mình, chậm rãi mở cửa để xuống xe, cô vừa xuống xe, các phóng viên rít rít đem camera

nhắm ngay cô, tất cả microphone đưa tới trước mặt cô, mọi người chen chúc xô đẩy nhau, mong đợi trực tiếp lấy được tin tức mới nhất, câu hỏi lũ lượt kéo đến bên tai:

"Phó Thị trưởng, theo tin tức nói cô đã kết hôn rồi, có thể nói cho chúng tôi biết tin tức này là thật sao?"

"Xin hỏi bối cảnh của chồng cô như thế nào? Hai người kết hôn lúc nào vậy? Quen biết thế nào?"

"Nghe nói trước đây có một đứa bé của công nhân khiến cho cô bị thương nằm viện rất lâu, tại sao cô không tính toán hiềm khích lúc trước mà còn giúp đỡ cô bé đó nhập học đây? Là bởi vì các người có quan hệ đặc biệt gì sao?"

"Phó Thị Trưởng . . . . . Cô có thể trả lời một chút không?"

Vấn đề chạy đến liên tục, đám phóng viên kia không có nghe thấy giọng nói của cô, mọi người càng hưng phấn hơn, chen lấn xô đẩy bao vây cô càng chặt chẽ hơn, các nhân viên của phòng an ninh nhìn thấy Phó Thị Trưởng bị bao vây, toàn thể đi lên ngăn những phóng viên kia lại, nhưng so với đám đông phóng viên hiếu kỳ bao vây ở trước mặt thì mấy người bảo vệ cộng lại chỉ giống như là cù lét.

Bị chen lách xô đẩy nên chân cô có chút đứng không vững, Đường Tổ Khanh cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, cô mới thoát ra khỏi đồng công việc bận rộn, tinh thần và thể lực đã sớm tiêu hao hết, tình cảnh âm ỹ làm cho cô cảm thấy căng thẳng và phiền não, những ánh đèn và tiếng hỏi riu rít kia khiến đầu cô cảm thấy có chút choáng váng.

Cô có thể ngồi ở vị trí này, khả năng kiềm chế cảm xúc cá nhân là không thể thiếu, cho dù hoàn cảnh khó chịu như thế nào cũng không thể làm khó được cô, cô chỉ nghĩ tới đám người chỗ này cũng chỉ vì chén cơm của mình.

Đường Tổ Khanh đưa tay vuốt vuốt cái trán đau đớn âm ỹ của mình, giọng nói trong veo mà lạnh lùng trước sau như một ho nhẹ một tiếng: "Các vị!"

Mọi người vừa nghe cô mở miệng nói chuyện, lại quăng vấn đề ra, sau đó đồng loạt xông lên, bao vây cô chặt chẽ, muốn nghe cô nói rõ ràng.

"Tôi nói mọi người bao vây chặt như vậy, tôi cũng có chút khó chịu, xin hỏi có thể cho tôi một chút xíu không gian được không?" Đường Tổ Khanh cười nhạt một tiếng, xoa cái trán đau mà nói.

Thấy mọi người không có hỗn loạn như vậy, nhưng cũng không có dấu vết lui về phía sau, cô chỉ có thể bắt đầu dĩ mà nghiêm túc nói tiếp: "Về vấn đề mà mọi người hỏi trước đó, nhiều vấn đề như vậy thì bảo tôi phải trả lời làm sao đây? Tôi chỉ muốn nói là bất kể tôi có kết hôn hay không, hôm nay tôi đứng ở trên vị trí này thì sẽ toàn tâm toàn ý làm chuyện của mình, làm chuyện có lợi đối với nhân dân, còn về chuyện sắp xếp cho cô bé kia đi học cũng hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm của tôi, bất luận đối phương là người nào, nếu như cần tôi giúp đỡ, ở trong phạm vi phù hợp, ở trong phạm vi năng lực của tôi, tôi đều sẽ sử dụng năng lực của mình để giúp đỡ, cảm ơn các vị, làm ơn nhường đường một chút, hiện tại tôi phải về nhà rồi." .

Không ngờ sau khi cô nói xong những lời này, về mặt đám phóng viên kia không có chút vẻ nhượng bộ nào, tất cả đều sôi nổi tiến lên, một người phóng viên sắc bén nghiêm túc hỏi: "Phó Thị Trưởng, xin hỏi việc cô giúp đỡ cô bé nhập học có tính là một loại lãng xê hay không đây?"

Nghe vậy, sự kiên nhẫn của Đường Tổ Khanh cũng gần như dùng hết rồi, cô hiểu xảy ra chuyện cản đường bất ngờ này thì bọn họ sẽ không cho cô rời đi dễ dàng như vậy, cô chịu đựng cơn đau đầu cười nhạt nhìn về phía người phóng viên hỏi lên câu kia: "Anh làm bên truyền thông, tôi nghĩ anh nên hiểu rõ rốt cuộc cái gì là lãng xê hơn so với tôi chứ? Nếu như ngòi bút của mọi người lưu tình, để cho cô bé có một bầu trời hoàn toàn yên tĩnh để lớn lên, đoán chừng không có bất kỳ người nào biết việc tôi giúp cô bé nhập học, nếu như không có bất kỳ người nào biết chuyện này thì lấy đâu ra lãng xê đây?"

Vị phóng viên hỏi lên câu kia cũng là nhân vật sắc bén đứng đầu trong giới truyền thông, đối mặt với nụ cười nhạt này của Phó Thị trưởng, cô làm phóng viên nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cảm thấy có áp lực, không trả lời được câu hỏi ngược lại của Phó Thị trưởng, chỉ đành phải để mặc cho đồng nghiệp chen đẩy nhau tiếp tục đặt câu hỏi cho Phó Thị trưởng.

Thời gian dài ở trong không gian giống như hít thở không thông này, đầu Đường Tổ Khanh càng đau đớn hơn, đối mặt với câu hỏi không dứt, đột nhiên cô cũng không muốn nói gì nữa, đáng người nhỏ yếu (nhỏ bé + yếu ớt) không tránh kịp, bị đám người đồng đúc mạnh mẽ đẩy ngã.

Một cánh tay mạnh mẽ đánh thép nhưng bàn tay lại trắng nõn thon dài đặt lên eo thon mảnh khảnh, đau đớn trong dự liệu cũng không đến, chỉ có mùi hương nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái không thể quen thuộc hơn quanh quẩn bên lỗ mũi,

Đường Tổ Khanh ổn định lại cảm xúc rối loạn, người đã bị đôi tay mạnh mẽ kia đỡ thẳng ôm vào trong lòng, dựa vào lồng ngực mạnh mẽ, cảm giác hít thở không thông cũng giảm bớt không ít, lòng của cô khẽ buông xuống, cô không có phát giác cô bắt đầu có một loại cảm giác lệ thuộc tự nhiên đối với người đàn ông phía sau.

"Cô ấy nói khó chịu, các người không nghe rõ sao?" Sở Chiến ôm người phụ nữ vào trong ngực mình, nhẹ nhàng che chở cô lui về phía sau mấy bước, giọng nói lạnh lạnh giống như băng chậm rãi chảy ra, trên mặt nghiêm nghị không mang theo một chút biểu cảm nào.

Giờ phút này trong lòng Sở Chiến rất phần nộ đối với bọn phóng viên không biết phân biệt trước mắt này và rất áy náy vì mình tới chậm, thời điểm anh vừa mới từ xa đi vào tòa nhà văn phòng của cô gái nhỏ và nhìn thấy tình cảnh biến người đồng nghiệp này, trời đánh anh có một loại kích động muốn đại khai sát giới, nếu không phải là lo lắng hành động của mình sẽ mang đến phiền toái cho cô gái nhỏ thì xác người đã sớm chôn cất ở chỗ này.

Đối với người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện này, trong nháy mắt đám người nổ oanh, mặc dù người vừa tới rất lạnh khốc, nhưng khuôn mặt anh tuấn này không che giấu được, loại tàn bạo mạnh mẽ xuất hiện ở trên người đàn ông trước mắt lại mang theo một loại ý vị đặc biệt, cực kỳ mê người, phần lớn

con mắt phải nữ nhìn chăm chú vào người đàn ông anh tuần này, một số người có cá tính hay xấu hổ đã vì một câu nói của anh mà mặt mày đỏ bừng không biết phải làm sao.

Vài phóng viên cũng còn một chút lý trí nhìn thấy Phó Thị trưởng rất yên tâm tựa vào trên người của người đàn ông vừa tới, thầm nghĩ có nội tình, lập tức rồi rít đặt câu hỏi:

"Phó Thị trưởng, xin hỏi đây chính là chồng của cô sao?"

"Hai người quen biết như thế nào vậy? Tiền sinh anh ở đơn vị nào?"

"Tại sao trước kia cô không công khai việc cô đã kết hôn rồi, là muốn che giấu người chồng tốt như vậy hay là có toan tính khác?"

.....

"Không sai, chúng tôi là vợ chồng, tôi không biết chuyện hai chúng tôi yêu nhau thì có liên quan gì tới các người không? Hi vọng về sau mọi người không nên tới quấy rầy vợ của tôi, dĩ nhiên cũng không có về sau." Sở Chiến lạnh lùng nói, trông mặt sắc bén lạnh lẽo dò xét xung quanh một vòng, ánh mắt lạnh lùng này giống như là muốn nhớ khuôn mặt những người này, các phóng viên bị anh nhìn thấy đều sợ hãi trong lòng, chỗ chết người nhất chính là không ai hiểu ý tứ trong câu nói sau cùng của anh, dĩ nhiên sau đó không lâu bọn họ liền lập tức hiểu câu cuối cùng Sở Chiến nói kia là có ý gì.

Mà ở tầng cao nhất, Âu Dương Khiêm thừa dịp rảnh rồi không có việc làm đi tới trước cửa sổ, anh liền nhìn thấy cảnh tượng hò hét ầm ĩ ở bên dưới, anh không nghĩ ngợi chút nào lập tức xoay người đi xuống tầng dưới, ngay cả thang máy cũng không kịp đi, nhanh chóng chạy xuống bằng cầu thang bộ.

Đầy đám người ra, Âu Dương Khiêm luôn luôn ôn hòa nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp sắc mặt tái nhợt tựa vào cơ thể người đàn ông, trong nháy mắt nói giận hét lớn một tiếng: "Ầm ĩ gì thế? Nơi này là văn phòng chính phủ, mọi người không muốn nhận được lệnh của tòa án thì nên nhanh chóng rời đi."

Ánh mắt của Sở Chiến và Âu Dương Khiêm liếc nhìn nhau, sau đó một lòng một dạ bảo vệ cô gái nhỏ, lúc đám phóng viên đang do dự, từ trên trời rơi xuống một nhóm người áo đen mặt không có biểu cảm gì trên tay cầm súng lục nhanh chóng tách những người này ra, cung kính hướng về một phía khác, chừa lại chỗ trống cho chiếc xe con của Đường Tổ Khanh.

Quần chúng liếc nhìn nhau, chỉ mới nhìn thấy lãnh đạo quốc gia hoặc là xã hội đen cậ thế ở trong TV thôi, cho nên trong lòng bọn họ bàng hoàng lo lắng, chẳng lẽ đắc tội người nào rồi? Đối với người chưa từng thấy qua súng lục, hô hấp của người cũng không dám làm quá rõ ràng.

Sở Chiến ôm cô gái nhỏ sắc mặt không tốt lắm ngồi vào chỗ cạnh ghế lái của xe con, đeo dây an toàn cho cô, anh lạnh lẽo quét mắt xung quanh một vòng sau đó mới đi đến trên ghế lái rồi chậm rãi lái xe con ra khỏi văn phòng chính quyền thành phố.

Âu Dương Khiêm nhìn đám người áo đen xung quanh một cái, chân mày đẹp nhíu chặt, xem ra người đàn ông vẫn bị anh coi là con cừu nhỏ cũng không đơn giản, thờ dài một tiếng, dù không đơn giản thì thế nào đây, nhìn ánh mắt người đàn ông lúc bình thường cũng biết đối phương thật lòng yêu thích Tổ Khanh, Âu Dương Khiêm lập tức xoay người đi tới tòa nhà văn phòng.

Mà trong nháy mắt đám người đàn ông áo đen kia cũng nhanh chóng biến mất ở dưới ánh mắt kính hờn của mọi người giống như lúc tới vậy

..... Đường ranh giới《 Đồi chồng: Cung chiều em đến nghiền! 》.....

Cho đến khi xe con chạy nhanh trên đường thì Đường Tổ Khanh mới ổn định tâm tình được, nhìn người đàn ông căng thẳng lái xe, trong lòng nổi lên nghi ngờ đối với nhóm người áo đen bất ngờ xuất hiện, nhưng mà bây giờ cô nghi ngờ một chuyện khác hơn, lập tức lên tiếng hỏi: "Không phải anh không có bằng lái xe sao?"

"Câm miệng!" Sở Chiến nghĩ đến một màn vừa rồi thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa nghe thấy cô gái nhỏ dường như không hề để tâm tới an nguy của mình, anh liền không nhịn được bực mình, mới vừa rồi nhiều người vây quanh cô như vậy, cô cũng không gọi điện thoại cho mình, chỉ muốn tự mình ứng phó, xem ra cô vẫn không biết cách làm người vợ như thế nào.

Nghĩ thế Sở Chiến nén lửa giận xuống, không biết vì sao trong lòng Đường Tổ Khanh lại đột nhiên thấy khó chịu, trong lòng suy nghĩ người đàn ông này bởi vì mình đột nhiên gây phiền toái cho anh nên anh không vui vẻ hay là còn vì nguyên nhân gì đây? Đường Tổ Khanh không nghĩ ra nên ngồi dựa vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ.

Loại tình cảnh yên tĩnh bên trong xe tiếp tục cho đến khi xe con chậm rãi lái vào khu chung cư Lệ Giang mới được khai trương, Đường Tổ Khanh nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, than nhẹ một tiếng, hôm nay thật sự là có kinh sợ có nguy hiểm, chờ sau khi xe con dừng hẳn, cô lập tức mở cửa xe chuẩn bị đi ra ngoài, vậy mà tốc độ của người đàn ông bên cạnh lại nhanh hơn, lúc cô sắp mở cửa xe, cánh tay mạnh mẽ lập tức ôm cô vào trong ngực, đi vào thang máy.

Đột nhiên Đường Tổ Khanh bị bá đạo ôm lấy như vậy nên cô vừa tức vừa giận, cô nhỏ giọng cảnh cáo: "Thả em xuống!"

Sở Chiến đâu có chịu, nghĩ tới vừa rồi sắc mặt cô tái nhợt, nhất thời cực kỳ đau lòng, ôm chặt cô gái nhỏ trong ngực dịu dàng nói: "Bảo bối, đừng nhúc nhích!"

Đường Tổ Khanh nghĩ đến mới vừa rồi ở trên xe anh hung dữ bảo mình câm miệng, hiện tại lại dịu dàng như vậy, nhất thời trong lòng xông lên một cỗ uất ức không giải thích được, nhẹ nhàng thăm hỏi: "Ai bảo vừa rồi anh hung dữ với em."

Vốn tưởng rằng mình nhẹ giọng nói thầm, tất nhiên người đàn ông sẽ không nghe được, nhưng cô đã phỏng đoán sai khả năng nghe của một sát thủ lớn, nghe vậy, Sở Chiến nhất thời khẽ cười một tiếng: "Em tức giận vì cái này sao? Mới vừa rồi anh nghĩ em ở trong tình huống nguy hiểm như thế vậy mà không nói cho anh... không phải anh tức giận quá mức, tốt lắm, đừng giận anh nữa, anh xin lỗi, về sau anh sẽ không dữ như vậy nữa, sẽ dịu dàng như nước với bảo bối nhà ta, giống như vậy có được hay không?"

Dứt lời xong, Sở Chiến còn sát lại lập tức cung chiêu khom người xuống, khe khẽ cắn một cái ở trên gương mặt đỏ bừng của cô, về mặt đó, động tác kia, quả thật muốn người ta chết đuối mà.

Gò má đỏ bừng in lên một dấu răng nhàn nhạt, giờ phút này sắc mặt Đường Tô Khanh ửng đỏ bị anh ôm vào trong ngực, nhìn thế nào cũng thấy tình huống này rất mập mờ, thỉnh thoảng có một người đi vào trong thang máy, tất cả mọi người đều tò mò len lén liếc nhìn bọn họ.

Đường Tô Khanh là một nhân vật công chúng, lại thường ra vào trong tòa nhà này, phần lớn đều là người cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, cho dù da mặt của cô dày nữa nhưng bị người ta nhìn như vậy, nhất thời cảm thấy ngượng ngùng mãi không dứt, nhỏ giọng nói ra: "Nhanh buông em xuống đi, tất cả mọi người đang nhìn đây."

"Không thả, vừa rồi không phải em mới bị kinh sợ sao? Sắc mặt tái nhợt như vậy, coi chừng lại té xỉu mất!" Sở Chiến bá đạo nói.

Một số người đứng ở bên cạnh lập tức sáng tỏ trong lòng, thì ra là bị kinh sợ, nhìn về mặt người đàn ông này vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là cô vợ đã có thai đứa con đầu lòng rồi hả? Mọi người đều suy đoán trong lòng, thỉnh thoảng chuyển một vẻ mặt biết rõ qua cho bọn họ.

Trong thang máy có một bà lão vừa nghe lời Sở Chiến nói, nhất thời cười híp mắt nhìn bụng nhỏ của Đường Tô Khanh, cười nói: "Vợ chồng son, đây là đứa con đầu tiên sao?"

Đường Tô Khanh sững sờ chốc lát, hiểu lời bà lão có ý gì, sắc mặt ửng đỏ lập tức giải thích: "Không, không phải như vậy."

Sở Chiến nghe xong lời này, trong lòng vui vẻ giống như trong bụng cô thật sự mang thai đứa trẻ của anh, sắc mặt ôn hòa nói: "Da mặt của cô ấy rất mỏng."

Một câu nói không rõ ràng này nhất thời làm cho tất cả mọi người trong thang máy đều nhất trí cho rằng cô chỉ đang xấu hổ, mọi người rồi rít chúc mừng vợ chồng son bọn họ.

Đỏ ửng trên mặt Đường Tô Khanh vẫn chưa biến mất, cho đến khi thang máy đi đến tầng lầu nhà bọn họ, dưới vẻ mặt quan tâm của mọi người, Sở Chiến mới tiêu sái ôm cô gái nhỏ ra khỏi thang máy, Đường Tô Khanh bối rối không dứt, nghĩ thầm người đàn ông này thật sự là càng ngày càng làm cho người ta đoán không ra rồi, ngay cả chuyện mang thai như vậy mà anh cũng có thể nói lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Động tình, phong sát

Khi Sở Chiến ôm Đường Tô Khanh đi vào cửa nhà, ông cụ ngồi xem tivi ở trên ghế sa lon nhất thời bị kinh sợ không nhẹ, cho là cô xảy ra chuyện gì, lập tức thả điều khiển tivi trong tay ra, người còn chưa đi qua liền bắt đầu lo lắng hét lên: "Làm sao vậy, đây là?"

Dưới cái nhìn chăm chú lo lắng của ông cụ, gương mặt Đường Tô Khanh đỏ hồng an ủi: "Ông nội, con không sao đâu, chỉ là người khác làm quá lên thôi."

"Em còn dám nói không có việc gì sao, mới vừa rồi là gương mặt anh trắng như tuyết, đáng đi lao đao như muốn ngã hả? Bị người bao vây cũng không thông báo cho anh một tiếng, nếu không phải là anh thấy tin tức em gặp chuyện không may, đoán chừng bây giờ còn không biết em thành bộ dáng gì rồi?" Tâm Sở Chiến thương yêu không dứt mà nói.

Nghĩ đến vừa rồi một mình cô bị vây ở giữa một đám người, cô nói khó chịu cũng không có người để ý, trong tròng mắt đen nhánh của lqđ Sở Chiến lập tức dần hiện ra một ánh mắt lạnh lẽo tàn nhẫn, thoáng chốc biến mất không để ai nhìn thấy.

Ôm cô đi về phía ghế sa lon, nhẹ nhàng đặt Đường Tô Khanh ở trên ghế sa lon, bộ dáng nhẹ nhàng cẩn thận đó, giống như cô là búp bê dễ vỡ, ông cụ nhìn thấy mà trong lòng không ngừng vui mừng, lo lắng hỏi: "A Khanh! Hiện tại cháu cảm thấy như thế nào rồi hả? Muốn đi bệnh viện khám một chút hay không?"

Ông cụ giờ đã già, trước mắt chỉ có một đứa cháu gái có liên hệ máu mủ, vừa nhìn thấy cô có điểm không thoải mái, ông lập tức lo lắng không ngừng, cộng thêm lần trước cô bị thương nặng như vậy, mới vừa rồi lại nghe cháu rể nói sắc mặt trắng bệch, đáng đi lao đao như muốn ngã, vừa nghe những từ này, ông đã cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Đường Tô Khanh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ông nội mình, hờn dỗi liếc nhìn người chồng trên danh nghĩa của cô một cái, lập tức lqđ lên tiếng an ủi: "Ông nội, ông đừng nghe anh ấy nói lung tung, cháu chỉ là bị vì đám người vừa rồi quá nhiều, mới khó chịu như vậy, bây giờ cháu đã tốt hơn nhiều rồi."

Nghe vậy, ông cụ nhìn kỹ vẻ mặt của cô một cái, phát hiện sắc mặt của cô hồng hồng, coi như không tệ, rốt cuộc lúc này mới tin tưởng lời nói của cô, khoe miệng khẽ mỉm cười nhìn thái độ khản trương của cháu rể đối với cháu gái mình.

"Tiểu Hiền, cháu đi theo A Khanh đi, để ông đi làm cơm tối." Ông cụ híp mắt cười nhìn về phía cháu rể đang lật qua lật lại kiểm tra xem cháu gái có bị thương không thì lên tiếng nói, sau đó vui vẻ đứng dậy đi tới phòng bếp đi.

Nhìn vẻ mặt ông cụ cười đùa trên ghẹo, thì da mặt vốn đã mông của Đường Tổ Khanh, lúc này từ khuôn mặt đỏ hân không thể tìm được lqđ một cái lỗ để chui xuống, đây tay người đàn ông đang giở trò kiểm tra vết thương trên người mình ra, nhỏ giọng thúc giục: "Anh tránh ra đi, nhanh đi giúp ông nội nấu cơm đi."

Khỏe miệng Sở Chiến kéo ra nụ cười đẹp mắt, lập tức nói: "Ông nội bảo anh đi theo em, để ông tự làm cơm."

Đường Tổ Khanh đâu có chịu nghe anh nói, bắt đầu đẩy anh ra muốn đi, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể là lqđ đối thủ của Sở Chiến – người đứng đầu giới hắc đạo phúc hắc đến mức tận cùng chứ, sau hai ba lần cô liền bị anh ấn chặt ngồi ở trên ghế sa lon không thể động dậy, chỉ có thể mặc cho anh lộ ra nụ cười tà ác trên choker.

Cái vẻ mặt đó, thấy thế nào cũng làm cho cô cảm thấy mình là được anh cưng chiều, khiến tính khí Đường Tổ Khanh vốn vô cùng tốt trong nháy mắt bỗng giống như là con mèo xù lông.

Thấy cô gái nhỏ cự quậy rất kịch liệt, dù nói thế nào thì Sở Chiến cũng là một người đàn ông bình thường rất dòi dào tính lực, vào giờ phút này lqđ nếu người ngồi ở trên đùi anh là người phụ nữ khác, anh sẽ chán ghét cho là người ta cố tình quyến rũ anh, cả người khó chịu muốn nôn mửa.

Nhưng bây giờ người ngồi ở trên đùi anh chính là cô gái nhỏ nắm giữ cội lòng anh, để cho anh hận không thể cho cô toàn bộ thứ tốt nhất trên thế giới, chỉ nghĩ hương vị ngọt ngào trên người cô cũng làm cho anh trầm mê muốn bỏ nhào vào rồi ăn hết cô, chớ nói chi là động tác nhỏ vô ý của cô, căn bản là muốn mạng nhỏ của anh.

Hít vào một hơi, Sở Chiến khàn khàn lên tiếng cảnh cáo: "Bảo bối, em thử lộn xộn một chút nữa đi! Có tin anh sẽ ‘làm’ em ở đây hay không?" .

Đường Tổ Khanh vốn còn muốn giãy giụa thì nghe giọng nói mang theo ham muốn dục vọng rất rõ ràng, chưa từng thấy qua heo chạy, nhưng vẫn gặp qua thịt heo đi, đây rõ ràng chính là dấu hiệu động tình, thân thể Đường Tổ Khanh lqđ lập tức căng thẳng không lộn xộn nữa, thời gian gần đây người đàn ông trước mắt đã thay đổi khiến cho người ta muốn đoán cũng đoán không ra, cô không dám hoài nghi độ chính xác trong lời nói của anh.

Cảm thấy thân thể của cô gái nhỏ trong ngực trở nên căng thẳng bởi vì lời nói của mình, Sở Chiến cười khò lên tiếng nói: "Ha ha. . . . Anh rất đau khổ, bảo bối thật sự chán ghét anh như vậy sao?" .

Không biết tại sao nghe tiếng cười khò của anh, lòng Đường Tổ Khanh có chút không nở, muốn nói mình không ghét anh, nhưng tiếp theo lqđ một câu không ghét là cái gì, là thích hay là những thứ khác, cô mơ hồ, không nghĩ ra thì cũng không để ý tới, đây chính là một chút thói quen nhỏ giống như rửa rứt cổ của Đường Tổ Khanh.

Biết mình lại làm ra chuyện quá giới hạn nhất định dọa cô gái nhỏ trong ngực sợ hãi, mặc dù rất hưởng thụ mỹ nữ trong ngực, nhưng Sở Chiến lqđ vẫn rất quả quyết đặt cô ở ghế sa lon, còn anh đi vòng ra sau lưng của cô, để cho cô khẽ nằm trên ghế sa lon, ở dưới ánh mắt khó hiểu của cô, vươn tay đặt vào huyết thái dương của cô rồi giúp cô xoa bóp.

"Em..em không có việc gì cả, không cần như vậy đâu." Đường Tổ Khanh then thùng nói, đối với việc hưởng thụ đối đãi của cấp bậc nữ vương này chính là điều cô chưa từng nghĩ qua, thật ra thì tí mĩ nhớ lại, còn có rất nhiều chuyện lqđ tốt đẹp mà trước kia cô chưa từng hưởng thụ qua, mà người đàn ông sau lưng lại làm từng việc một, cô nghĩ bây giờ thái độ của mình lệ thuộc vào anh, nếu như sau này ly hôn, anh có tái hôn, cô không biết mình có thể tiếp nhận được hay không.

Sở Chiến đâu biết cô gái nhỏ của anh đang suy nghĩ gì, thấy cô muốn đứng dậy, lập tức nói lời dụ dỗ: "Bảo bối, đừng nhúc nhích, vừa rồi không phải em nói nhúc nhích sao? Anh xoa bóp cho em một lát thì sẽ không còn đau đớn nữa." .

Cảm thụ sự vuốt ve thâm tình đến từ người đàn ông phía sau lưng, Đường Tổ Khanh thực sự cảm thấy rất thoải mái, nghĩ đến trước đây lqđ đầu anh cũng đau giống như mình nhưng cô không xoa bóp giúp anh như vậy, nhất thời khiến cô cảm thấy mặt mình nóng lên, áp ứng lên tiếng nói: "Cái đó, đầu của anh còn đau nữa không?" .

Hình như là biết trong lòng cô nghĩ cái gì, Sở Chiến cười đùa trên ghẹo nói: "Nếu như anh nói đầu còn đau, bảo bối cũng muốn xoa bóp cho anh giống như vậy sao? Vậy thì anh tình nguyện đầu mình vẫn còn đau." .

"Ba hoa, nếu như đầu vẫn còn đau như lời anh nói thì anh chính là ma bệnh rồi." Đường Tổ Khanh oán trách nói, anh sinh bệnh làm lqđ cho cô thương tiếc, nhưng lại không thoải mái, nhớ tới tính nết bá đạo của anh trong những ngày gần đây, Đường Tổ Khanh cảm thấy người đàn ông sau lưng vẫn nên mạnh mẽ một chút mới tốt, như vậy mới nam tính.

Ông cụ tự mình làm mấy món ăn gia đình đơn giản, đặt ba món ăn một món canh trên bàn ăn, trong nháy mắt đã nhìn thấy tình trạng ảm áp như vậy, nhất thời cảm thấy rất vui mừng, mặc dù không nhẫn tâm quấy rầy hình lqđ ảnh tốt đẹp này, nhưng vừa nghĩ tới cháu gái đã phải làm việc cả ngày, nhất định là rất mệt mỏi, mới lên tiếng nói: "A Khanh, Tiểu Hiền, đi rửa tay ăn cơm đi, nhanh lên một chút." .

Đường Tổ Khanh nhất thời mới tỉnh lại từ trong trạng thái uể oải, nhân lúc người đàn ông phía sau còn chưa phản ứng lại, nhanh chóng tránh thoát khỏi

tay của anh, đi tới phòng ăn.

Nhìn bóng lưng giống như trốn này, Sở Chiến cảm thán trong lòng rằng con đường theo đuổi vợ thật gian khổ, cung chiêu và bắt đắc dĩ lqđ đứng dậy đi theo, một nhà ba người giống như trước kia, vui vẻ ăn bữa cơm đơn giản, thỉnh thoảng nói với nhau một vài chuyện thú vị, hình ảnh này cực kỳ ấm áp, khiến người sống nhiều năm ở trong giới hắc đạo như Sở Chiến cũng rất trầm mê.

Sau khi cơm nước xong, một nhà ba người cùng xem TV một lát liền rồi rít về phòng của mình, nhìn sắc mặt người chồng trên danh nghĩa của cô không tệ, xem ra thân thể của anh đã tốt hơn rồi, cho nên Đường Tổ Khanh vừa đi vào phòng cầm áo ngủ của mình lên rồi đi tới phòng tắm, treo quần áo xong, đang chuẩn bị đóng cửa phòng tắm lại, nào đâu biết người đàn ông da mặt dày cũng đang cầm áo ngủ của anh trong tay, yên lặng chăm chú nhìn cô, mặt không lqđ đồ tìm không đập loạn nói: "Bảo bối, chúng ta tắm chung đi, vừa tiết kiệm nước lại vừa tiết kiệm điện, hơn nữa hôm nay em bị kinh sợ, anh ở một bên còn có thể nhìn em, đề phòng em bị té xỉu ở trong phòng tắm".

Nghe vậy, khoe miệng Đường Tổ Khanh không khỏi run rẩy, nói thầm trong lòng: anh xác định là không phải do mình muốn phát tình nên mới thừa dịp cô vào phòng tắm thì chạy vào theo chứ, khi nào thì người này biết tiết lqđ kiệm tài nguyên vì quốc gia như thế, nếu thật sự muốn tiết kiệm tài nguyên vì quốc gia như lời anh nói, làm phiền anh mỗi ngày tắm một lần là được, đây không phải là có thể tiết kiệm được rất nhiều nước và điện sao?

"Đột nhiên em phát hiện mình còn chút chuyện quan trọng muốn làm, anh tắm trước đi!" Đường Tổ Khanh nhếch nhác nói, sau đó cầm áo ngủ của lqđ mình đi ra khỏi phòng tắm giống như chạy trốn, để lại người đàn ông vẫn đứng ở chỗ đó, tràn đầy mong đợi nhìn cô.

Cuối cùng mong muốn tắm yên ương trong lòng Sở Chiến Tâm không thực hiện được, nữ chính cũng đi mất rồi, Sở Chiến không lqđ thể làm gì khác hơn là tình nguyện tắm một mình, lúc tắm anh mang theo tức giận mà đem toàn thân cao thấp của mình ra lau một lần, cho đến khi toàn thân đỏ bừng mới thôi.

Đường Tổ Khanh tính toán thời gian cũng vừa đúng, đợi khi cô từ thư phòng về phòng ngủ của mình một lần nữa, vừa đúng lqđ lúc Sở Chiến hoàn toàn ướt át đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy bóng dáng của cô, sau đó rất uất ức nhìn cô một cái, ánh mắt kia khiến Đường Tổ Khanh cho là mình đã làm một chuyện gì đó cực kì xấu, nên vô cùng buồn bực.

Thấy người đàn ông đang cầm khăn lông khô lau tóc, nhìn nước từ trên đầu anh rớt xuống từng giọt từng giọt một, rơi vào áo ngủ của anh, sau đó biến mất không thấy gì nữa, Đường Tổ Khanh khó khăn nuốt lqđ từng ngụm nước bọt, thật sự không muốn thừa nhận vào giờ phút này người đàn ông trước mắt kêu gọi muốn chết đi được, nếu giờ phút này ở đây là người phụ nữ thiếu lực kiểm chế, đoán chừng đã nhào qua giờ trò rồi.

Điều chỉnh suy nghĩ của mình, Đường Tổ Khanh yên lặng lqđ làm bầm năm lần 'mình không phải sắc nữ, xem như mình không thấy gì cả' ở trong lòng, lúc này tâm tình kích động mới trở lại bình thường, cầm áo ngủ của mình đi vào phòng tắm, đề phòng người đàn ông có da mặt dày nào đó xông vào lần nữa, lần này cô thông minh hơn vừa vào phòng tắm liền khóa chặt cửa lại, sau đó mới đi treo áo ngủ của mình.

Sau khi treo áo ngủ xong, nhìn thấy nước nóng được xả đầy trong bồn tắm, Đường Tổ Khanh nhìn ra ngoài cửa một cái, trong lòng tự hỏi có phải người đàn ông kia đang chặn sóc cô không?

Chờ Đường Tổ Khanh chậm rãi tắm nước nóng xong, sau đó sáng khoái đi ra ngoài, chỉ thấy người chồng trên danh nghĩa của cô nằm nghiêng hết sức tiêu hồn ở trên giường, một cái tay chống đầu của mình, hai cái chân thon dài tùy ý gác lên mặt chăn hoa nhỏ, một cái tay khác ôm gối của cô, mặt thỉnh thoảng lqđ nhìn về phía phòng tắm, vừa đúng lúc đôi mắt kính ngạc của cô gặp phải đôi mắt đầy thâm tình đang nhìn mình của anh, trong phút chốc lửa nóng bắn ra bốn phía, lửa nóng tràn trề.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp đang sừng sờ ở cửa phòng tắm, Sở Chiến buông gối đầu trong tay ra, lấy tay vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh, dịu dàng nói: "Bảo bối, ở nơi này."

Lúc này Đường Tổ Khanh tiến vào cũng không được mà lui cũng không xong, cuối cùng cắn răng một cái, tốc độ chậm rì rì giống như con kiến vòng qua cuối giường rồi đi đến chỗ người đàn ông kia chỉ, sửa lại áo ngủ của mình, sau đó từ từ nằm xuống, cảm thấy khí nóng sau lưng không ngừng tăng lên, cô dồn người lqđ về phía mép giường, thế mà người đàn ông kia vẫn lui ra mép giường theo cô, khí nóng đến từ người đàn ông sau lưng không giảm mà lại tăng lên, khiến cô muốn coi nhẹ cũng không được.

Dường như sau lưng truyền đến một tiếng thờ dài nhẹ nhàng bắt đắc dĩ, tiếp theo một cánh tay mạnh mẽ mà có lực vươn tới, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô từ sau lưng, khuôn mặt người đàn ông tựa vào trên cổ cô, hơi thở của người đàn ông truyền đến vừa có vẻ bắt đắc dĩ lại vừa có tia cung chiêu: "Bảo bối, em mà dịch chuyển ra bên ngoài nữa thì sẽ rơi xuống dưới đất đấy."

Đường Tổ Khanh ở trong ngực người đàn ông không có bệnh không có đau, dưới tình huống này hai người đều tỉnh táo, ai cho người đàn ông không biết xấu hổ này ôm như vậy hả, tiếng tim đập mãnh liệt làm nhiễu loạn dòng suy nghĩ của cô, làm cho cô kích động mà không ngủ được, đây bàn tay to đang gác ở trên bụng nhỏ của cô ra, Đường Tổ Khanh rất muốn chạy ra ngoài.

"Bảo bối, em thử cử động một chút nữa xem, tối nay anh sẽ ăn em." Giọng nói Sở Chiến khàn khàn vang lên ở bên tai cô, hơi thở nóng rực phun bên tai của cô, mang đến từng tia xao động trong lòng cô.

Cô lập tức không dám lộn xộn nữa, trong lòng tức giận mà thầm nghĩ: người đàn ông này cũng chỉ biết nói mỗi câu này, hơn nữa chết tiệt câu này lại chính là huyết chết của cô.

Đối với tương lai còn chưa rõ ràng, Đường Tổ Khanh không muốn hưởng thụ sáng khoái nhất thời, sau đó phải đối mặt với việc chia tay, cô nghe một số phụ nữ nói thân thể phụ nữ là gắn liền với tâm, nếu như thất thân, rất có thể tâm cũng mất theo, cho nên cô không dám đánh cược, vì cô không xác định được người lqđ đàn ông này có thật lòng yêu mình hay không, trước khi xác định được mình có yêu người đàn ông trước mắt hay không, cô nhất định

phải bảo vệ trái tim và thân thể của mình thật tốt.

Đường Tô Khanh không ngờ trước được là không lâu về sau cô sẽ yêu người đàn ông phía sau lưng, có loại kích động hận không thể ngày ngày dính vào bên người anh, cô luôn độc lập tự chủ chưa từng lệ thuộc vào bất kỳ người nào, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ khác ái mộ nhìn anh, cô sẽ không kiềm chế được mà ầm ừ chua, muốn người đàn ông này từ từ ngàn dự dỗi vạn dự dỗi, cuối cùng đều bị sự cưng chiều của người đàn ông làm sung sướng cười hì hì, dĩ nhiên những việc này đều là nói sau rồi.

Cô gái nhỏ càng muốn thoát khỏi anh, thì anh càng muốn dính vào, đây chính là tác phong bá đạo của Sở Chiến, anh ôm chặt cô gái nhỏ vào trong ngực, một cánh tay đi ngang qua eo ếch của người phụ nữ, bàn tay to đặt trên chiếc bụng lqđ nhỏ của cô, một cái tay khác thì mặc kệ ý muốn của cô mà để ở dưới cổ của cô, để cho cô gối đầu lên cánh tay của mình mà ngủ.

Hơi thở ấm áp từ phía sau kéo tới, nghe tiếng tim đập từ lồng ngực phía sau lưng, Đường Tô Khanh cho là nhất định tối nay mình sẽ mất ngủ, do một mối cả ngày nên cô nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, trong mơ, cô mơ mình được ngâm mình trong suối nước nóng, rất thoải mái, cô chui chui vào nguồn nhiệt sau lưng, tìm được một vị trí thích hợp thì an tĩnh thiếp đi.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ khi ngủ lại lệ thuộc vào mình như vậy, trong lòng bị một cỗ mừng rỡ thay thế, nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay, trông mắt vốn ôn hòa cưng chiều trong nháy mắt liền thoáng qua từng tia sắc bén.

Thấy cô gái nhỏ ngủ ngon, Sở Chiến vô cùng không muốn nhưng vẫn nhẹ nhàng rút cánh tay lqđ của mình ra, giúp cô đắp kín chăn, cầm điện thoại trong tay rón rén đi tới phòng tắm bên cạnh, bấm một số điện thoại.

Không cho đối phương nói bất kỳ lời nào, Sở Chiến đè nén giọng nói tàn nhẫn lạnh lẽo hỏi "Đã điều tra ra những tòa soạn nào tham dự vào chuyện hôm nay chưa?"

"Báo cáo ông chủ, hôm nay có mười tám tòa soạn tham dự vào sự kiện kia, trong đó có năm tòa soạn lớn, mười ba tòa soạn nhỏ." Bên kia điện thoại lqđ truyền đến giọng nói đàn ông lạnh lẽo và cung kính, giống như mấy móc báo cáo tin tức bọn họ tra được.

"Ngày mai tôi không muốn nghe đến tin tức những tòa soạn này nữa." Sở Chiến nhìn ngoài cửa một cái, đè thấp giọng nói lạnh lẽo cảnh cáo.

"Dạ!" Bên kia điện thoại vẫn trả lời bằng giọng lạnh lẽo như cũ.

Mặc dù câu trả lời này rất đơn giản, nhưng tin tưởng không cần một phút đồng hồ, tất cả tòa soạn ở thành phố S sẽ phải tiến hành thanh tẩy một lần nữa, cái việc cạy thế này chính là chuyện trăm năm khó gặp, rất nhiều tòa soạn đóng lqđ cửa một cách vô duyên vô cớ khiến dân chúng không giải thích được, chỉ có người trong cuộc mới biết chuyện gì đang diễn ra.

Sở Chiến cũng không phải là người dễ dàng bị lừa gạt như vậy, cộng thêm chuyện ngày hôm nay có liên quan đến cô gái nhỏ của anh, anh sẽ không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào, lúc này anh thận trọng dò hỏi: "Có tra ra nhân vật khả nghi nào đứng đằng sau thao túng những tòa soạn kia hay không?"

Cả thành phố S nhiều tin tức như vậy, giải trí, các quan chức lớn, không lý gì chỉ muốn moi thông tin từ cô gái nhỏ của anh cả, cho nên anh nghi ngờ có thể có người nào đó âm thầm theo dõi cô gái nhỏ của anh, nếu không không có khả năng chân trước cô vừa mới làm gì, chân sau liền bị đám chó săn tìm tới.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Sở Chiến liền bức bối và lo lắng, nghĩ thầm cô làm nhân viên chính phủ cũng không dễ dàng, nên nghĩ cách để cô toàn tâm toàn ý làm bà chủ lớn, nhưng với tình hình lqđ của cô thì rất khó xử lý, đối với việc này trong lòng của Sở Chiến cũng không biết phải làm sao, hiện tại kế hoạch chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Người ở bên kia điện thoại cũng là thuộc hạ mà Sở Chiến tỉ mỉ bồi dưỡng, kể từ khi ông chủ bảo bọn họ điều tra về Phó Thị Trường, bọn họ cũng biết ông chủ của bọn họ gặp khó khăn, nếu không dựa vào thái độ vắt giò ngồi xem việc không liên quan đến mình của ông chủ, làm sao có thể đề ý người khác làm gì, chỉ cần không nguy hại đến lợi ích của ông chủ hoặc là không làm cho tâm tình của ông chủ khó chịu, thì anh vẫn luôn lựa chọn thái độ bỏ mặc.

Biết được ông chủ bọn họ có thể lâm vào bẽ bối thật sự, các anh em trong bang đều phải làm việc ngày đêm, mỗi ngày đều bận rộn vì chuyện của phu nhân bọn họ.

Coi như là Sở Chiến không hỏi, đám thuộc hạ bên đầu kia điện thoại cũng đang chuẩn bị báo cáo tài liệu đã thu thập được cho anh, lúc này đối phương lập tức nghiêm túc lạnh lẽo nói: "Ông chủ, đúng là có người thao lqđ túng ở sau lưng, trong mười tám tòa soạn tham gia thì có một tòa soạn mới vọt lên ở thành phố S trong thời gian gần đây, tốc độ phát triển rất nhanh, bởi vì sau lưng nó có nhân viên chính phủ thao túng."

Nghe vậy, Sở Chiến khẽ nâng đôi lông mày đẹp lên, anh biết vị trí cô gái nhỏ của anh ngồi hiện tại là không dễ dàng gì, hiện tại lại có người ở trong chỗ tối muốn cô té ngựa, dù là không xuống ngựa, một số người vẫn luôn có ý xấu, nghĩ hết tất cả các loại thủ đoạn bản thủ chuẩn bị hãm hại cô ấy, lúc này trong lòng anh vô cùng tức giận, mặt không biến sắc lên tiếng nói: "Hả? Nhân viên chính phủ sao?"

Đối phương vừa nghe giọng điệu này của ông chủ nhà mình, cuống họng như treo ở trên miệng, người quen biết với ông chủ bọn họ đều biết đây là dấu hiệu báo trước giông bão sắp tới, trong lòng cảm thán phu nhân của bọn họ thật sự rất có uy lực, dễ dàng ảnh hưởng tới tâm tư của ông chủ bọn họ như vậy.

Người ở bên kia điện thoại hoàn toàn xốc lại tinh thần, cung kính nói ra kết quả điều tra: "Theo tài liệu điều tra được thì do phó cục trưởng vùng mới giải phóng bố trí ở phía sau, năm đó lúc cùng nhau tranh cử chức Phó Thị Trường, vị cục trưởng này cũng là một trong những người tranh cử, nghe nói lúc đó

lạ hẳn ta nắm chắc khả năng lấy được chức vị này, không nghĩ tới về sau bị phu nhân ngang trời đè lại, hẳn ta chỉ được vị trí phó cục trưởng một khu, không cam lòng nhiều năm, một mực nghĩ biện pháp làm phu nhân ngã ngựa, chưa tới một năm nữa sẽ tiến hành bầu cử lại nhiệm kỳ mới nên lúc này hẳn ta mới không nhịn được mà ra tay."

"Như vậy sao? Người phụ nữ của tôi có năng lực hơn thì hẳn ta liền ghi hận trong lòng, nếu hẳn ta muốn làm Phó thị trưởng như vậy thì nên 'thành toàn' cho hẳn ta đi, để nói cho hẳn ta biết không phải ai cũng có thể đảm đương nổi chức Phó Thị Trưởng này, biết nên làm sao chứ? Còn phải cẩn thận chú ý tới bất kỳ sự vật nào có thể nguy hại đến phu nhân." Sở Chiến cẩn thận nói ra từng câu từng chữ, người phụ nữ của anh còn ngồi ở vị trí này, xem ai dám nhìn chằm chằm, anh sẽ để cho bọn họ biết hậu quả.

Rất tốt, tên phó cục trưởng này trở thành nhân vật đầu tiên mà anh muốn loại bỏ. Sở Chiến tàn nhẫn nghĩ tới.

Lợi hại như Sở Chiến, lãnh đạo giới hắc đạo mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là có phương pháp của riêng anh, không cần nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, chỉ cần một ánh mắt, một câu nói của anh là có thể khiến đám lạ thuộc hạ hiểu mình muốn làm gì, dĩ nhiên có lúc bọn họ cũng không đoán được tâm tư của ông chủ, lúc này bọn họ chỉ có thể thận trọng làm tốt bổn phận của mình mà thôi.

"Dạ!" Bên kia điện thoại cung kính nói.

"Ngoài ra để cho bọn họ truyền tin tức hôm nay đi, nếu như câu viết không đúng, tìm nhà báo chuyên nghiệp sửa lại một chút." Sở Chiến nghiêm túc phân phó.

Lòng Sở Chiến đen tối muốn cho toàn thể giới biết anh là người đàn ông của cô gái nhỏ, cô gái nhỏ này đã đóng dấu lạ dành riêng cho anh, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng tới cô.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm ngay." Thuộc hạ ở đầu dây bên kia điện thoại biết ý tứ trong lời nói của ông chủ nhà mình, nói cách khác bất kỳ từ ngữ nào bất lợi với phu nhân hoặc là ông chủ thì đều phải bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bày ra sư đoàn yêu thương

Nếu như mới vừa rời Đường Tổ Khanh thấy thành phố S cực kỳ an tĩnh, không nghĩ ngờ gì. Thi hiện tại, kể từ khi vào văn phòng, nhìn thấy các thuộc hạ cung kính lại mang theo chút xa cách, sợ hãi, ánh mắt dường như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó. Mọi người đều ở phòng làm việc, mặc dù chức vị của cô tương đối cao, nhưng trong công việc mọi người đều nhìn cô với ánh mắt cung kính và nhiệt tình trò chuyện với cô. Đường như chưa từng có vẻ mặt sợ hãi như thế, còn tìm tòi nghiên cứu những điều trong đó, đến tận cùng trên người cô có cái gì làm cho bọn họ hứng thú?

Lắc đầu, Đường Tổ Khanh khẽ cười một tiếng, từ từ đi vào phòng làm việc của mình, theo sát phía sau cô là thư ký riêng của cô.

Đi vào phòng làm việc, thoải mái ngồi trên ghế của mình, lúc này Đường Tổ Khanh mới nhìn về phía thư ký, nghe cô ấy báo cáo về lịch trình ngày hôm nay của mình. Đại khái cũng như mọi người, phê duyệt các tài liệu quan trọng, sau đó tiến hành họp hội nghị cấp cao mỗi tháng một lần.

Nghe thư ký báo cáo xong tình hình ngày hôm nay, Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, phân phó thư ký giúp mình pha một ly trà, cầm bút lên chuẩn bị phê duyệt các tài liệu cần thiết, lại nhìn thấy vẻ mặt muốn nói rồi thôi của thư ký, nghĩ ngờ lên tiếng nói: "Còn có chuyện gì sao?"

Thư ký giống như là cố gắng che giấu, cuối cùng cắn răng một cái, lấy tờ báo từ phía sau đặt trước bàn công văn của Đường Tổ Khanh, nghi ngờ hỏi: "Có phải Phó thị trưởng đã kết hôn rồi không ạ?"

Đây không những là tiếng lòng của cô, mà còn là của tất cả những người đàn ông đang muốn theo đuổi Phó thị trưởng.

"À? Không phải cô cũng biết tôi đã kết hôn rồi sao? Vậy bây giờ tôi tuyên bố là tôi đã kết hôn, không phải những thứ này không quan trọng sao?" Đường Tổ Khanh nhún chân mày lại, nghi ngờ nói, trong tay cầm tờ báo thư ký đưa cho lên, tỉ mỉ đọc.

Trên trang chủ của tờ báo đăng ảnh cô rất rõ ràng, bức ảnh một cô gái xinh đẹp bị đám phóng viên vây quanh, bộ dạng yếu đuối lệ thuộc vào người đàn ông ở phía sau, trong mắt là sự tin tưởng tuyệt đối và an tâm khi có người đàn ông kia bên cạnh, gương mặt quen thuộc, ánh mắt sáng rực, đó chính là hình ảnh cô bị đám phóng viên chặn lại vào tối ngày hôm qua. Trên người của người đàn ông phát ra ánh sáng lạnh lẽo, trên mặt anh tuấn là vẻ mặt đang bảo vệ cô gái mà mình yêu thương trong ngực, ánh mắt quét khắp nơi. Đây chính là người chồng như con cừu nhỏ của cô đó sao? Chỉ là không thể không thừa nhận, ánh mắt che chở và bảo vệ của người đàn ông này làm cho cô mê muội.

Trên tờ báo viết tiêu đề thật to 'Phó Thị Trưởng bí mật kết hôn, kỳ thật tướng mạo chồng mới cưới của phó thị trưởng đã vượt qua đại minh tinh'

Không nghe được câu trả lời của cô, trong lòng thư ký nghĩ đến việc làm sao lại không quan trọng. Tin tức này vừa được truyền ra, đoán chừng cõi lòng của rất nhiều người đàn ông sẽ đau đớn.

Phải biết rằng khi cô đang giữ chức vụ Phó thị trưởng, có rất nhiều người đàn ông trên khắp cả nước gửi quà đến, nào là đề xin được số điện thoại của Phó thị trưởng, nào xin hẹn dùng cơm.

Trong lòng thư ký cảm thán công tác giữ bí mật về chuyện tình cảm của Phó thị trưởng thật sự là nhiệm vụ quan trọng, chuyện bí mật như thế cũng bị đám chó săn nói ra, thật là khiến tầm mắt người ta mở rộng, chỉ là suy nghĩ kỹ một chút. Qua hình ảnh của báo chí thấy được người đàn ông kia rất đẹp trai, nghĩ như vậy thư ký cũng bật thốt lên: “Phó thị trưởng, chồng của cô thật đúng là đẹp trai, rất nam tính.”

Đường Tổ Khanh nghe được người khác khen như thế, không biết tại sao trong lòng lại đột nhiên vui vẻ, nhưng sắc mặt vẫn như thế: “Ha ha, đẹp trai không thể xem như cơm được, những thứ này đều là trời sanh, không có gì phải kiêu ngạo, chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.”

Trong lòng thư ký cảm thán vẻ ngoài đẹp như thế không phải ai cũng có được, huống chi trên người của người đàn ông kia còn có chí khí không chùn bước trời cho, cô hâm mộ cười nói: “Phó thị trưởng và chồng của mình thật xứng đôi!”

Đường Tổ Khanh cười nhạt không nói, tiếp theo bắt đầu suy nghĩ đến chuyện rời giường sáng sớm nay, gương mặt không kiềm được mà đỏ ửng lên, không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, cố gắng tạo vẻ mặt tỉnh táo mà phân phó: “Đi làm việc trước đi.”

“Dạ!” Thư ký híp mắt cười nói, sau đó đi ra ngoài.

Trong lòng cô vừa nghĩ tới vẻ mặt ửng hồng của Phó thị trưởng, đúng là phong tình vạn chủng, người đàn ông kia rất lợi hại nhé, nếu không tại sao có thể lấy được người phụ nữ ưu tú như Phó thị trưởng vậy? Mới vừa rồi Phó thị trưởng đỏ mặt, đỏ chính là biểu tượng của hai người đang yêu nhau. Trong lòng thư ký vui vẻ thầm nghĩ.

Thư ký mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Phó thị trưởng, đứng từ xa đã có thể nghe thấy chuông điện thoại bàn mình vang lên, cô bước nhanh tới, nhận điện thoại, dùng chất giọng ngọt ngào lên tiếng: “Chào ngài, nơi này là văn phòng của thư ký Phó thị trưởng, xin hỏi ngài có chuyện gì?”

“Cô là thư ký sao, tôi là tổng biên tập của San Thế, hôm nay tôi có xem tin tức, chuyện Phó thị trưởng đã kết hôn là thật hay giả vậy?” Ở đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói đầy lo lắng của một người đàn ông, trong giọng nói còn mang theo một số từ địa phương.

Nghe vậy thư ký thở dài một tiếng, quả nhiên lại có người gọi điện thoại tới hỏi thăm chuyện này, chắc chắn buổi sáng hôm nay sẽ có rất nhiều cuộc điện thoại gọi lại hỏi vấn đề này, thư ký tính tình dễ chịu nói: “Tổng giám đốc Liệu, chuyện Phó thị trưởng đã kết hôn là sự thật.”

Sau khi đầu dây bên kia nghe những lời này, trầm mặc chốc lát, nói nhỏ vài câu gì đó, sau đó cúp điện thoại.

Thư ký buồn cười lắc đầu, cảm lá trà lên chuẩn bị đi pha trà, không ngờ lúc này điện thoại lại vang lên, thư ký cầm điện thoại lên, không đợi đối phương nói chuyện, đã lập tức mở miệng nói: “Đúng vậy, chuyện Phó thị trưởng đã kết hôn là thật, xin hỏi ngài còn có chuyện gì không?”

Bên đầu điện thoại kia dừng lại trong chốc lát, thư ký cho là đối phương sẽ trực tiếp cúp điện thoại, không ngờ lại nghe được giọng nói đầy nghi ngờ của đối phương: “Xin hỏi đó có phải là văn phòng làm việc của thư ký Phó thị trưởng hay không? Tôi không gọi lầm số chứ?”

“Ặc, nơi này là phòng làm việc của thư ký Phó thị trưởng, ngài là?” Thư ký nghi ngờ hỏi, nghĩ thầm chẳng lẽ không phải gọi tới hỏi thăm chuyện Phó thị trưởng đã kết hôn rồi hay chưa sao?

“Xin chào cô, tôi là người của tòa soạn báo Diệp Thị, muốn hỏi xem lúc nào thì Phó thị trưởng rảnh, không biết có thể dành chút thời gian cho tôi phỏng vấn không ạ, sẽ không đề cho Phó thị trưởng tốn quá nhiều thời gian đâu.” Đối phương ôn hòa lễ độ dò hỏi.

“Ngài chờ một chút, để tôi đi hỏi ý kiến của Phó thị trưởng rồi sẽ trả lời ngài.” Thư ký ngượng ngùng nói, để điện thoại qua một bên, bước nhanh vào phòng làm việc của Phó thị trưởng, trong lòng ảo não cảm thấy mất hết cả mặt. Hiện tại Diệp Thị có thể nói là ông trùm của giới truyền thông, cũng không biết đối phương giữ chức vụ gì ở Diệp Thị, ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Thư ký vội vàng vàng đi vào phòng làm việc của Phó thị trưởng lần nữa, Đường Tổ Khanh đưa ánh mắt nghi hoặc dò hỏi thư ký của mình: “Phó thị trưởng, mới vừa có một người tự xưng là người của tòa soạn báo Diệp Thị gọi điện thoại tới đây, hỏi ngày có thời gian để trả lời phỏng vấn hay không ạ.”

“Diệp Thị sao? Thay tôi sắp xếp xem có thời gian trống hay không, nếu có thì nhận lời với đối phương đi.” Đường Tổ Khanh suy nghĩ trong chốc lát rồi nói, trong lòng cô cảm thán nếu tất cả tòa soạn báo đều gọi điện thoại hỏi xin phỏng vấn như là Diệp Thị rồi sau đó mới tới thì tốt rồi.

“Được, Phó Thị Trưởng, có một việc không biết có nói hay không?” Dưới ánh mắt ra hiệu Đường Tổ Khanh, thư ký chậm rãi nói ra tin tức thấy buổi sáng hôm nay: “Có lời đồn tối ngày hôm qua giới truyền thông tiến hành một lần thanh tẩy lớn, phần lớn tòa soạn báo bởi vì kinh doanh không tốt mà đóng cửa dồn dập, mà Diệp Thị vốn đứng thứ ba đột nhiên đứng đầu, có người nói là Diệp Thị giờ trở quý ở phía sau, là buồn bán cạnh tranh bình thường, nhưng mà có người nói. . . . . Nói là bởi vì chiều hôm qua những tòa soạn kia bao vây ngài, kết quả là người sau lưng ngài trừng trị bọn họ.”

“Hả? Còn có chuyện như thế sao?” Nghe thư ký nói như vậy, Đường Tổ Khanh luôn luôn cảm thấy không quá hứng thú đối với mấy tin tức bát quái này đột nhiên cảm thấy mới lạ, không trách được buổi sáng hôm nay một số người luôn quảng ánh mắt sợ sệt tới phía cô, tình cảm của những người này là sợ ‘thế lực phía sau’ cô, Đường Tổ Khanh buồn cười nghĩ thầm.

“Đúng, thật ra thì điều này cũng không thể trách bọn họ nghĩ lung tung, nghe nói qua tất cả tòa soạn tham dự sự kiện bao vây chiều hôm qua đều đóng cửa đột ngột vào tối hôm qua, chuyện này quá mức trùng hợp.” Thư ký phân tích nói.

“Tôi biết rồi, cô đi làm việc đi.” Đường Tổ Khanh cười nhạt mà nói.

Nhìn bóng lưng thư ký đi ra ngoài, cô lâm vào trong mê hoặc, hi vọng sự kiện lần này là trùng hợp, nếu không giống như một quả bom bất định ở bên cạnh cô, lúc nào cũng phải cảnh giác người khác, cô không muốn sống như vậy, quá mệt mỏi.

Hiệu suất làm việc của thư ký vô cùng cao, buổi sáng Diệp Thị vừa mới gọi điện thoại tới đây, thư ký lập tức thay đổi hành trình ngày đó của cô chỉ trong chốc lát, thu xếp ra một chút thời gian cho đối phương phỏng vấn.

Một chỗ thần bí nào đấy ở thành phố S, biệt thự to lớn màu xanh nhạt đứng im lặng ở trên đỉnh núi, tinh xảo xinh đẹp như Thủy Tinh Cung, đối diện biệt thự là một hồ nước lớn phẳng lặng trong suốt như kính, bước vào bên trong biệt thự, có thể nhìn thấy rất rõ ràng trang trí và bày biện đều cực kỳ xa hoa hường thụ, thảm lông dê màu xám tro âm áp sang trọng phủ kín dưới sàn tất cả phòng ốc.

Đèn treo thủy tinh màu vàng tinh xảo lóe lên, TV LCD cỡ lớn trên vách tường, ghế sa lon hào hoa bằng da thật, cầu thang kiểu xoắn ốc làm bằng bạc, bàn ăn thủy tinh hoa văn tao nhã cổ kính không chỗ nào không nói rõ chủ nhân căn nhà là một người có bao nhiêu tiền, biết hưởng thụ cỡ nào.

Giờ phút này bốn người đàn ông ngồi trên ghế sofa bằng da thật trong phòng khách lớn của biệt thự, mà người đàn ông vốn nên ngủ ở nhà lúc này cũng thấy trong hàng ngũ ở đây.

Chỉ thấy một người đàn ông trong đó có đầu húi cua, ngũ quan anh tuấn hợp với da thịt màu mật ong, vóc người cường tráng bị bao bọc dưới quân trang phẳng phiu, tản ra một cỗ hơi thở ngay thẳng quanh người, trông rất đen nhánh nồng đậm dấu vết hải hươc, đầu có thái độ nghiêm túc mà một quân nhân nên có.

"Lão đại, động tác lần này cũng lớn một chút, để cho ông cụ nhà ta cho là sắp thay người lãnh đạo rồi." Người đàn ông mặc quân trang, cũng chính là Lãnh Thiên hải hươc nói.

"Ông cụ nhà cậu nghe tiếng chính là mưa, chuyện lớn một chút trong mắt ông ấy chính là việc hệ trọng sập trời." Một người khác mặc áo sơ mi trắng, da người đàn ông đặc biệt trắng nõn Liễu Kiều Minh quả trách nói.

"Tôi nói cậu lão bác sĩ này, đã hết giờ làm còn mặc bộ áo trắng tới đây, lúc cậu làm việc mặc áo khoác trắng còn chưa mặc đủ hũ, còn có ông cụ nhà tôi đắc tội cậu lúc nào, không phải tôi đây khoa trương câu, khoa trương có hiểu hay không? Không học thức không đáng sợ, đáng sợ là ngay cả thường thức cũng không có." Lãnh Thiên xứng đáng về mặt không thể cứu được làm cho đối phương hận đến cắn răng nghiền lợi.

Một người trong đó có kiểu tóc kiểu ngoa không kém, ngũ quan của người đàn ông anh tuấn thâm thúy cảm ly để cao trong tay, lắc rượu đỏ trong ly không để ý đến hai

người đàn ông đang đầu vè vui này, anh khinh thường mở miệng nói: "Lão đại, anh sẽ không gặp nạn chứ? Người phụ nữ kia tốt như vậy sao?"

Anh chẳng hề để ý giọng nói rước lấy bất mãn của Sở Chiến vẫn không nói gì, một ánh mắt sắc bén lạnh lẽo trừng người đàn ông lưng lấy rượu đỏ trong tay hai cái, anh vô tội sờ sờ cái mũi của mình.

"Chú ý thái độ nói chuyện của cậu." Người đàn ông bao che khuyết điểm lạnh lẽo cảnh cáo, sau đó tiếp tục xem tờ báo trong tay, càng xem càng cảm thấy cô gái nhỏ của anh xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, ngay cả bị hù dọa cũng đẹp như thế.

Bộ dạng lưu luyến si mê của anh khiến ba người bên cạnh nỏ da gà cũng nổi lên toàn thân, trong lòng mọi người đều nghĩ lão đại của bọn họ có thể buông tờ báo trong tay xuống hay không, đã xem một buổi sáng, bọn họ thật sự không biết tờ báo này có nội dung tốt đẹp gì, xứng đáng để cho lão đại của bọn họ dành nhiều thời gian quý giá như vậy để tới quan sát.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, lập tức hi hi ha ha ra ngoài hóa giả không khí nói: "Ha ha, A Long, thời gian này cậu luôn bận bận làm ăn ở nước ngoài, cậu không biết người phụ nữ trong miệng chính là chị dâu của chúng ta, tôi đã nói với cậu chị dâu của chúng ta là nhân vật truyền kỳ hiếm thấy..." Lúc người đàn ông mặc áo sơ mi trắng là Liễu Kiều Minh nói tới đây thì Sở Chiến lập tức đưa ánh mắt sắc bén tới, dưới ánh mắt uy hiếp kinh khủng này anh lại nói tiếp: "Thật sự là một đôi trời sinh với lão đại của chúng ta, quá xứng đôi, thật là quá xứng đôi."

Nghe vậy, hai người đàn ông khác liền mắng chửi trong lòng: Tiểu tử này liền thích vuốt mông ngựa lung tung, hết lần này đến lần khác anh ta lại nịnh hót đúng rồi.

"Lại nói, lão đại, anh cũng không lo lắng sau khi Diệp Thị ngồi lên vị trí ông trùm này sẽ gây bất lợi đối với chị dâu của chúng ta sao?" Lãnh Thiên nghi ngờ nói, hiện giờ lão đại thích chị dâu, những người khác không rõ ràng lắm, thời gian anh đi theo lão đại dài nhất trong lòng rõ ràng nhất lão đại coi sinh mạng chị dâu còn quan trọng hơn so với của mình.

Nghe vậy, tay của người đàn ông đang xem tờ báo hơi dừng lại, tiếp theo không lên tiếng, ba người khác thấy thế hai mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao hiện tại lão đại không nóng nảy.

Người đàn ông A Long có kiểu tóc kiểu ngoa không kém xung phong nhận việc nói: "Lão đại, giao Diệp Thị này cho tôi, xem nó ở trong tay tôi thì có thể giờ tờ gì."

Mặc dù Sở Chiến không nói chuyện, trong lòng vẫn rất tán thành với đề nghị của người đàn ông, hễ là chuyện liên quan đến cô gái nhỏ của anh, anh làm sao có thể không phòng bị, anh phòng bị, thật ra vẫn dính dấp tới rất nhiều sự tình làm người ta phiền não. Nói ví dụ như quản lý của Diệp Thị này không ngờ lại là sư huynh của cô gái nhỏ nhà anh, lại nói ví dụ như người đàn ông đó vẫn luôn yên lặng nhớ thương cô gái nhỏ của anh ở sau lưng.

Đoán chừng người quản lý Diệp Thị chẳng những sẽ không làm khó cô gái nhỏ của anh, còn có thể trợ giúp cô, nhưng trong lòng Sở Chiến khó chịu, sao cái thế giới này lúc nào cũng vô duyên vô cớ nảy ra một người nhớ thương cô gái nhỏ của anh, nếu như lúc này Sở Chiến biết số đàn ông gọi điện thoại đến phòng thư ký Phó Thị Trương thăm dò lịch trình của Phó Thị Trương mỗi ngày đếm không hết, trong đó không thiếu người xuất sắc, đoán chừng Sở Chiến sẽ tức đến học máu.

"Căn nhà này cũng tới thời điểm có nữ chủ nhân của nó rồi." Sở Chiến vừa nhìn tờ báo vừa nói, không biết tại sao trước kia cảm thấy căn nhà rất thoải mái nhưng giờ anh chợt cảm thấy quá mức trống trải, anh bỗng nhiên rất chờ mong cô gái nhỏ vào ở trong căn nhà anh tự thiết kế, đương nhiên nếu như sinh mấy đứa bé củ cải vậy càng hoàn mỹ hơn.

Ba người đàn ông khác nghe lời này của lão đại thì đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nói: Chẳng lẽ lão đại không áp dụng chiến thuật quanh co, chuẩn bị trực tiếp ra tay "bắt" chị dâu của bọn họ, tình cảm tốt, ngày ngày đều đi theo bọn đàn ông đáng về lưu manh khó chịu, không nói yêu đương sống chung một chỗ, một người bình thường cũng bị huấn luyện thành không bình thường, trong lòng ba người đàn ông buồn bực nhất trí nghĩ như vậy.

Thấy tâm tình Sở Chiến dường như không tệ, ba người đàn ông nghĩ đến lời anh vừa nói, trong lòng cảm thấy lão đại bọn họ thống lĩnh hắc đạo, kiếm cực kỳ nhiều tiền, nhưng chắc chắn là người mới học nghề đối với việc tán gái, dù sao kể từ lần đầu gặp lão đại, lão đại của bọn họ là một Liễu Hạ Huệ rất kinh thường phụ nữ, ngay cả tay nhỏ bé của phụ nữ cũng chưa sờ qua, hiện tại muốn tán gái thế nào.

Ba người đàn ông buồn bực nghĩ từng cách theo đuổi con gái từ trên người mình hoặc là xem được trong phim trên TV, nóng lòng nói cho người đàn ông cầm tờ báo trong tay nghe.

"Tôi nói lão đại, tán gái cũng không phải cầm tờ báo trong tay rồi lộ vẻ háo sắc giống như anh là được." Lãnh Thiên chít chít oa oa hét lớn, trong giọng nói có loại ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Người của anh không biết còn tưởng rằng anh có nhiều kinh nghiệm theo đuổi con gái chứ, không biết anh cũng chỉ là gà tơ, đừng nói sờ tay của phụ nữ, ngay cả một câu nói cũng không nói qua với phụ nữ, làm quân nhân huyết khí sôi trào như anh, ghét nhất chính là người nhu nhược, đi theo nhiều phụ nữ nói một câu cũng ngại lảng phí.

"Đúng vậy, lão đại, biết Lãnh Từ lâu như vậy, cuối cùng anh ta nói một câu tiếng người, tôi đã nói với anh, tán gái thì liều chết dây dưa, như vậy phụ nữ không thuận theo anh cũng phải theo anh, nếu ta nói, lão đại anh kề cận chị dâu mỗi ngày, sau khi nhìn đã lâu thì cô ấy cũng đi theo anh, đây chính là có ví dụ thực tế chứng minh, tuyệt đối là phương pháp nhanh chóng nhất để gái của tôi tay." Bộ dáng người đàn ông mặc áo sơ mi trắng Liễu Kiều Minh như tôi rất hiểu rõ, đứng lên đánh tiếng đề nghị.

"Ai ~ tôi nói dựa vào khuôn mặt lão đại còn cần liều chết dây dưa sao? Nếu tôi nói trực tiếp xông lên được rồi, bày ra một mặt rất nam tính của anh, nếu như có cơ bụng gì đó, trực tiếp phơi bày cho cô ấy nhìn, đến lúc đó chị dâu của chúng ta nhìn mà không đụng ngã lão đại, tôi liền theo họ của các cậu." Người đàn ông A Long có kiểu tóc kiểu ngao không kém đề nghị.

Sở Chiến vẫn không lên tiếng lạnh lẽo nói: "Liều chết dây dưa đến cùng? Ai nói cho cậu biết cách này thuận lợi?" Nhưng anh quán quít chặt lấy cô gái nhỏ của anh hơn một tháng rồi, kết quả hiện tại có lúc cô gái nhỏ còn rất kháng cự ngực của anh, đây tuyệt đối không phải phương thức tốt nhất nhanh chóng nhất để ôm được mỹ nhân về, đề nghị bày.

"Lão đại, anh đừng không tin tôi, thật sự là có ví dụ thực tế chứng minh, trong những bệnh nhân của tôi có một người quán quít chặt lấy chồng cô ấy, một khúc hai nháo ba thất cổ, cuối cùng cũng thành công ôm trai đẹp về." Liễu Kiều Minh vội vàng giải thích.

Kết quả rước lấy giọng nói khinh thường của Lãnh Thiên: "Bệnh nhân của cậu? Không phải cậu làm ở khoa tâm thần sao? Cậu lấy những người mắc bệnh tâm thần tới so với lão đại sao? Huống hồ đó là cách đuổi theo đàn ông, người ta nói nam truy nữ cách ngọn núi, nữ truy nam cách tầng sa, ở đây không cùng một trình độ, không có cách nào áp dụng."

"Dù sao đều là dạy người làm sao theo đuổi người, quan nó trình độ nào, hữu dụng là được, vận dụng linh hoạt, nếu như cái này không được, liền trực tiếp đụng ngã được rồi, đỡ phải nghĩ phiền phức như vậy." Liễu Kiều Minh nói không hề gi.

"Nếu tôi nói mưu kế của A Long có thể được, nếu không lão đại thử một chút? Trực tiếp đụng ngã cũng là ý tưởng có thể thực hiện được." Lãnh Thiên đề nghị.

"Mưu kế của tôi tuyệt đối có thể thực hiện được, dựa vào bộ dáng anh tuấn của chúng ta lão đại, cộng thêm ưu điểm đặc biệt phơi bày bản thân, để sắc đẹp hấp dẫn, trừ phi chị dâu là Liễu Hạ Huệ chuyển thế, nếu không tuyệt đối thành công." Người đàn ông tên là A Long đề lý thủy tinh cao trong tay xuống, từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc hộp đẹp để màu vàng óng, sau đó mở hộp lấy từ trong đó ra một điếu xì gà nổi tiếng và quay giá thả vào ngâm trên miệng, đang chuẩn bị lấy bật lửa nổi tiếng đặc chế ra, không ngờ cử động này khiến Sở Chiến không vui mừng.

"Muốn hút thuốc thì rút ngay ra ngoài." Sở Chiến lạnh lùng lườm qua, ra lệnh.

A Long vốn lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon bị sợ đến thiếu chút nữa rớt xuống từ trên ghế salon, bất mãn oán giận: "Lão đại, anh cũng không phải không biết tôi nghiện thuốc lá nặng bao nhiêu, trước kia tôi hút thuốc ở nơi này cũng không gặp anh nói em, hiện tại không để cho tôi hút thuốc không phải để cho ta khó chịu sao?"

"Chưa nói không cho phép cậu hút, nhưng đừng hút thuốc ở trong nhà tôi và trước mặt tôi, cổ họng chị dâu cậu không tốt, không ngửi được những thứ second-hand smoke này." Khóe miệng Sở Chiến cong lên, mang theo vẻ mặt cưng chiều nói.

Khóe miệng người đàn ông tên là A Long không tự chủ co giật một phen, sau khi lão đại của bọn họ yêu thì tình cảm với mọi người cũng thay đổi, nhìn

bộ dáng si tình của anh một chút, chỗ nào giống như một người đàn ông mạnh mẽ một mình gánh vác cả băng đảng hắc đạo lớn nhất Italy? Đây rõ ràng chính là một người đàn ông tốt bụng chiều vợ ở nhà chứ sao.

Lãnh Thiên cười hề hề trên ghẹo: "Ai nha, sức mạnh của tình yêu chính là vĩ đại, luyện thép thành ngón tay mềm, A Long, tôi thấy cậu nhanh tìm phụ nữ nói chuyện yêu đương, nói không chừng có thể giúp cậu từ bỏ thói xấu nghiện hút thuốc."

"Đi, đi, đi qua một bên, lão tử có hứng thú đối với cây súng lục bên trên hông mình còn hơn phụ nữ, nếu cậu muốn thử xem thì cứ tới đây." A Long đứng chỗ phình bên hông mình một cái, uy hiếp cảnh cáo.

Nghe vậy, Lãnh Thiên vô tội sờ sờ cái mũi của mình, người đàn ông trước mắt này có thiên phú biến thái đối với vũ khí khiến cho anh chùn bước, đặc tội ai cũng không thể đắc tội mấy người anh em tốt đang ngồi, bọn họ không có một ai là nhân vật đơn giản.

A Long là thiên tài vũ khí điển hình, trên thế giới này bất kể một cái gì cũng có khả năng bị anh lợi dụng để chế tạo vũ khí sắc bén.

Lão nhị Liễu Kiều Minh lại thành thạo nhất chính là được học, tin đồn trên người anh cất giấu hơn 300 loại độc được làm người ta tử vong trong nháy mắt, hơn 20 loại thuốc cực phẩm muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

Mà lão đại chính là lịch sử truyền kỳ, dường như thế giới này không có anh sẽ không có kiểu thiên tài toàn năng, chỉ là theo chuyện bây giờ còn chưa nắm chắc được chị dâu thì thấy, xem ra lão đại của bọn họ cũng không toàn năng, nhất là trong việc tán gái.

Đừng nhìn bình thường Lãnh Thiên là nhân vật cấp thiếu tá nghiêm túc đầu ra đẩy trong mắt đám sĩ binh dưới tay kia, nhưng vừa đến trước mặt đám bạn bè, anh lập tức khôi phục thành bộ dáng hi hi ha ha, nói đặc biệt nhiều, lúc này không, sau khi bị lão tam A Long cảnh cáo, nhìn dáng vẻ không nóng không lạnh của lão đại nhà mình như vậy, Lãnh Thiên lập tức đem lực chú ý đặt ở trên người lão nhị Liễu Kiều Minh tối nay nói tương đối ít, nghi ngờ đây người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang sửng sốt một cái: "Này, lão nhị, tối nay cậu vô cùng không bình thường".

"Khụ khụ, thật sao? Tôi chỉ là đang suy nghĩ một ca bệnh tối nay." Liễu Kiều Minh ngồi thẳng người thản nhiên nói.

"Mẹ nó, cậu nghiên cứu những người bệnh tâm thần ở trong bệnh viện còn chưa đủ hả, tan việc còn muốn nghiên cứu, tiếp tục như vậy nữa, lão nhị, tôi rất nghi ngờ cậu có thể trở thành một bệnh nhân tâm thần hay không?" Lãnh Thiên lắc đầu nói.

Lãnh Thiên thấy tất cả mọi người lâm vào trong mạch suy nghĩ của mình, nhất thời cảm thấy không thú vị, lão đại là tư xuân (suy nghĩ về tình yêu), lão nhị là tư bệnh (suy nghĩ ca bệnh), lão tam là tư khí (suy nghĩ nghiên cứu chế tạo vũ khí mới như thế nào), hiện tại chỉ còn lại anh một mình nhàm chán, Lãnh Thiên nghĩ tới bây giờ là mùa xuân, thật là một mùa rất dễ dàng tư xuân.

Sở Chiến không nói gì, nhưng anh đều đặt lời nói của đám anh em tốt ở trong lòng, trong đầu suy tính một phương pháp không được liên đối phương pháp, dù thế nào đi nữa anh cũng có quân sư lớn như vậy ở phía sau, giờ phút này Sở Chiến hoàn toàn quên một đám quân sư phía sau anh đều là gà tởm ngay cả ngón tay út của phụ nữ cũng chưa chạm qua, trong miệng nói ra cách theo đuổi phụ nữ đa số đều là thấy lừa gạt người ở trong TV.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Phỏng vấn độc quyền, cuộc sống rất hạnh phúc

Xế chiều hôm đó, Đường Tố Khanh hoàn toàn miệt mài tận lực làm việc ở trên bàn làm việc của mình, lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc của cô, ngay sau đó cô thư ký đoan trang ngọt ngào về mặt đỏ bừng đi vào phòng làm việc của cô, Đường Tố Khanh ngẩng đầu từ trong tài liệu lên, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về mặt khác thường này của thư ký.

"Phó Thị Trường, người của Diệp Thị đã tới, đang chờ ở phòng họp." Thư ký cúi đầu nói, cho dù bản thân cô ấy tận lực che giấu, nhưng ánh mắt sắc bén của Đường Tố Khanh vẫn nhìn ra một chút đầu mối từ trên mặt cô ấy, mang theo nghi ngờ, Đường Tố Khanh đứng dậy đi tới phòng họp.

Người cầm lái tòa soạn Diệp Thị là Diệp Trí Viễn yên lặng ngồi ở bên trong phòng hội nghị to như vậy chờ người anh nhớ thương trong lòng đã lâu xuất hiện, chỉ thấy anh ăn mặc đơn giản, trên mặt vẫn nhả tuấn tú mang theo ôn hòa ấm áp, đeo mắt kính màu đen làm anh xem ra càng tài trí hơn. Nếu như giờ phút này anh đi ở bên ngoài, đâu có ai biết anh chính là ông trùm tòa soạn hiện nay ở thành phố S, đâu có ai biết chiếc bút tàn nhẫn kia đã viết ngã bao nhiêu người.

Mấy năm này anh chỉ nhìn thấy cô ấy ở tin tức trên TV, nghĩ tới chờ một lát nữa hai người sẽ gặp mặt, trong lòng Diệp Trí Viễn có chút mong đợi mơ hồ, thầm nghĩ không biết cô ấy còn nhớ được sư huynh vài lần duyên phận là mình này hay không?

Thời điểm Diệp Trí Viễn đang lâm vào suy nghĩ của mình, cửa phòng họp bị đẩy ra, sắc mặt thư ký vừa mới chiêu đãi anh ngọt ngào đỏ bừng đi tới, Diệp Trí Viễn cũng không cảm thấy khó hiểu đối với sự khác thường trên mặt của thư ký, bộ dáng này của anh sẽ đưa tới một chút ưu ái của phái nữ cũng không kỳ lạ, điều khiến Diệp Trí Viễn thất vọng là anh không nhìn thấy bóng dáng của cô gái nhỏ, anh cho là hiện tại cô ấy không rảnh.

Khi Diệp Trí Viễn đang buồn bã thất thần, cô gái nhỏ anh cho là sẽ không xuất hiện đột nhiên đi ra từ sau lưng thư ký, bộ dáng nói cười riu rít, đưa một

cái tay về phía anh, giọng nói lạnh lạnh lượn vòng ở bên tai: "Anh khỏe chứ, tôi là Đường Tô Khanh, hân hạnh!"

Diệp Trí Viễn quay lại cầm bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh kia, hơi lạnh lẽo trong tay truyền tới trong lòng bàn tay anh, không biết vì sao giờ phút này đột nhiên anh rất muốn ôm tay nhỏ bé lạnh buốt này vào trong ngực để ủ ấm, cảm nhận tay nhỏ bé lạnh lẽo trơn nhẵn, anh chỉ có thể sững sờ nói một câu: "Hân hạnh, tôi tên là Diệp Trí Viễn."

Sau đó anh không nỡ buông tay cô gái nhỏ ra, anh nghiêm túc quan sát vẻ mặt của cô ấy, Diệp Trí Viễn không thể không thừa nhận đáng đáp cô bé năm đó đẹp hơn rồi, càng thêm có ý vị rồi, thứ duy nhất không thay đổi mà anh quen thuộc là ánh mắt tràn đầy sức sống và tài trí đối với bất cứ chuyện gì của cô, mùi thơm nhàn nhạt quanh quần bên lỗ mũi làm cho anh hoảng hốt một lúc.

Đường Tô Khanh luôn luôn không chú ý tin tức giải trí nên không biết cái tên Diệp Trí Viễn này, nhưng cô thư ký bên cạnh lại rất rõ ràng đối với tất cả mọi chuyện lớn nhỏ có thể uy hiếp đến Phó Thị Trường ở thành phố S, nghe được tên của đối phương, trong lòng lập tức căng thẳng, sắc mặt càng thêm đỏ bừng.

Thấy người quản lý Diệp Thị trước mắt này ngăn người kể từ sau khi giới thiệu tên của mình, thư ký lo lắng Phó Thị Trường không vui vì thái độ làm việc không chăm chú của anh ta, lập tức nhẹ giọng mà hỏi: "Tổng biên Diệp, bắt đầu được chưa?"

"A, có thể bắt đầu." Diệp Trí Viễn lấy lại tinh thần, nhìn cô gái nhỏ ngồi xuống đối diện với mình, sau đó mới thân sĩ ngồi xuống, trong tay cầm một cây bút và bản ghi chép thật dày, ánh mắt ra hiệu bây giờ bắt đầu đặt câu hỏi.

"Phó Thị Trường, chúng ta cũng biết, ở thành phố S thậm chí là trên thế giới hiện nay, có rất ít quan chức là nữ, nhất là quan chức trẻ tuổi như cô vậy, tôi muốn hỏi tại sao trước kia cô lại muốn bước lên con đường tham chính (tham gia chính trị) này đây?" Diệp Trí Viễn ôn hòa hỏi, nhìn cô không chớp mắt một cái nào, nhìn gương mặt xinh đẹp này, anh càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt, lúc này ngay cả anh luôn luôn đứng nhất môn văn học cũng không biết làm sao để hình dung vẻ đẹp làm anh mê muội không dứt này.

"Ban đầu tôi cũng không muốn quá nhiều, lúc còn trẻ tôi cũng giống như đại đa số thanh niên khác, có giấc mơ của mình, luôn muốn làm chút gì đó gì để thể hiện giá trị của mình, ban đầu tôi bước lên con đường này có thể có liên quan đến việc giáo dục của ông nội tôi đối với tôi, ông là một người ngay thẳng, loại chính trực đó vẫn luôn thúc giục tôi đi tới hiện tại, hiện tại tôi ngồi ở vị trí này, tư tưởng tâm tư đã hoàn toàn khác biệt, nhìn nhân dân được sống những ngày tốt đẹp qua nỗ lực của chúng ta, trong lòng không kiềm hãm được có một loại vui mừng khó tả, đây có lẽ chính là niềm vui thú lớn nhất trên con đường làm quan này rồi." Đường Tô Khanh nhàn nhạt cười nhẹ, giọng điệu ôn hòa thân cận, có sức sống nồng đậm đối với sự nghiệp chính trị của mình.

Diệp Trí Viễn nghe cô chậm rãi nói ra từng suy nghĩ của mình, trong lòng không nhận được trở nên nhu hòa, cảm thán xã hội vẫn đục phức tạp như vậy không có mải rới ý chí chiến đấu và tính cách lương thiện của cô, cô như vậy càng làm cho người ta mê muội thêm.

Diệp Trí Viễn khẽ cười nói: "Ồ trong lòng của rất nhiều người dân, Phó Thị Trường tồn tại giống như thần, cao cao tại thượng, làm cho người ta không kiềm hãm được nhìn lên, nếu như không có buổi nói chuyện hôm nay với Phó Thị Trường, tin tưởng mọi người có thể sẽ không biết những chuyện trong quá khứ, nghe ý tứ của Phó Thị Trường thì cô rất thỏa mãn đối với con đường chính trị của mình bây giờ sao?"

"Có thể phục vụ vì nhân dân, nhìn cuộc sống hạnh phúc của nhân dân này, bản thân tôi rất thỏa mãn, đạo làm quan là ở dân, chính là cái lý này, tin tưởng phần lớn mọi người có thể bước lên con đường chính trị hôm nay là dựa vào tư tưởng vì nhân dân phục vụ một đường đi tới." Đường Tô Khanh khẽ cười nói.

"Đối với tình trạng cuộc sống của Phó Thị Trường, tất cả mọi người vô cùng quan tâm, gần đây truyền ra chuyện cô đã kết hôn, không biết cô có muốn nói gì không?" Diệp Trí Viễn nắm bút viết trong tay hỏi, lẳng lặng chờ câu trả lời của cô, không có ai nhìn thấy tay nắm cây bút kia khẽ trắng bệch.

"Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, đúng là tôi đã kết hôn, nhưng tôi muốn nói là hôn nhân cũng không thể ngăn trở tôi nhiệt tình phục vụ nhân dân, tôi sẽ tiếp tục cố gắng vì sự phát triển của thành phố S." Đường Tô Khanh cười nhẹ nói, trên người toát ra một cỗ khí chất đặc biệt mê người mà người khác khó có thể bắt chước được, bộ dáng tự tin đó khiến gương mặt xinh đẹp tăng thêm phong thái.

"Đoán chừng một khi tin tức hôm nay truyền ra, có lẽ sẽ làm cho phần lớn đàn ông ái mộ Phó Thị Trường đau lòng, không biết Phó Thị Trường có để ý việc tôi hỏi một chút về chồng cô hay không, cô cảm thấy anh ấy là người thế nào?" Diệp Trí Viễn nín chặt trái tim giả vờ thoải mái hỏi.

Trái tim của thư ký nhiễu loạn bởi vì phong thái ôn hòa này của anh, Đường Tô Khanh bởi vì lời của anh mà lọt vào trong ký ức gần đây, không có ai phát hiện ra anh khác thường.

Nghe vậy Đường Tô Khanh vừa sa vào hồi ức, vừa cười nhạt mà nói: "Anh ấy sao, là kiểu người gì thì tôi không nói lên được, có lúc nhát gan như con cừu nhỏ, có lúc lại rất có khí phách, khiến người ta cảm thấy rất đáng tin, rất an toàn, có lúc vừa giống như một đứa trẻ nghịch ngợm ý lại, chỉ là có thể xác định chính là bản tính bá đạo lộ ra từ trong máu của anh ấy, nói chung anh ấy là một người tốt."

Giọng nói sau đó ngay cả chính cô cũng thấy rõ thái độ hạnh phúc, loại ánh mắt sáng ngời này khiến trong lòng Diệp Trí Viễn khẽ chua xót đồng thời cũng vui mừng thay cô, cô sẽ không biết giờ phút này cô có bao nhiêu chói mắt, Diệp Trí Viễn nghĩ thầm trong lòng: có lẽ người người đàn ông kia rất thích cô, dù sao cô cũng ưu tú như vậy người nào không thương, ai sẽ không quý trọng đây?

"Nghe giọng nói của cô, cuộc sống của hai người nhất định rất hạnh phúc, đối với chuyện ngày hôm qua cô bị một đám phóng viên bao vây ngay ở văn phòng chính phủ, mà đêm hôm đó mọi tòa soạn tham dự sự kiện bao vây đó đều rồi rít đóng cửa, có vài người cho rằng là sau lưng cô có người, không biết cô thấy sự kiện này thế nào?" Diệp Trí Viễn lấy một loại giọng nói bình thản ném ra vấn đề.

"Thật ra bây giờ nghĩ lại chuyện ngày hôm qua thì tôi còn rất sợ, những vấn đề kia ném ra không hết, càng hỏi càng sắc bén, những việc này cũng không phải thứ làm cho tôi sợ, bởi vì đám phóng viên ấy càng hỏi lên thì càng hưng phấn xông về phía tôi, loại cảm giác thiếu hụt không khí hít thở không thông đó chính là cảm giác khiến người sợ hãi, về chuyện những tòa soạn kia đóng cửa mà anh vừa mới nói thì sáng sớm hôm nay thư ký nói với tôi nên tôi cũng mới biết rõ, hi vọng chuyện này chỉ là trùng hợp, nếu không trong lòng tôi cũng run run rẩy rẩy, vừa nghĩ tới sau lưng của mình vẫn còn có một cái tay không biết lúc nào sẽ vươn ra, trong lòng khó mà không sợ được." Đường Tổ Khanh chậm rãi giải thích cảm nhận trong lòng của mình, làm cho người ta rất dễ dàng nghĩ đến ngay lúc đó cô không có cảm xúc.

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Diệp Trí Viễn cảm thấy áy náy đối với việc ngày đó mình chỉ bảo cấp dưới đừng tham dự vào sự kiện phỏng vấn cô ấy mà không có xuất hiện trợ giúp cô, nếu như khi đó anh có thể đoán được hậu quả, nếu như sớm che chở cô ở nơi đó, có lẽ cô cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi, một người phụ nữ mạnh mẽ phải có bao biểu dũng khí mới có thể nói ra nỗi sợ hãi của mình với người khác như vậy, may nhờ người đàn ông mà anh cho là chồng cô xuất hiện kịp thời.

Diệp Trí Viễn lại hỏi tiếp mấy vấn đề khác sau đó không nỡ đứng dậy nói tạm biệt: "Cảm ơn Phó Thị Trường đã dành chút thời gian tham dự phỏng vấn của tôi, sau khi tôi viết bản thảo xong sẽ lập tức gửi qua cho cô xem, nếu như cô hài lòng thì chúng tôi sẽ xuất bản."

"Không cần đặc biệt đi một chuyến chỉ để đưa cho tôi xem, tùy ý là được." Về mặt Đường Tổ Khanh tin tưởng nói.

"Được, tôi biết rồi." Diệp Trí Viễn gật đầu một cái, con mắt đen xuyên thấu qua kính thủy tinh nhìn thẳng cô một cái, sau đó mặc cho thư ký dẫn đường, bình thân đi ra khỏi phòng họp.

Tiền phóng viên đi, Đường Tổ Khanh nhìn đồng hồ ở tay của mình một chút, lập tức lại đến lúc tan việc, nghĩ tới mình đã làm xong công việc liên quan trước khi phỏng vấn, lần này cô mới buông lỏng toàn thân đi tới bãi đậu xe lầu tầng.

Giống thường ngày, Đường Tổ Khanh lái xe con của mình đi ra khỏi bãi đậu xe, vừa mới lái ra khỏi tòa nhà văn phòng chính phủ không bao xa liền nhìn thấy một đám người nhếch nhếch dùng khăn trắng buộc trên đầu, trong tay giờ cầm bảng gỗ hoặc giấy da viết chữ bằng bút màu đỏ, hình thái đám người kia không đồng nhất, tổng thể làm cho người ta có cảm giác rất mất tinh thần.

Thời điểm Đường Tổ Khanh nghi hoặc đám người kia tại sao lại xuất hiện ở cửa văn phòng chính phủ, đám người kia nhìn xe của cô giống như nhìn thấy sự vật gì một dạng, kích động đứng lên chạy tới chỗ cô, cản xe cô lại.

Có lần trước bị người bao vây dạy dỗ, mặc dù Đường Tổ Khanh vẫn rất sợ hãi đối với một đám người nửa đường ngăn xe của mình lại, nhưng nghĩ đến đây bộ dáng đám người xuất hiện ở nơi này, đoán chừng là có chuyện gì khó xử, cô lập tức dừng xe, hít sâu sau đó trấn định đi ra khỏi xe con.

Làm cô không nghĩ tới là đám người này nhìn thấy cô xuống xe, lập tức quỳ đầy đất, hô to khóc lớn kêu gào: "Phó Thị Trường, chúng tôi rất xin lỗi, xin cô tha thứ cho chúng tôi đi! Về sau chúng ta sẽ không bao giờ xúc phạm cô nữa. . . . .".

Loáng thoáng nghe những lời này, lúc này Đường Tổ Khanh bắt đầu sững sờ, nghi ngờ lên tiếng nói: "Mọi người đang làm gì đây? Nhanh lên, có chuyện gì từ từ nói, mọi người xem một chút người không biết còn tưởng rằng tôi làm mọi người thành thể nào đây?"

Nghe vậy, những người khác lập tức nghĩ đến mục đích mình xuất hiện ở nơi này, lúc này lập tức đứng lên, khóc lóc nức nở nói đầu đuôi câu chuyện, sau khi kết thúc vẫn không quên khóc lóc kể về sự vô tội của mình, hi vọng cô đại nhân đại lượng tha thứ cho mình một lần.

Nghe những người này anh một câu tôi một câu kích động nói, rốt cuộc Đường Tổ Khanh cũng hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức hỏi "Mọi người nói có người cố ý làm cho mọi người phá sản sao?"

"Không phải người sau lưng cô sao? Ngày đó chúng tôi kích động vì bao vây cô, buổi tối hôm đó thì có một đám người áo đen xông vào công ty cảnh cáo chúng tôi, sau đó không bao lâu toàn bộ lợi nhuận đầu tư của chúng tôi ở bên ngoài thu vào giảm xuống cho đến rạng sáng hôm nay không thể không tuyên bố phá sản, chúng tôi còn tưởng rằng là ý của cô, Phó Thị Trường, chúng tôi thật sự biết sai rồi, xin cô tha thứ chúng tôi lần này đi." Một đám người rồi rít nói.

"Nhà tôi cũng không phải là tổ chức hắc đạo, mọi người nói những việc này hoàn toàn do tổ chức hắc đạo, mọi người xác định không phải đắc tội với người nào ở bên ngoài làm cho người ta tới trả thù hả?" Đường Tổ Khanh cười khổ nói, lúc này trong lòng cô cũng có nghi ngờ, nghĩ thầm xem ra chuyện này không phải trùng hợp, chỉ không biết người sau lưng là địch hay bạn? Thiện hay ác?

Đường Tổ Khanh nghĩ thế nào cũng không ra người bên gối cô chính là vua tổ chức hắc đạo đứng đầu trong giới, ngay cả hắc đạo còn sợ hãi, huống hồ là bạch đạo.

"Không có, tôi tuyệt đối không có kẻ thù lớn như vậy, trừ ngày đó đắc tội với cô ra thì sau đó không đắc tội với người khác nữa, Phó Thị Trường, cô nhất định phải tha thứ cho chúng tôi, ngày đó phóng viên phỏng vấn cô là người mới, cô ấy không có kinh nghiệm, phương pháp có thể có chút quá mức, tuyệt đối không phải là cố ý, xin cô tin tưởng chúng tôi."

"Đúng vậy, Phó Thị Trường, cho tôi một nghìn lá gan tôi cũng không dám cố ý đắc tội với cô như vậy, cô nhất định phải lấy lại công bằng giúp tôi."

"Phó Thị Trường, những người khác có kẻ thù hay không thì tôi không rõ lắm, nhưng mà tôi tuyệt đối không có kẻ thù, điều duy nhất làm sai cũng là lòng hiếu thắng mạnh mẽ của một nhân viên, hơn nữa nhân viên này vẫn bị liệt vào trong danh sách nhân viên bị sa thải."

Mọi người ồn ào lộn xộn nói.

Nghe giọng nói hò hét ầm ĩ này và ánh mắt tò mò của người đi đường xung quanh quăng tới, Đường Tổ Khanh than nhẹ một tiếng, "Tôi muốn nói là tôi thật sự không biết rõ tình huống cụ thể của chuyện này, về phần những người áo đen mà mọi người nói kia thì tôi cũng chưa từng thấy qua, chỉ là mọi người yên tâm, tôi sẽ gọi đơn vị liên quan điều tra chuyện này một chút, đến lúc đó cho mọi người một hợp lý trả lời chắc chắn, mọi người đi về chờ tin tức đi." Đường Tổ Khanh nói lời chính nghĩa.

Đám người vốn đang hò hét ầm ĩ nghe cô nói như vậy, mọi người nhìn lẫn nhau, cuối cùng bắt đầu dần dần rời đi.

Lúc này Đường Tổ Khanh mới ngồi vào trong xe con của mình, đầu có chút nhức đê cái trán, lái xe con chuẩn bị về nhà.

Buổi tối hôm đó, Sở Chiến vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy về nhà, vừa đi vào cửa nhà, gặp phải màn đen thui lủi và hơi lạnh vô tận, anh hơi sững sờ, trong lòng nghi ngờ chẳng lẽ cô gái nhỏ còn chưa về nhà? Mở đèn điện trong nhà ra, nhìn thấy cô vợ nhỏ lòng anh nhớ nhưng giờ phút này đang nằm ở trên ghế sofa, vẻ mặt khó chịu ôm cái trán của cô.

Lúc này Sở Chiến sững sờ, một cổ áy náy và ảo não hiện lên ở trong mắt của anh, anh lập tức bước nhanh đi tới, mang theo nửa là trách cứ, nửa là lo lắng nói: "Tại sao em về cũng không mở đèn không bật lò sưởi, còn đầu em làm sao vậy?" .

"Anh đã về, em không sao cả, ông nội đâu rồi?" Đường Tổ Khanh ngồi thẳng người nghi ngờ hỏi, cô vào cửa nhà một bước thì không nhìn thấy hai người bọn họ, làm việc cả ngày, nửa đường lại gặp đám người kia đột nhiên xuất hiện nói xin lỗi, Đường Tổ Khanh đã rất mệt mỏi, cho nên về đến nhà lập tức nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi.

"Xin lỗi, anh về trễ, sáng sớm hôm nay ông nội đi theo nhóm người già ở cùng tầng đi ra ngoài một chút." Sở Chiến dịu dàng nói, bàn tay to ấm áp không kiềm hãm được thả vào trên huyết thái dương ở trán cô chuẩn bị bấm bóp thay cô một chút, để hóa giải đau đớn của cô.

Đường Tổ Khanh lấy bàn tay dịu dàng đó ra, cười nhạt mà nói: "Em không sao, chỉ là có chút mệt mỏi thôi." .

Nghe vậy, mặc dù trong lòng Sở Chiến không vui đối với hành động của cô, nhưng vừa nghe thấy cô nói mệt chết đi, lập tức trong lòng anh không đành lòng, nhu hòa nói: "Nhanh đi nghỉ ngơi một chút, chờ anh làm cơm xong rồi sẽ gọi em." .

Đường Tổ Khanh gạt đầu một cái, đi chậm tới phòng của mình.

Nhìn bóng lưng mệt mỏi này, Sở Chiến đau lòng, bước nhanh tới phòng bếp, vén tay áo lên hai ba lần bắt đầu nấu cơm, trong lòng anh có chút nghi ngờ đối với hành động cô gái nhỏ, nhưng nghĩ tới chắc chắn cô gái nhỏ vừa mệt vừa đói, không nghĩ nhiều bắt đầu nấu cơm.

Lần này Sở Chiến đi ra ngoài, vốn tưởng rằng tính toán thời gian tốt có thể kịp thời trở về nấu cơm, vậy mà sau khi tạm biệt ba người bạn tốt kiêm thuộc hạ thì xe chết máy nửa đường, sửa xe tốn hơn phân nửa thời gian của anh, cho nên anh mới về muộn như vậy.

Vốn là nấu cơm cần hơn một tiếng đồng hồ nhưng bị anh rút ngắn chỉ còn hơn nửa tiếng, ngay khi Đường Tổ Khanh đang ngủ say sưa, lúc này Sở Chiến mới dọn thức ăn tốt rồi đi vào căn phòng, nhìn này mắt dưới mặt bóng đen mờ mờ cô gái nhỏ, Sở Chiến không đành lòng đánh thức cô, vô cùng đau lòng nói: "Bảo bối, em ăn cơm trước đã rồi ngủ tiếp." .

Đường Tổ Khanh đang ngủ rất say sưa thì bị người đánh thức, trong lòng khẽ không vui, chỉ là vừa ngủ thấy mùi thức ăn thơm, nhìn x mắt cưng chiều yêu thích của, không vui mừng trong lòng cô biến mất như ký tích rồi, đúng lúc bụng cũng kêu lên ừng ực, cô ngượng ngùng rời giường chuẩn bị ăn cơm.

Một bữa cơm ăn thật vui vẻ, cô ăn một bát cơm thật to ở dưới con mắt yêu chiều của người đàn ông, lúc này con buồn ngủ cũng chạy mất, sau khi ăn cơm tối xong, cô vẫn Chiến bước vào phòng bếp hỗ trợ thu dọn lại phòng bếp ở dưới ánh mắt không cho phép của Sở.

Sau khi cô xử lý phòng bếp xong thì xem TV một lát, lúc này cô mới trở về phòng tắm rửa, tối nay để cho cô cực kỳ ngoài ý là người đàn ông nhất định phải quần đùi chọc cô một lát trước khi ngủ thì tối nay cực kỳ dịu dàng yên tĩnh, không có quấy rối cô, điều này làm cho trong lòng Đường Tổ Khanh không quen, nhưng cô vẫn an tĩnh trong lòng ngực ấm áp đó.

Sở Chiến nhìn vẻ mặt cô mệt mỏi như thế thì đầu chịu cam lòng để cho cô nghỉ ngơi không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Phương pháp tán gái này không thể thực hiện được với người phụ nữ của anh

Đêm khuya, đêm lạnh như nước.

Ở trên ban công, một người đàn ông đứng dựa vào lan can. Mặc quần áo ở nhà đơn giản một màu, cổ áo thật to mở rộng ra, xương quai xanh nơi kêu gọi nhìn một cái không sót gì.

Khẽ kéo ống tay áo lộ ra nửa đoạn cánh tay thon dài, ánh trắng hắt vào, có thể thấy dấu vết mờ hồ bị đầu ngón tay phụ nữ nắm chặt qua ở trên cánh tay.

Ăn mặc ở nhà như thế lại không ngừng toát ra hơi thở lạnh lẽo, giống như Tu La tới từ địa ngục.

Năm người áo đen quỳ sau lưng người đàn ông, người áo đen cúi đầu, nhìn không rõ bộ dáng, thời gian đi qua từ từ, không khí kì lạ yên tĩnh đến mức tận cùng, thân thể người áo đen từ từ bắt đầu mang theo sợ hãi run rẩy.

"Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?" Sở Chiến đột nhiên mở miệng hỏi, âm sắc lạnh lạnh.

Một người áo đen quỳ trong đó đương nhiên biết rõ ông chủ bọn họ hỏi cái gì, sau khi anh hồi tưởng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ hôm nay một lần, cung kính nói: "Ông chủ, tối hôm nay khi phu nhân về nhà thì bị bao vây, người bao vây chính là người phụ trách mấy tòa soạn vừa mới đóng cửa ở thành phố S."

Nghe vậy, trong lòng Sở Chiến khẽ nín chặt, đêm tối giấu kín vẻ mặt của anh, chỉ mờ hồ phát hiện phía sau lưng thẳng tắp trở nên càng lạnh lẽo, chỉ làm cho người ta cảm thấy vô cùng kì lạ, còn tiếng nắm tay vang lên rằng rắc chứng tỏ người đàn ông ở trước mắt tức giận bao nhiêu.

Cảm giác áp bức của anh quá nặng nề, năm người áo đen đang quỳ nom nớp lo sợ không dám nói thêm gì nữa.

"Bọn họ làm cái gì?" Sở Chiến cắn răng nghiêng lợi mở miệng nói, nghĩ đến để lại nhiều tai họa như vậy, mà những tai họa này không cụp cái đuôi lại mà đối nhân xử thế, lại dám đi quấy rối cô gái nhỏ của anh một lần nữa, điều này làm cho anh hận đến cắn răng nghiêng lợi, nếu như có cơ hội, anh thật sự muốn cho mỗi người bọn họ một dao, dùng cái này chấm dứt chuyện này.

Người áo đen dừng lại, chột dạ cúi đầu, "Không có, không có làm gì cả, chỉ nói xin lỗi với phu nhân, hi vọng phu nhân tha cho bọn họ một lần, phu nhân nói cho bọn họ biết cô ấy sẽ điều tra kỹ chuyện này."

Mặc dù người áo đen biết phu nhân không có việc gì, nhưng ngày chết của bọn họ cũng không xa, ai bảo bây giờ phu nhân là bảo bối trong lòng bàn tay của ông chủ bọn họ, che giấu thì sợ nhiệt lắm hư, để vào trong túi sợ buồn bức lắm hư.

Sở Chiến chợt nở nụ cười, nụ cười càn rỡ, lộ ra một cổ lạnh lẽo, làm cho người ta không rét mà run.

"Được, rất tốt!" Khỏe môi anh hơi nhếch, anh quả quyết mĩa mai ra tiếng, "Đây chính là năng lực của các cậu, nhìn chuyện tốt các cậu làm một chút đi!"

Khí thế của anh quá mức bén nhọn, ở đế quốc hắc đạo, anh đã quen các loại thủ đoạn bạo lực, vô luận là dùng kỹ xảo hay là võ lực, vẫn luôn đưa người vào chỗ chết, mặc dù bây giờ anh giống như một người đàn ông tốt vô hại ở nhà, nhưng vẫn không thay đổi được anh là Hoàng Đế hắc đạo người người thần phục.

Đám người áo đen biết làm việc gì sai nên sợ đến mức quỳ sụp xuống. Tất cả mọi người không nói gì, chỉ cảm thấy trong tim, nhảy ra một cổ sợ hãi, chờ anh phán từ hình.

"Bộ dáng như vậy mà gọi xử lý tốt sao? Những người đột nhiên xuất hiện kia là chuyện gì xảy ra? Các cậu cho là tôi là mờ từ thiện sao, gọi các cậu đi xử lý những người không hiểu biết đó sao?" Sở Chiến xoay người, gờ tay gõ một cái lên lan can đá cẩm thạch, tiếng vang thật sự giống như U Linh đòi mạng: "Tôi không muốn động thủ ở chỗ này, trước khi tôi thay đổi chủ ý, rút ngay về đại bản doanh huấn luyện đi."

Nghe vậy, người áo đen quỳ trên mặt đất giống như là đặc xá mà biến mất thật nhanh ở trong phòng, đại bản doanh trong này cũng không phải là đại bản doanh nghỉ ngơi gì, đây chính là sân huấn luyện tàn khốc nhất của tổ chức hắc đạo, chỉ có người trải qua huấn luyện ở trong vòng thời gian quy định mới có thể sống sót mà đi ra khỏi đại bản doanh.

Xung quanh lại yên tĩnh, Sở Chiến đứng ở trên ban công, vẫn không nhúc nhích. Trong lúc vô tình nhìn thấy dấu vết trên cánh tay mình, anh bắt đầu đi lại cung chiu khẽ cười một tiếng, sau đó, chậm rãi cất bước đi tới phòng ngủ chính.

Anh gờ tay lên quay tay cầm cửa đẩy cửa đi vào, đi tới bên giường, ngồi xuống ở mép giường, Sở Chiến gờ tay lên xoa khuôn mặt ngủ không yên của cô gái nhỏ.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, xuyên qua từ ngoài cửa sổ, toàn bộ rơi vào trên mặt cô. Giữa khuôn mặt tuyệt mỹ hơi mệt mỏi, lông mày ngọn núi nhú chặt, còn tay nhỏ bé đang lục lọi cái gì ở bên giường.

Bắt đầu từ đêm đầu tiên cùng giường chung gối với cô, anh biết cô có thói quen bắt được một đồ vật khi ngủ, chỉ cần trong giấc ngủ bắt được đồ cô thích, tự nhiên cô sẽ ngủ rất ngon lành, đây là bí mật nhỏ ngay cả cô cũng không biết.

Cô đã thành thói quen về đến nhà là bộ dáng thoải mái, quen có chuyện khó khăn gì đều tự mình gánh vác, khổ nữa mệt mỏi nữa cũng sẽ không hô lên một tiếng, thời điểm không vui cũng chỉ là cắn môi chặt chút nữa. Cô như vậy, khiến cho anh cảm thấy rất đau lòng.

Đảo mắt nhìn thấy móng tay dài của cô, đây chính là đầu sỏ cào trầy cánh tay của anh, nhưng anh không có không vui, chỉ là lo lắng lúc nào cô sẽ không cẩn thận làm mình bị thương, cô gái nhỏ bận rộn ngay cả cắt móng ngón tay cũng không có thời gian.

Than nhẹ một tiếng,

Sở Chiến đi tới trong ngăn kéo lấy cái cắt móng tay ra, nhẹ nhàng cầm tay cô ở trong bàn tay mở rộng của mình giống như cầm bảo bối trên thế giới, cúi đầu, nhẹ nhàng cắt móng tay dài ở dưới ánh đèn. Bộ dáng nghiêm túc đó cực kỳ mê người.

Cắt bỏ hết móng ngón tay, ngay sau đó anh cẩn thận cầm chân xinh đẹp mượt mà ở dưới chân kia, tỉ mỉ cắt, đều nghiêm túc cắt mỗi một ngón chân nhỏ, tư thế kia, bộ dáng đó, giống như cô là nữ vương của anh, mang theo tình yêu và cung chiều.

Tổn gần hơn một tiếng đồng hồ, lúc này Sở Chiến mới đứng dậy đặt cái cắt móng tay ở một bên, nằm vật xuống bên người cô gái nhỏ, cánh tay vươn ra, một cái tay vắt ngang phần eo của cô, bàn tay to gác lại ở trên bụng nhỏ nhỏ đó, cánh tay khác vắt ngang phía dưới cổ của cô, để cho cô thoải mái tựa vào trong ngực của mình, động tác này thật sự giống như đã làm ngàn vạn lần.

Quả nhiên, tay anh vắt ngang ở dưới cổ cô lập tức bị cô gái nhỏ gắt gao nắm trong tay, giống như cô gái nhỏ lấy được búp bê yêu thích, yên lặng ngủ, thay đổi trạng thái ngủ gấp gấp trước kia. Cả đêm hai người ngủ rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bữa tiệc, bốn người đàn ông đều xuất hiện

Kể từ buổi tối một người đàn ông nào đó táo bạo mặc áo choàng tắm một màu lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Đường Tổ Khanh, sau khi cô không có phản ứng gì, mấy ngày tiếp theo người đàn ông thay đổi hành động phơi bày trước kia, rốt cuộc trở về trong hàng ngũ bình thường, không mặc lộ như vậy.

Đối với người đàn ông đột nhiên thay đổi, cô chỉ coi như người đàn ông này đến mùa động kinh, trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm đồng thời không biết vì sao đột nhiên lại có chút tức giận, chỉ là Đường Tổ Khanh bận rộn cũng không suy nghĩ nhiều tại sao mình lại đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái này.

Không có hành động phơi bày, nhưng Đường Tổ Khanh cứ có cảm giác ánh mắt của người đàn ông nhìn cô gần đây vô cùng kỳ lạ, thật sự giống như quét mắt nhìn cô từ trong ra ngoài một lần, thỉnh thoảng trong mắt tỏa ra ánh lửa khó hiểu, nhìn thấy khiến trong lòng cô sợ hãi.

Sau khi tan việc chiều hôm nay, Đường Tổ Khanh cũng không về thẳng nhà, mà vội vàng đi ứng phó một bữa tiệc, chuyện là lúc đi làm buổi trưa hôm nay, Thị Trưởng tự mình đến phòng làm việc của cô nói cho cô biết cục trưởng cục tài chính của Thành phố S mời hai người ăn cơm, Đường Tổ Khanh luôn luôn không thích những bữa tiệc xã giao thể này, bởi vì thật sự không được tự nhiên đối với một đám người nhà nước, hơn nữa uống rượu chiếm đa số, cần bàn một bữa cơm lại không thể no bụng.

Nhưng người hẹn bọn họ hôm nay là cục trưởng cục tài chính, cô có chút do dự rồi, tòa nhà của tòa thị chính vẫn còn đang thi công, hạng mục ngân sách phải được cục trưởng cục tài chính tự mình ký văn kiện mới có thể triển khai xuống, nếu như cô không đến lại là lãng phí phương bới móc, đến lúc đó ngân sách không đúng hạn, áp chế khắp nơi, vậy vô cùng không có lợi đối với việc thi công.

Trải qua suy nghĩ thì Đường Tổ Khanh đồng ý, nếu như đến lúc đó không thích nơi đó, có thể tìm lý do rời đi trước, khi thời gian tới lúc tan việc, Đường Tổ Khanh vừa mới đi ra cửa phòng làm việc vừa lúc nhìn thấy Thị trưởng Âu Dương Khiêm cũng đang chuẩn bị, hai người cười nhạt mà gật gù đầu, cùng nhau xuống lầu đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, mở cửa xe, cho xe con đi tới cùng một chỗ.

Đi theo Âu Dương Khiêm lòng vòng dạo quanh lại đi đến giữa đoạn đường Hoa Sơn yên tĩnh, nơi này là chỗ các ông cụ thường tản bộ, cách nội thành rất xa, tới Thành phố S lâu như vậy nhưng cô vẫn chưa từng tới con đường này, chỉ nhìn thấy chỗ này tồn tại trên bản đồ, hai bên đường xi-măng rộng rãi trồng đủ loại ngô đồng tiêu chuẩn, lái xe con ở trên con đường này, Đường Tổ Khanh suy đoán chỗ hẹn sắp đến có thể là nhà hàng tiêu chuẩn, xe con của Âu Dương Khiêm chậm rãi dừng bên ngoài một nhà hàng cổ kính ở phía cuối đường Hoa Sơn.

Đi theo Âu Dương Khiêm vào nhà hàng cổ kính này, đập mắt gỗ đàn màu đỏ vang lên thùng thùng, trưng bày sứ thanh hoa, ghế dây mây cổ xưa, thấp sáng ngọn đèn dầu màu vàng sáng làm cho người ta hoảng hốt trong nháy mắt, khiến Đường Tổ Khanh cho là đi tới thị trấn cổ cách rất xa, mỗi một góc nhà hàng cũng được bố trí tỉ mỉ, hiện lên tao nhã và cao quý.

Đi theo Âu Dương Khiêm đi tới trước cửa một gian phòng bao được đặt tên là Mặc Ngâm Hương, gõ cửa, nghe giọng nói đàn ông trung niên ở bên trong, Âu Dương Khiêm đi vào đó trước, Đường Tổ Khanh theo sát ở phía sau.

Đi vào trong, cô lập tức có chút tròn mắt, không phải nói cục trưởng cục tài chính hẹn hai người bọn họ ăn cơm không? Sao trong phòng có nhiều người như vậy, Đường Tổ Khanh cười nhạt đi theo phía sau Âu Dương Khiêm chào hỏi mọi người, quét mắt nhìn đám người một vòng, phát hiện ít nhiều gì cũng có mười mấy người đang ngồi, hơn nữa đều là một số nhân vật quan trọng ở Thành phố S.

Giống như cô biết cục trưởng cục tài chính đang nói cười riu rít nói chuyện cùng Âu Dương Khiêm, thư ký thị ủy, Lạc Mộ Thiên cũng ở hàng ngũ được mời, trong đó còn có nhân vật trung tâm kinh tế của Thành phố S nhìn tương đối quen mắt, Tề Ngạo Vũ chủ tịch tập đoàn Ngạo Thiên, còn dư lại một vài nhân vật đều không thể gọi tên, loáng thoáng mà cảm thấy đã gặp qua ở bữa tiệc nào đấy. Đối với ánh mắt nhìn tới của Lạc Mộ Thiên, hai người gật đầu x chào hỏi lẫn nhau một cái.

Ngay trong nháy mắt cô đang suy nghĩ, cục tài chính cục trưởng đã nhìn sang phía cô, một đôi mắt đen nhánh sáng loáng thoáng hiện lên vẻ tò mò nhìn về cô, thân thiện đưa bàn tay trắng nõn thon dài ra, lớn giọng hét lên: " Phó Thị Trưởng của chúng ta thật sự là nữ anh hùng khó gặp, hân hạnh, hân hạnh!".

"Đầu có, cục trưởng quá khen!" Đường Tổ Khanh cười nhạt bắt tay với anh ta, trong khi anh quan sát cô, cô cũng đang quan sát đối phương, chỉ thấy cục trưởng cục tài chính trước mắt này nhìn qua ước chừng 30 tuổi, mặt chữ điền cương trực công chính, ngũ quan thâm thúy hợp với trông mặt đen nhánh sáng loáng không ngừng, ngoại trừ bộ dáng khôn khéo mấy phần lại có khí thế không hề giận mà uy.

"Tiểu Khanh, không ngại anh gọi em như vậy chứ?" Cục trưởng cục tài chính Mặc Ly tự nhiên thân thiết nói, thấy dáng vẻ đột nhiên thân thiện đó thế nào cũng làm cho Đường Tổ Khanh cảm thấy mình giống như bạn tốt quen biết hơn mười năm của anh ta.

"Tùy ý cục trưởng, tên chỉ là một danh hiệu mà thôi." Đường Tổ Khanh cười nhạt mà nói.

"Được, được, vậy Tiểu Khanh cũng đừng gọi cục trưởng, cục trưởng, gọi thẳng tên tuổi của anh, thân thiết như vậy một chút." Mặc Ly cười híp mắt nói, trong mắt lóe lên tình cảm nào đó, nắm tay của cô chốc lát liền thân sĩ buông ra.

Ngay lúc hai người bọn họ chào hỏi, một số người ngồi ở trên bàn ăn trực tiếp nổi lên tính trêu đùa, cười hi hi trêu ghẹo nói: "Lão Mặc, cậu đừng nhìn thấy mỹ nữ liền nhìn chằm chằm, giới thiệu giúp làm quen một chút đi." .

Nghe vậy, trông mặt đen nhánh của Mặc Ly nhìn Đường Tổ Khanh một cái, thấy cô vẫn nở nụ cười nhạt, cũng không có chỗ nào lúng túng, lúc này mới khẽ yên tâm, cười mắng: "Em đừng để ý, bọn họ luôn nói chuyện như vậy." .

"Thẳng thắn." Đường Tổ Khanh cười nói một chút.

"Lão Mặc, anh sẽ không thật sự nhìn thấy mỹ nữ liền dấu riêng cho mình không để cho chúng ta nhìn một chút chứ?" Bàn ăn bên kia tiếp tục cười ha hả nói.

Trong lòng Mặc Ly khẽ tức giận, đám người này cũng không nhìn trường hợp liên loạn ồn ào trêu đùa lung tung, không nhìn thấy Phó Thị Trường người ta một mình ở chỗ này, trước tiên đừng nói chức vụ người ta cao bao nhiêu, chỉ một nói khí chất trên người cũng đủ để cho người không đành lòng cho cô chịu uất ức.

Trong lòng Mặc Ly không vui, nhưng trên miệng lại cười mắng: "Đám người này thật là trà ngon cũng ngần không được miệng của bọn họ, Tiểu Khanh, anh giới thiệu mấy người cho em làm quen một chút, nói không chừng về sau có một chút trợ giúp đối với sự nghiệp của em", dứt lời sau đó thân thiết trực tiếp lôi kéo cánh tay của cô đi về phía bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Đoạn mở đầu ăn khô lau sạch

Nhìn Đường Tổ Khanh đột nhiên xoay người, ánh mắt mơ màng lại đang nhìn mình, trong lòng của Mặc Ly cảm thấy vô cùng mềm mại, trên người cô gái nhỏ này vốn có một cỗ khí chất đặc biệt, vào lúc này ánh mắt đang say của cô cực kỳ mê ly, làm cho người ta không nhìn được muốn ôm vào trong ngực che chở thật tốt, vừa nghĩ tới vẻ mặt dịu dàng khi cô gái nhỏ gọi điện thoại vừa rồi, Mặc Ly không chế không được mình, giống như người chồng ghen tị, chưa xót mà hỏi: "Vừa rồi em gọi điện thoại cho ai vậy?"

Nghe anh ta nói, Đường Tổ Khanh đã có chút say không suy nghĩ nguyên nhân nhiều, cúi đầu lên tiếng nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi tôi gọi điện thoại cho chồng tôi, nói anh ấy không cần chờ tôi về ăn cơm."

Nghe được chính miệng cô nói ra cho gọi điện thoại chồng cô, liên tưởng đến tin tức về cô gần đây, kết hợp vẻ mặt hạnh phúc mới vừa rồi của cô, trong lòng Mặc Ly tỏa ra chua xót nồng đậm, đây là tâm tình anh ta chưa từng có, nhìn cô gái nhỏ hơi say, trong lòng Mặc Ly không thể kiềm chế muốn ôm cô thật chặt, động lòng như hành động, cánh tay dùng sức một chút, sẽ kéo cô gái nhỏ vào trong ngực của mình.

Ngay vào lúc này, một cánh tay mạnh mẽ mà có lực bắt được cánh tay Đường Tổ Khanh, ép cô xoay người một cái, tiếp theo mê mê mang mang nhào vào trong ngực người tới, thời điểm người được hơi thở phải nam không thể quen thuộc hơn nữa, cô yên lặng ngây ngô đứng im.

Mất thấy người đẹp sắp ở trong lòng mình đột nhiên bị người tới đoạt đi, Mặc Ly lớn như vậy lần đầu tiên lộ cái kinh ra ngoài, tức giận nói: "Buông cô ấy ra!"

Sở Chiến ôm chặt cô gái nhỏ mơ hồ trong ngực, giống như dụ dỗ trẻ con ngủ, bàn tay rộng mở dịu dàng vỗ sau lưng của cô gái nhỏ, đôi mắt sắc bén đen nhánh như đầm sâu, nhìn về phía người đàn ông nhớ thương cô gái nhỏ ở trước mắt, khóe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, rất tốt, vậy mà lá gan lớn như vậy, lần này Sở Chiến nổi giận, ngược lại cười khẩy nói: "Tại sao muốn tôi thả vợ mình ra, nếu như bây giờ vị tiên sinh này tìm phụ nữ để ôm ấp, làm phiền anh về nhà ôm vợ của mình, nếu không lấy được vợ, làm phiền anh đi về phía Tây năm km, quẹo trái, tôi nghĩ phụ nữ trong hẻm nhỏ đó cực kỳ sẵn lòng cho anh ôm." .

Vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đi ngang qua thì nghe được lời nói của Sở Chiến, lập tức hít vào một hơi, mắt mang theo khinh bỉ nhìn về Mặc Ly, đi về phía Tây đi năm km quẹo trái, cái hẻm nhỏ không phải chính là khu đèn đỏ sao, cái gọi là khu đèn đỏ chính là loại địa phương bán sắc, chỗ đó đều là

người không đứng đắn, không ngờ nhìn người không thể nhìn bề ngoài, đáng về người đàn ông ở trước mắt lịch sự như vậy, trên người có khí chất như vậy thể mà muốn yêu cầu phụ nữ ở chỗ khu đèn đỏ đó. Giống như nhìn thấy sự vật kinh khủng, sau khi ném một ánh mắt khinh bỉ về phía Mặc Ly, nhân viên phục vụ bước nhanh chạy ra ngoài.

Giờ phút này Mặc Ly đã tức giận đến mức thở không ra hơi, thứ nhất, anh mới vừa ghen với người đàn ông này thì chẳng biết tại sao nhân vật chính lại xuất hiện, thứ hai, miệng người đàn ông này cực kỳ độc, anh có tiền có quyền muốn có người phụ nữ cần gì phải đi khu đèn đỏ kia, chỉ cần anh vừa đứng ở chỗ này, hàng loạt phụ nữ đã nhào tới, nhưng mà anh chỉ xem trọng cô gái nhỏ trước mắt mà thôi.

Nhìn cô gái nhỏ kể từ sau khi nhào vào trong ngực của người đàn ông thì giống như con mèo ý lại, cọ xát ở trên người của anh ta, sau đó yên lặng bất động. Mặc Ly lập tức vô cùng chua xót, lớn tiếng nói: "Chồng thì thế nào? Chồng mà có thể không chế tự do, cuộc sống của cô ấy sao? Chồng mà có thể tùy ý theo dõi cô ấy sao? Cô ấy lớn như vậy, dĩ nhiên có khả năng tự suy nghĩ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tôi nghĩ có lẽ người chồng như anh không cần tới quản mọi thứ đâu".

"Ai tới quản vợ tôi? Vợ tôi có năng lực suy nghĩ, sợ là sợ người đàn ông có lòng dạ xấu xa sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu, đến lúc đó vẫn là vợ tôi bị thiệt thòi." Sở Chiến có ý châm chọc nói, bước kế tiếp chuyển một lời nói: "Huống hồ hiện tại vợ tôi muốn về nhà với tôi, có phải hay không, bảo bối, chúng ta về nhà có được hay không?"

Sở Chiến mở miệng một tiếng vợ, chọc cho trong lòng Mặc Ly thiếu chút nữa hộc máu, cách xưng hô này làm cho anh ta vô cùng khó chịu, lúc Mặc Ly đang khó chịu vẫn mặt tràn đầy mong đợi nhìn về Đường Tổ Khanh, hi vọng cô nói không muốn, nói không biết người đàn ông ở trước mắt, nhất thời dụ dỗ nói: "Tiểu Khanh, trước tiên không phải đi về có được hay không? Chờ một lát anh dẫn em tới một chỗ, rất đẹp".

Đường Tổ Khanh say rượu nhào vào trong ngực Sở Chiến cảm thấy trên người người đàn ông lay động, bị người quấy rối mộng đẹp, nhất thời vô cùng không vui, bắt lấy chân đau trong lời nói của anh nói: "Tôi không gọi bảo bối, không phải gọi tôi, không đi theo anh".

Đường Tổ Khanh đã say tiếp tục ngủ, trong lòng cô không nghe thấy xưng hô quen thuộc đó, tính cảnh giác của cô vẫn còn, trong đầu cô chỉ nhớ rõ người chồng trên danh nghĩa của cô thích nhất gọi cô là bảo bối rồi, hơn nữa giọng nói luôn rất dịu dàng cưng chiều.

Sở Chiến há hê khoe miệng không tự chủ kéo ra ở dưới con mắt của Mặc Ly, nhất thời dịu dàng dụ dỗ nói: "Bảo bối, đừng làm rộn! Chúng ta đi về nhà có được hay không?"

Đường Tổ Khanh trong mơ hồ nhẹ nhàng nói: "Gọi như vậy mới đúng rồi, trở về. . . Về nhà, chúng ta về nhà".

Lời này vừa nói ra, Sở Chiến liền nở nụ cười hả hê, sắc mặt Mặc Ly biến thành đen, nhìn người người đàn ông kia dịu dàng ôm cô gái nhỏ mà anh đề ý theo kiểu công chúa đi ra ngoài, Mặc Ly không phục, lần đầu tiên đề ý một người như vậy, đầu chịu nuốt vào uất ức, lớn như vậy nhất thời khiêu khích nói: "Có bản lĩnh thì anh coi chừng Tiểu Khanh mỗi ngày, nếu không tôi sẽ không bỏ qua".

Sau khi dứt lời, Mặc Ly cực kì bức bối xoay người đi vào, anh không có nhìn thấy sau khi nghe lời của anh thì bước chân bóng dáng đàn ông ôm Đường Tổ Khanh khẽ dừng lại, trên người tản ra ý lạnh vô tận.

Lúc trở về Sở Chiến là lái xe con của Đường Tổ Khanh trở về, bởi vì anh không mang tiền trên người, cũng không muốn chờ một lát nữa ngay cả đồ lót cũng để lại cho tài xế taxi, Sở Chiến chạy xe con nhanh như đua xe, bởi vì tức giận đối với người người đàn ông vừa mới khiêu khích kia, cộng thêm cô gái nhỏ vừa vào trong xe thật sự giống như ngửi thấy mùi vị quen thuộc, cũng không quản anh vẫn còn sờ sờ bên cạnh, trong miệng vẫn kêu nóng, tay vịn vịn vàng vàng cời bỏ áo khoác âu phục màu đen, chỉ còn lại một cái đai lưng buộc bên trong.

Kể từ khi Sở Chiến bắt đầu gặp cô thì chưa từng nhìn thấy cô mặc nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, huyết khí nhất thời dâng trào, vẫn buộc mình nghiêm túc lái xe, thấy cả người cô gái nhỏ vẫn nhích tới nhích lui chỗ ngồi, Sở Chiến khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tròng mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô càng phát tối tăm.

Quả nhiên Đường Tổ Khanh đã rất say, nếu như cô hoàn toàn tỉnh táo, nhất định sẽ bị loại tốc độ nhanh như bão tố này dọa sợ đến hồn bay phách tán, hơn nữa sẽ không tự nhiên cởi áo khoác âu phục xuống.

"A Hiên, anh nóng hay không?" Đường Tổ Khanh ngẩng đầu lên, kéo kéo tay áo sơ mi của anh hỏi, cô đã quên mình chưa bao giờ gọi qua tên của đàn ông, vẫn luôn là có lời gì liền nói thẳng, gọi ' này ' hoặc là ' ai ' là chuyện thường ngày.

Sở Chiến ' ừ ' một tiếng, giọng nói khàn khàn không thể tưởng tượng nổi, dịu dàng dụ dỗ nói: "Bảo bối, gọi anh là Chiến."

Nghe vậy, cặp mắt Đường Tổ Khanh mang theo mờ mịt nhìn anh, trong đầu cô không có quan hệ với người nào gọi là Chiến, mắt chớp chớp kéo nhìn cô, ánh mắt mong đợi nhìn anh, không tự chủ gọi một tiếng ' Chiến '.

Cô gọi một chữ ' Chiến ' ra, quả thật đều mất hồn hơn so với bất kỳ thủ đoạn quyến rũ cao siêu của người phụ nữ nào. Làm trong lòng Sở Chiến thật là ngọt ngào, trong lòng suy nghĩ nếu như giờ phút này đầu óc của cô tỉnh táo thì tốt rồi, chỉ có điều cô tỉnh táo thì anh cũng chưa có khả năng hưởng thụ phúc lợi tốt như vậy.

Sở Chiến khẽ quay đầu liếc mắt nhìn cô ngồi ở bên cạnh.

Lúc này Đường Tổ Khanh đã náo đủ, đang tựa vào trên người anh, hai mắt nhắm lại, hô hấp đều đều, thỉnh thoảng gọi lên tên của anh, giọng điệu mang theo mới mẻ, quen thuộc như vậy, gần như khiến Sở Chiến có một loại ảo giác, giống như cô gọi anh như vậy đã nhiều năm, giống như bọn họ yêu nhau nhiều năm, lần đầu tiên Sở Chiến cảm thấy tên mình từ trong miệng của cô gái nhỏ ra ngoài nghe đặc biệt tốt.

Thời điểm về đến cửa nhà, Sở Chiến ôm cô, cô đã say đến mức rất không tỉnh táo, ở cửa nhà, dán lên thân thể của anh giữa đầu cười với anh, đưa tay dò vào túi quần tây của anh, lấy ra cái chìa khóa xe của anh, cô cầm ở trong tay vuốt vuốt một lát, nhìn một chút, cảm thấy không giống chìa khóa phòng, lại đưa tay dò vào túi áo của anh, thả trở lại, trong miệng nhỏ giọng hét lên: "Mở cửa, em muốn mở cửa." .

Vừa lấy vừa để xuống, ngón tay của cô mon trón thân thể của anh cách lớp vải thật mỏng, làm dục vọng của Sở Chiến vốn đã kêu gào lại lên cao thêm mười độ nữa, vội vã lấy cái chìa khóa ra mở cửa, một cước đá văng cửa đi vào, anh dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay ôm cô đi vào trong phòng, không chút lưu tình ném cô nặng nề rơi vào giữa giường. Anh nửa quỳ ở mép giường hai tay chống ở bên người cô, bao cô lại, bá đạo uốn đầu của cô qua rồi nhìn nhau thật sâu cùng với cô.

Nghĩ đến người đàn ông khiêu khích tới nay kia, nghĩ đến gần đây có đàn ông quái lạ liếc mắt đưa tình với cô liên tiếp, nghĩ đến anh cố gắng vận dụng quy tắc yêu đương như vậy cũng không chiếm được toàn bộ chú ý của cô, Sở Chiến thật sự sợ, quy tắc theo đuổi phụ nữ mà bạn tốt đề nghị gần đây thoáng qua ở trong đầu anh, bá vương ngành thương cung ăn khô lau sạch, anh đang suy nghĩ có muốn trực tiếp vận dụng biện pháp này hay không, cột người phụ nữ anh yêu mến vào bên cạnh mình.

Khi nhìn thấy bộ dạng môi cô sưng nhẹ ướt át ở dưới tác dụng rượu còn, trong mắt Sở Chiến thoáng qua ánh sáng chiếm đoạt, cả người liền ép xuống.

Hôn sâu mang theo triền miên.

Đường Tô Khanh ngẩng đầu lên, thở hồng hển, đám lưng của anh, hơi thở của cô lạnh lạnh không giống ngày thường, mang theo yếu ớt oán giận nói: "Thứ gì, nặng nề. . . . ."

Anh cắn môi của cô cười đến giảo hoạt: ". . . . . Ăn ngon lắm, cho bảo bồi ăn có được hay không?"

Cô phát ra một tiếng ‘ umh. . . . . ’ không rõ hàm nghĩa theo bản năng, mơ mơ màng màng nói: "Muốn ăn, rất muốn." , ở trong trí nhớ của Đường Tô Khanh, cô vẫn còn ở bữa tiệc, vẫn luôn uống rượu, tự nhiên vô cùng đối, lần này nghe được giọng nói quen thuộc dụ dỗ, cộng thêm thời gian này dường như có tình cảm đặc biệt đối với người đàn ông này, cô liền nói lời trong lòng ra theo bản năng, vừa nghe có đồ ăn ngon, nhất thời như một đứa con nít, lùi tới lùi lui ở trên giường, nhắm mắt lại tìm kiếm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Cô bá vương ngành thương cung đối với anh?

Sở Chiến cố ý khi dễ cô, thừa dịp lúc cô say rượu, không cho cô suy tính bất kỳ đường sống gì, thấy cô mơ mơ màng màng tìm ăn đồ, tìm đến nóng nảy, không thể khống chế dao động nhẹ nhàng ở trong mắt to đen nhánh, vẻ mặt uất ức hạ miệng của mình tiến tới trước mặt cô.

Giọng nói hấp dẫn mang theo tư vị dụ dỗ: "Bảo bồi, tối đây ăn ngon, em nếm thử một chút."

Đường Tô Khanh trừng mắt nhìn, nhìn thấy trước mắt bày ra một khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc, cô giống như bị mê hoặc trong đó, nhìn môi đỏ mọng khêu gợi này, cô từ từ xuất hiện ảo giác, cho rằng đó là thạch hoa quả khoai khẩu, nhất thời chậm rãi cúi xuống, nhẹ nhàng hít một hơi về phía môi khêu gợi này.

Cảm giác như thế quá mức kích thích, Sở Chiến vẫn luôn thuộc loại vị trí chủ động đột nhiên để cho cô gái nhỏ ngậm đôi môi hút một chút, nhất thời thờ hốc vì kinh ngạc, đôi mắt nhìn cô càng thâm trầm.

Lúc này Đường Tô Khanh đã say lúc lắc như một đứa con nít, cảm thấy tiếng thở dốc vì kinh ngạc kia cũng rất mới lạ, cho nên mạnh mẽ lật người, cả người nằm ở trên người anh, cúi đầu ngậm bờ môi khêu gợi của anh lần nữa, không ngừng ma sát, ngẩng đầu lên đưa tay sờ sờ mặt của anh, trong miệng mơ hồ lầm bầm: "Sao thạch hoa quả tròn như vậy, lớn như vậy?"

Sở Chiến nhất thời dờ khóc dờ cười, mặc cho cô gái nhỏ tác quái ở bên trên thân mình như đứa bé, đôi mắt đen như đầm sâu nhìn gương mặt xinh đẹp này này, không kiềm hãm được dụ dỗ: "Vậy bảo bồi có muốn ăn hay không? Nếu không ăn liền lấy nó đi."

Mắt Đường Tô Khanh say lờ lờ vừa nghe muốn lấy thức ăn của mình đi, nhất thời không muốn, cả người như bạch tuộc, ôm lấy người đàn ông thật chặt, bộ dáng như vậy thật giống như ôm thạch hoa quả chính là lấy thức ăn ngon của cô, không vui hét lên: "Em đây. . . . . Nắc. . . . . Thạch hoa quả, muốn ăn, em. . . . . Nắc. . . . . Muốn ăn."

"Được, được, cho bảo bồi ăn." Sở Chiến toan tính nói, nhìn người phụ nữ vui mừng, anh tiếp tục dụ dỗ từng bước từng bước một: "Bảo bồi biết phải ăn thế nào sao?"

Đường Tô Khanh nghe vậy nâng con người ngập nước lên nghi ngờ nhìn anh, hoang mang lắc đầu một cái.

Sở Chiến cười, cười đến mức giảo hoạt khác thường, một cái tay vuốt ve lưng bóng bóng, mảnh của cô, một cái tay khác dặt tay của cô thả vào trên

quần áo mình, tay cầm tay dạy cô cởi quần áo cho anh, giọng nói động tình khàn khàn mang theo dịu dàng mà nói: "Phải như vậy."

Tay Đường Tổ Khanh vươn ra cởi áo khoác xuống cho anh, Đường Tổ Khanh say khướt theo bản năng cảm thấy chơi thật khá, gạt anh ra cầm tay của mình, mình bắt đầu cởi quần áo của anh, vội vàng hét lên: "Em biết rõ, nác. . . . . Em biết rõ." .

Sở Chiến mở cò trong bụng rồi, nghĩ thầm bảo bối nhà anh say thật sự vẫn đáng yêu nhất, chỉ có điều bộ dáng cô say rượu này ngàn vạn lần không thể lộ ra ở trước mặt người khác, dĩ nhiên ở trước mặt của anh thì vô cùng tốt.

Hai cái tay Đường Tổ Khanh sờ tới sờ lui ở trên thân người đàn ông cũng không tìm được chỗ cởi ông tay áo, nhất thời cực kỳ tức giận mạnh mẽ xé ra, cả đồng quần áo cứ như vậy bị cô xé rách.

Nhìn cô gái nhỏ rất tò mò nhìn chăm chú lồng ngực của anh, lần này Sở Chiến không nhịn được, êm ái dụ dỗ: "Bảo bối không muốn ăn sao? Thạch hoa quả ăn thật ngon." .

Đường Tổ Khanh nhìn anh một chút, không rõ chân tướng, gật đầu theo bản năng, Sở Chiến cầm tay của cô đi tới lưng quần của mình lên, ý bảo cô tiếp tục như vừa rồi, hiện tại Đường Tổ Khanh chỉ cảm thấy thứ gì cũng mới mẻ chơi thật khá, lập tức xé rách quần thường của anh.

Nhìn động tác cô gái nhỏ khiêu khích không trôi chảy, Sở Chiến chịu đựng không nổi loại kích thích này, mạnh mẽ xoay người, vốn là tình cảnh nữ trên nam dưới lập tức biến thành nam trên nữ dưới, một cánh tay anh chống lên ở bên người của cô, chống đỡ lấy một chút sức nặng, để tránh đè hư cô.

Tay của anh không có ý tốt đi thăm dò xuống dưới, hải lòng nghe hơi thở của cô càng ngày càng loạn, động tác của anh chậm lại, quỵn rũ cô nói: ". . . . . Bảo bối, muốn ăn thì phải tự mình động thủ, nếu không cũng không cho bảo bối ăn."

"Ừm. . . . ."

Cô ngẩng đầu lên tới nhìn anh, suy nghĩ từng chút từng chút, cũng không trả lời cũng không né tránh. Giương mắt nhìn thấy ánh mắt của anh càng ngày càng thâm trầm, Đường Tổ Khanh yếu ớt nói: "Động thủ. . . . ."

Sở Chiến không kịp đợi, một tay cầm cằm của cô lên, ép buộc cô há miệng, sau đó đầu lưỡi tiến vào, tiến quân thần tốc, cắn cô không còn kịp rút đầu lưỡi đi nữa, ngậm nó vào trong miệng, xoay tròn bú. Sau đó anh chợt nắm hai tay của cô về phía trước, giữ chặt tay của cô ở phía trên, một động tác, khiến cho cảnh sắc bộ ngực của cô hiện ra trước mắt anh, dùng sức xé một cái, đai lưng lập tức rơi xuống, anh cúi đầu, môi lưỡi phủ lên, cũng không để lại một chút đường sống.

Sở Chiến đè cô, môi nóng rực mãnh liệt chiếm lấy cô. Rốt cuộc có thể bỏ ra tất cả lệnh cấm và cô kỵ, anh hôn cuồng dã mà tùy ý, dường như muốn thả nhiệt tình và dục vọng để dành đã lâu ra ngoài, không kiềm gì.

Đường Tổ Khanh bị hôn đến khó thở, choáng váng thất điên bát đảo, cảm thấy sức nặng trên người, đôi tay cô không tự chủ được chống đỡ đến bộ ngực anh đứng dậy , lại nhận được trừng phạt tính hôn sâu hơn. . . . .

Rốt cuộc, anh bỏ qua môi của cô, cô lại cũng không buông lỏng, bởi vì anh ngược lại bắt đầu công chiếm trận địa khác, vành tai, cần cổ, xương quai xanh, một đường đi xuống nữa, bú, gặm nuốt, chiếm đoạt.

Tung bay, rơi xuống, nâng bay lên, thoải mái, đau đớn khó nhịn và khoái cảm khó nhịn, đây là Đường Tổ Khanh đang bốc cháy cảm nhận trong mơ mơ màng màng.

Một đêm này Đường Tổ Khanh ngủ không được ngon giấc.

Trên người luôn có người nặng nề đè ép cô, mạnh mẽ nắm từng cái bộ phận thân thể cô trong tay, cuối cùng sau khi cô một lần lại một lần thờ dục cầu xin tha thứ, mang theo tính xâm lược rõ ràng như vậy, giống như muốn xỏ xuyên qua mỗi một góc trong thân thể cô mới bằng lòng bỏ qua.

Anh gọi cô tên, một lần một lần, anh gọi cô bảo bối, sau đó môi mỏng hôn xuống, triền miên, kích động lòng người.

Môi và lưỡi đều có linh hồn của mình, gặp phải đồng loại, hết sức căng thẳng, dây dưa trùng điệp, sẽ dần dần không nỡ dừng lại.

Hemingway nói qua, thời điểm khi bạn và một người bạn yêu ân ái, sẽ nhìn thấy chân trời đang chuyển động.

Đường Tổ Khanh ngẩng đầu lên, cả người không tìm được điểm chống đỡ, mù mờ ngỡ ngàng mở mắt nhìn sang, nhìn thấy bất kỳ vật gì đều mang màu vàng quay vòng bên cạnh, không thấy rõ nhìn không chân thật.

Chỉ nhìn thấy một hình dáng bóng người mơ hồ, mê hoặc như vậy, thật sự giống như đắm chìm trong một tầng nước, cô nghe luôn có tiếng gọi tên của cô từng lần một, giọng nói dịu dàng và lại đầy ý nghĩa, làm cho người rơi xuống nhiều lần, không để cho cô tự cam tâm tình nguyện liền tiến vào. Vì vậy Đường Tổ Khanh lại thật sự cảm thấy, giống như toàn bộ đường chân trời đều chậm rãi chuyển động ở trước mắt.

Cô giờ tay lên ôm cổ của anh, nghẹn ngào gọi lên một cái tên: "Chiến. . . . ."

Đây giống như một ngòi nổ, người đàn ông đáp lời một tiếng lại một tiếng. Kích tình kéo dài đến nửa đêm hơn ba giờ đồng hồ, người đàn ông mới ôm lấy cô chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, Đường Tô Khanh ngủ say, cảm giác có một vật ấm áp cuốn lấy mình, nghĩ tới gần phải đi làm rồi, mở ra cặp mắt mơ màng, cảm thấy đồ đặc cuốn lấy sau lưng của mình rất lạ, nhiệt độ quen thuộc, nhẵn bóng hơn so với trước kia, cô quay đầu một cái, khuôn mặt anh tuần quen thuộc phóng đại xuất hiện ở trước mặt.

Cô hơi hơi di chuyển khiến người đàn ông trong giấc mộng ôm thật chặt lấy cô lần nữa, một động tác này của người đàn ông, khiến Đường Tô Khanh loáng thoáng đã hiểu ra cái gì trong nháy mắt, kéo chân ngó vào trong nhìn lên, quả nhiên trên người cô không có mặc một bộ quần áo, hít vào một hơi, Đường Tô Khanh chuyển động thân thể của mình, nhất thời cảm giác toàn thân giống như là bị tháo xương, đau nhức lợi hại, bàn tay to của người đàn ông gác lại ở bụng của cô, bá đạo không buông ra.

Cảm thấy động tác của Đường Tô Khanh, mặc dù tối hôm qua Sở Chiến vận động đến quá nửa đêm, nhưng anh lập tức nghĩ đến sáng sớm hôm nay còn có một trận chiến vô cùng trọng yếu muốn đánh, mở cặp mắt mờ mịt ra một cái, chậm rãi ngồi dậy, bởi vì động tác của anh mà chân từ từ rơi xuống, lộ ra lồng ngực khêu gợi.

Sở Chiến không để ý trên người mình có mảnh vải che thân hay không, muốn đào cô gái nhỏ ra rồi ôm cô vào trong phòng tắm đi ngâm nước ấm, ai ngờ Đường Tô Khanh ở trong chăn không ra ngoài giống như đã điểu, kéo thế nào cũng không kéo ra được, anh dịu dàng dụ dỗ nói: "Bảo bối, rất đau sao? Ngoan, trước tiên đi tắm một cái sẽ không khó chịu."

"Không đi, ai cho anh. . . ." Đường Tô Khanh chôn mặt ở trong chăn ấp úng nói gì đó.

Nhưng lỗi tại Sở Chiến sắc bén có thể nghe lời nói của cô gái nhỏ, liền giả vờ uất ức nói: "Bảo bối quên mất trò đùa của mình tối hôm qua rồi sao?"

Nghe vậy, Đường Tô Khanh nghĩ thầm liên quan gì tới cô, cô mới phải thua thiệt nhất có được hay không, hiện tại toàn thân cao thấp đau chết.

"Bảo bối say, coi anh như thạch hoa quả, kéo quần áo của anh ra, lại ăn lại cắn, nhìn này, nơi này, nơi này của anh, còn có nơi này đều là bị bảo bối kéo tới, đều đau." Sở Chiến mạnh mẽ kéo cô gái nhỏ ra, buộc cô nhìn về phía vết bầm rõ ràng trên người mình, kẻ ác cáo trạng trước, về mặt đó muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức.

Nhìn cánh tay và sau lưng anh xanh xanh tím tím, vốn là còn để ý Đường Tô Khanh lập tức trợn tròn mắt, trong lòng nghi ngờ thầm nghĩ chẳng lẽ cô bá vương ngành thượng cung với người đàn ông trước mắt rồi hả ? Nếu không sao trên người anh bầm tím nhiều như vậy?

"Khụ khụ. . . . . Đây là em làm?" Đường Tô Khanh vẫn là chưa tin mà hỏi.

"Dĩ nhiên, đều là bảo bối làm, nói dối bụng, muốn ăn thạch hoa quả, liền. . . ." Sở Chiến uất ức nói, phía sau này có không gian vô cùng lớn để người tưởng tượng, Sở Chiến không hồ là Sở Chiến, đen tối đến mức độ như vậy, quả nhiên chỉ có anh mới biết làm, bầm tím trên người của anh đích thực là do Đường Tô Khanh bắt, nhưng bởi vì anh trêu chọc cô thật lợi hại, cộng thêm lần đầu tiên cô trải qua tình huống này, cho nên ở mấy lần sáng khoái và đau đớn hạ mới cáo xé phía sau lưng và cánh tay của anh.

Chuyện cưỡng ép thực sự đặt ở trước mắt như vậy, trong lòng Đường Tô Khanh không thể không tin cô có thể say rượu nhìn người đàn ông trước mắt ngon miệng, rồi bá vương ngành thượng cung đối với người ta, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác áy náy.

Đường Tô Khanh nhìn vết thương trên thân người đàn ông, trong đầu nghĩ tới một chút hình ảnh, nhất thời vô cùng thẹn thùng, mím môi không biết như thế nào cho phải, chẳng lẽ nói tối hôm qua thật xin lỗi, nhưng dường như cô cũng ăn thua thiệt rất lớn, mà ánh mắt người đàn ông lại vô cùng vô tội.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra một câu nói thích hợp.

Giống như nhìn thấu tâm tư của cô gái nhỏ, Sở Chiến nói thật nhỏ: "Bảo bối, em cần phải phụ trách đối với anh."

Đường Tô Khanh liền bực bội, cô cũng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới một đáng mày râu lại nói ra lời này, cô không bảo anh phụ trách coi như còn tốt chứ rồi, đợi chút, hiện tại vấn đề không phải người nào chịu trách nhiệm phương diện trên có được không?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tình cảm dịu dàng, sóng gió ở phòng tắm

Nhìn ánh mắt người đàn ông ai oán trước mắt, Đường Tô Khanh thật bất hạnh sinh ra cảm giác tội ác, cảm thấy chính cô đối với người đàn ông đột nhiên thay đổi, một chút tàn nhẫn khác thường đang nổi lên, rốt cuộc tối hôm qua thừa dịp sau khi uống rượu say, giờ trò ăn khô lau sạch đối với người ta rồi.

Nhìn vết thương ở cánh tay và sau lưng của người đàn ông có thể nghĩ tình trạng tối hôm qua kịch liệt đến cỡ nào, nghĩ đến hình ảnh không thích hợp với trẻ em, gương mặt Đường Tô Khanh hồng hồng, vấn đề hiện tại không phải là ai nên phụ trách chuyện này mà là vấn đề hiện tại cô muốn đi làm, Đường Tô Khanh kéo chân đến trên người của mình, mặc kệ người đàn ông lộ ra toàn bộ bởi vì động tác của cô, vội vàng vàng xuống đất chuẩn bị vào phòng tắm để tắm, sau đó đi làm, nhưng cô đánh giá thấp di chứng của vận động kịch liệt sau tối hôm qua, đúng lúc chân cô mới vừa đặt đến trên đất

chuẩn bị đứng dậy, dưới chân đột nhiên đau nhức, trọng tâm không yên, nặng nề thở dốc vì kinh ngạc, cả người xụi lơ xuống.

Ngay lúc cô gần như muốn co quắp trên mặt đất, một cánh tay mạnh mẽ có lực ôm ở hông của cô, lúc này mới ngăn lại số mạng sắp sửa ngã bị thương của cô.

"Buông ra, em... em tự đứng được." Đường Tổ Khanh không được tự nhiên tránh thoát cánh tay của người đàn ông, chỉ cần vừa nghĩ tới cô làm chuyện bá vương ngành thương cung đối với người ta, gương mặt trắng nõn của Đường Tổ Khanh liền không nhìn được đồ bưng một chút, trái tim nhỏ bé không bị khổng chế vẫn lớn tiếng đập thình thịch, trước kia người đàn ông ở trước mắt cũng đã biết hiện tượng kì lạ này, chỉ là không đập lại hại như vậy.

Nhìn cô cật mạnh, Sở Chiến giận cũng không được mà tức cũng không xong, trong lòng tràn đầy đau lòng, ôm lấy cả thân thể của cô ở trong ngực, cực kỳ dính sát dựa vào bả vai của cô, dịu dàng hỏi ở bên tai của cô: "Rất đau sao? Đều tại tôi hôm qua anh. . . . .".

Cảm thấy hơi thở ấm áp sau lưng, còn có nhiệt độ nóng rực cách chặn truyền từ sau lưng đến trên người cô, nhịp tim của Đường Tổ Khanh càng lúc càng nhanh, nghe lời nói của người đàn ông, cô nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh. Tối hôm qua không phải cô bá vương ngành thương cung sao? Vào lúc này toàn thân đau nhức là đáng đời, chuyện này liên quan gì đến anh?

Trong lòng Sở Chiến run lên, thầm than anh đau lòng cho cô gái nhỏ thiếu chút nữa toàn bộ sự thật cũng đều nói ra, đối diện với ánh mắt trái nghi ngờ của cô, Sở Chiến ho nhẹ một tiếng, mắt đen nhánh không thấy đáy, tiếp đó nhẹ nhàng nói ra: "Đều tại tôi hôm qua anh. . . . . Chịu đựng không được hấp dẫn, anh nên ngăn em đứng lúc.".

Nghe vậy khoe miệng Đường Tổ Khanh không nhìn được run lên, trong lòng cô nghĩ tới một đấng mày râu ngăn một người phụ nữ làm ác cũng không làm được, hoặc là sau khi cô say rượu thì có sức mạnh kinh người, hoặc là căn bản người đàn ông này cũng không có ngăn cản, chỉ có điều cho dù đáp án là cái gì, bây giờ chuyện cũng đã xảy ra.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ ở cõi thần tiên, tính bá đạo của anh lập tức bắt mắt, có tư tưởng xấu xí quần áo của cô, hải lòng nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngừng lại không biết xử lí của người phụ nữ, vui vẻ ôm cô đi vào phòng tắm, cười híp mắt nói: "Tối hôm qua toàn thân cao thấp của em có nơi nào mà anh không nhìn thấy, chẳng những thấy hết, em còn cầm lấy tay anh sờ soạng một lần.".

Nhìn nét mặt cô hận không thể gấp trở ngại, trong lòng Sở Chiến cười lật trời, thật ra thì cô gái nhỏ say trừ vẫn thuần túy tìm ăn ở ngoài, căn bản là thuần khiết như một đứa con nít, nếu không phải là anh vẫn hướng dẫn cô, đoán chừng đến bây giờ anh cũng còn chưa ăn thịt rồi, Sở Chiến nghĩ đến biện pháp theo đuổi phụ nữ trong quá khứ của mình, thật sự là không có một cách nào hữu hiệu hơn trực tiếp tới đây ngã, rốt cuộc lũ anh em này cũng đưa ra được một chủ ý tốt.

Nghe vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh kêu thảm, chẳng lẽ sau khi cô say rượu chính là một sắc nữ trần truồng? Nhưng bình thường cô đều là người trí thức vô cùng đứng đắn, không phải một hủ nữ, hay là trong lòng mỗi người đều có một ác ma? Đường Tổ Khanh nghi ngờ thầm nghĩ trong lòng.

Thả cô gái nhỏ vào trong bồn tắm, mở nước tắm ấm áp, Sở Chiến bước vào bồn tắm chuẩn bị hưởng thụ một chút phúc lợi đặc biệt của mình, nhưng cô gái nhỏ đã ngượng ngừng không dứt dùng sức đẩy anh ra ngoài, mắt nhắm loạn xung quanh nhưng không nhìn anh, trong miệng trực tiếp hét lên: "Nhanh đi ra, em muốn tắm!".

"Anh cũng muốn tắm, cùng nhau tắm đi, như vậy vừa tiết kiệm nước vừa tiết kiệm điện." Sở Chiến có bộ mặt nghiêm trang nói chuyện lưu manh vô lại này, cô càng phải đẩy anh đi ra ngoài, anh càng phải vào bồn tắm, trong lúc hai người đẩy đẩy kéo kéo như vậy, nước trong bồn tắm đã đầy.

Đường Tổ Khanh ngồi ở trong bồn tắm cả người ẩn nấp ở trong nước, không dám làm động tác đứng dậy, chỉ có thể la hét làm cho người đàn ông đi ra ngoài, ai ngờ da mặt của người đàn ông này không phải dây bình thường, hay là anh nghiện hành động bá vương ngành thương cung của cô tối hôm qua rồi hả?

"Đi ra nhanh lên, bụng của em đói rồi." Đường Tổ Khanh hét lên, mạnh bạo không được, cô dứt khoát dùng mềm.

Biện pháp này quả nhiên hữu hiệu, người đàn ông vừa nghe, trong đôi mắt đen nhánh dường như toát ra vẻ đau lòng, sau, ở trong ánh mắt không rõ chân tướng của cô, ngồi xổm người xuống, bàn tay thật to đang cầm đầu nhỏ của cô, giống như đang cầm toàn bộ vật báu trên thế giới, ở dưới ánh mắt mê hoặc của cô, bờ môi kêu gọi trực tiếp đè lên môi của cô.

Sau khi anh dịu dàng hút hai bên môi anh đào của cô, liền vội vàng chui vào trong miệng của cô, ôm lấy đầu lưỡi của cô, cùng dây dưa qua lại với cô, động tác dịu dàng kích thích. Giờ khắc này Đường Tổ Khanh cảm giác mình là người yêu dấu nhất của người đàn ông trước mắt, thật sự giống như chỉ mong sao những thứ tốt nhất trên toàn thế giới đều được nâng đến trước mặt cô. Một cái nhận thức ngoài ý muốn để cho cô bỏ qua động tác phản kháng, trầm mê thật sâu vào trong cạm bẫy tình cảm dịu dàng của anh, ngửa đầu thừa nhận nụ hôn sâu dịu dàng của anh, khẽ hé môi, nghênh đón đầu lưỡi của anh tiến vào.

Mặc dù lúc trước đã bị người đàn ông hôn nóng bỏng qua rất nhiều lần, nhưng mỗi khi anh hôn cô, thân thể Đường Tổ Khanh cũng sẽ không có cách nào kiềm chế run rẩy nhẹ nhàng, môi lưỡi này, giống như mang theo dòng điện, làm đầu óc cô bị điện giật choáng váng.

Nụ hôn nóng bỏng khiến Đường Tổ Khanh cảm thấy khó thở, cả người không có sức lực xụi lơ ở trên người anh.

"Ừ. . . . ." Một nụ hôn sâu cách thức tiêu chuẩn, triển miên kéo dài hồi lâu, cho đến khi Đường Tổ Khanh rốt cuộc kiên trì không nổi, do khoe miệng tràn ra một tiếng thán nhẹ nhàng, Sở Chiến mới thỏa mãn buông cô ra, ôm cô thật chặt vào trong ngực, giọng nói rất khàn khàn mang theo ý dụ dỗ dụ dỗ: "Em ngoan ngoan tắm, anh đi nấu cơm trước, bảo bồi muốn ăn cái gì?".

Ổn định hô hấp của mình, không chịu nổi thân mật cùng người đàn ông như thế, Đường Tổ Khanh nhỏ giọng mở miệng nói: "Tùy tiện."

Sở Chiến rất không nỡ buông cô gái nhỏ ra, cung chiều sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, dịu dàng nói: "Vậy anh tự quyết định, em tắm nhanh lên một chút, nếu như một mình em không tự tắm được liền lớn tiếng gọi anh."

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh cực kỳ xấu hổ đẩy anh một cái, vừa xấu hổ lại vừa 囧, trong lòng cảm thán da mặt người đàn ông này thật là càng ngày càng dày rồi, thúc giục: "Nhanh nhanh đi ra ngoài."

"Ha ha. . . . ." Tâm tình Sở Chiến vô cùng tốt bỏ qua cô, cười lớn đi ra ngoài, lúc đi khỏi phòng tắm vẫn không quên giúp cô đóng kín cửa, để tránh gió thổi vào, lạnh hư cô luôn.

Đợi đến khi người đàn ông rút cuộc đi ra ngoài, lúc này Đường Tổ Khanh mới khẽ buông lỏng thân thể của mình, nghĩ thâm phá vỡ tầng quan hệ này, về sau hai người nên tự xử như thế nào, bỏ qua đề đặt mà nói, cô không cảm ghét việc thân thiết với anh, thậm chí có chút mong đợi và cảm động.

Nhớ trước kia không biết thấy qua một câu nói như vậy ở trong một quyển sách nào ‘tâm và thân của một người người phụ nữ là liền nhau, mất đi thân, tâm cũng sẽ mất theo’, rút cuộc bây giờ cô lĩnh ngộ ý tứ của những lời này, trước kia cô chưa bao giờ sẽ quan tâm chuyện, nhưng bây giờ phải bỏ ra đại não gân cốt để nghĩ tới.

Có lẽ đem tâm cho anh cũng không phải một chuyện xấu, ý niệm như vậy đột nhiên chợt lóe lên ở trong đầu cô, cô cả kinh lập tức cầm vôi hoa sen lên bắt đầu tắm.

Đường Tổ Khanh quên mất lòng người rất khó khống chế, nó thường thường bị người trộm trong lúc chính mình lơ đãng.

Nước ấm áp từ vôi hoa sen phun ở trên người cô, bởi vì tình trạng kịch liệt tối hôm qua mà lưu lại chấm đỏ trên người, từ từ còi ra bởi vì nước nóng xối vào, khuôn mặt nhỏ nhắn rục rở bị nước chảy qua, khẽ run nhấm mất lại, khỏe mỗi, bất giác nâng lên độ cong.

Không biết qua bao lâu, đợi cô cảm thấy thân thể thoải mái rất nhiều, lúc này cô mới bước ra khỏi bồn tắm, lau thân thể sạch sẽ, Đường Tổ Khanh phát hiện mình nhất thời sơ suất, lại quên mang quần áo sạch vào, nhớ lại hình như người đàn ông đi ra ngoài làm bữa sáng rồi, hẳn là sẽ không có thời gian đi vào, Đường Tổ Khanh nhanh chóng mở cửa ra khỏi phòng tắm.

Một cái chân vừa mới bước khỏi phòng tắm, thân thể liền bị một cỗ sức lực mạnh mẽ kéo ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu, nghênh đón chính là một nụ hôn cuồng nhiệt, sau lưng đánh úp tới vách tường lạnh lẽo, mắt đẹp hơi mờ, chỉ thấy người đàn ông đáng lẽ đang ở phòng bếp, lại đang đeo tạp dề đứng đây, một cái tay cầm cái muôi, một cái tay khác đặt ở ngang hông của cô, trong tròng mắt đen đều là ý cười ranh mãnh hả hê.

"Ừ, anh buông ra á! Làm sao anh có thể đi vào?" Nghĩ đến mình ra ngoài để lấy quần áo, giọng nói của Đường Tổ Khanh mang theo nũng nịu vỗ cánh tay của anh, xấu hổ ra lệnh.

Gặm nuốt cánh môi mềm mại của cô một lát, Sở Chiến mới hài lòng buông ra, hai cánh tay mạnh mẽ chống ở vách tường, giam cầm cô ở giữa chính mình và vách tường, thường thức gương mặt cô lộ ra vẻ nũng nịu trong lúc lơ đãng, lại cúi đầu mổ nụ hôn tiếp theo ở trên môi cô.

"Vợ à, anh tới bảo em đi ăn bữa sáng, nhưng mà bây giờ anh rất đói, có thể no rồi lại nói tiếp hay không?" Trên khuôn mặt anh tuần có ý cười xấu xa, Đường Tổ Khanh nháy mắt, suy nghĩ chốc lát mới lĩnh ngộ ý tứ trong lời nói của người đàn ông, lập tức thẹn thùng giậm chân nói: "Anh, đồ lưu manh, đi ra nhanh, em rất lạnh."

Nghe vậy, Sở Chiến luôn luôn cung chiều vợ như mạng đầu cam lòng lại để cho cô lạnh, nhướng nhướng mày ôm chặt lấy cô, ở bên tai của cô, thổi một loại hơi quyến rũ, giọng nói khàn khan làm cho hai tai cô ửng hồng: "Vợ à, nếu không anh sưởi ấm cho em đi, hiện tại anh cực kì nóng."

"Không đứng đắn, đi ra nhanh." Đường Tổ Khanh giậm chân, hét lên.

Sở Chiến cười khẽ một tiếng, không biến sắc buông cô ra, nở một nụ cười xấu xa, dụ dỗ: "Chờ cho bảo bối ăn no, lại đến đút anh ăn no.", sau đó cười ha ha đi ra khỏi cửa phòng, nghe tiếng cười sảng khoái này, Đường Tổ Khanh rất xác định người đàn ông này là thật lòng vui vẻ, chỉ là không biết tại sao tâm tình anh đột nhiên không tốt như vậy.

Chờ sau khi người đàn ông ra ngoài, Đường Tổ Khanh lo lắng anh lại đột nhiên xuất hiện, vội vội vàng vàng chạy đến trong tủ quần áo tìm áo ngủ bảo thủ của mình mặc vào, nhìn toàn thân cao thấp của mình không có chỗ không ổn mới chậm rãi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Hạnh phúc nhỏ nhàn nhạt

Lo lắng người đàn ông không đứng đắn chạy vào trong phòng lần nữa, Đường Tổ Khanh vội vội vàng vàng mặc vào một bộ âu phục công sở bảo thủ nhất, sau khi mặc quần áo tử tế cả người đã cực kỳ mệt, toàn thân cao thấp đau nhức muốn chết, nghĩ đến chờ một lát còn phải đi làm, Đường Tổ

Khanh không thể không chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Nắng sớm chiếu vào trong phòng, giữa bình yên lộ ra ảm áp nhàn nhạt, người đàn ông cao lớn mặc tạp dề trên người, một cái tay cầm muối xào, một cái tay khác gĩa nắp nồi lên đang bận rộn làm bữa sáng trong phòng bếp, Đường Tổ Khanh nhìn người đàn ông trước mắt nghiêm túc làm bữa sáng cho mình, ngực như bị cái gì nhét đầy, đặc biệt thỏa mãn.

Nghe tiếng vang xột xột xoạt xoạt phía sau, đầu người đàn ông đang nấu cháo dinh dưỡng cũng không quay lại, dịu dàng nói: "Đói bụng sao, bữa ăn sáng cũng sắp được, em tới bàn ăn ngồi trước đi." .

"Oh." Đường Tổ Khanh cúi đầu đáp một tiếng, đi từ từ vào bàn ăn ngồi xuống, nghiêm túc ngắm nhìn bóng lưng của anh đến gần người, trong lòng nghĩ nếu như người đàn ông này vẫn như vậy, có lẽ loại hạnh phúc nhàn nhạt này cũng cực kỳ tốt.

Rốt cuộc người đàn ông tốt bụng, trong tay bưng một nồi cháo đi tới bàn ăn, nhìn thấy tóc cô vẫn còn nước nhỏ giọt, khóe miệng vốn nâng lên lại kéo xuống trong nháy mắt, chân mày đẹp cau lại, trong ánh mắt không rõ chân tướng của cô nhanh chóng buông cháo trong tay, mạnh mẽ bế cô lên đi thẳng về phía phòng ngủ.

Trong nháy mắt bị ôm lấy, trong lòng Đường Tổ Khanh hơi dừng lại, cho là anh muốn làm gì, lập tức phản kháng muốn anh để mình xuống, trong miệng hét lên: "Làm gì, nhanh buông em xuống, em bị muộn giờ làm rồi." .

Cảm thấy cô gái nhỏ lo lắng, Sở Chiến bắt đầu đưa tay kia ôm cô ra vỗ vỗ ở trên mông nhỏ của cô, tức giận nói: "Câm miệng! Ai bảo em không lau khô tóc liền chạy ra ngoài hả? Nếu như cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ? Em động nữa, anh làm em ở chỗ này." .

Dáng vẻ ấy, giọng nói tràn đầy lo lắng và cưng chiều đó, khiến Đường Tổ Khanh không nói nên lời trách mắng, lúc này mới hiểu được thì ra là cô suy nghĩ nhiều, gương mặt trắng nõn vô cùng đỏ trong nháy mắt, ngoan ngoãn ở trong ngực của anh lại không dám lộn xộn, nhất là lời nói cuối cùng của người đàn ông, thật sự như lưu manh, làm cho trong lòng cô nhảy bùm bùm không ngừng.

Hiện tại tất cả ý nghĩ của Sở Chiến đều đặt ở trên tóc của cô, không chú ý tới sự khác thường của cô, coi như chú ý tới cũng sẽ biết là cô xấu hổ.

Sở Chiến ôm cô gái nhỏ trong ngực trở về trong phòng, sau đó như bảo mẫu vội vội vàng vàng tìm máy sấy tóc ở trong ngăn kéo, tỉ mỉ sấy khô tóc cho cô.

Sợi tóc y hệt như tơ lụa chậm rãi rơi xuống theo tay của anh, lòng của Sở Chiến nhu hòa, bên lỗ mũi quanh quẩn mùi thơm của sợi tóc, thật sự giống như giúp cô sấy khô tóc sau đó sửa sang lại tóc là chuyện đã làm ở trong mộng, trong lòng bị hạnh phúc lấp đầy, bàn tay nâng sợi tóc mềm mại trở nên càng phát dịu dàng rồi.

Ánh mắt liếc về phía khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ kia, Sở Chiến nhớ tới hình như cô chưa từng trang điểm, dáng vẻ vẫn luôn trắng nõn không thấy được lỗ chân lông như vậy, da thịt như ngọc, ngũ quan thật sự giống như được điêu khắc, vô cùng hoàn mỹ, sợi tóc thật dài giống như tơ lụa đang chảy qua ngón tay của anh, cho dù trên người mặc gì cũng không thay đổi được sự thật chuyện cô là cô vợ nhỏ của Sở Chiến anh, thật tốt.

Nghe tiếng máy sấy vang lên ơ ơ bên tai, còn có bàn tay người đàn ông này to như vậy thỉnh thoảng xẹt qua vành tai nhỏ của cô, ở trong lòng của Đường Tổ Khanh hơi run rẩy, không thể ngăn cản tinh thần nhộn nhào, tốc độ tim đập tăng lên, đôi mắt đen nhánh nháy nháy mấy cái, khóe miệng không kiềm chế được cong lên, giờ phút này đau nhức bởi vì vận động kịch liệt tới hôm qua mà lưu lại thật sự giống như đột nhiên biến mất, toàn thân tràn đầy hơi thở hạnh phúc.

Cho đến khi gần như mỗi một sợi tóc đều đã xử lý, chải chuốt mềm mại, lúc này Sở Chiến mới buông máy sấy trong tay, cưng chiều sờ sờ đầu của cô gái nhỏ vẫn còn ở trong sóng sờ, cười nói: "Được rồi, không phải em nói đói bụng sao? Nhanh đi bữa ăn sáng." .

Sau khi dứt lời, Sở Chiến vô cùng tự nhiên kéo tay cô gái nhỏ đi về phía bàn ăn.

Trên bàn ăn chỉ bày hai đôi bát đĩa và một nồi lớn, Sở Chiến thu xếp Đường Tổ Khanh ngồi xong sau đó mới săn sóc đi đến mức cháo, cháo dinh dưỡng đơn giản, không có bữa sáng com tây đẹp để kiêu cách, lại đủ để cho cô hạnh phúc nâng khóe miệng lên, nghe mùi cháo thơm nhàn nhạt, khẩu vị Đường Tổ Khanh lớn hơn.

"Ăn nhiều một chút, xem em gầy như vậy, ôm lên đều là xương." Sở Chiến cưng chiều nói, không ngừng chọn thịt trong nồi để vào trong chén của cô.

Nhìn thịt chất đầy trong cháo, nghe người đàn ông nghiêm túc nói, ăn tiện nghi còn dám nói cô không có thịt ôm không thoải mái, Đường Tổ Khanh nghĩ thâm trong lòng, lập tức xấu hổ nói: "Vậy thì đừng ôm nữa."

"Nói bừa! Chồng không ôm vợ vậy muốn đi ôm người nào?"

Sở Chiến cưng chiều vờn tay, cách bàn ăn sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, nhìn miệng nhỏ khê cong lên này, tâm tình của anh tốt gấp bội, trước kia dáng vẻ cô gái nhỏ lúc nào cũng là lãnh nhược băng sương, hiện tại cuối cùng trong lúc vô hình sẽ tung ra chút đáng yêu về phía anh rồi, đây là chuyện tốt, chỉ là dáng vẻ cô làm người ta yêu này cũng đừng để người khác nhìn đi mới tốt.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy trong đôi mắt thâm thúy của người đàn ông này hàm chứa thâm tình, Đường Tổ Khanh cuống quýt cúi đầu xuống, giống như tiểu tử phụ thẹn thùng. Về mặt tự nhiên mờ ám của cô lập tức rước lấy tiếng cười ha ha vui vẻ của người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thơ rút đi, trong một đêm, người phụ nữ thành thực quyến rũ phong tình hơn, giống như một nụ hoa sen nở rộ sau một đêm, mà

tất cả này đều là bởi vì cố gắng tới hôm qua của anh.

Nghĩ đến điểm này, tâm tình Sở Chiến rất tốt uống cháo, trái tim giống như quét mặt, ngọt ngào mà hạnh phúc.

Chờ hai người ăn sáng xong, đã muộn rồi, Đường Tổ Khanh vốn vội vội vàng vàng nhanh chóng chuẩn bị đi làm, nhưng nhìn bộ dáng cô khó chịu đi bộ chậm rì rì, người đàn ông không muốn rồi, vẫn không muốn cho cô ra khỏi nhà, còn gọi điện thoại cho đơn vị cô ở trước mặt cô, lưu loát giúp cô xin nghỉ, lý do là hôm nay thân thể không thoải mái, không tiện đi làm, nói vô ý, nghe có vẻ.

Kể từ sau khi Đường Tổ Khanh vào cương vị rất ít xin nghỉ vắng mặt hoặc là bị trễ, nhưng gần đây lại liên tiếp đi trễ, bây giờ còn xin nghỉ. Đường Tổ Khanh luôn luôn là người phụ nữ mạnh mẽ ở trong lòng mọi người nên sự kiện xin nghỉ lập tức đưa tới bất quá suy đoán cho tầng tầng nhân viên tòa thị chính, không tới hai giờ đồng hồ, đã xuất hiện chín loại bất quá trong đó có một loại vừa đúng lúc phù hợp với chân tướng sự thật, đó chính là từng dục quá độ, không có cánh nào đến được.

Sở Chiến vừa nói như vậy xong, gương mặt Đường Tổ Khanh ngồi đối diện anh lập tức không tự chủ được đỏ lên có chút hèn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó đi trở về phòng mình chuẩn bị ngủ bù tiếp. Cô luôn luôn là người nghiêm với kỷ luật, sở dĩ hôm nay cô để cho người đàn ông này làm như vậy, chủ yếu trạng thái thân thể cô bây giờ chạy đến đơn vị đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thì cũng giống như cầm một cái loa lớn nói ra sự thật, tình huống thế nào, người có chút đầu óc đều có thể hiểu rõ ràng.

Nhìn ánh mắt hèn dỗi của cô gái nhỏ, trong lòng Sở Chiến giống như nở hoa, không để ý tới người bên đầu kia điện thoại thăm dò “bệnh tình” của cô, sau khi cúp điện thoại, bước nhanh đi theo cô tiến vào phòng, bây giờ anh hận không thể lúc nào cũng dính lấy cô gái nhỏ, đàn ông chính là như vậy, khi vừa mới bắt đầu như hòa thượng thanh tâm sở dục, gặp người phụ nữ mình thích liền thích dính lấy đối phương, nhất là xảy ra chút chuyện thân mật gì, thật là biết rõ mùi vị thức ăn.

Đường Tổ Khanh nằm dài trên giường, sung sướng nghĩ tới không cần đi làm, có thể ngủ ngon giấc, nhưng cô hoàn toàn quên mất phía sau cô còn có người đàn ông có bộ dáng giống như sói đói đi theo, đang chuẩn bị thời gian ăn khô lau sạch cô lần nữa.

Toàn thân Đường Tổ Khanh thoải mái, cơn buồn ngủ kéo tới rất nhanh.

Trong chốc lát, cô cảm nhận được các chỗ cần cổ xương quai xanh truyền tới cảm giác bị mút vào liếm ướt át cùng với cảm giác đèn nặng làm tỉnh ngủ, đưa tay phẩy theo bản năng, lại ôm được một vật thể hình cầu, mơ mơ màng màng mở nửa con mắt, người đàn ông vốn nên ở phòng khách đang hôn một đường từ xương quai xanh đi xuống...

Toàn thân truyền đến sáng khoái run rẩy, cô không kìm hãm được ngâm riu rít ra tiếng, đồng thời không tự chủ được dựa vào thân thể. Anh dừng động tác, giọng nói khàn khàn mờ ám mang theo một nụ cười: “Đã tỉnh rồi hả?”

Cô mệt mỏi trừng mắt nhìn, nghĩ tới nhìn thấy tình trạng hai người kịch liệt tới hôm qua từ trên người bọn họ, Đường Tổ Khanh nhìn động tác của người đàn ông bây giờ, cô thật sự rất nghi ngờ tới hôm qua đúng là cô bá vương ngành thượng cung sao? Hay người đàn ông vẫn lừa cô sao?

Sở Chiến hơi cười, một tay chống đỡ bên thân thể lên, hai mắt phản chiếu sắc màu ấm từ trong ngọn đèn sáng quắc tỏa sáng ở đầu giường, anh nói: “Em mặc như vậy ngủ không thấy khó chịu sao?”

Đường Tổ Khanh theo tầm mắt của anh nhìn xuống, cô đang chuẩn bị mặc áo ngực đi làm, cô căn bản là không thay quần áo liền chạy tới nằm trên giường rồi. Khó trách người đàn ông lại cười mờ ám nói như vậy.

Thấy cô không nói lời nào, tay Sở Chiến đặt lên nút áo ngực của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, giọng nói khàn khan mang theo ý vị kêu gọi: “Anh không gọi em tỉnh để cho em tự thay như vậy, nếu em không muốn thì anh tự mình giúp em thay đồ vậy.”

Nghe vậy, gương mặt Đường Tổ Khanh đỏ bừng che cổ áo ngực của mình, trách cứ trừng mắt liếc anh một cái, gọi cô tỉnh nhất định phải gọi như vậy sao?

Nhìn thấy cô gái nhỏ nũng nịu tính tình mát, Sở Chiến cười ha hả ôm eo cô gái nhỏ, lưu manh nói: “Haha, vợ à, cũng không nên trách anh, tới hôm qua chính là em khai hóa anh, vậy mới khiến anh biết mùi vị thật, hậu không được ăn một lần nữa, nếu như giống tới hôm qua vậy, em to gan dẫn anh tới ăn thì tốt rồi.”

Sau khi nói xong anh giống như kẹo mè xừng ôm lấy cô thật chặt, giờ phút này Sở Chiến đâu còn dáng vẻ lạnh lẽo ở trước mặt một đám thuộc hạ lớn, hoàn toàn là một tên du côn thô.

“Không đứng đắn, tránh ra.” Gương mặt Đường Tổ Khanh đỏ bừng, đẩy người đàn ông bên cạnh một cái, mạnh mẽ tránh ra khỏi ngực anh, nhanh chóng cầm áo ngủ của mình đi về phía phòng tắm, đi vào trong phòng tắm còn giống như đề phòng cướp, khóa cửa phòng tắm hết sức chặt mới bắt đầu thay quần áo, nghĩ tới lời nói của người đàn ông, nhiệt độ trên gương mặt Đường Tổ Khanh vẫn không giảm bớt, đỏ giống như là tôm luộc chín.

Đường Tổ Khanh kéo dài thời gian thay đổi áo ngủ ở phòng tắm xong, nghĩ thầm người đàn ông đó không có chuyện gì làm nên đi ra ngoài phòng khách xem tivi rồi, lúc này cô mới đi ra phòng tắm, ra khỏi phòng tắm, nhìn người đàn ông đang nằm ở trên giường, không có chiều hướng muốn rời khỏi.

Than nhẹ một tiếng, Đường Tổ Khanh không biết làm sao, chỉ đành phải rón rén đi tới bên kia giường, nằm xuống, ai ngờ vừa nằm xuống, vừa đứng rơi vào ổ sói, bị người đàn ông ôm thật chặt vào trong ngực từ phía sau.

“Ừ, thơm quá, ngủ chung đi.” Giọng nói người đàn ông mang theo khàn khàn từ phía sau truyền tới, thấy người đàn ông không có tiến thêm một bước mờ

ám, khiến Đường Tô Khanh vốn có tính toán chống cự từ từ ngủ thiếp đi giữa bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Dò hỏi cô, ghen

Vợ chồng Đường Tô Khanh bên này đang ngủ say, bên kia, tòa kiến trúc cao lớn nhất thành phố S ——trong tầng cao nhất của tòa nhà cục tài chính, giờ phút này chính là lúc không khí khẩn trương, các nhân viên công tác ở cục tài chính đều run run rẩy rẩy làm việc, sợ bão táp không tên ở tầng cao nhất sẽ cuốn đến mình.

Một buổi sáng tinh mơ từ trên lầu truyền ra tin tức chính xác, không biết tại sao của lão đại của bọn họ này đột nhiên mất hồn mất vía, theo thời gian trôi qua, loại mất hồn mất vía đó lập tức biến thành nóng nảy lo lắng, ai chẳng biết chết sống đung vào thì người đó xui xẻo.

Bắt đầu từ hôm nay buổi sáng, muốn cục trưởng cục tài chính tự mình phê duyệt tài liệu quan trọng đều không phê chuẩn, cảnh tượng này khiến lãnh đạo rất nhiều ngành âm thầm kêu khổ, phái người đi hỏi thăm tin tức đều không có kết quả, tự mình mời anh ăn cơm kết quả bị quát lớn phải dừng lại, nói anh là quan viên công chính liêm khiết, không chấp nhận hối lộ.

Nghe xong lời này, lãnh đạo rất nhiều ngành ghen hờn nhìn trần trối, rốt cuộc đây là chuyện gì, trước kia bữa tiệc bình thường như vậy nhưng tiểu tử tông này cũng sẽ đi, coi như không đi, muốn phê duyệt thu chi tiền tài cũng là chi xuống kịp thời, chưa từng xuất hiện tình huống như hôm nay vậy, rốt cuộc đây đang diễn kịch nào? Mọi người âm thầm suy nghĩ.

Giờ phút này, trong văn phòng tầng cao nhất của tòa nhà cục tài chính thành phố S, trong phòng làm việc to như vậy tràn ngập không khí khẩn trương, thăm lông dề vô cùng sang trọng phủ kín mặt đất, bàn công tác lớn bằng gỗ tử đàn đặc chế quay về phía cửa chính, bên tay phải bàn làm việc là ghế sa lon Italy bằng da thật và bàn trà, bên tay trái trưng bày rất nhiều đồ cổ cùng tủ sách thủy tinh lớn, rèm che cửa sổ to lớn sát đất màu vàng thanh lịch thời phần phật ở dưới cơn gió nhẹ.

Mặc Ly mặc tây trang màu đen ngồi ở trên ghế cạnh bàn làm việc, tóc chải sáng choang, trong tay nắm một cây bút, tròng mắt đen nhánh lâm vào trong suy tư của mình, vẫn không động qua bút trong tay.

Một lát sau, cửa phòng làm việc bị gõ, thư ký riêng cầm trong tay một xấp tài liệu, run run rẩy rẩy đi tới, nhìn ánh mắt không vui mừng của cục trưởng cục tài chính, giọng nói thư ký hơi run rẩy nói: "Cục trưởng, đây là bên tòa thị chính kia vừa mới đưa tư liệu, xin ngài phê duyệt."

Sau khi dứt lời, trong lòng thư ký liên tục kêu thảm, tại sao chuyện như vậy lại do anh tới làm, tâm tình cục trưởng hôm nay có thể nói không tốt tới cực điểm, anh đi vào không muốn bị mắng, nhưng không đưa tài liệu vào, nếu làm trễ nãi tiền bạc cấp phát, đến lúc đó đắc tội chính là nhân viên chính phủ lớn ở tòa thị chính rồi, thật là làm người khó cả đôi đường.

Thư ký vốn đang chuẩn bị nghe mắng không ngờ không có nghe thấy cục trưởng của bọn họ mắng chửi một tiếng, giọng nói cục trưởng giống như bình thường, mang theo một chút ý tức sứt ruột, hùng hậu lên tiếng nói: "Đưa tài liệu qua đây, là ai đưa tới?"

Nghe vậy, thư ký nhanh chóng đặt tài liệu cầm trong tay vào trên bàn làm việc của anh, đề nghị ngồi trong lòng xuống, cung kính nói: "Là một chủ nhiệm của tòa thị chính đưa tới, nghe nói là Phó Thị Trường bảo anh ta đưa tới."

Mặc Ly từ từ lật xem tài liệu trong tay, không chút để ý lên tiếng nói: "Hà? Sao Phó Thị Trường không tự mình đưa tới?"

Nghe vậy, thư ký cho là cục trưởng của bọn họ để ý Phó Thị Trường không tự mình đưa tài liệu tới đây, lập tức nói tin tức bất quái vừa mới vô tình nghe được ra: "Nghe nói hình như Phó Thị Trường bị bệnh, hôm nay xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi."

Thư ký không có phát hiện sau khi nghe thấy anh nói tin tức Phó Thị Trường bị bệnh xin nghỉ thì bàn tay cầm tài liệu lật xem kia hơi dừng lại, cả người người đàn ông ngồi ở trên bàn làm việc cũng cứng lại chốc lát.

"Tôi biết rồi, đi nói cho người đưa tới, tôi sẽ tự mình liên lạc với Phó Thị Trường về chuyện ngân sách này, để cho đối phương về trước đi." Mặc Ly lạnh lùng phân phó nói.

Thư ký hơi thờ phào nhẹ nhõm một hơi, gật đầu một cái, cung kính đi ra khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc to như vậy lập tức khôi phục lại dáng vẻ yên tĩnh, suy nghĩ chốc lát, Mặc Ly nhũn mày cầm điện thoại riêng lên bấm số điện thoại của văn phòng Phó Thị Trường ở tòa thị chính, điện thoại vang lên một lát sau, ngay lúc Mặc Ly sắp sửa cúp điện thoại, điện thoại bắt đầu được kết nối.

Một giọng nói ngọt ngào từ đầu bên kia điện thoại truyền tới: "Alo, ngài khỏe chứ, đây là văn phòng Phó Thị Trường của thành phố S."

Không có nghe thấy giọng nói khác vào trong lòng, đáy lòng Mặc Ly lo lắng đồng thời cũng hơi phiền não, trầm giọng hỏi: "Phó Thị Trường không đi làm sao?"

Nghe vậy, đầu bên kia điện thoại có chút sững sờ trong nháy mắt, sau đó giọng nói ngọt ngào vang lên lần nữa: "Hôm nay Phó Thị Trưởng xin nghỉ bệnh ở nhà nghỉ ngơi, xin hỏi ngài là?" .

"Nhà cô ấy ở đâu? Về chuyện ngân sách thi công cao ốc của tòa thị chính, tôi có một chút chi tiết muốn thảo luận với cô ấy." Mặc Ly hạ bút thành văn, trầm giọng nói, chân mày đẹp nhũn chặt bởi vì tin tức vừa mới biết, trong lòng anh nghĩ sẽ không phải là bởi vì tối hôm qua uống rượu mà bị bệnh chứ? Dù sao một cô gái nhỏ mảnh mai lập tức uống nhiều rượu như vậy, người bình thường cũng rất khó thích ứng.

Còn người đàn ông tuấn tú tự xưng là chồng của cô tối hôm qua làm cho trong lòng anh toát ra từng cổ chua xót, dựa vào cái gì mà người đàn ông kia có thể lấy được cô gái nhỏ ưu tú như thế, chỉ là bởi vì đáng đẹp trai sao? Anh không nghĩ cô gái nhỏ là người nông cạn như vậy.

Thư ký ở đầu kia điện thoại vừa nghe thấy lời nói của anh, lập tức cung kính nói ra địa chỉ nhà cụ thể của Đường Tô Khanh, dù sao hiện tại việc thi công tòa thị chính mới đã trở ngại tầng tầng rồi, nếu lại bởi vì tiền bạc chưa đủ mà kéo dài quá trình thi công, đại khái đến lúc đó trách nhiệm của Phó Thị Trưởng rất lớn.

Lấy được địa chỉ cụ thể của cô gái nhỏ, Mặc Ly không có rất hưng phấn, ngược lại mang theo lo lắng nhẹ nhàng, sau khi cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe liền đi thẳng về phía bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Cho đến khi lão tổng cục tài chính lái chiếc xe Land Rover chói mắt kia ra khỏi bãi đỗ xe, ồ ồ lúc này nhân viên làm việc ở văn phòng của tòa nhà cục tài chính mới hơi thở ra một hơi, có loại cảm giác sống lại, tất cả mọi người nhìn một chút thảo luận cục trưởng của bọn họ làm sao vậy, chẳng lẽ là thất tình? Nếu không sao hôm nay tính khí âm tình bất định giống như ăn bom?

Mặc Ly cầm địa chỉ có được từ thư ký Phó Thị Trưởng trong tay, xe lái dọc theo đường đi gần như là bảo tố về phía khu chung cư Lệ Giang của thành phố S, lúc đi ngang qua một cửa hàng dinh dưỡng, người đàn ông luôn luôn cau thả thể nhưng đột nhiên dừng xe lại, vội vàng vàng chạy vào trong cửa hàng dinh dưỡng, dưới ánh mắt nhìn bộ của nhân viên phục vụ hỏi thăm một vài vấn đề, sau đó mua một đồng thực phẩm dinh dưỡng lớn, ở trong ánh mắt hâm mộ của phụ nữ xung quanh xách túi lớn túi nhỏ tiêu sái rời khỏi cửa hàng, chạy như bay một mạch về hướng chung cư Lệ Giang.

Ước chừng nửa tiếng sau, Mặc Ly cầm trong tay túi lớn túi nhỏ gì đó đi tới trước phòng ở tầng mười sáu của chung cư Lệ Giang, nhìn số nhà trước mắt, xác định địa chỉ không sai, lúc này mới khó khăn nhấn chuông cửa.

Đội đã lâu cũng không còn người ra mở cửa, trong lòng Mặc Ly rất sốt ruột, tiếp vẫn nhấn chuông cửa, tiếng chuông cửa vang lên đinh đang đinh đang không ngừng, lúc này, rốt cuộc cửa chính bằng thép không gỉ đang khép chặt cũng mở ra, một người đàn ông mặc quần áo ở nhà bên trong đi ra, quần áo ở nhà trên người người đàn ông có chút loạn, tuyệt ngạo không kém tóc đang kêu gọi dựng lên, trông mặt đen nhánh khế nhảm, khoe miệng kêu gọi không ngừng ngáp, vẻ mặt người đàn ông đang buồn ngủ mắt mờ mịt nhìn anh.

Mặc dù giờ phút này bộ dáng người đàn ông vẫn chưa tỉnh ngủ, Mặc Ly liếc mắt một cái liền nhìn ra đối phương là chồng gì đó của cô gái nhỏ, đối với người đàn ông trẻ như vậy mới mở cửa, trong lòng Mặc Ly có một tí ti là không vui mừng, trực tiếp lướt qua người đàn ông như người chủ nam đi vào nhà.

Sau khi cầm túi lớn túi nhỏ trong tay cất xong, Mặc Ly ở quan sát căn nhà trước mắt trong ánh mắt không vui của người đàn ông, nhìn căn nhà thiết kế ấm áp, trong lòng Mặc Ly toát ra từng cổ chua xót buồn bực, anh cũng thường thức không dứt ở trong phòng ấm áp của cô gái nhỏ và chồng cô.

Sở Chiến thông thả ung dung ngồi ở trên ghế sa lon, cả người lười biếng ngồi, không chút tính toán pha trà nào vì vị khách bất ngờ, thái độ đó rõ ràng chính là không kiên nhẫn ý muốn đuổi người, giọng nói không vui nói: "Đột nhiên đại giá quang lâm có chuyện gì không?" .

Sở Chiến cực kỳ không vui đối với người đột nhiên xuất hiện ở trong nhà, thứ nhất, anh đang rất hạnh phúc ôm lấy cô gái nhỏ yêu mến ngủ một giấc, đột nhiên chạy ra một Trình Giảo Kim quấy rầy mộng đẹp của anh như vậy, anh có thể vui vẻ đứng lên sao; thứ hai, người đàn ông xuất hiện trước mắt có lòng dạ xấu xa đối với cô gái nhỏ mà anh yêu thích, Sở Chiến đen tối hẹp hòi nhưng còn nhớ rõ chuyện người đàn ông này nói không buông tay đối với bảo bối của anh, bất kể kẻ nào mơ ước đến người phụ nữ của anh thì anh đều không thích.

Mặc Ly luôn luôn cao cao tại thượng không hề để thái độ của Sở Chiến ở trong lòng, nhìn quanh phòng khách một vòng vẫn không có nhìn thấy cô gái nhỏ mà anh nhớ thương, lập tức vội vàng hỏi "Tiểu Khanh đâu? Nghe nói cô ấy bị bệnh, là không thoải mái chỗ nào sao?" .

Nghe đối phương gọi người anh yêu thân mật như vậy, rốt cuộc Sở Chiến hoàn toàn nổi giận, trầm giọng cảnh cáo: "Vợ của tôi không cần sự quan tâm của anh." .

Vừa nghĩ tới cô gái nhỏ bị bệnh, người đàn ông tự xưng là chồng của cô này còn có tâm tình ngủ, đáy lòng Mặc Ly vô cùng không vui, châm chọc nói: "Ngay cả khi vợ bị bệnh mà anh còn có tâm tình đi ngủ, anh căn bản cũng không xứng có được tình yêu của cô, yêu chó và mèo cũng tốt hơn so với yêu một người như thế." .

"Vợ tôi tự nhiên có tôi quan tâm, không biết người từ đâu tới, tới từ nơi nào thì nên trở về nơi đó đi, sau khi vợ tôi tỉnh lại không thích nhìn thấy người quái lạ xuất hiện ở trong nhà." Sở Chiến cắn răng nghiền lợi nói, trong giọng nói còn đặc biệt nhấn mạnh hai từ ‘ tỉnh lại ’ và ‘ quái lạ ’. Giờ phút này Sở Chiến không phát hiện dáng vẻ của anh bây giờ giống như một người chồng ghen tuông.

Mặc Ly thấy người đàn ông ở trước mắt không thức thời như vậy, giận đến không được, lập tức nói: " Anh tốt nhất lập tức gọi Tiểu Khanh ra ngoài, tôi còn có một ít chi tiết nói với cô về chuyện ngân sách, nếu bởi vì việc này làm lỡ ngân sách cho các hạng mục công trình, tôi nghĩ Tiểu Khanh nên rất khó trở về ăn nói." Việc tư không được, Mặc Ly liền dứt khoát mang công việc ra.

Nhưng Sở Chiến là ai, đại ca tung hoành cả giới hắc đạo sao có thể dễ dàng bị uy hiếp, không cho cô gái nhỏ của anh ngân sách, nhưng tài khoản cá nhân của anh nhiều tiền dùng không hết, trực tiếp ném cho cô gái nhỏ hoa lung tung không được sao, cô gái nhỏ mà anh yêu còn sợ không có tiền sao? Muốn dùng việc này uy hiếp anh, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có, Sở Chiến khinh thường thâm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Cô lệ thuộc, phô trương hạnh phúc

Thời điểm hai người đàn ông Sở Chiến và Mặc Ly đang cạnh tranh gay gắt không biết bao giờ mới xong, tiếng mở cửa phòng vang lên, người cãi nhau cùng nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người ngái ngủ bước từ trong phòng ngủ ra, khuôn mặt mê hoặc đứng ở cửa phòng nhìn họ. Cúc áo mở ra.

Nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt, Mặc Ly ngẩn ngơ chốc lát, từ đầu tới chân là đồ ngủ bảo thủ, tóc dài xõa xuống, hơi lộn xộn, khuôn mặt trắng ngần không vui vì bị người khác đánh thức, một cô gái nhỏ như vậy hẳn chưa từng gặp qua, mỗi lần thấy cô xuất hiện ở trên TV hay bữa tiệc tối hôm qua, cô chọn bộ đồ đen nghiêm chỉnh, tóc đen vẫn lại.

Không thể phủ nhận, đối với một mặt khác của cô gái nhỏ, trái tim Mặc Ly đập thành thịch, nhất là lúc cô gái nhỏ lơ mơ nhắm nửa con mắt nhìn về phía âm thanh cãi vã, khiến cảm giác áy náy trong lòng hẳn không ngừng tăng lên.

Lúc này Đường Tô Khanh còn đang tình trạng nửa tỉnh nửa mơ, bởi vì lúc ra khỏi phòng người đàn ông không khóa cửa, truyền tới tai cô khi ngủ say là những tiếng động giống như tiếng cãi nhau, ngủ không ngon giấc, Đường Tô Khanh dứt khoát mơ màng đi ra ngoài xem rốt cục có chuyện gì.

Nhìn người đàn ông vừa cãi nhau lại đang ‘chớp chớp mắt’ nhìn người phụ nữ của mình, trong lòng Sở Chiến nóng như lửa đốt, đôi mắt sắc nhọn như dao trừng mắt nhìn Mặc Ly một cái, sau đó lập tức đổi về dịu dàng cung chiều nhìn Đường Tô Khanh mơ màng.

Ho nhẹ một tiếng, Sở Chiến đi về phía cô vợ nhỏ, giọng nói mang theo cung chiều hỏi: "Sao đi ra?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, trải qua chuyện tối hôm qua, Đường Tô Khanh đã có chút lệ thuộc vào người đàn ông này, híp mắt nói với vẻ nũng nịu: "Rất ồn, không ngủ được."

Nghe vậy, Sở Chiến hung hăng tròn mắt nhìn người gây ra chuyện kia, ôm cơ thể bé nhỏ khẽ nói: "Rất xin lỗi, có điều không giải thích được về người tự ý không mời mà vào, anh sẽ xử lý rất nhanh, em vào phòng ngủ trước đi."

Trong đầu Sở Chiến đang tính toán, người đàn ông kia muốn mơ ước về cô vợ nhỏ của anh, tất nhiên anh sẽ không để hắn được như ý.

Nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngái ngủ bị dụ dỗ trở lại phòng, trong lòng Mặc Ly sôi ruột, lập tức gọi lớn từ đằng sau cô: "Tiểu Khanh, là anh, anh ở nơi này, em không sao chứ?"

Vốn Đường Tô Khanh nhắm mắt để mặc cho người đàn ông đẩy mình vào phòng thì nghe thấy một giọng đàn ông xa lạ trầm mạnh xuất hiện ở nhà mình, mơ ngủ nhanh chóng biến mất, xoay người về phía âm thanh phát ra, thấy người xuất hiện ngoài ý muốn, phản ứng đầu tiên Đường Tô Khanh chính là mở mắt thật to.

Chỉ trong chốc lát Đường Tô Khanh đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt như lúc đi làm ngày thường, từ từ đi về phía Mặc Ly đi tới, nghi ngờ lên tiếng nói: "Cục trường Mặc tới đây có việc gì không?"

Thấy sự khác biệt lớn giữa bộ dạng cô gái nhỏ mơ ngủ và lạnh nhạt kia, Mặc Ly có chút không quen, cười khổ nói: "Anh muốn thương lượng một chút với em về bản chi tiêu chi tiết của dự án tòa cao ốc chính phủ, gọi tới văn phòng của em, bọn họ nói em xin nghỉ vì ốm, đưa địa chỉ của em cho anh, anh nghĩ có phải em ốm vì bữa tiệc tối qua uống quá nhiều rượu quá, lúc đó mới dự định đi thăm."

Vừa nghe vậy, Đường Tô Khanh nhanh chóng nghĩ tới việc lúng túng sáng nay, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng như thoa một lớp phấn, xinh đẹp rực rỡ, lại nghĩ tới nguyên nhân vì mình mà công việc bị trì hoãn, Đường Tô Khanh vô cùng áy náy, vừa nãy lạnh nhạt, sắc mặt Sở Chiến đen không thể đen hơn khách khí dẫn Mặc Ly đến ghế salon, ngưng ngưng nói: "Ngại quá, vì tôi mà anh phải tới đây một chuyến."

"Không sao, bản chi tiêu anh đã xem, công trình cũng cần tiền gấp, anh sẽ nhanh chóng chuyển tiền xuống, em không cần lo lắng, chủ yếu để thăm em." Mặc Ly nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ hồng của cô gái nhỏ, ánh mắt dịu dàng lướt qua thân thể cô một vòng, phát hiện sắc mặt cô cũng không tệ lắm, nhưng trong lòng hẳn vẫn còn lo lắng, nhớ lúc trước sự việc cô bị thương phải nằm viện vì cứu đứa bé ở công trường, lúc đó bị thương rất nghiêm trọng, ngàn vạn lần không được sinh thêm bệnh mới nếu không vết thương cũ sẽ tái phát, Mặc Ly lo lắng nhìn cô.

Bị ánh mắt nóng rực nhìn chằm chú, Đường Tô Khanh ho nhẹ một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Cám ơn sự quan tâm, tôi không sao, chẳng qua tối hôm qua lạnh một chút."

Mặc Ly gật đầu một cái, mang túi lớn túi bé đồ dinh dưỡng để lên bàn trà, thật thà giải đầu.

Khuôn mặt chuyển sang đỏ ửng, dịu dàng nói: "Nghe nói em bị bệnh cũng không biết muốn mua gì mới tốt, người phục vụ trong quán nói người ốm ăn những thứ này sẽ bồi bổ cho cơ thể, lúc em rảnh có thể uống thử một chút, nếu đúng là tốt thì nói cho anh biết, anh lại đi mua." .

Đối với sự quan tâm như thế, Đường Tổ Khanh ngây ngốc, kinh ngạc nói: "Ừm, cảm ơn." .

Bất kể đối phương nói thật lòng hay chỉ khách khí, coi như uống vào sẽ tốt, sao Đường Tổ Khanh có thể không ý tứ mà để người ta mua nữa, hiện tại đồng ý chỉ để đối phương yên tâm.

Đứng đó nhìn hai người nói chuyện rất ‘ vui ’, Sở Chiến cảm thấy không đúng, bước nhanh đến bên Đường Tổ Khanh rồi ngồi xuống, lấy thân phận người chủ nhân nam của gia đình, ‘ nhiệt tình ’ rót cho Mặc Ly một ly trà, sau đó bá đạo ôm chặt thân thể cô gái nhỏ, rất sáng khoái nhìn tình địch đối diện ngẩn người ngay lập tức.

Tình tình người chồng trên danh nghĩa này của cô, chung sống lâu ngày, Đường Tổ Khanh hiểu tới tám chín phần, nhưng với cái ôm bất ngờ, Đường Tổ Khanh xấu hổ một chút, dù sao hiện tại cũng có người ngoài.

Nhìn thấu ý định phô trương hạnh phúc của Sở Chiến, cũng nhận ra Đường Tổ Khanh không được tự nhiên, Mặc Ly không thể phủ nhận hai người rất xứng đôi, tuấn nam mỹ nữ, nhưng đây là người con gái đầu tiên hấn động tâm, hấn thật sự không muốn buông.

Mặc Ly thử tìm chủ đề để cùng nói chuyện với cô gái nhỏ không chú ý tới sự tồn tại của Sở Chiến, nhưng rõ ràng hấn sai lầm rồi, bất kể là chủ đề nào hấn nói, sự chú ý của Đường Tổ Khanh luôn là bị Sở Chiến cắt ngang, lý do vì hai tay xấu xa của người đàn ông ngồi cạnh cô gái nhỏ, Mặc Ly hận không thể chém đứt hai tay xấu xa kia giờ phút này đang sờ trên bụng cô gái nhỏ.

Nhìn người đàn ông trước mắt thỉnh thoảng trêu chọc cô gái nhỏ, mà cô gái nhỏ cũng vì hành động đó mà đỏ bừng mặt, Mặc Ly đau khổ, trong lòng nghĩ đáng nhẽ không nên đến đây, nhưng không đến hấn sẽ không yên tâm về bệnh của cô.

Đã biết được cô gái nhỏ không còn vấn đề gì lớn, Mặc Ly cũng yên tâm, trong lòng cũng hiểu được, người đàn ông kia sẽ tiếp tục làm chuyện khiến hấn đỏ bừng mặt, Mặc Ly nhanh chóng đứng dậy rời đi, kết quả trận chiến này rất rõ, Sở Chiến toàn thắng.

Sau khi tiễn Mặc Ly ra ngoài, nhìn về phía người đàn ông luôn dính lấy mình, khoe miệng Đường Tổ Khanh không tự giác nhếch lên, vòng qua người anh trực tiếp đi về phòng ngủ, ai ngờ người này như kẹo kéo, vội vàng đi tới, bá đạo bế cô lên từ phía sau, cười hi hi đi về phòng.

Đường Tổ Khanh đầu giống như người đàn ông không biết xấu hổ này, lập tức vùng vẫy trong lòng anh muốn xuống, trên mặt vẫn đỏ ửng, bộ dạng mê người khiến Sở Chiến nhộn nhạo, hận không thể cắn một cái.

Nhanh chóng hành động theo suy nghĩ, nghĩ thế nào, Sở Chiến làm như vậy, ôm cô gái nhỏ rồi cúi đầu xuống cắn nhẹ vào khuôn mặt đang ửng hồng, hài lòng nhìn thấy đỏ ửng đã lan xuống tận tai cô.

Tâm tình Sở Chiến giờ phút này vô cùng tốt, đáy mắt vẫn luôn vui vẻ, miệng cong chiều, dịu dàng nói: "Bà xã, chúng ta ngủ tiếp đi."

Nhìn ánh mắt thâm sâu nguy hiểm của người đàn ông, nghĩ đến tới tình cảnh sáng nay rồi giường toàn thân đau nhức, Đường Tổ Khanh run rẩy, thật vất vả mới ngủ được nên cơ thể sáng khoái hơn hẳn, cô không muốn phải sống qua ngày chỉ ở trên giường, lập tức giãy muốn đứng lên, hét lớn: "Mau thả em xuống, em không buồn ngủ."

"Không buồn ngủ?" Sở Chiến thấy cô gái nhỏ gật đầu, khoe miệng cong lên nói một câu xấu xa: "Chúng ta vận động có ý nghĩa đi."

Nghe xong lời này, Đường Tổ Khanh tất nhiên biết loại vận động nào, cả người càng giãy mạnh, quát lớn: "Em không muốn vận động, anh muốn thì tìm người khác mà vận động cùng, mau thả em xuống, em muốn đi làm." .

Vừa nghe tới đây, Sở Chiến nổi giận, âm thanh nguy hiểm nói: "Không muốn cùng anh vận động, bảo bối muốn cùng ai vận động? Còn em nữa muốn anh vận động với ai?"

Sở Chiến chán nản, anh là người đàn ông thuần khiết thấy người phụ nữ khác là khó chịu, đừng nói tới một giây phút mê mẩn, cô gái nhỏ không biết, lại chủ động xúi giục anh ra ngoài ..., cuối cùng cô có thể bảo vệ chủ quyền của mình hay không? Anh là người chồng yêu quý của cô, quyền sử dụng chỉ thuộc về một mình cô, người khác đừng hòng đến gần cô nửa bước.

Xem ra cô gái nhỏ vẫn chưa nhận ra sự thật, Sở Chiến quyết định chọn địa điểm tốt để cô biết mình là ai, mà anh là ai, lập tức không quan tâm cô gái nhỏ đang vùng vẫy, ôm chặt cô vội vàng đi về phòng, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, sau đó cả người anh đè xuống, tìm được cái miệng nói một đàng làm một nẻo, bá đạo hút mạnh . Tay chân cũng không rảnh rồi, nhanh nhẹn chế ngự cô, bá đạo hôn môi mang theo sự trừng phạt, môi lưỡi giao nhau làm Đường Tổ Khanh thở hắt hắt.

Thật vất vả mới thả được, không biết tay người đàn ông di chuyển đến đâu, khiến cả người cô thở gấp. Sở Chiến bá đạo cảm nhận được bà xã loạn ý tình mê, anh nghĩ tới cô khó chịu, động tác nhẹ nhàng chậm lại, say đắm với tình yêu, dịu dàng đến khác thường, dường như muốn nhấn chìm cô vào trong biển tình.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Cô gái nhỏ bé thay đổi, có chút bảm dĩnh

Ngày hôm đó Đường Tổ Khanh vẫn không thể nào đi làm như mong muốn, triệu chứng đau nhức trên người vừa mới có chỗ giảm bớt lại bởi vì người đàn ông bảm dĩnh một buổi chiều mà trở nên càng mệt mỏi.

Tình trạng tinh thần Sở Chiến vừa lúc ngược lại với Đường Tổ Khanh, sau một buổi chiều chìm đắm dây dưa với cô thì tinh thần cả người sáng láng, nụ cười ở khóe miệng vẫn không ngừng qua.

Đường Tổ Khanh đi làm đã là chuyện chiều ngày hôm sau rồi, khi cô bước vào đơn vị, rất nhiều ánh mắt xung quanh chú ý quét nhìn tới đây, làm cho cả người Đường Tổ Khanh cực kì xấu hổ, lo lắng người khác nhìn thấu nguyên nhân thực sự khiến cô xin phép nghỉ.

Rõ ràng nét ngây thơ bày ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã rút đi, qua một đêm, người phụ nữ thành thực quyến rũ phong tình hơn, giống như một nụ hoa chớm nở đã nở rộ trong một đêm, Đường Tổ Khanh dịu dàng mê người như vậy đúng là người trong đơn vị chưa từng gặp qua.

Mọi người cảm thấy rất mới lạ và kinh ngạc đối với Đường Tổ Khanh đột nhiên thay đổi, đứng ở tầng cao nhất của Tòa Thị Chính tượng trưng cho quyền lợi, trong cửa sổ, một đôi sắc bén cũng đã đứng ở nơi đó từ khi chưa ai trong tòa nhà đi làm buổi sáng hôm nay, trông mắt đen nhánh trong suốt bình tĩnh nhìn vị trí bãi đỗ xe, đen thui làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc nơi đáy lòng.

Cho đến khi Porsche màu bạc quen thuộc chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe, lúc này chủ nhân của trông mắt đen nhánh mới nôn nóng và mong đợi nhìn cánh cửa chỗ ghế lái kia, nhìn cô gái nhỏ mong đợi đã lâu từ trong xe đi ra, trong lòng Âu Dương Khiêm kích động, anh quan sát đến sắc mặt của cô gái nhỏ, phát hiện trên khuôn mặt xinh đẹp không có bị bệnh tái nhợt, ngược lại mang theo đỏ ửng mềm mại.

Thấy cô gái nhỏ đột nhiên đi chuyển, ở bên trong lòng của Âu Dương Khiêm thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất sắc mặt của cô gái nhỏ yêu dấu xem ra không tệ, trong lòng trừ chua xót chính là thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ như vậy liên tưởng đến hành động bá đạo những ngày gần đây của người đàn ông kia đối với cô, cộng thêm bát quái nghi ngờ lan truyền trong đơn vị, Âu Dương Khiêm ít nhiều đoán được nguyên nhân cô xin nghỉ ngày hôm qua.

Cô nhất định không phát hiện giờ phút này nét mặt trên mặt cô có bao nhiêu vui vẻ hạnh phúc, nhìn cô gái nhỏ nhếch miệng đi lên lầu, Âu Dương Khiêm quyến luyến nhìn cô một cái, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở bãi đỗ xe, lúc này anh mới không thể không thu hồi ánh mắt lại, ngay vào lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ.

Âu Dương Khiêm thu lại sắc mặt của mình, xoay người ngồi vào làm việc trên ghế ngồi, lạnh lùng mở miệng nói: "Đi vào."

Thư ký vẫn đứng ở ngoài cửa lúc này mới rất cung kính đi tới, dưới sự ra hiệu của anh báo cáo hành trình công việc chiều hôm đó với anh.

Mà Đường Tổ Khanh bên kia, cô nhẹ nhàng đi về phía phòng làm việc của mình, trong lúc đó gặp rất nhiều đồng nghiệp, tất cả mọi người nghiêm túc quan sát cô, ánh mắt ấy để cho cô cảm thấy mình giống như đồ ăn trong chợ, cộng thêm có chút 'có tật giật mình' nên khi đồng nghiệp ngấm nhìn thì khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của Đường Tổ Khanh mất tự nhiên đỏ lên, cũng tăng nhanh bước chân của mình.

Cảnh tượng này ở trong mắt các đồng nghiệp khác chính là có bát quái khác rồi, vì vậy chiều hôm đó các loại bát quái về Phó Thị Trường lại lạng lẽ xuất hiện tại nhà vệ sinh, phòng giải khát, trong cầu thang này.

Đường Tổ Khanh đi vào trong phòng làm việc của mình, thoải mái ngồi ở bàn làm việc, nghe thư ký chậm rãi nói ra sự kiện mình phải xử lý buổi chiều, cảm giác thật sự giống như ngàn năm, xin nghỉ một ngày rồi, ngăn ngừa làm việc ở trong phòng làm việc như vậy cảm giác thật sự đúng là có chút xa lạ.

Nghe giọng nói ngọt ngào của thư ký, Đường Tổ Khanh có một chút mất hồn trong nháy mắt, cô lại nghĩ tới người đàn ông trong nhà, người đàn ông kia giống như càng ngày càng dĩnh cô, như một đứa bé trai lớn chưa trưởng thành, có đôi khi sẽ làm một vài chuyện tình khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Vốn là hôm nay người đàn ông vẫn quần cô, không cho cô đi làm, nhưng kiên trì như cô, đã quyết định chuyện gì rất khó có thể thay đổi, cho dù người đàn ông đeo bảm dai dẳng như thế nào, cô đều ép buộc mình đừng mềm lòng, vì vậy lúc này cô mới chạy đến đơn vị làm ở dưới về mặt mạng theo uất ức của người đàn ông này.

Chờ khi Đường Tổ Khanh phục hồi tinh thần lại, thư ký đã báo cáo xong hành trình ngày đó của cô rồi, ánh mắt mang theo nghi ngờ và quan tâm nhìn cô.

Đường Tổ Khanh ho nhẹ một tiếng dùng đến cái này che giấu sự mất hồn của mình, cười nói: "Tôi biết rồi."

Nghe vậy, thư ký cười ngọt ngào, thấy Đường Tổ Khanh lao vào trong công việc, thư ký do dự chốc lát, quan tâm hỏi "Thân thể Phó Thị Trường không thoải mái sao?"

"Hả?" Đường Tổ Khanh đang làm việc nghe vậy nghi ngờ ngẩng đầu lên, ở dưới con mắt quan tâm của thư ký này tiếp tục cười nhạt mà nói: "Tôi không sao, cảm ơn cô quan tâm, cô đi ra ngoài làm việc của mình đi."

Thấy sắc mặt cô không tệ, thư ký cũng không còn rối rắm nữa, mỉm cười gật đầu một cái, cung kính đi ra ngoài làm chuyện của mình.

Thấy thư ký đi ra ngoài, cả phòng làm việc đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, một cái tay Đường Tổ Khanh nắm bút, suy nghĩ bay đến trời xa, một ngày này nhiều thời gian ở nhà, cô đã thành thói quen có người đàn ông thỉnh thoảng phát ra giọng nói trong nhà, thật ra thì người đàn ông kia chẳng những có vóc người hoàn mỹ đẹp trai, ngay cả giọng nói cũng vô cùng kêu gọi, vóc người càng không cần phải nói, tốt khó có thể hình dung, nếu không cô sẽ không đặc biệt xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi.

Nghĩ đến cái này, gò má của Đường Tổ Khanh đỏ rực giống như là tôm luộc chín, vô cùng trẻ con lè đầu lưỡi, khẽ cắn cánh môi do dự chỉ chốc lát thì sau đó gọi điện thoại về nhà.

Vốn ở nhà không có việc gì, Sở Chiến nhận được điện thoại của đám bạn tốt nhất, đang muốn chuẩn bị đi ra ngoài tụ họp, không ngờ lúc đang muốn ra khỏi cửa nhà thì điện thoại nhà vang lên, anh nghỉ ngơi nghĩ đến ai sẽ gọi điện thoại nhà vào lúc này, có khả năng duy nhất là ông nội của cô gái nhỏ, hiện tại cũng là ông nội của anh, còn có thể là cô gái nhỏ, vì vậy ngay cả giây Sở Chiến cũng không dỗi lập tức liền vào thẳng trong nhà nghe điện thoại.

Đường Tổ Khanh gọi điện thoại liền hối hận, ban ngày cùng nhau thân mật như vậy, trong lòng tương đối xấu hổ, cô thật sự không biết nói những gì mới phải, bình thường ông nội cô ở đó cũng may, có thể lấy ông cụ làm cớ, hiện tại sau khi ông cụ đi ra ngoài du ngoạn liền trở về thẳng nhà cũ, trong nhà chỉ có người đàn ông kia, cũng không thể không thừa nhận, người đàn ông này lại khiến cho tâm tình gần đây của cô thay đổi tương đối lớn, thỉnh thoảng nhớ anh, giờ phút này cô không thể không tin tưởng câu nói từng nghe qua kia ‘thân và tâm của người phụ nữ rất khó tách ra’.

Sở Chiến nhận điện thoại, alo mấy tiếng cũng nghe bên đầu kia điện thoại có tiếng vang, lần này anh sốt ruột, theo bản năng đoán được là bảo bối của anh gọi điện thoại về, có thể có chuyện gì quan trọng, anh lập tức lo lắng nói về phía điện thoại: "Là bảo bối sao? Có phải bảo bối hay không?"

Đường Tổ Khanh phục hồi tinh thần lại nghe giọng nói của người đàn ông gấp gấp như vậy, không kiềm hãm được dịu dàng nói: "Là em."

Sau khi trả lời như vậy, cho dù không ai nhìn thấy vẻ mặt của cô, Đường Tổ Khanh vẫn đỏ mặt, dường như người đàn ông gọi cô thân thiết như vậy, mà đây là lần đầu tiên cô đáp lại, xưng hô thân mật vậy khiến cho cô cảm giác mình là người quan trọng nhất của người đàn ông.

Nghe giọng nói của cô gái nhỏ, lòng của Sở Chiến treo thật chặt cuối cùng không có sợ như vậy, đúng, người đàn ông phong vân oai hùng trong giới hắc đạo, người đàn ông không sợ trời không sợ đất, đối mặt với chân đao chân thương cũng chưa từng, bây giờ lại sợ cô gái nhỏ anh yêu thích có đồng qua đầu hũ cái gì, như thế mà nói anh thật sự không biết sống làm sao mới phải.

Sở Chiến lập tức lo lắng hỏi: "Bảo bối, thế nào? Có phải thân thể không thoải mái hay không? Hay là xảy ra chuyện gì? Bây giờ em ở nơi nào? Có muốn anh lập tức đi đón em hay không?"

Tiếng nói chít chít oa oa kia không ngừng hỏi thăm từ đầu kia truyền tới, Đường Tổ Khanh không cảm thấy ghét, trong lòng là cảm động, cô lớn như vậy ngoại trừ ông nội cô ở ngoài thì lần đầu tiên có một người đề ý mình như vậy.

Đường Tổ Khanh đề xuống cảm động trong lòng, dịu dàng nói: "Không có, không có việc gì, chỉ là gọi điện thoại cho anh hỏi một chút buổi tối có muốn mua cái gì về nhà hay không? Đồ ăn trong tủ lạnh còn nữa không?"

Nghe vậy, Sở Chiến nhìn về phía biểu thị trong điện thoại, khi nhìn thấy số điện thoại đó thuộc về phòng làm việc của cô thì lòng khản trương của Sở Chiến rốt cuộc nhanh chóng buông xuống rồi, ở trong phòng làm việc, giọng nói của cô không giống như là có chuyện.

"Buổi tối tan việc em liền về thẳng nhà đi, trong tủ lạnh còn một chút đồ ăn có thể ứng phó buổi tối, về phần đồ ăn ngày mai, vừa đúng lúc ngày mai là Chủ nhật, chúng ta cùng đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày." Sở Chiến Tâm bàn tính một phen, gần đây anh nhàm chán nhìn thấy một vài đoạn ngắn thân mật về việc tất cả vợ chồng hạnh phúc bình thường sẽ làm cùng nhau ở trong phim thần tượng, anh đều nghĩ nhất định cùng làm một lần với cô gái nhỏ, nếm thử một chút tư vị hạnh phúc trong đó.

"A, em biết rồi." Đường Tổ Khanh dịu dàng nói, sau khi nói xong những lời này thì cô không biết còn phải nói những gì, cứ cảm ổng nói trong tay như vậy, cảm nhận tiếng hít thở của người đàn ông, ngược lại người đàn ông luôn nghĩ một vài đề tài tán gẫu với cô, hai người nhớ thương người xa cách, khó khăn khó bỏ khó chia, cho đến hơn nửa giờ sau, Đường Tổ Khanh suy nghĩ đến một đồng tài liệu lớn cần phê duyệt trên mặt bàn, nhất thời không nỡ cúp điện thoại người đàn ông, nghiêm túc lao vào ở trong công việc.

Kể từ sau khi cô gái nhỏ cúp điện thoại, Sở Chiến thật sự cũng không có tâm tình đi chơi, cô gái nhỏ mới đi một lát, anh đã không tốt, không có tâm tình gì đi ra ngoài nên Sở Chiến dứt khoát dỗi giày của mình, ở trong phòng không có việc gì làm, đi khắp từng góc trong phòng, cảm thấy chỗ nào không đủ ấm áp lại tự mình sắp xếp một chút, cuối cùng như người đàn ông làm chủ gia đình, dọn dẹp phòng bếp, sàn nhà, phòng vệ sinh sạch sẽ, sau khi làm xong những việc này, thời gian mới qua một lát, cách thời gian cô gái nhỏ trở về vẫn còn rất dài, Sở Chiến thật sự bị tương tư ăn mòn cả người.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động chuyên dụng của anh vang lên, gọi điện thoại tới là đám bạn bè vừa mới muốn anh đi đến nơi hẹn, ba người đáng mấy râu bọn họ ở chỗ hẹn đã đợi lại đợi vẫn không đợi được sự xuất hiện của anh, vì vậy lo lắng không phải anh đã xảy ra chuyện gì rồi, lúc này mới gọi điện thoại tới hỏi thăm.

Nhận được điện thoại quan tâm của bạn tốt này, Sở Chiến tim không đập mặt không đỏ, một chút cảm giác áy náy cũng không có, điển hình có cô dâu quên anh em, kết quả trả lại còn lạnh lùng nói một câu: "Hôm nay tôi không đi ra ngoài, hôm nào lại tụ họp tiếp", sau đó bá đạo cúp điện thoại, làm cho đám anh em bên đầu kia điện thoại không hiểu vì sao nhìn điện thoại kêu bần.

Cúp điện thoại, Sở Chiến cảm thấy không có việc gì làm, dứt khoát lấy chăn mền quần áo gì đó trong nhà ra giặt một lần, dùng đến việc này giết thời gian.

Chương 74: Cảm giác hạnh phúc rất ngọt rất ngọt

Đội buổi tối lúc Đường Tô Khanh về đến nhà, nhìn căn nhà thu dọn sạch bóng trước mắt, cô có một chút sững sờ trong nháy mắt, nét mặt khích lệ nhìn người đàn ông này như đứa trẻ to xác đứng chờ, lần đầu tiên cô không có kỳ chút nào hi hi một tiếng, không nhìn được bật cười, không giống với mỉm cười nhàn nhạt trong quá khứ.

Tiếng cười dễ nghe bay vòng ở phòng lớn như thế, thấy cô gái nhỏ vui vẻ như vậy, Sở Chiến cảm thấy lao động cực khổ một buổi chiều là cực kỳ đáng giá, khoe miệng kêu gọi không kiềm hãm gương lên, trông mắt tối đen cung chiều nhìn chăm chăm cô, nháy mắt cũng không nháy mắt, thật sự giống như toàn thế giới chỉ nhìn thấy được sự tồn tại của cô.

Phúc hắc như Sở Chiến, sau khi ăn xong cơm tối, Đường Tô Khanh đi tới chỗ nào, anh đều giống như hương con sâu bám đất theo tới chỗ đó, thời thời khắc khắc dính chặt cô, vẫn bị bọn thuộc hạ lén lút ca tụng là hòa thượng thì anh đều biết tình hình phía sau, cả người ăn biết mùi vị, ngày ngày quần cô, trong đầu nghĩ thế nào đòi lại phúc lợi đặc biệt của mình.

Chiều hôm nay đã suy nghĩ nhớ cô gái nhỏ một buổi chiều, sau khi Sở Chiến ăn cơm tối xong dĩ nhiên không quên đòi lại phúc lợi của mình, cô gái nhỏ chân trước cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, trong nháy mắt cửa vẫn chưa đóng chặt, vẻ mặt anh đã tà khí xông vào, ở dưới khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ đó, vô cùng vui vẻ quần lấy cô gần nhiều giờ, cuối khi cô ấy yêu kiều trừng mắt mới thỏa mãn ôm cô gái nhỏ mệt mỏi đi ra.

Sở Chiến thỏa mãn, lại một ngày Đường Tô Khanh bị ăn sít sao nhiều lần, hơn nữa chồng cô còn dùng mãnh vậy, cả người mệt nhọc ở trên lòng ngực của anh đi vào giấc mơ.

Mệt nhọc thế này chính là kết quả ngày Chủ nhật hôm sau, Đường Tô Khanh không có cách nào tỉnh lại theo đồng hồ sinh lý của chính mình, cô ngủ nhiều hơn bình thường mấy giờ.

Đường Tô Khanh bị cảm giác mát vào liếm phui ướt át ở cổ xoang quai xanh và các chỗ truyền đến cùng với cảm giác đè nặng đánh thức, theo bản năng đưa tay phẩy phẩy, lại ôm đến một vật thể hình cầu, mơ mơ màng màng mở nửa mắt, đầu sò làm cho toàn thân cô đau nhức tới hôm qua thì giờ phút này đang hôn lên một đường từ xoang quai xanh đi xuống. . . . .

Toàn thân truyền đến sáng khoái run rẩy, cô không kiềm hãm được ngâm ra tiếng, đồng thời không tự chủ được giãy dựa thân thể. Anh dừng động tác, giọng nói khàn khàn ái muội lại mang theo một nụ cười: "Rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?"

Dưới tình huống này, Đường Tô Khanh cũng không có buồn ngủ gì nữa, tới hôm qua day dỗ như sắt thép vẫn còn ở nơi này, người đàn ông ở trước mắt rõ ràng chính là động tình rồi, hương Đường Tô Khanh không để ý đau nhức trên người, vội vội vàng vàng đẩy người đàn ông ra, đi xuống bên kia giường, kết quả quỳnh lên chính là cả người bần rần trên mặt đất.

May nhờ trên sàn nhà đã trải một lớp thảm lông dê thật dày, cô té xuống không bị thương tích gì, nhưng người đàn ông luôn luôn cung chiều vợ như mạng cũng không nhìn như vậy nữa, nhìn cô gái nhỏ bởi vì một chút ý muốn của chính mình mà té lăn trên đất, giờ phút này anh tràn đầy nhiệt tình tiêu tán trong nháy mắt, lo lắng và đau lòng qua ôm lấy cô thả vào trên giường.

Bởi vì sự kiện rời giường buổi sáng mà hai người kì kèo mè neho hao tốn không ít thời gian, đội đến sau khi hai người ăn xong bữa sáng, ăn mặc chỉnh tề lái ô-tô đi siêu thị, đã là hơn mười một giờ buổi trưa rồi.

Bởi vì là Chủ nhật, khoảng thời gian này cũng vô cùng náo nhiệt, có không ít tộc đi làm đang đổ máu, mua quần áo đẹp mắt một chút hoặc là chuẩn bị lương thực dự trữ một tuần.

Đường Tô Khanh mang theo cái mũ do người đàn ông nắm tay đi vào khu siêu thị lớn của Thành phố S, lần đầu tiên cô tới siêu thị sầm uất như vậy đi dạo, trước kia tham gia hoạt động gì, bên cạnh đều có bảo vệ an ninh tùy thời sơ tán đoàn người chật chội, hiện tại bên cạnh chỉ có chồng của cô, trong tiềm thức cô vô cùng lệ thuộc vào anh, từ khi vừa ra cửa xe, tay nhỏ bé của cô liền gắt gao lôi kéo người đàn ông, cô không phát hiện động tác nhỏ lệ thuộc của cô như vậy làm cho khoe miệng người đàn ông vui vẻ câu lên.

Khoe miệng kêu gọi của người đàn ông anh tuần như vậy nâng lên, trên đầu lại không mũ nón gì che chắn, hương tự nhiên đưa tới rất nhiều sự chú ý của đám phụ nữ, có một ít người phụ nữ còn thỉnh thoảng nhìn anh một cái.

Từ khi đi vào siêu thị cùng nhau tới khi nhiều người nhìn sang như vậy, Đường Tô Khanh vô cùng lo lắng thân phận của mình ra ánh sáng, nếu như bị phóng viên bị chụp được hình ảnh gì, rước lấy sự kiện bao vây giống như cùng lần trước sẽ không tốt, cô liền đè thấp cái mũ của mình.

Hình như nhìn thấu sự bối rối của cô, khoe miệng Sở Chiến lộ ra nụ cười cung chiều, đưa tay đoạt đi cái mũ trên đỉnh đầu cô, mái tóc y hệt tơ lụa như vậy nhẹ nhàng rơi xuống trong nháy mắt, kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, không thiếu nam sĩ bên cạnh kinh ngạc ái mộ.

Nhìn những người đàn ông bên cạnh kia toát ra ánh mắt kinh ngạc ái mộ đối với người phụ nữ của mình, Sở Chiến vô cùng hối hận động tác mới vừa rồi của mình, giờ phút này anh có loại kích động giết người, hương vừa rồi anh nghĩ có thể cùng bảo bối của anh đi dạo phố giống như vợ chồng hạnh phúc bình thường thật tốt, không bị chuyện gì cắt đứt, chỉ coi mình là một người bình thường, mà anh đã sắp xếp nhiều ám vệ ở chỗ tối như vậy, cho nên không lo lắng chút nào cô gái nhỏ an toàn. Nhưng anh luôn luôn thông minh thế nhưng tính sát bên cạnh còn có nhiều người đàn ông sắc mê tâm kiêu đáng ghét như vậy.

Những ánh mắt kia là chuyện gì xảy ra, thế nào luôn dính vào trên người của bảo bối nhà anh, anh biết bảo bối của anh vô cùng xinh đẹp mê người, thế nhưng đám đàn ông lưu manh muốn nhìn phụ nữ sao không về nhà nhìn vợ mình đi, nhìn vợ anh làm gì? Sở Chiến không vui cảm tức nhìn đàn ông xung quanh, ánh mắt lạnh buốt này giống như một thanh kiếm sắc quét mắt đám người xung quanh.

Đường Tô Khanh thấy người xung quanh vẫn nhìn cô, trong lòng lo lắng bị người ta nhận ra, đưa tay về phía người đàn ông yêu cầu mũ của mình, không ngờ người đàn ông chẳng những không cho cô cái mũ, còn muốn ôm cả người cô ở trong ngực, thân mật đi về phía trước, lần đầu tiên thân mật như vậy ở trước nhóm đám đông lớn, gương mặt trắng nõn của Đường Tô Khanh vẫn nhìn không được đỏ lên.

Một cái tay Sở Chiến ôm cô gái nhỏ, một cái tay đẩy xe đẩy nhỏ đi tới chỗ mua đồ ăn vặt, ở bên trong lòng của Sở Chiến, bình thường cái miệng nhỏ nhắn của người phụ nữ đều thích ăn chút đồ ăn vặt, mặc kệ cô gái nhỏ của anh ăn bao nhiêu, anh đều muốn một đồng lớn để nuông chiều cô, để cho khi cô muốn ăn không cần tự mình động thủ, bất cứ lúc nào đều có thể ăn, nghĩ như vậy, Sở Chiến đi mỗi một chỗ đều lấy đồ ăn vặt trên giá hàng bỏ vào bên trong xe đẩy nhỏ, cả người mua cực kỳ vui mừng.

Nhìn đồng đồ mua càng ngày càng đầy xe, khóe miệng Đường Tô Khanh không khống chế được co rút, sau đó không biết làm thế nào nhìn người đàn ông trước mặt mua vô cùng vui vẻ, cô không thể không đặt đồ ăn vặt đầy xe đẩy nhỏ lại trên giá hàng lần nữa, ở nhà, dường như cô và người đàn ông ăn đồ ăn vặt cũng không nhiều, khi còn bé không có tiền ăn, sau khi lớn lên thì không muốn ăn nữa.

Cứ như vậy, mọi người đang chọn hàng xung quanh đều nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ, nhìn khóe miệng người đàn ông cưng chiều mà trên mặt người phụ nữ lại là bất đắc dĩ, hợp tác như vậy thật sự đúng là vô cùng xứng đôi, trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy.

Vừa lúc có một đứa bé lớn tiếng kêu la: "Mẹ, mẹ xem, anh và chị đó thật là xinh đẹp, còn nữa sao bọn họ kỳ lạ thế kia? Là muốn mua đồ hay không mua đồ đây?"

Nghe vậy, hương mẹ đứa bé nhìn sang phương hướng của Đường Tô Khanh, xin lỗi gật đầu một cái, sau đó dịu dàng giải thích với đứa bé ngồi ở trên xe đẩy nhỏ: "Bảo bảo, cũng không thể dùng xinh đẹp để hình dung anh."

"Vậy phải nói thế nào?" Đứa bé mong đợi nhìn mẹ của mình.

"Đẹp trai, phải nói rất tuấn tú." Mẹ bé trai cười cười giải thích.

"Vậy về sau bảo bảo cũng muốn quá đẹp trai như vậy có được hay không?" Đứa bé nhìn Sở Chiến một cái, mong đợi hỏi.

"Dĩ nhiên, về sau bảo bảo phải ngoan ngoan ăn cơm, sau khi lớn lên mới có thể đẹp trai như vậy."

Xa xa còn có thể nghe giọng nói dịu dàng của mẹ đứa trẻ này nói chuyện với đứa bé.

Đường Tô Khanh không thể nói gì cười cười, ánh mắt Sở Chiến sáng lên, cảm thấy rất mới lạ đối với tình cảnh đứa bé kia ngồi ở xe đẩy nhỏ vừa rồi, anh lập tức ôm cô gái nhỏ bên cạnh lên thả vào trong xe đẩy chứa đồ, đẩy cô đi về phía trước ở trong ánh mắt sững sờ của cô gái nhỏ.

Loại chuyện như vậy thật sự giống như chỉ có bạn bè trai gái vô cùng thân mật mới có thể làm chuyện lãng mạn, hương vừa mới bắt đầu Đường Tô Khanh vô cùng xấu hổ, dù sao trong siêu thị lớn như vậy chỉ có cô là người lớn ngồi ở trên xe đẩy chứa đồ, hơn nữa thỉnh thoảng còn có người xung quanh tò mò nhìn sang, sau lại bị người đàn ông đẩy đi nhiều nơi rồi, chỗ này mua một ít đồ, chỗ đó mua một ít đồ, toàn bộ ý định của Đường Tô Khanh từ từ đặt ở trên nguyên liệu nấu ăn muốn mua hôm nay, từ từ thả lỏng mình.

Vì vậy ở trong siêu thị liền xuất hiện một hình ảnh ám áp như vậy, người đàn ông cưng chiều đẩy người phụ nữ và hàng hóa trong xe đẩy, nam anh tuấn xứng với nữ xinh đẹp, thấy thế nào cũng rất xứng đôi.

Sau nửa giờ đi dạo siêu thị, muốn mua gì đó căn bản cũng mua đủ, Sở Chiến còn chưa từng hưởng thụ đủ loại chuyện hạnh phúc nhỏ mà vợ chồng bình thường sẽ làm mỗi ngày này, anh thật không muốn về nhà sớm như vậy, vì vậy đẩy cô gái nhỏ đi về phía quầy trái cây, quầy rau xanh, quầy thịt tươi to như vậy.

Sở Chiến chọn lựa từng nguyên liệu nấu ăn, cho đến đi tới khu quầy thịt tươi, suy tính đến chỗ thịt tươi có mùi máu tanh, anh mới không để cô gái nhỏ và xe đẩy nhỏ ở trước mặt quầy hàng, một mình mình đơn độc đi theo đoàn người chọn thịt ở quầy hàng thịt tươi.

Đường Tô Khanh ngồi ở xe đẩy nhỏ nhìn bóng lưng nghiêm túc chọn thịt từ xa xa, trong lòng là ngọt ngào và cảm động, người đàn ông anh tuấn thế này lại bỏ tư thái xuồng tới chỗ hỗn loạn chật chội như vậy đi giành thịt với một nhóm người, nhìn thế nào cũng mê người.

Đúng lúc Đường Tô Khanh vui vẻ nhếch miệng, bên cạnh người đàn ông mà cô luôn luôn chú ý đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, dáng dấp như cô gái nhà bên cạnh, chỉ thấy người phụ nữ kia cầm một khối không biết là thịt gì trong tay đưa cho người đàn ông, sau đó ngượng ngùng hướng về phía anh cười cười, nhìn màn này, khóe miệng Đường Tô Khanh vốn nâng lên trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, trong lòng vô cùng khó chịu.

Người đàn ông vừa lấy được thịt liền hài lòng vui vẻ tâm đi về phía cô, vừa nghĩ tới người đàn ông không có biểu cảm gì đối với người phụ nữ vừa mới

đưa thịt cho anh, dường như lại mỉm cười yêu chiều đối với mình, trong lòng Đường Tổ Khanh không khó chịu như vậy nữa, hương chỉ là ít nhiều gì vẫn có để bụng một ít, vừa nghĩ tới về sau cũng sẽ có người ra về nịnh bợ với anh, trong lòng cô thật không dễ chịu, sao người đàn ông anh tuần thế này có thể không có một vài người điên cuồng theo đuổi đây? Lần này Đường Tổ Khanh ý thức có nguy cơ, cảm thấy có nguy cơ, dĩ nhiên sẽ làm một vài hành động tới bảo vệ chủ quyền của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Anh được bảo bối nhà anh bao nuôi?

Vì lấy được con cá trong tay mà Sở Chiến phải chịu đựng người phụ nữ xa lạ kéo nhéo bên tai, nếu như bình thường, nhất định anh sẽ đi thẳng, nhưng bởi con cá này chứa dinh dưỡng cao bồi bổ tốt cho thân thể bảo bối nhà anh, anh nhẫn rồi nhịn, anh phát hiện phụ nữ là loài động vật khiến người chán ghét, (ha ha, điều này không nhằm vào vị bảo bối kia, vì người đàn ông của chúng ta rất chung tình!) dĩ nhiên ngoại trừ bảo bối nhà anh, anh thương cô còn không kịp.

Chờ Sở Chiến xoay người vui vẻ giờ con cá về phía Đường Tổ Khanh, cười híp mắt chuẩn bị đợi cô khen ngợi, anh nhận ra cô vợ nhỏ dường như mất hứng, trong lòng Sở Chiến vô cùng nghi ngờ, chắc hẳn cô phải chờ lâu nên buồn chán, lập tức anh tỏ ra áy náy, đi tới bên cạnh cô cắt cá, dường như muốn làm nũng cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thành công trong việc làm khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng thẹn thùng.

Đường Tổ Khanh ngồi trong xe đẩy nhìn người đàn ông cọ vào gò má mình, đối với hành động này cô vô cùng hài lòng, nhếch lông mày lặng lẽ quét mắt qua những người xung quanh, phát hiện rất nhiều động vật giống cái nhìn cô với ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ, trong lòng cảm thấy vui mừng đồng thời lại có chút lo lắng vì đột nhiên một ngày kia người đàn ông này có thể làm hành động thân mật với một người phụ nữ khác hay không, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh ấy, cô đã cảm thấy khó chịu trong lòng.

Người đàn ông này lớn lên như vậy, từ trước đến giờ đứng ở nơi nào cũng trên hoa ghẹo nguyệt nơi đó, cảm giác nguy hiểm trong lòng Đường Tổ Khanh dâng lên cao, lập tức không còn tâm trạng đi dạo phố, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ái mộ của phụ nữ về phía anh, theo bản năng cô thấy căng thẳng.

Giờ phút này Sở Chiến cảm thấy mua sắm thật vui, mặc dù rất tức giận với những ánh mắt của đàn ông nhìn về bảo bối nhà anh, nhưng thật khó khăn anh mới có thể cùng cô vợ nhỏ đi ra ngoài một lần, tất nhiên anh hận không thể tuyên bố với mọi người đây là người phụ nữ của mình, nhân tiện hưởng thụ tốt chuyện hạnh phúc vụn vặt trong đời sống thường ngày của hai vợ chồng.

Thấy người đàn ông còn muốn đẩy mình đi lên tầng trên của siêu thị, Đường Tổ Khanh nhủ mảy may không nhịn được nói: "Mua đủ rồi chúng ta trở về thôi."

"Hử? Nhanh như vậy bảo bối đã muốn trở về? Thật ra anh còn muốn lên tầng trên mua mấy bộ quần áo, nếu không bảo bối giúp anh đi lên một chút?" Sở Chiến dừng bước ôn nhu nói, hiện tại anh vẫn rất vui mừng, nếu hôm nay về sớm, không biết lần dạo phố tiếp theo sẽ là bao giờ.

Đường Tổ Khanh nhìn đám người nhốn nháo xung quanh, thậm chí có cô gái cầm điện thoại chụp ảnh anh, trong lòng không cảm nhận gì, nhưng nghĩ tới bên trong tủ quần áo, quần áo đàn ông ít tới đau lòng, Đường Tổ Khanh chép miệng, cuối cùng bắt đầu đi gạt đầu, trong lòng thầm cầu nguyện bang nhóm động vật giống cái say mê sắc đẹp đàn ông không đi theo bọn cô.

Thấy cái gạt đầu của Đường Tổ Khanh, Sở Chiến nhảy nhót trong lòng, không để ý mình đang ở đâu, cười híp mắt cúi người cắn nhẹ khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, nhìn cô vợ nhỏ hồn đờ mắt mờ với anh, sau đó lấy tay lau chỗ anh vừa cắn, Sở Chiến lạc trong khoảnh khắc tình cảm đó, cung chiều cầm tay cô đặt trước ngực mình, trong mắt và miệng đều không nhịn được cười.

Đi theo người đàn ông lên tầng bán quần áo nam, Đường Tổ Khanh nghi ngờ ánh mắt nấp mờ và hâm mộ của cô bán hàng nhìn mình, giờ phút này Đường Tổ Khanh không biết Sở Chiến đã lưu lại trên gương mặt trắng ngần của cô một dấu răng mờ nhạt vô cùng mờ ám.

Sở Chiến lạnh lùng nghe cô nàng tiếp thị ghé vào tai anh không ngừng giới thiệu về các sản phẩm, mắt kiên nhẫn hiện lên rõ ràng trong mắt anh, anh đều không ưa những kẻ làm phiền anh và bảo bối nhà anh hưởng thụ thế giới hai người, ngắt lời của người bán hàng, lạnh lùng nói: "Chúng tôi sẽ tự xem."

Sau đó Sở Chiến bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của cô bán hàng mà khẽ nói với cô vợ nhỏ: "Bảo bối, em thấy bộ này có đẹp không?"

Thay đổi sắc mặt quá nhanh khiến người khác trở tay không kịp, Đường Tổ Khanh cảm thấy đặc biệt khó chịu khi người đàn ông của mình vừa bước vào đã bị mấy cô bán hàng niềm nở giới thiệu trang phục, cô chỉ có thể nhìn cái này cái kia để giết thời gian, không ngờ rằng anh phớt lờ lời giới thiệu của cô bán hàng mà quay sang hỏi một người không chuyên như cô, lập tức thấy lòng mình như đang nở hoa, tùy ý chỉ một bộ quần áo cách đó không xa nói: "Bộ kia không tệ."

Nhìn người đàn ông dịu dàng nói với cô gái xinh đẹp bên cạnh, cô bán hàng bị coi thường nhìn các đồng nghiệp khác đang xem kịch, nghĩ tới lúc này mình khoác lác trước mặt đồng nghiệp sẽ hấp dẫn được người đàn ông anh tuần, lập tức cười nói: "Tiên sinh, bộ quần áo kia là hàng đặc biệt xa xỉ, ngài sang bên kia, mới hợp với khí chất của ngài."

Ấn ý là loại đồ xa xỉ kia không phải người có tiền thì không mua được, không thích hợp với phong cách của anh. Sở Chiến không hiểu ý tứ của cô bán hàng, nhưng bảo bối nhà anh nói không tệ, anh cũng cảm thấy không tệ, nghe cô bán hàng nói như thế, anh nhanh chóng không vui: "Chẳng lẽ khách hàng

muốn mua cái gì đều phải hỏi ý kiến của cô trước?"

Thấy anh đột nhiên chuyển sang vẻ lạnh lẽo, cô bán hàng run rẩy, trực giác nói người đàn ông này không phải nhân vật đơn giản, sợ hãi dâng lên, lắc đầu mạnh, áp ứng nói: "Không, không phải, ngài, ngài hiểu lầm rồi."

"Tôi muốn cùng bà xã tự xem đồ được không?" Sở Chiến nói từng chữ rõ ràng nói, tuy là câu nghi vấn, nhưng là câu khẳng định vô cùng bá đạo không ai có thể phản bác.

Cô bán hàng nghe câu anh vừa nói, nhất thời hiểu hóa ra hai người kia là vợ chồng, chả trách ánh mắt người đàn ông luôn lạnh lùng từ khi bước vào cửa hàng, chỉ khi ở cạnh cô gái xinh đẹp mới lộ ra sự dịu dàng, xem ra tình cảm của vợ chồng này rất khăng khít, cô bán hàng biết mình không thể diễn trò, nhìn về mặt ngày càng lạnh của người đàn ông, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, cười khổ gật đầu, sau đó chán nản rời đi.

Tổ Khanh vốn ngây ngốc ở một bên chỉ là không quen nhìn cô bán hàng ngưỡng mộ nhìn người đàn ông, thấy anh hỏi ý kiến mình, cô tùy ý chỉ lung tung, lại nghe cô bán hàng nói vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh xấu hổ.

Định can anh đi thử đồ, không thể ngờ rằng tốc độ người đàn ông còn nhanh hơn, trước khi cô lên tiếng đã vui vẻ cầm quần áo đi vào phòng thử, bất đắc dĩ, Đường Tổ Khanh đành phải ngồi xem những quyển tạp chí Fashion ở gần đấy.

Lật hết quyển này tới quyển khác mà vẫn chưa thấy người đàn ông trở lại, Đường Tổ Khanh sốt ruột nhìn về phía phòng thử, trong lòng nghi ngờ, đúng lúc đó, cửa phòng thử đồ mở ra, tầm mắt Đường Tổ Khanh vừa vận nhìn thấy anh đi ra, vô cùng kinh ngạc.

Áo somi trắng mặc trên anh vừa khít giống như được may đo theo yêu cầu, tuy là hàng ế, nhưng mặc trên người đàn ông này vẫn thấy phong cách, phác họa thân hình cao lớn của anh, so với khi mặc đồ ở nhà thì bộ dáng mang đậm nét nam tính hơn hẳn, giống như một vị công tử điềm đạm bước từ trong tranh ra.

Thấy cô vợ nhỏ kinh ngạc, Sở Chiến vô cùng vui vẻ, vui mừng vì tự biết dáng mình chuẩn, bước nhanh tới trước mặt cô vợ nhỏ, bày ra dáng vẻ hấp dẫn người, biết rõ còn có hỏi: "Như thế nào? Đẹp không?"

Đường Tổ Khanh nhìn cơ thể và tư thế còn chuẩn hơn so với người mẫu, hai má lập tức đỏ lên, gật đầu, mềm mại nói: "Được, đẹp."

"Vậy thì lấy cái này." Sở Chiến cười híp mắt nói.

Thấy suy nghĩ của anh, Đường Tổ Khanh không được tự nhiên lên tiếng nói: "Đợi một chút, thử thêm vài áo nữa đi, dù sao đã đến đây, mua nhiều còn thay đổi."

"Hử? Bảo bối cực kỳ thích anh thay đổi như thế?" Sở Chiến không có ý tốt cười gian, cứ muốn hiểu nhầm ý tứ của cô, nhìn cô xấu hổ, Sở Chiến vui vẻ cười lớn, tất cả mọi người trong cửa hàng đều nghe thấy tiếng cười sang sảng xuất phát từ nội tâm.

Sở Chiến nhanh chóng thay đổi, biết mình còn cười như thế, đoán chắc cô vợ nhỏ sẽ tức giận, hỏi chân thành: "Bảo bối thấy bộ nào đẹp?"

Lần này Đường Tổ Khanh không dám chỉ lung tung, lo lắng anh sẽ tin rồi lại thử, nhìn quanh một vòng, Đường Tổ Khanh cảm bốn bộ, nhìn ánh mắt lấp lánh của người đàn ông đi vào phòng thử, gương mặt xinh đẹp không nhịn được cười tươi.

Nhìn anh cầm đồ mình lựa chọn đi thử, Đường Tổ Khanh cảm thấy dáng người người đàn ông trước mắt thật chuẩn, mặc trang phục nào cũng đẹp, một người xuất sắc như vậy là người đàn ông của cô, tâm trạng cô đặc biệt tốt.

Cứ thế, Sở Chiến thử liên tiếp năm bộ, bộ nào cũng đẹp, vì thế Đường Tổ Khanh đứng dậy đi thanh toán.

Cô thanh toán thấy Đường Tổ Khanh tới trả tiền, mà người đàn ông lại vui vẻ cầm trang phục, khoe miệng cười gượng, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ người đàn ông trước mắt được cô gái xinh đẹp bao nuôi? Vì lo lắng người ngoài xì xào nên mới xưng hô vợ chồng ư?

Sở Chiến không quan tâm người khác nghĩ gì, nếu nghe thấy người ngoài nói anh được cô bao nuôi, chắc hẳn anh sẽ sung sướng hơn hờ vì được cô vợ nhỏ bao nuôi.

Mua xong trang phục cho Sở Chiến, Đường Tổ Khanh để kệ anh một bên kéo tay cô một bên đẩy xe hàng, tưởng rằng anh mua đồ xong sẽ chuẩn bị ra về, ai ngờ người đàn ông lôi kéo cô dừng lại ở một cửa hàng nội y nữ cao cấp, hứng thú cầm tay cô muốn vào trong.

"Này, làm gì? Về, đi về." Đường Tổ Khanh cố định thân thể, xấu hổ nói, trong lòng thầm than chẳng lẽ người đàn ông này muốn kéo cô vào mua nội y ư? Nhìn vào cửa hàng, cô không thể đi vào cùng đàn ông mặt dày này được.

"Không phải đêm qua anh không cẩn thận xé rách nội y của em còn gì? Nếu đã đến đây, nên vào mua đồ chất lượng tốt." Sở Chiến nói mà mặt không đỏ tím không đập mạnh.

Nghe thế, mặt Đường Tổ Khanh trắng nõn nhanh chóng đỏ hồng như tôm chín, nhìn đến ánh mắt tò mò của những người xung quanh, khuôn mặt không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Mổ nào đó cư xử xấu xa

Nhìn trong cửa hàng đều là nội y của phụ nữ, Đường Tổ Khanh sao lại không biết xấu hổ đi mua đồ riêng tư thế này cùng với một người đàn ông, nhưng nghĩ đây là chồng mình, mà hai người đã quan hệ thân mật, lqđ cô cũng xấu hổ, cô không muốn bị mọi người nhìn chằm chằm như người nổi tiếng, cho nên vừa nghe thấy lời đề nghị của anh, cô đỏ bừng mặt kéo người đàn ông nhanh chóng rời khỏi.

Làm sao Sở Chiến có thể đồng ý cứ rời đi như vậy, hiện tại anh vô cùng muốn tham gia vào từng sinh hoạt của cô, lần này là cơ hội tốt, mà không chừng về sau anh không cần thận còn phá hỏng nhiều quần áo của cô, hiện tại mua nhiều về dự phòng, giờ phút này trong lòng Sở Chiến nổi lên những suy nghĩ tà ác, Đường Tổ Khanh không thể là đối thủ của hồ ly phúc hắc này.

Đường Tổ Khanh đã kéo người đàn ông nhưng không đi, nghĩ thầm, cứ đứng ở trước ở cửa hàng nội ngược lại sẽ càng khiến nhiều người tò mò, cô nghĩ một lát, quyết định nghe theo anh, hai người vào mua chắc không sao, vì thế khuôn mặt Đường Tổ Khanh đỏ bừng đi theo Sở Chiến vào cửa hàng.

Bọn họ vừa vào đã khiến những vị khách nữ cũng như nhân viên chú ý, hai người vừa vào đều là tuấn nam mỹ nữ, khuôn mặt xinh đẹp rất khó gặp, so với ngôi sao đang nổi còn đẹp hơn, thứ hai, Sở Chiến là người đàn ông dđlqđ đầu tiên đứng dừng đi vào, đa phần người mua nội y là phụ nữ, rất ít đàn ông thân mật đi vào cửa hàng, phần lớn đàn ông đi vào cửa hàng nội y sẽ cảm thấy cực kì xấu hổ và mất mặt, không nghĩ tới Sở Chiến là loại khác.

Đối với người đàn ông duy nhất đi vào cửa hàng - Sở Chiến, mỗi người phụ nữ mua hàng biểu hiện khác nhau, có xấu hổ trực tiếp ra khỏi cửa hàng, có hăm mộ nhìn Đường Tổ Khanh, cũng có đôi má luôn đỏ bừng thẹn thùng nhìn anh.

Sở Chiến coi như cửa hàng không có người, kéo Đường Tổ Khanh về nơi trưng bày nội y, người bán hàng sững sờ một lúc, sau đó đi tới, khuôn mặt cười niềm nở nói: "Tiên sinh phu nhân, chúc sức khỏe hai vị, muốn mua nội y ư?"

Sở Chiến mặt không đổi sắc gật đầu, lạnh lùng hỏi: "Nội y chất lượng tốt nhất ở chỗ nào?"

Với người yêu vợ như mạng thì Sở Chiến dùng hàng ế cũng không sao cả, chỉ cần bảo bối nhà anh thích trang phục nào, anh sẽ vui vẻ, đối với đồ mà bảo bối nhà muốn dùng, nhất định phải là đồ đã được kiểm chứng là chất lượng tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng tới cơ thể.

Với riêng loại nội y này nếu mua đồ chất lượng không tốt, không chỉ khiến làn da mất cảm, còn có thể ảnh hưởng đến sự phát triển, tuy vợ anh phát triển không tồi, nhưng ảnh hưởng xấu tới sức khỏe thì anh tuyệt đối không cho cô sử dụng.

Nhân viên bán hàng đã được đào tạo chuyên nghiệp tươi cười dịu dàng nói: "Tất cả sản phẩm trong cửa hàng đều là hàng chất lượng tốt, có tác dụng kích thích sự phát triển của phụ nữ, mà còn cực kỳ thân thiện với làn da, lqđ kể cả da mất cảm cũng có tác dụng, những đồ này đều đã trải qua quá trình lựa chọn kĩ càng do Mạc Đại thiết kế, xin hỏi phu nhân dùng loại nào? Không biết cô muốn tìm số mấy?"

Sở Chiến nghiêm túc nghe lời giới thiệu của người bán hàng, biết là loại vải tốt, anh yên tâm, đúng lúc nghe thấy người bán hàng nói về số mấy, đối với đàn ông trong sạch luôn sinh hoạt như hòa thượng, những con số ghi trên nội y nữ, anh hoàn toàn không biết, theo bản năng cho rằng đây là chuyện riêng chỉ cần một mình anh biết là đủ, cho dù là nữ nhân viên, trong lòng anh cũng không thoải mái, nên nhanh chóng cản trở sự nhiệt tình giới thiệu của người bán hàng.

Thấy người bán hàng đi xa, Sở Chiến xác định xung quanh chỉ có hai người là anh và bảo bối nhà anh, vì thế cúi đầu sát vào bên tai cô khẽ hỏi: "Bảo bối, em mặc nội y số mấy?"

Nghe thế, má hồng của Đường Tổ Khanh lại đỏ lên, ngực phập phồng, nhẹ nhàng đẩy người đàn ông bên cạnh, bước nhanh đến một bên cầm lấy nội y mà mình hay dùng rồi vội vàng đi thẳng tới quầy thu ngân trực tiếp thanh toán, dđlqđ nhưng Sở Chiến không đồng ý, anh hi vọng mình có thể hưởng thụ phúc lợi đặc biệt, mà anh còn chưa biết rốt cục bảo bối nhà anh mặc nội y số mấy.

Sở Chiến lập tức cầm lấy những nội y mà Đường Tổ Khanh đã lựa chọn, về mặt cô thu ngân không sao hiểu được, anh kéo cô về phía khu nội y, xem đi xem lại những nội y cô lựa chọn mua, cuối cùng nhìn về con số trên nội y, trong lòng lần này vui vẻ, ngẩng đầu cầm dây lưng nội y, về mặt cười tà ác nhìn cô nói: "Bảo bối, em không mặc thử sao có thể biết mặc vừa hay không?"

Nghe vậy, hai má Đường Tổ Khanh nóng rực, sợ anh lại nói những điều càng thêm đỏ mặt, liếc trộm mọi người xung quanh như tên trộm, phát hiện không ai nhìn hai người, trong lòng Đường Tổ Khanh hơi buông lỏng, thấp giọng nói: "Không, không cần."

Sở Chiến nhìn nội y kia, nghi ngờ hỏi: "Em khẳng định em mặc vừa? Hay cứ vào thử đi!" Vừa nói xong, không cho Đường Tổ Khanh phản đối, đặt hai kiện nội y trong tay vào người cô rồi giúp cô đi vào phòng thay đồ.

Bị anh đẩy mạnh vào phòng thay đồ, Đường Tổ Khanh xoa dịu trái tim đang loạn nhịp, hai tay xấu hổ sờ đôi má nóng rực của mình, đợi nhiệt độ trên mặt giảm xuống, cô mới nhớ đến mục đích mình vào phòng này, khăn trang cời áo khoác chuẩn bị thử nội y.

Cùng lúc Đường Tổ Khanh cầm nội y chuẩn bị thử, phát hiện nội y trong tay là cô lấy bừa, hoàn toàn không thích hợp với mình, than nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị mặc quần áo từ tể ra ngoài, sau lưng vang lên âm thanh, đáng nhẽ người đàn ông phải ở bên ngoài chờ thì giờ phút này lại đang cầm nội y phần

hồng đi tới.

Đường Tổ Khanh ngẩn ngơ nhìn chăm chú người đàn ông của cô, đầu óc mơ hồ, lúc phản ứng kịp thì nhìn theo ánh mắt người đàn ông, kinh ngạc hô to một tiếng: "A!", sau đó vội vã cầm trang phục bên cạnh che khuất bộ phận quan trọng trên người.

"Anh, anh vào bằng cách nào?" Đường Tổ Khanh ngập ngừng lên tiếng, vừa mới làm dịu mát giờ hai má lại nhanh chóng trở nên nóng rực, cô nhớ rõ ràng mình đã khóa trái cửa phòng thay đồ, hiện tại người đàn ông này lại xuất hiện, chuyện gì đã xảy ra? Nếu như bây giờ có người khách nam không cẩn thận xông vào, qđ cô không biết giấu mặt vào đâu, nhưng trước mắt không phải điều này, mà là ánh mắt người đàn ông này nhanh chóng trở nên nóng bỏng khiến cô kinh hồn bạt vía, đang ở bên ngoài mà.

Sở Chiến cầm theo áo lót dây lưng, nóng rực nhìn cô, cười xấu xa: "Anh nói với nhân viên rằng vợ anh có khả năng lấy nhầm nội y, cho nên người đó lấy chìa khóa dự phòng mở cửa cho anh đi vào."

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh thiếu chút nữa ngừng thở, người bán hàng ở đây không có lương tâm, tùy tiện cho người khác vào. Còn người đàn ông này, không phải không biết cô mặc áo cỡ nào chứ? Làm sao lại xuất hiện đúng lúc cô vừa cởi đồ, hay người này là thủ đội lột người? Đường Tổ Khanh hung ác thâm nghĩ.

Không để ý tới ánh mắt thẹn quá hóa giận của cô vợ nhỏ, Sở Chiến cười tít mắt nhìn quét qua một vòng hỏi: "Đã thử xong chưa? Có vừa không?"

Nhìn đôi mắt phát ra lửa của anh, trong đầu Đường Tổ Khanh ầm một tiếng, nhanh chóng trả lời: "Đã thử rồi, mau đi ra, em muốn mặc quần áo." Nội y này tuy không vừa với cô nhưng cô cứ mua, sau đó tặng người khác là được, chỉ là nội y số nhỏ, đám bạn của cô toàn đáng người nóng bỏng, chắc hẳn không ai mặc vừa, nhưng cô không muốn quần quýt với người đàn ông ở trong đây, nên cô nhanh chóng quyết định.

Sở Chiến đâu phải người tốt như thế, cho dù anh thật sự nói được, anh còn muốn nhân cơ hội này này hưởng thụ phúc lợi của riêng mình, nhất thời Sở Chiến giờ nội y trong tay lên cao, nhưn đầu mi nói: "A...? Mặc cho anh xem, xem thử nó có xứng với nhan sắc của em không, anh nghĩ em mặc đồ này nhất định sẽ xinh đẹp, thử hết luôn đi."

Giờ đây mặt Đường Tổ Khanh không thể dùng từ "hồng" để hình dung, mà phải là đỏ thẫm như nước nhuộm vải, mọi nơi đều đỏ, kéo dài đến lỗ tai như ngọc trắng muốt, cực kì đẹp.

Thấy cô vợ nhỏ không có động tác gì, Sở Chiến bước nhanh tới, kéo quần áo trong cô xuống, cô ngượng ngùng, anh trực tiếp mặc đồ trong tay mình giúp cô, Sở Chiến cởi quần áo rất có kỹ xảo không có nghĩa là mặc quần áo theo đúng quy củ, lòng vòng dạo quanh phần dưới nách cô, thỉnh thoảng đụng chạm vào da thịt cô, cô mẫn cảm nhanh chóng nổi da gà, một lúc lâu sau mới mặc xong nội y, mà anh còn chưa có kinh nghiệm đều phải dựa vào sự mẫn cảm của chính mình.

Nhìn cô gái nhỏ thẹn thùng muốn tránh né, Sở Chiến trực tiếp xoay thân thể cô đối diện với mình, nhìn nội y đang mặc trên người cô gạt đầu, cười xấu xa nói: "Anh đã nói em nội y này em không vừa, bởi vì quá nhỏ, may là anh phản ứng kịp thời."

Đối mặt với ánh mắt như thiêu đốt của anh, cả người Đường Tổ Khanh đều hỗn loạn, lúc trước cùng anh làm chuyện thân mật, hoặc là ở thời điểm cô say rượu, hay là dưới ngọn đèn mờ ảo, trắng trợn đánh giá như bây giờ, là lần đầu tiên, cô giống như không phải kiểu người yêu say đắm người yêu nhưng xấu hổ từ lâu, hận không thể kiếm chỗ nào chui xuống để trốn.

"Đúng, anh đã nói em mặc cái này sẽ đẹp, cực kỳ mê người." Sở Chiến ôm cô khẽ nói, dịu dàng hôn cổ trắng muốt của cô, hơi thở ấm áp dừng lại trên cổ cô, khiến cô run lên.

Cảm giác nhiệt độ bên cạnh mình càng tăng cao, Đường Tổ Khanh dùng đầu ngón chân cũng biết người đàn ông này muốn làm gì, cô dùng lực đẩy anh ra, dùng tốc độ nhanh nhất trong lịch sử mặc lại quần áo, nhìn thẳng anh cười hi hi rồi vội vã đi thẳng ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, tiếng cười tà ác vang lên bên tai cô: "Bảo bối, em mặc đồ mới mà không trả tiền à? Em khẳng định muốn mặc nó ra ngoài ư?"

Đường Tổ Khanh suy nghĩ muốn trở lại phòng thay đồ nhưng thấy người đàn ông này nói vậy, suy đi nghĩ lại, vẫn quyết định mặc tiếp, vì thế Đường Tổ Khanh mặc nội y mới vội vàng đi đến quầy thu ngân tính tiền, trong mắt cô thu ngân hiện lên sự mờ ám không rõ nét, một tay Sở Chiến cầm trong tay vài bộ nội y tự tay anh chọn đến quầy thu ngân, một tay vẫn cầm bộ nội y cũ.

Vội vã thanh toán tiền, đối mặt với những ánh mắt hâm mộ ghen tị xung quanh, Đường Tổ Khanh hận không thể lập tức biến mất trong siêu thị, vì thế kéo người đàn ông nhanh chóng rời đi, cô cho rằng ra khỏi siêu thị là an toàn, không biết rằng tính toán nhỏ nhặt bên trong người đàn ông làm cho nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Sinh em bé để chơi đùa

Mua xong nội y mới rời về nhà, Sở Chiến phức hắc nghĩ ra một số biện pháp để hưởng thụ phúc lợi của mình, cuối cùng thuận lợi ăn luôn người nào đó, lqđ dùng phương thức điên cuồng bá đạo chưa từng có, dường như muốn giải phóng toàn bộ nhiệt tình và dục vọng tích tụ từ lâu, không có gì có thể kiềm chế.

Chiến đấu kịch liệt một ngày một đêm, mãi đến rạng sáng mới ngủ, từ lâu Đường Tổ Khanh đã mệt tới mức không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc, toàn thân đau nhức, nhưng trong lòng ngọt ngào, cô không thể không thừa nhận rằng ở trong lòng mình người đàn ông nằm sau lưng bá đạo ôm cô đi vào giấc ngủ đã có một vị trí không thể đoán trước.

Đường Tổ Khanh nghĩ thầm, cứ sinh hoạt như vậy, được người đàn ông bá đạo này cưng chiều, tương lai sẽ sinh đứa bé của riêng hai người, có lẽ cuộc sống như thế rất tốt.

Suy nghĩ đến vì anh ấy mà sinh con, đôi má Đường Tổ Khanh lại đỏ lên, may mắn người đàn ông đằng sau đã ngủ say, đúng lúc cô muốn trêu đùa một phen, đã thân mật lâu như vậy, hơn nữa đêm nay, anh điên cuồng như thế, d-d-l-q-d hoặc có lẽ bây giờ trong bụng cô đã có đứa bé của anh, Đường Tổ Khanh không kim được lòng đặt tay lên bụng, cũng không nghĩ rằng người đàn ông sau lưng cũng đang cưng chiều để tay trên bụng cô.

Cảm nhận hơi thở trầm ổn phía sau, Đường Tổ Khanh đưa tay nhỏ bé của mình trườn lên bàn tay to lớn kia, từ từ đi vào giấc ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, trong lòng Sở Chiến đặc biệt tốt, người có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của anh đương nhiên là cô gái nhỏ bên người, những ngày gần đây cô vợ nhỏ không tự giác bám dính lấy anh, với sự thân thiết cùng anh vẫn còn cực kỳ thẹn thùng, nhưng có đôi lúc rất nhập tâm, lqđ tốc độ chuyển biến rất nhanh làm phá hỏng sự vui vẻ của Sở Chiến. Anh dự đoán có phải cô đã thích anh hay không, điều mà Sở Chiến vẫn suy đoán rất nhanh đã được chứng thực.

Một buổi tối nào đó, sau khi ăn tối xong, Sở Chiến kéo Đường Tổ Khanh ra khỏi nhà, tiến hành tản bộ tiêu com sau khi ăn, đây là hoạt động mà đạo gàn đây hai người đều làm.

Ban đêm, trên bầu trời điểm vài ngôi sao, nơi này là khu nhà xa hoa, cho dù đêm khuya đèn vẫn sáng trưng, giờ phút này có không ít ở trong khu nhà đi tản bộ, hai người xuất sắc như Đường Tổ Khanh và Sở Chiến cùng nhau dđlqđ đi trên con đường nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi, thường xuyên có ánh mắt lén lút nhìn bọn họ từ đầu đến chân.

Gió nhẹ khẽ thổi, Sở Chiến cực kỳ hưởng thụ loại loại hạnh phúc nhỏ bé, đoán rất cực cô gái nhỏ có yêu mình hay không, nhưng ít nhất anh thấy may mắn vì mình ở cùng một chỗ với cô vợ nhỏ của anh, lúc này đây trong tay anh là đôi bàn tay bé nhỏ mà anh luôn lưu luyến, anh nghĩ dù tương lai có xảy ra chuyện gì, anh sẽ nắm tay cô vợ nhỏ một đời một kiếp không buông.

Chậm rãi đi bộ trên con đường nhỏ, cô gái nhỏ bên cạnh đột nhiên dừng bước, Sở Chiến nghi ngờ cũng dừng lại, chỉ thấy miệng cô đang mỉm cười lqđ, mang theo tò mò Sở Chiến hướng về tầm mắt của cô, thấy cách đó không xa có mấy cậu bé khoảng ba, bốn tuổi chuyển bóng cùng nhau, chơi đùa vui vẻ, thân thể nhỏ bé mềm mại tươi cười, thế nào cũng thấy đáng yêu.

"Bảo bối thích trẻ nhỏ? Nếu không chúng ta cũng sinh mấy đứa để chơi đùa đi?" Sở Chiến cười hề hề nói.

Sở Chiến luôn cảm thấy trẻ con cực kỳ đáng ghét đáng ghét, đột nhiên phát hiện trong nhà xuất hiện thêm mấy đứa bé giống cô, trắng nõn nà, mềm mại, như búp bê sứ trắng càng nhìn càng đáng yêu, chủ yếu muốn có đứa bé giống cô, mang theo chờ mong, Sở Chiến cười hề hề nói ra đề nghị của mình.

Nghe vậy, đôi má Đường Tổ Khanh trắng xanh lại đỏ ửng, trầm thấp hờn dỗi: "Trẻ con đâu để chơi đùa."

Lời nói tuy không đáp ứng cũng không phản đối, nhưng với Sở Chiến mà nói đó là niềm vui không nhỏ, nói như vậy tức là cô gái không phản đối sinh con cho anh, bất chấp hiện tại đang ở đâu, Sở Chiến dùng lực, lập tức cô gái nhỏ bị anh ôm sát vào lòng, cô chưa kịp phản ứng, Sở Chiến cúi đầu xuống, dđlqđ nhìn cô gái nhỏ trong lòng còn mơ màng, khuôn mặt trắng nõn mịn màng, tựa như dự đồ anh cần một miếng, vì thế, anh không phụ lòng cảnh đẹp trước mắt, nâng cằm cô lên, cúi đầu dễ dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng như trêu chọc cô.

Đầu lưỡi anh linh hoạt quét qua môi cô, nhẹ nhàng liếm hút môi dưới, nhanh chóng chui vào miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi, dây dưa không dứt.

Bộ dạng hôn nồng nhiệt khiến Đường Tổ Khanh cảm thấy khó thở, thiếu chút nữa cả người xụi lơ vô lực, lúc này Sở Chiến vẫn chưa muốn buông cô ra, ôm chặt cô vào ngực, hận không thể hòa cô vào trong máu mình.

Đường Tổ Khanh cực kỳ xấu hổ đứng trong lòng Sở Chiến trong lòng không muốn xuất hiện, tuy bình thường hai người đã quan hệ cực kỳ thân mật, nhưng đây là lần đầu tiên hai người ở bên ngoài hôn đến mức không phân được trời đất, nhiều người xung quanh có thể gọi là coi trộm, khó trách cô lại xấu hổ.

Đột nhiên cách đó không xa nhóm cậu bé đang chơi đùa không cẩn thận ném bóng đến chỗ Tổ Khanh đang đứng, Đường Tổ Khanh nghi ngờ dưới chân có gì đó bèn cúi xuống nhìn, khi nhìn thấy trái bóng xuất hiện bên cạnh mình, cô nhanh chóng hướng tầm mắt về mấy cậu bé vừa truyền bóng tới.

Quả nhiên, mấy đứa bé nhìn thẳng vào cô, có phần rụt rè không biết nên làm gì bây giờ.

Khẽ cười một tiếng, một cái ý tưởng xuất hiện trong đầu, Đường Tổ Khanh ngồi xuống nhặt quả bóng đi về hướng bọn trẻ, đưa bóng cho một trong số đó, cưng chiều sờ đầu cậu bé.

Cậu bé nhận lại quả bóng của mình, e dè nở nụ cười, trong tay ôm bóng, mềm dẻo nói với Đường Tổ Khanh: "Cảm ơn dì."

Đường Tô Khanh hoàn toàn đặt Sở Chiến sang một bên, cười hỏi: "Không cần khách khí, di không thể chơi cùng các cháu à?"

Cậu bé nhìn Đường Tô Khanh vừa trả bóng lại cho cậu, sau đó cô dùng nụ cười nói chuyện với cậu, chớp mắt không hề thấy sự sợ hãi, giọng non nớt vang lên: "Được."

Vì thế vị Phó Thị Trưởng Đường Tô Khanh này hoàn toàn giống như một cô bé chưa lớn, đi theo mấy cậu bé chuyền bóng, chơi đùa quên thời gian.

Sở Chiến đứng cách đó không xa cung chiều nhìn động tác xuất phát từ trái tim của cô gái nhỏ, trong đôi mắt anh chỉ hiện lên hình bóng của cô, trong lòng anh nghĩ đến nếu đứa bé trước mắt này đổi thành con của cô và anh, có lẽ hình ảnh ấy càng khiến hắn thêm phần cảm động.

Không bao lâu sau, khung cảnh yên bình của tiểu khu bị cắt ngang, chiếc xe mất tay lái xiên vẹo xông vào tiểu khu, va vào cổng bảo vệ của tiểu khu tiến thẳng vào khu vực hoạt động sau khi ăn, với sự xuất hiện đột ngột của chiếc xe những người đi bộ xung quanh vô cùng sợ hãi, hét lớn chạy đi.

Đang chơi cùng mấy cậu bé Đường Tô Khanh nghe thấy tiếng hét chói tai lập tức nhìn về phía đó, thấy các cô đang đối diện với chiếc xe giống như không thể khống chế, nghiêng bên nọ xiên bên kia, mắt cô nhanh chóng mở to, d-d-l-q-d phản ứng đầu tiên là mấy đứa bé bên cạnh không được xảy ra chuyện gì, cô nhanh chóng bỏ quả bóng lại, một tay kéo hai cậu bé đã bị dọa khóc hu hu đi đến một cây xanh.

Đội ở chỗ an toàn, lúc này Đường Tô Khanh mới nhớ tới đi người đàn ông đi cùng mình, lo lắng hướng nhìn về phía người đàn ông, cảnh trước mắt làm trái tim cô như muốn ngừng đập, mắt mở to, miệng xinh xắn hoảng sợ mở to.

Giờ phút này chỉ thấy chiếc xe điên kia lqđ đang lao về phía chồng cô, mà chồng cô lại ngây ngốc đứng một chỗ không nhúc nhích, không biết bị dọa đến mức đấy hay bị làm sao, Đường Tô Khanh không kịp nghĩ nhiều, so với đại não cơ thể nhanh chóng phản ứng, dùng tốc độ chưa từng có chạy về phía người đàn ông.

Ở quen trong hắc đạo Sở Chiến đã nhận ra chiếc xe tiến vào tiểu khu, anh chuyển tâm đặt sự chú ý vào cô vợ nhỏ, thấy cô biết nguy hiểm mà bình tĩnh tránh né, trong lòng anh đặc biệt vui mừng.

Thời điểm xe kia đối diện với anh, dựa vào khả năng của anh thì thoát thân cực kỳ dễ dàng, đúng lúc đó nghĩ đến lúc nguy hiểm cô gái nhỏ chỉ quan tâm tới an nguy của trẻ con mà không nhìn anh lấy một cái, lqđ ý nghĩ này bỗng hiện lên trong đầu anh, khiến anh lập tức bất động.

Xe điên không thể khống chế càng tiến gần Sở Chiến, ngay khi giọng nói người dân sắp thoát ra, sự việc thay đổi nhanh chóng, chỉ thấy một cái bóng đen dùng tốc độ kinh người chạy tới người đàn ông đang gặp nguy hiểm.

Đùng một tiếng, trực tiếp khiến anh ngã sang một bên, bọn hắn vừa ngã xuống đất, chiếc xe đúng lúc đi qua, chứng kiến một màn nguy hiểm, mọi người sợ hãi đứng tại chỗ.

Sau khi bỏ nhào về phía chồng mình, cả người Đường Tô Khanh hoảng sợ không thể suy nghĩ lại, chỉ thấy người đàn ông dưới thân đỡ cô dậy, ddldq chờ cô phục hồi tinh thần, lập tức lo lắng lật tới lật lui cơ thể anh, miệng vội vàng hỏi han: "Có bị thương không? Có bị thương chỗ nào không?"

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình sợ run, Sở Chiến cảm thấy ngọt ngào khác thường, ngu ngơ nhìn cô, cuối cùng hiện tại cũng biết trong lòng cô vợ nhỏ có chỗ của anh, nhớ rõ thời điểm khi bắt đầu nhiệm vụ đối chồng, giả vờ làm Giang Thiếu Hiền bị bắt cóc, thái độ của cô lúc đó rất lạnh nhạt, không nóng không lạnh, cho dù là vợ chồng, đối xử với anh như người xa lạ.

Vừa nãy, khoảnh khắc chiếc xe chạy về phía anh, cô gái nhỏ bất chấp nguy hiểm cứu anh, ánh mắt hiện tại vẫn sợ hãi, lqđ khoe miệng là những lời quan tâm anh. Lúc này Sở Chiến có dũng khí hiểu ra, có được người vợ như vậy thật hạnh phúc biết bao.

"Bảo bối, anh không sao, không bị thương." Sở Chiến dịu dàng nói với cô vợ nhỏ đang hết sức lo lắng.

"Đầu gối, thấy xe chạy tới sao lại không tránh? Anh có biết nếu em đến trễ một bước anh nhất định sẽ chết, tên xấu xa này, bình thường phản ứng nhanh lắm, sao lúc này không tránh, hu hu... Làm em sợ muốn chết, vừa rồi em bị dọa chết, em nghĩ đến anh sẽ chết, anh chết đi em phải làm sao bây giờ, hu hu. . . ." Đường Tô Khanh nghĩ tới cảnh nguy hiểm, dùng tay đập vào ngực người đàn ông, sau cùng lại không nhịn được khóc òa lên.

Đây là lần đầu tiên cô vợ nhỏ khóc trước mặt anh, dọa anh sợ hãi, cung chiều ôm cô vào trong ngực mình, đau lòng nói: "Là lỗi của anh, anh là đồ khốn, là đầu gối, không nên làm bảo bối lo lắng, là anh hư hỏng, ngoan, đừng khóc, lớn như vậy rồi còn khóc nhè, mọi người cười đấy."

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Anh yêu em, rất rất yêu em

Đường Tô Khanh rõ ràng bị dọa sợ, tự mình hiểu cho tới nay đây là lần đầu tiên cô khóc tùy tiện như vậy, lúc nhìn thấy chiếc xe điên chạy về hướng người đàn ông ấy, hơi thở của cô như ngừng lại, đầu óc trống rỗng, chỉ sợ chuyện không may xảy ra với anh, cuộc sống được người khác quan tâm, được người khác cung chiều sẽ không còn nữa.

Sở Chiến dỗ cô gái nhỏ, dù cỡ thế nào cũng không thấy hiệu quả, nghe từ trong lời nói anh biết cô vợ nhỏ của anh thực sự bị sợ hãi, lqđ nếu biết trước rằng vì suy nghĩ trong đầu rằng cô có tại đặt mình trong lòng hay không mà làm cô khóc, Sở Chiến thật sự cũng không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra, cho dù cuối cùng cô đối với anh là tình cảm nào, chỉ cần anh đứng cạnh cô, vẫn chờ đợi cô là được.

Nhìn Đường Tổ Khanh vừa khóc vừa đánh vào ngực anh, Sở Chiến hối hận vì hành động lúc này của mình, dịu dàng dỗ cô.

Sau khi trút hết tâm tình ra ngoài, Đường Tổ Khanh ngừng khóc, xấu hổ thoát khỏi lòng anh, nhớ ra xung quanh là người ở tiểu khu, giờ này toàn người quen biết, mà tiếng khóc của cô lớn vậy, bây giờ ổn định tâm trạng lại cảm thấy khó xử.

Thấy cô gái nhỏ bình tĩnh lại, Sở Chiến vội vàng nắm lấy cơ hội, mang theo suy nghĩ chắc chắn ôn nhu hỏi: "Bảo bối thích anh, đúng không?" .

"Đã khuya, trở về thôi!" Đường Tổ Khanh cố ý tránh né vấn đề của anh, bởi vì khóc, giọng nói trở nên khàn khàn, nói xong xoay người đi về phía nhà mình.

Không dễ dàng gì mới có cơ hội, Sở Chiến đâu chịu buông tha, tiếp theo muốn ép cô nói ra tình cảm chân chính giống như anh vừa ép cô khóc, Sở Chiến thật lòng không muốn cô khóc, trong tích tắc cô xoay người đi, ddldq một cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng giữ chặt tay mảnh khảnh của cô, khiến cô quay ngược lại, cả người nhào vào trong ngực anh.

"Bảo bối, đừng né tránh vấn đề, rốt cuộc nơi này có vị trí của anh không?" Sở Chiến ép buộc cô nhìn thẳng mình, một tay đặt ở ngực cô khẽ hỏi.

Bị dọa bởi biểu cảm chân thật của anh, Đường Tổ Khanh nhìn chăm chú đôi mắt anh, không biết nói gì cho phải, nói không thích ư? d-d-l-q-d Nhưng khi anh gặp phải nguy hiểm vì sao lòng cô lại khó chịu như thế, giống như có ai bóp chặt ngực cô, nhìn anh cười vui vẻ, vì sao tâm tình cô cũng tốt lên? Khi anh thường quán lấy cô, hôn môi cô, thậm chí là chuyện thân mật, vì điều gì mà cô rất vui vẻ, vì sao cô luôn tự cảm thấy không phản cảm mà luôn tốt đẹp? Thời điểm đi dạo phố thấy phụ nữ khác vây quanh anh, sao trong lòng cô lại thấy chưa đến thế?

Tất cả điều trên chứng tỏ cô yêu người đàn ông trước mặt, cô yêu chồng mình.

Ngay tại thời điểm Đường Tổ Khanh chìm vào suy nghĩ, Sở Chiến cho rằng cô đang khó xử, hoặc trong cô trước giờ không có anh, sợ phải nghe thấy lời phủ nhận, tức khắc Sở Chiến mang theo lờ mờ thất vọng, có phần ừ ừ lên tiếng nói: "Được, anh không ép em, về nhà thôi."

Nói xong anh kéo tay cô đi về nhà.

Phục hồi lại thần trí, Đường Tổ Khanh thấy bóng lưng người đàn ông nắm tay mình cực kì ừ ừ, cắn môi, trong đầu đưa ra quyết định, lqđ nắm tay anh rồi ôm lấy eo anh từ đằng sau, theo quán tính, anh hơi nghiêng ngả, sau đó được cô ôm nên cơ thể cứng lại.

Ôm người đàn ông từ phía sau, Đường Tổ Khanh có thể cảm nhận được anh đang kiểm chế hơi thở, thấy anh lưu thông khí huyết, Đường Tổ Khanh nhớ tới bóng lưng thất vọng kia, không che giấu tình cảm của mình, dịu dàng nói: "Yêu."

Qua hành động vừa rồi Sở Chiến đoán được suy nghĩ của cô, kết quả cô đã nói ra từ mà anh mong ước bấy lâu, trong lòng đã nhảy nhót không dứt từ lâu, trên mặt không biểu lộ ra ngoài, giả ngu hỏi: "Hử? Yêu cái gì?" .

"Yêu anh, em nói em yêu anh, tại em không biết từ lúc nào đã đặt anh vào trong lòng." Đường Tổ Khanh tựa vào lưng hắn lẩm bẩm nói, cầm tay anh từ phía sau thu hút ánh mắt anh.

Nghe được cô tự mình rất ra câu yêu, không biết nên dùng từ nào để diễn tả trái tim Sở Chiến, so với ngày trước chỉ mong cô vui vẻ, lqđ một người lạnh lùng như cô chắc hẳn có nhiều người ái mộ nên mới không quan tâm tới tiếng yêu kia, giờ phút này Sở Chiến cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nhẹ nhàng nắm cánh tay đang ôm mình, xoay người đối mặt với cô, miệng ngập tràn nụ cười cung chiêu, hai tay nâng gò má trắng nõn của cô lên khẽ nói: "Bảo bối, trong lòng anh rất vui mừng, đây chính là em nói, về sau anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho em, anh cũng yêu em, rất rất yêu em."

Được người đàn ông ôm chặt trong ngực, tự mình nghe thấy anh nói yêu cô, khoe miệng Đường Tổ Khanh vui vẻ nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Từ nay về sau chúng ta vẫn sống như vậy có được không?"

"Ừm, vẫn như thế, sau đó sinh mấy đứa, trong nhà càng hoàn hảo, càng náo nhiệt, bảo bối, sinh cho anh mấy đứa bé đáng yêu đi." Sở Chiến cung chiêu nói.

Đường Tổ Khanh không trả lời, khoe miệng vẫn nhếch lên.

Hai người cùng mở trái tim, sau khi sống chung càng thêm hòa hợp, luôn dính lấy nhau, tựa như hai đứa trẻ sinh ra đã sa vào tình yêu cuồng nhiệt, toàn tâm toàn ý, sau khi tản bộ về nhà dựa vào nhau xem TV rồi về phòng ngủ, ddldq đương nhiên trước khi ngủ mỗi nào đó sẽ tiến hành vận động, hai người cực kì hòa hợp và dịu dàng, mãi đến tận nửa đêm mới ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, khi Đường Tổ Khanh đi làm thường gọi điện thoại cho anh, mọi người trong đơn vị đều nhận ra tình cảm của cô khác lạ, nụ cười trên khoe miệng vẫn không tan, dừng cảm được tình yêu làm đỏ ửng, tình cảm hai người dần ấm lên, khiến tất cả đều ngưỡng mộ câu chuyện tình cảm lãng mạn của vợ chồng trẻ.

Một ngày nào đó, Đường Tô Khanh khó có được nghỉ phép ở nhà, Sở Chiến hận không thể thời thời khắc khắc dính lấy cô, đúng lúc này, nhóm mấy anh em tốt luôn bị anh vứt bỏ gọi điện thoại đến, hẹn anh đi ra ngoài tụ tập, lqđ đang hưởng thụ hạnh phúc ở trong ngực vợ yêu, vốn không muốn ra ngoài, nhưng nghĩ đến vì anh theo đuổi vợ yêu trong ngực, không nói qua các anh em thân thiết trong bang có thể nói lên núi cao xuống chảo dầu thật sự làm khó xử bọn họ, sau khi suy nghĩ một lát, dưới tình huống bảo bối nhà anh cho phép, Sở Chiến chạy xe đi ra ngoài.

Sở Chiến vui vẻ lái xe đi tới biệt thự xa hoa bậc nhất của mình, thời điểm tiến vào, trong phòng khách ba người bạn tốt đã ngồi sẵn, cá nhân mỗi người không giống nhau, có người để chân tùy tiện trên ghế sofa, ddlqđ có người thưởng thức ly rượu trong tay, người còn lại thì nhàm chán cầm điều khiển ti vi chuyển kênh liên tục, không biết sao lại giảm đi, luôn luôn cảm thấy không có gì Sở Chiến đột nhiên cảm giác anh em tốt trong bang của mình có phần sa sút tinh thần, lòng cảm thán chẳng lẽ lúc anh không có tình yêu thực sự là bộ dáng của quý ư?

"Lão Đại, cuối cùng anh cũng chịu xuất hiện, còn tưởng rằng anh có chị dâu liền quên anh em chứ?" Bàn Đầu Cua Lãnh Thiên lạnh lùng u oán nói, khuôn mặt anh tuấn kết hợp với làn da màu mật ong, rất khó tưởng tượng lời này từ miệng anh ta nói ra.

"Chị dâu có thể làm ấm giường cho lão Đại, có thể làm tan chảy khối băng trong trái tim lão Đại, người anh em có thể làm gì? Chẳng lẽ cậu ghen tị với chị dâu à?" Thân là thầy thuốc Liễu Kiều Minh cười nhạo nói.

"Cái tên gia hỏa này luôn thích đối nghịch với tôi thế, vì lão Đại, tôi có thể lên núi cao xuống biển lửa đều chẳng ngại, anh em chân thành, không phải nói dối." Lãnh Thiên vỗ ngực lớn tiếng nói.

"Được rồi, biết các cậu có tâm, nhưng nói các cậu đưa ra biện pháp ngu ngốc cũng không sai." Sở Chiến khoé miệng nhếch lên nói, lười nhác đi đến một bên sofa ngồi xuống.

Nhận ra Sở Chiến vui vẻ, hai mắt Lãnh Thiên tỏa ra ánh sáng, tò mò hỏi: "Chị dâu bị bắt rồi?" Hai người còn lại cũng tỏ ra rất tò mò nhìn Sở Chiến, nghĩ thầm rằng lão Đại chưa bao giờ hòa nhã đột nhiên cười híp mắt như thế, lqđ đoán chừng sự việc phát triển không tệ, đồng thời trong lòng bọn họ cũng cảm thán tình yêu thật sự vĩ đại, chị dâu bọn họ càng vĩ đại hơn, cơ bản là tới giải cứu bọn họ.

"Tuy ý kiến ngu ngốc một chút, nhưng may mắn vẫn ăn được chị dâu các cậu." Sở Chiến cười hề hề nói.

"Haha, xứng đáng là lão Đại, không uổng phí công sức của chúng ta, lão Đại, em nói với anh, những ý kiến này không phải từ kinh nghiệm của bọn em nói ra, đến ngón tay phụ nữ bọn em còn chưa được sờ qua, những cách lợi hại này được tổng kết từ những đôi yêu nhau trên đường..." ddlqđ Lãnh Thiên cười nói hết từ đầu tới cuối kế hoạch phân công nhau hành động, hỏi những đôi tình nhân về địa điểm thường xuyên hẹn hò hay những việc mà họ hay làm.

"Cậu nói là không kẻ tình yêu, cậu còn chưa sờ qua tay phụ nữ ư? Đúng là chó chê mèo lắm lông, không biết xấu hổ còn nói ra, cũng không sợ mất mặt." Liễu Kiều Minh nháy mắt giống như bị người khác giẫm lên cái đuôi lớn tiếng nói.

"Lão Đại thành công thôi, quá trình ra sao đều không tính, chủ yếu chính là kết quả, lão Đại, anh nói có phải thế không?" Lãnh Thiên giậm chân hỏi.

Hai người kia cứ cậu một câu tôi một câu, người vẫn không nói chuyện, sở hữu một cái đầu ngang ngược kiêu ngạo không tọc - A Long nhìn Sở Chiến nghiêm túc nói: "Lão Đại, anh định khi nào thì thẳng thắn nói ra thân phận của mình với chị dâu."

Sở Chiến nhìn anh ta không nói gì, đôi mắt sâu thẳm làm cho người ta nhìn ra cảm xúc, vừa hai người kia vừa đấu võ mồm vui vẻ với nhau rồi vỗ A Long bả vai, trợn mắt nhìn anh ta.

Thấy bạn bè trợn mắt, A Long vô tội sờ mũi mình giải thích: "Em cảm thấy nên nói ra sớm một chút thì tốt hơn, nếu có một ngày cô ấy phát hiện anh lừa dối, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, lqđ cô ấy sẽ xuất hiện cảm giác không an toàn, cảm thấy những lời anh nói khiến người ta ngờ vực. Thậm chí rất có thể phá hủy hạnh phúc không dễ gì giành được."

A Long nói xong, ba người đều trầm mặc, Sở Chiến gật đầu nghiêm túc lên tiếng: "Anh biết, chỉ là đợi một thời điểm thích hợp, ddlqđ hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, các cậu cũng không phải không biết, suy nghĩ đến chị dâu các cậu chứ đừng nói tới anh, so với cái chết trong lòng anh còn khó chịu hơn."

Đúng lúc không khí trở nên nghiêm túc, điện thoại của Sở Chiến vang lên, nhận điện thoại xong, Sở Chiến vốn thâm trầm bỗng nháy mắt trở nên vui vẻ, ba người đàn ông ngồi nhìn biểu cảm trên mặt hắn thay đổi chóng mặt như vậy, lập tức suy đoán cuộc gọi vừa tới rất có thể là của chị dâu bọn họ.

Sở Chiến cúp điện thoại, đứng dậy ra ngoài, chỉ để lại một câu 'Chị dâu các cậu bảo anh mua nước tương trở về', khiến ba người đàn ông đang ngồi đen mặt, vị thế nô (nô lệ của vợ) này đúng là lão Đại của bọn họ ư?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thân phận lộ ra ánh sáng

Đường Tổ Khanh nói chuyện điện thoại với Sở Chiến xong lại cảm thấy có chút áy náy, thời điểm gọi anh thuận tiện mua chai nước tương chỉ là cái cớ để anh sớm về nhà, nước tương trong nhà còn có thể dùng hơn một tuần lễ nữa, chẳng qua anh vừa rời nhà cũ tới sống cùng cô trong nội thành không lâu, từ lúc nào anh có bạn bè cô hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại cô biết mình yêu chồng, ddlqd không biết vì sao cô bỗng cảm giác mình không còn là chính mình, ngày càng bá đạo, muốn tham gia vào toàn bộ sinh hoạt của người đàn ông.

Nếu giờ phút này Sở Chiến biết suy nghĩ của vợ yêu, đoán chừng trong lòng anh sẽ nhảy nhót không dứt, sớm đã ôm chặt lấy cô gái nhỏ anh yêu để diễn tả sự cảm động, dù sao người trong lòng rốt cục đã hiểu được sự bá đạo và ghen tuông của anh.

Đường Tổ Khanh cúp điện thoại, đứng dậy đi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, đúng lúc cô đứng dậy, chiếc điện thoại cô làm rơi vang lên, lqd Đường Tổ Khanh nhìn tín hiệu, phát hiện không phải số điện thoại quen thuộc, lập tức nghi ngờ nhận cuộc gọi.

"Xin chào, cho hỏi đây có phải là Sở tiên sinh không?" Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của người phụ nữ, theo giọng nói có thể suy đoán người gọi điện khoảng bốn mươi tuổi.

Đường Tổ Khanh không hề suy nghĩ mà trực tiếp trả lời lạnh lùng: "Cô gọi nhầm số." Bởi vì thứ nhất, trong tất cả những người cô quen không có ai tên Sở Chiến, lqd thứ hai, cô không nhớ mình có bạn bè giới tính là nữ khoảng bốn mươi tuổi, cho nên cô cực kỳ quyết đoán chuẩn bị cúp điện thoại.

"Đợi một chút, đây không phải là số điện thoại nhà của Sở Chiến Sở tiên sinh ư?" Đối phương nghi ngờ hỏi lại.

"Không phải, cô gọi nhầm số." Đường Tổ Khanh rất kiên nhẫn nói.

"Kỳ quái, ở đây rõ ràng viết thế, đây số không sai mà." Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng nói thảm ngò vực.

Đường Tổ Khanh không hứng thú biết những thứ này, hiện tại cô đặt mọi tâm tư vào chuyện nấu cơm trưa, bởi vì dựa vào lời đáp của chồng cô,ddlqd bây giờ anh ấy đang trên đường mua nước tương, nếu một lúc nữa anh trở về nhà mà không thấy cô nấu cơm, như vậy chuyện cô cố ý gọi điện để báo anh mua nước tương sẽ đổ vỡ, đến lúc đó người đàn ông nhà cô sẽ có chuyện cười để bảm dính người.

"Cô có biết Đường Tổ Khanh không?" Đầu bên kia chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Đang chuẩn bị cúp điện thoại Đường Tổ Khanh nghe thấy đối phương hỏi về mình, trong lòng cảnh giác, lo lắng đây là kỹ xảo lừa gạt người, nghi ngờ lên tiếng: "Tìm cô ấy có chuyện không?"

Đối phương vừa nghe giọng điệu của cô, cho rằng cô biết Đường Tổ Khanh, nhanh chóng nói: "Tiểu thư, chuyện là thế này, trước đây Đường Tổ Khanh tiếp nhận điều trị ở bệnh viện chúng tôi, về tình hình sức khỏe chúng tôi mong cô ấy dành chút thời gian rảnh tới bệnh viện, lqd nếu cô biết cô ấy, phiền cô nói với cô ấy một tiếng."

"Bệnh viện của các cô là? Cơ thể cô ấy có vấn đề gì ư?" Đường Tổ Khanh rất cẩn thận hỏi, trong lòng có chút lo lắng, cô đã xuất viện lâu vậy, hoạt động tự nhiên, cơ bản không phát hiện điều gì, chẳng lẽ có gì thay đổi sao?

Đối phương hơi ngừng lại, từ tốn nói: "Chúng tôi là bệnh viện nhân dân thành phố S, thân thể cô ấy không có việc gì, chỉ là hi vọng cô ấy tiến hành kiểm tra định kì, dù sao vẫn nên kiểm tra thì tốt hơn."

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ nói lại với cô ấy." Đường Tổ Khanh từ bỏ nghi hoặc, đúng là trước đây, cô tiếp nhận điều trị ở một bệnh viện nhân dân trong nội thành.

Khi cô chuẩn bị cúp điện thoại lại nghe thấy đối phương nói nhỏ một câu 'Vô cùng kì quái, rõ ràng đơn đồng ý phẫu thuật này do người nhà ký tên và viết số điện thoại, sao có thể không phải là một người?'

Câu nói kia như chạm vào dây thần kinh của Đường Tổ Khanh, cô không trực tiếp đặt điện thoại xuống, vội vàng dò hỏi: "Xin hỏi cô vừa mới nói đơn đồng ý giải phẫu là?"

Số điện thoại gọi đúng, nhưng tên lại không phải, chẳng lẽ người ký tên ngày đó là một người khác, nhưng cái người tên 'Sở Chiến' lại biết số điện thoại nhà cô? Những nghi ngờ cứ hiện lên trong lòng Đường Tổ Khanh.

Đầu bên kia không nghĩ rằng Tổ Khanh nghe thấy lời nói nhỏ của mình, xấu hổ lên tiếng nói: "A..., là thế này, tôi thông qua số điện thoại ghi và người kí tên trên đơn đồng ý phẫu thuật của Đường Tổ Khanh tại bệnh viện để liên lạc."

"Cô nói trên đơn xin phẫu thuật của Đường Tổ Khanh người kí tên là 'Sở Chiến' à?" Đường Tổ Khanh khẳng định hỏi lại.

"Đúng, giữa bác sĩ phẫu thuật, bắt buộc phải có đơn đồng ý phẫu thuật và chữ kí của người nhà trên đó mới được tiến hành." Đầu bên kia chậm rãi lên tiếng.

Sau khi Đường Tổ Khanh cúp điện thoại, trong lòng nghi ngờ, lo lắng, kinh hoàng, ngoại trừ ông ngoại là người nhà của cô cũng chỉ có chồng của cô, mà khi cô phải phẫu thuật thì ông nội ở trong nhà cũ không biết điều gì,ddlqd như thế chỉ còn một khả năng, dựa theo ý tứ của người vừa gọi điện, chữ kí trên đơn xin phép phẫu thuật, đáp án rất rõ ràng.

Trong đầu hiện lên một khả năng không tưởng tượng được, hiện tại Đường Tổ Khanh không có tâm trạng để nấu cơm, cầm lấy ví tiền đi ra ngoài, bây giờ cô rất muốn chứng minh một điều.

Bởi vì người đàn ông đã lái xe trong nhà đi, Đường Tổ Khanh đi ra tiểu khu bắt một chiếc taxi, trực tiếp chạy đến bệnh viện nhân dân trong nội thành.

Đường Tổ Khanh vừa đi không lâu, Sở Chiến cảm hai chai nước tương trở về, vốn tưởng rằng trong nhà sẽ có cô vợ nhỏ then thùng chạy vào trong lòng mình, kết quả đi vào nhà, nơi nơi trống không. lqđ anh nghi ngờ gọi lớn: "Bảo bối, em ở đâu? Vợ ơi, A Khanh. . .", tất cả xưng hô thân mật đều gọi, nhưng không ai đáp lại.

Lúc không tìm được cô vợ nhỏ yêu thương, anh lấy điện thoại gọi phát hiện cô không mang theo di động, Sở Chiến lại quan sát trong nhà từ đầu tới đuôi, nhận ra ví tiền của cô không ở trên đầu giường, dự đoán cô đi siêu thị dưới tầng mua vài thứ, vì thế anh nhanh chóng thay quần áo, đeo tạp dề, bắt đầu công việc nấu cơm trưa.

Sở Chiến nấu xong, cô vợ nhỏ của anh vẫn chưa trở lại, anh nghi ngờ ngồi yên trên ghế sofa, đợi đã lâu, ngay khi anh không chịu nổi, muốn đi xuống tầng tìm cô, cửa nhà mở ra, cô gái nhỏ anh mong chờ đã về.

Khóe miệng Sở Chiến nhếch lên, bước nhanh qua, mang theo cung chiều và oán trách nói: "Sao ra ngoài mà không mang điện thoại, có biết anh sẽ lo lắng cho em không? Đói bụng chưa, mau lại đây ăn cơm."

Ngay khi tay Sở Chiến đụng vào người cô vợ nhỏ, chuẩn bị ôm cô tới bàn ăn cơm, cô gái nhỏ né tay anh, một câu cũng không nói, trực tiếp vòng qua anh đi về phía phòng ngủ.

Lúc này, dù Sở Chiến có ngu ngốc cũng phát hiện cô vợ nhỏ của anh không bình thường, mà còn suy nghĩ cẩn thận nhìn sắc mặt cô trắng xanh, Sở Chiến lo lắng đã xảy ra chuyện gì, thay vì ăn cơm, bước nhanh theo cô đi vào phòng.

Khi vào phòng nhận ra cô gái nhỏ không thay trang phục mà nằm thẳng lên giường, Sở Chiến cảm thấy cô khác thường, vừa lo lắng vừa nghi ngờ, anh nằm lên giường, cực kỳ cung chiều ôm bờ vai cô, tựa vào bên tai cô dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy, bảo bối, thân thể không thoải mái à?"

Nói xong anh vươn tay lạnh băng tìm được trán cô, phát hiện không có gì bất thường, vô cùng nghi ngờ.

Thấy cô gái nhỏ không trả lời, Sở Chiến tự lên tiếng: "Cái kia đến đây nên khó chịu à?"

Hiểu biết của anh về phụ nữ ít đến đau lòng, nhưng từ khi biết mình yêu cô vợ nhỏ, anh thường bổ sung một ít kiến thức về phụ nữ, ví dụ như mỗi tháng tới cái kia phụ nữ sẽ không thoải mái, hay như tính tình cô gái nhỏ đang vui vẻ bỗng trở nên cáu gắt mà không hiểu vì điều gì.

Đường Tổ Khanh nằm ở trên giường nghe lời cung chiều và lo lắng của người đàn ông, nghĩ tới điều mình phát hiện ra ở bệnh viện nhân dân, trong lòng đặc biệt khó chịu, uất ức cắn môi đỏ mọng, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

Từ khi biết yêu, cô đã khóc hai lần, lần đầu tiên vì lo lắng cho người đàn ông bị xe đụng, mà bây giờ lại khóc vì người đàn ông lừa gạt này, trong đầu nàng có hai đáp án, cả hai cô đều chấp nhận, thứ nhất, người đàn ông sợ phải chịu trách nhiệm, chữ kí trên đơn đồng ý phẫu thuật không phải không tên anh ta; thứ hai, người đàn ông trước mặt không phải chồng cô.

Bây giờ đầu óc chỉ nghĩ tới chuyện bị người đàn ông này lừa gạt, tưởng rằng đã tìm được tình yêu đích thực, không ngờ sau lưng lại bị lừa dối nhiều như vậy, điều này khiến trái tim cô đặc biệt băng giá.

Bỗng Đường Tổ Khanh rơi lệ lại làm Sở Chiến sợ hãi, từ khi anh thấy cô khóc lần đầu tiên, cô một giọt nước mắt, trong lòng Sở Chiến giống như bị kim châm vô cùng khó chịu, anh nhẹ nhàng nằm ở trên cơ thể cô khẽ nói: "Làm sao vậy? Hử? Bảo bối nói chuyện với anh", môi gọi cảm hôn nhẹ đôi mắt cô, một đường đi xuống, hôn môi rồi hai má.

Đường Tổ Khanh gạt bỏ động tác thân mật của anh, dùng sức gạt anh ra, lớn tiếng hô: "Tránh ra, đừng tới gần tôi."

Sở Chiến bị cô đẩy, nhìn cô nhàu mày rồi vùng tay, nhanh chóng ngẩn ngơ, xem ra tình hình của cô bây giờ không đơn giản là thân thể không thoải mái, phục hồi lại tinh thần Sở Chiến lập tức ôm chặt cô vào trong ngực, dldld bắt luận cô vùng vẫy như thế nào cũng không trốn khỏi cái ôm ấm áp của anh.

"Bảo bối, em đã nói chúng ta sẽ sống tốt cả đời, đừng như thế, đã xảy ra chuyện gì hãy nói với anh." Sở Chiến yêu thương hôn cô gái trong lòng, cũng không tránh né phản kháng của cô.

"Cả đời, thế nào là sống tốt cả đời, là cùng Giang Thiệu Hiền hay cùng Sở Chiến sống tốt cả đời, anh nói cho tôi biết đi." Đường Tổ Khanh nhanh chóng bình tĩnh, yếu ớt nói.

Nghe vậy, Sở Chiến sùng sốt, nhận ra cô đã biết sự thật, chuyện trước đây anh lo lắng bây giờ cô đã biết rõ, hiện tại nên làm thế nào cho đúng đây.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thăng thấn, bước ngoặt trong tình cảm

Khi cô gái nhỏ của anh nói ra tên thật của mình, Sở Chiến biết điều anh lo lắng rốt cục cũng đến, hai tay đặt lên vai cô, sợ hãi vội vàng nói: "Bảo bối, em hãy nghe anh nói, anh thừa nhận từ đầu tiếp cận em là có mục đích..."

"Cuối cùng anh cũng thừa nhận anh không phải là Giang Thiệu Hiền, cuối cùng cũng thừa nhận anh tiếp cận tôi là có mục đích khác, lqđ tôi cứ tưởng rằng hạnh phúc chỉ là một mình tưởng tượng xa vời thôi, hóa ra đến đây tôi mới đúng là kẻ ngu ngốc nhất." Đường Tổ Khanh cắn môi nhìn anh với ánh mắt đau đớn.

Nếu lúc cô trở về từ bệnh viện là nghi ngờ, khó chịu, thì hiện tại nghe chính mồm người đàn ông này nói, cô cảm giác trái tim mình như bị ai bóp chặt, ngoài khó chịu còn có sợ hãi, người mà cô thật tâm giao phó lại là người không những che giấu thân phận, còn mang theo mục đích tới gần cô, người chịu đựng nằm cạnh cô mỗi ngày, d-d-l-q-d vậy mà cô hoàn toàn không biết gì cả, nghĩ đến đó Đường Tổ Khanh không nhịn được mà run rẩy.

Cô gái nhỏ đau khổ, khuôn mặt vô cùng khó chịu làm trái tim Sở Chiến thất lại, anh luôn yêu thương cô như châu báu, bình thường nhìn cô ăn anh cũng cảm thấy yêu thương, đừng nói tới bây giờ thấy cô đau khổ, hận không thể cầm lấy bàn tay tự đánh mình ngay trước mặt cô vợ nhỏ.

Trên thực tế, Sở Chiến cũng làm như vậy, anh dùng tay tự đánh chính mình, thấy cô gái nhỏ vẫn không nhìn mình, giọt nước mắt sáng trong rơi trên gò má trắng nõn, Sở Chiến đau không tả được, đoán rằng oán giận trong cô vẫn còn, cô biết rõ chuyện anh giấu diếm, như vậy cũng biết ít nhiều, lqđ về sau có người giải thích rõ ràng cho cô cũng được, điều quan trọng trước mắt là thăng thấn nói với cô mọi thứ về mình.

Sở Chiến khẩn trương đưa tay, vụng về mà cung chiều muốn lau nước mắt cho cô, lúc tay anh còn chưa chạm vào gò má, cô đã quay sang một bên né tránh, cũng không nhìn anh, ánh mắt vô hồn nhìn về phía căn phòng, mang theo nỗi đau vô hình và ghen ghét.

Làm sao Sở Chiến có thể nhẫn nhịn cô gái mình yêu thương lại coi như không có anh, nhanh chóng bá đạo mà đau lòng khẽ dùng tay quay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hai tay giống như dâng lên mọi thứ quý giá nhất trên thế giới, cúi đầu đối mặt với cô, mũi kề mũi, rất đau lòng nhưng nghiêm túc nói: "Đường Tổ Khanh, không sai, anh là Sở Chiến, em biết rất rõ, anh là Sở Chiến, anh thừa nhận trước khi tới gần em có mang theo mục đích, nhưng dù thế nào anh cũng không nghĩ rằng vừa thấy em, thế giới của anh bỗng nhiên thay đổi, anh cho rằng có cũng được mà không có cũng không sao, không biết từ lúc nào cô gái trong veo mà lạnh lùng đã cắm vào chỗ sâu nhất vào đáy lòng anh, nhìn thấy cô ấy đối tốt với người khác, dđlqđ anh sẽ không nhịn được khó chịu mà ghen tuông, muốn dùng tất cả mọi biện pháp để đuổi người khác phải xung quanh cô, nhìn thấy cô bị thương, anh hận không thể hủy diệt thế giới này, thời thời khắc khắc đều nghĩ mọi cách lừa cô lên giường cùng mình, nhớ lại thân mật với cô thế nào, nhớ lại muốn cô mang thai thế hệ sau của chúng ta ra sao, nhớ lại làm cách nào để cô ấy yêu anh."

Nghe người đàn ông nghiêm túc nói ra những lời này, đột nhiên trong lòng Đường Tổ Khanh cảm thấy thoải mái, lại mang theo chút nhảy nhót, tình cảm dạt dào kia không phải là giả, nhưng người đàn ông trước mặt lừa gạt để lại bóng đen trong lòng cô, khuôn mặt vẫn không thay đổi thần thái, yếu ớt lên tiếng: "Tại sao, ngay từ đầu gạt tôi lại là anh, anh có rất nhiều cơ hội để nói ra sự thật, nhưng vẫn không nói cho tôi biết, làm hại tôi y như con ngốc bị chôn vùi trong bóng tối."

"Anh không nói chỉ vì sợ sau khi biết chuyện em sẽ rời khỏi anh, bảo bối, anh nói nhiều như thế, chẳng lẽ em vẫn không tin anh yêu em ư?" Sở Chiến nâng mặt cô lên yêu thương nói.

Nghĩ đến việc người đàn ông trước mặt lừa dối mình, nếu không phải hôm nay bệnh viện gọi điện đến, chỉ sợ cả đời này cô cũng chẳng hay biết gì, Đường Tổ Khanh cảm thấy tức giận, mặt không chút thay đổi nói: "Trái tim là của anh, anh nghĩ như thế nào anh là hiểu rõ nhất."

"Được, hiện tại em không hiểu cũng không sao, về sau anh khiến em biết, bảo bối, anh yêu em, cho nên cho phép em làm tổn thương anh, thế giới này anh chỉ cho phép một mình em làm tổn thương anh, nhưng không được không để ý anh, cũng không được rời khỏi anh được không?" Sở Chiến dịu dàng nói, dịu dàng triển miên hôn môi đỏ mọng của cô, hai tay vốn đang đặt hai bên má cô bây giờ đã nắm chặt eo cô, như muốn ấn cô vào trong lòng mình.

Nụ hôn lần này dịu dàng hơn bất cứ nụ hôn nào, mang theo sự đặc biệt cung chiều và thương yêu của anh, nhẹ nhàng ngậm chặt môi dưới của cô không ngừng hút, rồi sau đó cảm nhận thân thể cô không còn cứng đờ, lúc này đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, lưỡi vị đình hương của cô chuyển động theo nhịp của anh là điểm hấp dẫn trí mạng, mang theo kích thích và cung chiều.

Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ rất khác nhau, cách xử lý mọi chuyện cũng khác, tuy Sở Chiến là thủ lĩnh xã hội đen, nhưng thời điểm đối mặt với cô gái nhỏ không chú ý đến mình, trong anh thật sự sợ hãi, sợ hãi đến mức anh quyết định dâng những thứ tốt nhất trên thế giới cho cô, giờ phút này điều duy nhất anh nghĩ tới là muốn cô vợ nhỏ của anh đắm chìm trong biển tình dục vọng du dương, như vậy cô sẽ quên đi sự khó chịu giữa hai người, tựa như mâu thuẫn chưa từng xuất hiện, tình cảm giữa họ sẽ ngày càng tốt đẹp.

Càng muốn thực hiện theo suy nghĩ, Sở Chiến hôn càng thêm dịu dàng cung chiều, nhẹ nhàng hôn môi cô, từ môi đến đôi má, ánh mắt, chớp mũi, cổ,,,,,

Một tay ôm cô gái nhỏ, một tay khác bá đạo cầm của bàn tay nhỏ của cô đặt lên ngực mình, làn da ngăn cách trái tim anh đang đập, chỉ vì cô mà đập rộn ràng.

Từ từ cảm nhận được cơ thể cô mềm nhũn, Sở Chiến dùng lực ôm cô lên trên người mình, hai người hôn đến không biết trời đất là gì, coi như cá nhỏ tung tăng bơi lội trong hồ (đoạn dưới các vị bảo bối tự tưởng tượng, YY vô tội, nhưng nếu A Quân viết ra thì sẽ "dịu dàng" hết, mọi người biết mà.)

Sau đó, Sở Chiến bá đạo ôm cô gái nhỏ cùng bước vào trong mộng, nhìn thấy biểu cảm vui sướng của cô, rốt cục tảng đá trong lòng anh cũng rơi xuống, hài lòng đi ngủ.

Đường Tổ Khanh nằm trong lòng anh nhắm mắt lại, cảm nhận được cơ thể nóng rực, hai má đỏ bừng, nhớ lại chuyện vừa rồi thật sự quá cuồng nhiệt, hai người bọn họ ở trên giường lăn lộn một buổi chiều, tình lực của người đàn ông vô cùng dồi dào, các loại động tác khiến người ta thẹn thùng đều thử một lần, dường như anh quyết tâm làm cô say đắm, lại nghĩ tới trạng thái mê đắm kia của cô, nhiệt độ trên gò má Đường Tổ Khanh vẫn không giảm xuống, đúng là quá điên cuồng rồi.

Tuy đang ngủ, nhưng đôi tay bá đạo của anh vẫn đặt trên bụng cô, cô chỉ hơi động đây, cánh tay người đàn ông ôm chặt thê, lúc này, trong đêm khuya, Đường Tổ Khanh suy nghĩ rất nhiều, chẳng hạn như Giang Thiệu Hiền đích thực đang ở đâu, Sở Chiến là người như thế nào, làm gì, mục đích mà anh ta trước kia tiếp cận cô là gì, về sau hai người họ nên đi đâu, cô chưa quên người đàn ông cùng cô đăng kí kết hôn là Giang Thiệu Hiền, hiện tại cô say đắm dưới thân người đàn ông dùng cung chiều và tình cảm thâm nồng kết lại, có thể nói là bên ngoài... Rất xin lỗi Giang Thiệu Hiền.

Suy nghĩ một lúc lâu, Đường Tổ Khanh cảm thấy đói bụng, giữa trưa không ăn cơm, lại theo người đàn ông lăn lộn trên giường cả buổi chiều, có thể không đói ư? Cô tự mình quyết định đi vào bếp nấu vài thứ để lấp đầy dạ dày.

Đúng lúc cô tự mình, người đàn ông ôm càng chặt, không biện pháp khác, Đường Tổ Khanh chỉ còn có thể lấy gối của mình nhét vào lòng anh, lặng lẽ rời khỏi, dưới ánh trăng, Đường Tổ Khanh đứng bên cạnh giường nhìn người đàn ông thỏa mãn ôm cái gối của cô, trong lòng cảm động, giữa bọn họ xảy ra nhiều mâu thuẫn như thế, thật sự còn có thể sống hạnh phúc giống như trước được hay không? Cô không xác định, điều cô cần nhất lúc này chính là yên tĩnh suy nghĩ kĩ càng.

Xoay người từ từ ra khỏi phòng, chợt cô nghe thấy câu nói kiên định phát ra từ giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia: "Bảo bối, anh và em, còn có cục cưng, một nhà chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau, bất kì người nào cũng không được rời đi."

Vốn đang chuẩn bị ra ngoài Đường Tổ Khanh cho rằng người đàn ông thức dậy, xoay người về phía giường, kết quả cô phát hiện ra anh vẫn ôm cái gối ngủ say như cũ, vừa rồi chỉ là nói mớ.

Ngay cả trong mơ cũng nói vậy, chắc hẳn người đàn ông chân thành muốn sống cùng cô, nhưng giữa họ xảy ra rất nhiều vấn đề, thậm chí cô không biết thời gian Giang Thiệu Hiền trở về, cô nên làm thế nào để cho anh ấy công bằng, Đường Tổ Khanh nhìn chăm chú người đàn ông, sau đó đi ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, một đêm ngủ ngon, Sở Chiến do đói mà tỉnh lại, mắt còn chưa mở nhưng tay anh đã bắt đầu ôm chặt 'Cô gái nhỏ' vào trong lòng, anh rất rõ cảm giác lúc này không giống với ôm cô gái nhỏ của anh như mọi, buông tay ra, nhắm mắt lại tâm trạng Sở Chiến vô cùng tốt, hai tay mò mẫm trên giường, sau một lúc vẫn không ôm được cô vợ anh nhớ mong, anh nghi ngờ mở to mắt, nhìn xung quanh một vòng vẫn không tìm thấy người anh muốn tìm.

Sở Chiến ra khỏi chăn, đi xuống giường, lấy vội một cái chăn khoác lên người, vội vàng đi ra các phòng khác, phòng khách, phòng bếp, bàn ăn đều không thấy bóng dáng cô gái nhỏ, Sở Chiến cho rằng cô đang chơi trốn tìm trong phòng khiến anh sốt ruột, dịu dàng dỗ dành: "Bảo bối, em ở đâu? Mau ra đây, đừng trốn nữa."

"Bảo bối, vợ ơi, A Khanh. . ."

Gọi nhiều lần như thế, đáp lại anh vẫn chỉ có nhà cửa trống trơn, Sở Chiến lúc này cảm giác sự việc không ổn, anh nhanh chóng vuốt tóc chạy ra phòng khách, một tờ giấy trên bàn trà đập vào mắt anh, anh nhanh chóng đọc lời nhắn trên tờ giấy đó.

"Không cần tìm tôi, cho tôi thời gian để suy nghĩ kĩ, khi tôi nghĩ xong sẽ trở về."

Nhận ra nét chữ của cô, buông tờ giấy trong tay, lúc này Sở Chiến cảm thấy vô cùng đau khổ, anh không nên lơ là, cho rằng hôm qua cô vợ nhỏ sung sướng như vậy tức là đã nghĩ kĩ, không nghĩ rằng sẽ rời khỏi anh, cô gái nhỏ thật sự thiếu dạy dỗ, anh tìm được cô nhất định phải dùng mọi hành động để cô biết, hậu quả của việc trốn khỏi nhà, khẳng định sẽ ản cô xuống giường để cho mấy ngày mấy đêm cô không xuống được giường mới thôi, như thế cô sẽ không chạy, Sở Chiến bá đạo thâm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Lúc nào cái ôm của tôi cũng hoành nghênh em

Sở Chiến phát hiện không thấy cô gái nhỏ của mình, anh đặc biệt lo lắng, không nhớ rằng cô vợ nhỏ bảo anh cho cô chút thời gian để suy nghĩ, chỉ nhớ rõ, anh bá đạo yêu vợ nên phải nhanh chóng đưa cô trở về, ngoan ngoãn ngoan ngoãn ở nhà suy nghĩ là đủ, trong lòng anh, qđ cô gái nhỏ giống như một đóa hoa yêu kiều, cô không để ý tới người khác, nhưng ong mật ruồi bọ kia thể nào cũng vậy quah cô.

Sở Chiến không kịp suy nghĩ về hình tượng của mình, vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho ám vệ âm thầm bảo vệ cô, điện thoại vừa kết nối, không cho đối phương cơ hội nói chuyện, anh lạnh băng mà lo lắng hỏi: "Bây giờ phu nhân đang ở đâu?"

Mới sáng sớm, đối phương không đoán được Sở Chiến sẽ hỏi như vậy, cung kính lại cẩn thận hỏi: "Ông chủ không phải, phu, phu nhân ở đó cùng người ư?"

Vừa nghe lời này, Sở Chiến vốn cực kì lo lắng lập tức quát: "Ồ đây cùng tôi? Các người làm việc thế nào, hiện tại phu nhân ở đâu cũng không biết, thì sao có thể bảo vệ phu nhân, các người muốn làm sao?"

"Ông, ông chủ, là người nói, nói phu nhân lúc ở nhà chúng tôi không cần bảo vệ, hơn nữa thời gian chúng tôi bắt kín đảo bảo vệ phu nhân đã được người sửa lại từ tám giờ mỗi sáng." Âm vệ dè dặt thận trọng nói, đồng thời suy đoán chẳng lẽ phu nhân ra ngoài vùng trộm?

Vừa nghe âm vệ nói như vậy, Sở Chiến mới nhớ ra lúc trước anh ra lệnh, anh không hy vọng bất cứ kẻ nào có thể thấy bộ dạng mê người của cô vợ nhỏ nhà anh, cho nên mới sắp xếp khi ở nhà ít có âm vệ xung quanh, dù sao nếu gặp nguy hiểm, anh có thể bảo vệ.

Sắp xếp thời gian âm thầm bảo vệ từ buổi sáng bởi anh nghĩ tới tình cảm anh với bảo bối đang dâng cao, buổi sáng sẽ xảy ra kích thích, anh không mong muốn thời gian anh ân ái với bảo bối, bên ngoài lại có người dự thính, tuy tường có cách âm, trong phòng có động tĩnh gì người ngoài cũng không nghe được,ddlqd nhưng đây là những người âm vệ anh huấn luyện đặc biệt, âm thanh nhỏ nhất bọn họ cũng không bỏ sót, anh không muốn giọng nói nũng nịu của cô bị người ngoài nghe thấy.

Rất cực Sở Chiến cảm nhận được tự bê đá đập chân mình, biến người mênh mông, người trong lòng anh ở đâu cũng không biết, trong đầu anh chỉ có lo lắng và lo lắng.

Sở Chiến không kịp nghĩ gì, lạnh lùng nói: "Lập tức điều động mọi người đi tìm, chú ý không được động tới bang phái khác."

Âm vệ bên kia điện thoại mở hơi lạnh, cung kính nói: "Vâng, Ông chủ" sau đó lo sợ cúp điện thoại.

Sở Chiến không còn tâm trạng ăn sáng, lo lắng vào phòng thay trang phục, sau đó mang tiền vội vàng ra cửa, đi tới những nơi vợ anh thường ngày hay tới, tay cầm điện thoại, chuẩn bị nghe âm vệ báo cáo.

Trên đoạn đường vô cùng náo nhiệt, Sở Chiến nhìn những người điên cuồng mua sắm, suy nghĩ hình như vợ anh chỉ đi đến hai nơi, trong nhà và đơn vị, hôm nay là chủ nhật, đơn vị khẳng định không ai đi làm, khả năng cô đến đó không cao, phòng ngừa vạn nhất, Sở Chiến vẫn quyết định đi, kết quả trống không. Nghĩ đến khả năng trong nhà, khẳng định không có, trái nghĩ phải phải nghĩ, Sở Chiến không nghĩ ra được đâu.

Hôm nay vừa đúng chủ nhật không phải đi làm, từ sáng sớm Mặc Ly chuẩn bị lái xe ra vùng ngoại ô thành phố S để đi leo núi, anh ta thông dong lái xe trên đường, bởi vì hôm nay là chủ nhật, mọi người không phải đi làm, lại thêm lúc này là sáng sớm nên càng vắng vẻ.

Đột nhiên Mặc Ly nhận ra một bóng hình quen thuộc cách đó không xa, nhưng cách ăn mặc không giống, anh ta nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ hồn bay phách lạc ở đằng kia, cười chế giễu, trong khoảng thời gian này, làm sao cô có thể xuất hiện ở đây chứ? lqd Hơn nữa còn như người mất hồn, anh ta nhớ rõ người đàn ông kia vô cùng thương yêu cô, chắc hẳn bây giờ cô đang ngủ say trong lòng của người đó.

Lắc đầu, Mặc Ly tiếp tục lái xe đi, đúng lúc anh ta tò mò nhìn vào gương chiếu hậu, đây không phải là người phụ nữ anh để ý hay sao? Đáng nhẽ giờ này cô phải ngủ gật ở nhà được người khác yêu thương, nhất định đã xảy ra chuyện, Mặc Ly đau lòng, vội vàng quay đầu xe, dừng lại chặn trước mặt cô gái nhỏ bước đi vô thức, dịu dàng nói: "A Khanh, sớm như vậy đã tới đây đi bộ ư?"

Đang đắm mình vào suy nghĩ, bỗng nhiên Đường Tổ Khanh cảm thấy có một bóng đen phía trước, nghe thấy giọng nói trầm của đàn ông chào hỏi mình, lập tức nhìn về phía người đàn ông, nhận ra người quen, nở nụ cười yếu ớt: "Cục trưởng Mặc, sớm!"

"Một mình em thôi à? Anh ta đâu? Sao lại không xuất hiện ở đây?" Mặc Ly nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi.

Đường Tổ Khanh biết anh ta nói tới ai, cắn cắn môi hỏi: "Anh ta ở nhà."

Vừa nghe thấy lời nói và vẻ mặt của cô, Mặc Ly biết đã xảy ra chuyện gì đó, câu hỏi của anh ta lại khiến cô đau lòng, ddlqd Mặc Ly nghiêng rằng trong lòng thầm nghĩ Sở Chiến vài lần, ở ngoài mặt lại điềm đạm nói: "Là thế này, tôi muốn đi lên núi trăm tuổi hít thở chút không khí, nếu không em đi cùng tôi, tôi sẽ làm bạn với em suốt chặng đường, em biết không, một người đi thực sự rất buồn chán."

Biểu cảm chân thành khiến người ta không thể không tin anh ta là người tội nghiệp, nhưng chỉ có Mặc Ly phúc hắc mới biết anh ta đã hẹn với một số người bạn cùng đi leo núi từ trước đó.

Đường Tổ Khanh chưa phản ứng kịp, cô đã bị Mặc Ly ép ngồi vào ghế bên cạnh người lái, nhớ lại vài lần tiếp xúc với người này cô thấy không phải là người xấu, có lẽ leo núi sẽ giúp cô suy nghĩ cẩn thận chuyện tương lai, vì thế cô không từ chối nữa.

Mặc Ly một bên lái xe, một bên rút điện thoại từ trong túi quần nhắn tin cho một trong số những người bạn đã hẹn với anh ta leo núi là bọn họ cứ đi trước, không cần đợi anh ta.

Nhắn tin xong, Mặc Ly nhìn cô gái nhỏ đang ngăn người qua gương chiếu hậu, trong lòng thở dài một tiếng, nếu người đàn ông kia dám làm chuyện khiến cô đau lòng, anh ta tuyệt đối sẽ đánh một trận với hắn ta, sau đó ôm cô vào ngực vĩnh viễn không buông.

"Khăng định em còn chưa ăn sáng, đây là bánh bao tôi vừa mua, hương vị rất ngon, em ăn thử xem." Mặc Ly đưa toàn bộ bữa sáng của mình ra trước mặt cô, khẽ nói.

Từ trưa hôm qua đến bây giờ chưa ăn cơm, lại bị người kia quần quýt cả buổi chiều, cô đã đói không chịu được, thời điểm rời khỏi nhà lại quên cầm ví tiền, lúc này Mặc Ly đưa bữa sáng, cảm ơn một tiếng, cô không khách khí bắt đầu ăn.

Toàn bộ chặng đường chỉ nghe thấy âm thanh nho nhỏ của cô và tiếng ô tô ù ù, sau khi Đường Tổ Khanh ăn hết nửa túi bánh bao, xấu hổ cảm chỗ còn lại trả cho anh ta, Mặc Ly cũng không ngạc nhiên, ăn một cách thoải mái.

Khi bọn họ đến nơi, rất nhiều người ưa thích vận động đã bắt đầu leo núi, cũng có nhóm đang đợi bọn họ, sau khi đổ ô tô, Đường Tổ Khanh leo song song với Mặc Ly, vừa leo, vừa ngắm phong cảnh xanh tốt xung quanh, làm cô cảm thấy dễ chịu, không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Mặc Ly nhìn hành động tự nhiên của cô, lúc này mới yên tâm, không hỏi cô nhiều, đôi lúc chỉ quay sang nói với cô đây là cây gì, có tác dụng gì, thời điểm bọn họ thở hổn hển leo tới đỉnh núi, nhìn toàn cảnh thành phố cách đó không xa, bỗng cảm giác khoan khoái trong người.

Giải quyết bữa trưa ở một quán cơm nhỏ của nông dân vùng núi, hai người nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục leo.

Có người nói ngắm cảnh là liệu pháp chữa trị tốt nhất, lời này quả nhiên không sai, leo hết những ngọn núi, bọn họ đều toát mồ hôi, tâm trạng đặc biệt tốt, khi hai người lái xe về nội thành đã là khi mặt trời lặn.

Đường Tổ Khanh yên tĩnh nhìn ngóai ở ghế phụ nhìn khung cảnh mọi người bận rộn nấu cơm chiều, cô tự động nhớ tới người đàn ông trong nhà, nghĩ thầm không biết anh đã ăn cơm chưa, khi nhìn thấy tờ giấy cô viết có suy nghĩ gì không? Lại là tiếng thờ dài. Đàn ông xuất sắc như thế, hơn nữa còn là người đàn ông của cô, cô không muốn buông tay, nghĩ một chút, cô nhận ra mình đã quen với sự yêu chiều của anh, nếu không có anh, tương lai chắc chắn sẽ không vui vẻ, còn nếu yêu, sẽ yêu tới tận cùng.

Anh ấy đã bước 999 bước, không phải bước cuối cùng anh dành cho cô ư? Chỉ còn nước xin lỗi Giang Thiệu Hiền, qua cửa của ông nội, quan trọng hơn là việc hôm qua cô tức giận, thân phận của người kia cô cũng không biết cụ thể, bối cảnh gia đình gì gì đó cô không rõ, lúc trở về sẽ hỏi chi tiết Sở Chiến.

Đã suy nghĩ kĩ càng, Đường Tổ Khanh thoải mái, cười hi hi với Mặc Ly nói: "Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn anh, dừng xe ở trước cổng khu cho tôi xuống là được."

"Cuối cùng đã nghĩ thông rồi hả? Có phiền không kể cho tôi nghe một chút?" Mặc Ly cười nói.

"Chỉ là một chuyện không quan trọng nhưng tôi phức tạp hóa lên, cho tôi xuống ở đây, tôi sẽ đi bộ từ đường kia, hôm nào tôi mời anh ăn cơm." Đường Tổ Khanh xấu hổ gãi đầu.

Mặc Ly định đưa cô đến cửa nhà, đứng lúc đó lại nhìn người đàn ông kia đứng ở cổng của tiểu khu, anh ta lựa chọn dừng xe, dịu dàng nói: "A Khanh, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được để trong lòng, nhớ kỹ còn có tôi là bạn của em, nếu người kia dám bắt nạt em hay em không muốn ở cùng anh ta, lúc nào cái ôm của tôi cũng hoan nghênh em, xem ra tôi không thể đưa em về được rồi."

Hướng mắt về hướng Mặc Ly đang nhìn, phát hiện một bóng hình quen thuộc đang tiến dần về phía này, Đường Tổ Khanh lập tức hiểu ra ý nghĩa của câu nói

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đối với em, anh sẽ không buông tay

Người đàn ông bước như bay về phía cô, khuôn mặt lộ rõ lo lắng và lựa giận, Đường Tổ Khanh nhìn đến vẻ mặt này của Sở Chiến, trong lòng run rẩy, nghĩ đến anh lừa gạt mình, cô cũng không căm giận, l/q/d hơn nữa cô vừa mới bước xuống từ xe của Mặc Ly, bên cạnh xuất hiện một trận gió xoáy, một cánh tay kéo cô mạnh mẽ, lúc cô kịp thời phản ứng, cả người cô đã được anh ôm chặt.

Cảm nhận hơi thở quen thuộc, lại được anh ôm chặt trong lòng, Đường Tổ Khanh cảm thấy có chút khó thở, muốn thoát khỏi lòng anh, nhưng anh nhận ra động tác của cô, ôm cô càng thêm chặt.

Vốn đang bị anh ôm chặt Đường Tổ Khanh định tức giận, kết quả cảm nhận được trái tim đập nhanh hơn, lựa giận trong Đường Tổ Khanh lập tức biến mất, trái tim đập nhanh vì lo lắng cô, nháy mắt cô trở nên mềm yếu, ngoan ngoãn ở yên trong lòng anh.

Sở Chiến vẫn căng thẳng, trong khoảng thời gian dài từ buổi sáng khi anh không thấy bảo bối của anh đến bây giờ anh làm thế nào để trải qua, vô cùng sốt ruột và lo lắng, lúc này được ôm cơ thể mềm mại trong ngực, trái tim mới hết khó chịu.

Như muốn chứng minh cô gái anh ôm là người anh luôn thật lòng thật dạ, Sở Chiến cúi đầu tìm tới đôi môi đỏ sẫm yêu kiều, bá đạo ngậm chặt cánh môi cô, giống như lang sói đói khát lâu ngày hút điên cuồng, hai tay nắm chặt eo cô.

Đường Tổ Khanh bị ép ngửa đầu thừa nhận nụ hôn điên cuồng của anh, hơi hé môi, nghênh đón đầu lưỡi linh hoạt anh tiến vào miệng mình, nhẹ nhàng liếm hút môi dưới của cô, lại vội vàng chui vào miệng cô, ôm lấy đầu lưỡi cô, dây dưa không dứt.

Nụ hôn nồng nhiệt và đôi bàn tay ôm chặt làm Tổ Khanh cảm thấy khó thở, cả người vô lực xụi lơ trên người anh. (A Quân xấu hổ >

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Anh chỉ muốn ở cùng với em

Trong lòng Đường Tổ Khanh nhớ người đàn ông nói rất dối, cho nên khi về đến nhà lập tức chạy về phía phòng bếp bắt đầu vì người đàn ông mà nấu mỳ, nhìn bóng lưng bận rộn của cô gái nhỏ, khỏe miệng Sở Chiến gọi lên vui vẻ, cảm giác trong lòng đặc biệt ngọt ngào, nghĩ thầm một ngày nay chờ đợi đều đáng giá, nhưng hi vọng cô gái nhỏ của anh đã nghĩ thông suốt, sau này không muốn đột nhiên như vậy nữa làm cho anh không kịp trở tay.

Nghĩ đến lo lắng đề phòng cả ngày, giờ phút này Sở Chiến cảm giác như chết đi sống lại, một người đang trong trạng thái khẩn trương cao độ đến mức nào đó, chờ hân hoan tỉnh lại sẽ có cảm giác đần độn, hiện tại Sở Chiến đang là cảm giác như thế, chỉ có ôm thật chặt bảo bối của anh mới có thể làm cho anh bình tĩnh, anh bước nhanh vào phòng bếp thấy cô gái nhỏ đang nghiêm túc nấu, dịu dàng mà cứng chịu từ sau lưng ôm cô thật chặt, cảm đặt vào trên bả vai êm ái của cô, giống như con mèo hơi hí hắt ra, lỗ mũi nhẹ nhàng hít thở, dịu dàng lầm bầm nói: "Thật là thơm!".

Đường Tổ Khanh đang nấu một nồi nước sôi kinh ngạc nhìn, vô cùng nghi ngờ quay đầu nhìn người đàn ông dường như đang làm nũng với cô, mặt không biểu tình nói: "Ồ đâu có mùi thơm, còn chưa có nấu.".

"Anh nói là trên người lão bà có mùi thơm, rất thơm, rất thích, mà chỉ cần là lão bà nấu, coi như là nước sôi cũng đều thơm." Sở Chiến nói mà không cần suy nghĩ mà nói thẳng ra làm cho người ta đỏ mặt tím đập, sau câu nói cuối cùng, đầu cúi xuống hướng trên cổ trắng nõn nhỏ bé của cô người người làm cho Đường Tổ Khanh không ngừng co quắp khỏe miệng.

Dựa lưng vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông, trên cổ trắng nõn truyền đến hơi thở ẩm ướt, còn có giọng nói hấp dẫn (sexy) quanh quẩn ở bên tai, Đường Tổ Khanh có loại cảm giác sắp muốn hồng mắt, người đàn ông này nếu còn như vậy, đoán chừng hôn cô sớm đã bị câu đi mất, một người đàn ông tốt như vậy mà bị cô bắt, tránh cho sau này đi gieo họa những cô gái khác.

Đường Tổ Khanh che giấu ở tâm tư của mình, chờ nước sôi mở ra sau chuẩn bị, tay cầm một ít sợi mì bỏ vào trong nồi, nhưng không nghĩ bởi vì không yên lòng, để nhiệt độ cao quá cao, lúc đưa vào trong nồi đang sôi một chút nước bắn ra ngay trước mặt, Đường Tổ Khanh bị dọa một cái, ngây ngốc đứng ở phía trước, nghĩ thầm lần này sẽ bị hủy khuôn mặt.

Ngay vào lúc này, Sở Chiến vốn giống như mèo con khép hờ ánh mắt cảm thấy hơi thở nguy hiểm, tròng mắt sắc bén mở ra một cái, lúc nhìn thấy nước sôi đang sắp bắn vào trên mu bàn tay của người ở trong lòng, không nói hai lời, trực tiếp đem bàn tay thon dài của mình giống như nghệ sỹ đánh đàn Piano bao bọc lấy tay nhỏ bé trắng nõn của cô gái nhỏ thả vào trong ngực của mình thật chặt, êm ái đem cô cách xa chỗ đó.

Đường Tổ Khanh bị dọa sợ ánh mắt mở thật to, cho đến bên tai truyền đến âm thanh dịu dàng mà cứng chịu của người đàn ông "Đừng sợ, không sao", cô lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn vào trong nồi đang nấu nước sôi, trơ mắt nhìn người đàn ông đi vào phòng bếp tắt bếp ga, Đường Tổ Khanh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị đem sợi mì vớt lên, nhưng không nghĩ người đàn ông này giống như người đàn ông của gia đình, nhanh chóng đem sợi mì vớt lên, sau đó cầm chén đưa ôm cô đi ra phòng bếp.

Thông qua lần ngoài ý muốn này, trong lòng Sở Chiến quyết định, sau này tuyệt đối không để cho cô gái nhỏ của anh bước vào phòng bếp nguy hiểm này một bước, anh cũng không muốn phát sinh tình huống giống như mới vừa rồi nữa làm nhíp tim anh kinh sợ không dứt, may nhờ anh phản ứng mau, nếu không tay nhỏ bé trắng nõn kia đã bị phỏng, giờ phút này Sở Chiến thấy may mắn mình là một phần tử hắc đạo cỡ nào, nếu không động tác giải cứu cô cũng sẽ không nhanh nhẹn như vậy.

Ngồi ở trên bàn ăn nhìn người đàn ông đối diện đang hưởng thụ bữa ăn chỉ có mấy sợi mì cùng cây hành lá cắt nhỏ, Đường Tổ Khanh có loại ảo giác, cô nấu mì vô cùng giỏi, bất kể nấu như thế nào, thấy người đàn ông ăn vui vẻ như vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh cũng nở hoa, vô cùng vui vẻ.

Chờ người đàn ông ăn no ngoan ngoan đi rửa chén và nồi sau khi đi ra, Đường Tổ Khanh đang nghiêm trang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, có chút phiền não ấn hộp điều khiển ti vi trong tay, thấy người đàn ông ra ngoài, cô lập tức đem TV tắt, chỉ chỉ vị trí trước mặt mình nói: "Chúng ta nói chuyện một chút đi.".

Sở Chiến gật đầu một cái, nghĩ thầm xem cô gái nhỏ của anh lại muốn nói chuyện gì, vì vậy bước nhanh về phía cô đi, cũng không có ngồi ở vị trí cô chỉ định, mà trực tiếp ngồi vào bên cạnh cô, muốn thân mật ôm lấy cô, lại bị cô trốn ra, nhìn về mặt cô gái nhỏ nghiêm túc, Sở Chiến không có quần quýt nữa, cũng nghiêm trang ngồi thẳng, dịu dàng nói: "Muốn nói chuyện gì?".

"Anh không phải là Giang Thiếu Hiền, vậy tên anh là Sở Chiến?" Đường Tổ Khanh mang theo khẳng định hỏi, nghiêng thân thể cùng anh mặt đối mặt ngồi chung một chỗ, mắt to đen bóng lấp lấp theo dõi tròng mắt thâm thúy của anh.

Sở Chiến gật đầu một cái trong lòng bắt đầu có chút lo lắng, chẳng lẽ bảo bối của hân biến mất cả ngày mà vẫn chưa thông suốt.

"Anh từ khi nào thì bắt đầu đóng giả Giang Thiếu Hiền? Tại sao đóng giả hân?" Đường Tổ Khanh chăm chú nhìn anh hỏi, nếu như cô nhớ không nhầm, người đàn ông này dường như nói qua anh đến bên cạnh cô là có mục đích nào đó, mà mục đích kia là cái gì, cô không dám nghĩ, người đàn ông này là

người tốt hay xấu đây? Giờ khác này đối với Đường Tô Khanh trước khi nghĩ thông suốt nhưng vẫn không xác định muốn cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, nếu như người đàn ông là loại người chém giết lừa đảo, chơi gái đánh bài hút hít với người xấu làm sao bây giờ? Cô từ lúc làm quan đến bây giờ không thể nói là Thánh mẫu Maria, nhưng ít nhất là thanh liêm, vì nhân dân phục vụ, cho đến trước mắt một chuyện xấu cũng chưa từng làm.

Vinh dự cùng tình yêu, đến tốt cùng chọn cái nào? Trong lòng Đường Tô Khanh rõ ràng đã có sự lựa chọn.

Nghe vậy, Sở Chiến biết lần này nếu không đem tất cả mọi chuyện được giao phó nói ra rõ ràng, mai sau nói không chừng giống như những ngày gần đây, bất cứ lúc nào cũng dẫn đến mâu thuẫn, vì cuộc sống hạnh phúc sau này của hai người, Sở Chiến nhìn cô một cái, cân nhắc mở miệng nói: "Bắt đầu từ lúc mà hần bị người ta bắt cóc, về phần tại sao muốn đóng giả hần, chẳng qua là lúc đó rất nhàm chán, nên đáp ứng đề nghị của một bạn tốt, tới bên cạnh em điều tra tình hình em có làm quan thanh liêm không".

Sở Chiến không thêm đề ý đem mọi chuyện tiết lộ cho bảo bối của anh nghe, anh đề ý chính là suy nghĩ của bảo bối nhà anh, có thể sẽ không đề ý tới anh, đây là chuyện duy nhất anh lo lắng.

Suy nghĩ ngàn vạn các loại có thể, Đường Tô Khanh cũng không nghĩ tới người đàn ông tới bên cạnh cô sẽ có mục đích như thế này, không biết tại sao, nghe thấy mục đích của người đàn ông này, cô không cảm thấy khổ sở, ngược lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, ở trong lòng của cô, cho là nếu người đàn ông tới điều tra tình hình cô làm quan, như vậy người bạn kia của anh phải là người cấp trên của chính phủ, người như vậy cũng không thể làm chuyện trộm cắp lừa gạt mới đúng.

"Vậy anh làm cái gì? Nhà ở đâu, có còn người thân nào không?" Đường Tô Khanh tiếp tục hỏi, trong lòng có chút khẩn trương nhìn anh.

"Anh, anh lẩn vào hắc đạo, bất quá bảo bối em yên tâm, anh không có làm những chuyện xấu tùy tiện giết người phóng hỏa kia, giết người là người xấu nguy hại tính mệnh của nhân dân, nhà ở vùng ngoại ô trên núi, trước mắt không có người thân." Sở Chiến vội vàng nói, chính là lo lắng cô đối với anh có cái gì hiểu lầm, sau đó lại muốn lùi bước.

Vừa nghe lời này, Đường Tô Khanh ngẩng ngẩng cả người, cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới người đàn ông ở trước mắt là phần tử hắc đạo, khó trách mới vừa anh mang mình cách xa phòng bếp tốc độ nhanh như vậy, thì ra là người của hắc đạo.

Chính phủ cùng hắc đạo, tổ hợp này có thể được không? Cô chưa có kiến thức chân chính về hắc đạo, chẳng qua là từ trên ti vi xem qua, hắc đạo là loại điên cuồng giết người không chớp mắt, nhìn về mặt người đàn ông gấp gấp suy nghĩ để giải thích, đầu óc của cô trong nháy mắt có chút hỗn loạn.

Giết người là người xấu nguy hại đến nhân dân, vậy thì từng giết người, bất kể đối phương xấu xa ít hay nhiều, chung quy có luật pháp chế tài, lúc nào thì đến phiên anh tới động thủ, anh cũng không phải là quan toà, người đàn ông này tính tình mặc dù chánh đạo, nhưng rất cuồng ngạo, đây chính là cái nhìn trước mắt của Đường Tô Khanh đối với Sở Chiến một chút không ủng hộ.

"Giang Thiếu Hiền hiện tại đang ở đâu?" Đường Tô Khanh nghi ngờ hỏi, nghĩ thầm Giang Thiếu Hiền không phải đã bị giết rồi chứ? Nếu quả thật là như vậy, cô cùng người đàn ông ở trước mắt này rất khó ở chung một chỗ hoặc là nói căn bản không có cách nào ở chung một chỗ, Giang Thiếu Hiền đối với ông nội mà nói có ý nghĩa như thế nào cô so với ai khác cũng rõ ràng, nếu như không phải là Giang Thiếu Hiền, đoán chừng cô đã sớm mất đi ông nội mến yêu, đây chính là ân nhân cứu mạng nhà các cô.

"Hần ở trong bang" Sở Chiến dịu dàng nói, nhìn về mặt cô gái nhỏ không tin, bảo đảm nói tiếp: "Hần thật ở trong bang, trôi qua thật tốt, đáng đáp trắng trẻo mập mạp, không tin hôm nào dẫn em đi xem một chút."

Sở Chiến đối với chuyện cô gái nhỏ quan tâm Giang Thiếu Hiền như vậy vô cùng không vui, nhưng bây giờ là anh đuối lý ở phía trước, chỉ có thể nhẫn nhịn, trước mắt Giang Thiếu Hiền thế nào, anh cũng không rõ ràng lắm, anh bất quá cho người mang Giang Thiếu Hiền về trong bang, về phần cuồng cuồng mới vừa rồi nói, đoán chừng tìm cơ hội phải an bài người trong bang tâm bồi cho người đàn ông kia cho tốt, nếu không anh không biết giao phó cho bảo bối của anh như thế nào.

Sau đó Đường Tô Khanh lại hỏi tiếp mấy vấn đề đau khổ không liên quan, lúc này cuộc nói chuyện với nhau mới kết thúc, về phần bạn tốt của anh trong giọng nói là ai, Đường Tô Khanh rất hiểu không có hỏi, dù sao dính đến quan trường là chuyện bí mật.

Hỏi xong các vấn đề, Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ không còn vấn đề muốn hỏi, nghĩ thầm muốn tới trước mặt bảo bối để an ủi tâm can thấp thỏm một chút, nhưng không nghĩ trực tiếp nhào một cách vô ích, cô gái nhỏ đã đứng lên đi về phòng ngủ, Sở Chiến nào chịu bỏ qua cho cô, bước nhanh đi theo cô vào phòng.

Đi tới cửa nhìn thấy về mặt cô gái nhỏ vừa vào đến phòng không ngừng dọn dẹp quần áo chuẩn bị đi tắm làm cho người ta suy nghĩ, Sở Chiến lần này không thể bình tĩnh được, cô gái nhỏ của anh đang suy nghĩ gì đây? Người có loại cảm giác chờ chết, đoán chừng nếu người khác lấy thái độ này đối với anh, thì đã sớm bị xử tử, nhưng đối tượng lại là bảo bối trong lòng anh, anh nói liên tục cô mấy câu nặng lời cũng không thể bỏ được, muốn cho cô chết? Dứt khoát trước hết giết anh cũng không sai biệt lắm.

Nhìn cô gái nhỏ cầm quần áo đi về phía phòng tắm, Sở Chiến đứng ở cửa vội vàng nói: "Bảo bối, anh thật là một người tốt, em tin tưởng anh, anh chỉ muốn ở cùng với em."

Lúc này nếu mọi người gặp Sở Chiến ở đây, đoán chừng nghe được lời này của anh chắc phải cười phun mất, như vậy một phần tử hắc đạo không có ranh giới đạo đức cuối cùng nói mình là người tốt, đây so với kẻ trộm đang trộm đồ bị người ta bắt được tại chỗ sau đó nói mình là người tốt thì không phải chuyện hài sao?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Không tắm đi ngủ cùng heo

Thấy cô gái nhỏ yêu dấu cầm quần áo ngủ đi vào phòng tắm, căn bản không thèm để ý tới mình một cái, Sở Chiến buồn bực, anh không rõ lắm bảo bối nhà anh đến tốt cùng là nghĩ như thế nào, hỏi anh một đồng lớn chuyện sau liền không lên tiếng, coi như muốn phán cho anh tội chết cũng phải cho anh cơ hội giải thích, anh lập tức đi tới bên cạnh tủ cầm quần áo ở nhà của mình lên chuẩn bị đi theo vào phòng tắm, lại ngoài dự đoán cửa phòng tắm đã bị khóa lại, bất đắc dĩ anh chỉ có thể đứng ở cửa phòng tắm gãi gãi đầu, nhìn cánh cửa đến gần người.

Ngay lúc Sở Chiến buồn bã đứng ở bên ngoài cửa phòng tắm, cửa phòng tắm mở ra, Đường Tổ Khanh một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ bên trong đi ra, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn anh một cái, lướt qua anh trực tiếp đi đến mép giường, sau đó chuẩn bị ngủ.

Nhìn không rõ tâm tình, cô gái nhỏ hoàn toàn coi mình là người trong suốt, Sở Chiến cũng mặc kệ, hiện tại anh đã nhếch nhác cả ngày cũng không quan tâm, trực tiếp mang quần áo ngủ trong tay đi tới giường, sau đó nằm xuống, giống như mèo con ôn thuận hướng Đường Tổ Khanh bên cạnh cọ cọ, thấy cô không có phản ứng gì, tiếp tục cọ cô thêm một cái nữa.

Người đàn ông bên cạnh tựa như làm nũng thỉnh thoảng cọ thân thể của cô, Đường Tổ Khanh cũng không có cách nào giả bộ ngủ nữa, khóe miệng bất đắc dĩ co rút, trong trẻo lạnh lùng nói: "Anh làm gì thế đây? Còn không mau đi tắm."

"Bảo bối, em rốt cục chịu để ý tới anh, anh đã nói với em, anh thật là một người tốt, em đừng giận anh, đừng không để ý tới anh." Sở Chiến tựa như làm nũng cọ đến trên cổ của cô có chút bực mình giải thích.

Đường Tổ Khanh bất đắc dĩ lặng lẽ liếc mắt, người đàn ông này đột nhiên như vậy đoán chừng đã hiểu lầm cái gì, thật ra thì từ lúc người đàn ông đã khai báo tất cả mọi chuyện, cô đã suy nghĩ kỹ càng, cô tiếp nhận cái người đàn ông hư hỏng này, để tránh anh đi ra ngoài gieo họa cho xã hội, ai kêu cô cứ như vậy yêu người đàn ông này đây, ngay cả bị người ta lừa gạt lâu như vậy cũng không phát hiện, trách thì phải tự trách mình đối với Giang Thiếu Hiền không quan tâm, nếu không người đàn ông này sẽ không thừa dịp cơ hội.

Nhưng Đường Tổ Khanh cũng không có ý định sẽ nói ra những lời "Em yêu anh, đã tha thứ cho anh" hoặc là "Yên tâm, em sẽ không rời khỏi anh" vân vân, dù sao người đàn ông này có nhiều cơ hội có thể thẳng thắn mà vẫn lừa dối cô lâu như vậy, lần này cũng muốn làm cho người đàn ông này gấp gáp một cái, để tránh lần sau lại bị anh lừa gạt.

Đường Tổ Khanh đẩy người đàn ông bên cạnh một cái, giọng nói không nóng không nhạt nói: "Nhanh đi tắm, bẩn chết."

Sở Chiến thông minh như vậy, một khi tập trung vào tình cảm, nói tới yêu, thì so với những phái nam khác sẽ hồ đồ hơn, thấy cô gái nhỏ còn không có ý kiến, cho là cô còn đang tức giận, trong lòng anh thấp thỏm muốn làm thế nào để cho cô gái nhỏ không tức giận, bình thường anh hiểu rõ về nhược điểm của cô gái nhỏ mà bây giờ cũng quên mất không còn một mống.

Càng thêm dứt khoát ôm cô gái nhỏ ở bên cạnh, giống như cô đơn cuốn lấy cô thật chặt, giọng nói lại giống như làm nũng, mang theo chút tức giận nói: "Không tắm, không tắm, em cũng không tin tưởng anh."

Khóe miệng Đường Tổ Khanh co rút lại, hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ nâng chân phải lên trực tiếp cho người đàn ông một đạp, nhìn ở trong ánh mắt người đàn ông không thể tin cứ thế rơi xuống giường, sau đó cắn răng nói: "Không tắm thì đi ngủ cùng heo."

"Bảo bối ..... " Sở Chiến chậm rãi đứng lên, có chút oán nhìn cô, giọng nói thâm tình đó nhìn thế nào cũng thấy ủy khuất, nếu là thuộc hạ trong bang nhìn thấy bộ dáng của anh lúc này, đoán chừng sẽ hoài nghi có người giả mạo chủ tử nhà bọn họ hay không.

"Cút, không tắm rửa sạch sẽ đừng nghĩ ngủ trên giường." Đường Tổ Khanh hét lên, sau đó quay đầu đi nhắm mắt lại, không muốn nhìn anh, nhìn người đàn ông này đột nhiên xuất hiện vẻ mặt buồn bã, Đường Tổ Khanh thật lo lắng cho mình sẽ không chịu đựng nổi mà mềm lòng, đây cũng không phải hiện tượng tốt, bị người đàn ông bắt được nhược điểm của cô, nếu sau này khi anh tái phạm lỗi, thì không phải cứ tung ra chiêu làm nũng, sau đó buồn bã nhìn mình là được sao? Người đàn ông kia còn càng thêm điên cuồng.

Sở Chiến thấy mưu kế nhỏ của mình không có hiệu quả gì, cuối cùng chỉ có thể cẩn thận mỗi bước đi nhìn cô gái nhỏ nghiêng đầu ngủ, anh cuối cùng bất đắc dĩ cầm quần áo ngủ đi vào phòng tắm, đi vào phòng tắm chuyện đầu tiên làm không phải là tắm, mà là móc điện thoại trong túi quần ra, bấm từng số điện thoại cho ba gã bạn tốt tổn hại kia, sau điện thoại thông anh không có cho đối phương cơ hội nói chuyện, trực tiếp hạ thấp giọng mắng: "Các cậu cung cấp phương pháp cũng *** chó má, căn bản không thể thực hiện được, tiếp tục suy nghĩ, nếu cuối cùng ai không đưa ra phương án được, người đó phải đi xem xét buồn bán ở Châu Phi."

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, sau đó tắm thật nhanh, vốn cần nửa giờ để tắm bị anh cứng rắn giảm xuống còn mấy phút, đúng như dự đoán, sau tắm xong, ba gã bạn tốt kia lần lượt gọi điện thoại cho anh, trong điện thoại cung cấp bọn họ đã đi uy hiếp người khác nói ra cụ thể phương án "Khi người đàn ông làm sai trái thì làm thế nào lấy được sự tha thứ của vợ", cái hình thức trận chiến này giống như báo cáo tổ chức hội nghị Eu vậy.

Nhận điện thoại xong, trong lòng Sở Chiến không còn sợ nữa, sau lưng có đội quân mạnh mẽ ủng hộ cung cấp phương án có thể được cho anh, để cho bà xã không tức giận chẳng qua là một chuyện rất dễ dàng.

Sở Chiến mặc quần áo ngủ xong, đứng trước gương lớn ở trong phòng tắm, sửa lại một chút tóc, phun nước hoa trên người của anh, sau đó anh bày một tư thế tự nhận rất là đẹp mắt, ngay sau đó ánh mắt khẽ híp một cái, đôi môi hơi cong lên, giống như bắt chước người con trai đi bộ, tiêu sái đi ra khỏi phòng tắm, đứng ở cửa phòng tắm bày tư thế như người mẫu nam tạo hình mười phần chọc ghẹo, kêu gọi gọi: "Bà xã."

Thấy cô gái nhỏ ngủ tiếp không có để ý tới anh, Sở Chiến đột nhiên hoài nghi phương án trong miệng bạn tốt có thể dùng được, bước đầu tiên thất bại, xem ra muốn trực tiếp xuất ra bước thứ hai, anh bước nhanh đến bên kia giường trực tiếp nằm xuống, dứt khoát dây dưa tới chết, dùng cả tay chân quần lấy cô gái nhỏ, vô cùng cung chiêu gọi: "Bảo bối".

Đang định ngủ thì trong lòng Đường Tô Khanh run lên, lỗ mũi truyền đến hơi thở đặc biệt trên người đàn ông bên cạnh cùng mùi nước hoa dày đặc, mình nằm ở trên cánh tay sắt mang theo nhiệt độ nóng rực, cô vô cùng nghi ngờ nghĩ chẳng lẽ mùa xuân đã tới, nếu không người đàn ông này thế nào kể từ lúc được ăn thịt liên si mê mùi thịt, một ngày không ăn một cái thì không được, Đường Tô Khanh không để ý tới anh tiếp tục ngủ.

"Lão bà, em hôm nay đi theo tên tiểu tử Mặc Ly kia đến nơi nào? Nếu em muốn đi ra ngoài giải sầu có thể gọi anh đi cùng em mà." Sở chiến chậm rãi nói.

Đường Tô Khanh nhắm mắt lại không nói gì, Mặc Ly so với tuổi của anh lớn hơn, cho nên gọi không sợ bị người khác nói là trẻ con, vậy anh đây còn không phải là tiểu mao đầu sao. Đường Tô Khanh nghiêng lỗ tai muốn nghe anh chuẩn bị nói gì, nghĩ anh không phải bởi vì chuyện này mà ghen chứ? Rất hiển nhiên Đường Tô Khanh đã đánh giá thấp độ dấm chua của vị kia nhà cô, anh luôn có thể ăn mãi dấm không hết.

Sở Chiến thấy cô không lên tiếng, tiếp tục mang theo ghen tức cùng không vui nói: "Tên tiểu tử Mặc Ly thật to gan lớn mật, biết rõ em đã có chồng, còn lớn tiếng mà không biết ngượng nói gì mà ngực của hắn tùy thời hoan nghênh em tới, thật là, cái ôm trong ngực của anh đây rất rộng lớn, muốn tới cũng phải tới để anh ôm vào trong ngực, phải bắt giam tên tiểu tử Mặc Ly đánh rắm này, anh thấy hắn là ghen tỵ, bảo bối, người này quá âm hiểm, em sau này không thể cùng hắn lui tới, nếu không bị hắn lừa cũng không biết."

Nghe người đàn ông bên cạnh nghiêm trang nói xấu người khác, không biết sao, Đường Tô Khanh thật rất muốn cười, người đàn ông này trí tưởng tượng thật là phong phú, Mặc Ly là người xấu, chính anh trước kia có chỗ nào tốt hơn, làm phần tư hắc đạo, cô không tin trên người anh không có giết một cái mạng người nào, bắt quá sau này phải xem chừng anh thật tốt, để tránh đưa mình vào ngục giam cũng không biết.

"Lão bà, anh nói là sự thật, tâm tiểu tử này thật xấu, luôn nghĩ cách chia rẽ hai chúng ta, sau đó hắn sẽ thừa cơ hội mà vào." Sở Chiến ôm chặt người ở bên cạnh, rất nghiêm túc nói.

Mang theo triền miên cùng sung ái, Sở Chiến ngâm đôi môi cô, giống như ăn quả ướp lạnh mà mát, sau đó trong nháy mắt đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng cô, hướng dẫn cái lưỡi thom tho của cô cùng anh nhảy múa.

Đường Tô Khanh bị hôn đến hô hấp không thở được, hai tay không tự chủ được để lên ngực anh muốn khước từ, lại lấy được sự trừng phạt tính hôn sâu hơn .....

Rất cục, anh bỏ qua cho môi của cô, cô lại không thấy nhẹ nhõm được, bởi vì anh ngược lại bắt đầu công chiếm trận địa khác. Tầm mắt Đường Tô Khanh như phủ sương mù nhìn anh, không biết từ lúc nào, áo của anh đã xốc xếch, cơ ngực màu lúa mạch rộng lớn đẹp để bị bại lộ ở trong không khí, hai tròng mắt bởi vì ả nhần đã phiếm hồng, phảng phất ngọn lửa đang thiêu đốt, sắp làm nổ tung ranh giới.

Vô luận có nhiều khó chịu, Sở Chiến không quên mục đích của mình, lần này nhất định phải làm cho cô gái nhỏ đắm chìm trong dịu dàng của anh, chỉ vì một mình cô mà tạo thành, ở trong ánh mắt mê ly của cô, có chút tà ác hỏi: "Bảo bối, em thích nhất người nào?"

Ở trong thâm tình cùng cung chịu, Đường Tô Khanh căn bản không có cách nào suy nghĩ, chỉ có thể dựa vào cảm giác ở đáy lòng để trả lời, giọng khàn khàn nói: "Yêu anh."

Lấy được câu trả lời hài lòng, trong lòng Sở Chiến vui vẻ không thôi, nhưng anh thật giống như không biết đủ muốn cô gái nhỏ phải nói ra mà anh biết rất rõ ràng, hỏi tiếp: "Người nào yêu anh hả?"

Đường Tô Khanh cảm thấy rất khó chịu, chỉ có thể dựa theo bản năng kêu: "Đường Tô Khanh yêu anh, Đường Tô Khanh yêu Sở Chiến."

"Lúc này mới ngoan, bảo bối đáp ứng anh sau này không được để ý tới tên tiểu tử Mặc Ly kia, không được không để ý tới anh, không thể rời xa anh, không thể không thích anh ...." Sở Chiến có chút được vui đòi tiên tiếp dụ dỗ, cái yêu cầu không dứt để cho hai gò má đỏ rực của Đường Tô Khanh mê hoặc nhìn anh.

"Bảo bối ngoan nhất, mau nói." Sở chiến sờ sờ tóc cổ có chút ướt dịu dàng nói.

Cuối cùng đắm chìm khi trong dịu dàng mà anh tạo thành, lý trí Đường Tô Khanh đánh không lại suy nghĩ mình, theo bản năng nói: "Được!".

Một tiếng này của cô gái nhỏ để cho tâm tình Sở Chiến rất tốt, không thể nhịn được nữa mà muốn, hai người giống như là hai con hải ly, tự do tự tại bay lượn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Làm cái đuôi của cô rất tốt

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lớn rơi xuống đất chiếu xạ vào thảm trong phòng, Đường Tổ Khanh ngủ cực kỳ thoải mái nhớ tới hôm nay phải đi làm, không thể không mở cặp mắt mơ hồ ra, thân thể di chuyển làm toàn thân đau nhức không dứt, tự làm vậy không thể sống hiểu được, tối hôm qua nếu cô sớm biết người đàn ông sẽ dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để cho cô thừa nhận mình đã tha thứ anh, đánh chết cô cũng không thừa nước đục thả câu.

Nghĩ đến tối hôm qua cô cứ như vậy trầm mê, gương mặt trắng nõn của Đường Tổ Khanh không tự chủ được mà trở nên đỏ bừng, đưa tay vỗ vỗ gò má của mình, cảm giác được không có nóng như vậy, cô lúc này mới chuẩn bị rời giường, nhưng bên hông trước sau như một có một tường đồng vách sắt quần lấy, bàn tay to kia của anh mà theo nhiệt độ không ngừng nhấn nhủ đặt trên bụng nhỏ của cô, khiến cô vừa mới làm hạ nhiệt gương mặt thì trong nháy mắt nhiệt độ lại lên cao.

Bàn tay Đường Tổ Khanh đến gần muốn lấy cánh tay quần ở bên hông cô ra, có thể ngày trước rất dễ dàng lấy cánh tay ra nhưng lần này giống như dây leo ngàn năm, cô nghĩ tất cả biện pháp cũng cảm không ra, ngược lại càng day dưa càng chắc, giống như lần trước Đường Tổ Khanh cũng có nghĩ tới đem gối đầu thay thế mình cho người đàn ông ôm, nhưng tính cảnh giác của người đàn ông thật cao, ngay cả ngủ thiếp đi cũng không bị mắc lừa, làm hại cô chỉ có thể khóc không ra nước mắt nhìn trần nhà, trong miệng nói nhỏ gì đó.

Một phút, năm phút đồng hồ, chuông đồng hồ hết sức..... nhìn đồng hồ báo thức càng chạy càng nhanh, Đường Tổ Khanh cũng không muốn bởi thân thể yếu ớt cộng thêm bị đi trễ để cho người trong đơn vị nhìn ra chút gì, cuối cùng không thể nhịn được nữa chỉ có thể buồn buồn đẩy người đàn ông bên người đang ngủ say một cái.

"Buông em ra, em muốn rời giường." Đường Tổ Khanh có chút bực mình nói.

Đang nằm Sở Chiến đối với người con gái yêu mến có thần kinh đặc biệt nhạy cảm, lúc này coi như còn muốn ngủ, nghe được âm thanh cô dường như không vui, trong đầu Sở Chiến đang buồn ngủ trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, mở cặp mắt mơ hồ ra, dùng cả tay lẫn chân quần lấy cô gái, đem ôm cô thật chặt, mới vừa tỉnh ngủ giọng nói khàn khàn thật hấp dẫn (sexy): "Muốn ôm cả đời, không thả!".

Nghe nói như thế, Đường Tổ Khanh coi như bực mình hơn nữa cũng hết giận, trong lòng cảm thấy ngọt ngào đối với lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông, nghiêm trang cùng anh làm công tác tư tưởng nói: "Đừng làm rộn, buông em ra, còn không đứng lên em sẽ bị đi muộn.".

"Đã trễ thì trễ luôn, nếu hán ta dám bởi vì đi trễ mà xa thải em hoặc phê bình em, công việc này không cần cũng được, dù sao anh cũng không phải là không nuôi nổi lão bà mình." . Sở Chiến nói như không sao cả, tựa đầu gác vào cổ trắng nõn của cô, hưởng thụ thời gian tốt đẹp này, mềm mại hương khu trong ngực, ngửi mùi thơm trên người con gái yêu mến tản ra nhàn nhạt, trên cái thế giới này không có chuyện gì so với cái này hạnh phúc hơn.

Nhưng rõ ràng Đường Tổ Khanh không nghĩ tới nội dung của câu nói, mà nghe lời của người đàn ông kia tiếp tục ăn vạ, còn có tim không đập mặt không đỏ gọi cô là lão bà, tim Đường Tổ Khanh đập thật nhanh, gương mặt nóng bỏng, nghiêng thân thể tránh né hơi thở nóng rực từ miệng người đàn ông phát ra, hét lên: "Ai là lão bà của anh, muốn tìm lão bà thì đến nói khác mà tìm.".

Vừa nói xong lời này, cô có cảm giác rất rõ ràng cánh tay đang ôm cô trong nháy mắt cứng ngắc, nhưng cô chết cũng sẽ không sửa lại lời nói, dù sao cô nói sự thật, trước người cùng cô đăng ký kết hôn là Giang Thiếu Hiền, mà người đàn ông bên cạnh chẳng qua là giả mạo Giang Thiếu Hiền mà thôi.

Thật ra thì khi Đường Tổ Khanh nói ra lời này thì chính cô cũng đã có suy tính, muốn trong lòng người đàn ông lộ ra ý tứ, là vẫn muốn giả mạo Giang Thiếu Hiền cùng sống với cô, hay muốn lấy thân phận Sở Chiến này cùng sống với cô, làm một người phụ nữ, coi như trước có mạnh mẽ cỡ nào, một khi lâm vào biến tình, so đo tương đối nhiều, yêu cầu cũng tương đối nhiều, rất rõ ràng giữa ở lo được lo mất.

Sở Chiến vừa nghe lời này nhưng không muốn, lưu loát xoay người đem cô gái nhỏ cố định ở phía dưới mình, hai tay nâng gò má ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khiến cho cô không thể không đối mặt với mình, nghiêm túc nói: "Bảo bối, em vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa.".

Nhìn thấy vẻ mặt nguy hiểm của người đàn ông kia, nhưng vừa nghĩ tới tự mình bức người đàn ông nên đáy lòng quyết định nói ra mục đích, Đường Tổ Khanh không sợ chết nói: "Chẳng lẽ em nói sai sao? Người cùng em đăng ký kết hôn chính là Giang Thiếu Hiền, mà anh không phải là hán.".

"Bảo bối, em nghĩ đến hán có phải không?" Ánh mắt Sở Chiến đỏ rực nhìn cô gái nhỏ ở phía dưới, cắn răng nghiêng lợi nói, có thể thấy được nếu một giây Đường Tổ Khanh dám nói một chữ 'Đúng', đoán chừng anh sẽ không chút do dự đi giết Giang Thiếu Hiền, vì tình yêu mà người ta mất đi lý trí sẽ trở nên điên cuồng.

Nghe vậy, ánh mắt Đường Tổ Khanh lộ ra kinh ngạc, người đàn ông này có cần suy nghĩ nhiều như vậy không, thời gian cô biết Giang Thiếu Hiền cũng không nhiều, căn bản chưa nói tới tình cảm gì, chẳng qua đối với hán chỉ có cảm kích, đâu có nghĩ tới hán chứ.

Nhưng người đàn ông này không nghĩ như vậy, trong mắt chịu không được một hạt cát, Sở Chiến ở trong ánh mắt cô thấy được sự kinh ngạc làm tưởng cô ngầm thừa nhận, lập tức càn quấy nói: "Em đã nói chỉ thích anh, chỉ muốn anh, xem ra bảo bối đã quên mất, anh phải nhắc nhở em tốt mới được.".

Sở chiến sau khi nói xong không kịp cho Đường Tổ Khanh thời gian để suy nghĩ nhiều, anh đã bắt đầu thở gấp cởi bỏ quần áo của cô, lúc cô còn chưa phản ứng kịp đã xông vào.

Đường Tô Khanh rên lên một tiếng, đẩy người đàn ông một cái, nói thật nhỏ: "Đi ra ngoài, mau đi ra, em đi làm bị muộn mất."

"Bảo bối, em nói người em yêu ai? Muốn chính là người nào?" Sở Chiến đi chuyển thân thể chọc cho Đường Tô Khanh thét lên một tiếng chói tai, cả người thở hổn hển đảo cặp mắt trắng dã, nghĩ thầm người đàn ông này chẳng lẽ bị tình yêu làm cho đầu óc hồ đồ?

Cùng người đàn ông chung sống lâu như vậy, cô biết rõ tính tình người đàn ông này, nếu không nói thật, đoán chừng người đàn ông sẽ muốn cô ở trên giường đến chết đi sống lại, gò má cô ửng đỏ thở hổn hển nói: "Yêu anh, muốn anh."

Sở Chiến rốt cục hài lòng, nhưng đã không dừng lại được, anh dịu dàng nói: "Bảo Nhi, vẫn là thân thể của em thành thực hơn, bất quá bây giờ đã chậm."

Gần một giờ sau, Sở Chiến đã ăn no mới ôm cô gái nhỏ trong ngực tắm rửa sạch sẽ, sau khi thay xong cái mền muốn tiếp tục ngủ một giấc, nhưng cô gái nhỏ rất rõ ràng vô cùng bức mình, suy nghĩ liên tục, Sở Chiến biết phong cách làm việc của cô gái nhỏ, gần đây thường thường xin nghỉ, đối với cô cũng bất lợi, cho nên vì cô gái nhỏ Sở Chiến trực tiếp mặc quần áo ngay ngắn xong sau ở trong ánh mắt không giải thích được của cô ôm cô ra cửa.

"Làm gì vậy?" Đường Tô Khanh lo lắng sợ bị người quen nhìn thấy cô được cưng chiều bị anh ôm như vậy, trốn vào trong ngực của người đàn ông, đem khuôn mặt nhỏ nhắn mình chôn vào trong ngực của anh buồn buồn hỏi.

Đối với cô gái nhỏ tựa như mèo con cọ lồng ngực của mình, trong lòng Sở Chiến cực kỳ vui vẻ, khoe miệng khêu gợi nâng lên, mang theo cưng chiều cùng bất đắc dĩ nói: "Không phải muốn đi làm sao?"

Nghe vậy, lúc này Đường Tô Khanh đâu còn nhớ được vấn đề mặt mũi, vội vàng nói: "Bây giờ còn đi làm thể nào được, không đi."

Đã đi làm muộn, cô còn là một lãnh đạo, càng thêm không có mặt mũi mà đi trễ, cộng thêm thân thể của cô hiện tại đau nhức lợi hại, đi bộ cũng không đi được bình thường, người có chút kinh nghiệm khẽ nhìn cũng biết chuyện gì xảy ra, cô đột nhiên đi tới không phải là để cho người khác chê cười sao.

"Thật không đi? Nhưng sáng sớm hôm nay em không phải có một hội nghị rất quan trọng sao? Hiện tại đi vẫn còn kịp." Sở Chiến một bộ em đã quyết định, trong mắt, trong miệng đều là vui vẻ.

Đường Tô Khanh nhất thời bức mình không thôi, hội nghị quan trọng như vậy cô lại bị người đàn ông lấn qua lấn lại đến quên mất, thật là mất thể diện đến chết người, vươn tay nện vào lồng ngực thật dày của anh, hung ác nói: "Ai kêu anh xem tài liệu của em? Không biết đó là văn kiện mang tính bí mật sao?"

"Anh không có nhìn lên, lúc anh vào thư phòng tìm sách tùy ý liếc một cái trên bàn đọc sách, liền không cẩn thận nhìn thấy." Sở Chiến có chút ủy khuất nói, ôm cô gái nhỏ trong ngực hướng thang máy đi tới.

Ý đó chính là văn kiện mang tính bí mật em sao tùy ý đặt ở trên bàn sách, đây không phải quá tùy tiện, Đường Tô Khanh nhất thời nổi dóa, đảo cặp mắt trắng dã không thêm nói cái gì nữa, cô phát hiện miệng lưỡi người đàn ông này thật lợi hại, thích hợp làm chuyên gia đàm phán nhất, cái gì dễ thì không làm hết lần này tới lần khác chạy đi làm thổ phi.

Trên đường đến cơ quan cũng là người đàn ông lái chiếc xe ô tô loại nhỏ đi, Đường Tô Khanh mơ mơ màng màng dựa vào ghế cạnh tài xế chuẩn bị ngủ bù, người đàn ông thật giống như nhìn thấu cô ngủ không được yên ổn, dọc theo đường đi xe chạy vô cùng vững vàng.

Lúc sắp đến cơ quan, Đường Tô Khanh mới tỉnh lại, vội vàng vàng vàng làm cho người đàn ông phải dừng xe, sau đó chuẩn bị một thân một mình đi lên cơ quan, nhưng cô đã đánh giá cao tình trạng thân thể của mình, trước ánh mắt nghi hoặc của người đàn ông cô vừa đi ra khỏi chỗ cạnh ghế lái không bao lâu thiếu chút nữa cả người xụi lơ trên mặt đất

Sở Chiến thật sự nhìn không được, đối với cô gái nhỏ không biết làm thế nào cùng đau lòng, ở trong lòng âm thầm trách cứ mình không biết nặng nhẹ, sau đó bất kể cô có nguyện ý hay không, vô cùng bá đạo ôm cô đi vào trong xe, lái xe thật nhanh đi tới dưới đất bãi đậu xe tòa nhà chính phủ.

Xuống dưới bãi đậu xe, Đường Tô Khanh vội vàng đi ra khỏi xe, nói thật nhỏ: "Anh mau trở về đi!"

Nhưng Sở Chiến là nhân vật bá đạo thương yêu bà xã, lần này đâu chịu nghe cô, nếu thừa dịp anh không chú ý nửa đường ngã nhào làm sao bây giờ, cô gái nhỏ của anh anh không thương thì để ai thương, cô thét chói tai bị anh quả quyết ôm lấy cô hướng thang máy đi tới.

"Tự em có thể, anh để em xuống, nếu như bị người khác nhìn thấy rất phiền toái." Đường Tô Khanh lo lắng nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm từng con số không ngừng nhảy lên.

"Đã không còn kịp rồi, em cho rằng chờ chút nữa thang máy mở, bọn họ nhìn thấy hai chúng ta như vậy sẽ không suy nghĩ nhiều? Còn không bằng anh đi vào tự giới thiệu mình một cái, bọn họ không có gì để Bát Quái, đoán chừng sẽ không suy nghĩ nhiều." Sở Chiến khoe miệng nhếch lên nói, trong lòng anh nguyên ý đem tên của mình cùng cô gái nhỏ ở chung một chỗ, điều này làm cho anh có cảm giác hai người bọn họ như một thể. Giờ phút này Sở Chiến còn muốn một chuyện khác, đó chính là muốn sớm một chút đem cô cùng Giang Thiếu Hiền tách ra, để tránh cô gái nhỏ luôn nhớ tới người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Tuyệt đối có JQ Bát Quái

Thang máy vừa mở ra, Đường Tổ Khanh liền vùi đầu vào trong ngực của Sở Chiến, gương mặt trắng nõn đỏ rực, đỏ ửng mê người lan tràn tới mang tai, nhìn thấy biến hóa của cô gái nhỏ, trông mắt đen nhánh của Sở Chiến trong nháy mắt trở nên rất sâu thẳm, khoe miệng khêu gợi hơi nhếch lên, tâm tình rất tốt ôm cô gái nhỏ đi ra khỏi thang máy.

Đột nhiên xuất hiện người đàn ông ưu tú như vậy, nhân viên làm việc cả tầng lầu đều tới thưởng thức cùng ánh mắt kinh ngạc, cho dù nhìn không rõ gương mặt người trong ngực người đàn ông lắm, nhưng chỉ cần công nhân viên kỳ cựu làm việc trong cả tầng lầu thật lâu liền lờ mờ suy đoán ra đây là người nào.

Nhìn thấy người đàn ông ôm người trong ngực đi tới phòng làm việc của Phó thị trưởng, một số người đã hiểu rõ, ánh mắt lóe ra tia tò mò, còn có một số người lại mặt Bát Quái nhìn bọn họ, ánh mắt thư ký lập tức nhìn rõ ràng người trong ngực của người đàn ông chính là người nào, cung kính đứng lên mỉm cười gật đầu, đi đến trước mặt Sở Chiến mở cửa phòng làm việc Phó thị trưởng ra cho anh, sau đó cùng đi vào phòng làm việc, còn không quên đem cửa phòng làm việc đóng lại.

Thư ký mặc dù biết chuyện Phó thị trưởng đã kết hôn, nhưng cô cũng không rõ ràng lắm Phó thị trưởng gả cho người nào, suy đoán có phải là cái người đàn ông trước mặt diện mạo cùng cử chỉ rất xuất sắc này hay không. Suy đoán như vậy, thấy người đàn ông thân thiết đặt Phó thị trưởng vào trên ghế trước bàn làm việc, lúc này thư ký mới tận trách bắt đầu báo cáo công việc một ngày của cô.

Báo cáo xong, thư ký lặng lẽ quan sát Phó thị trưởng, phát hiện sắc mặt của cô rất đỏ, không giống dáng vẻ ngã bệnh, liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon cách đó không xa nghiêm túc xem tạp chí, thư ký rốt cục hồi nghi vấn trong lòng: "Phó thị trưởng, thân thể của người không có sao chứ?".

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh đang định chăm chỉ làm việc thì nghi ngờ ngẩng đầu lên, thấy được thư ký đang lúc đưa mắt qua lại nhìn cô cùng người đàn ông, gò má của cô rất không được tự nhiên nóng bỏng lên, vội ho một tiếng nói: "Không sao, chẳng qua là đau chân thôi".

"Nga." Thư ký đáp một tiếng, cô còn chưa lập gia đình nên không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ nghi ngờ tại sao chân đau lại đỏ mặt, bộ dáng đỏ ửng giống như xấu hổ.

"Không có chuyện gì bận rộn thì cô có thể đi, đứng rồi, giúp tôi pha một ly trà đặc tới đây, còn có một cốc nước sôi." Đường Tổ Khanh một cái tay cầm bút một cái tay lật xem văn kiện nói.

Thư ký còn chưa nói gì, vốn người đàn ông đang ngồi ở trên ghế sa lon xem tạp chí nhìn rất nghiêm túc đột nhiên truyền đến giọng nói khêu gợi: "Phiên cô đem trà đặc đổi thành sữa tươi".

Thư ký bị giọng nói dễ nghe này hấp dẫn, hướng người đàn ông nhìn sang, chỉ thấy người đàn ông để tạp chí trong tay xuống hướng trên bàn làm việc Phó thị trưởng bọn họ đi tới, giọng nói trách cứ lại cung chiêu nói với Phó thị trưởng bọn họ: "Còn dám uống trà đặc, xem ra em còn chưa đủ mệt mỏi, là anh cố gắng không đủ a.".

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh trợn mắt nhìn anh một cái, ngay cả cổ ngọc trắng nõn cũng trở nên đỏ rực mê người, sau đó thấp giọng với thư ký phân phó nói: "Theo như hần nói làm đi.".

"Dạ." Thư ký gật đầu một cái, không hiểu giữa Phó thị trưởng cùng người đàn ông kia đến tốt cùng đang bí hiểm cái gì, nhưng nhìn Phó thị trưởng không có gì chuyện muốn phân phó, lập tức cung kính đi ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký vừa đi ra khỏi phòng làm việc, nhân viên làm việc cả tầng lầu cũng ngừng công việc trong tay, tò mò nhìn cô, hi vọng cô nói chút tin tức xác thật, còn có một số người không có nhẫn nại tốt như vậy, lập tức lôi kéo cánh tay nho nhỏ của thư ký Thanh hỏi: "Thanh Thanh, hỏi thăm được cái người đàn ông ôm Phó thị trưởng tiến vào là người nào không?".

Nhìn một đôi ánh mắt tò mò, thư ký lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Tôi không có hỏi, Phó thị trưởng cũng không nói."

"Xú Thanh Thanh, Phó thị trưởng chưa nói chẳng lẽ cô nhìn không ra giữa bọn họ có cái gì không JQ?" Ánh mắt một người công nhân viên trong đó lóe ra nói.

"Chuyện Phó thị trưởng tôi nào dám lắm mồm, nhưng mới vừa có một chút rất kỳ quái." Thư ký nghi ngờ nói thầm, âm thanh này không lớn không nhỏ vừa vụn bị bên cạnh đồng nghiệp nghe, lập tức Bát Quái hỏi cô cái gì kỳ quái, thư ký đem chuyện trong phòng làm việc vừa mới xảy ra nói ra.

Từng nhóm người đồng nghiệp nữ trong nháy mắt gương mặt đỏ bừng lợi hại, còn có người ta nói cô không hiểu giống như 'Kính bạo' (cái này mình cũng không rõ nghĩa, ai hiểu giúp mình nhé), thư ký bây giờ không nghĩ ra nơi nào kính bạo, căn bản cũng không thể hiểu được.

Một lão đại sâu sắc ở trong đơn vị không biết từ nơi nào đưa tới một tờ báo, trầm thấp nói: "Tôi biết hần là người nào của Phó thị trưởng."

Một đám người bát quái lập tức đoạt lấy tờ báo đưa tới, ánh mắt mọi người lập tức nhận ra người đàn ông hôm nay xuất hiện ở phòng làm việc Phó thị trưởng chính là qua báo chí đăng số một vai nam chính, một người đồng nghiệp trong đó nghiêm túc đọc tựa đề trên tờ báo trước đó nói to "chồng của Phó thị trưởng thành phố S thoát xuất hiện".

Mọi người ngời nhìn ta ta nhìn người, cộng thêm thư ký mới vừa dò chút tin tức, mọi người nhất thời hiểu cái gì, mọi người cùng hiểu ý gật đầu, sau đó tản mát làm chuyện của mình.

Mà lúc này nhân vật chính trong xi căng đàn vẫn ở trong phòng làm việc hồn nhiên không biết bên ngoài đã đồn đãi Bát Quái bay đầy trời, thư ký vừa đi ra khỏi phòng làm việc, Đường Tô Khanh cắn đôi môi thấp giọng nói với người đàn ông: "Mới vừa ai kêu anh nói lung tung .".

"Mới vừa? Anh không có nói lung tung nha, tối hôm qua đã một đêm không ngủ, uống trà đặc nữa chẳng lẽ em còn muốn tối nay không ngủ được ?" Mặt Sở Chiến vô tội nói, vẻ mặt đó như thể nào đều không thể làm cho người ta nhìn ra, nhưng hết lần này tới lần khác Đường Tô Khanh đối với hành động người đàn ông da mặt dày cảm thấy rất bất đắc dĩ cũng rất quần bách, mặc dù rất thích người đàn ông nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng cũng phải xem trường hợp, nếu bị truyền đi, sau này trong đơn vị cô nên làm thế nào.

Đường Tô Khanh không có cách nào, vì không muốn xuất hiện sự kiện tức cười như vậy lần nữa, cô nhìn anh có chút nhử đầu nói: "Không có chuyện gì anh hãy đi về trước đi, trở về nhớ đi chợ mua ít thức ăn, nếu không buổi tối không có đồ ăn."

"Cái này không vội, chờ hết giờ làm chúng ta lại đi mua cũng được, bảo bối, em bận rộn của em đi, anh bảo đảm không quấy rầy đến công việc của em, em coi như anh không tồn tại là được." Sở Chiến hợp tình hợp lý nói, còn nghiêm trang lật xem sách ở bên cạnh.

Nhìn hành động người đàn ông muốn ở nơi này ăn vạ, Đường Tô Khanh rất bất đắc dĩ, khí thế của người đàn ông mạnh mẽ ở nơi này như vậy, làm sao coi anh không tồn tại, trừ phi mình đã luyện đến cảnh giới của, nghĩ đến chờ một lát phía triển khai hội nghị quan trọng, Đường Tô Khanh chỉ có thể nhận thua, chấp nhận vùi đầu vào trong văn kiện phức tạp.

Rất lâu sau, Đường Tô Khanh cuối cùng từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ, nhìn người đàn ông bên cạnh đang nghiêm túc đọc một quyển sách thật dày, cô cầm tài liệu trên bàn sách lên, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đi họp, lúc đi họp còn đặc biệt để thư ký ở lại, để tránh người đàn ông phát hiện không có cô ở đây lại đột nhiên nổi điên lên.

Cả hội nghị quan trọng, Đường Tô Khanh đều ở trong đau khổ vượt qua, nghe mọi người mọi ngành báo cáo công việc, cô có một chút không yên lòng, suy nghĩ cùng người đàn ông chung sống những ngày gần đây, tâm tình dường như so với trước kia phong phú hơn nhiều, có ghen, có vô duyên vô cớ vui vẻ hoặc là không vui, lại đột nhiên nhớ người đàn ông kia, thích nghe anh nói chút lời ngon tiếng ngọt vãn vãn, cô vẫn luôn yêu cầu mình làm một người phụ nữ mạnh mẽ, như vậy thì có thể làm cho người thân duy nhất sống qua ngày thật tốt đồng thời cũng có thể vì nhân dân phục vụ.

Qua không biết bao lâu, rốt cục nghe người chủ trì hội nghị tuyên bố hội nghị kết thúc, Đường Tô Khanh thở phào nhẹ nhõm, cầm văn kiện trên bàn lên đi ra khỏi phòng họp, cô không biết là cả một hội nghị có một người thỉnh thoảng nhìn cô, nhìn cô không thể chờ đợi tiêu sái ra phòng họp, ánh mắt người kia có chút điểm cô đơn.

Sự thật chứng minh Đường Tô Khanh trước lo lắng là chính xác, mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, thư ký đã rất tận trách báo chuyện người đàn ông của cô không tìm được cô, Đường Tô Khanh có chút bất đắc dĩ cười nhạt, giữa ánh mắt thư ký hăm mộ đi vào phòng làm việc.

Vốn người đàn ông đang nghiêm túc đọc sách vừa nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hướng cửa, khi nhìn thấy người đi vào là cô, khoe miệng khe khẽ hơi cong lên, cung chiêu nói: "Họp xong rồi sao?" .

Đường Tô Khanh gật đầu một cái, sau nghĩ chốc lát nói: "Anh nếu thấy nhàm chán thì hãy đi về trước đi, em còn chưa tan việc nhanh như vậy." .

Vốn tưởng rằng người đàn ông còn có thể cố chấp lưu lại, không nghĩ tới người đàn ông gật đầu một cái, ưu nhã đứng lên, có chút sùng ái sờ đỉnh đầu cô, sau đó liền đi về. Nhìn người đàn ông đột nhiên thay đổi, Đường Tô Khanh có chút vắng vẻ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ bắt đầu xử lý công vụ.

Đường Tô Khanh một khi bắt đầu công việc chính là rất liều mạng, quên ăn cơm là chuyện thường xảy ra, cộng thêm người đàn ông vừa mới không kiên trì lưu lại nữa, cô không có khẩu vị ăn cơm, chỉ muốn đem hoàn thành công tác sau về nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Phòng làm việc lớn như thể trừ âm thanh sốt sọt viết chữ chỉ còn sót âm thanh lật xem giấy tờ, cho đến chuông mười hai giờ trưa, những công nhân viên bên ngoài nhìn thấy chủ nhân nhà mình còn chưa có đi ra chuẩn bị ăn cơm, bọn họ cũng nghiêm chỉnh đi ăn, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi tìm việc để làm.

Ngay vào lúc này, cửa thang máy mở ra, sáng sớm hôm nay chồng của Phó thị trưởng đẹp trai đã tới xách theo túi lớn túi nhỏ xuất hiện, nhìn cục diện này, người trong không khí đột nhiên xuất hiện mùi thơm nhàn nhạt, trong lòng mọi người không ngừng hâm mộ, nước miếng nuốt rồi lại nuốt.

Tựa như nhìn ra đám công nhân viên này đang bị một cô gái nhỏ 'Ngược đãi', Sở Chiến hào tâm đưa một trong đó các túi đặt ở trên bàn làm việc thư ký, nói một câu: "Cho mọi người ăn một chút bánh ngọt.", nói xong trực tiếp đi vào phòng làm việc Phó thị trưởng.

Lúc này đã đói không đợi mọi người còn có ý định khác, nhất thời tranh nhau đi lấy món bánh ngọt ăn, lúc ăn thỉnh thoảng nồm miệng không rõ khen Phó thị trưởng rất có phúc khí, có ông xã tốt như vậy.

Đang làm việc rất nghiêm túc Đường Tô Khanh không biết giờ phút này đám thuộc hạ anh mình vì một túi nhỏ điểm tâm của người khác bị thu mua, cho đến một bóng đen lớn đột nhiên che ở tầm mắt, cô mới từ trong một đồng văn kiện lớn ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy cái người đàn ông vốn đã trở về đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, mặt cung chiêu nhìn mình, người thấy bên cạnh phát ra mùi thức ăn thơm nức, nói không cảm động đó là giả.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Bảo bối, đây là trừng phạt của anh đối với em

"Đói bụng không, mau ăn cơm đi." Sở Chiến cung chiều dịu dàng nói, sau đó thuận tiện đặt bữa ăn tình yêu ở trên khay trà cách đó không xa.

Nhìn sang, Đường Tô Khanh trong nháy mắt ngăn người, thì ra người đàn ông mới vừa đi là chuẩn bị thức ăn, thật ra thì không chỉ trong công việc đàn ông mới đẹp trai, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n ngay cả bình thường làm chuyện nhỏ đàn ông cũng mê người đến rồi tỉnh rồi ngủ, nhìn cảnh tượng bình thường trước mắt, lỗ mũi cô đột nhiên vô duyên vô cớ ề ề, lúc trước cô thường đói bụng để lúc làm công việc, Đường Tô Khanh cảm thấy có người quan tâm mình rất tốt.

Sở Chiến bày thức ăn lên phát hiện cô gái nhỏ vẫn đang bất động ngồi trên ghế sau bàn làm việc ngơ ngác nhìn anh, có chút ngây ngô sờ mặt gò má cười nói: "Trên mặt của anh dính gì sao?" .

Thấy cô gái nhỏ theo bản năng lắc đầu một cái, nếu đói lúc bình thường người khác nhìn mặt của anh như vậy, anh đâu thèm để ý trên mặt có dính gì không, cái nhìn đó sớm bị người của anh giết chết, nhưng cô gái nhỏ là quả tim mềm trên người anh, ở trước mặt cô, Sở Chiến không tự chủ muốn chú ý đến hình tượng của mình, cho nên chuyện này anh lập tức đặt ở trong lòng, nhưng chuyện anh để ý nhất vẫn là vấn đề no ấm của cô gái nhỏ.

Sở Chiến bước nhanh đến chỗ Đường Tô Khanh, từ phía sau ôm bả vai của cô đẩy cô đi tới bên cạnh khay trà ngồi xuống, bắt đầu dĩ cung chiều hỏi: "Làm việc lâu như vậy vẫn chưa đói sao? tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Ném thử một chút xem có thích ăn hay không, nếu không thích anh lại đi làm món khác."

Nghe vậy, Đường Tô Khanh thu hồi tâm tình cảm động ở trong lòng, gấp thức ăn lên ăn mà người đàn ông mang tới, hương vị món ăn so ra kém với đầu bếp của nhà hàng nổi tiếng lắm, nhưng Đường Tô Khanh nếm ra được mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về người đàn ông này, không biết tại sao, ăn thức ăn của người đàn ông này làm, miệng của cô cũng thay đổi rất nhiều, chỉ cần nếm không đúng mùi vị đặc biệt của người đàn ông này, cô sẽ theo bản năng cau mày, khẩu vị cũng không tốt như vậy.

Đường Tô Khanh từng nay hoài nghi anh cho thuốc gì đó vào trong thức ăn để làm người ta nghiện, nhưng quan sát nhiều lần cũng không nhìn thấy, cuối cùng không thể không thừa nhận là cô nghiện thức ăn của anh làm. Hôm nay trong miệng ăn đúng hương vị mình thích, bên tai nghe lời nói anh quan tâm cung chiều, tâm tình Đường Tô Khanh đặc biệt tốt.

Sở Chiến ở bên cạnh thấy đáng về cô gái nhỏ ngậm thức ăn ở trong miệng đến thất thần, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ thức ăn không hợp khẩu vị, cảm chiếc đĩa gấp một ít lên thả vào miệng của anh nếm, phát giác hương vị cùng bình thời nấu giống nhau, không khó ăn, nhưng đối với chuyện của cô gái nhỏ, Sở Chiến cũng vô cùng quan tâm, trong nháy mắt dịu dàng nói: "Ăn không ngon sao? Nếu không anh đi mua cái khác?" .

Đường Tô Khanh phục hồi tinh thần lại nghi ngờ nhìn anh, chỉ thấy trong mắt của anh trừ quan tâm còn có một chút ngưng ngừng, lập tức hiểu về mặt của mình làm cho người đàn ông này hiểu lầm, khoát tay nói: "Không cần, ăn rất ngon.", nói xong gấp thức ăn lên từng ngụm từng ngụm ăn.

Người đàn ông thấy cô ăn ngon như vậy, bất kể mùi vị có phải ăn ngon thật hay không, trong lòng của anh đều rất ngọt, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n. nhìn cô gái nhỏ yêu mến vui vẻ ăn thức ăn tự tay mình nấu, hạnh phúc nhất trên cái thế giới này chính là thời khắc này không có gì so được.

Sở chiến giúp cô gấp món ăn mà cô yêu thích buồn cười cung chiều nói: "Từ từ ăn, kéo ngắn, không có ai giành với em" .

"Ha ha, đói bụng rồi, anh không ăn sao?" Đường Tô Khanh đang ăn cơm ngẩng đầu lên nhìn anh, trong miệng mơ hồ không rõ hỏi.

"Anh ở nhà ăn rồi, em từ từ ăn, đều là của em" Sở chiến cung chiều sờ sờ tóc cô, không biết là cố ý hay vô ý, đem sợi tóc đã chải cẩn thận tỉ mỉ của cô làm cho rối loạn, nhìn dáng vẻ này của cô, trong mắt Sở Chiến rất vui vẻ hài lòng, mà người trong cuộc một lòng chỉ ở trên thức ăn, căn bản không biết hình tượng bản thân bây giờ cùng với bộ dáng lúc bình thường trong phòng làm việc chỉnh tề sạch sẽ hoàn toàn trái ngược nhau.

Thấy cô gái nhỏ ăn hết thức ăn sạch sẽ, Sở Chiến giống như người đàn ông của gia đình đem thu thập đồ trên khay trà xong, đi ra bên ngoài phòng làm việc, trong ánh mắt của một đám công nhân viên kia cười híp mắt rót một ly trà xanh trở lại, cô gái nhỏ đã bắt đầu nghiêm túc công tác, Sở Chiến đau lòng cô bán mạng như vậy, đem trà đặt vào bên cạnh bàn của cô, sau đó nhẹ nhàng đi tới phía sau xoa bóp bả vai cho cô.

"Anh bận gì thì anh cứ làm đi." Đường Tô Khanh cũng không ngẩng đầu lên nói, mặc dù cô rất hưởng thụ việc người đàn ông giúp cô xoa bóp bả vai, nhưng lo lắng anh ngày ngày vây quanh cô sẽ buồn bức, hơn nữa bây giờ là thời gian làm việc, cô cũng lo lắng như vậy ảnh hưởng không tốt.

Sở Chiến không biết cô gái nhỏ đang suy nghĩ gì, anh chẳng qua nhìn cô liều mạng làm việc như vậy, không đành lòng thấy cô mệt nhọc, thuê người khác tới giúp cô xoa bóp anh lại sẽ ghen, cho nên chỉ có thể tự mình ra trận, Sở Chiến chú ý lực đạo trên tay, dịu dàng nói: "Không có, sức tay như vậy có được hay không? Có quá mạnh không?" .

Đường Tô Khanh hiện tại bận rộn đến trời đất mù mịt, mới vừa bổ sung năng lượng, hiện tại tinh thần cực kỳ tràn đầy, không trả lời vấn đề của anh, tiếp tục công việc. tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, kèm theo âm thanh chữ viết cùng lật xem tờ giấy, hai người đắm chìm vào việc của mình bên trong thoát nhìn vô cùng âm áp.

Không lâu sau, cửa phòng làm việc bị gõ, Đường Tô Khanh cũng không ngẩng đầu lên nói một câu 'Mời vào', cô hoàn toàn đắm chìm vào trong công

việc của mình, không nhớ đến sau lưng còn có một người đàn ông sẵn sóc đang nắm bả vai của cô.

Nghe được tiếng cho phép, thư ký đẩy cửa ra đi tới, xa xa nhìn thấy một màn ẩm áp này, hơi sùng sò, trong lòng nghĩ đến Phó thị trường có phúc khí thật tốt, gả cho một người chẳng những đáng xuất sắc, còn quan tâm cô ấy như vậy, không trách được Phó thị trường lợi hại như vậy đã sớm lập gia đình, đổi lại là mình, cũng sẽ làm như vậy.

Thư ký lập tức che giấu tâm tình của mình, mỉm cười đưa tài liệu trong tay cho Phó thị trường đang làm việc, thoải mái nói: "Phó thị trường, đây là ghi chép của hội nghị mới vừa họp mà thị trường kêu thư ký của hân đưa xuống."

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh đang đắm chìm trong công việc ngẩng đầu lên, trở mình lấy tài liệu thư ký đưa tới, gạt đầu một cái bày tỏ biết, trong lòng không rõ được thị trường là có ý gì, chẳng lẽ lúc này đi họp chuyện cô thất thân bị phát hiện, nghĩ như vậy, gương mặt trắng nõn của Đường Tổ Khanh không kìm được đỏ lên.

Thấy thư ký vẫn còn tò mò nhìn mình, Đường Tổ Khanh rốt cục phản ứng kịp phía sau mình có một người đàn ông đang giúp cô xoa bóp bả vai, nhìn dáng vẻ thư ký tuyệt đối có JQ qua lại giữa trên người mình cùng của người đàn ông sau lưng, rốt cục không nhịn được ho nhẹ một tiếng, trong trẻo lạnh lùng nói: "Còn có chuyện gì sao?"

"Không có, Phó thị trường, vậy tôi đi ra ngoài trước." Thư ký gạt đầu nói, sau đó mang theo vui vẻ đi ra khỏi phòng làm việc.

Đường Tổ Khanh quay đầu lại trọn mắt nhìn anh một cái, trong lòng suy nghĩ không cần chờ bao lâu, cả tòa cao ốc sẽ có lời đồn đại về cô, không có JQ gì cũng sẽ bị nói thành có QJ.

Sở Chiến cũng không để ý cái này, mà lúc mới vừa thư ký đưa tài liệu nhắc tới một đại tình địch, gương mặt trắng mịn cô gái nhỏ đỏ lên, người đàn ông bá đạo giống như là ngày ngày ngâm mình trong thùng tắm, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđồ.n người khác có thể thấy được cảm xúc khác thường của cô gái nhỏ ngoại trừ anh ra, cho nên thấy cô gái nhỏ khác thường như thế, lần này Sở Chiến ghen.

Người đàn ông ghen hậu quả rất nghiêm trọng, chỉ thấy Sở Chiến dừng lại động tác trong tay, hơi ngồi xồm người xuống, đem cô gái nhỏ đang làm việc trên ghế xoay tới đây, khiến cho cô không thể không cùng anh mặt đối mặt, anh cực kỳ nguy hiểm nói: "Bảo bối, mới vừa em đỏ mặt."

Lúc Đường Tổ Khanh đang không hiểu anh có ý gì, Sở Chiến đã đem gương mặt anh tuấn của mình tiến tới trước mặt cô, một cái tay lớn nâng đầu nhỏ của cô lên, một cái tay khác ôm eo của cô, bá đạo mà cuồng dã ngâm miệng nhỏ đỏ búng của cô, mang theo ghen tức cùng trừng phạt, Sở Chiến hôn rất cuồng dã, lúc cô còn chưa có chuẩn bị, đầu lưỡi trực tiếp xông vào trong miệng của cô mang theo hơi thở đặc biệt của anh, quần cái lưỡi thom tho của cô chơi đùa, bàn tay ôm eo ếch cô giống như cái bàn ủi, thẳng tắp dán trên da của cô.

Nụ hôn dài nóng bỏng để cho Đường Tổ Khanh cảm thấy sự khó thở, giống như sinh vật chết chìm, hai tay bắt được cánh tay của đàn ông, cô mơ mơ màng màng trong nháy mắt, anh dùng lực mạnh, vị trí hai người đã hoàn toàn thay đổi, người đàn ông ngồi ở trên ghế sau bàn làm việc của cô, mà cô ngồi trên đùi của anh động tác cực kỳ mập mờ, thấy cánh tay của anh bắt đầu hạnh kiểm xấu chuyển động, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđồ.n Đường Tổ Khanh nghiêng về phía sau thật vất vả có được cơ hội thở, lo lắng nhìn cửa phòng làm việc, lo lắng có người đột nhiên gõ cửa, khàn khàn cổ họng nói: "Đừng, đừng như vậy, đây là .....".

Lời còn chưa nói hết, đôi môi bị anh hôn đỏ búng trong nháy mắt lại bị anh ngâm, động tác trong tay anh không có dừng lại, Đường Tổ Khanh mơ mơ màng màng trầm mê trong biển tình nghe anh nói một câu 'Bảo bối, đây là phương thức trừng phạt của anh với em'.

Đường Tổ Khanh khóc không ra nước mắt, cô làm gì sai mà phải trừng phạt cô như vậy, không phúc hắc như vậy. Sự thật chứng minh không thể đắc tội với đàn ông, nhất là đàn ông đang ghen, Đường Tổ Khanh bị ăn sạch sẽ, cuối cùng mặt người đàn ông tinh thần sáng khóa vì cô xử lý quần áo, sau đó ngồi ở một bên nhu tình nhìn cô, trái tim nhỏ Đường Tổ Khanh đập liên hồi, đầu còn có ý định xử lý công vụ, suy nghĩ lần đầu tiên bọn họ cuồng dã như vậy ở trong phòng làm việc, nhiệt độ trên gò má cô không hạ xuống được, trọn mắt nhìn người đàn ông một cái, hồi lâu sau mới không thể không bình tĩnh lại để xử lý công vụ.

Đợi đến giờ tan việc buổi chiều, Đường Tổ Khanh lúc này mới đem công vụ trong ngày xử lý xong, sau đó trực tiếp cầm áo khoác tây trang cùng người đàn ông đi ra khỏi phòng làm việc, đi ra khỏi phòng làm việc trước, Sở Chiến cũng chịu ôm thân thể của cô, bắt đầu vì cô tỉ mỉ xử lý sợi tóc trên đầu, còn có cổ áo, mặc dù rất muốn cùng cô gái nhỏ cứ như vậy đi ra ngoài để cảnh báo cô gái nhỏ là người của mình, nhưng lo lắng vì vậy đối với hình tượng bản thân cô không tốt, chuyện của cô gái nhỏ vĩnh viễn bị anh đặt ở vị thứ nhất, cho nên không thể không giúp toàn thân cao thấp cô sửa sang lại thỏa đáng.

Thấy người đàn ông giúp cô sửa sang lại quần áo, Đường Tổ Khanh bị dọa sợ, lập tức đi tới cửa sổ thủy tinh bên cạnh, phát hiện không có chỗ nào không ổn, lúc này mới hơi yên tâm, trong lòng thầm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền quần áo xóc xếch đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tới gặp phu nhân

Đường Tô Khanh sửa sang lại quần áo rồi cùng Sở Chiến đi ra khỏi phòng làm việc, các công nhân viên thật thà đang chuyên cần công tác nghe được âm thanh, lập tức rất cung kính đứng lên, ánh mắt quái dị qua lại ở trên người Đường Tô Khanh cùng Sở Chiến một lượt, sau đó nhanh chóng cúi đầu, cung kính hô: "Phó thị trưởng tốt."

"Đã hết giờ làm, mọi người hết bận liền trở về đi thôi!" Đường Tô Khanh nhẹ nhàng nói, thần sắc không quá bình tĩnh, có thể do 'Có tật giật mình', cô nhìn ánh mắt rất mập mờ của các đồng nghiệp nhìn cô cùng người đàn ông bên cạnh, ánh mắt đó làm cho gương mặt cô ngượng ngùng ửng đỏ.

Sau khi nói xong, Đường Tô Khanh vội vội vàng vàng đi về phía thang máy, người đàn ông phía sau đi theo lạnh lùng gạt đầu công nhân viên chung quanh một cái, sau đó tự động đi tới.

Nhìn Đường Tô Khanh vào thang máy rồi đi, một đám công nhân viên đang yên lặng lập tức biến thành như ong vỡ tổ, lủi rủ nói không ngừng.

"Uy, các chị mới vừa có nghe thấy cái gì âm thanh cổ quái không?" Một tiểu nhân viên tầm hai mươi tuổi nghi ngờ hỏi.

"Lớn tiếng như vậy dĩ nhiên nghe thấy, nhưng mà âm thanh của Phó thị trưởng thật dễ nghe." Một vị nhân viên khác gò má đỏ ửng hờn dỗi một cái, cười ha hả nói.

"Phó thị trưởng vừa mới nói chuyện sao? Thế nào tôi nghe được đều là âm thanh ừ a a, không giống giọng nói a, chẳng lẽ xuất hiện ảo giác." Tiểu nhân viên hai mươi tuổi nghi ngờ nói thầm, nói ra làm các đồng nghiệp hận chí tiết rên rết không thành thếp vỗ cái trán của cô một cái.

"Tôi đoán tình huống vừa rồi ở bên trong rất kịch liệt, các người nhìn thấy không, quần áo Phó thị trưởng có rất nhiều nếp nhăn, sắc mặt bình thường trắng nõn bây giờ trở nên đỏ thắm, bị yêu chính là không giống nhau, nga ha hả." Nhân viên C nói.

"Ông xã của Phó thị trưởng tôi thấy rất anh tuấn, về phần kỹ thuật như thế nào, chỉ cần nghe âm thanh vừa rồi của Phó thị trưởng thì đúng là yêu không tệ, hâm mộ nha." Nhân viên D cười ha hả nói.

"Thu hồi nụ cười bí ối các người đi, còn không được dạy hư tiểu cô nương người ta, chuyện của Phó thị trưởng chúng ta không cần suy đoán loạn." Thư ký giờ phút này coi như chậm chạp cũng hiểu chút gì, đỏ mặt chánh ngôn từ nói.

"Yêu, tiểu đầu gối chúng ta rốt cục cũng thông suốt rồi, nhìn mặt mũi đỏ rực này rất là mê người nha, vóc người tốt như vậy cũng không biết người nào có phúc khí đó." Nhân viên C sờ soạng ngang hông ở thư ký một cái, cười hi hi nói.

Mọi người trong nháy mắt đều giãn. (nga ha hả, đơn thuần hư cấu, chúng ta là người chính phủ nhưng rất nghiêm túc khi yêu.)

Đường Tô Khanh có chút mệt mỏi ngồi ở ghế cạnh tài xế, trợn mắt nhìn sang người đàn ông ngồi chỗ tài xế tinh thần sáng khoái một cái, trong lòng cảm thấy thật là không công bằng, tại sao cô bị ăn mà mệt mỏi như vậy, mà đáng về người đàn ông được ăn no lại tinh thần dồi dào vậy.

Thấy cô trông đáng yêu làm cho người đàn ông sang sảng cười to, đang định muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi chốc lát nhưng Đường Tô Khanh mê man phát hiện người đàn ông lái xe đi đường khác, cho là người đàn ông vui vẻ hơi quá, cô nghi ngờ lên tiếng nhắc nhở: "Đường về nhà không phải là đi đường này."

"Anh biết, hôm nay chúng ta phải đến một chỗ khác." Sở Chiến mang theo thần bí cùng cung chiêu nói.

Nhìn người đàn ông mong đợi cùng ánh mắt hưng phấn, Đường Tô Khanh không còn buồn ngủ, trong lúc bất chợt đối với chỗ đó mà trong miệng của người đàn ông nói rất là tò mò.

Xe chậm rãi đi, hướng ngoại thành của thành phố S đi tới, nhìn xe đi qua từng ngọn đường núi, lúc Đường Tô Khanh cho là người đàn ông muốn dẫn mình đi lên núi, vốn là giải đất luân có cây cối hoang vu không biết lúc nào thì từ từ biến thành vườn hoa tu bổ chỉnh tề, ngay sau đó xe đi tới bên cạnh một cửa sắt lớn dày cộm nặng nề, chỉ thấy người đàn ông từ trong túi quần lấy ra một hộp giống điều khiển ti vi gì đó ấn xuống một cái, cửa sắt lớn dày cộm nặng nề mở ra.

Trong nháy mắt cửa sắt lớn mở ra, Đường Tô Khanh nhìn thấy biệt thự màu trắng to lớn đứng lặng im ở cách đó không xa, bề ngoài giống như cung điện thủy tinh tinh xảo xinh đẹp, đứng trước biệt thự có một dải sông phẳng lớn giống như hồ nước trong suốt, người đàn ông từ từ lái xe thông suốt từ trên đường nhỏ đến cửa lớn của biệt thự, hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, Đường Tô Khanh cho là đi tới công viên, hình dáng núi giả kỳ dị, giống như thác nước nhỏ từ trên núi giả lưu lại khe nước trong suốt, đủ loại hoa xinh đẹp không biết tên, cây nhỏ tu bổ thành nghệ thuật giống nhau, đại thụ trăm năm xây thành cây cầu nhỏ, đình được khắc bằng đá ưu nhã, bề bori cỡ lớn .....

Đường Tô Khanh kinh ngạc đến ngây người nhìn biệt thự xa hoa, thấy người đàn ông không giống như xông loạn vào trong nhà người khác, trong lòng cô suy đoán chẳng lẽ đây là tổng bộ Hắc bang của bọn anh? Không phải mạng cô đi gặp lão đại của anh chứ.

Suy đoán mục đích người đàn ông chỉ có thể là cái này, Đường Tô Khanh lập tức đè nén hô hấp của mình xuống, cảm giác giống như đi gặp mặt giám khảo lúc thi nhân viên công vụ năm đó, chẳng qua không biết lão đại của anh có chung sống được hay không, có phải lão đại thô kệch giống như trên ti vi thường thấy hay không.

Người đàn ông đem xe chạy chậm rãi cho dừng xe ở bên trong biệt thự, càng làm cho Đường Tô Khanh kinh ngạc chính là khi dừng xe ở bên trong còn có hơn mười chiếc xe nổi tiếng, cô mặc dù đối với xe không hiểu biết, nhưng trong đó có ba chiếc xe Rolls-Royce là do một tiểu tử trong đơn vị đam mê xe nhắc qua, một chiếc đã mấy trăm vạn, hướng chỉ nơi này cho đến ba chiếc.

Sở Chiến dùng xe, anh không có phát hiện cô gái nhỏ bên cạnh giờ phút này đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, anh vội vàng muốn cho cô gái nhỏ trước mắt này dung nhập vào cuộc sống của anh, dừng xe xong, anh sẵn sàng mở cửa xe cho cô, ôm vai cô còn đang kinh ngạc đến ngây người từ từ đi tới cửa biệt thự.

Bước vào bên trong biệt thự, có thể rất nhìn thấy rõ ràng những thứ trang trí cùng bày biện đều cực kỳ lộng lẫy, thậm chí màu xám tro cao quý ấm áp phủ dưới đất kín cả căn phòng.

Đèn treo thủy tinh màu vàng thoáng hiện tinh tế, vách tường treo Tv Lcd cỡ lớn, ghế sofa sang trọng bằng da thật, cầu thang hình xoắn ốc làm bằng bạc, bàn ăn hoa văn thủy tinh cổ xưa tạo nên cho thấy rõ ràng chủ nhân của biệt thự hưởng thụ đến cỡ nào, cỡ nào người có tiền.

Cho dù ở bên ngoài bày biện đã biết cái biệt thự này không phải là biệt thự bình thường, nhưng khi cô bước vào nơi này còn sợ hết hồn, cái này căn bản là thế giới mộng ảo xa hoa, để cho cô có cảm giác không phải là thật, giờ phút này trong đầu Đường Tổ Khanh thoáng hiểu qua 'Không trách được người đàn ông bên cạnh cô xuất sắc như vậy muốn đi làm xã hội đen loại nguy hại quốc gia nhân dân chỉ mang lợi ích cá nhân, thì ra lợi nhuận rất cao'.

Đi vào biệt thự, Đường Tổ Khanh kỳ quái không có nhìn thấy lão Đại xã hội đen thô kệch đó, bên trong không có một bóng người, người đàn ông mang theo cô từ từ xem xét cả biệt thự, nói với cô từng nơi mình đi đến, dùng để làm gì, xem xong lâu một rồi trực tiếp lên lầu, đi đến cầu thang hình xoắn ốc làm bằng bạc từ từ lên lầu hai.

Sở Chiến mang theo Đường Tổ Khanh đi tới phòng ngủ lầu hai của anh, từ phía sau lưng ôm eo của cô, đem đầu của mình nhẹ nhàng để ở trên bả vai của cô, nhu tình hôn cổ trắng nõn của cô dịu dàng làm bầm hỏi: "Bảo bối, thích nơi này sao?".

Đường Tổ Khanh nhìn giường lớn trước mắt rộng đến gần sáu thước, chỉ có quý tộc cao quý ưu nhã mới có thể có gối đầu chấn đơn cùng cửa sổ lớn sát đất, nhìn ghế quý phi thoải mái cùng gối ôm dễ thương, đủ loại bình hoa cỡ bằng đồng quý báu cùng thủy tinh điêu khắc, bàn trang điểm mộng ảo màu bạc, cô sợ ngây người, này hoa văn khăn trải giường cùng phong cách thiết kế cả cái gian phòng hoàn toàn đúng kiểu dáng mà cô yêu thích, nhưng chỉ có thể nhìn thấy ở trong mộng mà thôi.

Thấy cô gái nhỏ trong ngực đang ngây ngô, Sở Chiến cũng cúi sờ sờ sống mũi nhỏ xinh lên của cô, đẩy cô đi vào trong phòng, kéo một cái cửa kiếng ra, bên trong lại là một tủ treo quần áo, không, xác thực mà nói là một gian phòng để quần áo riêng biệt, đủ loại túi xách, đồ trang sức đeo tay cùng giày. Mà bên trong cũng đích thực bày rất nhiều quần áo phái nữ, giày, túi cùng đồ trang sức đeo tay.

Đường Tổ Khanh nhìn thấy gian phòng này hô hấp hơi chậm lại, trình độ xa xỉ này căn bản là quý tộc cũng không đạt tới yêu cầu, phần tử hắc bang thật đúng là có tiền, nghĩ như vậy, Đường Tổ Khanh quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, tựa như trách cứ nói: "Làm gì dẫn em tới nơi này, không được người khác cho phép liền đi vào thì không tốt đâu.".

Nghe vậy, Sở Chiến như bị sét đánh, vào phòng ốc của mình còn cần người nào phê chuẩn sao, đoán chừng cô gái nhỏ đã hiểu lầm cái gì, buồn cười ôm eo của cô, ở trên gương mặt trắng nõn của cô cắn một cái.

Ngay vào lúc này, lầu dưới truyền đến tiếng bước chân được huấn luyện nghiêm chỉnh, lúc Đường Tổ Khanh đang khấn trương không dứt, ở bên ngoài cửa phòng ngủ đã đứng hai hàng chỉnh tề mặc đồng phục nhân viên, chỉ thấy bọn họ cung kính mà chỉnh tề đứng trước gian phòng kêu một câu: "Chủ tử khỏe.".

Đường Tổ Khanh kinh ngạc theo tiếng hét bọn họ nhìn sang, phát hiện gian phòng chỉ có hai người là cô và anh, khi trong lòng còn nghi ngờ chủ tử trong miệng bọn họ ở đâu, người đàn ông đã ôm eo của cô đi ra ngoài.

Đường Tổ Khanh có chút ngượng ngùng, trắng trợn đi vào gian phòng người khác như vậy còn vừa vặn bị bắt, da mặt cô coi như dày nữa gò má cũng không nhịn được đỏ mặt.

"Tôi nhận biết một cái, đây là phu nhân, phu nhân ra lệnh tức là mệnh lệnh của tôi." Sở Chiến lạnh lùng hướng về phía người giúp việc trong bang trước mặt phản phô nói.

Nghe vậy, mọi người lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn Đường Tổ Khanh một cái, chỉ thấy chủ tử anh minh bọn họ đang dịu dàng ôm một cô gái tuyệt mỹ, nhận rõ người, mọi người nhanh chóng cúi đầu, lo lắng mạo phạm Đường Tổ Khanh, rất cung kính cùng hô lên: "Ra mắt phu nhân!"

Đường Tổ Khanh sẽ không biết lời mới vừa của Sở Chiến đã để cho chúng người giúp việc đem cô coi là thần ở trong lòng, địa vị cùng chủ tử bọn họ ngang hàng, là bọn hắn phải trung thành.

"Ừ, đi xuống đi, không có gì chuyện chờ ra ngoài đi lang thang." Sở Chiến lạnh như băng nói.

Anh vừa nói sau, đám người mặc đồng phục kia giống như lúc tới nghiêm chỉnh huấn luyện rồi đi.

Thấy cô gái nhỏ còn ngây ngô, Sở Chiến nhẹ nhàng cười ra tiếng, dịu dàng nói: "Bảo bối, sau này nếu có chuyện gì thì gọi bọn họ một tiếng là được, bọn họ là người giúp việc trong biệt thự này."

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ghen

Lúc này Đường Tổ Khanh cho dù chậm chạp nữa cũng từ trong lời nói của đám người giúp việc kia hiểu một ít, nhưng để chứng minh suy nghĩ trong lòng mình là đúng, Đường Tổ Khanh nghi ngờ lên tiếng nói: "Anh là chủ nhân của biệt thự này?"

Sở chiến cung chau gật đầu một cái, cười hỏi ngược lại: "Dĩ nhiên, nếu không em cho rằng anh tại sao đi vào được đây?"

Đầu Đường Tổ Khanh trong nháy mắt nở tung, cô không nghĩ người đàn ông của cô có chức vị cao như vậy, trong lòng suy nghĩ chỉ một thuộc hạ hắc bang mà có khu nhà cấp cao trăm tỷ, chính xác làm thủ lĩnh hắc bang thật là có nhiều tiền, mà số tiền này rất có thể là từ nhân dân mà cướp được, nghĩ như vậy trong miệng Đường Tổ Khanh không tự kìm hãm được mà nói ra.

Cô suy đoán làm cho người đàn ông cười ha ha, cười một lát sau phát hiện cô rất nghiêm túc nhìn mình, Sở Chiến rất cục ý thức được tính nghiêm trọng, đoán chừng đến bây giờ cô gái nhỏ của anh còn đang hoài nghi anh, vì vậy ho nhẹ một tiếng, hai tay đặt ở trên bả vai của cô rất nghiêm túc nói: "Bảo bối, em yên tâm, số tiền này do anh làm buôn bán chính đáng có được, ngay cả một chút tiền đều từ buôn bán chính đáng, nhưng tuyệt đối không có làm chuyện gì hại dân hại nước."

Nếu bây giờ thuộc hạ trong bang ở chỗ này nghe anh nhỏ giọng dụ dỗ một người, hơn nữa còn là một cô gái, đoán chừng đã bị dọa cho sợ đến con người cũng rớt ra ngoài, người nào trong hắc đạo không biết đệ nhất Chiến thần Sở Chiến có tiếng là nhân vật lãnh khốc, dầu muối không vào, đối với người nào đều có một sắc mặt tàn bạo, trong quan niệm của hắn chỉ có dùng người hữu dụng không dùng người vô dụng, chuyện gì đều làm theo tâm tình.

Không có làm chuyện gì hại dân hại nước? Buồn cười, buồn bán sủng ông, đạn được những thứ này là lợi nước lợi dân? Uy hiếp ủy viên quốc hội đây là lợi dân? Đánh người nào nhìn không vừa mắt là lợi dân? Còn đánh đuổi những tổ chức hắc bang khác là chuyện lợi dân? Xin lỗi, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trở lên Sở Chiến của chúng ta đều đã từng làm, lớn như giết người ánh mắt không nháy mắt một cái, nhỏ như thu mua tập đoàn lớn nhỏ ép rất nhiều người nhà tan cửa nát ách mắt cũng không nháy mắt một cái. Nhưng cho dù trước kia anh đã từng làm chuyện xấu nhiều hơn nữa, rốt cuộc hiện tại ở trước mặt cô gái nhỏ đều phải cẩn thận hàm răng phủ nhận, nếu không tiểu lão bà của anh sẽ chạy mất.

Đường Tổ Khanh cau mày nói thầm nói: "Anh còn làm buôn bán chính đáng?"

"Dĩ nhiên làm buôn bán chính đáng, nếu không làm thế nào nuôi sống đám thuộc hạ kia." Sở Chiến cười ha hả nói, trong lòng anh may mắn ban đầu bởi vì chán ghét sống ở trong bóng tối, cho nên mở ra một công ty, ai ngờ công ty kiếm tốt như vậy, còn liên tục phát triển vài chi nhánh công ty, cho nên cuộc sống bây giờ do Sở Chiến mở công ty kiếm được. Lúc ấy nếu như không phải là nhất thời cao hứng, đoán chừng hiện tại cũng không biết phải nói thế nào với tiểu lão bà, dù sao có phụ nữ bình thường đang hoang nào hi vọng người mình thích là người của hắc đạo xấu xa, bề ngoài nên có một thân phận hoàn hảo một chút.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh cười nhẹ ra tiếng, xem ra cô nghĩ nhiều quá, cười hỏi: "Mới vừa em còn tưởng rằng anh muốn giới thiệu đại ca của anh cho em biết đây?"

Lời cô vừa nói ra có chút hối hận, giống như trong phim truyền hình diễn những thứ phần tử hắc đạo không thích nhất chính là những quan viên bọn họ, hơn nữa người ta làm nhân vật hắc đạo muốn duy trì thần bí cũng không giống nhau, cô nói ra ngoài như vậy, người đàn ông này nhất định cho là cô muốn thấy lão Đại bọn họ, không biết có làm khó anh hay không.

"Em muốn gặp? Tới đây." Trong mắt Sở chiến lóe lên tinh ranh, nhẹ nhàng ôm cô đi vào trong phòng.

Đường Tổ Khanh lắc đầu một cái, thản nhiên nói: "Không cần.", trong lòng cảm giác biểu hiện người đàn ông đẩy cô vào trong phòng rất kỳ lạ, chẳng lẽ lão đại trong truyền thuyết thật ở trong phòng, trong phòng có mặt đạo trực tiếp đi thông đến hang ổ tổ phi, giờ khắc này tim của cô đập lợi hại.

"Đến đây, em nhất định phải biết." Sở Chiến cung chiều nói, đẩy cô đến trước một chiếc gương tinh xảo soi toàn thân, từ theo sát phía sau ôm eo của cô, khóe miệng mỉm cười hôn chiếc cổ trắng nõn của cô.

Trong gương trừ cô còn có một nụ cười hàm chứa cung chiều của anh, trong lòng Đường Tổ Khanh mê hoặc không dứt, đâu có lão đại nào, vừa nghiêng cổ tránh né nụ hôn nóng rực ẩm ướt của anh, tức giận lại bất đắc dĩ nói: "Đừng làm rộn, sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Đừng lo lắng, nơi này không có người khác, coi như nhìn thấy thì thế nào, anh hôn bà xã mình, mắc mớ gì đến người khác, để cho bọn họ ghen tỵ đi." Sở Chiến dờ tỉnh trẻ con nói, hô hấp không ngừng tăng thêm, bàn tay nóng rực ôm cô càng chắc hơn, thật giống như muốn đem cô khám vào thân thể mình.

Kể từ khi cùng người đàn ông tiến thêm một bước đến quan hệ, trước kia anh luôn luôn giống công tử văn nhả bây giờ thì giống như đói bụng đã lâu rồi, mỗi ngày đều tỉnh lực tràn đầy lợi hại, giày vò cô đã mấy ngày nay làm cho xương sống cùng thắt lưng đều đau, vì phòng ngừa lần nữa bị ăn đến mất mạng, hơn nữa còn đang ở bên ngoài, Đường Tổ Khanh nhẹ thở gấp nói sang chuyện khác: "Anh không phải muốn dẫn em đi gặp lão đại của anh sao? Người đâu?"

Nghe vậy, Sở Chiến đang ý loạn tình mê phải ngừng lại, cung chiều ngắt sống mũi cao thẳng của cô, từ phía sau ôm thân thể của cô, hai tay ôm ái chỉ tầm mắt của cô nhìn về gương, cười ha hả nói: "Nhìn thấy không? Trong gương có ai?"

Đường Tô Khanh nhìn tới nhìn lui chỉ thấy trong gương có cô cùng anh giống như hai trẻ sinh đôi kết hợp ở chung một chỗ, căn bản không nhìn thấy ai khác, Đường Tô Khanh cho rằng người đàn ông kêu cô chú ý một góc khác của gương, cho nên cô đem gương chiếu xạ từng chỗ một để nhìn thấy rõ ràng, kết quả hoàn toàn không có gì, chỉ có thể mờ mờ nhìn tấm gương toàn thân kia.

"Đưa ngốc, anh muốn giới thiệu em biết, anh chính lão đại trong miệng em." Sở Chiến cứng chịu nói, một cái tay ôm eo của cô thật chặt, một cái tay khác lôi kéo tay nhỏ bé của cô đặt vào trên khuôn mặt anh tuấn của mình, khóe miệng mỉm cười, thần thái đó, vẻ mặt đó đối với cô đều sùng ái cùng dung túng.

Thấy đáng vẻ cô gái nhỏ ngây ngô, Sở Chiến dịu dàng ở bên tai của cô hỏi: "Còn cần anh nói lại một nữa cho rõ ràng không? Người đàn ông ở phía sau em yêu em yêu chết đi sống lại chính là lão đại của hắc đạo, có sợ không?".

Đường Tô Khanh bị giật mình hoàn toàn không có nghĩ tới cái này, cô còn tưởng rằng người đàn ông chẳng qua chỉ là phần tử hắc đạo, không nghĩ tới anh lại là người đứng đầu hắc đạo, nhưng cho dù là người đứng đầu hắc đạo thì phải làm thế nào đây, cô chẳng lẽ vì tên gọi này mà rời khỏi anh? Với thái độ mấy ngày nay của anh, cô muốn rời khỏi anh cũng không dễ dàng, vẫn tiếp nhận thực tế tốt.

Sở Chiến thấy cô không lên tiếng, cho là cô sợ, gấp gấp quay gương mặt của cô về phía mình, dịu dàng nói: "Bảo bối, em đừng sợ, anh là người tốt, yêu em còn không kịp, làm sao sẽ tổn thương em" .

Nói xong, vì để cho cô gái nhỏ biết mình yêu cô, Sở Chiến cúi đầu xuống, cứng chịu hôn cô, ôm cô càng chặt hơn, hận không móc được tim của mình ra cho cô xem.

Nụ hôn lửa nóng, anh mút lấy đầu lưỡi cô, đối với cô thỉnh thoảng biểu hiện ra ngây ngô, dịu dàng dây dưa, nước miếng ngọt ngào không ngừng chảy ra, Đường Tô Khanh phát ra tiếng rên khẽ như con mèo nhỏ, đầu đột nhiên nghĩ đến cái tù để các loại đồ dùng cho phái nữ, anh nói nơi này là nhà của anh với cô, như vậy những thứ đó là anh mua? Trước kia có cô gái nào đã đến nơi này chưa?

Nếu là người đàn ông bình thường trưởng thành như vậy, đoán chừng đã sớm 'Quan hệ' với rất nhiều cô gái, huống chi anh xuất sắc như vậy, trước kia biết một số phụ nữ cũng không kỳ lạ, hơn nữa trên ti vi thấy những lão đại Hắc Đạo bắt cần đòi cũng thường mang phụ nữ trở về, muốn như thế nào liền như thế đó, nghĩ đến đây, trong lòng Đường Tô Khanh ề ề lợi hại, giống như ăn một hũ dấm, từ chối người đàn ông không muốn cho anh nhích lại gần mình.

Sở Chiến nào chịu, cho là cô cự tuyệt động tác không có thói quen hoặc là quá mệt mỏi, nhưng anh không không chế được, cô bây giờ thật tốt đẹp như vậy, chỉ chốc lát sau quần quít cùng cái lưỡi dính Hươu của cô hôn thật sâu.

Đột nhiên, đầu lưỡi anh rời khỏi khoang miệng cô, ở nàng miệng to hô hấp không khí mới mẻ trực bánh xe biến tốc, có thể nghe được anh chui ở hương cần cô cô, thờ dốc thô trọng, khắc ra hô hấp nóng bỏng ướt át. Trên môi còn lưu lại ôn tồn nóng bỏng của anh, Đường Tô Khanh mê loạn trong tầm mắt, dây nhợ nhật nhạch sưng mủ, trong lòng ghen tuông thế nào cũng không xuống được.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng, cô đã bị người đàn ông ôm ngang đi tới bên giường.

"Để em xuống." Đường Tô Khanh vội vàng nói, nhưng đã không còn kịp rồi, từ chiếc gương to tới mép giường cách không xa, chờ cô nói xong, thì người đàn ông đã êm ái đặt cô ở trên giường rộng lớn thoải mái xa hoa, sau đó cứng chịu tới gần.

"Tránh ra, bản." Đường Tô Khanh theo bản năng cau mày nói, vừa nghĩ tới anh trước kia cũng có thể cùng những người phụ nữ khác ở trên giường lớn thân mật như vậy, trong lòng cô không ngừng tỏa ra chua xót.

"Bản? Nơi nào dơ bản, hôm nay vừa đôi chân mới, em ngủ đi, còn là loại mùi thơm của bạc hà mà em thích nữa nhưng mùi thơm nữa cũng không bằng mùi thơm trên người bảo bối." Sở Chiến mặt tràn đầy thâm tình dịu dàng nói.

Lúc này nếu là những người phụ nữ khác nghe nói như thế, đoán chừng bảo các cô đi chết cũng chết rất hạnh phúc, nhưng Đường Tô Khanh là ai, một người cho tới bây giờ chưa từng nói qua yêu người khác, một khi đã yêu, thì mọi chuyện đều phải làm ồn ào không được tự nhiên, đây chẳng phải là quan tâm sao? Càng quan tâm mới có thể để ý những thứ có hoặc không có kia.

Đường Tô Khanh có cảm giác mình làm vậy, có ý kiến gì đều nói ra, thừa nhận ghen cũng sẽ không chết, như bây giờ ở trong lòng không trên không dưới (*) khó chịu muốn chết, giống như bất cứ giá nào, Đường Tô Khanh mặt không biểu tình hỏi: "Quần áo trong tủ là của ai? Anh mua?".

(*) ý nói là: không tốt cũng chẳng xấu, nửa vời.

Lúc này nói đến đồ ở trong tủ, Sở Chiến rốt cục phát hiện cô gái nhỏ của hắn không bình thường, nghĩ thầm chẳng lẽ lại có hiểu lầm gì, nhưng thấy cô gái nhỏ nghiêm túc hỏi như vậy, Sở Chiến dừng lại động tác, tựa như dáng vật báu cùng ánh mắt mong đợi dịu dàng nói: "Mọi món đều do tự tay anh chọn, có thích không? Em nếu không thích anh gọi bọn họ đến đổi những kiểu dáng khác." .

"Đều mua cho em?" Đường Tô Khanh không thể tin lên tiếng hỏi, nếu cô không nhìn lầm, những quần áo, giày kia đủ để cô mặc cả đời.

"Dĩ nhiên, không phải cho em thì cho ai? Anh lại không biết những người phụ nữ khác, coi như biết cũng không cần tự mình mua quần áo." Khóe miệng Sở Chiến mỉm cười lên tiếng nói.

Nghe đến đó, trong lòng Đường Tô Khanh thoải mái một chút, những quần áo kia không phải cho những người phụ nữ khác là tốt rồi.

"Chờ chút, chẳng lẽ em cho rằng anh có người phụ nữ khác? Bảo bối, anh nghiêm túc nói rõ, anh không có người phụ nữ khác, trước kia không có, hiện tại, cũng chỉ muốn bên cạnh một người này." Sở Chiến ôm sát cô thầm tình nói, hôn gương mặt đỏ thắm của cô một cái, mơ mơ hồ hồ nói một câu "Không tin anh như vậy, nên phải trừng phạt em thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Làm theo ời dặn dò của phu nhân

Một khi phụ nữ không tin tưởng đàn ông dẫn đến hôm đó cô bị 'Trùng phạt' suốt cả một buổi tối, bởi vì ngày thứ hai còn phải đi làm, cho nên vô luận rất mệt mỏi, cô vẫn phải đầy ury khuất rồi giường để chuẩn bị, sau khi nhẹ nhàng từ trên giường đứng lên, Đường Tổ Khanh đứng ở mép giường nhìn đáng về người đàn ông ăn no chân ôm gối đầu của cô ngủ thật ngọt ngào, cô không nhịn được nhẹ nhàng trợn mắt với anh làm mặt quỷ.

Nếu không phải lo lắng sẽ đánh thức người đàn ông, sau đó vướng phải 'tai họa', quả thật Đường Tổ Khanh rất muốn tóm chặt khuôn mặt anh tuần kia như nắm vắt mì, để anh không còn dư thừa tình lực như vậy, khiến anh không thể ép buộc cô nữa.

Buồn bã nhìn người đàn ông mấy lần sau, Đường Tổ Khanh dựa theo trí nhớ mà ngày hôm qua người đàn ông giới thiệu, rón rén đi tới phòng tắm rửa, sau đó đi vào trong phòng thay quần áo chuẩn bị tìm một bộ quần áo mặc đi làm, bởi vì quần áo ngày hôm qua mặc đã bị người đàn ông xé hỏng rồi, cho nên không thể không tìm một bộ khác để mặc vào.

Đi vào phòng thay quần áo, lúc trước anh ôm cô từ ngoài cửa nhìn đã bị hù dọa, lần này đi vào, Đường Tổ Khanh đơn giản có thể nói là ngây dại, ngày hôm qua từ bên ngoài nhìn chỉ thấy một góc nhỏ, đi vào trong phòng thay quần áo thì rộng lớn hơn căn phòng bình thường, trong lòng cô nghĩ thầm, người đàn ông này cũng quá nhiều tiền đi! Ngay cả có tiền cũng không thể xa hoa như vậy.

Đường Tổ Khanh không biết Sở Chiến hi vọng dâng tất cả mọi thứ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt cô chỉ muốn cô vui vẻ, bởi vì đối tượng là cô, cho nên anh nguyện ý, hướng chỉ vấn đề tiền ở trong mắt của anh chỉ là chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa, dựa vào tài phú của anh bây giờ, con cháu mấy đời bọn họ cũng có thể ăn không hết.

Sau khi hết khiếp sợ, Đường Tổ Khanh nhớ tới chính sự, chỉ có thể nhắm mắt ở trong tủ bày quần áo, tìm kiếm một bộ chính trực mà bình thường cô hay mặc đi làm, kết quả tới tới lui lui xem xét mấy lần, mắt nhìn thời gian không nhiều lắm, cũng không tìm được bộ nào, cô chỉ có thể vội vội vàng vàng cầm một cái váy liền áo màu trắng bình thường thích hợp với phong cách của mình, tùy ý chải tóc sau đó chuẩn bị xuống lầu, đối với đủ loại đồ trang sức đeo tay nổi tiếng đi cùng quần áo, cô không có thói quen mang, cho nên trực tiếp xem nhẹ.

Khi Đường Tổ Khanh đi tới lầu dưới, bởi vì chưa quen thuộc phòng ốc, cô vốn tính ăn điểm tâm ở trên phố, ai ngờ cô mới vừa đi tới lầu dưới, đại sảnh vốn an tĩnh đáng sợ trong nháy mắt xuất hiện đám người giúp việc huấn luyện nghiêm chỉnh tới hôm qua, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô cung kính cúi đầu hô: "Phu nhân khỏe."

Tiếp theo dẫn đầu đám người giúp việc đó cung kính tiến lên từng bước, thấp giọng nói: "Phu nhân, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, xin ngài đi bên này!"

Đã có sẵn bữa ăn sáng, Đường Tổ Khanh dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, bước nhanh theo người giúp việc đưa mình đến phòng ăn, kết quả lại làm cho cô sợ hết hồn, trong lòng dút khoát cảm thấy người đàn ông này thật có nhiều tiền.

Đường Tổ Khanh mới vừa ngồi vào bàn ăn thủy tinh cỡ lớn, đám người giúp việc nhanh chóng có thứ tự không biết từ nơi nào mang đủ loại bữa ăn sáng đẹp để tới, có kiểu Châu Âu, Trung Quốc, Italy, ước chừng mang đầy cả bàn ăn cỡ lớn mới dừng lại.

Nhìn bữa ăn sáng phong phú xa hoa như vậy, cái trán của Đường Tổ Khanh mơ hồ đau, nhiều như vậy ăn thế nào đây? Không phải rất lãng phí sao.

Đám người giúp việc đứng ở một bên cung kính phục vụ Đường Tổ Khanh ăn sáng thấy cô chậm chạp không động đũa, cho là bữa ăn sáng không hợp ý cô, dù sao các cô từ trên ti vi biết được vị phu nhân trước mắt này làm quan cao, quan cao trên cái thế giới này phần lớn đều có thói quen ăn son hào hải vị, phu nhân kiêu ăn một chút cũng không có gì kỳ lạ, nghĩ đến chủ tử nhà mình coi trọng phu nhân trước mắt này, lập tức tất cả người giúp việc dọa sợ cùng nhau quỳ trên mặt đất, dẫn đầu người giúp việc giọng run rẩy hỏi: "Phu nhân, nếu bữa ăn sáng không hợp ý ngài, thuộc hạ lập tức đổi!"

Đường Tổ Khanh lần đầu tiên nhìn thấy cái tình trạng này, thời đại hiện nay do nhân dân làm chủ còn có người quỳ xuống? Chẳng lẽ là quy củ trong bang? Nghĩ đến sau này có thể phải thấy đám người kia quỳ lạy, Đường Tổ Khanh liền muốn nổi, đây không phải muốn cô giám thị sao.

"Đứng lên nói chuyện, tôi không thích người ta quỳ lạy tôi, điếm xấu." Đường Tổ Khanh trong trẻo lạnh lùng nói, cầm chiếc đũa gấp ít mì Italy trên chiếc đĩa nhỏ ở gần cô lên, vừa ăn vừa cảm thấy ăn ngon thật.

Phu nhân đã nói như vậy, mọi người đang quỳ lập tức hốt hoảng đứng lên, còn quỳ nữa chẳng phải sẽ xúc phạm đến phu nhân gặp xui xẻo, nếu để phu nhân đi tố cáo với chủ tử, thì người gặp xui xẻo không phải là các cô sao? Giờ phút này các cô phải nhớ thật kỹ cấm kỵ của phu nhân.

Sau khi đứng dậy, đám người giúp việc thấy phu nhân của các cô rốt cục bắt đầu ăn điểm tâm, lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, không phải không hợp khẩu vị là tốt rồi, các cô rất cung kính đứng ở đó lên lên nhìn chỉ thấy phu nhân ăn mì Italy, đối với những bữa ăn sáng đẹp để khác đều không nhìn

một cái, nhất thời nhớ kỹ, lúc quay lại sẽ khen thưởng đầu bếp đã làm ra đĩa mỳ Italy kia.

Ai ngờ Đường Tô Khanh đột nhiên đề chén đĩa xuống, cầm khăn ăn lau miệng xong nhẹ giọng nói: "Sau này bữa ăn sáng chỉ cần làm một kiểu là đủ rồi, tôi không thích lãng phí, còn dư lại các cô ăn đi, chớ lãng phí."

Tất cả người giúp việc nhất thời 囧, thì ra phu nhân các cô ngại quá lãng phí, trong lòng cảm giác phu nhân không giống những quan viên kia đồng thời rất cung kính trả lời: "Vâng!".

Lấy được đáp án, Đường Tô Khanh hài lòng gật đầu một cái, xem ra sau này cô có thể ăn bữa cơm ngon rồi, nếu ngày nào cũng lãng phí như vậy, thì cô rất nhanh sẽ không còn muốn ăn, vì đề sau này có thể ăn cơm ngon, Đường Tô Khanh suy nghĩ một lát rồi lên tiếng nói: "Sau này cơm trưa cùng cơm tối nếu không có những người khác tới, tùy ý làm bốn món ăn một canh là được.".

Nói xong, Đường Tô Khanh dựa theo trí nhớ ngày hôm qua, trực tiếp đi tới nơi đỗ xe, từ chối tài xế riêng của biệt thự, cô trực tiếp lái xe của mình đi tới đơn vị.

Rốt cuộc Đường Tô Khanh đã đi tới bãi đậu xe dưới đất của tòa nhà chánh phủ, dừng xe xong vừa đi ra khỏi xe, không chút nào ngoài ý muốn gặp thị trưởng Âu Dương Khiêm, bình thường cười nhạt gật đầu chào hỏi, khi đó sẽ ngây ngô chạy tới bên cạnh hắn, cùng nhau đi vào thang máy.

"Tô Khanh, em hôm nay rất đẹp." Âu Dương Khiêm thấp giọng nói ra suy nghĩ trong lòng, nghiêng ánh mắt quan sát khuôn mặt cô càng ngày càng trở lên xinh đẹp, trong lòng buồn khổ và chúc phúc, xem ra người đàn ông kia đối xử rất tốt với cô, nếu không nụ cười của cô sẽ không ngọt ngào như vậy, có thể ngày cả chính cô cũng không phát hiện nụ cười của cô hạnh phúc đến cỡ nào.

Đây là lần đầu tiên Đường Tô Khanh mặc váy ngoài bộ quần áo chính trực để đi làm, thật sự ở trong cái nhà xa hoa đó không tìm được bộ chính trực nào, mà quay về nhà lấy thì quá xa, thay đổi một bộ quần áo liền được người ta khen, cô ngượng ngùng đỏ mặt nói: "Cảm ơn.".

Trong thang máy rộng lớn hai người cũng không lên tiếng, an tĩnh có thể nghe tiếng tim đập của hai người, từ trên người cô có mùi thơm bạc hà nhàn nhạt tỏa ra cả không gian, Âu Dương Khiêm đứng ở bên cạnh ngửi mùi thơm này, tinh thần tăng lên gấp bội.

Rốt cuộc thang máy đi tới tầng thứ hai đếm ngược, Đường Tô Khanh ưu nhã tiêu sái ra khỏi thang máy đi tới phòng làm việc của mình. Vốn công nhân viên đang chuẩn bị công tác lần đầu tiên nhìn thấy sếp của các cô mọi khi đều mặc quần áo chính trực đột nhiên mặc một chiếc váy liền áo Suyai rất khi chất, trong mắt thoáng qua kích động đồng thời cũng đưa tới chuyện bất quáí cho các cô, chờ Đường Tô Khanh đi vào phòng làm việc, lặng lẽ bàn tán nhỏ.

"Ai, các cô nói xem tại sao Phó thị trưởng đột nhiên ăn mặc xinh đẹp như vậy?" Công nhân viên A nhanh nhẹn lên tiếng.

"Còn có thể tại sao? Trong tình yêu mọi người ai cũng hi vọng ăn mặc thật xinh đẹp, như vậy mới có thể khóa trái tim khác phái lại, các cô không nhìn thấy, ngày hôm qua Phó thị trưởng mang ông xã đến đáng dáp xuất sắc như thế, nếu Phó thị trưởng không ăn mặc xinh đẹp, ông xã nỡ bợc xuất sắc như vậy chạy mất thì nguy rồi." Công nhân viên B không nhịn được nói.

"Yêu, biết rất rõ ràng nha, chẳng lẽ đã từng vì vậy mà bị người ta vứt bỏ? Muốn tôi thử xem không, vì mấy người duyệt hộ cho, muốn một người đàn ông coi trọng ngoài đáng người, còn phải có một chút tình cảm, dù hiện tại xinh đẹp đi nữa, cuối cùng có một ngày sẽ già đi." Công nhân viên C cười ha ha nói.

"Ai, các cô có cảm giác bộ váy liền áo của Phó thị trưởng nhìn rất quen mắt không, không biết đã nhìn thấy ở đâu?" Công nhân viên D nghi ngờ nói, cô luôn rất chú ý Phó thị trưởng từ lúc bắt đầu từ cửa đi vào, cô cũng đã bị khi chất của bộ váy liền áo hấp dẫn, cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

"Tôi biết, đây không phải là bộ váy liền áo của thời trang Paris mới vừa ra mắt sao? Cô nhìn đi." Công nhân viên B kêu to một tiếng, cảm tạp chí mới đề trên mặt bàn mở ra cho mọi người vừa nhìn, quả nhiên cùng với bộ Phó thị trưởng mặc trên người giống nhau như đúc, ngày hôm trước mới vừa bắt đầu sản xuất mà bây giờ bộ sản phẩm mới đó đã được mặc ở trên người Phó thị trưởng.

Tất cả thờ hốc vì kinh ngạc, nhìn giá bên cạnh tạp chí mới, có chừng tám số lẻ, muốn chết, đem bán các cô mua cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, các cô chỉ vừa nghĩ tới chẳng lẽ Phó thị trưởng có bối cảnh gì? Mọi người ngơ ngác ta ta trùng trùng người.

"Chớ suy nghĩ nhiều như vậy, có thể chồng của Phó thị trưởng rất có tiền, hoặc người thân của hắn rất có tiền?" Công nhân viên D nói, sau đó mọi người lập tức giải tán bắt đầu làm chuyện của mình, chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi, đột nhiên có một số tiền lớn như vậy, Phó thị trưởng nơi nào tới? Nếu sau lưng Phó thị trưởng có bối cảnh đã sớm làm thị trưởng hoặc là đến những nơi khác đào tạo chuyên sau, đâu cần làm chức phó này. Chuyện này để lại trong lòng ở một số người điểm một ấn tượng sâu sắc.

Bên kia, lúc Sở Chiến tinh thần sáng khoái rời giường, phát hiện cô gái nhỏ nằm vào trong ngực đã không thấy đâu, mặc dù không vui, nhưng cũng không có cách nào khác, cô gái nhỏ của anh bán lạnh lớn đây, không phải loại người có thể giấu đi để mà nuôi.

Than nhẹ một tiếng, Sở Chiến chậm rãi rời giường, đi xuống lầu dưới, đám người giúp việc kia vẫn tần trách đứng ở cửa.

"Phu nhân đi khi nào? Có ăn sáng không? Ăn cái gì?" Sở Chiến ngồi ở trên bàn ăn lên tiếng hỏi.

Một người dẫn đầu người làm cung kính chuẩn bị báo cáo hắn về chuyện Đường Tô Khanh, ngay lúc này, đầu bếp cầm một chiếc đĩa mỳ Italy đi ra cung kính để vào trước mặt Sở Chiến.

Sở Chiến vừa nghe người làm báo cáo, vừa nhú chân mày đẹp mắt nhìn đầu bếp, trong nhà nghèo như vậy sao? Bữa ăn sáng cũng chỉ ăn một đĩa mỳ, bảo bối của anh làm sao có thể ăn no?

Người giúp việc ở bên cạnh lo lắng sợ hãi nổi giận, vội vàng lên tiếng nói: "Đây là đồ ăn mà buổi sáng phu nhân ăn, phu nhân nói sau này bữa ăn sáng chỉ cần làm một kiểu là được, và buổi trưa cùng buổi tối chỉ làm bốn món ăn một canh ....

Vừa nghe là dạn dò của cô gái nhỏ, tâm tình Sở Chiến thật tốt, dặn kẻ dưới sau này làm theo yêu cầu của phu nhân, phát phát tay để cho đám người làm kia rời đi, sau đó thật vui vẻ bắt đầu ăn bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Dung nhập vào thế giới của anh

Thời gian gần đây chủ tử của các cô luôn luôn nghiêm khắc nhưng bởi vì một câu 'Phu nhân nói' mà thỏa mãn ăn bữa sáng, một câu oán hận cũng không có, hơn nữa nhìn sắc mặt của hắn cực kỳ vui vẻ. Tất cả mọi người một lần nữa ở trong lòng đánh giá phu nhân, cho ra kết luận đặc tội với ai cũng có thể, ngàn vạn lần không thể đặc tội với phu nhân, không những không thể đặc tội với cô, còn nhất định phải phục vụ cô cho tốt.

Sở Chiến ăn xong bữa sáng, nghĩ đến sau này cô gái nhỏ sẽ ở nơi này, anh rất quan tâm kiểm tra trong nhà từ trên xuống dưới một lần, có tai họa ngầm gì kịp thời bỏ đi, anh rõ ràng nhận thấy cô gái nhỏ không giống như những người hắc đạo của bọn họ, da thịt thô ráp, chẳng những thân thủ tốt, ý thức đề phòng cũng đặc biệt tốt, nhưng cô thật mềm mại tựa như chỉ cần bóp một cái liền vỡ, dĩ nhiên xây dựng cho cô một hoàn cảnh an toàn, cả biệt thự xa hoa lớn như thế xuất hiện một loại cảnh tượng, chủ nhân anh tuần lạnh như băng chỉ huy mấy trăm người giúp việc trong biệt thự từ trên xuống dưới làm này làm kia, tiến hành đổi mới.

Từ sáng đến tối, một đám người giúp việc hết sức tận trách, cả biệt thự rực rỡ hẳn lên, tất cả xa hoa ảm áp, tự tay Sở Chiến chỉ huy các cô làm việc, người giúp việc lần nữa xác định phu nhân tuyệt đối là người trong lòng của chủ tử, nếu không chủ tử luôn luôn lười biếng, lạnh như băng không thể nào đột nhiên thay đổi lớn như vậy.

Màn đêm buông xuống, các nơi trong biệt thự xa hoa ảm áp đã sớm mở đèn thủy tinh, chiếu rọi tất cả phòng ốc đến chói mắt, hoạt cả ngày Sở Chiến lười biếng ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cửa phòng khách, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn đồng hồ treo trên vách tường, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi đi, anh lòng như lửa đốt muốn biết cô gái nhỏ của anh hiện tại đang ở đâu.

Ngay vào lúc này, cửa phòng khách truyền đến tiếng vang, sột ruột quá ... Sở Chiến nghe được âm thanh giày đạp ở trên sàn nhà, không chăm chú phân biệt âm thanh của giày gì phát ra, mặt anh dịu dàng nhìn về phía cửa, ý đồ để cho người trong lòng anh vừa đi vào cửa sẽ nhìn thấy anh đầu tiên.

Khi nhìn thấy ba bạn tốt kiêm thuộc hạ quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa đủ loại tâm tình đi vào, trông mắt ngăm đen của Sở Chiến trong nháy mắt thoáng qua thất vọng, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp nhìn thấy, sau đó quay đầu nhìn về nơi khác.

Lãnh Thanh Thiên đầu cua đứng ở cửa để ý thấy Sở Chiến không thèm nhìn bọn họ, lập tức khoa trương nói: "Oa, lão đại, anh không cần đuổi chúng em như vậy? Nhìn thấy chúng em tiến vào còn không nhìn đến, thật đau lòng nha." .

Ngũ quan tuần dật với da thịt màu mật ong, vóc người to lớn bao gồm ở thẳng quần trang hạ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí ngay thẳng, trông mắt đen nhánh in đầy ý hải hước, đầu có thái độ nghiêm túc của một quân nhân nên có.

"Cậu cũng không phải là mỹ nữ, đợi muốn thấy cậu làm gì thế? Người ngây thơ đi sang bên cạnh." Mặc áo sơ mi trắng, thầy thuốc Liễu Kiều Minh da trắng nõn khác thường mắng xéo, đẩy người bên cạnh thích xem trò vui một cái nôi.

"Uy, lão thầy thuốc, cậu nói người nào ngây thơ? Tớ thấy cậu ghen tỵ lão Đại với tớ thân thiết như vậy, ghen tỵ đi ghen tỵ không phải là tội, hừ!" Lãnh Thanh Thiên lên tiếng nói, đáng vẻ cậu không làm khó được tớ, để Liễu Kiều Minh hận đến nghiến răng.

"Người nào lên tiếng thì tớ nói chính là người đó, còn có van cậu đừng nói lão đại với cậu có chuyện gian dối gì, lời này nếu để bị chị dâu nghe được, hiểu lầm lão đại chúng ta vậy thì thảm." .

Nghe thế, vốn người đàn ông đang lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon lập tức quăng một ánh mắt sắc bén tới Lãnh Thanh Thiên, gắt gao tròn mắt nhìn hắn một cái, làm trong lòng một đám người bị người đàn ông Diêm La dọa cho sợ đến nổi da gà, có chút buồn bã tròn mắt nhìn người đầu sỏ gây nên tội bên cạnh khiến cho lão đại của họ giận giữ một cái, bất mãn tranh luận cùng hắn, nói là tranh luận, trên thực tế là gây gổ.

Đầu trục kiêu ngạo, ngũ quan thâm thúy A Long trực tiếp đi tới như chỗ không người, tiêu sái đến ghế sa lon bằng da thật ngồi xuống, hai cái chân rất tự nhiên đặt trên khay trà cao cấp bằng thủy tinh đặc chế.

A Long chân mới vừa để xuống, đang chuẩn bị giống như người không xương lười biếng hưởng thụ cảm giác thư thái của ghế sa lon cao cấp bằng da thật, thì trông mắt sắc bén của Sở Chiến đang ngồi bên cạnh quét qua cặp kia chân của hắn, như muốn chém hai chân của hắn, chọc cho trong lòng hắn

khó chịu, chưa kịp phản ứng, lời của lão đại hán không có một chút tình cảm lạnh như băng đã vang lên ở bên tai: "Lấy chân chó của cậu ra!" .

A Long vô tội để lại hai chân thon dài của mình ở trên khay trà xuống, mở to mắt nhìn lão đại tôn quý không ai bì nổi của bọn họ cầm khăn giấy lên cẩn thận lau chùi chỗ hai chân của hán mới vừa đặt, bộ dáng cùng hình tượng của anh thế nào cảm thấy không phải là thực.

"Ach, lão đại, không đến mức đó chứ?" A Long kinh ngạc lên tiếng hỏi, hai người đàn ông vốn đang cửa gậy gõ nghe thấy cũng nhìn sang, nhìn thấy bộ dáng cẩn thận của Sở Chiến, bị dọa cho sợ đến quên cả cãi lộn, ngây ngốc nhìn Sở Chiến.

Sở Chiến hung tợn trừng mắt nhìn A Long một cái, tiếp tục công việc lau chùi của mình, làm cho A Long chỉ có thể vô tội sờ sờ cái mũi của mình.

"Sau này nếu còn muốn tới nơi này chú ý sạch sẽ, và cách nói năng của mình, chị dâu các cậu không thích nhất người lời thôi, thô lỗ, đừng trách tôi không có cảnh cáo các cậu." Sở Chiến lạnh buốt nói, giọng nói lạnh như băng cùng động tác dịu dàng lau khay trà hiện tại của anh hoàn toàn bất đồng.

Nghe vậy, mấy người đàn ông rồi rít chắt lưỡi, thì ra bởi vì chị dâu, xem ra lão đại bọn họ là điển hình có vợ quên anh em, bọn họ đối với chị dâu chưa từng gặp mặt càng ngày càng hiếu kỳ, đến tận cùng người như thế nào có thể đem đại ca lạnh như băng của bọn họ tan thành nước, mặc dù ở trên ti vi đã thấy chị dâu, dáng dấp rất xuất sắc, nhưng so xuất sắc thì có khối người phụ nữ khác hơn, có thể ở trong lòng lão đại thì nhất định có chỗ xuất sắc.

A Long đối với phụ nữ luôn luôn khinh thường, bởi vì đại đa số phụ nữ vây quanh hán đều ham hư vinh, làm ra vẻ, khiến cho hán có ác cảm với phụ nữ, mà đối với chị dâu trong miệng lão Đại hán càng thêm không có thiện cảm, ở trong lòng của hán, lão Đại là nhân vật thần kỳ, trên thế giới này căn bản cũng không có phụ nữ xứng với anh ấy, đối với chị dâu đột nhiên xuất hiện, A Long mặc dù chưa thấy, nhưng lão Đại để ý, hán cũng không tiện nói gì, chỉ có thể ở trong lòng coi thường.

Về mặt mọi người khác nhau, Sở Chiến lau bàn trà xong, thì lại ngồi với trạng thái lười biếng, chẳng qua ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài đại sảnh, lỗ tai của anh thỉnh thoảng động một cái, rất rõ ràng thăm dò âm thanh ở bên ngoài, ba người đàn ông anh tuần đang ngồi anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không hiểu lão đại bọn họ đang nhìn cái gì.

Lãnh Thanh Thiên luôn luôn là người thẳng thắn, phát huy tinh thần không hiểu liền hỏi, hán nghi ngờ lên tiếng hỏi: "Lão Đại, còn có ai tới nữa sao?"

Sở Chiến không có lên tiếng, lẳng lặng nhìn về phía cửa, lúc mọi người ở đây mê muội không thôi, thì âm thanh lộc cộc của giày cao gót giẫm trên mặt đất chậm rãi từ bên ngoài truyền đến, về mặt người đàn ông vốn lạnh như băng trong nháy mắt trở nên dịu dàng, đứng lên bước nhanh đi ra ngoài cửa.

Còn lại ba người đàn ông chỉ có thể anh trừng tôi tôi trừng anh, bọn họ đoán không ra người nào tới đây, nhưng từ thay đổi trên vẻ mặt của lão đại có thể nhìn ra người này rất quan trọng, hơn nữa còn là phụ nữ, chẳng lẽ lão đại của bọn họ đã nghĩ thông suốt, rốt cục khai trai, mọi người đều thầm nghĩ.

Sở Chiến mới vừa đi tới cửa đại sảnh đã nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô gái nhỏ mà anh thương nhớ, anh nhìn vừa trách cứ vừa đau lòng, đem lời nói trách cứ đến khóe miệng nhẹ nuốt trở vào, đau lòng ôm eo của cô dịu dàng hỏi: "Đói bụng không? Có mệt hay không?"

"Không sao, em đã ăn cơm rồi, anh còn không có ăn sao? Không phải lúc trước em gọi điện thoại bảo anh đừng chờ mà." Đường Tổ Khanh cau mày nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, trong lòng nhẹ trách mắng anh không quan tâm thân thể, cũng không chú ý mình.

"Em không có ở đây anh không muốn ăn." Sở Chiến mang theo giọng nói làm nũng nói, dáng vẻ đó thấy bao nhiêu tình cảm thì có bấy nhiêu.

"Hồ đồ!" Đường Tổ Khanh nhẹ trách mắng, cô mỗi ngày đều đi làm, người đàn ông này chẳng lẽ không cần ăn cơm? Cô thật rất hoài nghi không có biết trước kia anh sinh hoạt như thế nào.

Thấy cô gái nhỏ quan tâm, cho dù chửi mình, trong lòng Sở Chiến có cảm giác thật ngọt, đây chính là mùi vị hạnh phúc, người khác hâm mộ cũng không được, có cô gái nhỏ thật tốt, hai tay Sở Chiến ôm sát eo ếch nhỏ nhắn.

Ba người đàn ông vẫn ngồi ở phòng khách nghe lão đại bọn họ luôn luôn lạnh như băng đi nói chuyện với phái nữ vừa thoải mái vừa dịu dàng, ba người không thể tránh khỏi nổi da gà, lão đại bọn họ quá không bình thường, bọn họ rất hoài nghi là người khác giả mạo.

Lúc bọn họ đang suy nghĩ hết sức lung tung, có thể nói tổ hợp Kim Đồng Ngọc Nữ hiện ra trước mắt bọn họ bây giờ, thấy lão đại bọn họ đang dịu dàng ôm một phụ nữ tuyệt mỹ, người phụ nữ có khuôn mặt trái xoan da trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngai, khóe miệng nhỏ nhắn vênh lên tự nhiên, làm cho người bên cạnh lúc nào cũng thấy cô đang mỉm cười, vóc người lồi lõm, mặc chiếc váy liền áo màu trắng cũng có thể nhìn ra dáng người hấp dẫn (sexy), trên người không mang bất kỳ đồ nữ trang nào.

Lòng thích cái đẹp ai cũng có, vốn định nhìn mỹ nhân lâu thêm một chút, nhưng trông mắt lạnh buốt sắc bén của lão đại bọn họ đã bắn tới đây, thật giống như một thanh băng đao, sắc bén mà lạnh lẽo, ba người lập tức đem trông mắt ở trên người Đường Tổ Khanh dời đi, trong đầu suy nghĩ biết vì sao lão đại bọn họ buồn bực như vậy, thích khẩu vị nặng như thế, vóc người em gái trước mắt cũng không tệ.

Đường Tổ Khanh thấy trong nhà đột nhiên xuất hiện ba người đàn ông anh tuần rất là ngỡ vực, cô thắc mắc nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Đây là chị dâu của các cậu, tới đây nhìn một chút." Sở Chiến lạnh lùng nói với ba người đang có suy nghĩ bậy bạ, giọng nói đó cùng lúc nói chuyện với Đường Tổ Khanh hoàn toàn khác nhau một trời một vực, bất quá bọn họ đã quen anh lãnh lùng, rồi rít sửa sang lại quần áo đứng lên, nhiệt tình bắt đầu tự giới thiệu mình.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Chị dâu thật vĩ đại

"Chị dâu, em là Lãnh Thanh Thiên, gọi em là Lãnh tử cũng được, lão đại hay gọi em như vậy, em đã muốn sớm làm quen với chị dâu, nhưng lão đại giấu quá nghiêm mật." Lãnh Thanh Thiên bộ tóc đầu cua đơn giản đưa tay ra tự giới thiệu mình, hẳn không biết một người đàn ông bá đạo nhìn thấy hắn đưa ra tay lập tức nghĩ đến tay heo, theo bản năng nắm chặt tay nhỏ bé nhẵn mịn của lão bà đại nhân vào trong lòng bàn tay rộng lớn của mình, về mặt bá đạo làm bộ cẩn thận dự phòng cô gái nhỏ của mình bị người ta sờ sảng, còn không quên hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông không thức thời.

Thấy lão đại hung dữ nhìn mình chằm chằm như vậy, Lãnh Thanh Thiên cảm giác áp lực bội phần, vô tội sờ sờ sống mũi của mình, cười cười rồi thu hồi tay của mình.

Đường Tổ Khanh đứng ở bên cạnh không phát giác hai người người đàn ông cao lớn bọn họ đang âm thầm gợn sóng, nghiêm túc quan sát đối phương, đầu húi cua, trên khuôn mặt anh tuấn có khí thế cương trực, trong lời giới thiệu biết được đối phương đã sớm biết sự tồn tại của mình, trong lòng biết hẳn là anh em của người đàn ông, lập tức cười nhạt gật đầu một cái coi như là đáp lại, không ngờ cô một cười nhạt ở một bên người đàn ông đang ghen nhìn thấy tiêu biểu cho ánh nắng mặt trời, rất chứng mắt.

Luôn luôn thích cùng Lãnh Thanh Thiên đấu võ mồm Liễu Kiều Minh cảm thấy không khí còn chưa đủ cứng nhắc, một bộ âm dương quái khí lên tiếng nói "Ai, Lãnh tử đã sớm mong muốn biết chị dâu như vậy, chẳng lẽ muốn đào góc tường nhà đại ca? Nhưng coi như muốn đào góc tường nhà đại ca cũng phải nhìn soi bộ dáng của mình như thế nào đã?"

Hắn lời mới vừa dứt, có thể nghĩ một ánh mắt lạnh buốt giống như dưới 30 độ của người đàn ông chiếm giữ cực mạnh như gió thẳng tắp bắn về phía Lãnh Thanh Thiên, làm cho toàn thân hắn nổi da gà, hung tợn trừng mắt nhìn người gây ra họa một cái, sau đó cẩn thận cười làm lành nói: "Sao có thể nha, cho dù gan em có to bằng trời em cũng không dám mơ tưởng chị dâu, em có đức hạnh gì em còn không biết sao?"

"Ai, rốt cục thừa nhận đức hạnh rồi." Liễu Kiều Minh cười ha hả nói, một bộ sợ cho thiên hạ còn chưa loạn.

Mất thấy nhiệt độ lão đại bắn tới lần nữa giảm xuống, trong lòng Lãnh Thanh Thiên muốn chết, lão đại bọn họ luôn phân biệt mọi thứ rõ ràng không giống như bây giờ, tùy tiện có thể để cho người ta chết không toàn thây, sợ nhất là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, vì cái mạng nhỏ của mình, Lãnh Thanh Thiên đến gần Liễu Kiều Minh thấp giọng nói "Tiểu tử thú, cậu nói ít đi một câu sẽ chết a, ngậm cái miệng thú của cậu lại, nếu không tôi sẽ bị lão đại chinh, chết cũng phải kéo cậu xuống, nếu cậu câm miệng, tôi sẽ lắp ráp chiếc Land Rover cho cậu.".

Đạt được lợi ích, Liễu Kiều Minh cười như kẻ trộm, tự nhiên không hề bỏ đá xuống giếng nữa.

Sờ Chiến lời kéo cô gái nhỏ của mình, mạnh mẽ để cho cô rúc vào trong lòng ngực mình, tránh cho lực chú ý của cô bị người khác dò đi, cúi đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng nói thầm một chút.

Ba người đàn ông còn lại nhìn lão đại cùng chị dâu ở đó thân mật nói chuyện phiếm không coi ai ra gì, trong lòng đối với chuyện tình yêu nảy sinh ra chờ mong, đối phương nếu giống chị dâu không có nhiều, cũng không khó khăn như vậy, hoặc nói yêu cũng thật tốt.

Đường Tổ Khanh cảm giác được bàn tay nóng rực trên eo ếch của mình cùng bên tai truyền tới nhiệt khí, nhớ tới bên cạnh còn có người ngoài ở, gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn cô không kim được đỏ lên, nghe người đàn ông giới thiệu Lãnh tử là một Thiếu tướng trong quân đội, trong lòng cô lập tức kinh ngạc cùng sùng bái, không nghĩ tới nhìn người có nụ cười chất phát như vậy lại là Thiếu tướng quân đội nghiêm nghị, tại sao người đàn ông biết một đại nhân vật như vậy, hơn nữa đường như vị Thiếu tướng này còn là thuộc hạ của anh, cái thế giới thật quá điên cuồng, quân nhân nhận thổ phỉ làm lão đại, quan viên nhận thổ phỉ từ làm ông xã.

Thấy mặt Đường Tổ Khanh nghi ngờ đang nhìn mình, Liễu Kiều Minh cũng không dám không nể tình, mắt nhìn lão đại cường đại muốn đoạt lấy, hẳn suy nghĩ chốc lát, nở ra một nụ cười rất ôn hòa tự giới thiệu mình: "Chị dâu khỏe, chỗ em đứng hàng thứ thứ hai, tên Liễu Kiều Minh, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu!".

"Còn gọi ngài, chẳng lẽ chị dâu rất già sao?" Lãnh Thanh Thiên thấy bộ dáng thận trọng Lão Hồ Ly của Liễu Kiều Minh, nghĩ đến mình không công mất đi Land Rover, nhất thời trong lòng rất không vui lên tiếng nói.

"Chị dâu trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, tôi kêu ngài là một loại tôn xưng, không có văn hóa không đáng sợ, đáng sợ chính là ngay cả thường thức cũng không có, vậy thì thật sự rất đáng buồn." Liễu Kiều Minh bối mồm nói, một bộ dáng Lãnh Thanh Thiên bất trị tức giận nghiêng răng, ván này Liễu Kiều Minh thắng.

Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, nhìn hai người kia tranh đấu gay gắt, nhất thời cảm thấy nếu trước mắt tranh đấu không phải là hai người đàn ông này, mà là một nam một nữ, đó chính là điển hình oan gia vui mừng, sẽ phát triển trở thành người yêu cũng nói không chừng, tâm mất Đường Tổ Khanh ở Liễu Kiều Minh cùng Lãnh Thanh Thiên nhìn qua nhìn lại, mắt đen thật to rõ ràng viết JQ.

Vẫn đứng ở một bên âm thầm quan sát chị dâu trước mắt để cho lão Đại khẩn trương như vậy, bản nhân so trên ti vi xinh đẹp hơn, thấy cô đỏ mặt rúc vào trong ngực lão đại, con người đen kịt hiện ra ngạc nhiên, khoe miệng nâng lên cười, đáng về trò đùa dai, hẳn lần đầu tiên biết hóa ra về mặt một người có thể biến hóa nhiều như vậy lần, có thể khả ái như vậy.

Thu hồi tâm trạng, A Long hướng về phía Đường Tổ Khanh ôn hòa gật đầu một cái, đơn giản mà rõ ràng tự giới thiệu mình: "A Long, đứng hàng thứ ba."

Một câu đơn giản ở trong mắt người bình thường là giới thiệu, nhưng người luôn luôn vô cùng quen thuộc lại biết hẳn bao nhiêu ngôn ngữ tự cao tự đại, ngoài mấy anh em kết nghĩa ra thì là một người đàn ông cương quyết khinh thường bất tuân có thể nói ra lời ôn hòa như vậy cũng không dễ dàng, nói rõ hẳn thừa nhận chị dâu trước mắt này.

Mỗi người đã giới thiệu xong xuôi, Sở Chiến thấp giọng ở bên tai Đường Tổ Khanh nói thầm về chuyện của bọn họ, muốn quan tâm có bấy nhiêu quan tâm, cũng làm cho Đường Tổ Khanh bớt đi rất nhiều phiền hà.

Thấy mọi người nhìn chăm chú vào người phụ nữ của mình yêu, trong lòng Sở Chiến rất tự hào, nhưng theo thời gian trôi qua, mấy người được mệnh danh không kết hôn không nói chuyện một chút cảm giác cũng không có, ngay cả ánh mắt cũng sẽ không nhìn, mà bây giờ chăm chú nhìn thẳng vào cô gái nhỏ, giờ phút này sắc mặt Sở Chiến đã đen không thể đen hơn nữa, khí lạnh trên người có thể so với tủ lạnh, lạnh giá tỏa ra.

Mà người trông lòng anh rất có hứng thú với mấy anh em kiêm thuộc hạ của anh, điều này làm cho Sở Chiến vô cùng khó chịu, lực chú ý của cô gái nhỏ phải ở trên người của anh, anh chỉ cần cố ý hời hợt động lập tức đưa tới sự chú ý của cô gái nhỏ, điều này làm cho đáy lòng Sở Chiến vui vẻ không thôi.

Thấy ánh mắt cô gái nhỏ dò xét, Sở Chiến cực kỳ vô tội thấp giọng nói: "Đói bụng, dạ dày đau."

Nhớ tới lúc vừa mới vào cửa người đàn ông nói còn chưa ăn cơm, chân mày Đường Tổ Khanh cau chặt đẹp mắt, thấp giọng quát lớn một tiếng: "Hồ đồ!", sau đó quay đầu rất tự nhiên hướng về phía ba đôi mắt tò mò hỏi: "Các cậu ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, vốn định tới chỗ lão đại để ăn ngon, chị dâu muốn đích thân xuống bếp sao? Vậy em có lộc ăn rồi." Lãnh Thanh Thiên cười ha hả nói, hoàn toàn không có nhìn thấy sắc mặt đen lão Đại của bọn họ đã không thể đen hơn được nữa, được tiện nghi Liễu Kiều Minh có lòng tốt lôi kéo ống tay áo của hắn, hi vọng tự hắn đi nhặt xác.

Nhưng rất hiển nhiên người đàn ông đầu gối ở bên cạnh thấy có lộc ăn mà không thấy được ám hiệu của Liễu Kiều Minh, giống như con chó nhỏ giương mắt nhìn Đường Tổ Khanh, hi vọng cô mau mau đi làm cơm.

Nghe vậy, gương mặt Đường Tổ Khanh đỏ bừng, cô chỉ biết làm thức ăn đơn giản, hương vị không thể so với người đàn ông kia, chứ chưa nói tới có ngon hay không, nhưng nghe đối phương nói như vậy, cô nhiệt tình hỏi: "Cậu muốn ăn gì?"

Lúc một người đàn ông cười hi hi định nói mình muốn ăn cái gì, bên tai nghe thấy một giọng nói lãnh khốc: "Cậu xác định ăn nữa sẽ không bị no chết chứ?"

Lần này một lòng muốn thưởng thức ăn Lãnh Thanh Thiên rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhìn lão đại một cái, kết quả vừa nhìn đã khủng khiếp, ánh mắt đại ca muốn ăn hắn, để cho hắn rất không có cốt khí run một cái, sau đó cười xoa tay nói: "Chị dâu, em đùa với chị đấy, em mới vừa cùng khách hàng nói chuyện làm ăn, ăn ở trong nhà hàng rồi."

Đường Tổ Khanh hơi thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì tài nấu nướng của mình quả thật không giám khen, cười nhạt nói: "Vậy các cậu tùy ý, tôi đi làm cho anh ấy một ít đồ ăn."

Thấy Đường Tổ Khanh tự mình làm cho lão đại của bọn họ ăn, ba người đàn ông cảm thấy ghen tỵ lại càng thêm hâm mộ, lần đầu tiên bọn họ cảm thấy có một người phụ nữ như vậy cũng rất tốt, ít nhất không cần lo lắng bị đói, cũng không cần lo lắng buổi tối ngủ một mình bị lạnh.

Đường Tổ Khanh nấu xong một bát mì cái xanh đơn giản lúc bụng đi ra, bốn người đàn ông đã lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon đánh bài, xa xa nhìn sang rất an tĩnh, điều này làm cho Đường Tổ Khanh nhớ tới mình đã từng thấy một số quan viên đánh bài, không phải gào to kèm theo mùi thuốc lá nồng nặc, bình thường còn có thể có vàng tực, không khí tuyệt đối không có hài hòa như vậy, trong lòng cô kinh ngạc không thôi, mấy người này cứ yên lặng đánh bài như vậy, nói ra có ai tin tưởng các anh là phần tử hắc đạo, rõ ràng là các công tử anh tuấn.

Đang đánh bài người đàn ông như có tâm linh tương thông ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, quay đầu cung kính nhìn bóng dáng cô đi tới, rất tự nhiên bưng lấy bát trong tay cô kia, vừa đánh bài vừa ăn mì, vẻ mặt dường như nhắc tới có bao nhiêu hạnh phúc có bao nhiêu mỹ vị, Đường Tổ Khanh bị người đàn ông lôi kéo ngồi ở bên cạnh anh, lẳng lặng quan sát bọn họ càn quét cả vùng đất.

Ba người đàn ông khác vừa ngửi thấy mùi thơm của bát mì, bụng bọn họ đói đã lâu đầu còn có ý định đánh bài, mắt nhìn chăm chăm vào cái bát của lão đại, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thật sự muốn ngăn lại nhưng bị thức ăn ngon hấp dẫn, trong đó Liễu Kiều Minh lăm lăm lên tiếng nói: "Mùi vị xem ra không tệ, để cho mọi người đã ăn cơm xong mà cảm giác vẫn đói bụng."

Một người đàn ông đã ăn uống no đủ dĩ nhiên hiểu ý tứ trong lời nói này, giữ chặt cô gái nhỏ của anh, lên tiếng trước nói: "Quán gia! Cho người làm ba tô mì tới đây."

Dù sao có còn hơn không, ba người đàn ông đói bụng đã lâu lập tức sùng bái Đường Tổ Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Người đàn ông thích ăn dấm

Giải quyết vấn đề ám nỏ, mấy người đàn ông tiếp tục ngồi đánh bài, Đường Tổ Khanh thì bị người đàn ông ôm không thể đi được, cho nên không thể không an tĩnh ngồi trên ghế sa lon nhìn bọn họ đánh bài, tuladen.di.ẽđđầ.nlẽqu.yđđ.n thấy người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng ra bài, còn có thời gian trêu đùa mình một chút, mà ba người anh em của anh thì cau mày suy nghĩ, lần đầu tiên Đường Tổ Khanh phát hiện thì ra người đàn ông của cô rất thông minh.

Thời gian từng phút trôi qua, khi đồng hồ điểm chuông tám giờ tối, Đường Tổ Khanh công tác một ngày không nhin được ngáp một cái, người đàn ông bên cạnh không có dấu hiệu nào ném bài của mình ra, làm cho ba người đàn ông đang ngồi anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cùng lắc đầu một cái, trong lòng không nghĩ ra lão Đại có bài tốt như vậy sao không ra sớm, ngay sau đó Sở Chiến lại vứt mấy tờ bài ra, gây khó khăn cho ba người đàn ông.

Rốt cuộc có thể tường tượng, một ván bài cần đánh gần nửa giờ, chỉ trong nháy mắt thì đã có kết quả, ba người đàn ông thảm bại, điều này làm cho trong lòng ba người đàn ông nhớ tới một câu, lão Đại đùa giỡn với bọn họ.

Lần đầu tiên thua thảm như vậy, ý chí chiến đấu của ba người đàn ông trong nháy mắt tăng vọt, suy nghĩ đánh lại một ván có thể trở mình, nhưng không nghĩ tới lão Đại nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, tuladen.di.ẽđđầ.nlẽqu.yđđ.n mặt không biểu tình nói một câu: "Tất cả mọi người giải tán đi!", sau đó giống như cái tắc kè hoa (người không kiên định) cực kỳ dửng dưng cùng chị dâu nói thầm.

"Một mối sao? Đi lên nghỉ ngơi." Sở Chiến yêu thương thấp giọng nói, hoàn toàn không để ý mấy anh em trong bang ở nơi này.

Người đàn ông có động tác thân mật trước mặt mọi người như vậy, Đường Tổ Khanh tỏ ra e lệ, đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không có việc gì.", lời nói này một chút đáng tin cũng không có, mới vừa nói xong thì lại ngáp.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, nhìn thấy tình cảnh này, tự nhiên nghĩ thông suốt tại sao lão Đại mới vừa đánh bài đột nhiên nổi khùng, vội vã kết thúc ván bài, thì ra chị dâu của bọn họ một mối.

"Lão đại, chị dâu, thời gian không còn sớm, em còn có hẹn, đi trước." Lãnh Thanh Thiên cười ha hả nói, mắt lơ lơ tia hiểu rõ, tầm mắt cực kỳ không thuần khiết chăm chú nhìn ở trên người Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến.

Lãnh Thanh Thiên vừa mồm miệng, còn lại hai người trong lòng mừng thầm tiểu tử kia đã nhanh tìm được có tốt, vì vậy rồi rít vắt hết óc nghĩ ra các loại có thể độ tin tưởng khá cao để chạy đi.

Sở Chiến rất hài lòng với thái độ thức thời của bạn tốt, mặt không chút thay đổi gạt đầu một cái, đau lòng ôm cô gái nhỏ vào trong ngực chuẩn bị đi lên lầu ngủ. tuladen.di.ẽđđầ.nlẽqu.yđđ.n

"Chị dâu, lão đại rất để ý đến chị nha, nhớ trước kia lão đại cùng chúng em thường chơi bài suốt đêm, đầu có tan nhanh như vậy, ha ha, ** một khắc trị giá ngàn vàng a, chúng em đi." Lãnh Thanh Thiên cúi đầu ở bên cạnh Đường Tổ Khanh nhỏ giọng nói, cuối cùng không thể không bước nhanh ra khỏi biệt thự trước khi lão đại lên con ghen.

Đường Tổ Khanh đứng ở trong phòng khách đưa mắt nhìn mấy anh em của anh rời đi, đột nhiên một trận gió thổi tới, chờ cô phản ứng kịp, cô đã bị người đàn ông ôm thật chặt vào trong lòng, ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn anh, chỉ nhìn thấy khuôn mặt anh đã đen không thể đen hơn nữa, Đường Tổ Khanh cảm thấy không giải thích được, cô lại không biết rõ người đàn ông của cô phạm là chuyện có liên quan đến cô thì bụng dạ rất hẹp hòi, anh cực kỳ bá đạo khi nhìn thấy người khác đến gần cô liền lên cơn ghen tuông.

Sở Chiến đen mặt lại không nói gì, ôm cô gái nhỏ lên lầu, cúi đầu trông thấy quầng thâm nhàn nhạp ở dưới lông mi của cô, Sở Chiến đau lòng không dứt, nghĩ thầm mình có phải gần đây quá quẩn quýt lấy cô không, xem ra nên tiết chế lại một chút, nếu không cô gái nhỏ một mối thì anh đau lòng.

Trời đất quay cuồng, Đường Tổ Khanh đã bị người đàn ông ôm ngang đi tới cầu thang hình xoắn ốc, cô bình tĩnh lại, tựa vào trên bả vai của anh thì ra cô rất lệ thuộc như vậy, nghĩ thầm có người đàn ông cũng có chỗ tốt, giống như bây giờ hoàn toàn một mối không cần mình đi.

Đi vào trong phòng trên lầu hai, Sở Chiến ôm cô gái nhỏ trong ngực để ở trên giường, đi tới phong thay đồ cầm một bộ quần áo ngủ thoải mái đích thân anh mua cho cô, đợi đến lúc anh từ phòng thay đồ đi ra, tuladen.di.ẽđđầ.nlẽqu.yđđ.n đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô gái nhỏ, cung chịu cười nhạp một tiếng, xem ra những gần đây cô đã một mối, nếu không sẽ không thể nhanh như vậy liền ngủ thiếp đi.

Cung chịu vợ như mạng hiếm thấy Sở Chiến không có đánh thức cô, ôm cô vào trong phòng tắm tay chân nhanh nhẹn tắm cho cô, giống như cô là búp bê dễ bị vỡ nhất trên thế giới, đáng vẻ cần thận cung chịu, trong mắt từ đau lòng chính là tình yêu say đắm.

Đem cô gái nhỏ tắm rửa sạch sẽ, Sở Chiến lau khô rồi ôm cô đến nằm trên giường, sau đó anh đi vào phòng tắm đơn giản tắm rửa cho mình một cái, lúc này mới nằm ở trên giường nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ vào trong ngực.

Mất nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh tích tắc chạy, mới hơn chín giờ, buổi sáng trẻ như vậy mới rời giường, hiện tại ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, lúc này Sở Chiến không còn buồn ngủ nữa, không ngủ tự nhiên bắt đầu suy nghĩ lung tung, nhớ tới đáng vẻ tiểu tử Lãnh từ kia cúi đầu ở bên tai cô gái nhỏ nói thầm, Sở Chiến càng muốn, trong lòng càng thêm ghen tỵ.

Đột nhiên cô gái nhỏ trong ngực xoay người một cái, đưa lưng về phía anh, nhưng Sở Chiến không làm gì, từ phía sau lưng ôm thật chặt cô gái nhỏ, giống

như dây leo cuốn lấy cô, nghiêng đầu ở trên cổ trắng nõn của cô hôn loạn, kích thích hôn cô đến tỉnh.

Đường Tổ Khanh đang ngủ say thì cảm thấy nơi cần cổ xương quai xanh truyền đến bị mót vào liếm ướt cùng với sức nặng làm cho tỉnh, theo bản năng đưa tay ra phát, nhưng cái gì cũng không phát được, mơ màng màng mờ mắt, người đàn ông đang từ phía sau lưng ôm lấy cô một đường từ xương quai xanh hôn đi xuống ...

"Ừ? Làm gì đó?" Đường Tổ Khanh còn mơ màng màng chưa tỉnh hẳn, không chú ý hỏi những lời này, kết quả làm cho lý trí của người đàn ông trở lại.

Sở Chiến rất muốn nói một câu 'Đang ngủ', sau đó dốc sức thực hiện lời của mình, nhưng những ngày gần đây cô gái nhỏ thật vất vả, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđđ.n Sở Chiến không dám hành động thiếu suy nghĩ, ôm thật chặt cô gái nhỏ, đem đôi môi kề người dán trên lỗ tai của cô khẽ nói: "Lãnh từ lúc đi nói gì với em đấy?".

"Không có gì cả." Đường Tổ Khanh thấy người đàn ông không có động tác gì nữa, nhắm hai mắt lại ngủ tiếp, nhẹ giọng nói, nếu giờ phút này cô tỉnh táo một chút, nhất định sẽ phát hiện giọng nói người đàn ông động tình cùng ghen tỵ.

"Bảo bối, em mà không nói, anh hiện tại sẽ ăn em." Sở Chiến giọng khàn khàn uy hiếp nói, một bàn tay rộng lớn đã chuẩn bị đưa vào trong quần áo của cô, Sở Chiến không thể không thừa nhận đối với tình cảm anh vô cùng hẹp hòi, tất cả chuyện liên quan đến cô gái nhỏ, anh nhất định phải biết.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh đang chuẩn bị đi vào giấc mộng trong nháy mắt tinh táo không ít, cùng người đàn ông chung sống không ít ngày, tính tình anh thế nào cô rất rõ ràng, đã nói ra lời này, nếu cô còn không lên tiếng, đoán chừng tối nay lại bị ăn sạch tới tận xương, Đường Tổ Khanh mở mắt ra nói: "Hắn nói anh trước kia thường chơi suốt đêm".

"Chícó vậy?" Sở Chiến nghi ngờ hỏi, một câu nói mà nói thầm lâu như vậy? Còn là thừa dịp anh không chú ý Lãnh từ lặng lẽ tới bên cạnh cô gái nhỏ nói xấu anh, vì để tránh cho cô gái nhỏ ở nơi khác nghe được lời gì vô vị, tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđđ.n Sở Chiến quyết định nhất định phải làm sạch đầu óc cô gái nhỏ thật tốt, thuận tiện truyền bá tư tưởng 'Anh rất tốt', như vậy có thể thấy được trong tình yêu người đàn ông thường thường tương đối nhỏ mọn, suy nghĩ cũng khác hẳn với người thường.

"Ừ, đại khái là như vậy, nói anh bây giờ thay đổi rất nhiều, thật ra thức đêm đối với thân thể của con người không tốt." Đường Tổ Khanh nghiêm trang nói, nếu Lãnh từ không nói, cô không biết trước kia người đàn ông này mãi chơi như vậy, dường như ở trước mặt cô luôn là anh sớm cuốn lấy cô ngủ.

"Bảo bối, anh cam đoan với em đây chẳng qua là chuyện trước kia, hơn nữa chỉ đánh bài vui đùa một chút, những thứ khác cũng không tham dự, hiện tại em cũng nhìn thấy kể từ khi gặp em, anh đã hoàn lương." Sở Chiến ôm cô gái nhỏ vào trong ngực dịu dàng nói, chỉ sợ cô có ấn tượng xấu với mình.

"Em biết, chỉ là nói cho anh biết thức đêm đối với thân thể thật không tốt, nhanh già." Đường Tổ Khanh thấp giọng nói, lời tỏ tình người đàn ông kia có căn cứ xác thực, Đường Tổ Khanh trong lòng cười nở hoa, người đàn ông anh tuần có quyền thế lại đáng đáp như vậy trước kia chỉ thích chơi bài, không có hứng thú bất luận nào, mà bây giờ người đàn ông này là của cô, bảo cô thế nào không vui?

"Cũng biết bảo bối quan tâm anh, hôn một cái." Sở Chiến cười hí híp mắt nói, ôm sát cô gái nhỏ vào trong ngực hôn một cái thật mạnh.

Đường Tổ Khanh bị người đàn ông hôn thật sự nhột, buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, ở trong ngực anh vừa cười vừa giống như cá trạch tránh né.

Là đàn ông nhưng không thể trêu chọc động vật, người mùi thơm trên cơ thể của người phụ nữ yêu mến, ôm thân thể mềm mại của người phụ nữ mình yêu, không có cảm giác vậy còn coi là bình thường sao? tuladen.di.ềđầ.nlêqu.yđđ.n Cho nên có thể nghĩ hậu quả Đường Tổ Khanh nhích tới nhích lui như vậy chính là đem ép người đàn ông đến phát điên rồi.

"Bảo bối, em cứ động nữa anh sẽ làm em ngay bây giờ." Âm thanh Sở Chiến khàn khàn lợi hại, có thể nghĩ đã nhịn đến khổ cực.

Đường Tổ Khanh tự biết đuối lý, yên lặng nằm ở trong ngực của anh không dám cử động nữa, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng đè nén, cô nhớ giờ trên lớp môn sinh vật, giáo sư sinh lý nói qua chịu đựng không tốt, vì muốn người đàn ông khỏe mạnh, Đường Tổ Khanh cúi đầu thật thấp, nhỏ giọng nói: "Anh đừng chịu đựng".

Nghe lời này, nếu không phải Sở Chiến nhìn thấy vành tai đỏ rực của cô gái nhỏ kia, đoán chừng anh sẽ cho là cô rất bình tĩnh, cười ôm cô gái nhỏ vào trong ngực cưng chiều nói: "Bảo bối a bảo bối, em thật là báu vật của anh".

Đường Tổ Khanh không hiểu rõ, nhưng cô tự động đem lời của anh hiểu thành anh đang chê cười cô, vì vậy gương mặt càng đỏ lợi hại hơn, đường đường một Phó thị trường đại nhân nghiêm túc lão luyện chỉ có ở nơi này mới có thể bày ra một mặt thẹn thùng.

Cuối cùng dĩ nhiên là đồng chí Sở Chiến của chúng ta hung hăng chạy vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh, dù sao liên tục quần tiểu lão bà chừng mấy ngày anh nhìn thấy quầng thâm đen kịt dưới mắt của tiểu lão bà kia, rốt cục đau lòng chiến thắng ham muốn dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tờ giấy màu hồng rất quan trọng

Liên tiếp mấy ngày, Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến ở trong ngôi biệt thự xa hoa, giống như đám thừa nhận, cho rằng đây chính là ngôi nhà thứ hai của anh, tâm tình Sở Chiến cũng tùy theo ngày càng tăng cao, hiện tại chuyện gì cũng đã từ từ giải quyết, chỉ còn dư lại chuyện anh cùng cô gái nhỏ đi đăng ký kết hôn, còn cần phải trấn an tốt lão gia từ bên kia, nhưng những thứ này ở trong lòng Sở Chiến cũng không thành vấn đề.

Ngày quang ngày làm cho người ta hạnh phúc, cho đến bảy giờ tối một ngày nào đó, một người đàn ông lo lắng ở phòng khách xa hoa đi tới đi lui, nguyên nhân là người vợ yêu dấu của anh còn chưa có trở về, điện thoại không gọi được, gọi tới văn phòng, đồng nghiệp của cô nói cô đã tan việc, lần đầu tiên không có tin tức như vậy, nhưng Sở Chiến vẫn lo lắng, giờ khắc này anh đột nhiên nhận thức được toàn bộ nguy cơ, anh bây giờ còn chưa cùng cô gái nhỏ kết hôn, nếu cô tùy thời đổi ý xoay người rời đi thì người khổ chỉ có anh, Sở Chiến áo não, chán nản mình tại sao sơ ý khinh xuất như vậy.

Thời gian tích tắc trôi qua, bảy giờ rưỡi, tám giờ, tám giờ rưỡi, Sở Chiến thật sự là chờ không nổi nữa, thậm chí quên mất anh đã an bài cận vệ bất cứ lúc nào cũng phải âm thầm bảo vệ cô gái nhỏ, tình yêu có lúc làm cho đầu óc người ta chập mạch những lời này quả thật không sai.

Sở Chiến cả đêm triệu tập người trong bang mở cuộc họp khẩn cấp, một gương mặt đen tuấn tú cứng nhắc trực tiếp truyền lệnh xuống, làm không được cũng đừng trở về gặp anh, mà bản thân anh đã tỉ mỉ chuẩn bị cơm tối cũng không có tâm tình để ăn, chỉ có thể ở trong phòng khách lo lắng đi tới đi lui, chỉ sợ có người đánh chủ ý lên cô gái nhỏ, dù sao lúc trước anh ở hắc đạo liều lĩnh hung ác như vậy, khẳng định đã đắc tội rất nhiều người, chỉ sợ những người đó không có độ lượng muốn bắt cô gái nhỏ để uy hiếp anh.

Đi tới đi lui trong lòng Sở Chiến càng thêm buồn bức không dứt, anh suy nghĩ cô gái nhỏ có phải ở một nơi chịu hành hạ tinh thần không, có đôi bụng không thật sự là chờ không nổi nữa, Sở Chiến trực tiếp cầm lên chìa khóa xe đi ra bên ngoài, lái một chiếc xe nhỏ không mục đích xuống chân núi, ở trên đường phố phồn hoa bắt đầu tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, có lúc xa xa nhìn thấy bóng lưng tương tự cũng sẽ vui mừng xuống xe đi đến người đó, kết quả phát hiện là nhìn lầm người, ngay sau đó mang đến cái cảm giác thất vọng.

Vì vậy buổi tối hôm đó trên đường cái xuất hiện một màn chấn động lòng người như vậy, người đàn ông anh tuấn ở trong đám người vui mừng đi tới người kia, kết quả khi người kia nghiêng xoay người lại, có thể nhìn thấy dung nhan đối phương thì xuất hiện thất vọng cùng thất bại, sau đó người đàn ông hôn bay phách lạc đi trong đám người.

Thật ra thì Sở Chiến biết những người đó không phải cô gái nhỏ của anh, nhưng anh vẫn muốn xác nhận một chút, cuối cùng gặp chỉ là lần lượt thất vọng, ngay vào lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, chỉ thấy anh gấp gấp nhấn nút nghe máy, cũng không biết đối phương nói gì, sau khi tiếp điện thoại xong, trên gương mặt anh tuấn của Sở Chiến không còn sắc thái xám xịt, mà là nhảy nhót không dứt, anh ngồi trở lại trong xe, giống như đua xe chạy tới tiểu khu Lệ Giang.

Nhân viên an ninh của tiểu khu Lệ Giang xa xa nhìn thấy một ánh đèn giống như mũi tên lửa bay vào trong tiểu khu, chờ an ninh phản ứng kịp, ánh đèn đã biến mất, từ lúc mới vừa nghe âm thanh đến, không chỉ là ánh đèn, mà còn âm thanh của xe ô tô, lo lắng phát sinh chuyện xấu như lần trước xuất hiện say rượu lái xe xông vào tiểu khu, nhân viên an ninh lập tức triệu tập mọi người đuổi theo ánh đèn vừa đi qua.

Rất cuộc chờ lúc bọn họ đuổi kịp đến một tòa nhà, phát hiện trước cửa tòa nhà không biết từ lúc nào thì đã đỗ một chiếc xe sang trọng, mọi người nhìn tới nhìn anh, cuối cùng chỉ có thể khiếp sợ cùng hâm mộ trở lại trạm an ninh, ở chỗ này đều là người có tiền, có xe sang xuất hiện cũng không kỳ quái.

Sở Chiến đã nóng lòng như lửa đốt không biết khi anh tiến vào tiểu khu khiến cả an ninh tiểu khu tham gia hành động, anh bây giờ sốt ruột muốn nhìn thấy bà xã yêu dấu của anh, anh chỉ muốn hung hăng ôm vào trong ngực mới có thể hóa giải nỗi hoảng sợ ở trong lòng, anh đã làm đúng như vậy, vội vàng đi lên căn hộ của hai người bọn họ ở tầng 16, mở cửa tìm kiếm mục tiêu chính là bóng dáng quen thuộc, anh rất may mắn ban đầu đã sáng suốt đã đánh thêm chìa khóa trong cánh cửa, nếu không hiện tại ở trong tình huống gấp gáp chỉ có thể đứng ngoài cửa.

Mở cửa căn hộ ra, ngay cả giày cũng không đổi, xa xa nhìn thấy cô gái nhỏ giờ phút này một thân quần áo ở nhà đứng ở trong phòng bếp nấu cái gì đó làm cho anh vừa yêu vừa tức, không nói hai lời, Sở Chiến đi tới, từ phía sau ôm thật chặt lấy cô, người thấy mùi thơm quen thuộc trên người cô, cảm nhận thân thể nóng ấm mềm mại, lúc này Sở Chiến mới thở phào nhẹ nhõm, không sai là cô gái nhỏ của anh.

Đường Tổ Khanh vốn đang nghiêm túc nấu mì ăn đột nhiên bị một cánh tay cường tráng ôm vào trong ngực, cô giật mình, cho là có người lạ đột nhiên xông vào trong nhà, đang muốn hét chói tai, chớp mũi truyền đến mùi thơm bạc hà nhàn nhạt, đầu óc cô lập tức rõ ràng, cúi đầu nhìn thấy trên ngón tay thon dài giống như nhà đánh đàn Piano mang theo một chiếc nhẫn kim cương quen thuộc, lúc này mới xác định người sau lưng ôm thật chặt lấy cô là ai.

Cái chiếc nhẫn kim cương này là do người đàn ông vào một ngày nào đó tâm huyết dâng trào vẽ bùa trên giấy, mà chỗ đặc biệt chiếc nhẫn kim cương không chỉ giá mấy ngàn vạn, mà càng thêm quý hiếm là người đàn ông không biết ở đâu lấy được viên kim cương Hải Nam lấp lánh được khám ở bên trong, bên trong còn khắc tên lẫn nhau, đại biểu tình yêu vĩnh hằng.

"Làm sao em im hơi lặng tiếng chạy tới đây? Anh rất lo lắng có biết không?" Sở Chiến tựa đầu vào trên cổ trắng nõn của cô thấp giọng rì rì nói, hơi thở nóng rực cuộn cuộn không ngừng phun trên cổ cô, làm cho cô phải né tránh.

"Em không phải đã gọi tin nhắn nói cho anh biết em tối nay phải về nơi này tưới những cây hoa, buổi tối sẽ không trở về sao?" Đường Tổ Khanh kỳ quái nói, trong lòng cô ngọt ngào suy nghĩ người đàn ông này càng ngày càng dính người.

"Anh không nhận được tin nhắn, gọi điện thoại cho em lại tắt máy, gọi tới văn phòng của em, đồng nghiệp em nói em đã về nhà, đợi không thấy em, anh còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì." Sở Chiến thấp giọng nói, loáng thoáng còn nghe được một chút run rẩy, trong lòng Đường Tổ Khanh chấn động, bất tri bất giác cảm thấy xấu hổ, cô cũng nên tự mình gọi điện thoại cho anh.

Đem sợi mì trong nồi nấu chín vớt lên, Đường Tổ Khanh cảm nhận thấy người đàn ông đã lo lắng hải hùng, ngẩng người không biết làm thế nào mới tốt, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nghe giọng hỏi: "Có muốn ăn không?" .

Hỏi như vậy rồi cuộc chính cô tự tay mình nấu bữa ăn tối trong nháy mắt bị người đàn ông cầm lấy, một tay ôm thật chặt eo của cô, một cái tay khác cầm bát mì đi tới đặt trên bàn ăn, bá đạo muốn cô ngồi ở trên đùi của anh mới buông, kết quả cả một bát mì đã vào bụng của người đàn ông, ngay cả chút nước canh cũng không để lại cho cô, Đường Tổ Khanh chỉ có thể im lặng hỏi ông trời, cảm thấy thông cảm quả nhiên không thể làm bữa.

Ăn uống no đủ Sở Chiến giống như đứa bé dính người, đem chén đĩa ăn xong để xuống trên bồn rửa tay, sau đó ôm cô gái nhỏ đi tới phòng khách, yên lặng ngồi ở trong phòng khách thoả mái hưởng thụ thời gian cùng người phụ nữ yêu dấu.

Thấy người đàn ông dính người dính người như em sai em phải phụ trách, giờ phút này trong lòng Đường Tổ Khanh suy nghĩ cô nhớ đã gửi tin nhắn cho người đàn ông này, không tin lấy điện thoại đi động ra, kết quả phát hiện điện thoại đi động hết pin, nhìn tình hình này, trong mắt cô lo lắng, hoặc giả người đàn ông nói là sự thật.

Đổi pin điện thoại khác, mở điện thoại ra tìm trong hòm thư đã gửi, kết quả cô không có tìm được tin nhắn đã gửi, sau đó suy nghĩ tìm kiếm viết tin nhắn, nhận tin, tin nhắn rác và nháp. Cuối cùng rất đau buồn tìm thấy ở trong hộp thư tin nhắn nháp phát hiện cô gửi sai tin nhắn, lúc này mới tỉnh ngộ thì ra cô hỏi họ đem tin nhắn lưu trong hộp thư tin nhắn nháp, người đàn ông đang nhìn chăm chú khuôn mặt xinh xắn đã đỏ không thể đỏ hơn nữa.

"Bảo bối, thì ra anh ở trong lòng em không quan trọng như vậy." Sở Chiến có chút buồn bã nhìn cô gái nhỏ ở trong ngực, vẻ mặt đó chỉ kém nũng nịu.

"..." Đường Tổ Khanh suy nghĩ thì ra tin nhắn bị lỗi đại biểu cho không quan tâm, gửi tin nhắn thành công chính là quan tâm, cô không phải là rất hoa tâm? Lần này cô bị chính mình thiên lỗi đánh đến choáng váng mặt mày rồi.

Trong lòng Đường Tổ Khanh bực vì áy náy với người đàn ông này, cho nên để cho anh muốn làm gì thì làm, một mặt gây nên cảm giác không thẳng băng trong lòng anh, cuối cùng dẫn đến ý định vận vẹo, hậu quả xấu là cô tuyệt đối bị ăn, cho nên anh rất sáng suốt không nói lời nào, không phản kháng, kết quả cô bị người đàn ông lừa gạt lên giường, bị anh cuồng dã sạch sẽ.

Trong nháy mắt rơi vào dục vọng, giọng Sở Chiến khàn khàn ở bên tai của cô nhẹ giọng nói: "Bảo bối, ngày mai em ly hôn với Giang Thiếu Hiền đi." .

Giờ phút này Đường Tổ Khanh đã sém mắt ba hồn sáu phách (vía), đắm chìm ở trong khoái cảm, làm sao nghe rõ người đàn ông đang nói cái gì, chẳng qua theo bản năng mà đáp ứng.

Người đàn ông luôn luôn anh minh lập tức vô cùng vui vẻ, cẩn thận nói: "Vậy ngày mai chúng ta thuận tiện đi đăng ký kết hôn?" .

"Ừ." Đường Tổ Khanh thấp giọng lên tiếng, cô không biết câu trả lời vô tâm này làm cho trong lòng người đàn ông giống như bay tới thiên đường, khoe miệng mỉm cười phải giám sát người phụ nữ yêu dấu này thật tốt, chỉ sợ có đột nhiên đổi ý.

Đúng vậy, trải qua chuyện ngày hôm nay, đồng chí Sở Chiến của chúng ta nghiêm trang biết được tầm quan trọng của tờ giấy màu hồng đó, nếu thả tên đầu gối kia, đến lúc đó tiểu lão bành trướng thấy người đàn ông kia mà chạy theo đòi cưới, vậy anh chỉ còn nước mà khóc, hơn nữa cô gái nhỏ yêu dấu của anh luôn dính với thân phận vợ của người khác, điều này làm cho trong lòng Sở Chiến vô cùng bất mãn.

Một màn nóng bỏng kéo dài đến nửa đêm, lúc này Sở Chiến mới có tinh thần ôm cô gái nhỏ ngọt ngào ở trong ngực đã mệt đến ngủ say, từng cái hôn một xuống gương mặt, cái trán, mắt, cổ nhỏ, miệng của cô gái nhỏ.....

Hình như nghĩ tới điều gì, Sở Chiến rón rén từ trên giường đứng lên, cầm điện thoại đi động đi tới phòng tắm, gọi điện thoại cho thuộc hạ, trực tiếp ra lệnh cho đối phương bảy giờ sáng sớm ngày mai cầm hộ khẩu gốc của Giang Thiếu Hiền đến cục dân chính chờ anh, sau khi cúp điện thoại, anh không thêm để ý bây giờ là giờ nào, gọi điện cho một quan viên cao cấp ở thủ đô, yêu cầu đối phương ngày mai để cho cục dân chính thành phố S không làm việc một ngày, nói là ra lệnh cũng không quá đáng, đối phương khi nghe Sở Chiến nói xong chẳng những không có nổi giận, trong giọng nói còn mang theo ý tứ nịnh nọt.

Phân phó tốt tất cả mọi chuyện, lúc này Sở Chiến kích động đến không ngủ được, trở lại trên giường ôm cô vợ nhỏ vào trong ngực tiếp tục xây dựng tương lai hạnh phúc của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chính sách nuôi mèo

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh thật to chiếu vào gian phòng rồi xuống đất, Đường Tổ Khanh còn đang ngủ say, lần đầu tiên cô không tỉnh lại theo đồng hồ sinh học của mình, hoàn toàn bởi vì tối hôm qua người đàn ông này đã đưa cô đến lợi hại, không biết anh ăn thứ gì, mà có tinh lực nhiều như vậy.

Mà một người đàn ông có tình lực kể từ ngày hôm qua sau khi ra quyết định ở trong lòng thật hưng phấn cả đêm không ngủ, thâm tình nhìn cô vợ nhỏ ở trong ngực ngủ say sưa cả đêm, đến tận lúc mặt trời chậm rãi mọc lên, anh nhìn cô gái nhỏ còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng bắt đầu có một chút nóng nảy.

Sở Chiến nhớ trước đây đã đọc một quyển sách, chính sách nuôi mèo chiều thứ nhất: nhớ kỹ đừng nóng vội, cho nên hiện tại cho dù anh vô cùng gấp gáp, anh vẫn rất nhẫn nại chờ con mèo nhỏ tỉnh lại.

Thời gian từng phút trôi qua, một người đàn ông nhìn con gái nhỏ yêu dấu ngủ say như vậy, cuối cùng đấu tranh hết sức, việc chung thân đại sự quan trọng hơn, nên anh rón rén xuống giường đi tắm, vội vã mặc quần áo sau đó dịu dàng ôm lấy cô gái nhỏ đang ngủ say sưa đi vào phòng tắm rửa sang lại, ước chừng mấy phút sau, anh cẩn thận mặc quần áo cho cô gái nhỏ đang ngủ, sau đó ôm cô cùng cầm túi sách của cô đi ra cửa.

Lúc này thời gian chuẩn bị đi làm, khi Sở Chiến ôm Đường Tô Khanh đi vào thang máy, bên trong đã có không ít người, mọi người hướng ánh mắt nghi hoặc tới Sở Chiến, bởi vì lúc này ôm một người lớn, hơn nữa người lớn này 'Hôn mê bất tỉnh', như vậy rất có thể bị bệnh cấp bách, nhưng trong ánh mắt của người trong cuộc Sở Chiến trừ dịu dàng chính là cưng chiều, căn bản không có thái độ nóng nảy, điều này làm cho mọi người trong thang máy nề mui không thôi.

Sở Chiến đầu quân được trong lòng người khác nghĩ cái gì, hiện tại toàn thân anh nhẹ nhàng giống như đi trên mây, không bao lâu nữa, cô gái nhỏ ở trong ngực đang ngủ không biết trời đất sẽ là vợ anh, mặc dù anh luôn luôn tùy hứng mà làm, nhưng ở trong tình yêu, ở trước mặt cô gái nhỏ, Sở Chiến cũng lo được lo mất, anh không thể không nghĩ đến dùng một tờ giấy kia trói chặt bước chân của cô.

Tối tăng trệt, thang máy mở ra, Sở Chiến ôm Đường Tô Khanh trực tiếp bước ra khỏi thang máy, ở xa có thể nhìn thấy chiếc Rolls-Royce mà tối hôm qua anh dừng ở trước cửa tòa nhà, có lẽ bởi vì quý giá, nên không có người nào dám tùy ý kéo đi, dù sao người có thể đi xe sang trọng như vậy không phải có tiền thì cũng có quyền, không đắc tội được, mọi người chung quanh đi ra thỉnh thoảng nhìn về chiếc xe đắt tiền kia, trong mắt xen lẫn đủ loại thần sắc.

Sở Chiến cũng không có rảnh rỗi để chú ý đến suy nghĩ người khác, anh cẩn thận đem người trong ngực đặt vào chỗ bên cạnh tài xế, điều chỉnh tốt chỗ ngồi, khiến cho cô gái nhỏ có thể ngủ ngon giấc, sau đó lúc này mới vững vàng mở cửa xe ra ngồi vào ghế lái đi tới cục dân chính ở thành phố S.

Tâm tình tốt cảm thấy chuyện gì cũng rất tốt, ngày trước cảm thấy rất phiền não, bây giờ có cô gái nhỏ làm bạn, Sở Chiến không có cảm thấy khổ sở, anh vừa điều khiển xe, khoe miệng vừa mỉm cười cưng chiều nhìn về cô gái nhỏ ở bên cạnh, xem ra tối hôm qua đã làm cô mệt chết, ra ngoài lâu như vậy cô cũng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Giờ phút này trong cục dân chính đã tụ tập tất cả nhân viên làm việc, mọi người đều nghiêm trang hình thức long trọng giống như hoan nghênh một vị cấp cao, mọi người chung quanh đi ngang qua đều mang ánh mắt tò mò, cục trưởng cục dân chính cầm đầu vác một bụng bia, kiểu tóc Địa Trung Hải không ngừng sờ sờ cái trán đầy mồ hôi, cẩn thận hỏi người đàn ông mặc áo đen lạnh như băng ở bên cạnh: "Tiên sinh, xin hỏi chủ nhân ngài có nói lúc nào đến không? Có thể bị lạc đường không?"

Tối hôm qua nửa đêm canh ba đột nhiên nhận được điện thoại quan trọng của cấp trên, bảo hôm nay có một nhân vật lớn rất quan trọng muốn tới đăng ký kết hôn, để cho bọn họ hôm nay nghỉ một ngày, tất cả nhân viên làm việc sẵn sàng vì một nhân vật lớn muốn làm kết hôn, và cần phải làm cho vị này hài lòng, trong giọng nói của lãnh đạo cấp trên có thể nghe thấy nhân vật lớn này có tầm quan trọng, cho nên ngày hôm qua cả đêm cục trưởng gửi nhắn tin để cho tất cả nhân viên làm việc phải mặc nghiêm chỉnh và tới trước một giờ làm việc.

Nhưng thời gian từ từ trôi qua, vị nhân vật lớn này còn chưa có xuất hiện, mà chỉ tới một thuộc hạ, vị thuộc hạ này một thân mặc quần áo đen, lạnh như băng đứng ở đó không nói câu nào, nhưng cứ kéo dài thì sẽ không tốt, hiện tại đã từ chối ba đôi muốn đăng ký kết hôn, tiếp tục như vậy nữa, người khác thế nào cũng tố cáo cục dân chính bọn họ, nhưng mà đắc tội với nhân vật lớn cũng rất khó làm việc.

Vệ sỹ đứng ở nơi đó không nói gì, chỉ là lạnh lùng liếc mắt cục trưởng cục dân chính một cái, trong lòng nghĩ thầm: nếu suy nghĩ của chủ nhân có thể bị người khác đoán ra thì không phải là chủ nhân.

Từ sáng sớm đã đến văn phòng, luôn luôn sắp xếp long trọng, sau đó xếp hàng ở trước cửa hoan nghênh vị nhân vật lớn kia, tất cả nhân viên càng ngày càng hiếu kỳ vị nhân vật lớn là ai, có cảm giác xuẩn xuẩn dục động, mọi người len lén nhìn nhau, sau đó thấp giọng thảo luận bát quái.

"Cô nói xem là ai tới? Làm sao cảnh tượng lớn như vậy?" Nhân viên nữ A thấp giọng hỏi bên cạnh đồng nghiệp.

"Không biết, tôi đoán nhất định là nhân vật quan trọng, nghe nói là tới để đăng ký hôn." Nhân viên B lặng lẽ trả lời.

"Làm sao cô biết? Oa, tôi đăng ký kết hôn? Tôi còn tưởng rằng là lãnh đạo cấp trên tới thị sát, cũng không biết là người nào mà mầy mẩn có thể gả cho một người có địa vị cao như vậy? Ghen tỵ hãm mộ hận a! Người có điều kiện ưu tú thế sao không để cho tôi gặp?" Nhân viên C thiếu chút nữa hét chói tai kêu thành tiếng, kích động nói.

"Sáng sớm hôm nay tôi không phải đi đưa tài liệu cho chủ nhiệm sao? Khi đó tôi vừa lúc nghe chủ nhiệm nhận điện thoại của cục trưởng, chính là khi đó nghe, vốn muốn hỏi thăm nhiều một chút, nhưng chủ nhiệm phát tay với tôi, tôi cũng không tiện đứng ở nơi đó." Nhân viên B nhỏ giọng nói.

...

Nơi nào có người thì nơi đó có bát quái, cục trưởng toàn tâm toàn ý đặt ở trên người lớn vị nhân vật lớn sắp tới cửa kia, cho nên lúc này mới để cho đám nhân viên này nhân cơ hội, lặng lẽ bát quái.

Lúc cục trưởng đang do dự có nên gọi điện cho cấp trên hay không, nói lãnh đạo cấp trên biết vị nhân vật lớn còn chưa xuất hiện, thì Sở Chiến lái xe chậm

rãi đi vào trước cửa cục dân chính. Ở đằng xa, vệ sỹ nhìn thấy xe chủ nhân của mình, mặt cung kính cúi đầu hoan nghênh chủ nhân đến, còn cục trưởng ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhìn thấy vệ sỹ mặc quần áo đen lạnh như băng đột nhiên biến chuyển, hẳn nhìn theo hướng vệ sỹ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Cục trưởng khua tay về phía đám thuộc hạ kia đã chờ không còn tinh thần gì, ý bảo bọn họ tỉnh táo lại, sau đó cười híp mắt nhìn về chiếc xe kia, mang theo ánh mắt nhot mong đợi nhìn về chiếc xe, khi nhìn thấy người xuống xe từ chỗ tài xế anh tuấn, trẻ tuổi như vậy, nhưng lại xa lạ, về mặt cục trưởng trong nháy mắt ngây ngốc, người có thể ngồi trên vị trí này cũng không phải đơn giản, chỉ trong nháy mắt, cục trưởng đã khôi phục cười híp mắt, trong lòng thầm nói: chẳng lẽ nhân vật lớn lao người ở chỗ bên cạnh tài xế?

Nhìn người đàn ông anh tuấn đứng ở chỗ cạnh tài xế, sau đó dịu dàng ôm một phụ nữ tuyệt mỹ ra, cô gái này hẳn biết, là Phó thị trưởng thành phố S thường xuất hiện ở trên tivi, nhưng một nhân vật lớn như vậy cũng không cần lãnh đạo trong thành phố nửa đêm canh ba gọi điện thoại cho hắn, trong nháy mắt, ánh mắt cục trưởng đi chuyển về phía người đàn ông anh tuấn, cẩn thận nhìn một chút, trong mắt cục trưởng thoáng qua suy đoán nào đó.

"Chủ nhân, đồ ngài muốn đã chuẩn bị xong." Vệ sỹ cúi đầu lễ phép cung kính nói.

Sở chiến gật đầu một cái tiếp tục đi, không nói gì, cục trưởng tươi cười tiến lên đón tiếp, nhiệt tình nói: "Tiên sinh ngài khỏe, xin mời đi bên này!", nói xong thuận tiện vung tay, ám hiệu cho bọn họ nói ra hoan nghênh đã thống nhất tốt từ trước.

Công nhân viên vốn đang cung kính đứng thành hai hàng nhìn thấy cục trưởng của mình ra hiệu, lớn tiếng nói: "Hoan nghênh ngài! Chúng tôi sẽ vì ngài mà phục vụ toàn bộ quá trình!"

Sở Chiến đi được mấy bước cúi đầu nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngủ say sưa bởi vì tiếng hoan hô lớn này mà nhủ thầm, Sở Chiến không vui quét qua một đám người bên cạnh, ánh mắt lạnh như băng thật giống như muốn ăn thịt người, sau đó bước nhanh vào bên trong dưới sự hướng dẫn của cục trưởng.

Mọi người bị anh nhìn cảm thấy hít thở không thông, chờ phục hồi tinh thần lại, người đàn ông anh tuấn đã đi vào trong tòa cao ốc làm việc, công nhân viên xếp thành hai hàng lập tức nổ tung, phái nam vì cô gái nhỏ ngủ say sưa mà Sở Chiến ôm trong ngực, dung nhan tuyệt mỹ so với trên tivi vì người đến còn nhìn đẹp hơn, da thịt mềm mại không trang điểm để cho bọn họ nghĩ tới không gian khiết hoàn mỹ, phái nữ vì dáng người Sở Chiến anh tuấn mà say mê không dứt, trong lòng cảm thán người đàn ông có dáng người tỷ lệ cùng dung nhan tuấn mỹ như vậy sao mà tìm được, thật là toàn bộ sở không có, một người như vậy sẽ là của người khác, nhưng đã giảm đập trên đất bao nhiêu trái tim.

Sở Chiến muốn giải quyết nhanh chóng chuyện này, trước ánh mắt khó hiểu của mọi nhân viên làm việc trực tiếp ôm cô gái nhỏ trong ngực đi tới chỗ đăng ký ly hôn, đưa giấy tờ liên quan đến ly hôn cho nhân viên làm việc, khi công nhân viên nhận được tài liệu, nghi ngờ nhìn về cục trưởng đang đứng ở một bên cười, không biết làm sao cho tốt, không phải cục trưởng đã nói người đến để đăng ký kết hôn sao? Làm sao bây giờ trở thành ly hôn? Chẳng lẽ là nhầm.

Cục trưởng nhìn thuộc hạ của mình vẫn nhìn tài liệu, lo lắng chọc cho nhân vật lớn không vui, lo lắng thúc giục: "Thế nào tiểu Trương? Nhanh lên, vị tiên sinh này còn có những chuyện bận nhiều việc khác đây."

"Cái này, cục trưởng, vị tiên sinh này muốn ly hôn." Nhân viên làm việc khó khăn nói, đẩy lòng hắn bỏ tức một câu "Ngài nói người tới muốn đăng ký kết hôn."

Nghe vậy, cục trưởng nghi ngờ nhìn về phía Sở Chiến, cẩn thận lên tiếng nói: "Tiên sinh, không phải ngài muốn đến để đăng ký kết hôn sao?"

"Trước ly hôn sau kết hôn." Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ trong ngực một cái, thấp giọng nói.

Vừa nghe lời này, cục trưởng cảm thán vị nhân vật lớn này cười lần thứ hai, nhưng ly hôn là chuyện tự mình đến làm, bọn họ mới đến hai người, nhưng lãnh đạo cấp trên coi trọng vị tiểu tổ tông này, cục trưởng cũng không tiện nói gì, hướng nhân viên làm việc gật đầu một cái, ý bảo hắn theo yêu cầu Sở Chiến mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Mơ hồ kết hôn

Lúc này nhân viên làm việc đã không còn lời để nói, lần đầu tiên nhìn thấy người tới ly hôn trong trạng thái ngủ, nhưng nếu cục trưởng của bọn họ đã gật đầu, nhân viên buộc lòng phải làm theo, nhận lấy tài liệu trước mắt mà nhân vật lớn đưa tới, nhân viên nghiêm túc liếc mắt nhìn ảnh chụp chung trên tờ giấy hôn thú, nghiêm túc quan sát Sở Chiến cùng cô gái trong ngực của anh một cái, phát hiện giống nhau như vậy, chính xác mà nói là ảnh chụp chung trên giấy hôn thú cùng hai người trước mắt giống nhau như đúc.

Cúi đầu xuống, nhân viên tiếp tục làm thủ tục ly hôn, giờ phút này trong lòng nhân viên làm việc nhìn nhân vật lớn không rõ trước mắt này, nhìn hẳn đối với cô gái trong ngực hắn ngoài cung chiêu cùng thâm tình thì không còn những khác nữa, nếu không phải là yêu, thì ánh mắt làm sao có thể lộ ra như vậy, nhưng nếu là yêu, tại sao lại ly hôn đây? Đây nghiêng quanh quẩn trong đầu của nhân viên làm việc.

Lúc này nhân viên đầu có nghĩ đến người cùng Đường Tổ Khanh chụp ảnh chung trên tờ giấy hôn thú không phải là người đàn ông trước mắt, mà là một người khác đáng đáp cùng anh vô cùng giống nhau.

Có quyền có tiền thỉrất dễ dàng xử lý mọi chuyện, dường như chuyện này vĩnh viễn không thể nào thay đổi được, không tới năm phút, Đường Tổ Khanh cùng Giang Thiệu Hiền đã làm xong thủ tục ly hôn, mà hai người trong cuộc làm ly hôn cũng chẳng hay biết gì, một không rõ tung tích, một người khác ngủ đến không biết trời đất.

Sở Chiến cầm giấy chứng nhận ly hôn của cô gái nhỏ nhà anh, trong lòng rất vui vẻ, một cây gai vẫn ở trong lòng anh rốt cục trừ đi, sau này trong mắt của cô gái nhỏ chỉ có một mình anh.

Cục trưởng cục dân chính vẫn cẩn thận phục vụ ở một bên nhìn nhân vật lớn nhíp lại mắt cười, khoe miệng kêu gọi chậm rãi nâng lên, có thể nhìn thấy anh rất vui vẻ, vì vậy cục trưởng nịnh nọt lên tiếng nói: "Tiên sinh, nơi đăng ký kết hôn làm ở chỗ này.".

Đổi lại lúc trước khi Sở Chiến gặp Đường Tổ Khanh, nếu có người muốn anh chấp nhận tới để làm việc, anh đã sớm kêu người kia về nhà mà ăn một mình, nhưng bây giờ thì khác, không nói anh gặp cô gái nhỏ của anh người đầy tớ của nhân dân, cảm nhận sâu sắc được nhân viên công vụ khó xử, thời khắc tâm tình của anh rất vui vẻ, cho nên cục trưởng vừa nói ra, Sở Chiến ngay cả chân mày cũng không nhú một cái, ôm trong ngực cô gái nhỏ, trong tay trân quý thối lại kia hai gốc ly hôn chứng thư, trực tiếp đi theo hướng cục trưởng chỉ dẫn.

Đi tới chỗ đăng ký kết hôn, đưa tất cả tài liệu thẩm tra cho nhân viên làm việc, trong lòng Sở Chiến kích động không thôi, còn có một chút xú lo sợ bất an, dù sao đây là lần đầu tiên kết hôn, hơn nữa cô gái nhỏ trong ngực là người anh quý trọng, mà ôm người trong ngực, chỉ có Sở Chiến tự mình biết, lòng bàn tay của anh ra đầy mồ hôi.

Đăng ký kết hôn cần làm thủ tục so với đăng ký ly hôn phức tạp nhiều, sao chụp (photocopy) thẻ căn cước, làm hết tất cả thủ tục, chỉ còn lại ảnh chụp chung hai người, mặt nhìn người trong ngực vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Sở Chiến cung chiêu vợ như mạng vốn muốn ôm cô gái nhỏ ngủ say để chụp hình, đối với anh mà nói, cô gái nhỏ ở trong trạng thái gì đều vô cùng xinh đẹp.

Ngay vào lúc này, nhân viên làm việc cầm máy chụp hình trong tay chậm chạp không động, muốn nói lại thôi đứng ở nơi đó, nhìn ngay cả cục trưởng cũng phải cẩn thận phục vụ nhân vật lớn, nhân viên làm việc cảm giác thật sự rất khó làm, vì vậy đè nén sợ hãi ở trong lòng, thấp giọng đề nghị: "Tiên sinh không gọi phu nhân tỉnh lại để chụp hình sao? Dù đăng ký kết hôn nhưng cũng là việc lớn, hay để dưới tình huống hai bên cùng tỉnh táo sẽ có bảo đảm."

Sở Chiến lạnh lùng liếc mắt nhìn cục trưởng đứng ở một bên, nhìn thẳng vào nhân viên vừa mới lên tiếng, thấy ánh mắt đối phương không có ý né tránh, trong lòng Sở Chiến suy nghĩ người nhân viên làm việc nói rất có lý, nếu đã kết hôn, đến lúc đó cô gái nhỏ lấy lý do lúc đó cô không tỉnh táo thì chẳng phải rất hối hận sao, nhìn nhân viên khen ngợi một cái.

Sở Chiến cúi đầu dịu dàng ở bên cạnh lỗ tai Đường Tổ Khanh gọi: "Bảo bối, rời giường".

Đường Tổ Khanh những ngày gần đây căn bản rất mệt mỏi, giọng Sở Chiến cung chiêu nhẹ như con kiến căn bản cô không nghe thấy, mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ say, một chút động tĩnh cũng không có, nhân viên cùng cục trưởng vẫn đứng ở một bên chờ nhìn thấy tình cảnh này cũng rí rít không nói nên lời, đây là gọi để cho người rời giường sao? Sao bọn họ có cảm giác giống như là tình nhân đang nói lời ni non vạy. Xem ra nhân vật lớn có tình cảm sâu nặng với Phó thị trưởng trước mắt này, không trách được tuổi trẻ tuổi như vậy ngồi an vị trên chức vụ này, nói không chừng sau lưng có nhân vật lớn diu dắt, trong lòng mọi người ở đây đều thầm nghĩ.

Chỉ có trong lòng ám vệ rõ ràng sự thật toàn bộ, trước khi phu nhân bọn họ còn chưa gặp chủ nhân bọn họ đã là một nhân vật rất vạm vỡ ở thành phố S, không phải là đáng đáp vạm vỡ, mà là năng lực trí tuệ vạm vỡ, so rất nhiều phái nam chỉ có hơn chứ không kém.

Cảm giác giọng mình giống như ném vào trong lớp vải bông, Sở Chiến không thể không lấy ra đòn sát thủ, thân mật ở bên tai Đường Tổ Khanh nhẹ giọng nói: "Bảo bối, bị muốn gọi đi làm rồi".

Dù sao cũng là người hiểu rõ cô gái nhỏ nhất, quả nhiên, khi mọi người ở đây hoài nghi với âm thanh nhỏ nhẹ của Sở Chiến, thì người trong cuộc Đường Tổ Khanh vừa nghe thấy những lời này, chân mày từ từ cau lại, lông mi giật giật giống như cây quạt nhỏ xòe ra thật dài, cặp mắt mơ hồ từ từ mở ra, trong nháy mắt đó, cô giống như một tia ánh sáng lấp lánh ở trước mắt mọi người, Sở Chiến không vui trợn mắt nhìn đám người chung quanh một vòng, ánh mắt ý bảo nhân viên cầm máy chụp hình làm việc.

Đang đắm chìm ở trong sắc đẹp nhân viên làm việc ho nhẹ một tiếng để che giấu việc mình luống cuống, cầm máy chụp hình trong tay lên tách một tiếng, đã chuẩn bị xong hình hai người để dán lên giấy đăng ký kết hôn, Sở Chiến hải lòng nhìn nhân viên làm việc có tốc độ.

Đường Tổ Khanh bị đánh thức cử động thân thể đau nhức một cái, cặp mắt mơ mơ màng màng mở ra nhìn thấy chung quanh đều là đám người xa lạ, chân mày xinh đẹp từ từ nhíu lại, làm sao khi cô tỉnh dậy ở chỗ xa lạ này, cô nhớ nghe thấy người đàn ông gọi đi làm bị muốn rồi, cho dù vô cùng buồn ngủ, mà cô vẫn phải tỉnh lại.

"Tỉnh rồi, còn khó chịu hơn sao?" Sở Chiến thấy đáng vẽ cô gái nhỏ trong ngực mơ mơ màng màng, trong lòng cung chiêu không dứt, vuốt sống mũi cao thẳng của cô.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đường Tổ Khanh phục hồi tinh thần lại, đưa ánh mắt nghi hoặc về phía người đàn ông, nhìn ánh mắt nóng rực của anh, suy nghĩ không thuần khiết khiến mặt cô đỏ bừng, lúc này mới phát hiện mình lộ liễu ngồi ở trên đùi người đàn ông, gương mặt đỏ ửng lan tới lỗ tai, giằng muốn đứng lên.

Đường Tổ Khanh đoán sai tình trạng thân thể của mình, còn chưa đứng lên, đột nhiên chân mềm nhũn, cả người bị người đàn ông ôm trở lại trong ngực

anh, vừa cười vừa tức nói: "Đừng động, sau này còn muốn đi bộ hay không?" .

Đầy ý cung chiều làm cho Đường Tô Khanh không thể tức giận được, chỉ có thể trong lòng thầm thì: biết phóng túng quá độ đối với thân thể không tốt, anh còn mặt dày mảy dạn quần lấy em

Lúc này, nhân viên làm việc lấy tốc độ thật nhanh đã làm xong giấy đăng ký kết hôn của bọn họ, rất cung kính đưa cho Sở Chiến, một lúc hai tờ giấy, Sở Chiến cầm trong tay tờ giấy gốc màu hồng kia, cẩn thận mở ra xem, bây giờ anh rất cảm động vì rốt cục đã có cô gái nhỏ, đang lúc mọi người khê thờ phào nhẹ nhõm

Đường Tô Khanh dựa vào gần người Sở Chiến, cô nhìn người đàn ông vô duyên vô cớ cầm hai tờ giấy màu hồng mà khóe miệng nâng lên cảm thấy rất nghi ngờ, hai tờ giấy màu hồng rất giống giấy đăng ký kết hôn mà lúc trước cô nhận khi kết hôn, nhưng Đường Tô Khanh không có nghĩ tới vấn đề này, tò mò lên tiếng nói: "Thứ gì vậy?" .

Mặt Sở Chiến cung chiều cùng hòa mẫn đưa tờ giấy màu hồng cầm trong tay như bảo vật đưa tới trước mặt cô gái nhỏ, ôm sát người trong ngực, nhìn ánh mắt của cô từ nghi ngờ chuyển thành ngạc nhiên, sau đó trợn mắt hốc mồm nhìn anh, giống như muốn anh giải thích.

Giờ phút này Đường Tô Khanh đã dần dần, cô chỉ ngủ thiếp đi, người nào có thể nói cho cô biết tại sao sau khi tỉnh dậy cô đã trở thành vợ của người đàn ông trước mắt này, theo luật hôn nhân của nhà nước mà nói, không phải là chế độ một vợ một chồng sao? Cô đã từng kết hôn tại sao lại kết hôn lần nữa, Đường Tô Khanh cảm giác cái thế giới này quá mức điên cuồng, mắt nhìn thẳng vào người đàn ông, hi vọng anh có thể giải thích cho mình tại sao.

Ai ngờ người đàn ông lại vui vẻ cùng cung chiều nhéo sống mũi nhỏ của cô, cười ha hả nói: "Em sợ ý như vậy, cái này để cho anh cất giữ.", sau khi nói xong cầm lấy tờ giấy màu hồng trong tay Đường Tô Khanh cẩn thận bỏ vào trong túi áo của anh.

"Không đúng, em đã từng kết hôn qua, làm sao hiện tại có thể kết hôn lần nữa, trừ khi ly hôn mới được nha." Đường Tô Khanh cau mày mê muội nói.

Sở chiến giờ phút này buồn cười không ngớt, ôm cô trước ánh mắt mọi người cung kính đi ra ngoài, tâm tình vô cùng tốt cười ha hả nói: "Đúng là vậy, ly hôn thì tự nhiên có thể kết hôn lần nữa, bảo bối, em bây giờ là vợ anh, anh cảm giác thật hạnh phúc đấy?"

Nghe vậy, vốn muốn chất vấn thêm thì Đường Tô Khanh không nén được tình cảm khóe miệng cong lên, người đàn ông vô duyên vô cớ nói ra lời ngon tiếng ngọt đối với cô mà nói ngọt đến tận trong tâm khảm, cô cũng không có nghi ngờ sâu hơn về câu nói, vì đã biết mình yêu người đàn ông trước mắt này, thì làm đăng ký kết hôn cũng tốt, dù sao bất kể từ tình cảm đến thân thể cô cũng đã ra vượt khỏi quỹ đạo.

Giờ phút này cất tờ giấy màu hồng ở trong ngực rốt cục Sở Chiến có cảm giác danh chính ngôn thuận, tâm tình cực kỳ tốt, ôm cô gái nhỏ trong ngực đến chỗ cạnh tài xế, sau đó lái xe về phía khu nhà cấp cao trên núi, từ cục dân chính đi ra, khóe miệng anh vẫn đầy ý cười không ngớt.

Thấy tâm tình người đàn ông rất tốt, trong lòng Đường Tô Khanh cũng rất cao hứng, nằm ở chỗ cạnh tài xế hơi híp mắt định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ mắt không cẩn thận liếc lên đồng hồ báo thức trên xe, lúc này đã mười một giờ gần đến buổi trưa, Đường Tô Khanh đầu nổ oanh một tiếng, hô hấp cứng lại, cẩn thận nhìn người đàn ông hỏi: "Hôm nay là thứ mấy?" .

"Hôm nay? Thứ năm nha, không phải ngủ đến không nhận ra chứ." Sở Chiến cười ha hả nói, một bàn tay còn trống cung chiều sờ tóc của cô.

"Tại sao không gọi em đi làm." Đường Tô Khanh vô cùng buồn bã che cái trán, phiền muộn không thôi, một buổi sáng đã qua, cô vô duyên vô cớ bỏ bê công việc, cấp dưới không biết nói cô như thế nào?

Dường như nhìn thấu cô đang suy nghĩ gì, khóe miệng Sở Chiến cong lên cười nói: "Hôm nay đã giúp em xin nghỉ rồi, lấy lý do làm giấy đăng ký kết hôn, nếu như anh nhớ không lầm, cán bộ các em khi làm giấy đăng ký kết hôn được xin nghỉ một ngày." .

Nghe vậy, Đường Tô Khanh nói dóc, không hổ là người đàn ông phúc hắc, không uý hèn chuyển xin nghỉ một chút được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Không nghỉ ngơi thì tiếp tục ăn em

Cầm trong tay bản chính tờ giấy màu hồng, về đến nhà, Sở Chiến lập tức cất hai tờ giấy màu hồng vào trong tủ quỹ bảo hiểm giống như văn kiện bí mật cực kỳ nghiêm mật, lo lắng lúc cô gái nhỏ nhàm chán lấy ra xem sẽ không cẩn thận ném đi, Sở Chiến còn đặc biệt đặt một tầng mật mã trong quỹ bảo hiểm chỉ có một mình anh có thể mở khóa ra, Đường Tô Khanh ở bên cạnh trợn mắt nhìn, cô đoán văn kiện cơ mật quốc gia cũng không có bảo tồn nghiêm mật như vậy, mặc dù ngoài mặt không cho là đúng, nhưng thấy người đàn ông coi trọng cuộc hôn nhân bọn họ như vậy, trong lòng Đường Tô Khanh càng thêm ngọt ngào.

Sở Chiến ở trong hắc đạo là nhân vật phúc hắc hiếm thấy, anh chưa bao giờ đánh mà không chuẩn bị, cho nên lúc trước bị động, lo được lo mất như vậy, hoàn toàn bởi vì anh lần đầu tiên yêu một người, hơn nữa còn yêu như vậy, cho nên làm gì cũng sợ hãi rụt rè, là sợ cô gái nhỏ không để ý tới anh.

Trải qua con đường theo đuổi vợ lâu như vậy, Sở Chiến không dám nói mình làm một cao thủ tình yêu, ít nhất hiện tại xử lý chuyện tình cảm phải suy nghĩ cẩn thận, anh đoán đã cảm bản chính tờ giấy màu hồng trong tay, như vậy kế tiếp sẽ phải cử hành một hôn lễ đáng chú ý nhất thế giới, mấy người anh em của anh thường ở bên tai anh truyền bá đối với một người phụ nữ mà nói một hôn lễ trắng lè là vô cùng quan trọng, trải qua những ngày gần đây học tập, Sở Chiến cảm nhận sâu sắc đây tuyệt đối có đạo lý, mà đám anh em của anh đưa ra đề nghị trên tổng thể cũng không tệ lắm, giống như lần trước bọn họ đề nghị trực tiếp bỏ nhào vào cô gái nhỏ, cuối cùng đạt được thắng lợi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao không có nói qua yêu người của hắc bang sẽ có ý tưởng lãng mạn như vậy, cử hành hôn lễ tuyệt thế một mặt cho cô gái nhỏ một kỷ niệm quý báu, mặt khác còn thông báo quyền sở hữu của mình, để cho tất cả mọi người trên thế giới biết cô gái nhỏ là của một mình anh, người khác đừng mơ tưởng muốn.

Muốn cử hành hôn lễ, một sẽ có lời chúc phúc của trưởng bối, trừ cô gái nhỏ thì anh không có người thân, vậy mấu chốt nhất bây giờ chính là ông của cô gái nhỏ, hơn nữa cô gái nhỏ rất coi trọng người ông nội đã nuôi dưỡng cô, cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, Sở Chiến cực kỳ cao hứng rất muốn lập tức nhìn thấy ông nội, nghe lão nhân gia chúc phúc, Sở Chiến hoàn toàn không có suy tính đến bây giờ anh là tu hú chiếm ở chim khách, ông nội có đồng ý hay không còn là một cái vấn đề.

Sở chiến cực kỳ hưng phấn lôi kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Đường Tổ Khanh cười ha ha nói: "Bảo bối, rốt cục bây giờ em đã là vợ của anh, thật tốt, chờ một lát chúng ta đi tìm ông nội một cái, thật lâu không thấy ông, rảnh rỗi.", nói xong, toàn bộ hô hấp nóng bỏng phun trên gương mặt cô, khuôn mặt anh tuần từ từ đến gần, đôi môi chạm vào được cánh môi đỏ búng của cô, dịu dàng ngậm đôi môi đỏ búng, giống như thưởng thức món ăn ngon nhất trên thế giới, lướt nhanh trên dưới môi của cô, không buông tha một điểm nào,

Đường Tổ Khanh ngửa đầu thừa nhận nụ hôn sâu dịu dàng của anh, môi hơi hé ra, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào, mặc dù hai người đã trao đổi qua vô số nụ hôn nóng bỏng, nhưng mỗi khi đầu lưỡi anh liếm trên môi của cô, thân thể của cô cũng sẽ không cách nào để nén nhẹ nhàng run rẩy, môi lưỡi kia, tựa như mang theo giông điện, làm cho đầu óc cô phải choáng váng.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài để cho Đường Tổ Khanh cảm thấy khó thở, làm cho đôi chân xụi lơ như bùn, nếu như không có hai tay người đàn ông ôm eo của cô, đoán chừng cô đã ngã xuống đất, dù nhìn lúc trước Sở Chiến không có kinh nghiệm gì, năng lực học tập có thể nói thiên tài anh trải qua mấy tuần lễ quán lấy cô gái nhỏ học nụ hôn nóng bỏng, anh bây giờ được danh hiệu nhiệt tình như lửa, thuần thục lão luyện, động một chút là một hôn sâu biểu hiện anh say mê cô gái nhỏ.

"Ừ..." Một nụ hôn sâu tiêu chuẩn, dây dưa triền miên kéo dài hồi lâu, cho đến Đường Tổ Khanh rốt cục kiên trì không nổi, từ khoe miệng tràn ra một tiếng than nhẹ nhàng, Sở Chiến mới có ý buông cô ra, ôm cô thật chặt kéo vào trong ngực.

Thờ bình thường trong lòng kích động, sở chiến dịu dàng nói: "Tối nay qua đêm ở chỗ ông nội đi, ông nội là một người vô cùng cô đơn.". Nói yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì yêu cô gái nhỏ, cho nên quan tâm người nhà cô cũng trong phạm vi anh quan tâm, đổi lại là Sở Chiến trước kia, anh không quản người khác muốn làm gì, chỉ cần không uy hiếp đến lợi ích của anh, cái gì cũng thờ ơ.

Nghe vậy, trong nháy mắt Đường Tổ Khanh ngây ngốc, hồi lâu sau mới tìm được ngôn ngữ của mình, dịu dàng nói: "Hôm nào đi, hôm nay em quá mệt mỏi".

Nghe cô gái nhỏ nói như vậy, Sở Chiến nghĩ đến chuyện tối hôm qua anh quán lấy cô gái nhỏ cả đêm, trong lòng áy náy không dứt, gật đầu đáp ứng, nghĩ thầm muốn lão gia tử chúc phúc bọn họ không cần vội vàng như vậy, ngày mai cũng giống vậy, vì vậy ôm lấy cô gái nhỏ ở trong ánh mắt hoảng sợ của cô cười đi về phía giường.

Êm ái đặt cô ở trên giường, giúp cô đắp chăn sau đó nhìn cô mở mắt to mê muội ra, trong lòng Sở Chiến cảm thấy cô gái nhỏ mê người như vậy có thể nào để cho anh không thương, cúi đầu thâm tình trên trán cô nhẹ nhàng hôn xuống, thuận theo ba nghìn sợi tóc trải ở bên gối cô, cung chiêu nói: "Ngủ đi!".

Sau khi nói xong phát hiện cô gái nhỏ vẫn còn mở mắt ra nhìn hán, trong lòng Sở Chiến một trận rung động, giống như có lông chim nhẹ nhàng quét qua trái tim của anh, ngửa ngáy một chút, có chút làm người ta khó nhìn, nếu như không phải suy nghĩ đến tình trạng thân thể của cô gái nhỏ, đoán chừng hiện tại anh sẽ lôi kéo cô gái nhỏ hôn đến lâu như trời đất, dĩ nhiên không đơn thuần là hôn đơn giản như vậy.

"Thế nào còn chưa ngủ? Muốn anh cùng em sao?" Sở Chiến khàn khàn giọng nói, cố gắng khống chế lại thay đổi của mình, mặc dù là câu nghi vấn, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy khẳng định, lời còn chưa nói hết, cả người đã đạp rớt dép, nhanh chóng bò đến trên giường, chui vào trong chăn, nằm vật xuống bên cạnh cô gái nhỏ, ôm thật chặt cô nhắm hai mắt lại, trong chốc lát, hai mắt người đàn ông đang nhắm lại đột nhiên mở ra cặp mắt nóng rực, cười hi hi mang theo giọng nói nghiêm túc nửa thật nửa giả nói: "Bảo bối, còn chưa phải ngủ nói, anh lập tức ăn em nha.".

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh nghĩ đến một số hình ảnh hạn chế, gương mặt trong nháy mắt đỏ rực, lập tức người đàn ông khoan khoái trong tiếng cười nhắm mắt lại, chỉ sợ anh lần nữa nhào tới, như vậy cô ngày mai, ngày kia đều không cần rời giường.

Đối với phản ứng theo bản năng của cô gái nhỏ, Sở Chiến vừa tức lại vừa yêu, tức giận vì cô gái nhỏ vừa nghe thấy anh muốn ăn cô đã sợ, xem ra tình lực mấy ngày nay đã đủ được cô gái nhỏ của anh, yêu là do phản ứng cô gái nhỏ tại sao có thể đáng yêu như thế.

Một lúc sau, nghe thấy bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, Đường Tổ Khanh vốn đang nhắm hai mắt từ từ mở ra, lẳng lặng nhìn đèn thủy tinh treo trên trần nhà, quay đầu chăm chú nhìn người đàn ông ở bên người đã ngủ, trong lòng hàng nghìn cảm nhận, cô sao lại không biết được ý định của người đàn ông này chứ, anh muốn cuộc hôn nhân bọn họ có được sự công nhận của ông, dù sao ông nội là người thân quan trọng nhất của cô, nhưng chỉ sợ rằng ông nội không dễ dàng bằng lòng như vậy.

Trước không nói vị trí Giang Thiệu Hiền ở trong lòng ông nội sâu bao nhiêu, chỉ với thân phận địa vị của người đàn ông này cũng là một vấn đề, ông nội

luôn luôn chính trực làm sao chịu để cô gả cho phần tử hắc đạo. Còn có mấy năm nay cô bắt đầu bước vào đường làm quan kìa trong cuộc sống đều do một mình Giang Thiệu Hiền bồi ở bên cạnh ông nội, lần này nếu không phải vì thúc đẩy tình cảm hai vợ chồng bọn họ, đoán chừng ông nội cũng không để cho Giang Thiệu Hiền tới thành phố S, như vậy cũng sẽ không gặp người đàn ông bên cạnh này, nghĩ đến đây, trong lòng Đường Tô Khanh hơi ngừng lại, âm ỷ cảm giác khó chịu.

Đường Tô Khanh khẽ thở dài, nghiêng người lại ôm lấy thân thể Sở Chiến, chủ động đem đôi môi đỏ mọng trơn bóng, tiến đến bờ môi mỏng của anh, dịu dàng dán lên, êm ái chậm chạp hôn, vô cùng cẩn thận, nhận ra được anh đáp lại, đôi mắt đẹp dâng lên ánh sáng hạnh phúc nhàn nhạt.

Nửa phút sau, Đường Tô Khanh rời khỏi đôi môi kêu gọi của anh ra, giống như con mèo nhỏ chui vào trong ngực anh, tìm được một vị trí thoải mái, nhắm hai mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ. Cô không có phát hiện sau khi cô nhắm mắt lại, người đàn ông bên cạnh đang ngủ say đã mở cặp mắt nhắm đen ra, thần sắc không rõ đang nghĩ gì nhìn về mặt cô ngủ đến gần người, duy nhất có thể thấy trong mắt anh là tình yêu nồng nàn nhìn về phía cô gái nhỏ trong ngực.

Liên tiếp mấy ngày, cả tổ chức hắc bang loáng thoáng cảm thấy hoảng sợ hắc đạo của bọn họ tâm tình vô cùng khó chịu, cả tổ chức hắc đạo sống trong nơm nớp lo sợ, chỉ sợ sau một giây đồng hồ, chủ tử bọn họ để mất tới bọn họ, đến lúc đó thế nào chết lúc nào cũng không biết.

Một ngày nào đó, các vị thành viên trong bang thật sự bị chủ tử bọn họ đột nhiên xuất hiện bắt đầu huấn luyện địa ngục, rồi rít tìm đến trường lão trong bang, hi vọng trường lão ra mặt giúp bọn họ năn nỉ một chút, còn cứ huấn luyện như vậy, bọn họ không chết cũng tàn phế, cuộc sống này tuyệt đối không phải để cho người sống, bọn họ cũng không biết chủ tử bị cái gì kích thích, lại phải đem con tức giận phát tiết đến trên sân huấn luyện, hậu quả mỗi ngày bọn họ mệt mỏi thở không ra hơi, mấy ngày qua da trên người không có một chỗ nào lành lặn.

Trường lão có thể ngồi ở trên chỗ đó là một người vô cùng tinh khôn, mới không ngu ngốc đi đụng vào hòng súng, vì vậy lại đem sự tình chuyển hướng về mấy người anh em tốt nhất của chủ tử bọn họ báo cáo, hi vọng mấy tiểu tử tông này có thể ra tay một chuyển.

Quả nhiên ba anh em đồng đảng vô lương tâm luôn luôn vô cùng quan tâm Sở Chiến suy nghĩ gần đây đại ca bọn họ ôm mỹ nhân về, sẽ không có chuyện gì phiền não, duy nhất chỉ có một đó là cùng chị dâu giận dữ, vì vậy ba người ôm tâm tình xem cuộc vui đi tới tổng bộ tổ chức Hắc bang cường đại nhất, hùng hổ chạy thẳng tới phòng làm việc của Sở Chiến.

Vừa mở cửa phòng làm việc ra, bên trong tối đen âm trầm, chỉ nghe tiếng đại ca bọn họ tràn đầy tức giận 'Cút!'.

Ba tiếng hi hi vang lên, mở đèn phòng làm việc lên, liền nhìn thấy lão Đại bọn họ đang nằm trên ghế dựa lớn sau bàn làm việc, đưa lưng về phía bọn họ, ba người đi vào trong phòng làm việc, lười biếng ngồi vào trên ghế sofa lon băng da thật.

Lãnh Thanh Thiên thích nhất xem náo nhiệt, lần này nhìn thấy tất cả Hắc bang đều là không khí khẩn trương cùng lão Đại bọn họ vô duyên vô cớ tức giận, hẳn cảm giác sâu sắc có chuyện gì không đúng, nghi ngờ lên tiếng nói "Lão Đại, anh đến tốt cùng làm sao, thời gian này tại sao không trở về nhà? Chị dâu sắp tan việc chưa!".

Liễu Kiều Minh cùng A Long ở bên cạnh tròn mắt nhìn Lãnh Thanh Thiên, cái gì không tốt, đều nói tới chị dâu, lão Đại bọn họ đột nhiên nổi giận là bởi vì chị dâu sao? Đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Cô gái nhỏ của anh không thể mệt mỏi

Tiếp nhận oán trách của hai vị bạn tốt, Lãnh Thanh Thiên vô tội sờ sờ lỗ mũi, đứng ở một bên tò mò nhìn về lão đại bọn họ, không lên tiếng nữa.

Sở Chiến vẫn ngồi ở chỗ đó không lên tiếng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không xác định mở miệng nói: "Các cậu nói xem tôi có phải rất kém cỏi hay không?".

Nghe vậy, A Long đang uống nước bị sắc không thể kìm chế được, ho khan một trận, còn lại hai người cũng không khá hơn chút nào, hoảng sợ nhìn lão đại bọn họ, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là người trước mắt không phải lão đại bọn họ, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n nhất định là người khác giả mạo, nhưng giọng lão đại bọn họ đặc biệt hấp dẫn thế nào cũng sẽ không nhận lầm, bọn họ ngây ngốc một lúc sau mới tìm được giọng nói của mình, run rẩy nói: "Sẽ không a.".

Đầu chi không kém cỏi, căn bản là rất cường đại có được hay không, nếu không lão đại bọn họ năm đó cũng không thể nào một mình chọn tổ chức Mafia lớn nhất ở Italy, hiện tại càng thêm ngồi trên ghế tổ chức hắc đạo lớn thứ nhất thế giới này, đứng ở vị trí này những tên quan viên không điên hay bị điên cũng thi nhau đến nịnh bợ lão đại bọn họ? tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n Trừ phi những người vô cùng cũ kỹ kia đã từng xưng danh là quan viên thanh liêm, dĩ nhiên ngoại trừ chị dâu bọn họ, chị dâu bọn họ không cần nịnh bợ, lão đại bọn họ rất không phải đem đồ tốt nhất trên toàn bộ thế giới bùng đến trước mặt cô.

Lão đại bọn họ căn bản là một thần thoại tồn tại, dám nói lão đại bọn họ rất kém cỏi người này nhất định là bị dư (gi) mắt che mắt rồi. Lúc này trong lòng ba người đàn ông anh tuấn ở bên cạnh đến người thần cảm phần nhất trí thầm nghĩ.

Lời của bạn tốt ở trong mắt Sở Chiến không sao biến thành lời an ủi anh được, Sở Chiến cảm giác mình luôn luôn phi thường cường đại trải qua trận thất bại này, không thể không lần nữa suy nghĩ trình độ mình có phải kém cỏi đến nỗi không thể gặp người.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Chiến thật sự không nghĩ ra, anh muốn xe có xe, muốn nhà có nhà, tiền căn bản không đáng nói, đã có nhiều đến trình độ kẻ không hết, về phần quyền lợi sao, thực chất anh không có cầm ở trong tay, nhưng những thứ quan cao đều cung bái hầu hạ anh giống như tổ tông, đây nói anh vẫn có quyền lợi, mà bản thân của anh tự nhận là đáng đáp cũng không nổi nào, anh biết, ít nhất cô gái nhỏ thường mê mẩn nhìn anh đến ngẩn người.

Nghĩ không ra Sở Chiến nghi ngờ lên tiếng nói: "Tôi đến tốt cùng kém ở chỗ nào? Làm sao chị dâu các người không dẫn tôi đi gặp ông nội cô ấy?" .

Nghe nói như thế, mọi người rút cuộc đã hiểu tại sao lão đại đột nhiên trở nên không giải thích được như vậy, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n thì ra chuyện có liên quan đến chị dâu bọn họ, bọn họ hiểu kỹ vô cùng chị dâu đến tốt cùng có biện pháp gì có thể khiến cho lão đại bọn họ một người đàn ông cường đại lại làm cho lo được lo mất như vậy.

Trải qua sự kiện yêu đương lần này của lão đại bọn họ, còn lại ba người đàn ông chưa từng nắm tay qua cô gái nào trong lòng nhất trí thầm nghĩ: yêu thật là đáng sợ, nhìn lão đại bọn họ cũng biết, nói yêu đương căn bản tự tìm phiền não, vốn là một thanh niên nhiều tự tin, kết quả sau khi nói chuyện yêu trở nên thần kinh như vậy, ngay cả từng có một lòng tự tin cũng bị mất, dĩ nhiên lời này bọn họ chỉ dám để ở trong lòng, nói lão đại bọn họ bị thần kinh, không muốn sống làm người mới dám nói.

Ba người đàn ông bị sét đánh đến đần độn một lúc mới lấy lại tinh thần thì phát hiện lão đại không biết từ lúc nào đã quay người sang, đang lạnh như băng nhìn bọn họ, Lãnh Thanh Thiên khó khăn liếm liếm đôi môi, thấy hai người bên cạnh còn lại cũng cau mày không lên tiếng, hần hệ thống ngôn ngữ trong đầu một cái cười ha hả nói : "Có phải chị dâu quá mệt mỏi không muốn đi?"

"Cô ấy cũng có nói như vậy." Sở Chiến thất bại lên tiếng nói, mỗi lần anh nhắc tới đi gặp ông nội cô, cô liền lấy các loại lý do qua loa, làm hại anh mỗi một lần như thế cũng không đành lòng ép cô nữa.

"Thế là được rồi, chị dâu là một người đầy tớ của dân có trách nhiệm tâm lại thiện lương dân, trên công việc khẳng định rất bận rộn, về đến nhà lại có lão đại quán chị ấy, nên căn bản đã mệt mỏi càng thêm mệt mỏi, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n em nghe người ta nói chuyện phỏng the đối với đàn ông mà nói có thể tinh lực tràn đầy, nhưng đối với phụ nữ mà nói giống như với làm khổ vác, sẽ ép tinh lực của các cô." Lãnh Thanh Thiên nghiêm trang nói, nhìn lão đại lần đầu tiên kiên nhẫn nghe hần nói như vậy, cái đuôi Lãnh Thanh Thiên đã vênh lên đến trời, hần vắt hết óc đem những câu nói không biết nghe ở chỗ nào để nói ra.

Đối với cái đuôi Lãnh Thanh Thiên đang giương lên, A Long cùng Liễu Kiều Minh ném cho một ánh mắt khi dễ, biết điểm trí mạng lão đại là chị dâu bọn họ, cho nên tiêu tử này chẳng biết xấu hổ ở trước mặt đại ca tăng bốc chị dâu, xem ra hần vẫn tương đối thích hợp làm những thương nhân bôi trơn kia, mà không phải là Thiếu tướng quân đội, đây không phải là làm hư trụ cột quốc gia tương lai sao.

Giờ phút này Sở Chiến nghe xong lời của Lãnh Thanh Thiên, hoàn toàn lọt vào trong suy nghĩ của mình, suy đoán cô gái nhỏ của anh có thể thật sự mệt muốn chết rồi, người đàn ông luôn luôn cung chịu vợ như mạng suy nghĩ muốn gây áp lực ở phía trên, người nào mệt chết cũng không thể mệt chết cô gái nhỏ của anh, quốc gia nuôi nhiều cán bộ như vậy, cũng không thể ném công việc cho cô gái nhỏ của anh để làm.

Bởi vì một cô gái nhỏ lấy cớ mệt chết đưa đến trong bộ máy nhà nước có một cuộc cải cách nho nhỏ, không bỏ được vợ kiếm vát và một người đàn ông vẫn luôn không có động đến mà lần này không chút do dự điện thoại cho trung ương, điện thoại đi xuống không tới năm lần chuông, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n quan viên thành phố lớn nhỏ lập tức triệu tập hội nghị khẩn cấp, vì vậy không tới nửa giờ, vốn là công việc chất đống như núi tòa nhà chính phủ thành phố S trong nháy mắt biến thành nơi thanh nhàn nhất nội thành, quan viên lớn nhỏ thành phố S muốn nhờ cậy một cô gái nhỏ, không giải thích được bớt đi rất nhiều công việc, vốn là công việc bọn họ nên làm đột nhiên bị cap trên ôm đi.

Làm một bác sỹ đứng đầu khoa tâm thần, Liễu Kiều Minh thường nghiên cứu bệnh nhân có suy nghĩ bệnh hoạn, vừa mới bắt đầu nghe thấy lão đại hỏi ra lời kia, hần cảm giác chuyện không phải đơn giản như vậy, lão đại làm nhân vật chính, người trong cuộc mơ hồ, về phần Lãnh từ kia chưa từng nói qua chuyện yêu ngày ngày chỉ biết đi theo một đám người đàn ông thô kệch, có thể trông cậy vào hần cho ra bao nhiêu ý kiến xây dựng.

Liễu Kiều Minh cẩn thận lên tiếng nói: "Lão Đại, trừ lấy cớ này, chị dâu có nói thêm gì nữa không?" Chuyện liên quan đến chuyện hạnh phúc cả đời lão đại, không thể qua loa đại được, muốn lão đại bọn họ không hạnh phúc, thì cả Hắc Bạch lưỡng đạo cũng đừng nghĩ đến yên bình.

Nghe vậy, Sở Chiến suy nghĩ một chút thái độ gần đây của cô gái nhỏ, có chút thất bại nói: "Trước tôi nói muốn đi gặp ông nội cô ấy, chị dâu cậu nói mệt chết không muốn đi, sau tôi lại lần nữa nói ra yêu cầu này, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n kết quả chị dâu cậu lấy các loại lý do thoái thác, tóm lại ý tứ cô ấy không muốn đi." .

Sau khi nói xong, Sở Chiến phiền não cào cào lên tóc ngăm đen của anh, nghĩ thầm trên cái thế giới này sợ chỉ có cô gái nhỏ của anh mới có thể làm cho anh phiền não, thật là làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Liễu Kiều Minh suy nghĩ chốc lát, thấy lão đại suy sút như vậy, căn cứ ngày trước anh học qua tâm lý học kết hợp ra xã hội lâu nghe thấy như vậy, hần chậm rãi lên tiếng nói: "Theo như em đoán, trừ những điều Lãnh từ mới vừa nói, rất có thể chị dâu không muốn lão đại anh đi gặp ông nội chị ấy."

Lần này Lãnh Thanh Thiên cũng tán đồng, lớn tiếng hét lên: "Ai, em đây không rõ, con người lão đại ưu tú như vậy, tại sao chị dâu không muốn lão đại gặp ông nội chị ấy? Hoang đường, đơn giản là hoang đường."

"Lãnh từ, cậu đừng kích động, bây giờ muốn tìm vấn đề xảy ra chỗ ở nào, tôi cảm thấy tiểu nhị nói có đạo lý." A Long ngồi ở một bên cau mày nói.

Thấy ánh mắt lão đại lạnh như băng quét tới, trong lòng Liễu Kiều Minh run rẩy, vội vàng khoát tay nói: "Đây không phải là nói lão đại không ưu tú, ngược lại lão đại rất ưu tú, em đây cũng biết, nhưng anh có nghĩ tới không, ông nội chị dâu có thể cực khổ bồi dưỡng được một người chị dâu như thế, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n tính tình lão gia từ kia là như thế nào? Hơn nữa các cậu chẳng lẽ quên mất chồng trước chị dâu là người không có bối cảnh, người không có bối cảnh làm thế nào cưới được chị dâu đoan chính như hoa như ngọc?"

"Ý của cậu là lão gia từ hoặc là không chú trọng quan niệm huyết thống, hoặc là cái tên Giang Thiếu Hiền rất quan trọng với lão gia từ?" Lãnh tử tinh táo lên tiếng nói.

"Đây là thứ nhất, lão đại có thể điều tra một chút là tại sao chị dâu biết Giang Thiếu Hiền? Mặt khác lão gia từ khổ cực nuôi lớn chị dâu như vậy, dĩ nhiên hi vọng chị ấy thành người đồng thời cũng hạnh phúc, chị dâu là quan, chúng ta là phần tử hắc đạo, em đoán chỉ sợ chị dâu bán khoán cái này, dù sao lão gia từ đã nhiều tuổi, là người quan trọng với chị dâu như vậy, nên chị dâu đương nhiên phải cẩn thận, đề phòng dọa sợ lão gia từ, thân phận chúng ta nói dễ nghe một chút là cái gì cũng có, là người dùng cảm đến mạnh mẽ đều tồn tại, nhưng ở trong lòng người chính trực bảo thủ chính là bất chính, không biết liêm sỉ, dĩ nhiên em không có nói ông nội chị dâu là lão cổ hủ, chẳng qua nhận tiện bản về chuyện." Liễu Kiều Minh chậm rãi giải thích.

Nói tới chỗ này, tất cả mọi người trầm mặc, chính xác đối với nhà dòng dõi, bọn họ có rất nhiều tục lệ, hắc đạo nói khó nghe chính là vũ phu, là kẻ trộm không có nhân tính, cái này bọn họ biết, trước kia luôn luôn làm theo ý mình bọn họ không thêm đề ý, hiện tại không nghĩ tới chuyện này sẽ trở ngại hạnh phúc lão đại bọn họ.

Tiểu Nhị sau khi nói những lời này, trong lòng Sở Chiến càng thêm khó chịu, chẳng lẽ anh cứ như vậy cả đời không nhận được chúc phúc của lão gia từ, cả đời lên lút lút đi theo cô gái nhỏ? tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Coi như anh nguyện ý, cô gái nhỏ của anh cũng sẽ không vui, nhưng tùy tiện đi gặp, nghe lời của tiểu nhị hậu quả kia càng thêm nghiêm trọng, nếu lão gia từ bởi vì thân phận của anh mà kinh sợ gặp chuyện không may, đoán chừng từ đó về sau cô gái nhỏ sẽ phải cách xa anh, đây không phải ai muốn lấy tính mạng của anh còn khó chịu hơn sao, nghĩ tới nghĩ lui không ra kết luận.

Lãnh Thanh Thiên thấy lão đại phiền não như vậy, lập tức lên tiếng nói: "Lão đại, chuyện điều tra Giang Thiếu Hiền giao cho em đi, ngày mai cho anh câu trả lời chắc chắn."

Sở Chiến gật đầu một cái, chuyện này giao cho Lãnh tử anh rất yên tâm, dù sao nhà Lãnh tử có mạng lưới liên lạc lớn mạnh, đề cảm giác hơi đau đầu lại, Sở Chiến suy nghĩ cô gái nhỏ của anh sắp tan việc về nhà, đứng lên đi ra ngoài.

Nhìn người trong cuộc đi ra ngoài, Lãnh Thanh Thiên vỗ vỗ bả vai bạn tốt, nhướn mày nói: "Nói yêu đương thật đúng là phiền toái, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n chẳng những phải chiếu cố chuyện lòng của người ta, còn phải suy tính đến tâm tình của đối phương, xem ra chúng ta không cần nói đến chuyện yêu đương."

"Sai, là chúng tôi, không phải là cậu, bối cảnh gia đình của cậu sẽ có rất nhiều người phụ nữ chạy tới, ông nội lão thủ trưởng, chồng là Thiếu tướng quân đội, đừng nói những người phụ nữ khác, coi như thực nữ khuê các cũng hận không thể lại được đề chạy tới." A Long cười ha hả nói.

"Đi, đi, đi sang một bên, nếu người nào coi trọng chỉ là địa vị của tôi, vậy tôi không lạ gì." Lãnh Thanh Thiên phát phát tay, cười mỉa.

Lãnh Thanh Thiên không có ý thức đến thân bất do kỷ, nhưng tương lai một ngày nào đó, khi anh yêu một người, sẽ hận không được lợi dụng quyền lực trong tay trói đối phương lại.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Anh chắc chắn sẽ không buông cô gái nhỏ ra

Sở Chiến vừa bước vào cửa đã nhìn thấy người mà lòng anh luôn nhớ tới giờ phút này đang co tròn lại nằm trên ghế sa lon bằng da thật ở phòng khách, giống như mèo con làm cho người ta yêu mến, có thể đang đợi anh trở về nên bất tri bất giác ngủ thiếp đi, một hoàng đế hắc đạo làm mọi người Hắc Bạch lưỡng đạo nghe đến đã sợ mất mật vào giờ phút này đột nhiên cảm giác lỗ mũi ê ẩm, vì cô gái nhỏ săn sóc cùng quan tâm, trong lòng cảm giác tràn đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc, cô gái nhỏ như vậy làm sao anh có thể chịu buông tay.

Phòng ốc khắp nơi đều đèn đuốc sáng choang, điều này làm cho Sở Chiến nghĩ tới cái chữ 'Nhà' này, sau khi có cô gái nhỏ, anh mới từ từ cảm nhận được thì ra cuộc sống không nhất định phải sống cứng nhắc như thế, nên hưởng thụ những lúc được hưởng thụ, giống như hiện tại, anh bước chậm đi đến ghế sa lon bằng da thật, cung chiều ôm lấy cô gái nhỏ trên ghế sa lon, chân bước từng bước một đi tới phòng ngủ trên lầu, đối với việc cô gái nhỏ đột nhiên coi trọng hắn, Sở Chiến thật vui vẻ lại đau lòng, cô gái nhỏ chờ anh trở về tất nhiên rất vui vẻ, nhưng thấy cô chờ đợi anh đến ngủ mất, tâm Sở Chiến thương yêu không dứt.

Mới vừa đi mấy bước, cô gái nhỏ đang ngủ say không biết có phải ngủ thấy hơi thở quen thuộc hay không, chậm rãi mở đôi mắt to còn buồn ngủ ra, ngoác nhìn người đàn ông một cái, mơ mơ màng màng nói: "Anh đã về rồi, đi đâu vậy?"

Nói xong, rất tự nhiên đưa hai cánh tay thon dài ra ôm cổ người đàn ông, nhắm hai mắt lại tựa vào trong ngực của anh tiếp tục ngủ, lần này biết người đàn ông đã bình an trở lại, cô ngủ cũng yên tâm.

Nghe bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, khóe miệng Sở Chiến nâng lên cung chiều, không tiếng động cười, biết rõ cô gái nhỏ đã ngủ thiếp đi, anh còn nhẹ nhàng dịu dàng trả lời câu hỏi của cô: "Hôm nay đi làm chút việc trong bang về trễ, lần sau anh sẽ trở về sớm một chút." .

Sở Chiến đem cô gái nhỏ trong ngực ôm đến trên giường êm ái, giúp cô tìm được vị trí thoải mái, sau đó chần chừ như vậy nằm ở bên cạnh cô gái nhỏ, ngay cả gầy cũng không rời, một cái tay chống đầu của anh, nhìn người đẹp ngủ say đến ngây người.

Thời gian ở chung càng lâu, đã yêu vào trong xương tủy, chuyện đã đi đến nước này thật không biết nên làm cái gì bây giờ, đã yêu cô gái nhỏ thì cũng phải chăm sóc người nhà của cô, quan tâm cảm thụ của cô, anh bây giờ không còn một mình, không thể liều lĩnh muốn như thế nào liền như thế đó, lời chúc phúc của lão gia tử nhất định phải có được, nếu không cô gái nhỏ của anh có thể sẽ cường nham cười vui, đây không phải chuyện anh muốn nhìn thấy.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Sở Chiến đưa ngón tay thon dài giống như người đàn Piano ra, yêu thương vuốt da thịt trơn mềm trắng nõn kia, một cái tay khác cầm tay khéo léo của cô thả vào vị trí trái tim của anh, miệng khẽ gọi để sát vào bên cạnh lỗ tai của cô dịu dàng rì rì nói: "Bảo bối, anh nên bắt em làm thế nào mới tốt, em có biết hay không, em đã ở chỗ này không bỏ xuống được." .

Trả lời anh là cô gái nhỏ trong giấc mộng um một tiếng, nhìn động tác cô gái nhỏ ngủ, trong mắt Sở Chiến tràn đầy tình yêu sâu đậm, cô nhất định không biết khi cô ngủ cả người co rúc thành hình tròn, lúc mới vừa quen cô, lúc cô ngủ là một người nằm yên lặng, sau một thời gian dài cô gái nhỏ sẽ tự động chui vào trong ngực của anh, cho đến tìm được vị trí thoải mái thì cô mới có thể ngủ.

Cô gái nhỏ rất dễ dàng làm cho người ta tự động đắm chìm, Sở Chiến rất may mắn ban đầu tới làm nhiệm vụ này là bản nhân anh mà không phải tùy ý sai một thuộc hạ tới đây, bằng không cô gái nhỏ sẽ bị người khác nhớ nhưng.

Lại một đêm không ngủ, phàm là chuyện có liên quan đến cô gái nhỏ, anh cũng phải cẩn thận rồi tắm cả nửa ngày, chỉ sợ tổn thương tới cô, Sở Chiến cứ như vậy tựa vào đầu giường nhìn cô gái nhỏ đến ngây ngốc, càng nhìn càng mê muội, thỉnh thoảng cung chiều hôn mặt, gò má, cổ của cô.

Cho đến hai giờ đêm, điện thoại di động anh mang bên người phát ra ánh sáng, Sở Chiến nhẹ nhàng từ trên giường đứng lên, cầm điện thoại di động lên đi vào trong phòng tắm, chắc chắn phòng tắm có thể đem âm thanh ngăn cách, anh mới bắt điện thoại.

Điện thoại vừa nhận, giọng Lãnh Thanh Thiên tùy tiện vang lên: "Lão đại, đã tra được, tra được rồi, anh đoán xem ông nội chị dâu tại sao đối với tiểu tử Giang Thiếu Hiền kia tốt như vậy?" .

Nghe vậy, Sở Chiến cắn răng nghiêng lợi, hơn nửa đêm gọi điện thoại chỉ là để cho anh chơi đoán chữ, xem ra đối phương đã ăn quá no rồi, Sở Chiến không thể không hoài nghi gần đây anh có phải quá tốt hay không, cho nên thuộc hạ của anh có nhiều thời gian nhàn chán như vậy, anh lạnh như băng cắt đứt một người đàn ông đầu bên điện thoại kia đang tiếp tục khoe khoang: "Trọng điểm!" .

Cho dù là người chậm chạp cũng cảm nhận được giọng Sở Chiến lạnh như băng sau lưng không nhận được đồ mờ hôi lạnh, Lãnh Thanh Thiên háng giọng một cái, nghiêm trang nói: "Lão đại, em tra được tiểu tử Giang Thiếu Hiền kia đã từng là ân nhân cứu mạng lão gia tử, không trách được lão gia tử đối với hắn tốt như vậy, thì ra ở bên trong có một tầng quan hệ như vậy." .

Nghe đến đó, trong lòng Sở Chiến bất ngờ một cái, anh đã nghĩ tới hàng ngàn loại lý do, hàng vạn không nghĩ tới người đàn ông kia là ân nhân cứu mạng của lão gia tử, nếu như bởi vì lý do như vậy mà khiến cho lão gia tử thiên vị người đàn ông kia, trong lòng Sở Chiến đúng là không dễ chịu.

Nếu muốn vượt qua địa vị người đàn ông kia ở trong lòng lão gia tử, anh không thể nào len lén chế tạo một nguy hiểm cho lão gia tử, sau đó xả thân cứu hắn, lại không nói lão gia tử lớn tuổi không thể chịu nổi hành hạ như thế, chỉ một cô gái nhỏ này cũng không qua được, nếu cô gái nhỏ biết lão gia tử có chuyện không may chẳng phải sẽ khóc chết đi? Cộng thêm lão gia tử là người cô gái nhỏ quan tâm, đang nói yêu ai yêu cả đường đi, hiện tại người nhà cô gái nhỏ chính là người nhà của anh, giữa người nhà đâu thể tính toán?

Không nghĩ ra Sở Chiến không để ý đến người đàn ông đầu bên kia điện thoại lo lắng cầu nhàu, trực tiếp cúp điện thoại, phiền não cào tóc, tắm nước lạnh để cho đầu óc thanh tỉnh một chút mới đi ra khỏi phòng tắm, trực tiếp bỏ tới trên giường, anh ôm cô gái nhỏ trong ngực bởi vì không tìm được biện pháp nên ngủ không được, cứ như vậy mở mắt cho đến trời sáng mới ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tổ Khanh cũng như thường ngày, chậm rãi tỉnh ngủ, đồng hồ báo thức khoa học ở trong mình tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy một người đàn ông dịu dàng anh tuấn ngủ, tâm tình Đường Tổ Khanh thật tốt, có lúc nam sắc cũng là muốn chết gì đó, lúc trước đại đa số toàn thân cô đau nhức tỉnh lại, người đàn ông đã sớm dậy chuẩn bị bữa ăn sáng, một người đàn ông như vậy cô không cần đi làm thanh nhân buổi sáng, trong mắt Đường Tổ Khanh nhuộm đầy trò đùa dai vui vẻ, nghiêng thân thể, nghiêm túc nhìn mặt người đàn ông ôn hòa ngủ.

Rất khó tưởng tượng người này ngủ giống như đứa bé lại là thủ lĩnh hắc đạo, nhìn chung quanh người đàn ông đều giống như công tử thân sĩ ngồi ở trong phòng làm việc nhiều, Đường Tổ Khanh đưa một cái tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên mặt trơn mềm của người đàn ông, trong lòng không nhận được ghen tỵ da thịt anh thật đẹp, bình thời ở cùng nhau cũng không thấy anh đi bảo dưỡng, dễ dàng có da thịt tốt như vậy, chẳng lẽ là di truyền? Trong lòng Đường Tổ Khanh suy nghĩ nếu là di truyền, vậy sau này con của bọn họ cũng có thể có làn da thịt làm người ta hâm mộ.

Thấy người đàn ông ngủ rất vô hại, rất an tĩnh, Đường Tổ Khanh không nhận được đưa ra hai tay vuốt ve mặt của anh, đem vân ve anh thành đủ loại hình dáng, giống như đứa bé chơi hăng say, cả người nhào tới trên người của anh, không biết người đàn ông vốn đang ngủ lơ mơ thon dài giật giật, đang bị bàn tay từ phía dưới từ từ động.

Mở mắt ra, quả nhiên Sở Chiến nhìn thấy cô gái nhỏ đang chơi rất vui vẻ, giật mình, cả người lưu loát lật người, dễ dàng đem cô gái nhỏ đặt ở phía dưới.

Ở cô đang trong kinh ngạc ním cười cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô làm người ta mê muội, trong mắt Đường Tổ Khanh nhìn thấy người đàn ông

vui vẻ, tròng mắt đen âm đậm đang thường thức ánh mắt ngây ngô của cô, trong nháy mắt giống như thấp sáng ngọn đèn dầu, sáng ngời đến chói mắt, khóe miệng mang theo độ cung ranh mãnh, lười biếng nhẹ dán trên người của cô, không chịu rời đi.

Toàn bộ hồ hấp nóng bỏng phả ở trên mặt bé nhỏ của cô, khuôn mặt anh tuấn từ từ đến gần, đôi môi chạm được đôi môi đỏ búng của cô, êm ái ngâm hai mảnh môi mê người, giống như thức ăn ngon đẹp nhất trên thế giới, bị hôn hồ hấp càng ngày càng khó khăn, cánh tay nhỏ bé Đường Tổ Khanh vòng thật chặt cổ Sở Chiến.

Đường Tổ Khanh then thùng cảm nhận thân thể người đàn ông lúc sáng sớm tự nhiên phản ứng, đã chuẩn bị xong chờ một lát sắp phát sinh chuyện, nhưng người đàn ông vốn đối diện cô giờ trở đột nhiên ngừng lại.

Đường Tổ Khanh mới vừa khép lại tròng mắt, lần nữa mở ra, gương mặt người đàn ông tuấn tú giống như hoa anh túc không có ở trước mặt cô, mà đang chôn ở cổ của cô, bên tai là âm thanh trầm thấp yêu thương: "Lão bà đã quá mệt mỏi, thật là muốn chết..."

Trên người chột nhẹ, người đàn ông đã lật người xuống, hai cánh tay cường tráng có lực dễ dàng đem bộ mặt đỏ búng ôm cô đến phòng tắm rửa sạch, đối với người đàn ông vào lúc này có thể dừng, Đường Tổ Khanh vừa vui sướng vừa lo buồn, nói rõ sức quyến rũ của mình giảm xuống, hoặc cũng có thể nói rõ tự chủ người đàn ông rất mạnh, không có tình trùng lên não, đối với cô cũng rất quan tâm.

Đường Tổ Khanh đã thành thói quen vào buổi sáng người đàn ông giúp mình rửa mặt, thói quen đi theo anh ăn điểm tâm, thói quen nhìn thấy anh mới có thể ngủ, thói quen chui vào trong ngực anh ngủ,,,,, thói quen là một cái gì đó rất kỳ diệu, yêu say đắm rất nhiều điều từ thói quen bắt đầu, nếu đã thành thói quen, Đường Tổ Khanh cũng không từ bỏ loại thói quen này, nhìn tròng mắt người đàn ông những ngày gần đây xám xịt, Đường Tổ Khanh dĩ nhiên biết anh đang buồn phiền cái gì.

Hiểu rõ vô cùng lão gia tử Đường Tổ Khanh trong đầu đã có một biện pháp, cô bắt động thanh sắc ăn bữa ăn sáng, nhìn người đàn ông đối diện giúp cô quét bơ vào trong bánh bao, nhẹ giọng nói: "Hôm nay vừa lúc không cần đi làm, sẵn có phương tiện đi đến tổng bộ các anh nhìn một chút được không?"

Nghe vậy, người đàn ông đang bận việc ngẩng đầu lên, mê muội nhìn cô, theo bản năng gật đầu một cái, cô gái nhỏ muốn dung nhập vào cuộc sống của anh, anh dĩ nhiên vạn phần vui vẻ, anh đã sớm muốn nói cái yêu cầu này, chỉ sợ cô gái nhỏ khinh thường bang phái bọn họ.

"Không sợ em tiết lộ bí mật sao?" Đường Tổ Khanh nửa giống như nói giỡn cười nói, lấy được câu trả lời đơn giản là người đàn ông lắc đầu cùng gương mặt cung chịu, giờ phút này trong lòng Sở Chiến suy nghĩ cô gái nhỏ muốn bán anh, anh cũng chấp nhận, ai bảo anh yêu cô gái nhỏ đây như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Bảo bối, buổi tối anh sẽ cho em nhìn thấy thứ tốt nhất

Ăn sáng xong, Sở Chiến dắt tay nhỏ bé Đường Tổ Khanh đi ra ngoài cửa tới vườn hoa sau biệt thự, mặc cho người đàn ông dắt, Đường Tổ Khanh quan sát chung quanh, trong lòng nghi ngờ không dứt, sẽ phải đi xuống dưới chân núi, cô lập tức lên tiếng nói: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Em không phải nói muốn đi xem tổng bộ trong bang một chút sao? Muốn đổi ý cũng không được?" Sở Chiến cười ha hả nói, cung chịu sờ tóc mềm mại của cô, dắt cô đi sâu vào trong vườn hoa.

"Tổng bộ ở chỗ này?" Đường Tổ Khanh kêu lên, cô ở nơi này một thời gian, dường như không có nghe thấy âm thanh kỳ quái gì, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n cũng không có nhìn thấy người lạ nào tiến vào, chẳng lẽ trong những người Hắc bang đó không cần ăn uống sao?

Dường như nhìn thấu nghi ngờ cô, Sở Chiến không kiên nhẫn giải thích: "Cách nơi này không xa, nơi này có một lối đi trực tiếp thông với phòng làm việc của anh, dĩ nhiên nó còn có những lối ra khác.".

Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, mặc cho người đàn ông dắt mình đi, chỉ thấy anh dắt cô đi tới vườn hoa dưới chân núi ngừng lại ở một hồ nước, dễ dàng tách hồ nước ra xuất hiện cửa vào, ở trong lúc cô kinh ngạc ôm cô liền đi xuống trong hồ.

"Ngoan, có anh ở đây, đừng sợ! Bên trong hồ nước rất tối, nhắm mắt lại ôm chặt anh." Sở chiến nhu tình nói, êm ái đem đầu nhỏ của cô đến trong ngực của anh, cả người đem bảo hộ cô chặt chẽ.

Càng đi xuống càng tối, Đường Tổ Khanh sợ hãi mắt nhắm nghiền lại, tựa vào trước ngực anh nghe hơi thở cùng tiếng tim đập, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n người đàn ông lo lắng cô sợ, còn không ngừng nói làm cho cô buồn cười, dần dần, Đường Tổ Khanh cảm thấy không còn sợ như vậy nữa.

Đối với người đàn ông có thể đi lại trong bóng tối vững vàng như vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh rất sùng bái, không kim được ôm sát cổ anh, cả người không khác gì lâm dính vào trên người của anh, ở trong bóng tối chỉ nghe người đàn ông rên lên một tiếng, cho là cô đang sợ, giọng khàn khàn lên

tiếng an ủi: "Bảo bối, đừng sợ, cũng sắp đến rồi." .

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh lập tức ngây ngẩn cả người, âm thanh đột nhiên thay đổi, cô lại chậm chạp hiểu chuyện gì xảy ra, đỏ mặt trong lòng cảm thấy người đàn ông này thật đúng là không thể tùy ý trêu chọc.

Đường Tổ Khanh nào biết trước khi chưa gặp cô, người đàn ông đối với những phụ nữ khác nhảy vào trong ngực chỉ có chán ghét, kể từ khi gặp cô, mới đột nhiên phát giác thì ra anh ở trước mặt cô đều thất bại như thế, phải có nghị lực rất lớn mới có thể điều khiển nhện không được quần cô.

Quả nhiên đi trong chốc lát liền nghe thấy âm thanh cửa chuyển động, Đường Tổ Khanh không nhịn được mở mắt ra, nhìn thấy một cái cửa gỗ chậm rãi mở ra, ánh sáng sáng ngời chiếu vào, Đường Tổ Khanh hí mắt một cái, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n chờ thích ứng được ánh sáng mới phát giác ánh sáng đến từ một thư phòng, bên trong bố cục cùng thư phòng trong nhà giống nhau như đúc.

Đường Tổ Khanh vẫn khiếp sợ với loại lối đi dưới lòng đất chỉ ở trên ti vi mới có thể nhìn thấy, chờ cô phục hồi tinh thần lại, cả người đã ngồi ở trên ghế làm việc thoải mái, mà thân thể người đàn ông ngồi chồm hổm hai tay chống đỡ hai bên nửa cái ghế lo lắng nhìn cô.

"Thế nào? Vẫn còn sợ?" Sở Chiến cứng chiu sờ tóc của cô, tự động hiểu sự trầm mặc của cô thành sợ, trong lòng anh tự trách mới vừa không nên tham gần mà đi, nếu như sớm biết cô gái nhỏ của anh sợ, nói gì anh cũng sẽ mang cô đi những đường khác đến tổng bộ, cho dù lượn quanh nhiều một đoạn cũng thờ ơ.

"Tối, uống chén nước nóng." Sở Chiến không biết ở đâu đưa một chén nước tới trước mặt cô, đau lòng nói.

Đường Tổ Khanh uống mấy ngụm nước lấy lại bình tĩnh, nhìn hoàn cảnh chung quanh, càng xem càng phát giác phòng làm việc này cùng thư phòng trong nhà giống nhau như đúc, mới vừa nói làm cho cô khiếp sợ rất lớn, hiện tại Đường Tổ Khanh đột nhiên thật tò mò phía sau cánh cửa thư phòng kia sẽ là cảnh tượng gì.

Sở Chiến ngây ngô ở một bên vẫn chú ý về mặt cô gái nhỏ thấy sắc mặt cô không tệ lắm còn quan sát gian phòng, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n trong lòng hơi thờ phào nhẹ nhõm, nhìn cô tràn đầy cung chiêu, chỉ lo cô sợ hãi.

Sở Chiến cầm tay của cô cùng mười ngón tay của anh đan vào nhau, cứng chiu ngắt sống mũi cô một cái, cười ha hả nói: "Đi, dẫn em đi chung quanh một chút, nơi này phong cảnh không tệ, em sẽ thích nơi này.".

Đường Tổ Khanh tò mò mặc cho người đàn ông dắt cô đi ra cửa phòng làm việc, bên ngoài quả nhiên là một cảnh sắc khác, giống như công viên, đủ loại hoa nổi tiếng vào quý giá, trừ biệt thự xa hoa khác người ở bên ngoài chỉ còn sót các loại cảnh vật trang trí, càng nhìn trong lòng Đường Tổ Khanh càng chắc lưỡi hít hà không dứt, cảnh vật xinh đẹp này lại là tổng bộ Hắc bang? Nói ra có ai tin? Không trách được cảnh sát luôn không bắt được những phần tử hắc đạo, thì ra trốn ở nơi kín đáo này.

Sở Chiến lúc này nếu biết suy nghĩ trong lòng cô gái nhỏ yêu mến đoán chừng phải học máu, đích thân anh thiết kế công trình kiến trúc thoải mái này mà ở trong lòng cô gái nhỏ biến thành biểu tượng giáo hoạt. Đường Tổ Khanh không biết cảnh sát chẳng những không biết những phần tử hắc đạo ở chỗ nào, coi như biết cũng sẽ mất nhắm mắt mở, gặp còn phải cung phụng giống như tổ tông.

Đi một lúc thì gặp mấy người đàn ông mặc quần áo đen lạnh như băng đi tới, mấy người đàn ông kia ở xa đã nhìn thấy Sở Chiến, trông mắt không gọn sáng nhìn thấy bên cạnh Sở Chiến là Đường Tổ Khanh, thoáng kinh ngạc, sau đó rất cung kính cúi đầu chào hỏi.

Vốn tưởng rằng như vậy là xong, vậy mà Sở Chiến dắt tay Đường Tổ Khanh lạnh như băng nói với mấy người đàn ông kia: "Chào hỏi, đây là phu nhân." .

Nghe vậy, mấy người đàn ông áo đen đang cúi đầu lập tức rất cung kính hô một câu 'Phu nhân', lần này Sở Chiến hài lòng thả bọn họ đi.

Cứ như vậy, ở chung quanh ngắm nhìn, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n một khi gặp thuộc hạ Sở Chiến, anh cũng sẽ rất tự hào nói với người khác một câu: "Đây là phu nhân, chào hỏi.".

Không đến một lát, tất cả người tổng bộ cũng biết chuyện lão đại bọn họ đã kết hôn, sự thật chứng minh bát quái không chỗ nào không có, coi như người đàn ông lạnh như băng thì cũng có người Bát Quái.

Sở Chiến ôm eo Đường Tổ Khanh đi tới phòng luyện võ, ở xa cô cũng có thể nghe âm thanh rất náo nhiệt, lo lắng cô sẽ buồn bực, Sở Chiến rất hăng hái nói với cô; "Đây là phòng luyện võ, bên trong có rất nhiều người đang tập luyện võ nghệ." .

Đường Tổ Khanh gật đầu một cái, hắc đạo là một danh từ rất cạy mạnh, người nơi này chắc không võ thì không được, đi theo người đàn ông vào bên trong, để cho Đường Tổ Khanh không nghĩ tới là bên trong trừ người đàn ông ở bên ngoài còn có phụ nữ, dáng dấp rất là kiều diễm, một bộ hình tượng mỹ nhân băng giá, hiện tại chính là mỹ nhân băng giá cùng một người đàn ông cao lớn cường tráng áo đen đánh nhau.

Mọi người nhìn thấy Sở Chiến, âm thanh ồn ào dừng lại, mọi người rất cung kính chào hỏi anh, dĩ nhiên đồng chí Sở Chiến còn không quên khoe khoang một cái: "Đây là phu nhân, lên tiếng chào hỏi." .

Vì vậy âm thanh đình tai nhức óc gọi hướng Đường Tổ Khanh, làm cho cô không thể nào để ý trái tim nhỏ đập thành thịch không ngừng, bình tĩnh tâm tình, cười nhạt gật đầu một cái.

"Tiếp tục!" Sở Chiến phát tay một cái, ôm eo Đường Tổ Khanh đứng ở bên ngoài xem đánh lộn, mặt vô biểu tình nói.

Nghe vậy mọi người tiếp tục nhóm đầu đại hội vừa mới bắt đầu, mỹ nhân băng giá vốn đang rút ở phía sau bởi vì Sở Chiến đột nhiên đến mà nảy sinh ác độc, trong chốc lát liền đem người đàn ông áo đen cao lớn đó đá ra, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n mỹ nhân băng giá mặt không biểu tình nhìn chung quanh một vòng, quét về phía Sở Chiến, ánh mắt chợt lóe, tiếp theo tránh đi.

Đường Tổ Khanh đứng ở một bên không có bỏ sót vẻ mặt mỹ nhân băng giá, trong lòng khó chịu, suy đoán mỹ nhân băng giá này chẳng lẽ đối với người đàn ông nhà cô có hứng thú? Trong lòng đột nhiên khẩn trương, suy nghĩ cẩn thận, nếu mỹ nhân băng giá đối với người đàn ông nhà cô có hứng thú thì đã sớm không tới phiên cô, huống chi một cấp trên một thuộc hạ, tỷ lệ gặp mặt quá cao, muốn thật có cái gì phát triển, cô cũng không thể tùy tiện ngăn cản được, Đường Tổ Khanh lấy lại bình tĩnh, tâm tình khôi phục lại bình thường.

Mỹ nhân băng giá có lẽ nhìn thấy Sở Chiến toàn tâm toàn ý đặt ở trên người cô gái nhỏ, lập tức không có ý định so tài, lui xuống sàn đấu. Có mấy người đàn ông lãnh khốc để cánh tay trần lực đấm lên sàn tiếp tục đấu, Đường Tổ Khanh nhìn thấy mà xuất thần, bên cạnh người đàn ông đột nhiên ôm mạnh cô xoay người, nói thật nhỏ một câu: "Không có gì đẹp mắt.", sau đó cứng rắn ôm eo cô rời khỏi nơi vật lộn quyết liệt này.

"Không đúng, em cảm thấy rất đẹp mắt a." Đường Tổ Khanh không hiểu người đàn ông đột nhiên bị trúng gió gì, giùng giằng nói, cô thường xem trên ti vi có nhóm đại hội đấu ở trần, hiện tại có người thật, dĩ nhiên muốn xem một cái cho thỏa nguyện.

Ai ngờ người đàn ông bên cạnh vừa nghe thấy lời của cô, âm thanh tổn hại thừa lời phát ra, cắn răng nghiêng lợi mang theo ghen tức nói: "Nhìn rất tốt?".

Đường Tổ Khanh một lòng ở trận tranh tài đặc sắc mới vừa rồi, không có phát hiện người đàn ông đột nhiên biến hóa, rất tự nhiên gật đầu một cái.

Mắt Sở Chiến chợt lóe lên ánh sáng khó hiểu, trông mắt đen như mực khóa thật chặt đôi mắt thật to của cô lại, chỉ nói: "Bảo bối, buổi tối em sẽ cho em trông thấy so với cái này càng đẹp mắt".

Đường Tổ Khanh trong lòng nghi ngờ là vật gì so với đánh lộn mới vừa rồi còn nhìn tốt hơn, hơn nữa phải chờ tới buổi tối, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n chờ đến buổi tối, khi người đàn ông cúi xuống trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng anh kiêu ngạo biểu diễn bắp thịt, Đường Tổ Khanh rốt cuộc biết người đàn ông bị trúng gió gì, thì ra là người đàn ông tự động đem lời nói cô "nhìn rất tốt" hiểu thành nhìn những thuộc hạ của anh có vóc người đẹp, dĩ nhiên cái này nói sau.

Sở Chiến tràn đầy ghen tức cùng áo nã ôm eo cô gái nhỏ yêu mến đi ra khỏi phòng luyện võ, anh khinh thường, làm sao sẽ dẫn cô gái nhỏ đi luyện võ trảng, nơi đó đều có những cánh tay của người đàn ông để trần, đang Sở Chiến áo nã trong nháy mắt, một người đàn ông tóc hoa râm đi tới, cung kính hô: "Chú tử, phu nhân!".

Người vừa tới nhìn Đường Tổ Khanh một cái, tự động tiêu sái đến bên tai Sở Chiến nói nhỏ cái gì.

Đây là bí mật hắc đạo, Đường Tổ Khanh cũng rất tự giác đem tầm mắt nhìn về những bông hoa kia.

Người vừa tới nói nhỏ một chút, Sở Chiến nhíu chân mày đẹp gật đầu một cái, hướng về phía Đường Tổ Khanh ở bên cạnh nói: "Bảo bối, có một nhóm hàng có vấn đề, em đi dạo chung quanh trước một chút, anh đi xử lý một cái, rất nhanh sẽ tới đây.", nói xong, ở trên trán trắng nõn của cô dịu dàng hôn một cái.

Từ trong ánh mắt của anh nhìn thấy sự nghiêm trọng, Đường Tổ Khanh rất quan tâm gật đầu một cái, ý bảo anh đi nhanh, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n. Mà đứng ông chú tóc hoa râm ở một bên đối với Sở Chiến dễ dàng nói với cô chuyện không may như thế mà cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó mặt tràn đầy cung kính nhìn Đường Tổ Khanh.

"Theo phu nhân đi dạo chung quanh một chút, chú ý đừng làm cho cô ấy bị thương." Sở Chiến hướng về phía ông chú tóc hoa râm ở bên cạnh lạnh như băng phân phó, lúc này mới yên tâm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Em rất tốt thì tôi yên tâm (một)

Cung kính đưa Sở Chiến đi, mắt ông chú tóc hoa râm quan sát nhìn Đường Tổ Khanh kính nể cùng mỉm cười, càng nhìn càng hài lòng, cung kính cúi đầu nói: "Phu nhân, không biết ngài muốn đi dạo nơi nào trước?".

Đường Tổ Khanh yên lặng chốc lát, cười nhạt hỏi: "Nơi này của các chú có một người tên Giang Thiệu Hiền phải không?".

Nghe vậy, ông chú tóc hoa râm mặt cung kính lộ ra thần sắc nghi hoặc, vắt hết óc suy nghĩ trong bang có một nhân vật như vậy không, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n phu nhân bọn họ lần đầu tiên gọi hần làm việc, tâm tình của hần mông lung, suy nghĩ muốn làm xong chuyện, làm cho phu nhân lưu lại ấn tượng tốt.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đem mọi người có chút địa vị trong bang suy nghĩ một lần, vẫn không có người Giang Thiệu Hiền này, ông chú tóc hoa râm nhìn

chăm chú vào vẻ mặt phu nhân của mình, phát hiện trên mặt của cô cũng không có xuất hiện vẻ sốt ruột, hần lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho thuộc hạ bộ phận nhân viên trong bang.

Kết thúc điện thoại, ông chú vẻ mặt nghiêm túc, căng thẳng báo cáo với Đường Tổ Khanh: "Phu nhân, lão nô đã tra xét, trong bang không có nhân vật như thế, ngài chẳng lẽ nhớ lộn".

Đường Tổ Khanh suy nghĩ người đàn ông quả thật nói qua với cô là Giang Thiếu Hiền ở trong bang, chẳng lẽ người đàn ông lừa gạt cô? Cô nhún mày đẹp suy nghĩ, mà ông chú tóc hoa râm cung kính đứng ở một bên nhìn cô đột nhiên nhún chân mày lại, cho là cô tức giận, ngay lập tức hô hấp cũng phải cẩn thận.

"Nơi này quả thật không có người Giang Thiếu Hiền này sao? Hần trước đây không lâu bị Sở Chiến mang về, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n tướng mạo cũng đáng đáp Sở Chiến rất giống, nhưng người tương đối nhất gan một chút." Đường Tổ Khanh cặn kẽ hỏi.

Ông chú tóc hoa râm chỉ biết người trước mắt này là phu nhân rất được chủ tử bọn họ coi trọng, là người phụ nữ duy nhất chủ tử mang về, nhưng không nghĩ cô dám trực tiếp gọi thẳng tên chủ tử, hơn nữa rất tự nhiên giống như đã kêu rất lâu, lúc này ông chú hướng về phía Đường Tổ Khanh càng thêm cung kính, nghe cô miêu tả, lúc này mới hiểu nói: "Thì ra là người phu nhân muốn tìm là A Hiền nha."

Biết Đường Tổ Khanh muốn tìm là ai, lần này ông chú tóc hoa râm càng thêm rối rắm, phu nhân bọn họ muốn gặp người đàn ông có đáng đáp giống với chủ tử, hần cũng không dám thiên làm chủ trương, hần nhất định phải xin phép chủ tử một cái mới dám hành động, thấy người khác nói, đáng đáp A Hiền cùng chủ tử bọn họ giống nhau như đúc, chỉ có tính tình không giống, chủ tử kể từ khi mang hần trở về chỉ thị gì cũng không có hạ, bọn họ cũng không dám đề ý đến hần, chỉ sợ chọc cho chủ tử mất hứng.

Biết Giang Thiếu Hiền ở chỗ này, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n Đường Tổ Khanh hơi thở phào nhẹ nhõm, Giang Thiếu Hiền là ân nhân cứu mạng ông nội cô, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì, nếu không ông nội cô liền hận chết Sở Chiến, đến lúc đó cô cùng Sở Chiến chỉ có thể làm người xa lạ, Đường Tổ Khanh nghi ngờ hỏi: "Vậy hần ở nơi nào?"

Thấy ông chú tóc hoa râm ấp úng đáng về bị làm khó, chân mày Đường Tổ Khanh đều cau lại, lo lắng lên tiếng nói: "Chẳng lẽ hần đã xảy ra chuyện gì?"

Xua tay, ông chú tóc hoa râm khó khăn nói: "Không, không phải, hần rất tốt, chẳng qua là, chẳng qua là chủ tử nơi đó..."

"Không cần lo lắng về chủ tử nhà chú, nếu anh ấy nhắc đến, chú liền nói cho anh ấy biết là tôi mãnh liệt yêu cầu." Đường Tổ Khanh nghiêm trang nói.

Đường Tổ Khanh đã nói đến nước này, ông chú tóc hoa râm không thể làm gì khác hơn là dẫn cô tới chỗ ở của Giang Thiếu Hiền, ở trên đường vừa đi theo cô nói một chút chuyện về Giang Thiếu Hiền.

Đi không bao lâu, liền nhìn thấy có trước mắt có hàng loạt căn nhà mái bằng, lúc này là giờ nghỉ trưa ăn cơm, có rất nhiều nam nữ mặt không biểu tình áo đen nhìn thấy trưởng lão bọn họ cung kính dẫn một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đi về phía ký túc xá bọn họ, cũng kinh ngạc dừng chân lại, lúc ông chú giới thiệu cung kính hướng cô chào hỏi.

"Phu nhân, xin mời đi bên này!" Ông chú tóc hoa râm chỉ vào một trong những căn nhà mái bằng sạch sẽ chính tề cửa nói.

Đường Tổ Khanh nhìn nhà cửa sạch sẽ chính tề mà ngây ngốc, cô đột nhiên lo lắng mạo hiểm chạy tới nơi này là một quyết định sai lầm không, cô cùng Giang Thiếu Hiền kết hôn mặc dù chỉ trên danh nghĩa, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n nhưng thủy chung là chuyện của hai người, bọn họ bây giờ đã ly hôn, là người trong cuộc Giang Thiếu Hiền vẫn còn chẳng hay biết gì.

Lúc Đường Tổ Khanh do dự trong nháy mắt, cửa đang đóng thật chắc liền mở ra, một người đàn ông dịu dàng đi ra, khi người đàn ông nhìn thấy Đường Tổ Khanh, miệng kinh ngạc hơi mở ra, tròn mắt tối tăm thoáng qua vui mừng.

"A khanh?" Người đàn ông không xác định lên tiếng nói, từng chữ rõ ràng có lực, hoàn toàn không giống lúc trước chung sống cùng hần giọng mềm nhũn, cả người nhìn qua có chút ngăm đen, có khí khái của nam tử hán, bộ dáng đi ra ngoài đoán chừng sẽ mê hoặc không ít phái nữ.

Đường Tổ Khanh trầm mồi tư vò, nghe âm thanh nghi vấn của người đàn ông không xác định được, cô dịu dàng nói: "Là tôi, anh có khỏe không?"

"Rất tốt, em tại sao sẽ ở đây?" Giang Thiếu Hiền nghi ngờ lên tiếng nói, khi biết người trước mắt là người hần luôn mong nhớ, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n cả người Giang Thiếu Hiền có vẻ không biết phải làm sao, sửa sang lại quần áo của mình một chút, mắt tham lam đến gần nhìn cô.

"Có rảnh không? Tôi muốn hàn huyên tán gẫu với anh." Đường Tổ Khanh cấn cấn đôi môi, nhẹ nhàng nói, trong lòng cô suy nghĩ chuyện nhất định tìm thời gian mà nói ra, nếu không hần sẽ hiểu lầm không tốt, chẳng qua hần có thể tiếp nhận sự thật sao? Đường Tổ Khanh ở trong đầu liệu mạng suy nghĩ có cách gì không làm tổn thương người để có thể đem chuyện nói ra.

Giang Thiếu Hiền còn chưa kịp lên tiếng, một giọng nữ lãnh khốc từ bên cạnh truyền tới, Đường Tổ Khanh nhìn sang chỗ âm thanh phát ra, phát hiện cách đó không xa có một phụ nữ lãnh khốc mặc quần áo đen hai tay đang cầm hai hộp cơm, mặt không biểu tình liếc Đường Tổ Khanh một cái, tuladen.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n sau đó tâm tư cũng đặt ở trên người Giang Thiếu Hiền, làm một người từng trải, Đường Tổ Khanh phát hiện cái nhãn lực tinh yêu của người phụ nữ lãnh khốc đó không lừa được người, xem ra là người theo đuổi Giang Thiếu Hiền, chẳng qua không biết Giang Thiếu Hiền nghĩ như thế nào.

Người phụ nữ lãnh khốc bước nhanh đến bên người Giang Thiếu Hiền, nói thật nhỏ: "A Hiền, cơm đã chín ngon lắm, chúng ta đi vào ăn đi!"

"Cô ăn trước, tôi có chút chuyện đi ra ngoài một lát." Giang Thiệu Hiền nói với người phụ nữ kia một câu, sau đó ở trong ánh mắt bị thương của đôi phương dẫn Đường Tổ Khanh đi ra bên ngoài.

"Chú đi làm chuyện của mình đi, để tự tôi đi dạo một chút." Đường Tổ Khanh ngăn bộ mặt tò mò của ông chú tóc hoa râm muốn đi theo lại, bỏ lại vẻ mặt bị làm khó của ông chú đi ra bên ngoài.

"Phu nhân, nhưng ..." Ông chú khó khăn nói, mắt nhìn A Hiền cùng phu nhân bọn họ, hơn nữa ánh mắt A Hiền tràn đầy tình yêu với phu nhân bọn họ, tiểu tử này nói không chừng là tình địch của chủ tử bọn họ, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n nếu hắn không cùng đi theo bọn họ nghe tán gẫu cái gì, đến lúc đó làm thế nào hồi báo với chủ tử, ngàn vạn lần đừng đem chuyện tình chủ tử làm hỏng.

"Không cần cùng tới đây." Đường Tổ Khanh lưu lại một câu nói này sau khi đi theo Giang Thiệu Hiền, cô rõ ràng nghe thấy lời dặn của người đàn ông với ông chú tóc hoa râm sau khi đi, bóng lưng trong nháy mắt ngáy ngồ.

Theo người đàn ông tới đến một nơi trống trải không người nào, Đường Tổ Khanh do dự nên mở miệng thế nào, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n nhưng không ngờ người đàn ông phía trước đột nhiên xoay người lại, mắt nhìn thẳng vào cô, mang theo nghi ngờ cùng suy đoán lên tiếng nói : "Đúng rồi, A Khanh, em tại sao lại ở chỗ này?". Thật ra thì trong lòng hắn đã có một cái đáp án, nhưng vẫn muốn chính tai nghe cô nói.

Cẩn chặt môi, Đường Tổ Khanh tránh trông mắt biết nói của hắn, nhìn chung quanh sân cỏ chậm rãi lên tiếng nói: "Thật ra thì em có chuyện muốn nói với anh, em đã yêu người khác."

Giờ khắc này, chung quanh trừ tiếng gió cũng chỉ còn lại có tiếng hít thở của bọn họ, trầm mặc hồi lâu, Giang Thiệu Hiền thấp giọng hỏi: "Là từ khi nào thì bắt đầu?"

Đường Tổ Khanh cho là hắn sẽ nổi giận, không nghĩ tới hắn bình thường hỏi những lời này, là yêu không đủ sâu, hay không có dây dưa nên không hiểu được, Đường Tổ Khanh đem chuyện đã xảy ra nói ra, nhìn hắn chờ hắn bày tỏ thái độ.

"Hắn đối xử tốt với em không?" Giang Thiệu Hiền nhìn mắt của cô ôn hòa nói, trông mắt ngăm đen làm cho người ta không thấy rõ tâm tình.

Đường Tổ Khanh nghĩ đến một người đàn ông bá đạo phúc hắc bình thường đối với cô rất thâm tình, lập tức gương mặt đỏ lên, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n trong mắt lóe ra ánh sáng hạnh phúc, dịu dàng nói: "Anh ấy rất tốt."

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô gái nhỏ, trong mắt Giang Thiệu Hiền thoáng qua chua xót, lần này hắn biết hắn đã thua, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "A Khanh, nếu như lúc ấy anh không có bị bắt cóc, em sẽ yêu anh sao?"

"Anh rất ưu tú." Đường Tổ Khanh thấp giọng nói, rất ưu tú nhưng không thích hợp, tình yêu chính là như vậy không lường trước được, cô cũng không nghĩ tới đời này sẽ giống như tiểu nữ sinh, có một chuyện tình yêu oanh liệt như thế, bọn họ bỏ qua không đơn thuần chỉ là thời gian, quan trọng nhất là người, không phải của mình ly trà kia vĩnh viễn sẽ không uống được.

"Anh nghĩ anh biết." Giang Thiệu Hiền gật đầu một cái, che giấu chua xót ở trong lòng, cười nhạt nói: "A Khanh, chúc em hạnh phúc, nếu như hắn không tốt, anh thời thời khắc khắc ở tại đây chờ em" .

Nói xong, Giang Thiệu Hiền đột nhiên đi về phía trước từng bước, đem cô gái nhỏ trước mắt kéo đến trong lòng ngực mình ôm thật chặt, giọng khàn khàn nói thật nhỏ: "Một lần cuối cùng."

Nghe vậy, hai tay nhỏ đang muốn đẩy người đàn ông ra chậm rãi rơi xuống, luống cuống mặc cho hắn ôm lấy mình, tuladen.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n thật ra thì cô có tính sạch sẽ rất nghiêm trọng, nhưng nghe được giọng cô đơn của hắn như vậy, Đường Tổ Khanh không đành lòng, dù sao người có lỗi trước với hắn là cô.

Một lát sau, Giang Thiệu Hiền không nỡ buông thân thể mềm mại trong ngực ra, thấp giọng nói: "Anh không bỏ em được nữa, còn có người đang đợi anh."

"Dạ, tạm biệt!" Đường Tổ Khanh dịu dàng nói, nếu như cùng đối phương cãi lộn thì tốt, ít nhất lúc cô nói chia tay tàn nhẫn cũng thờ ơ, nhưng Giang Thiệu Hiền không tranh cãi không làm khó như vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh càng áy náy không dứt.

Nhìn bóng lưng cô đơn kia đi xa, Đường Tổ Khanh thật lâu không thể quên được, đột nhiên, đang ngáy ngồ cô bị người ôm từ phía sau kéo vào một lòng ngực ấm áp quen thuộc, cô lấy lại tinh thần quay đầu nhìn mặt anh tuần bên cạnh cúi đầu nở nụ cười.

"Chuyện đã làm xong?" Đường Tổ Khanh cười hỏi.

Sở Chiến không có lên tiếng, cung chịu mà thâm tình nói: "Đi thôi, về nhà!"

Thấy vẻ mặt người đàn ông căng thẳng, lại nhìn thấy ông chú tóc hoa râm đứng ở cách đó không xa, Đường Tổ Khanh rút cuộc hiểu rõ, mặc cho người đàn ông ôm eo mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Ngoại truyện: Mưu kế nhỏ của người đàn ông

Lúc trở về, Sở Chiến ôm cô gái nhỏ vào trong ngực thật chặt, giống như lúc tới đây, tiêu sái bước nhanh trên lối đi dưới lòng đất ở trong bóng tối, duy nhất không giống chính là anh dọc theo đường đi trầm mặc không nói, làm cho người ta không biết đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì. Trong lòng Đường Tổ Khanh dám bảo đảm, vừa rồi người đàn ông này nghe cô cùng Giang Thiệu Hiền nói chuyện, cô suy nghĩ bọn họ nói chuyện từ đầu tới đuôi một lần, phát hiện không có chỗ nào không ổn, người đàn ông của cô tại sao đột nhiên thay đổi, cô thật sự không nghĩ ra.

Vừa đi ra khỏi lối đi, Sở Chiến không có bỏ cô gái nhỏ trong ngực xuống, vẫn lấy phương thức mập mờ ôm cô đi vào trong biệt thự, trên đường nhìn thấy người làm chào hỏi về mặt đều không thay đổi, bước chân vững vàng có lực, Đường Tổ Khanh ở trong ngực cũng cảm thấy an tâm, giống như mèo con híp mắt lại, đem nghi ngờ trong lòng nói ra: "Sao vậy?" .

Người đàn ông ôm cô không trả lời, chẳng qua hai tay ôm cô thật chặt thêm, Đường Tổ Khanh tò mò mở mắt ra, nhưng không ngờ người đàn ông không biết từ lúc nào đã ôm cô vào trong phòng trên lầu, bóng đen cao lớn từ từ đến gần trước mặt cô, trong nháy mắt, nhẹ nhàng ngậm môi dưới đỏ thắm của cô, Đường Tổ Khanh bị buộc giữa đầu thừa nhận anh dịu dàng hôn sâu, môi hơi hé miệng, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào, mặc dù hai người đã trao đổi qua vô số lần hôn sâu, mỗi lần hôn, cô cũng không kìm hãm được run rẩy, nhịp tim tăng lên, môi lưỡi của anh thật giống như mang theo điện, làm cho đầu óc choáng váng, rõ ràng hai người đều là người mới vào nghề, nhưng không ngờ năng lực học tập của người đàn ông mạnh như vậy, ngắn ngủn mấy tháng, đã rất nhuần nhuyễn.

Đầu lưỡi anh linh hoạt lướt qua cô, nhẹ nhàng liếm hút môi dưới của cô, liền vội vàng chui vào trong miệng cô, câu đầu lưỡi cô, cùng dây dưa lẫn nhau, dịu dàng hôn chẳng biết tại sao càng ngày càng trở nên cuồng dã, người đàn ông đem nụ hôn nóng bỏng để phát tiết tâm tình trong lòng, không biết anh đang sợ cái gì.

Cảm giác được anh sợ cùng lo lắng, Đường Tổ Khanh không đẩy anh ra, mặc cho anh hôn cô, thỉnh thoảng còn nhiệt tình đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Nụ hôn nóng bỏng để cho Đường Tổ Khanh cảm thấy sự khó thở, cả người vô lực xụi lơ trên người anh, nếu không phải anh vẫn lấy phương thức mập mờ ôm cô, đoán chừng lúc này cô đã xụi lơ rơi xuống đất.

"Ừ..." Một cách thức tiêu chuẩn hôn sâu, dây dưa triền miên kéo dài hồi lâu, cho đến Đường Tổ Khanh rốt cục kiên trì không nổi, từ khoe miệng tràn ra một tiếng than nhẹ nhàng, Sở Chiến mới có ý buông cô ra, kéo vào trong ngực ôm cô thật chặt, như vậy vẫn không thể hóa giải ghen tức trong lòng kia.

Vừa rồi anh đang triển khai hội nghị khẩn cấp trong bang, nhìn thấy Lý trưởng lão khẩn trương chạy vào phòng họp, báo cho anh biết cô gái nhỏ của anh đã xảy ra chuyện gì, một phút kia cái gì cũng liều mạng, bỏ lại hơn một trăm thuộc hạ tính anh trong bang, trong ánh mắt nghi ngờ anh hướng cửa phòng họp chạy ra ngoài, cũng không quan có thể vì vắng mặt hội nghị mà mất mấy triệu.

Ở trong lòng anh, chỉ có cô gái nhỏ là quan trọng nhất, bởi vì anh biết kể từ khi bắt đầu yêu cô gái nhỏ, tính mạng của anh đã không thể tự mình làm chủ, giống như cô gái nhỏ có một bàn tay vô hình nắm thật chặt lấy tim của anh, hơi sợ sẩy một cái liền khó thở.

Lý trưởng lão hình như nhìn ra anh hiểu lầm cái gì, vội vàng cũng đi ra khỏi phòng họp, lấy tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay đuổi theo Sở Chiến, ở phía sau anh thở hổn hển lên tiếng nói: "Chủ, chủ tử, phu nhân, cô ấy cùng A Hiền gặp mặt." Vừa đi vừa nói còn lau cái trán đầy mồ hôi, cả mặt lão Trương bởi vì lâu rồi không vận động mà trở nên xám xịt.

Nghe vậy, bước chân Sở Chiến dừng lại, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, không xảy ra chuyện là tốt rồi, ngay sau đó thần kinh anh lập tức khẩn trương, không xác định nói: "Phu nhân đã gặp Giang Thiệu Hiền?" .

"Vâng, đúng vậy." Trong mắt ông chú tóc hoa râm lóe lên nghi ngờ, thở hổn hển trả lời, thế nào lần này chủ tử bọn họ so với trước kia dễ dàng hơn, chẳng lẽ A Hiền không phải là tình địch của chủ tử sao?

Ông chú tóc hoa râm đâu biết, giờ phút này Sở Chiến không phải là không gấp, anh đã sớm bắt đầu ghen tức bay đầy trời, chỉ có thể ở trong lòng đè nén, nhưng so với cô gái nhỏ gặp chuyện không may, anh càng hy vọng cô gái nhỏ gặp Giang Thiệu Hiền, ít nhất là cô an toàn.

Nhiều mây thật chặt, Sở Chiến không vui hỏi: "Hôm nay không phải tôi đã phân phó tổ huấn luyện kết thúc trước thời gian huấn luyện sao? Phòng Giang Thiệu Hiền xa như vậy, phu nhân làm thế nào gặp hắn?" . Sở Chiến thừa nhận anh làm ra một ít quỷ kế, nhưng thật sự đáng đáp của hắn cùng anh giống nhau như đúc ở trước mặt Giang Thiệu Hiền rất không có tự tin, Giang Thiệu Hiền là con người đứng đắn, đáng đáp công tử trắng trẻo, tính tình được phái nữ yêu thích, hơn nữa đối phương so với anh gặp trước cô gái nhỏ hai năm, chỉ một thời gian này cũng không cách nào vượt qua, không giống anh tính tình bá đạo lãnh khốc, còn là phần tử hắc đạo, tên nói ra nghe thế nào cũng không tốt.

Nhìn về mặt chủ tử nhà mình như vậy, ông chú tóc hoa râm nhìn không ra tâm tư chủ tử bọn họ, tình thế khó xử, căng thẳng nói: "Bởi vì lúc trước ngài không nói không thể gặp A Hiền, cho nên phu nhân nói muốn gặp A Hiền lão nô cũng không tiện ngăn cản." .

"Ồ đâu?" Câu nói vừa dứt Sở Chiến bước nhanh đi về phía trước, không có truy cứu trách nhiệm của ông chú tóc hoa râm.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, biết chủ tử không có nổi giận, ông chú tóc hoa râm nhanh chóng trả lời: "Ồ bãi cỏ bên ngoài sân huấn luyện." .

Lúc này trong lòng Sở Chiến đã sớm nháo đến lật trời, cô gái nhỏ của anh đi theo Giang Thiếu Hiền đến bên ngoài sân huấn luyện nơi cực kỳ ít người nói chuyện phiếm, mặc dù anh rất tin tưởng cô gái nhỏ, nhưng không thể sao lãng chính là tình yêu của Giang Thiếu Hiền đối với cô, anh tuyệt đối không đánh cuộc được.

May nhờ cực kỳ quen thuộc đường ở trong bang, chờ lúc anh đi vào bên cạnh sân huấn luyện, dường như đúng lúc bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau, anh dừng bước chân lại, xa xa đứng ở một bên, tai anh cực thính thậm chí nghe được nội dung rõ ràng bọn họ nói chuyện phiếm.

Khi nghe thấy Giang Thiếu Hiền hỏi cô gái nhỏ có thể yêu hẳn không, Sở Chiến ngừng hô hấp, trong mắt lóe lên lo lắng không xác định, khi nghe thấy cô gái nhỏ kia cực kỳ nhanh chóng chối bỏ trả lời, trái tim Sở Chiến giống như đã bay lên trên mây, chỉ mấy giây, tim của anh đã lên lên xuống xuống mấy lần, có thể thấy được ảnh hưởng cô gái nhỏ đối với anh sâu cỡ nào.

Khi đó anh hận không được ôm cô gái nhỏ thật chặt vào trong ngực, như vậy mới có thể trấn an trái tim sợ hãi của anh, đúng là anh đã làm như vậy, không để ý hết thấy công việc trong bang, không để ý tâm tình của mình sẽ hù dọa được cô gái nhỏ không, anh ôm cô gái nhỏ liền đi về, vừa vào trong phòng không thể chờ đợi hôn đôi môi đỏ mọng làm cho anh lưu luyến không dứt, linh hoạt ôm thân thể mềm mại thật chặt vào trong ngực đầy thích thú, hận không được đem cô nhào nặn khảm vào trong tim của mình, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Trong lòng mãnh liệt dâng trào không cách nào thôi lui, chỉ một nụ hôn nóng bỏng cũng không thể làm cho lo lắng cùng ghen ở trong lòng hẳn yên tâm, không biết lúc nào thì, Sở Chiến dùng cả hai tay bắt đầu lột quần áo cô gái nhỏ, lúc cô còn chưa biết rõ tâm tình của người đàn ông, đã bị anh ăn sạch hết.

Trận vận động này giống nụ hôn nóng bỏng vừa rồi, từ dịu dàng càng về sau càng cuồng dã, người đàn ông nhiệt tình để cho cô chống đỡ không chịu nổi, nhưng từ lúc anh không cần thận biểu lộ về mặt sợ hãi, Đường Tổ Khanh ít nhiều cũng đoán được cái gì, nghiêm túc phối hợp với anh, giống như con cái biển, tự do tự tại vui vẻ bơi lội.

Cho đến đêm khuya mới dừng lại, lúc này Đường Tổ Khanh đã không còn khí lực, cả người ngay cả mí mắt cũng không mở ra được, hai mắt nhắm giống như mèo con nói làm bầm mặc cho người đàn ông ôm cô đi rửa mặt, trong lúc vô tình đã đi vào giấc ngủ.

Trải qua sợ hãi và lo lắng, lúc này Sở Chiến căn bản không buồn ngủ, ôm cô gái nhỏ ngủ say thật chặt vào trong ngực, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất tới gương mặt nghiêm túc mà cũng chịu nhìn cô ngủ, trong lòng suy nghĩ làm sao cô gái nhỏ có nhiều người nhớ nhưng như vậy, điều này làm cho anh có lúc cũng cảm thấy áp lực mười phần.

Nghe cô gái nhỏ vô ý rên rỉ trong giấc mộng, Sở Chiến cũng chiều hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra trong giấc mộng kia, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng này làm cho anh trầm mê không dứt, rất là mê người.

"Bảo bối, em là của một mình anh, không được yêu hay không cần nhìn lâu những người khác có được không? Nếu không anh sẽ ghen." Sở Chiến đến bên lỗ tai khéo léo của cô dịu dàng nói, cũng không biết cô có nghe thấy không, trả lời anh chỉ có tiếng hít thở đều đều, nhưng làm tim anh yên ổn không ít.

Ban đêm gió lớn, lớn như thế trong phòng ngủ chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ loáng thoáng có thể nhìn thấy trên giường lớn chứa được tám người có hai người, đột nhiên, một người lưu loát lật người, thuận lợi đè lên trên người một người khác, một người phụ nữ giấc đang ngủ say, đột nhiên cảm giác trên người có cái gì nặng nề ép cô, mở mắt to còn buồn ngủ ra nhìn, chính là một người đàn ông tràn đầy tình lực.

"Anh làm gì vậy?" Người phụ nữ khàn khàn giọng nghi ngờ hỏi, trong lòng suy nghĩ làm sao thể lực của người đàn ông này lại tốt như thế, hơn nửa đêm còn chưa ngủ, mắt cô còn buồn ngủ chưa kịp suy nghĩ bị người đàn ông này đã hành động khác thường.

"Lão bà, làm vận động một chút thân thể sẽ khỏe mạnh hơn." Một người đàn ông không có ý muốn dừng lại, còn dùng cả tay chân kéo dài xuống phía dưới giường.

"Đã vận động rồi, em không muốn, em muốn đi ngủ!" Một cô gái hoàn toàn biến mất cơn buồn ngủ, lắc lắc thân thể phản kháng nói, tiếp tục như vậy, ngày mai, ngày kia cô không cần phải đi làm.

Người đàn ông đâu chịu nghe cô, nhìn cô ngủ ngon như vậy, nghĩ đến nhiều người nhớ nhưng cô gái nhỏ như vậy, anh muốn thời thời khắc khắc cũng quấn lấy cô, cho đến trong lòng anh không còn lo sợ mất đi mới thôi.

Vì vậy ngày thứ hai Đường Tổ Khanh ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, may mắn ngày mai là chủ nhật không cần đi làm, nếu không người trong cơ quan lại bắt đầu giễu cợt cô, coi như da mặt cô dày nữa cũng không chịu nổi sự cười giễu của bọn họ.

Mắt vừa mới mở ra liền nhìn thấy một người đàn ông tinh thần phấn chấn đang cười híp mắt nhìn cô, Đường Tổ Khanh nghĩ đến kẻ đầu sỏ làm toàn thân cô đau nhức, cầm cái gối đầu bên cạnh lên ném về phía người đàn ông, hớn hớn nói: "Còn cười!"

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tại sao có thể có đến hai ‘Cô gia’ (cháu rể)

"Ồi chào, lão bà của anh lúc nào trở nên bạo lực như vậy, không biết có thể trả lại hàng không?" Sở Chiến cười giả bộ giờ tay khoa trương nói.

"Anh dám?" Đường Tổ Khanh vội vàng nói, cầm cái gối đầu khác bên cạnh lên lại muốn ném qua, khi nhìn thấy người đàn ông hình như bị thương vuốt cánh tay, biết rõ anh làm bộ, cô vẫn mềm lòng, thả gối đầu trong tay xuống, từ từ xuống giường đi vào phòng tắm.

Chờ Đường Tổ Khanh một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, người đàn ông đã sớm không còn ở trong phòng, từ từ bước ra cửa gian phòng, mở cửa ra có một nữ giúp việc rất cung kính đứng ở đó, vừa nghe thấy tiếng cửa mở, cúi đầu nói: "Phu nhân, chủ tử ở dưới lầu chờ ngài".

Ừ một tiếng, Đường Tổ Khanh lập tức đi xuống lầu dưới, quả nhiên đi tới phòng ăn, nhìn thấy người đàn ông mặc tạp dề vây quanh một thân quần áo màu đen nghiêm túc lay hoay làm bữa ăn sáng, cái bộ dáng nghiêm túc đó thật là làm cho người ta không yêu không được, ho nhẹ một tiếng, rốt cục gọi lực chú ý của người đàn ông trở về.

"Bảo bối, tới đây ăn sáng." Sở Chiến cung chiều vẫy tay về phía cô gái nhỏ nói, một cái tay còn cầm cái nôi, tạo dáng đó chẳng những không tức cười, ngược lại rất có nam tính.

Đường Tổ Khanh chậm bước đi tới, ngồi ở trên ghế mà người đàn ông vì cô kéo ra, ngày hôm qua anh quần cô cả một buổi tối, hiện tại ngửi thấy mùi thơm trên bàn ăn thức ăn, bụng đã sớm đói không chịu được, tâm tư đặt ở thức ăn trên bàn ăn, chờ người đàn ông ngồi xuống ở đối diện cô, Đường Tổ Khanh không thể chờ đợi gấp thức ăn bắt đầu ăn.

Sở Chiến thật giống như đã sớm biết cô sẽ có bộ dáng như vậy, tay đang gấp món ăn cô yêu thích để vào trong chén của cô, đến khi trong chén đã chất đầy thức ăn thành một núi nhỏ, anh mới bỏ qua, cung chiều rất đúng nhìn cô gái nhỏ ăn như hổ đói nói: "Đừng nóng vội, từ từ ăn, không ai giành với em!".

"Được, ăn thật ngon, có phải anh làm." Đường Tổ Khanh vừa ăn vừa mơ hồ nói không rõ, cô cũng không xoắn xuýt với câu trả lời của anh, tất cả tâm tư đều đặt ở thức ăn trên bàn ăn.

Thấy cô gái nhỏ ăn vui vẻ như vậy, Sở Chiến cảm thấy anh xuống làm bữa ăn sáng rất đáng giá, mà anh rất hi vọng ngày nào cũng có thể có cơ hội này, thấy cô gái nhỏ vui vẻ, tim của anh cũng tung tăng nhảy nhót theo. Anh cười nhạt nhìn cô ăn cơm, trong mắt tràn đầy tình cảm cùng cung chiều.

Cô gái nhỏ của anh nhất định sẽ không biết lúc này khẩu vị của cô đã tăng lên, Sở Chiến không nhịn được ăn một ít thức ăn, nhưng mùi vị thức ăn bình thường, so với dinh dưỡng của nhà hàng năm sao thì kém gấp đôi, giờ phút này Sở Chiến rất hạnh phúc, dường như sống cùng cô gái nhỏ của anh, cho dù chỉ tiết đơn giản cũng làm cho anh cảm động không dứt.

Ăn được vài miếng, phát hiện cô gái nhỏ đã nhanh chóng ăn xong chén thức ăn đầy rồi, đã cầm khăn ăn lên lau đôi môi khéo léo đỏ bừng, nhìn trong lòng Sở Chiến một trận rung động, suy nghĩ chỉ chốc lát làm bộ như lơ đãng lên tiếng nói: "Cơm nước xong đi thăm ông nội một chút đi! Ông là trưởng bối, chuyện của chúng ta cũng nên cho ông biết.".

Nghe vậy, trong lòng Đường Tổ Khanh hơi thờ dãi một cái, nghĩ thầm cô đã nhiều lần cự tuyệt anh, cho là anh sẽ không đề nghị nữa, nhưng không ngờ anh vẫn nói ra chuyện muốn gặp ông nội, trong lòng Đường Tổ Khanh vô cùng khó khăn, tối hôm qua người đàn ông không nói một lời nào để cho cô hơi lo lắng, kể từ lúc anh bày tỏ lòng mình cho đến nay trong lòng vô cùng bất an, cô vẫn biết, lần này cô không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của anh nữa, ngừng một chút, Đường Tổ Khanh ngẩng đầu lên nhìn về mặt mong đợi của anh, dịu dàng nói: "Được!".

"Ha hã, tốt." Lấy được câu trả lời của cô gái nhỏ, Sở Chiến giống như lấy được viên kẹo mình yêu thích nở nụ cười, chỉ kém không giờ tay chân lên múa may, chợt trầm nghĩ cái gì, không biết nói sao: "Không thể đi tay không, phải chuẩn bị một ít thứ, mua những thứ gì đây? Bảo bối, em biết ông nội thích gì không?".

Trong lòng Đường Tổ Khanh cảm thấy buồn cười, người đàn ông luôn luôn mạnh mẽ như thế mà có lúc cẩn thận để ý như vậy, Đường Tổ Khanh đâu biết chỉ cần chuyện có liên quan đến cô, Sở Chiến sẽ luôn cẩn thận, hiện tại trong đầu anh toàn là binh pháp Tôn Tử, ba mươi sáu kế anh đều đã học qua, chỉ cần có thể để cho lão gia từ gạt đầu đáp ứng đem cô gái nhỏ gả cho anh, bất kể lão gia từ thích gì, anh cũng sẽ liều lĩnh đi lấy, bỏ đồ tốt mới có thể có sở hữu thứ khác.

"Ông nội thích đồ cổ, những năm gần đây có thể đã có tuổi, thân thể cũng càng ngày càng không tốt." Đường Tổ Khanh thờ dãi một tiếng nói, đưa đồ tốt nữa thì ông nội của cô cũng không thể nào đáp ứng cho bọn họ ở chung một chỗ, không có một trường bối nào hi vọng con của mình gả cho thổ phỉ, nhưng thấy anh khẩn trương kích động như vậy, Đường Tổ Khanh vẫn nói cho biết, về phần chuẩn bị thế nào để cho anh phiền não đi.

Thu thập được một chút tin tức, trong lòng Sở Chiến vui vẻ không thôi, vội vàng nói: "Anh lập tức để cho người đi chuẩn bị, nếu không chúng ta tự mình đi, như vậy mới có thành ý.", Nói xong, Sở Chiến hưng phấn lôi kéo tay Đường Tổ Khanh ra cửa, mang cô đi dạo các cửa hàng chuyên kinh doanh đồ cổ lớn nhỏ ở thành phố S, viện bảo tàng, phòng đấu giá, tiệm thuốc, cửa hàng dinh dưỡng.

Mua đồ nhiều có thể dùng xe tải tới để chở, cho đến buổi trưa nhìn cô gái nhỏ trong ngực mệt mỏi không có tinh thần nữa, lúc này Sở Chiến mới bỏ qua, trong ánh mắt mọi người hâm mộ ôm cô gái nhỏ trong ngực ngồi lên xe của mình, trực tiếp đi tới bên ngoài chỗ ở lão gia tử —— nhà cũ, mà ở phía sau xe rất hoành tráng có một chiếc xe hàng lớn đi theo, nếu không phải Sở Chiến lo lắng lão gia tử đối với anh có ý kiến, Sở Chiến ước gì giống như Tổng Thống đi du lịch, mang theo mười mấy chiếc xe nổi tiếng đi đến chỗ của lão gia tử, để cho lão gia tử biết anh rất coi trọng cô gái nhỏ.

Yên lặng ngồi bên cạnh ghế tài xế, mặc dù muốn chết nhưng lần đầu tiên Đường Tổ Khanh không buồn ngủ, mắt nhìn người đàn ông ngồi chỗ tài xế vẫn rất kích động, cô do dự có nên nhắc nhở anh không cần vui vẻ quá sớm, có câu nói: hi vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, nhưng nhìn anh vui vẻ

như vậy, cô mềm lòng, đầy thiện nguyện hóa thành một tiếng thở dài.

Sở Chiến đang lái xe nghe cô gái nhỏ yêu mến thở dài, cho là cô quá khắt khe, cố gắng làm cho không khí trong xe thoải mái chút, cũng chịu nói: "Nhìn anh mà suy nghĩ gì đấy? Có phải nhìn anh quá đẹp trai cho nên không rời mắt được phải không?" .

"Bánh chọe, nghiêm túc lái xe." Đường Tô Khanh cười mắng, trong lòng giống như bị anh cảm hóa, tâm tình không còn bị đè nén, chuyện đã đến nước này, tâm tính thoải mái mới làm cho ông nội cảm động.

"Anh cũng muốn nghiêm túc lái xe, nhưng có một người thâm tình nhìn anh như vậy, khiến cho lực chú ý của anh không có cách nào tập trung, hơn nữa cái ánh mắt của em giống như phóng điện, không đem điện làm cho anh ngắt bảy tám là đã rất tốt rồi." Sở chiến cười ha hả nói, dáng vẻ của anh nào giống với vẻ lạnh lùng lúc bình thời ở trong bang.

Đường Tô Khanh đỡ khóc đỡ cười, anh dường như có năng lực này, tùy thời tùy khắc an ủi trong lòng cô nóng nảy cùng bất an, cười nhạt nhìn anh đặt tay mình lên hai tay thon dài của anh trên tay lái, Đường Tô Khanh dặn dò: "Một lát nữa nhìn thấy ông nội tận lực đừng nói ra thân phận của anh." .

Thấy anh nghe lời của cô mà thủy chung không tỏ thái độ gì, Đường Tô Khanh cho là anh hiểu lầm sẽ tức giận, vội vàng giải thích: "Không phải em để ý thân phận của anh, mà anh biết, vừa mới bắt đầu biết anh là người của hắc đạo, trong lòng em cũng rất bài xích, dù sao trong ý thức của em hắc đạo chính là vô công rồi nghề, tên côn đồ các kẻ nguy hại cho xã hội, công tác của em cùng thân phận của anh rõ ràng đối lập, em cần thời gian dài như vậy để thích ứng, huống chi là cả đời ông nội ngay thẳng, em sợ đột nhiên đã kích sẽ hù dọa ông." .

"Anh biết, anh đều hiểu! Bảo bối, yên tâm, giao cho anh." Một cái tay còn trống của Sở chiến nắm thật chặt tay của cô, bất kể trước mặt đường có khó khăn cỡ nào, anh cũng sẽ không buông tay.

Dọc theo đường đi hai người chỉ trầm mặc, nắm tay thật chặt của đối phương, ý muốn trấn an đối phương.

Xe vững vàng tiêu sái đi khoảng hai canh giờ, rốt cục tới nhà cũ của lão gia tử ở, xe vừa mới đến cửa nhà, người giúp việc đang dọn dẹp vệ sinh đường nhỏ nhìn thấy Đường Tô Khanh ngồi ở trong xe, lập tức vui mừng đi vào báo cáo lão gia tử.

Đường Tô Khanh lôi kéo Sở Chiến đi vào nhà, dọc theo đường đi, anh cũng nghiêm túc quan sát nhà cũ từng cọng cây ngọn cỏ, nhẹ nhàng hít thở không khí trong lòng chung quanh, đây là nơi cô gái nhỏ sống trước kia, Sở Chiến cảm giác hoàn cảnh chung quanh rất đẹp.

Sở Chiến theo Đường Tô Khanh đi vào phòng khách ấm áp mới vừa ngồi xuống, thì người giúp việc tới dâng trà, người lái xe tài cùng công nhân viên đem những lễ vật nhỏ từ trong xe tải mang vào trong phòng khách, cái cảnh tượng so với lúc Đường Tô Khanh thăng chức thành Phó thị trưởng thành phố S chung quanh hàng xóm tới tặng lễ chúc mừng còn chấn động lòng người hơn.

"Ông nội đâu? Thân thể ông những ngày gần đây có khỏe không?" Đường Tô Khanh không thấy ông nội mình, quan tâm hỏi người giúp việc bên cạnh.

"Đại tiểu thư, thân thể lão gia tử những ngày gần đây cũng không tệ lắm, lão gia cùng lão Trương cách vách ngày ngày ở chung một chỗ, chơi Thái Cực gì đó nữa, cò vầy, khỏi phải nói có nhiều vui vẻ, còn có cô..." Người giúp việc Kỷ Kỷ thì thầm hỏi báo những chuyện ngày gần đây của lão gia tử, chữ 'Gia' còn chưa nói ra, giọng lão gia tử đã vang lên từ trên lầu truyền xuống: "A Khanh, ông đã nói với cháu bao nhiêu lần, không được nhận đồ của người nào, làm người không thẹn với lương tâm, kiên định làm người, không nên bị vị trí hiện tại mê hoặc, cháu là người vì nhân dân quần chúng làm việc, không phải là con sâu gạo của xã hội." Vừa nói chuyện trong nháy mắt người đã chậm chạp đi xuống, người đỡ ông là Giang Thiếu Hiền.

"Ông nội, cháu không có, lời của ông cháu vẫn nhớ kỹ trong lòng." Đường Tô Khanh vội vàng giải thích.

Giang Thiếu Hiền đỡ lão gia tử đi về phía ghế sa lon, hướng về phía Đường Tô Khanh cùng Sở Chiến gật đầu một cái, đối với hai người 'Cô gia' giống nhau như đúc, người giúp việc đứng tại chỗ mà mơ hồ, làm sao lại chạy ra hai 'Cô gia', đến tột cùng người nào là thật?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: A Khanh đã mang thai con của cháu

Sở Chiến lạnh như băng liếc nhìn Giang Thiếu Hiền một cái, trong mắt có đầy ghen tức cùng cảnh cáo, mà bản thân người trong cuộc Giang Thiếu Hiền không chút nào bị ảnh hưởng, ôn hòa hướng Đường Tô Khanh cùng Sở Chiến gật đầu một cái, diu ông cụ, bộ dáng nhanh nhẹn thật biết điều. Hai người đàn ông giống nhau như đúc đứng chung một chỗ, tính tình bất đồng thể nào cũng thấy quái dị.

"Vẫn nhớ kỹ trong lòng, những thứ này là cái gì?" Ông cụ hừ lỗ mũi trợn mắt chỉ vào đồng lễ vật ở trong phòng khách mà Sở Chiến mang đến nói, dáng vẻ trên mặt già nua vô cùng đau đớn. Lúc này suy nghĩ ông cụ đặt ở lễ vật không tầm thường trước mắt này, trăm điều suy nghĩ, người làm quan kiêng kỵ nhất là nhận lễ vật của người khác, nếu như sau này bị người khác điều tra thì làm sao bây giờ.

"Ông nội, A Khanh do một tay người dạy, tính tình cô ấy như thế nào người còn không rõ ràng lắm sao? Nghe cô ấy giải thích xong rồi hãy nói cũng không muộn." Giang Thiếu Hiền đứng ở một bên đỡ ông cụ nhẹ giọng nói.

Trong lòng Đường Tổ Khanh một trận bất đắc dĩ, khẽ cười muốn giải thích rõ, không nghĩ tới người đàn ông bên cạnh đột nhiên nắm cánh tay mảnh khảnh của cô, ném cho cô một ánh mắt yên tâm, đứng lên mỉm cười lễ phép lên tiếng nói: "Ông nội, đó không phải là A Khanh nhận hối lộ, là cháu mua lễ vật cho người, A Khanh luôn luôn vâng lời của người, cần cù và thật thà vì nhân dân phục vụ."

Nghe được có người khích lệ cháu gái mình tự tay nuôi lớn, trong lòng ông cụ rất đắc ý, trên mặt già nua hiện đầy vui vẻ, rút cục đầu quay sang nhìn về phía Sở Chiến, nhìn thấy dáng vẻ Sở Chiến cùng Đường Tổ Khanh thân mật, trong con người sắc bén của ông cụ thoáng qua nghi ngờ, sau đó quay đầu cùng cặp mắt Giang Thiệu Hiền bên cạnh luân chuyển.

Ho khan một cái: "Cậu là ai? Đưa nhiều lễ vật như vậy muốn làm gì?" Mắt ông cụ nhìn chăm chăm, nghiêm trang nói, mắt không dấu vết quan sát Sở Chiến, khi nhìn thấy động tác của anh cùng với Đường Tổ Khanh thân mật như thế, cặp mắt khôn khéo nhanh chóng thoáng qua hải lòng, nhanh đến nỗi ngay cả Sở Chiến đứng khần trương ở một bên cũng không nhìn thấy.

"Ông nội, cháu là Sở Chiến, có chuyện muốn xin người, xin người gả A Khanh cho cháu, cháu nhất định sẽ quý trọng cô ấy." Sở Chiến nghiêm túc nói, trên mặt anh tuấn mang đầy thành ý, lời này anh vừa ra, người giúp việc nghi ngờ không rõ cho nên suy nghĩ đại tiểu thư cùng cô gia không phải đã kết hôn rồi sao? Tình huống bây giờ là như thế nào? Hơn nữa tên gọi cô gia là Giang Thiệu Hiền mà.

"A Khanh đã kết hôn, cậu muốn tìm người kết hôn thì tìm người khác đi." Sắc mặt ông cụ không thay đổi trả lời, mắt nhìn thẳng vào Sở Chiến, dáng vẻ giống như sói mẹ bảo vệ con.

"Ông nội, cháu..." Đường Tổ Khanh thấy dáng vẻ ông cụ dầu muối không vào, có chút đau lòng cho người đàn ông phải ăn nói khép nép, cô gấp gáp muốn nói chuyện đã cùng Giang Thiệu Hiền ly hôn, nhưng không ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên nắm tay cô, mắt nhìn về phía cô ám chỉ đem mọi chuyện giao cho anh xử lý, Đường Tổ Khanh mới không nói nữa, lấy trình độ coi trọng của ông nội đối với Giang Thiệu Hiền, hôm nay ngay trước mặt Giang Thiệu Hiền, đoán chừng chuyện của cô cùng anh rất khó được sự cho phép của ông cụ.

Trong lòng Sở Chiến mặc dù không vui với câu trả lời của ông cụ, nhưng nhìn ánh mắt ông cụ anh đột nhiên hiểu rõ tâm tình ông cụ, là một người thân, hơn nữa còn là tự tay mình nuôi lớn, tình cảm kia không phải là giả, hiện tại Sở Chiến đột nhiên chạy tới muốn người ta đem cháu gái gả cho anh, giống như muốn cướp bảo bối nhà họ đi, đúng là không thể nói được.

Sở Chiến không hổ là hoàng đế hắc đạo, suy nghĩ thật nhanh, mắt nghiêm túc nhìn về phía ông cụ nói: "Ông nội, cháu cùng A Khanh thật tâm yêu nhau, xin người thành toàn cho chúng cháu, hướng chi cháu không cướp A Khanh của người đi, chúng cháu muốn kết hôn, người không phải sẽ có thêm một đứa cháu, hơn nữa bụng A Khanh lúc này đã có con của chúng cháu, người không phải vẫn luôn mong ôm chất trai sao? Sau đứa nhỏ này ra đời danh không chính ngôn không thuận vậy thì không tốt!"

Sở Chiến nói một phen đem mọi người ở chỗ này hù dọa đến sùng sốt, nếu Đường Tổ Khanh không phải là người trong cuộc, thấy anh nói nghiêm túc như vậy, đoán chừng ngay cả cô cũng tin tưởng, không trách được anh vẫn luôn rất tự tin, thì ra là có tuyệt chiêu, Đường Tổ Khanh đỏ mặt nhìn về ông cụ, vẻ mặt xấu hổ không dứt, giống như đứa bé làm sai chuyện.

Ông cụ là có một cháu gái như vậy, nguyên từ nhỏ nuôi đến lớn, trên căn bản yêu thương cô đến tận vào trong tâm khảm, thấy dáng vẻ của cô, trong lòng ít nhiều gì cũng biết cô lần này đã động tâm, hơn nữa nghe người đàn ông nói hai người ngay cả đứa bé đã có, suy nghĩ cháu gái nhỏ đáng yêu của nhà lão Trương hàng xóm, trong lòng ông cụ cũng ngứa ngáy lợi hại, trong lòng vẫn cảm thán nếu nhà mình có cháu gái đoán chừng đáng đáp cang đáng yêu hơn.

Trong lòng ông cụ thoáng qua vui sướng, hận không thể lập tức có một đứa nhỏ để ôm một cái, nhưng ngại nhiều người xung quanh như vậy, ông cụ ho khan giận dữ nói: "Lấy thái độ này muốn kết hôn sao? Ngay cả chiếc nhẫn cũng không có, ai biết cậu sau này có đối đãi tốt với A Khanh nhà chúng ta không? Miệng nói ai cũng nói được."

Nghe vậy, vành mắt Đường Tổ Khanh đỏ hoe, rút cục ông cụ là người hiểu rõ cô nhất, mà trông mắt Sở Chiến sáng lên, luống cuống: "Cháu sẽ đi mua luôn, còn việc này, cháu nhất định đối đãi tốt với A Khanh, ông nội, xin người yên tâm."

Nói xong còn có bộ dáng ngây ngốc, cười cười muốn đi ra ngoài cửa. Thật ra trước đây không lâu anh đã tự mình thiết kế chiếc nhẫn cho cô gái nhỏ, đặc biệt giao cho chuyên gia điêu khắc châu báu ở Newyork chế tạo, hai ngày trước vừa mới lấy về, cho cô gái nhỏ đeo lên lại lo lắng ông cụ nói anh không tôn trọng trưởng bối, không có sự đồng ý đã tự mình kết hôn, cho nên mới cất trong két sắt ở thư phòng.

Lúc này nếu đám thuộc hạ của Sở Chiến ở chỗ này nhìn thấy vẻ mặt của anh, đoán chừng bị hù dọa không phải nhẹ, cái thế giới này từ trước đến nay chỉ có chủ tử bọn họ cho người khác sắc mặt, đâu có như bây giờ khi ra mắt để người lớn khác gào thét chủ tử bọn họ như vậy, mà chủ tử bọn họ chỉ có dáng vẻ ngây ngốc vui vẻ.

"Đứng lại! Trường bối vẫn còn ở đây, cậu muốn đi đâu? Chuyện chiếc nhẫn để lần sau hãy nói, tôi còn muốn hỏi cậu những chuyện khác?" Ông cụ vẫn như cũ không có khá hơn, nhưng rõ ràng so với lúc Sở Chiến vào cửa đã tốt hơn rất nhiều, mắt còn thỉnh thoảng quan sát bụng nhỏ Đường Tổ Khanh một cái.

Sở Chiến vội vàng dừng bước lại, vững vàng đứng ở trước mặt ông cụ, đứng với lễ nghi, vẻ mặt nghiêm túc nghe dạy.

Ông cụ hải lòng gật đầu một cái, để Giang Thiệu Hiền đỡ ông ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ vào ghế sa lon đối diện hướng về phía Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến nói: "Ngồi!"

Đợi đến khi bọn họ đã ngoan ngoãn ngồi xuống, rồi mới lên tiếng: "A Khanh được mấy tháng rồi?"

Đường Tổ Khanh nghèo từ, đừng có bảo cô biên soạn chuyện như thế nào? Ông cụ nhìn cô lớn lên, luôn luôn hiểu cô có một tật xấu khi nói láo mắt sẽ nháy không ngừng, tay bị người đàn ông dắt đặt ở trên đùi anh trách cứ nhéo bắp đùi của anh, ý bảo tự anh biên tập lời nói dối.

"Ông nội, đã hai tháng, vừa mới kiểm tra, bác sỹ nói không được để kích động." Sở Chiến mặt không đỏ nói, nhìn thấy ông cụ gạt đầu, không có xoắn xuýt nữa, ngay cả giọng nói cũng tự động nhỏ đi, trong lòng Sở Chiến vui vẻ, xem ra đám đồng đảng kia của anh đã đoán đúng, ông cụ người đã già khẳng định thích náo nhiệt, nay vô duyên vô cớ có thêm một đứa cháu, chuyện của anh cùng cô gái nhỏ có thể hạ xuống rồi.

Không sai, tối hôm qua một người đàn ông nửa đêm canh ba lại gọi điện thoại cho ba người anh em thân thiết đánh nửa đêm, đầu bên kia điện thoại nói ra tuyệt chiêu đối phó ông cụ như thế nào, chủ ý lần này do Lãnh Thanh Thiên nói ra, đặc biệt nghiên cứu qua lão thủ trưởng nhà hân (ở chương thứ nhất) mà nói lên ý kiến, đôi lại ý tứ của anh cùng ông cụ cũng giống nhau.

Ông cụ gạt đầu một cái, nghiêm túc quan sát phong độ Sở Chiến ngồi ở một bên, dù sao cũng là chung thân đại sự của cháu gái, muốn hỏi rõ ràng nhân phẩm của anh mới yên tâm, cho nên chăm chú hỏi: "Anh nói anh tên là Sở Chiến, trong nhà của anh còn có những người nào, hiện tại làm công việc gì, tại sao biết A Khanh?" .

Trong lòng Đường Tổ Khanh một trận khấn trương, nắm thật chặt tay của người đàn ông, Sở Chiến cho dù đã từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng phẩm là chuyện có liên quan đến cô gái nhỏ của anh cũng sẽ đặc biệt cẩn thận, tròng mắt đen nhánh nhìn về phía Giang Thiệu Hiền, anh đang suy đoán Giang Thiệu Hiền có đem thân phận của anh nói cho ông cụ không, nếu đã nói cho ông cụ thì câu vừa hỏi này, chứng minh ông cụ muốn xem mức độ thành thật của anh, trong lúc anh còn đang suy nghĩ xem trả lời thế nào, thì Giang Thiệu Hiền ngồi cùng một bên với ông cụ ra lắc đầu một cái.

Sở Chiến đầu thật nhanh vận chuyển, thành khẩn nói: "Trong nhà chỉ có một mình con, con hiện tại kinh doanh một nhà xí nghiệp ở nước ngoài, đủ để nuôi A Khanh, về phần chúng con tại sao biết, cái này hoàn toàn vì một cái hiểu lầm, bởi vì đáng đáp cùng chồng A Khanh tương đối giống nhau, cho nên bị lão thủ trưởng ở thủ đô giao phó, tới bên người A Khanh thăm dò xem tình hình cô làm quan, chung đụng trong cả quá trình con phát hiện A Khanh là người thanh liêm chính trực, từ từ phải lòng nhau." .

Sở Chiến nói cũng không hoàn toàn là nói láo, chuyện này lão thủ trưởng hẳn là biết, nhưng người ta không biết công việc anh chính xác là cái gì, càng thêm không biết anh đem cháu của người ta để ý nhất kéo lại gần hắc đạo, nếu không Sở Chiến sẽ không có trái cây ngon để ăn.

Nghe xong lời của Sở Chiến, ông cụ đối với cháu rể tương lai này mất đi một tầng ngăn cách, thì ra là trong này còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, ông cụ trầm nghĩ, nếu A Khanh là người qua loa không cẩn thận, nếu không bị người khác tra xét tham quan, nghĩ tới đây cái, ông cụ sợ.

Vẫn yên lặng ngồi ở bên cạnh ông cụ Giang Thiệu Hiền nghe được lời của Sở Chiến, lần đầu tiên ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn anh, lúc ở trong bang A Khanh chẳng qua nói đơn giản bọn họ ở chung một chỗ, không nghĩ tới ngọn nguồn của chuyện còn cùng hân có liên quan.

"Được rồi, chuyện của các cháu cũng đã như vậy, còn nhanh xử lý một chút, nên có lễ nghĩa cũng không thể thiếu." Ông cụ thở dài nói, tùy Giang Thiệu Hiền đỡ ông đi lên lầu, yêu thương vỗ vỗ tay Giang Thiệu Hiền, dịu dàng nói: "A Hiền, sau này coi đây là nhà của mình, thường trở về xem một chút, không làm được cháu rể, làm cháu của ông cũng được, đi, cùng nhau đi cục diện xuống." .

"Vâng, ông nội." Giang Thiệu Hiền ôn hòa nói.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Chiêu tướng?

Nhìn thấy Giang Thiệu Hiền đỡ ông cụ đi về phía phòng trong, trong mắt Đường Tổ Khanh ông nội luôn luôn vô cùng cao lớn trong nháy mắt đã trở nên rất già nua, lỗ mũi cô không được mà tự nhiên đau xót, lấy tay đẩy cánh tay người đàn ông bên cạnh một cái, nhìn Sở Chiến, Sở Chiến lập tức hiểu ý, nhìn Đường Tổ Khanh lộ ra cung chiều cười nhạt, sau đó bước nhanh đuổi theo ông cụ, đỡ lấy một cái tay khác của ông hướng gian phòng đi tới.

Ông cụ mặc dù ngoài miệng không có nói gì, nhưng trong lòng vui ngắt trời, hiện tại ông không chỉ cùng cháu gái hai người sống nương tựa lẫn nhau, mà còn nhiều người thân hơn như thêm một người cháu, một cháu rể, không lâu sau này còn có một đứa cháu, đến lúc đó cái nhà này liền náo nhiệt, trong lòng ông cụ vui vẻ cảm thán.

Đường Tổ Khanh thấy người đàn ông vào phòng, cô lập tức đi về phía phòng bếp, trong lòng suy nghĩ nấu cái gì cho cơm trưa nhiều dinh dưỡng mới được.

Vừa đi vào gian phòng, ông cụ cũng không vội nghỉ ngơi, mà đi tới bàn cờ tướng cách đó không xa có ván cờ còn chưa kết thúc, mắt quét qua Sở Chiến, ôn hòa nhìn Giang Thiệu Hiền nói: "A Hiền, chúng ta tiếp tục đánh cờ." .

"Vâng, ông nội." Giang Thiệu Hiền đi tới ngồi đối diện với ông cụ, nghiêm túc quan sát ván cờ, Sở Chiến thấy hai người tập trung tinh thần như vậy, mà ông cụ tựa như không để ý tới anh, anh tò mò đi tới bên cạnh bọn họ muốn nhìn một chút đến tột cùng là ván cờ gì mà làm khó bọn họ như vậy.

Vừa nhìn thấy ván cờ, Sở Chiến nhú chân mày đẹp, thấy hai người trong cuộc đánh cờ cũng nhú chặc mày, dường như không có đường để đi, đối với đánh cờ Sở Chiến không biết, anh từ nhỏ đến lớn học tập kinh tế, nghiên cứu tâm lý học loài người, chương trình máy tính cao cấp, bề mặt mã, quyền kích, dịch dung vân vân, nhưng không có học qua đánh cờ, cho nên lúc ông cụ đánh cờ, anh nghiêm túc quan sát hai người đánh cờ, trong đầu chậm rãi nghiên cứu.

Ông cụ đang đi một nước khó khăn trong ván cờ kia, trong lòng có chút gấp gáp, thấy Sở Chiến đi tới quan sát, lập tức trầm giọng ra lệnh: "Chỉ được xem, không được nói".

Sở Chiến gật đầu một cái, yên lặng ngồi ở một bên, chăm chú nhìn ván cờ, lúc ván cờ gần kết thúc, anh thấy không có nước trà, lẳng lặng nâng bình trà lên rót nước nóng. Ông cụ vừa đứng lúc khát nước muốn uống nước, nghiêng đầu liếc thấy anh tỉ mỉ thay ông châm trà, mày ông cụ nhú chặc cũng giãn ra chút, cảm ly trà lên uống một hớp, trông mắt chợt lóe hải lòng, sau đó tiếp tục đánh cờ.

"Chiếu tướng ——" ông cụ cầm con cờ nhìn Giang Thiếu Hiền, kết quả ông cụ thắng.

Ông cụ la hét muốn xuống chơi một lần nữa, Giang Thiếu Hiền thấy anh **oss vẫn an tĩnh ngồi ở một bên dường như không có chuyện gì làm, nghĩ đến kể từ sau khi vào cửa thái độ ông cụ đối với Sở Chiến, Giang Thiếu Hiền mặc dù trong lòng đối với cái người đàn ông đoạt người hấn yêu không thêm để ý, nhưng như thế này để cho Đường Tổ Khanh kẹt ở giữa thì không tốt lắm, hấn cười nhạt nói: "Ông nội, cháu đã thua cuộc nhiều lần như vậy, cháu sẽ đi luyện tập rồi sẽ đánh với ông, lần sau nhất định đánh bại ông".

"Được, có chí khí, lão đầu từ ta chờ." Ông cụ cười ha hả nói, bình thường lúc này ông với lão Trương cách vách cùng nhau đánh cờ, kết thúc ván cờ mới ăn cơm trưa, hôm nay bởi vì lão Trương đưa cháu gái của ông đi chơi, cho nên ông mới phiền muộn ở nhà, thật may Giang Thiếu Hiền đến đánh cờ với ông, lúc này ông mới hết phiền muộn, hôm nay Giang Thiếu Hiền không đánh với ông, ông cụ đang muốn đánh cờ mà không có ai chơi cùng, ông khó xử nhìn về Sở Chiến im lặng ngồi một bên không lên tiếng, lạnh giọng hỏi, "Cậu có thể đánh cờ không?".

"Ông nội, cháu không biết chơi, nhưng có thể thử một chút." Sở Chiến mỉm cười hưởng ứng, đối với năng lực học tập vượt trội của Sở Chiến, trải qua quan sát mới vừa rồi, ít nhiều gì hiểu một chút xú quy luật, cùng ông cụ chơi, đoán chừng có thể ngăn cản một chút.

Lời này ông cụ nghe vào thì không phải như vậy, ông tự động cho là Sở Chiến khinh thường tài đánh cờ của ông, chỉ vào vị trí đối diện, trầm giọng nói: "Cậu tới cùng ta chơi.", Vốn ở trong lòng ông cụ đối với Sở Chiến có một ít hảo cảm, hôm nay thấy đáng về anh, tự động xếp anh vào loại ngạo mạn, quyết tâm ở trong ván cờ giáo huấn anh một chút, để cho anh biết tài chơi cờ của mình thật tốt.

Sở Chiến thuận theo ngồi vào đối diện ông cụ, bắt đầu cùng ông đánh cờ.

Khi Đường Tổ Khanh đi vào gian phòng ông cụ chuẩn bị gọi mấy người đàn ông ăn cơm, phát hiện người đàn ông nhà cô đang nghiêm túc đánh cờ cùng ông nội cô, mà đáng về ông nội nghiêm túc, cô hướng về phía bên cạnh Giang Thiếu Hiền gật đầu một cái, sau đó hướng bên cạnh Sở Chiến ngồi xuống, nhìn về bàn cờ, đầy mắt nhảy lên quá một chút ngạc nhiên.

Cô bình tĩnh liếc mắt về phía ông cụ cùng Sở Chiến, phát hiện ông cụ cau mày, đang nghiêm túc nghiên cứu nhìn chăm chăm bàn cờ, suy nghĩ khác chế nước cờ. Mà mặt người đàn ông lại lạnh nhạt trầm tĩnh, đáng về nghiêm túc lúc đánh cờ giống với lúc làm việc.

"Trời! Mới vừa rồi cậu đi như vậy, thì ra đã có kế hoạch chu đáo! Còn nói không biết chơi, đây không phải là gạt người thì là cái gì?" Đàn ông phải ngồi trên "Mã" (ngựa), cùng "Pháo" trước sau giáp kích, ông cụ bây giờ mới suy nghĩ ra sao lúc trước có nhiều nước "Mai phục", chỉ vì giờ phút này. Ông chợt đập bàn phẫn khích mủi phần nói, dọa người đàn ông ngồi ở bên cạnh Đường Tổ Khanh giật mình, ông nội đối với mình rất chú trọng tư cách nay đột nhiên hét to, Đường Tổ Khanh ho khan để tỉnh táo.

"Ông nội, đó là cháu tự học lúc vừa nãy thấy các ông chơi." Sở Chiến vô tội giải thích, lời giải thích này để cho trong lòng ông cụ hơi sùng sờ, suy nghĩ mới vừa học được mà đã cao thâm như vậy, tiểu tử này không phải là một thiên tài chứ.

"Đánh một ván nữa!" Ông cụ quát to, một bộ dáng vẻ hăng hái ngẩng cao đầu.

Liên tiếp chơi mấy ván đều là ông cụ thua, Đường Tổ Khanh ngồi nhìn ở một bên không nhìn nổi, chung sống lâu như vậy, người đàn ông có tính tình gì có rõ ràng nhất, phúc hắc đến mức tận cùng, hết lần này tới lần khác anh bán đứng người ta, người ta còn ngu đến trình độ đi cảm ơn anh, vì để tránh cho ông nội mình bị người đàn ông phúc hắc này tính toán, Đường Tổ Khanh rút cục ở lúc một ván cờ kết thúc chen miệng nói: "Ông nội, cháu và ông chơi đi!"

"Không chơi với cháu! Ông muốn cùng cậu ta chơi!" Khó khi gặp phải một kỳ thủ so với lão Trương càng lợi hại hơn, ông cụ mê đánh cờ đầu nào chịu, huống chi các cụ chúng ta nói qua: mạnh đối mạnh mới có thể càng mạnh, ông bắt đầu sắp xếp cờ.

Đường Tổ Khanh đề sát vào bên tai Sở Chiến thấp giọng nói: "Để cho ông nội thắng đi."

"Là ông nội không cho phép anh." Ánh mắt Sở Chiến nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh đầy ủy khuất.

Đường Tổ Khanh có chút nghèo từ, chính xác từ lúc bắt đầu vào cửa, ông nội nhà cô đối với anh lời nói lạnh nhạt, một người đàn ông mạnh mẽ nghe lời nói lạnh nhạt của ông cụ như vậy mà còn có thể nở khuôn mặt tươi cười, cái này không phải bởi vì yêu cô sao, lỗ mũi đau xót, Đường Tổ Khanh trong lòng cảm động.

Hai người đang xì xào bàn tán, ông cụ quát lên: "Không được nói thầm!".

"Oh!" Hai người ăn ý đồng thời lên tiếng, nhìn nhau cười một tiếng.

Giang Thiệu Hiền ngồi ở một bên thấy Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến thân mật như vậy, trong lòng chua chát, cũng thoải mái chúc phúc cho họ.

Trải qua nhiều ván cờ như vậy, ông cụ dần đo liên tục, mỗi một nước đi cũng rất cẩn thận. Không chỉ muốn hòa nhau một ván, mà còn muốn mặt mũi hòa nhau, nói thế nào ông cũng là một trường bối, kết quả lại không thắng nổi một ván bối, mặt mũi này thế nào bỏ qua như vậy được.

Người đàn ông thừa dịp ông cụ suy tư trong nháy mắt, ở dưới đáy bàn cầm tay khéo léo tron mềm cô đặt vào trên bắp đùi của mình, ngón tay cái thỉnh thoảng ma sát tay mượt mà của cô, cảm thụ nhiệt độ trong tay cô, mới vừa bắt đầu Đường Tổ Khanh còn có chỗ cố kỵ, nhưng ngại vì bàn tay người đàn ông chấp nhất kia, thấy lực chú ý của ông cụ cùng Giang Thiệu Hiền đều ở trên ván cờ, toại mà theo ý nguyện của anh, mặc cho anh lôi kéo mình.

"A? Chiêu tướng?" Ông cụ mày rậm vừa nhú, tròn to mắt nhìn.

Đường Tổ Khanh hoàn hồn, tầm mắt quét về phía bàn cờ, lại thấy con cờ của người đàn ông đã bị ông nội "chiếu tướng Vua ", bất kể là trốn tránh bên trái hay phải còn có trước sau tiến lui, cũng không có đường sống cứu vãn. Nhìn về ông cụ, chỉ thấy con mắt ông trừng mắt ngây ngô, trong miệng nói lầm bầm nói các nước đi mới vừa rồi trong ván cờ, thỉnh thoảng cười khê, thỉnh thoảng bĩu môi. Giống như Lão Ngoan Đồng, về mặt cũng bắt đầu sinh động hoạt bát, Đường Tổ Khanh là lần đầu tiên thấy ông nội mình vui vẻ như vậy, so với năm đó cô làm tới Phó thị trưởng cũng không vui vẻ bằng.

"Cậu thật vừa mới bắt đầu học?" Ông cụ không tin hỏi, nào có người lợi hại như vậy, có thể ở trong mấy phút ngắn ngủn đánh bại ông đã có năm sáu chục năm chơi cờ, ngay cả lão Trương nhà cách vách cùng tài đánh cờ của ông cũng không phân cao thấp.

Sở Chiến thành khẩn gật đầu một cái, bắt đầu sắp xếp quân cờ.

Thấy vẻ mặt ông cụ còn không tin tưởng, Đường Tổ Khanh cười cười lên tiếng: "Ông nội, năng lực học tập của anh ấy rất mạnh, là một thiên tài." .

Ông cụ dờ khóc dờ cười, cười mắng: "Không thấy có người nào lộ liễu khen chồng mình như vậy?" .

"Thật ra thì cháu chỉ nắm giữ quy luật, những thứ khác cũng chậm hơn chậm lục lọi, còn có rất nhiều chỗ học tập ở ông nội." Sở chiến khiêm tốn nói, dáng vẻ chân thành, nhìn thấy trong lòng ông cụ đối với anh lại thêm một phần hài lòng.

"Thật ra thì đánh cờ rất tốt, có thể từ một ván cờ nhìn ra được tính tình cùng tính cách của một người." Ông cụ cười nhạt nói, cho nên đối với chồng của cháu gái mình nhiều hơn một phần thương thức, chủ yếu là biểu hiện anh trong ván cờ trầm ổn, không kiêu không nóng nảy tâm tính.

Ông cụ cùng Sở Chiến cứ tùy ý chuyện trò tán gẫu, sợ rằng ngay cả chính bọn họ cũng không có phát hiện, không khí dần dần từ ngưng trệ chuyển thành hòa hoãn, Đường Tổ Khanh vẫn luôn không có mở miệng nói chuyện, nhưng khéo môi khê nhếch lên, mà Giang Thiệu Hiền làm một nhân vật lắng nghe, chăm chú nhìn ván cờ. Lúc này cô không đánh lòng quấy rầy bọn họ bồi dưỡng tình cảm, ngồi ở một bên tự mình chăm trà cho bọn họ.

"Cốc cốc cốc ——" người giúp việc gõ cửa đi vào, "Lão gia, Đại tiểu thư, cô gia, cơm trưa đã làm xong."

Đúng lúc ván cờ vừa mới kết thúc, ông cụ do dự suy nghĩ định đánh ván nữa, nhưng ngại vì tất cả mọi người đều đã đói bụng, lúc này mới lưu luyến đứng dậy, dặn dò: "Hôm nay chớ đi về, cơm nước xong tiếp tục đánh cờ." .

Sở Chiến nhìn bóng lưng ông cụ cùng Giang Thiệu Hiền đi ra ngoài, cửa vừa đóng, lúc này anh mới ôm chặt lấy cô gái nhỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Phạt em hôn anh năm phút

Giang Thiệu Hiền đỡ ông cụ đi ra ngoài, vừa đóng cửa, Sở Chiến lập tức ôm Đường Tổ Khanh, đem cằm đặt ở bả vai của cô, dáng vẻ thâm tình cung chiêu, làm thế nào cũng không chịu đứng lên, người đánh cờ viết: đi theo ông cụ đánh cờ hao tổn quá nhiều trí nhớ.

Đang ở trong thư phòng, tùy lúc sẽ có người đến, da mặt Đường Tổ Khanh luôn luôn mông, lo lắng cùng người đàn ông ở chung một chỗ ôm thân mật như vậy bị những người khác nhìn thấy sẽ thành trò cười, nhất thời giả bộ giận trách, vội vàng nói: "Mau buông ra, ông nội đang chờ chúng ta ăn cơm."

"Không nhớ tới, không muốn ăn cơm." Sở Chiến dờ tỉnh trẻ con nói, hít thật sâu hương thơm tự nhiên trên người cô gái nhỏ tản mát ra, giải quyết xong ông cụ, tâm tình của anh vô cùng tốt, vậy kế tiếp chỉ còn chuẩn bị hôn lễ.

Đường Tổ Khanh đối với hành động ăn vạ của người đàn ông hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể trả lời: "Anh muốn ăn cái gì? Em làm cho anh." .

"Chỉ muốn ăn em." Sở Chiến sâu kín nói, Đường Tổ Khanh vừa nghe thấy lời này bị giọng nói thâm tình mê hoặc ở người đàn ông kia hấp dẫn (sexy), khi cô phản ứng kịp, chỉ thấy người đàn ông vẫn dựa trên bả vai cô hơi đẩy thân thể ra, vẫn duy trì tư thế ôm lấy cô, mắt nóng rực mà trong tròng nhìn cô,

khóe miệng khẽ nhếch lên cung chiều, thấp giọng nói: "Bảo bối, anh hôm nay đã giải quyết xong ông nội, có thể lấy được phần thưởng không?" .

"Phần thưởng?" Đường Tô Khanh không hiểu, người đàn ông này thật đúng là thời thời khắc khắc đều không quên ăn đậu hủ của cô, thua thiệt anh nghĩ ra được, người muốn gặp ông nội là anh, bây giờ lại muốn đòi cô thưởng, cô nhất thời dở khóc dở cười.

"Đúng nha, anh muốn được thưởng, em hôn anh một phút." Người đàn ông ngoan cố nói, hai tròng mắt sáng trong suốt như thể làm cho người ta sao lãng.

Mị lực người đàn ông có bao nhiêu, Đường Tô Khanh rõ ràng nhất, cho dù đã rất thân mật, nhưng nghe anh nói cộng với ánh mắt thâm tình như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tô Khanh ửng đỏ, âm thanh cũng nhẹ mấy phần, mềm nhũn nói: "Bị người khác nhìn thấy không tốt." .

"Nơi này không ai." Người đàn ông tựa hồ nhất định phải đòi hôn bằng được, bình thường đều là anh chủ động, thỉnh thoảng cô gái nhỏ bắt đầu cũng là thật tốt.

Đường Tô Khanh thấy lập trường kiên định của anh, lùi từng bước, thấp giọng nói: "Trở về em sẽ hôn lại." .

Không được! Muốn bây giờ! Anh đòi." Sở Chiến có lúc học theo dáng vẻ cố chấp của cô, quả thật giống như là đứa bé không được ăn kẹo, nhưng có ai có thể dự đoán được lời đồn đãi bên ngoài về hoàng đế hắc đạo cũng có một mặt chung đụng tốt như vậy? Đoán chừng chỉ có ở trước mặt cô, anh mới có thể như vậy, nếu không phải bởi vì là yêu.

Đường Tô Khanh nôi dóa, đói thì ăn cơm, cô cũng không phải là lương thực, ăn cô làm gì, ánh mắt liếc về hướng cửa phòng đóng chặt kia, suy nghĩ sẽ không có người tới, Đường Tô Khanh mím môi do dự , nghe anh quát một tiếng: "Nhanh lên một chút! Em sẽ không hôn anh, anh sẽ phải hôn em năm phút đồng hồ!"

Năm phút đồng hồ? Đường Tô Khanh cả kinh, chung sống lâu như vậy, người đàn ông có tính tình gì cô rõ ràng nhất, cô biết anh tuyệt đối làm được. Lần này càng thêm không có cách, anh dần dần cúi xuống, cô chủ động đem môi hôn lên môi anh. Một phút không biết có bao nhiêu lâu, cô không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào đồng hồ để bàn. Sở Chiến lại bị cô làm cho trong lòng ngứa ngáy, vốn chỉ là nụ hôn dịu dàng ngọt ngào, ngược lại thành hôn lưỡi triền miên nóng bỏng.

"Đã hết giờ! Uy..." Âm thanh của cô từ trong thân thể của anh phát ra, mơ hồ không rõ, anh lại không chịu buông cô ra.

"Răng rắc ——" đột nhiên có người xông vào.

Người vừa tới tròng mắt mờ mịt, ôn hòa nói với hai người: "Ông nội bảo tôi đi lên gọi hai người, có thể xuống ăn cơm."

Đường Tô Khanh liếc Sở Chiến một cái, nghĩ thầm này rốt cuộc là chuyện gì, cùng chồng hiện tại hôn bị chồng trước nhìn thấy, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, cô đỏ mặt nói: "Biết, chúng em tới đây."

Bị người khác cắt đứt chuyện tốt, Sở Chiến lý ra không vui, nhưng anh mặt không đổi sắc, bàn tay khẽ vuốt ve Đường Tô Khanh, ý bảo cô không có sao, tròng mắt đen chống lại một người đàn ông không biết điều, nhưng lại nói về phía Đường Tô Khanh mà nói: "Bảo bối, lần sau nhớ phải hô hấp, thế nào đã lâu như vậy còn không học được?"

Nghe vậy, Đường Tô Khanh ngượng ngùng hận không đào được cái lỗ để có thể chui vào, lúng túng không biết nói cái gì cho phải, bước đi ra ngoài cửa, người đàn ông đi ngay theo phía sau, nắm bả vai của cô đi về phía phòng ăn.

Giang Thiếu Hiền ở phía sau nhìn một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trước mặt, nghĩ đến hình ảnh mới vừa nhìn thấy, trong lòng hân hoan chua xót, nghĩ thầm có lẽ toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần học tập tốt hơn.

Khi Sở Chiến cùng Đường Tô Khanh đi vào phòng ăn, ông cụ đã ngồi xuống, thấy hai người bọn họ đi tới thân mật như vậy, trong mắt thoáng qua an ủi, hài lòng gật đầu một cái.

Tất cả mọi người sau khi ngồi xuống, người giúp việc lúc này mới lục đục đem bữa trưa lên bàn ăn. Trên bàn ăn trừ Đường Tô Khanh lần đầu tiên kết hôn, lần này khó có được náo nhiệt như thế, trải qua chung sống ngắn ngủi cùng ánh mắt nhìn người của ông cụ, trong lòng ông cụ vui mừng được một cháu rể ưu tú như vậy, lúc ăn cơm đặc biệt cho người mở một chai rượu quý ra để uống, mà người làm cháu rể Sở Chiến tự nhiên muốn được lão bà mình cùng ông cụ chiếu cố, nên phải phụng bồi ông cụ uống rượu, Giang Thiếu Hiền không uống được rượu tự nhiên cùng Đường Tô Khanh, yên lặng ăn món ăn.

Mấy chén xuống bụng, ông cụ có chút vi huân, lời kéo tay Sở Chiến lớn tiếng hét lên: "Tiểu tử, sau này cậu để cho A Khanh bị ủy khuất, ta sẽ không tha cậu." .

"Vâng, ông nội, cháu nhất định đối xử tốt với A Khanh." Khóe miệng Sở chiến mỉm cười cung chiều, mắt thỉnh thoảng nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, còn không quên gấp cho cô món ăn cô thích, không cần nói làm một người chồng hay làm một cháu rể, mọi thứ đều làm đến nơi đến chốn.

Đường Tô Khanh ở bên cạnh nhìn kinh hôn bạt vía, người đàn ông có tính sạch sẽ nghiêm trọng đến khiếp người, nhớ trước kia cùng đi siêu thị mua đồ, có người không tốt đụng phải tay của anh, anh ngay tại chỗ nhìn vào ánh mắt đối phương giống như muốn ăn sống người khác, lập tức mua mấy bình nước suối cùng xà phòng, đem cái tay kia sạch sẽ.

Sau khi về đến nhà, cô rất tò mò liền hỏi người đàn ông sao có phản ứng dữ dội như vậy, kết quả anh cho rằng cô sợ về mặt hung ác của anh lúc đó, lập

tức đem sự tình ngon nguồn nói ra, đều do tính quá sạch sẽ làm hại, khi Đường Tổ Khanh hỏi tại sao anh vẫn luôn cầm tay của cô, gương mặt anh ửng đỏ thắm tình nói bởi vì yêu cô, đối với cô không có nói đến sạch sẽ.

Hiện tại ông nội mình tự tay cầm tay của anh, không biết anh sẽ không chịu nổi mà hất ông cụ ra, nếu như thật là như vậy, đoán chừng sẽ dẫn đến cuộc chiến ác liệt.

"Tiểu tử, hàm răng nói lời vàng ngọc, nói ra được nhất định phải làm được, nếu không làm người đàn ông tồi." Ông cụ vỗ vỗ tay của anh, hét lên.

Sở Chiến ngồi ở một bên không ngừng gật đầu đón ý nói hùa, nhìn ông cụ hăng hái, lạng lẽ lời kéo anh nói rất nhiều nói, đều là chuyện có liên quan đến khi còn bé của Đường Tổ Khanh, thỉnh thoảng cười to, thỉnh thoảng đau lòng cau mày, Sở Chiến nghiêm túc nghe, đem từng việc ghi tạc vào trong lòng.

Đường Tổ Khanh thấy hai người nhỏ giọng trò chuyện, nhìn không khí thật tốt, trong lòng hơi thả lỏng xuống.

Cơm nước xong, ông cụ đồ hế ra khuôn mặt già nua, la hét muốn cùng cháu rể đánh vài ván cờ nữa, Đường Tổ Khanh ở một bên thật sự nhìn không chịu nổi, một người đã nhiều tuổi, còn có tính trẻ con như vậy, hướng người đàn ông cho một cái ánh mắt, kết quả người đàn ông cúi đầu ở bên tai ông cụ không biết nói chút gì, làm cho khoe miệng ông cụ vẫn cất giấu cười, sau đó đáp ứng ngoan ngoãn đi nghỉ trưa.

Giang Thiệu Hiền suy nghĩ hôm nay xin nghỉ ra ngoài, mặc dù rất muốn bồi ông cụ nữa, nhưng thời gian không cho phép, hấn không thể làm gì khác hơn là cáo biệt, ông cụ đối với ân nhân cứu mạng cũng thật tâm thương yêu không dứt, thấy đáng về bị làm khó của hấn cũng không giữ lại hấn nữa, hiền lành lời kéo tay của hấn nói: "A Hiền, rảnh rồi thường xuyên trở lại, nơi này chính là nhà của cháu, ta còn là ông nội."

"Cháu biết, ông nội." Giang Thiệu Hiền lỗ mũi đau xót, cười nhạt gật đầu nói.

"Các cháu đưa A Hiền đi ra ngoài, hôm nay cũng uống rượu, gọi lão Diệp đưa A Hiền trở về đi." Ông cụ gọi lái xe lão Diệp tới.

Sở Chiến kéo tay cô gái nhỏ, ngăn cách cô gái nhỏ cùng Giang Thiệu Hiền, ba người đi song song với nhau, không khí hết sức cứng nhắc, tất cả mọi người nhìn cảnh vật chung quanh không lên tiếng, Đường Tổ Khanh cản mọi suy nghĩ chỉ chốc lát sau lên tiếng nói: "Mới vừa cảm ơn anh, em biết nếu không phải trước đó anh cùng ông nội nói chuyện của chúng em, ông nội tuyệt đối không thể đồng ý chuyện ly hôn của em với anh."

"Anh chỉ không muốn mất đi một ông nội tốt như vậy." Giang Thiệu Hiền ôn hòa trả lời

Quả thực, dựa vào trình độ coi trọng của ông cụ đối với Giang Thiệu Hiền, nếu hấn nói không đồng ý ly hôn, đoán chừng ông cụ chết cũng không cho phép giữa bọn họ có Sở Chiến tham gia, mà thân thể ông cụ không chịu nổi kích động, chuyện có thể nghĩ gặp rất nhiều khó khăn.

Vẫn ở một bên Sở Chiến rất không thích thiếu người khác, hơn nữa còn là tình địch, điều này làm cho anh có cảm giác không được tự nhiên, lãnh khốc nói: "Tôi thiếu anh một lần, có yêu cầu gì hiện tại nói thẳng, quá hạn không nhận."

Đối với vẻ mặt Sở Chiến như thế Giang Thiệu Hiền cũng không thêm để ý, dù sao ở trong bang nghe đám người kia đem truyền Sở Chiến người này so với Diêm vương còn kinh khủng hơn, suy nghĩ một chút cái dáng vẻ này bây giờ của anh coi như đã khách khí, suy nghĩ chuyện những ngày gần đây, Giang Thiệu Hiền nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra nói yêu cầu gì, suy nghĩ chỉ chốc lát sau cười nhạt lên tiếng nói: "Muốn thật cảm ơn tôi, sau này cho phép tôi trực tiếp ra vào trong bang đi! Lúc nào cũng bị người khác quản chế có chút phiền toái."

Không nghĩ đối phương nói ra yêu cầu như vậy, Sở Chiến đáp ứng cũng không được, không đáp ứng cũng không xong, ai biết tiểu tử này chưa có chết tâm, có thể len lén chạy đến gặp cô gái nhỏ của anh không đây? Cái này không thể trách anh nhỏ mọn, đúng là cô gái nhỏ của anh quá xinh đẹp.

Dù sao vừa rồi do tự mình nói điều kiện, hiện tại cho dù có hối hận cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, trong lòng đề phòng sau này phải coi chừng cô gái nhỏ kỹ hơn, sợ cô đi ra ngoài bị người xấu mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tâm hồn anh bị thương muốn được an ủi một chút

Tiền Giang Thiệu Hiền đi, Đường Tổ Khanh lo lắng người đàn ông cùng ông nội cô uống nhiều rượu như vậy, suy nghĩ có nên nghỉ trưa sớm một chút, ai ngờ anh cực hăng hái, to gan đem cô khóa vào trong ngực, khiến cho cô không cách nào nhúc nhích, tầm mắt nóng rực gần như đem cô thiêu đốt.

Đường Tổ Khanh cho dù thường bị anh dùng ánh mắt cương chiều mà thâm tình nhìn, lần nào cũng không thay đổi đồ mặt thẹn thùng, đẩy người đàn ông một cái, thấp giọng nói: "Đừng như vậy, sẽ có người thấy, trở về thôi!"

"Sợ cái gì, anh quang minh chính đại ôm lão bà của anh ai dám lăm lăm mồm." Sở Chiến ôm chặt thân thể mềm mại vào trong ngực, hét lên, bộ dáng hèn không thể cho toàn bộ thế giới biết bọn họ là vợ chồng.

Trong lòng Đường Tổ Khanh ngọt ngào, cuối cùng bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh ôm đủ, chỉ cần không làm ra chuyện gì làm

người ta xấu hổ hơn là được.

Đi dạo cùng anh ở bên ngoài nhà cũ một vòng mới vào nhà, lúc trở lại phòng khách, ông cụ bối vì uống hơi nhiều, nên đã vào phòng nghỉ trưa, người giúp việc thấy hai người mặt như vậy đi vào, không được tự nhiên dò tìm mắt đi, cúi đầu cung kính nói: "Đại tiểu thư, ông cụ đã nghỉ trưa, ông bảo cô cùng cô gia tối nay đừng đi về, chờ ông sau khi tỉnh lại sẽ cùng cô gia đánh cờ." .

"Tôi biết rồi." Đường Tổ Khanh cười nhạt gật đầu, sau đó lôi kéo Sở Chiến đi lên lầu.

Sở chiến cũng không giận, mặc cho cô lôi kéo mình, khoe miệng cong lên cung chiều, lẳng lẳng nhìn cô, Sở Chiến thật tò mò cô gái nhỏ của anh muốn kéo anh đi đâu. Khi cô gái nhỏ hơi hưng phấn mang theo anh đi vào một gian phòng, Sở Chiến đem tầm mắt nghỉ ngơi nhìn về phía cô gái nhỏ.

"Đây là phòng của em, tối nay nghỉ ngơi ở đây đi!" Đường Tổ Khanh giải thích, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, gương mặt xinh đẹp không được tự nhiên đỏ lên.

Vừa nghe nói là phòng của cô gái nhỏ, điều thứ nhất hiện lên trong đầu Sở Chiến chính là đây là phòng cưới trước kia của cô gái nhỏ cùng Giang Thiệu Hiền, nghĩ đến đây cái có thể xảy ra, trong lòng của anh chưa xót không dứt, giọng nói thay đổi thêm ê ẩm "Lấy Giang Thiệu Hiền xong ở nơi này?" . Nói xong thì Sở Chiến có chút hối hận, anh làm cái gì vậy, chỉ đồ thừa biết cô gái nhỏ chậm trước người khác một bước, chuyện đã xảy ra còn có thể làm gì, hiện tại cô gái nhỏ đã là của anh.

Vừa nghe giọng nói chua chát này, Đường Tổ Khanh cũng không nổi giận, trong lòng ngược lại có chút buồn cười, lần đầu tiên thấy bộ dáng anh không được tự nhiên như vậy, trong lòng suy đoán anh có thể đã hiểu lầm cái gì, cô cười nhẹ nói: "Trước khi lấy Giang Thiệu Hiền không phải ở gian phòng này, em trước kia còn không biết có một người Giang Thiệu Hiền ở đây, sau khi cùng hắn kết hôn liền trực tiếp đi thành phố S, một năm hiếm khi trở về mấy lần, anh không phải là ghen chứ!"

Nghe cô gái nhỏ giải thích, trong lòng Sở Chiến sáng tỏ thông suốt, ánh mắt nóng rực nhìn cô, đem cô khóa thật chặt vào trong ngực, một cái tay vòng ở trên eo mảnh khảnh của cô, một cái tay khác kéo bàn tay nhỏ bé trơn mềm của cô đặt lên ngực anh, nghiêm túc nói: "Bảo bối thật hiểu lòng anh, là ghen, em có thể an ủi tâm hồn bị thương của anh một chút được không" .

"Tâm hồn bị thương? Anh xác định tâm hồn yếu ớt như vậy? Giang Thiệu Hiền người ta bị oan ức như vậy không lên tiếng, anh đây không phải là điển hình được tiện nghi còn khoe mẽ sao, và lại tình hình em cùng Giang Thiệu Hiền thế nào anh không phải là rõ ràng nhất sao?" Đường Tổ Khanh lấy tay chọc chọc vào ngực của anh cười mắng.

Ho khan một cái "Mặc dù biết em cùng hắn hữu danh vô thực, nhưng vừa nghĩ tới hắn biết em trước so với anh, trong lòng anh liền ách ả, sao không gặp em sớm một chút." Sở chiến ho nhẹ hai tiếng, không được tự nhiên nói.

Hiện tại biết phòng này là phòng trước kia của cô gái nhỏ, tâm tình Sở Chiến rất vui vẻ, anh tò mò quan sát bài biện của gian phòng, bên trong bố trí rất đơn giản, một chiếc giường thật to cho hai người, mép giường có một bàn trang điểm, bên cạnh cửa sổ pha lê sát đất để một chiếc ghế nằm, cách giường không xa là một giá sách to cùng bàn đọc sách, trên giá sách bày đầy đủ loại bộ sách. Có một chút theo kiểu phòng của con gái, yêu ai yêu cả đường đi, cách bài biện bình thường như vậy, khiến trong lòng anh cũng cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Đường Tổ Khanh thừa dịp lúc người đàn ông quan sát gian phòng trong nháy mắt ra khỏi phòng, không lâu sau trở lại cầm trên tay một bộ quần áo ngủ của nam đưa cho anh: "Ồ chỗ này của em không có quần áo ngủ của đàn ông, của những người khác lại lo lắng anh không mặc, nên cầm một bộ áo ngủ của ông nội hoàn toàn mới cho anh, hôm nay mặc tạm cái này, sau này trở về em sẽ mua áo ngủ." .

Đối với sự an bài của cô gái nhỏ Sở Chiến cực hài lòng, nghĩ đến cô sau này mua áo ngủ trở về đưa cho anh, trong lòng Sở Chiến ngọt ngào, suy nghĩ đúng là có vợ có khác, cái gì cũng có người vì mình quan tâm, cười cười cầm lấy quần áo ngủ trong tay cô cũng không giận, ở trong phòng, trước mặt có mặc vào.

Đổi một bộ quần áo sạch sẽ, trong lòng Sở Chiến rất sáng khoái, vừa rồi cùng ông cụ uống rất nhiều rượu, bộ quần áo mặc vừa này dính đầy mùi rượu, anh không phải là người thích uống rượu, chỉ thỉnh thoảng thưởng thức một chút rượu ngoại mà thôi.

Đường Tổ Khanh thấy vóc dáng người đàn ông cao lớn mặc quần áo ngủ của ông nội vào trung quy không biết có bao nhiêu buồn cười, khoe miệng hơi giương lên một cái, đè nén muốn cười to sắp ra khỏi miệng, chỉ lên chiếc giường lớn cho hai người nằm nói: "Nhanh ngủ một chút đi, chờ ông nội tỉnh lại lại phải tốn hao trí nhớ" .

Người đàn ông nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, ngồi xe máy cạnh giờ, cộng thêm cùng chơi cờ với ông cụ thật lâu, uống chút rượu nồng độ cao, đã sớm có chút mệt, anh ngoan ngoãn nằm dài trên giường, người thấy trong chăn có mùi thơm ngát nhàn nhạt của cô gái nhỏ còn lưu lại, thỉnh thoảng mờ mắt ra nhìn cô gái nhỏ hiện tại đang làm gì, mấy lần nhìn thấy cô gái nhỏ đang lật xem sách trên giá sách, Sở Chiến nhẹ nhàng nỉ non nói: "Bảo bối, không được rời khỏi phòng trong lúc anh ngủ.", sau đó từ từ ngủ.

Đường Tổ Khanh nhìn về mặt người đàn ông an tĩnh ngủ, cười không ra tiếng, trong mắt đều là mùi vị nồng đậm hạnh phúc.

Sở Chiến cảm giác giấc ngủ này lâu nhất an ổn nhất từ trước tới nay, chờ khi anh tỉnh lại, đèn rực rỡ đã mờ lên, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất có thể nhìn thấy đêm tối, mà trong phòng không biết từ lúc nào thì đã mở ra ánh đèn mờ mờ, chuyện thứ nhất khi Sở Chiến tỉnh lại chính là tìm cô gái nhỏ của anh, sau khi dò xét cả giá sách cùng bốn phía gian phòng, anh rốt cục phát hiện cô gái nhỏ nằm cuộn tròn trên chiếc ghế ở cửa sổ sát đất, đang ngủ yên ổn, trong tay của cô cầm một quyển sách thật dày, đoán chừng đang đọc sách thì ngủ mất.

Trong lòng Sở Chiến thương yêu mãi không thôi, vừa giận lại đau lòng, suy nghĩ cô gái nhỏ cứ như vậy không quý trọng bản thân, tại dưới ánh đèn mờ mờ

đọc sách, ngàn vạn lần không thể làm hư mắt chữ. Nhìn lại cô gái nhỏ, ngón tay nho nhỏ ở ánh đèn mờ chiếu rọi xuống vậy mà sáng long lanh, giống như trân bảo làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Lúc này, ngón tay nho nhỏ hơi buông lỏng, quyển sách bị cô cầm trong tay nhảy mất rơi xuống. Sở Chiến lập tức phản ứng kịp, trực tiếp đưa tay ra nhận, vừa vặn đón được, lần nữa ngắm nhìn cô gái nhỏ, phát hiện cô không có bị đánh thức, anh hơi yên tâm, ôm ái ôm kiều công chúa, giống như ôm kỳ trân dị bảo trên thế giới dịu dàng đem cô gái nhỏ đặt vào trên giường, tỉ mỉ giúp cô đắp chăn, biếng nhác nằm sát bên cạnh cô gái nhỏ, lẳng lặng nhìn về mặt cô ngủ, trong miệng lộ vẻ đầy thỏa mãn, dường như kể từ khi bắt đầu yêu cô gái nhỏ, anh thường xuyên làm động tác như thế.

Ngay lúc Sở Chiến nhìn đến mê mẩn trong nháy mắt, cửa phòng bị gõ, Sở Chiến thấy cô gái nhỏ bên cạnh hình như có dấu vết bị quấy rầy, bị cô gái nhỏ cảm hóa, Sở Chiến nhúu chặt chân mày đẹp, rón rén bước nhanh tới bên cửa mở cửa ra.

Người giúp việc vừa thấy người cửa mở là cô gia, hơn nữa sắc mặt chú rể mới này không được tốt lắm, nhất thời dè dặt nói: "Cô gia, lão gia bảo tôi đến xem người tỉnh chưa, ông muốn tìm người đánh cò." .

Sở Chiến nhúu chân mày đẹp, mặt không thay đổi nói: "Đã biết, nói tôi sẽ xuống ngay. "

"Vâng." Người giúp việc cung kính gật đầu một cái, bước nhanh rời đi, trong lòng suy nghĩ sao chú rể mới này có khí thế như vậy, chỉ một ánh mắt đã làm cho lòng người sợ hãi khủng khiếp.

Lần nữa nhẹ nhàng đóng kín cửa, Sở Chiến rón rén đi đến mép giường, thấy cô gái nhỏ của anh ngủ rất say, chân mày nhúu chặt cũng chậm rãi buông lỏng, hơi thở phào một cái, nghĩ thầm buổi trưa đã lưu lại cho ông cụ ấn tượng tốt, đêm nay cũng cần phải ứng phó tốt, nếu không ông cụ đổi ý, không để cho anh cưới cô gái nhỏ thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó khóc cũng không có chỗ để khóc, Sở Chiến tìm kiếm quần áo lúc trước anh thay ra khắp nơi, phát hiện không thấy, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cứ mặc quần áo ngủ đi ra ngoài.

Chờ Sở Chiến đi vào phòng của ông cụ, phát hiện ông cụ đã ngồi chờ ở bên cạnh bàn cò, trong mắt đầy hưng phấn, trong lòng Sở Chiến thờ dài một tiếng, sao mà người nhà của cô gái nhỏ cùng cô đều đáng yêu như vậy? Sau khi quen thuộc rất dễ dàng nhìn ra ông cụ rõ ràng là chúa mê đánh cò, nhưng như vậy vừa đúng chỗ đúng chỗ ngứa, nếu ông cụ dầu muối đều không vào, anh làm sao để cho ông cụ đồng ý đem cháu gái gả cho anh.

"Ông nội." Sở Chiến thân mật gọi, một thân quần áo ngủ quái dị cùng với một vẻ mặt khéo léo, hoàn toàn không giống lúc bình thường lãnh khốc đối mặt với thuộc hạ.

Lão gia từ cũng không thèm để ý quần áo anh, hướng về phía anh ôn hòa vẫy vẫy tay, cười ha hả nói: "A Chiến, mau tới đây cùng nhau đánh cò, mới vừa ông bảo người đi lên gọi cháu, kết quả A Khanh nói cháu ngủ thiếp đi, hiện tại rốt cục đã tỉnh ngủ chưa?" .

Sở Chiến cười gật đầu một cái, trong lòng rất vui vẻ, ông cụ không còn gọi tên nữa mà bây giờ thân mật gọi 'A Chiến', một bước dài như vậy, thật làm cho anh ngạc nhiên, ngồi đối diện với ông cụ, Sở Chiến bắt đầu nghiêm túc đánh cò.

Mới bắt đầu còn vất hết óc, lúc sau thành thạo, mắt thấy ông cụ liên tục thua năm ván, chân mày nhăn trên khuôn mặt già nua kia càng ngày càng sâu, nhớ trước đó cô gái nhỏ đã nói chuyện thân thể ông cụ không được tốt lắm, Sở Chiến lại bắt đầu vất hết óc để nhường ông cụ, kết quả hai người cũng cố gắng hết sức, cuối cùng ông cụ cũng may mắn thắng một ván, dường như đã kích thích quyết tâm chiến đấu của ông cụ, hăng hái cao lên, hai người lại tiếp tục vào vòng chiến ván kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cô lệ thuộc vào

Lúc một lớn một nhỏ đang mê mê đánh cò, thì đầu kia gian phòng giờ phút này Đường Tổ Khanh đang gất gao nhúu chân mày, khoe miệng nhẹ nhàng nỉ non cái gì, hai tay đặt ở dưới chân giầy giữa lộ ra bên ngoài, nắm thật chặt chần, thân thể lúc ẩn lúc hiện, cả người ngủ cực kỳ không yên ổn, giống như mơ thấy ác mộng.

Đột nhiên, hai mắt Đường Tổ Khanh mở ra, không có tiêu cự nhìn trần nhà, khoe mắt không khống chế tràn ra nước mắt, mấy giây sau, cô rốt cục phục hồi tinh thần lại, mắt bắt an ở trong phòng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia, có thể bởi vì cảnh trong mơ quá mức thật, bị ảnh hưởng cảnh trong mơ, Đường Tổ Khanh không kịp đi dép, để chân trần mở cửa đi ra ngoài

Người giúp việc đang làm việc nhìn thấy dáng vẻ đại tiểu thư bọn họ thất hồn lạc phách như vậy cũng giật mình, lại lo lắng cung kính lên tiếng nói: "Đại tiểu thư, cô không sao chứ?" .

"Anh ấy đâu? Anh ấy ở đâu?" Đường Tổ Khanh lời kéo một người trong đám người giúp việc lo lắng hỏi, vẻ mặt hốt hoảng nhìn chung quanh, trước sau không tìm được người đàn ông của cô ở trong mơ đột nhiên biến, người đàn ông đó đã dung nhập vào tận trong xương tủy của cô, cung chiều cô trên hết.

"Anh ấy?" Người giúp việc nghi ngờ lên tiếng nói, trong đầu không hiểu trong miệng đại tiểu thư bọn họ 'Anh ấy' đến tột cùng là người nào, đột nhiên ý

thức chợt lóe, nghi ngờ nói: "Đại tiểu thư hỏi cô gia sao? Cô gia đang ở trong phòng cùng lão gia đánh cờ." .

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh buông tay kéo chặt người giúp việc ra, bước nhanh về phía gian phòng ông nội cô, cô không nghĩ ra đến tột cùng có nên cam tâm tình nguyện chính miệng nói với anh hai chữ 'yêu anh' không, trong giấc mơ người ôm chặt lấy cô trong lúc đột nhiên biến mất, cô trở nên thấp thòm bất an, khoảng thời gian này, cô nghĩ chỉ muốn nhìn thấy anh mới có thể xác định đó là cảnh trong mơ.

Một già một trẻ đang đắm chìm trong ván cờ bị tiếng mở cửa gấp gấp kéo thần trí về, cùng nhìn về phía cửa gian phòng, nhìn thấy Đường Tổ Khanh, khẽ mỉm cười.

"Bảo bối..." Sở Chiến vẫy tay về phía cô, câu 'Mau tới đây' còn chưa kịp nói, cô gái nhỏ đã bước nhanh vọt vào trong ngực của anh, lực mạnh thiếu chút nữa làm anh ngã ngồi trên đất, ngay sau đó, hai tay thon dài mạnh mẽ có lực của cô giống như dây leo ôm eo anh thật chặt.

Ông cụ thấy hai người thân mật như vậy, trông mắt khôn khéo lóe lên vui mừng, cười cười gật đầu, còn kém không nói ra 'Không tệ' .

Chỉ có Sở Chiến biết hiện tại cô gái nhỏ ôm ấp yêu thương anh không đơn giản như vậy, cô gái nhỏ của anh anh hiểu rõ ràng nhất, bình thời chưa quen ôm một cái ở trước mặt người khác đã thẹn thùng, hiện tại ở trước mặt ông cụ làm sao đột nhiên chạy tới ôm lấy anh được, hơn nữa còn ôm chặt như vậy, giống như lo lắng anh đi mất, khác thường như vậy nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Trong mắt Sở Chiến đầy lo lắng, đau lòng hỏi: "Bảo bối, làm sao vậy?" .

Ái ngờ cô gái nhỏ không có trả lời, ngược lại hai tay càng khấn trương ôm lấy anh, khẽ run.

"Sao? Đây là thế nào? Đừng sợ, mọi chuyện có anh đây." Sở Chiến quay lại ôm lấy cô gái nhỏ đang run lẩy bẩy, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô, cung chiêu yêu thương nói, an ủi hôn trên tóc của cô, trong mắt trừ cung chiêu còn có tàn nhẫn chợt lóe lên, anh thể nếu biết người nào làm cô gái nhỏ của anh sợ như vậy, anh tuyệt đối không buông tha đối phương.

Thấy bộ dáng cháu gái mình, ông cụ ngồi ở một bên dường như cũng cảm thấy có cái gì không đúng, hỏi dò: "A Khanh làm sao vậy? A Chiến không phải nói cháu đang ngủ sao?" .

Ôm người đàn ông đến chân thật, nghe anh cùng ông nội mình lo lắng hỏi, Đường Tổ Khanh giờ mới hiểu được thì ra vừa rồi chỉ là mơ, đứng ở trong ngực Sở Chiến thật xin lỗi, buồn buồn nói: "Năm mơ." .

"Năm mơ? Ha ha... Nha đầu này, từ nhỏ đến lớn to gan như vậy, còn tưởng rằng cháu cái gì cũng không sợ, không nghĩ tới bây giờ ngủ mơ mà sợ như vậy, rốt cuộc vừa rồi năm mơ thấy cái gì?" Ông cụ cười trêu ghẹo nói.

Nghe nguyên nhân cô gái nhỏ đột nhiên nhảy vào trong ngực, Sở Chiến hơi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm không bị người khác khi dễ là tốt rồi, khoe miệng kêu gọi cong lên cung chiêu, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô gái nhỏ, dịu dàng nói: "Đừng sợ, giấc mơ đều là giả." . Đối với sự lệ thuộc của cô gái nhỏ, Sở Chiến rất là vui mừng.

Bị ông cụ cười, gương mặt xinh đẹp Đường Tổ Khanh trở nên đỏ ửng, cả mặt chôn ở trong ngực Sở Chiến ngượng ngùng.

Ngay lúc này, người giúp việc gõ cửa mà vào, cung kính nói: "Lão gia, đại tiểu thư, cô gia, có thể ăn cơm tối rồi." .

"Biết rồi." Ông cụ khoát khoát tay, cười ha hả nói, ý vị thâm trường nhìn hai người ở chung một chỗ ôm nhau thật chặt một cái, sau đó cười híp mắt đi ra ngoài.

"Bảo bối, ăn cơm, vẫn chưa chịu dậy sao? Hay muốn anh ôm em đi đến phòng ăn?" Sở Chiến cung chiêu nói, trong mắt vui vẻ thế nào cũng không giấu được.

Gương mặt trắng nõn của Đường Tổ Khanh đỏ ửng kéo dài tới mang tai, từ trong ngực anh chui ra, mắt không dám nhìn, cúi đầu xin lỗi, chọc cho anh liên tiếp cười to ra tiếng, cuối cùng thấy đầu cô gái nhỏ đã chôn vùi xuống đất, anh mới ngưng được cười, cung chiêu vuốt vuốt tóc cô, lôi kéo cô đi ra ngoài.

"Vừa rồi nằm mơ thấy gì?" Kéo tay nhỏ bé của cô anh nghi ngờ hỏi.

Có lúc Sở Chiến cảm thấy tình yêu thật cho người ta điên cuồng, từ lúc bắt đầu không quan tâm đã trở nên quán quýt si mê, đến bây giờ bá đạo muốn xâm nhập tất cả của cô, muốn biết cô suy nghĩ gì, mơ thấy cái gì, tiếp tục như vậy nữa, yên sâu sắc như vậy sẽ diễn biến thành tình huống nào, anh không biết, nhưng duy nhất một điểm có thể khẳng định là anh không những không bài xích tình yêu ngọt ngào giống như mặt ong của bọn họ, ngược lại hi vọng nó tiếp tục phát triển, vì yêu cô gái nhỏ trong tay này, anh không quan tâm trở thành một người điên cuồng.

Nghe anh thắc mắc, bước chân Đường Tổ Khanh hơi dừng lại, không biến sắc dùng nụ cười thay thế ngượng ngùng trong mắt, bước nhanh đi ra ngoài, cười nói: "Nhanh lên một chút! Ông nội đang chờ." .

Sở Chiến không có hỏi nữa, bước nhanh đuổi theo cô gái nhỏ, cánh tay thon dài ôm ngang eo mảnh khảnh của cô, bá đạo ôm cả cô đi về phía phòng ăn, một cái tay khác nắm tay cô cùng mười ngón tay đan vào nhau.

Từ trong ván cờ, ông nội đối với cháu rể mình càng xem càng thuận mắt, nhân phẩm không tệ, dáng dấp vừa đẹp mắt, cuộc sống không cần bôn ba, khí phách, quan trọng hơn còn rất quan tâm cháu gái ông, cái ánh mắt yêu thương đó không thoát khỏi mắt của ông.

Tâm tình tốt, tối nay ông cụ ăn nhiều hơn một chén cơm, trên bàn ăn cười híp mắt nhìn hai người đối diện ở chung một chỗ kia, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho hai người, giọng nói đã không giống lúc buổi trưa dùng mắt lạnh để đối đãi, rốt cuộc ôn hòa trước kêu 'A Chiến' sau gọi 'A Chiến', Đường Tổ Khanh nhìn mà trong lòng cũng vui về.

Sau khi ăn cơm tối xong, Đường Tổ Khanh và Sở Chiến cùng ông cụ xem tin tức, nghe ông cụ cầu nhau muốn tìm cơ hội thích hợp làm một hôn lễ, muốn mời người nào linh tinh, nói rất nhiều, Đường Tổ Khanh có cảm giác mơ màng buồn ngủ, trong lòng cảm thấy thì ra kết hôn cũng phiền toái như vậy, nhưng mắt nhìn anh một cái, phát hiện đang nghiêm túc nghe, còn thỉnh thoảng gật đầu phụ họa một cái.

Nói rất lâu sau, ông cụ dường như cũng mệt mỏi, lúc này mới bỏ qua cho bọn họ, gọi người giúp việc đỡ đi về phòng, Đường Tổ Khanh còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong chuyện mà ông cụ vừa mới nói, Sở Chiến nhìn bóng lưng già nua của ông cụ, không biết sao bước nhanh đuổi theo, nhận lấy từ trong tay người giúp việc, tự mình đỡ ông cụ về phòng của ông, giống như cái hiểu thuận nhip từ một dạng, tí mỉ vì ông cụ cởi giày, giúp đỡ ông đắp kín chăn, lúc này mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Trong đêm tối, ông cụ mở mắt ra, vui mừng lại tiếc nuối tự lẩm bầm nói: "Bà nó, nếu như con của chúng ta vẫn còn, đoán chừng không thể so với đứa nhỏ này! Yên tâm, A Khanh của chúng ta sẽ hạnh phúc." .

Trả lời ông chỉ có đêm tối dày đặc.

Sở Chiến từ phòng ông cụ đi ra, vốn cô gái nhỏ còn đang ngây ngốc giờ phút này đang lo lắng nhìn chung quanh, xa xa nhìn thấy anh, khẽ mỉm cười, tâm tình khẩn trương lập tức biến mất hầu như không còn, tối nay cô gái nhỏ đột nhiên thay đổi, Sở Chiến đoán chừng lúc cô nghĩ trưa mơ cái gì không tốt, nếu không sẽ không đánh anh như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô, trong lòng Sở Chiến yêu thương không dứt, muốn cô gái nhỏ của anh hưởng thụ tất cả cung chiều, mà không phải kinh sợ, anh bước nhanh đi về phía cô, một lực mạnh ôm ngang lấy cô, trực tiếp hướng phòng trên lầu đi tới.

Trước kia luôn luôn không thích ở trước mặt người ngoài thân mật, Đường Tổ Khanh hiếm khi an tĩnh tựa vào trong ngực của anh, lẳng lặng nghe tim của anh đập, nhẹ nhàng hỏi: "Ông nội đã ngủ chưa?" .

"Ừ." Sở Chiến dịu dàng trả lời, bước nhanh hơn, cánh tay mạnh mẽ mà có lực ôm cô vững vàng.

"Cảm ơn anh!" Đường Tổ Khanh nhẹ giọng nói, người hoàng đế thống lĩnh cả hắc đạo này hôm nay nhìn sắc mặt ông nội cô cả một ngày luôn phải mỉm cười mà đợi, bây giờ còn tí mỉ làm chuyện cô vốn nên làm, nếu như không phải quá yêu cô, sẽ không làm nhiều như vậy, gặp phải anh, kiếp trước cô khẳng định không biết ở trước Phật đọc bao nhiêu kinh thánh.

"Bảo bối làm sao cảm tạ anh đây?" Sở Chiến nheo mắt lại được voi đòi tiên nói, khoe miệng hơi cong lên làm say lòng người, thấy thế nào cũng mê người.

Đường Tổ Khanh rất hiển nhiên không nghĩ tới anh sẽ hỏi như thế, chỉ có thể ngờ ngác nhìn anh, nhưng không ngờ anh cúi đầu, dán lên môi cô, cái tay vát ngang hông cô nhẹ nhàng đặt ở trên bụng nhỏ của cô, lẩm bầm nói: "Nếu không thì anh sinh một đứa bé đi, không phải hôm nay anh ở trước mặt ông nói nơi này đã có Bảo Bảo chúng ta sao? Hiện tại không cố gắng thực hiện lời nói đi?" .

Nói xong, trong ánh mắt Đường Tổ Khanh ngây ngốc còn đang ngượng ngùng Sở Chiến đã ngậm vào đôi môi cô, giống như ăn được thức ăn ngon, nhẹ nhàng thưởng thức, cung chiều mà cẩn thận, hai cánh tay ôm cô từ từ thu vào.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Em gần đây có phải béo lên đúng không?

Đường Tổ Khanh ngửa đầu thừa nhận nụ hôn sâu dịu dàng của anh, hơi hé miệng, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào, hai người yêu sâu sắc như vậy, bắt đầu đối khát mút vào lẫn nhau, muốn nuốt đối phương vào trong bụng.

Đầu lưỡi anh linh hoạt lướt nhẹ qua cô, nhẹ nhàng liếm hút môi dưới, sau vội vàng chui vào trong miệng của cô, câu đầu lưỡi cùng cô dây dưa lẫn nhau.

Nụ hôn nóng bỏng làm cho Đường Tổ Khanh cảm thấy khó thở, trong đầu cho dù là cuộn cuộn hỗn loạn, nhưng hiện tại cô vẫn muốn nhắm về mặt người đàn ông tuần nỳ trên mặt dính đầy dục vọng, trong lúc nhất thời gương mặt đỏ bừng, cái gì cũng không có nói, anh lần nữa hôn xuống, không ngừng quán cô, giống như muốn dẫn cô chìm đắm trong say mê.

"Ừ..." Một cách thức hôn sâu tiêu chuẩn, dây dưa triền miên kéo dài, cho đến Đường Tổ Khanh rốt cục kiên trì không nổi, từ khoe miệng tràn ra một tiếng than nhẹ, Sở Chiến lúc này mới buông cô ra, cánh tay gấp rút ôm cô.

Thấy tay của anh bắt đầu không an phận, Đường Tổ Khanh thở hổn hển nói: "Đừng ở chỗ này, sẽ bị người khác nhìn thấy." .

"Bảo bối, ở trong phòng làm gì có ai tới?" Anh buồn cười nói, động tác trên tay như cũ không ngừng, chọc cho Đường Tố Khanh không khống chế được run rẩy. Nghe thế, cô lúc này mới nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên phát hiện hai người đã đi vào phòng của cô.

Đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, lúc Đường Tố Khanh phục hồi lại tinh thần đã bị Sở Chiến ôm đến trên giường rộng lớn, ngay sau đó một thân thể cao lớn nằm lên, eo đột nhiên trầm xuống, thế giới đột nhiên biến đổi, cô giống như trôi ở trên mây, chung quanh đều là cảnh đẹp gió cùng cầu vồng rực rỡ.

Đến sau nửa đêm, gian phòng mới dần an tĩnh lại, Sở Chiến liếc mắt nhìn cô gái nhỏ mệt mỏi ngủ trong ngực, trong lòng thương yêu không dứt, ôm cô đi tới phòng tắm, từ từ rửa mặt xong lúc này mới cẩn thận ôm cô để trên giường, ngay sau đó xoay người muốn vào phòng tắm thay quần áo để vào máy giặt, nhưng không ngờ cô gái nhỏ nắm thật chặt một góc quần áo anh, chỉ cần anh hơi di chuyển, chân mày đẹp của cô sẽ nhíu thật chặt.

Than nhẹ một tiếng, trong lòng Sở Chiến tràn đầy thương tiếc, xem ra buổi trưa cô nhất định đã mơ thấy ác mộng, nếu không sẽ không trở nên lệ thuộc vào anh như vậy, luôn luôn đều là anh chủ động thân mật chuyển đổi nhân vật chính cũng vậy, hiếm khi cô gái nhỏ chủ động, anh luôn tự cho là mình rất biết kiềm chế thiếu chút nữa quân lính bị đánh tan rã.

Sở Chiến dứt khoát bò lên giường, kéo cô gái nhỏ, cúi đầu lẳng lặng nhìn cô ngủ đến gần ngượng, càng nhìn khuôn mặt xinh đẹp gò má nhỏ nhắn càng làm cho anh yêu thích, không kìm lòng nổi cúi xuống hôn một cái lên gương mặt, sống mũi, cái trán của cô.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu đến gian phòng, Đường Tố Khanh mơ hồ cảm giác mình nằm ở trên một đại dương ấm áp, công việc cùng hưởng thụ ở trong đầu cô giao chiến thật lâu, rốt cục công việc vẫn thắng, cô không thể không mở cặp mắt mơ hồ ra, cảm giác bên hông có bàn tay thật to gác lên, cả người bị người từ phía sau ôm thật chặt, trên cổ cảm giác được rõ ràng đối phương trong lúc vô tình phun ra hơi thở ấm áp.

Khóe miệng không tự chủ dương lên, Đường Tố Khanh nhẹ nhàng kéo bàn tay của người đàn ông đặt ở bên hông ra, ai ngờ cánh tay bên bị như sắt, ôm cô không thả, lúc cô đang nghi ngờ anh thế nào có sức lực lớn như vậy, cô không biết người đàn ông sau lưng đã tỉnh lại, giống như một con mèo tỉnh ngủ, ở trên cổ trắng nõn của cô cọ, ôm chặt eo cô, mang theo giọng khàn khàn cùng trầm thấp nói: "Sao sớm như vậy đã tỉnh?"

"Àm ỉ đến anh? Mau buông ra, em còn phải đi làm." Đường Tố Khanh vừa vội vừa xấu hổ nói, bởi vì cô cảm giác được thân thể anh đang biến hóa, nhớ tới tối hôm qua điên cuồng, gò má cô nhất thời đỏ bừng lên, ở trong ngực anh giằng giằng muốn đứng lên.

Một người đàn ông có tinh lực dồi dào như vậy, mà ôm trong ngực chính là cô gái nhỏ mà anh yêu mến, sự giằng giụa nhỏ nhỏ này không thể nghi ngờ làm châm lửa, dẫn đến người đàn ông thở hắt vì kinh ngạc, trầm thấp khàn khàn lâm lâm nói: "Bảo bối em thử cử động một chút nữa?"

Đường Tố Khanh lập tức bị dọa đến không dám nhúc nhích, cực kỳ vô tội nháy mắt nằm ở trong ngực anh, nghĩ thầm người này sao dễ bị tính trùng lên não vậy, Đường Tố Khanh đâu biết trước kia những người phụ nữ kia đều chọc anh thế nào, anh đừng nói đến rung động, cần bản chán ghét ăn không ngon, duy chỉ có cô là ngoại lệ, một cái ánh mắt một động tác sẽ làm cho nhịp tim anh đập mãi.

Lúc lâu sau, Đường Tố Khanh đang lo lắng sẽ đi làm muộn, Sở Chiến rốt cục đã khống chế được, hơi buông lỏng mình, cười khề nhìn cô gái nhỏ trong ngực sợ đến cứng ngắc, dường như trừng phạt ở trên cổ trắng nõn của cô cắn một cái mạnh, làm cô kêu lên mới buông ra tạo thành một dấu răng mập mờ, lúc này tâm tình mới tốt bỏ qua cho cô gái nhỏ ở trong ngực.

Lấy được không gian, Đường Tố Khanh không để ý đau nhức trên người, nhảy xuống giường, trong lúc người đàn ông cười ha ha chạy như bay vào trong phòng tắm rửa mặt.

Người đàn ông hồ ly nằm ở trên giường, một cái tay chống đầu, khóe miệng gọi lên cùng chiều mỉm cười, nhìn phòng tắm một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía tủ, trong mắt sáng lóng lánh, quả nhiên không tới một lát, phòng tắm truyền đến một tiếng kêu lên, một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, khăn tắm quấn quanh người cô gái nhỏ giống như gấu bắc cực đi ra, buồn bã nhìn người đàn ông trên giường một cái, lục tung ở trong tủ quần áo một chút, mới tìm được một chiếc áo liền váy chạy như bay vào phòng tắm thay.

Sở Chiến đột nhiên cảm thấy cô gái nhỏ luôn có thể làm cho anh cười không ngừng, kiếp trước anh không biết làm bao nhiêu chuyện tốt mới có một bảo bối như vậy.

Một lát sau, Đường Tố Khanh bước từ phòng tắm ra, nhìn người đàn ông trên giường một cái, có chút áy náy nói: "Em gần đây có phải mập lên không? Sao mặc quần áo này trước kia rất vừa người, bây giờ lại trở nên bó sát, ngang hông còn có chút chặt, cổ ép mới có thể mặc vào."

Nói xong, Đường Tố Khanh đi đến trước gương soi toàn thân ở cách đó không xa, kết quả phát hiện bụng nhỏ cô dường như có thịt dư, cau mày nhìn một lát, không thấy anh trả lời, cô tự nói: "Quả nhiên lâu lắm không có soi gương, trên bụng nhỏ đã có thịt dư, có thể gần đây sức ăn nhiều hơn."

Đường Tố Khanh không biết từ lúc cô từ phòng tắm đi ra, mắt anh nhìn cô như có điều suy nghĩ, ánh mắt chợt lóe lên cùng mong đợi thỉnh thoảng quét về phía bụng nhỏ của cô, đồng tình gật đầu một cái, ậm ỉ nói: "Có một chút chặt, đổi một bộ khác đi!"

Sở Chiến bước nhanh xuống giường, đi tới lục tung tủ quần áo, rốt cuộc tìm được một chiếc váy rất rộng rãi, anh đem váy so ở trên người Đường Tố Khanh một cái, sau đó cười híp mắt đưa váy cho cô, cùng chiều nói: "Mặc bộ này."

Đường Tố Khanh nghi ngờ nhìn anh một cái, mặc quần áo xong xuôi tại sao phải đổi bộ khác, mặc dù váy liền áo mặc trên người có bó sát người một chút, nhưng vẫn có thể mặc được, huống chi sắp bị muộn giờ đi làm rồi, Đường Tố Khanh tính không cần phải thay quần áo nữa, lắc đầu một cái: "Không cần đổi, đã trễ giờ đi làm rồi, nếu anh mệt cứ ở lại ngủ một lúc, lát nữa trở về thành phố cũng không sao."

Ai ngờ người đàn ông rất kiên trì, lần nữa cầm váy liền áo rộng rãi bị cô treo trong tủ ra đưa cho cô, nghiêm túc nói: "Bảo bối, em tự mặc hay để anh giúp em? Em đang hoài nghi năng lực của anh sao?" .

Đường Tổ Khanh bị hỏi mà muốn ngủ, cô không biết tại sao anh lại kiên trì như vậy, còn quan tâm không biết tại sao nghe vào lỗ tai anh trở thành hoài nghi năng lực của anh có vấn đề, đầu của cô xoay chuyển một chút, nhưng chỉ có thể ngơ ngác cầm váy mà anh đưa vào phòng tắm để thay.

Sở Chiến nhìn cô gái nhỏ đi vào phòng tắm, cầm điện thoại di động bên cạnh lên bấm một số điện thoại quen thuộc không thể thuộc hơn, điện thoại vừa thông, không muốn nghe đối phương nói nhảm, lạnh như băng nói: "Lập tức tới ngay."

Đầu bên kia điện thoại Liễu Kiều Minh mặc một thân áo khoác dài, vô cùng thoải mái ngồi ở trong phòng làm việc thổi máy điều hòa không khí, hần ngơ ngác nhìn điện thoại đã cất, vội vàng nói: "Này, đại ca, anh còn chưa nói cho em biết phải đi đâu mà?" .

Mặc dù nói vậy, nhưng Liễu Kiều Minh một chút thời gian cũng không dám trì hoãn, lão đại bọn họ bây giờ không còn độc thân, chị dâu ở đâu thì anh ấy ở đó, sớm như vậy đã gọi điện thoại tới chẳng lẽ chị dâu đã xảy ra chuyện gì, hần lập tức dùng định vị đã gắn trên điện thoại di động của Sở Chiến để tìm, sau đó cầm đồ dùng cần thiết lên bước nhanh về phía địa điểm đã tìm thấy.

Thay xong quần áo chuẩn bị đi ra, Đường Tổ Khanh lúc này mới nhớ tới cái gì, gương mặt đỏ bừng, vừa rồi cô nói 'Một mẻ' chẳng lẽ bị anh hiểu lầm thành ý khác? Mắt nhìn thời gian từ từ trôi qua, cắn răng, Đường Tổ Khanh đi phòng tắm ra, mặt không dám nhìn anh một cái, nói thật nhỏ: "Em đi làm trước." .

"Đợi một chút, hôm nay không cần đi làm, anh vừa xin nghỉ cho em rồi." Sở Chiến thâm tình ôm cô gái nhỏ, dịu dàng nói, một cái tay ôm eo mảnh khảnh của cô, một cái tay khác nhẹ nhàng đặt ở trên bụng nhỏ cô, trong mắt giấu đầy cảm giác hạnh phúc, trong đầu không biết ở nghĩ mộng đẹp gì, khóe miệng vẫn chậm rãi cong lên.

Đường Tổ Khanh không có để ý động tác nhỏ của Sở Chiến, coi như chú ý cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng lời của anh làm cho cô thiếu chút nữa nổ tung, vội vàng nói: "Không được, anh tại sao gọi điện thoại cơ quan em xin nghỉ, anh có biết hay không em mấy tháng nay đã mời nhiều lần xin nghỉ, đến lúc đó những đồng nghiệp sẽ nhìn em như thế nào? Mà xin nghỉ để làm gì? Em còn có rất nhiều công việc phải làm đây." .

Thấy đáng vẻ cô gái nhỏ cần phải giải thích, nếu không anh đừng mong tốt, Sở Chiến nghĩ tới điều gì, cúi đầu nở nụ cười, khuôn mặt anh tuần cùng với nụ cười cưng chiều thâm tình, thấy thế nào cũng đẹp mắt, làm cho Đường Tổ Khanh không cách nào giận anh.

"Ngày hôm qua không phải ông nội nói muốn nhanh chóng tổ chức hôn lễ của chúng ta sao? Cho đứa bé một danh phận, nên hôm nay phải đi chọn áo cưới." Sở Chiến cười nhặt nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Trong bụng có con của anh

"Nhưng cũng không cần vội vã như vậy, không phải còn chọn cửa hàng áo cưới sao, đây rõ ràng em lừa dối để xin nghỉ, hơn nữa muốn xin nghỉ nên là em xin, sao anh lại gọi điện thoại, đám đồng nghiệp kia sẽ cười em không chừng." Đường Tổ Khanh buồn bã nhìn người đàn ông một cái, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không có phát hiện ra giọng của cô khi nói chuyện với Sở Chiến mang theo ý làm nũng với người yêu.

"Đứng, đứng, là lỗi của anh, đều tại anh, mau đi xuống ăn sáng đi, có thể ông nội đang đợi." Sở Chiến cưng chiều nói, ôm bà vai cô gái nhỏ đi xuống lầu, tư thế bảo vệ so với bất cứ lúc trước đều cẩn thận hơn, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Khi Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến đi xuống, trong phòng khách xuất hiện thêm một người vốn không nên xuất hiện, mà ông cụ đang ngồi đánh trò chuyện vui vẻ với người nọ ở trong phòng khách.

Hai người đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ nhìn thấy bọn họ đi xuống, một người thì vui mừng gật đầu một cái, trong ánh mắt khôn khéo tràn đầy vẻ tán dương, một người đàn ông khác mặc áo choàng trắng thì tầm mắt nghi hoặc qua lại giữa Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến, khi nhìn thấy hai người bình an vô sự, mặt không biến sắc hơi thở phào nhẹ nhõm.

"A Chiến, nghe tiểu tử này nói là cháu gọi cậu ta tới, cậu tên gì, xem trí nhớ ta đây thật là." Ông cụ hướng về phía Sở Chiến nói.

"Ông nội, cháu tên là Liễu Kiều Minh." Người mặc áo dài trắng cười nói.

"Đúng đúng, gọi tiểu Liễu, là một thầy thuốc." Ông cụ sung sướng nói.

Nghe vậy, Sở Chiến nhún mày, nhìn người khoác áo dài trắng một cái, nghĩ thầm tiểu tử này chẳng lẽ có chiêu đùa giỡn gì, nếu không ông cụ còn chưa biết tên của hần làm sao có thể tùy ý để cho hần đi vào, hơn nữa trò chuyện vui vẻ như vậy, một người đàn ông không biết hành động lấy lòng của mình làm cho chủ tử bá đạo của hần cực kỳ không thích, cho là bởi vì sự xuất hiện của hần khiến cho ông cụ rất vui vẻ, đoạt đi nhân vật vốn thuộc về anh, nếu

nói yêu ai yêu cả đường đi, đối với người nhà cô gái nhỏ, Sở Chiến cũng có tính bá đạo cực mạnh, trừ khi cô gái nhỏ ở bên ngoài cho dù người nhà cô nhỏ, nên đối với anh tốt nhất.

Liều Kiều Minh bị lão đại của mình nhìn đến ngưng ngưng phải sờ sờ sống mũi cao thẳng, nghĩ thầm lão đại làm sao nhìn hần giống như nhìn kẻ thù vậy, đoán chừng nếu không có người ngoài ở đây, rất có thể lão đại sẽ tới đây đánh hần mấy quyền, Liều Kiều Minh nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, hần vừa nhận được điện thoại của lão đại lập tức chạy tới đây, ngay cả áo khoác mặc ngoài cũng chưa kịp thay ra, hần có thể làm gì lão đại sao, mặc dù như vậy sửa soạn một cái, Liều Kiều Minh cười cười gọi "Đại ca, chị dâu."

Liều Kiều Minh mặt không thay đổi nên không thể nhận ra chút gì, Đường Tổ Khanh cười nhạt đáp một tiếng, ngưng ngưng hơi tránh cánh tay của anh ôm mình ra, ai ngờ cái tay kia giống như tường đồng vách sắt vững chắc lợi hại, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng giãy không ra, không thể làm gì khác hơn.

Mới vừa còn nói chuyện thật vui vẻ với Liều Kiều Minh dường như ông cụ đột nhiên nhớ tới cái gì, tầm mắt ở trên người Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến dò xét, lo lắng hỏi: "A Chiến, có phải Bảo Bảo có chuyện gì xảy ra không, Sao đột nhiên sáng sớm gọi tiểu Liều tới đây."

Thấy vẻ mặt ông nội mình lo lắng, trong lòng Đường Tổ Khanh tràn đầy cảm giác tội lỗi, buồn bã nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, trong lòng suy nghĩ tại sao anh gọi bác sỹ đã tới, vấn đề này đã không còn nghi ngờ gì nữa, đột nhiên tới như vậy, nếu lộ chuyện thì phải làm thế nào, nhưng thấy anh chẳng lo lắng gì, Đường Tổ Khanh cũng học theo anh, ôm tâm tình có chút hả hê nhìn người đàn ông làm sao bây giờ

"Ông nội, bảo bảo không có gì chuyện, chỉ là kiểm tra thường lệ, ông đừng lo lắng." Sở Chiến trấn an ông cụ nói, trong lòng đối với chuyện này đã sớm thấy bất an, muốn xác nhận rốt cuộc cô gái nhỏ có bảo bảo không, lại sợ biết, nếu lúc này có Bảo Bảo, tối hôm qua vận động kịch liệt như vậy, cũng không biết có thương tổn đến Bảo Bảo không, trong lòng Sở Chiến càng nghĩ càng sợ.

"A, không có sao là tốt rồi, A Khanh a, ngày hôm qua ông nhớ đã nhắc nhở cháu, cháu bây giờ không chỉ có một người, mang thai lần đầu nên chú ý hơn, tiểu Liều, phiền cháu mau kiểm tra con bé một chút, đứa nhỏ này sống cùng với ông, nên rất nhiều chuyện về phụ nữ không rõ ràng cũng không chú ý, cháu nói cho con bé khi mang thai cần phải chú ý cái gì, tránh cho con bé không cẩn thận." Ông cụ cảm thán nói.

"Ông yên tâm, cháu sẽ làm." Liều Kiều Minh kính trọng nói, trước mắt là nhân vật quan trọng mà lão đại bọn họ hôn phiền não đã lâu, hần đương nhiên phải làm tốt, để tránh cho cuộc sống hạnh phúc lão đại gặp phải rắc rối gì, đến lúc đó cũng không chỉ sai lầm lớn như vậy.

Nghe đến đây, ông cụ yên tâm rất nhiều, mà từ đầu đến cuối trong lòng Đường Tổ Khanh vẫn nghi ngờ, suy nghĩ anh này gọi người bác sỹ này tới đây chẳng lẽ muốn diễn phải giống như thật.

"Chị dâu, phiền chị đưa tay ra." Liều Kiều Minh hướng về phía Đường Tổ Khanh lộ ra hàm răng trắng sáng, trong giọng nói của Liều Kiều Minh có khách khí kiềm tôn kính, nhưng nhìn ở trong mắt một người đàn ông chính là con sói lớn, một người đàn ông không lên tiếng đã ôm cô gái nhỏ vào trong ngực của mình, trông mặt đen nhánh thâm trầm nhàn nhạt liếc mắt Liều Kiều Minh một cái, áo khoác trắng nhìn thấy trong lòng thật lạnh, nghĩ thầm hần cái gì cũng chưa làm, dường như cảm giác lão đại nhìn chăm chăm hần vậy.

Đường Tổ Khanh cũng rất phối hợp, đưa tay nhỏ bé trắng nõn trơn mềm tới trước mặt Liều Kiều Minh, Liều Kiều Minh nghiêm trang muốn bắt mạch cho cô, người nào đó không muốn cho hần có đụng phải tay đường Tổ Khanh, tay nhỏ bé trắng nõn kia đã bị lão đại bọn họ cầm ở trong tay, trông mặt đen nhánh nhìn chăm chăm cô, nhìn thấy trong lòng hần hốt hoảng, lão đại giống như rất sợ hần sẽ nhớ mong chị dâu vậy, hai vung tay lên, vội vàng giải thích: "Đại ca, đây là bắt mạch, không bắt mạch không còn phương pháp nào để xem."

Ông cụ vẫn ở một bên khòe miệng hơi nhếch lên, ho nhẹ một tiếng, che giấu vui vẻ trong miệng, cười nói: "A Chiến, là thủ tục bình thường của bắt mạch.", giờ phút này trong lòng ông cụ suy nghĩ bá đạo đến nỗi ngay cả tay cũng không để cho người khác đụng, tình cảm này đủ để khắc sâu, nếu đến lúc sanh con không biết làm sao bây giờ, chẳng lẽ bụng cũng không cho người khác nhìn, nhưng cháu rể cưng chiều cháu gái như vậy, trong lòng ông cụ rất vui mừng.

Đường Tổ Khanh bị nói gương mặt đỏ bừng, tay giãy giụa từ trong tay của người đàn ông xuống, đưa tới trước mặt Liều Kiều Minh, lần này, Liều Kiều Minh bị lão đại cảnh cáo vô tội sờ sờ lỗ mũi, bắt đầu nghiêm túc chẩn đoán bệnh.

Khoảng hai phút sau, Liều Kiều Minh vẫn duy trì động tác bắt mạch, chân mày nhíu chặt, cái nhíu này có thể làm cho vẻ mặt ba người tại chỗ lo lắng, trong đó có hai người khản trương, bản thân Đường Tổ Khanh lại cảm thấy trình diễn như vậy cũng đã đủ, nhìn đáng vẻ ông nội cô rất là tin tưởng.

"Như thế nào? Đứa bé có vấn đề gì không?" Ông nội vội vàng hỏi, ông cụ vẫn luôn mong có chất trai nên rất quan tâm đứa bé ở trong bụng Đường Tổ Khanh, thấy vẻ mặt Liều Kiều Minh căng thẳng, cho dù đã xảy ra chuyện gì, cũng không thể gấp được.

Liều Kiều Minh một hồi quá thần, thấy vẻ mặt ba người khác nhau đang nhìn mình, lập tức nghĩ đến có thể mình khám bệnh quá mức nhập tâm, ha ha cười một cái: "Không sao, đứa bé rất tốt, nhưng đứa bé còn quá nhỏ, cho nên vừa rồi cháu khám bệnh hơi khó khăn."

Ông cụ liền thở phào nhẹ nhõm, thấy Liều Kiều Minh đang thu dọn đồ đạc, suy nghĩ người khác sáng sớm tới đây chắc đã chưa ăn sáng, nhất thời cảm kích lên tiếng: "Tiểu Liều, nếu không ngại ở đây dùng bữa ăn sáng đi."

Người thấy mùi thơm, sáng sớm hôm nay Liều Kiều Minh đã ra ngoài, căn bản chưa ăn, lúc này con sâu tham ăn trong bụng đã bắt đầu kêu ầm ĩ, thấy ông cụ giữ lại, hần định vui vẻ gật đầu, ai ngờ ánh mắt lão đại sáng quắc nhìn hần, nhìn hần đến nỗi tất cả da gà nổi lên, lập tức khách khí cự tuyệt nói: "Ông, không cần, cháu đã ăn ở nhà rồi, mọi người đi ăn đi, còn có một số chi tiết cần phải chú ý cháu sẽ nói chuyện với đại ca."

"Ừ, nói một chút, làm phiền cậu rồi, từ xa chạy tới nơi này, sau này có rảnh rồi thường tới chơi." Ông cụ sung sướng nói, không ngừng cảm thán cháu rể

tốt, biết một vị bác sỹ như vậy, có ốm đau cái gì cũng dễ dàng hơn.

"Vâng, ông." Liễu Kiều Minh cười gật đầu một cái, thấy lão đã cùng chị dâu nói thăm sau đó đi lên lầu, hẳn tự nhiên đuổi theo.

Đường Tổ Khanh thấy bóng lưng đã đi xa, nghĩ thầm diễn trò thế nào còn phải diễn như thật vậy, nhưng cô luôn luôn rất khó đoán được người đàn ông phúc hắc đó đang suy nghĩ gì, lúc này theo anh phân phó kéo ông cụ đến trên bàn ăn chuẩn bị ăn sáng trước.

Liễu Kiều Minh vừa đi vào thư phòng đã nhìn thấy lão đại đứng ở cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn ra bên ngoài, xa xa chỉ nhìn thấy một bóng lưng, không thấy rõ về mặt, hẳn đi tới thoải mái ngồi một bên trên ghế sa lon dày.

"Thế nào?" Sở Chiến khàn khàn giọng hỏi, trong giọng nói có mong đợi cũng có lo lắng, Liễu Kiều Minh lần đầu tiên nhìn thấy lão đại như vậy, ở trong mắt của hắn, lão đại không có gì mà không làm được, là thần tượng trong lòng hắn, cái thần tượng này lại trước sau nhiều lần lộ ra vẻ mặt đề cho bọn họ kinh ngạc, tất cả cũng chỉ bởi vì chị dâu, sức mạnh của tình yêu thật đúng là vĩ đại.

"Ừ, lão đại anh đoán không lầm, chị dâu đã mang thai, chưa đến hai tháng, mạch tương đối yếu." Liễu Kiều Minh cười ha hả nói, trong mắt đều mừng rỡ vui sướng, xuất sắc như vậy lão đại đưa bé nên có bộ dáng gì, lạnh như băng hay đáng yêu, Liễu Kiều Minh rất tò mò vấn đề này.

"Rất yếu? Tôi hôm qua tổn thương đến đứa bé sao?" Sở Chiến áo não lắm bẫm nói, trong lòng tràn đầy đau lòng, tự trách không sớm phát hiện sự thay đổi của cô gái nhỏ một chút, tự trách lực khống chế của mình kém như vậy.

"Ách, em nói rất yếu là chỉ đứa bé mới hơn một tháng, cho nên mạch vẫn rất yếu, đứa bé nào cũng thế, dĩ nhiên con của lão đại cũng như vậy." Liễu Kiều Minh rất sợ Sở Chiến hiểu lầm gì, nên vội vã giải thích.

Nghe vậy, Sở Chiến yên tâm, vừa nghĩ tới trong bụng cô gái nhỏ có con của anh, trong lòng anh tràn đầy vui vẻ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cục cưng ở trong bụng rất tốt

Thấy lão đại kể từ khi biết trong bụng vợ của mình mang thai cốt nhục của anh ấy thì vẫn cười ngây ngô, dáng vẻ này đâu giống một hoàng đế hắc đạo, đây chính là cung chiều vợ như mạng người sao, lão đại như vậy mới giống người, sẽ vui vẻ sẽ lo lắng sẽ ghen, trong lòng Liễu Kiều Minh vui mừng cho anh.

Trong lòng lập lại cái tin tức tốt này một lúc lâu sau, Sở Chiến vẫn không yên lòng lên tiếng nói: "Đứa bé thật không có chuyện gì chứ?". Trong mắt lo lắng không thể che dấu được, đây là đứa nhỏ đầu tiên của anh với bảo bối, nghĩ tới tới hôm qua bọn họ vận động kịch liệt, trong lòng Sở Chiến vận phần lo lắng, đứa nhỏ này ngàn vạn lần đừng bởi vì lực kiểm chế của anh thấp mà bị thương.

"Lão đại, yên tâm đi, đứa bé rất tốt." Liễu Kiều Minh không phiền lần nữa lên tiếng nói.

Biết đứa bé không sao, lần này trong lòng Sở Chiến lúng túng, anh lần đầu tiên làm ba, không có kinh nghiệm gì, có chút không biết phải làm sao, ngày trước ở trong mắt của anh đứa bé luôn ồn ào làm người ta chán ghét, nhưng từ khi gặp bảo bối của anh, thích người con gái xinh đẹp cùng thông minh đó, anh đột nhiên cảm thấy có mấy đứa bé do anh với cô sinh ra trên đời làm cho cả người vui sướng.

"Mang thai đứa bé có phải chú ý cái gì không? Còn khoảng bao giờ thì có thể sinh? Có hại đến cơ thể mẹ không?" Sở Chiến hỏi các vấn đề liên tiếp, nhìn chăm chăm vào Liễu Kiều Minh, làm cho trong lòng Liễu Kiều Minh kích động không thôi, lão đại bọn họ anh minh thần võ, không gì làm không được đi thỉnh giáo hắn, nếu nói cho ra hai tiểu tử thúi kia biết sẽ hăm mộ chết mất.

Tĩnh tĩnh lão đại thế nào Liễu Kiều Minh rất rõ, trong lòng vui sướng là một chuyện, nếu dám được voi đòi tiên, đến lúc đó chết cũng không phải rất bi thảm, ho nhẹ một tiếng, Liễu Kiều Minh nghiêm trang lên tiếng nói: "Đại ca, đứa nhỏ này phải ở trong cơ thể mẹ đợi đủ mười tháng mới có thể đi ra ngoài, thức ăn cùng thói quen cuộc sống bình thường cần điều chỉnh lại, chủ yếu nhất là hai người sau này hạn chế làm vận động kịch liệt, trên quyền sách này đều có ghi lại, anh cầm nhìn một nhìn."

Nghe vậy, trong lòng Sở Chiến rất buồn bực, anh không được quán cô gái nhỏ nữa không phải muốn mạng anh sao, nhưng nghĩ tới tương lai sẽ có một đứa bé xuất hiện đáng đáp cùng bảo bối của anh giống nhau như đúc, anh cắn cắn răng một cái, quyết định nhịn, đưa tay nhận lấy sách trong tay Liễu Kiều Minh, tròng mắt đen nhánh nhàn nhạt liếc áo khoác trắng một cái, sau đó mở sách đọc chậm rãi.

"Muốn làm cha?" Sở Chiến thờ ơ lên tiếng nói, hỏi Liễu Kiều Minh thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình, vội vàng khua tay, vội vàng nói: "Không có, không có."

"Vậy chắc có phụ nữ." Sở Chiến khẳng định nói, chuyện gì cũng chạy không thoát khỏi tròng mắt sắc bén của anh, không làm cha, không có phụ nữ có thể mang theo trên người một quyền sở tay sinh nở như vậy? Anh gọi điện thoại chỉ nói một câu 'Lập tức tới đây ngay', không có nói gì những thứ khác.

Liều Kiều Minh sờ sờ sống mũi cao thẳng, không có lên tiếng nữa, nhìn lão đại một cái, sau đó mắt nhìn bốn phía thư phòng, nghĩ thầm hẳn cảm giác khi hắn đứng trước mặt lão đại luôn trần trụi, cái gì cũng bị nhìn thấy rất rõ ràng, điều này làm cho hắn kính nể lão đại, còn có một cảm giác run rẩy.

"Bên Châu Mỹ dường như không được yên ổn, gọi A Long đi một chuyến." Sở Chiến cẩn thận thu hồi sở tay sinh nỏ, lãnh khốc phân phó nói, giọng chân đi ra khỏi thư phòng.

Liều Kiều Minh đứng ở trong thư phòng vẫn ngây ngô với lời của lão đại vừa nói xong, suy nghĩ một lát mới tiêu hóa hoàn ý tứ của lão đại bọn họ, lập tức trong lòng cười như hoa nở, ngày trước loại chuyện như vậy đều phải một mình hắn đi xử lý, vào lúc này lão đại cho gọi A Long đi, rõ ràng hắn tra ra lão đại muốn làm cha, cho nên lão đại vui vẻ đem nhiệm vụ đá cho A Long, Liều Kiều Minh đột nhiên cảm thấy hôm nay thật là một ngày tốt lành, đi một chuyến xa xôi cũng rất có giá trị.

Cười hi hi đi xuống lầu, Liều Kiều Minh đi tới phòng ăn ngồi thấy mùi thơm, con sâu tham ăn trong bụng lại giãy vò hắn lợi hại, thấy ông cụ cười híp mắt giữ hắn lại để ăn sáng, mà lão đại không có lên tiếng, vẫn không mặn không nhạt hầu hạ chị dâu ăn sáng, nghĩ tới vừa rồi mới đá nhiệm vụ cho A Long, suy nghĩ cho sau này, Liều Kiều Minh hít sâu một hơi, khua tay một cái nói: "Không cần, không cần, cháu đã ăn rồi, mọi người cứ ăn đi, cháu về trước, còn có bệnh nhân đang chờ cháu."

"Như vậy thì không giữ cháu nữa, Tiểu Liễu, rảnh rồi thường tới nhà chơi." Ông cụ nhiệt tình nói.

"Vâng, đại ca, chị dâu, em đi về trước." Liều Kiều Minh nhìn thật sâu bữa ăn sáng trên bàn ăn một cái, hết sức không muốn đi ra ngoài, chỉ kém ba bước đi vừa quay đầu lại, hắn suy nghĩ lão đại có vợ quên anh em, chờ một lát ra khỏi cửa nhà phải siết chặt thắt lưng quần, nếu không bụng luôn làm ầm ĩ này.

Đường Tô Khanh cười vẩy tay, đứng lên muốn tiễn hắn, nhưng không ngờ cô còn chưa đứng lên, người đàn ông bên cạnh dường như biết cô muốn làm gì, ôm thật chặt eo của cô, để cho cô không thể động đậy, chỉ có thể hướng về phía người anh em vẩy tay một cái, mắt trách cứ nhìn người đàn ông một cái, nghĩ thầm cũng không cần người khác từ xa chạy tới diễn trò chứ, còn diễn xong cũng không giữ người khác lại ăn bữa sáng, thật là nhỏ mọn, mặc dù Liều Kiều Minh nói đã ăn sáng, nhưng Đường Tô Khanh chợt nhìn vào ánh mắt mong đợi của Liều Kiều Minh nhìn bữa ăn sáng, sau đó buồn bã nhìn người đàn ông một cái, bóng lưng cực kỳ mất mát rồi đi.

"Ăn cái này, hương vị cũng không tệ lắm." Sở Chiến ôm cô gái nhỏ, gấp một bánh chèo thật to thả vào chảo bơ lạc trong cái đĩa nhỏ sau đó đưa tới trước cái miệng nhỏ nhắn mà đồ bưng của cô gái nhỏ, mong đợi chờ cô ăn.

Không lay chuyển được người đàn ông, Đường Tô Khanh cắn một ít cái bánh chèo mà anh đưa tới, chậm rãi nhai, phát hiện mùi vị cũng không tệ lắm, vì vậy tiêu diệt hết cái bánh chèo đó, môi phấn nộn nhẹ nhàng mấp máy, thỉnh thoảng còn đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi, xem đáng về rất thích bánh chèo.

Đường Tô Khanh ăn, không biết động tác vô tình của cô khiến cho mắt phượng của người đàn ông bên cạnh tối sầm, mân môi mũi nhẹ nhàng phun ra hơi thở nóng rực, nếu như không phải ở đây còn có những người khác và cô còn chưa ăn no, Sở Chiến đã sớm nhào tới hung hăng hôn lên cánh môi kia, muốn ăn con mồi thì phải cho con mồi ăn no đạo lý này Sở Chiến hiểu, chẳng những hiểu, hơn nữa cho tới nay thực tế đều làm.

Đường Tô Khanh liên tiếp ăn một chén cháo cùng một đĩa bánh chèo nhỏ xong buông đũa xuống, ngồi ở ghế trên ông cụ nhìn cô ăn so với bình thường hơn rất nhiều, liền mỉm cười gật đầu một cái, mà người đàn ông ngồi ở bên cạnh nhìn thấy cô để đũa xuống cau chân mày lại, dịu dàng nói: "Nhanh như vậy đã no rồi?"

Thấy bảo bối của anh gật đầu một cái, Sở Chiến cũng không có ép cô nữa, trong lòng suy nghĩ sau khi trở về phải làm nhiều đồ ăn cho bữa sáng, đa dạng nhiều một chút, mỗi ngày đổi một kiểu khác, anh cũng không tin cô gái nhỏ còn ăn như mèo đã no rồi, cô bây giờ không thể so với trước kia, trong bụng còn có đứa bé cũng cần dinh dưỡng.

Vốn tưởng rằng ăn xong bữa sáng sau đó anh sẽ lôi kéo cô trở về, nhưng nhìn anh không vội, căn bản cũng không sốt ruột để về, trong lòng không biết anh đang nghĩ gì, nhưng nghĩ tới đã xin nghỉ làm, cứ để một ngày trôi qua vui vẻ thì tốt rồi.

Bọn họ không rời đi, ông cụ là người vui vẻ nhất, bình thường cháu gái ông thật lâu mới trở về một lần, hơn nữa chỉ ở một buổi chiều hoặc trong ngày phải trở về thành phố, ông mặc dù rất muốn cô ở lại cùng mình, nhưng lo lắng mở miệng sẽ làm khó cô, nên mỗi lần đều dỗ mất tiền cô rời đi, lần này hiếm khi cháu gái ông cùng cháu rể ở một đêm còn chưa chuẩn bị đi về, ông cụ vui sướng cười không khép miệng lại được, lôi kéo cháu rể tiếp tục đánh cờ.

Đường Tô Khanh thấy hai người lại muốn đánh cờ, liền ngây ngô ở trong phòng khách xem ti vi giết thời gian, ai ngờ người đàn ông bá đạo tắt TV đi, giống như TV có hại gì đến người, lôi kéo cô gái nhỏ đi về phía phòng của ông cụ.

"Em không muốn nhìn hai người đánh cờ, em muốn xem ti vi." Đường Tô Khanh gắt giọng, ở trong ngực người đàn ông ngo ngoáy.

"Bảo bối, đừng làm rộn, TV có phóng xạ rất lớn, đối với thân thể không tốt, em không muốn xem chúng ta đánh cờ, thì để cho em đánh." Khóe miệng Sở Chiến cong lên, trong mắt hàm chứa cưng chiều, yêu thương ôm thân thể mềm mại, bàn tay to rộng lớn nóng rực vòng qua eo mảnh khảnh, nhẹ nhàng đặt ở trên bụng nhỏ của cô, đáng về đó giống như anh đang ôm cả thế giới.

Đường Tô Khanh rất muốn nói một câu 'Máy tính phóng xạ lớn, chẳng lẽ ánh đèn không có phóng xạ lớn sao? Coi như phóng xạ lớn, mọi người không phải vẫn đang dùng, dù sao không chết được', nhưng nhìn thấy vẻ mặt anh cưng chiều cẩn thận từng li từng tí, không biết sao, lời đến khóe miệng cô không nói ra được, chỉ để mặc cho anh ôm lấy cô đi về phía gian phòng của ông cụ.

Vốn hai người đánh cờ, hiện tại thành ba người, ông cụ cùng Đường Tô Khanh chơi, nhưng luôn luôn cưng chiều vợ như mạng người đàn ông không thể mặc kệ bà xã của mình cau mày được, kết quả len lén giúp cô, kết quả có thể nghĩ, ông cụ ngay cả Sở Chiến cũng không dẫu lại, đừng nói hiện tại Sở

Chiến cùng Đường Tô Khanh đánh cờ với ông, liên tiếp mười ván cờ đều là ông cụ thua

Ông cụ hiện tại đến cái tuổi này, tính tình giống như đứa bé, thấy liên tục thua mười ván, kết quả bắt đầu ăn vạ, bắt đầu một ván cờ mới, ông cụ thấy cháu rề lại muốn ra chiều, vì vậy nhìn cháu rề mong đợi lên tiếng nói; "A Chiến, ông muốn uống sữa tươi, cháu gọi người giúp việc chuẩn bị đi, A Khanh có muốn không? Trong sữa tươi có rất nhiều dinh dưỡng, đối với thân thể người rất tốt."

Vừa nghe đối với thân thể rất tốt, Sờ Chiến không đợi cô gái nhỏ của anh lên tiếng, đã xưng phong nhận việc nói: "Cháu sẽ đi lấy luôn, hai người chơi trước, rất nhanh.", sau đó vội vàng vàng ra khỏi phòng, người đàn ông luôn luôn khôn khéo khi quan tâm sẽ bị loạn, anh không có phát hiện ông cụ nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài lộ ra một nụ cười vui vẻ vì mưu kế đã đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Đau lòng cho chồng cháu sao?

Chờ Sờ Chiến cẩn thận cầm hai ly sữa tươi đi vào phòng, nhìn thấy dáng vẻ cô vợ nhỏ của anh đang cau mày suy nghĩ, mà về mặt ông cụ trước vẫn thua thì bình tĩnh, vừa xem vừa lấy cái kia nhìn một chút, thấy tình cảnh này, người đàn ông cung chiều vợ như mạng lập tức ở trong lòng mắng ông cụ một trận, không thấy trong bụng bảo bối nhà anh đang có thai sao? Ông không như một chút.

Giờ phút này Sờ Chiến hoàn toàn quên mất lúc trước anh giúp đỡ cô vợ nhỏ giết ông cụ thảm bại, cầm hai chén sữa tươi âm ẩm trong tay để sang ở một bên, Sờ Chiến đang chuẩn bị giúp đỡ cô vợ nhỏ hòa nhau một ván, nhưng không ngờ bảo bối của anh chưa có đi cò, đã kính nể ông cụ nói: "Ông nội lợi hại, ván này cháu thua.".

Sờ Chiến rồi rầm nhanh như vậy đã kết thúc, hai người đánh cờ tự động cầm lấy sữa tươi bên cạnh sung sướng uống, bọn họ không biết chỉ có mấy giây, nội tâm một người đàn ông rất rối rắm.

Thấy cháu rề mình tiến vào, trước liên tục thua mười mấy ván, lần này khó thắng được lấy một ít mặt mũi trở về, ông cụ rất sáng suốt không đánh cờ nữa, suy nghĩ muốn đi đâu, nhìn hai cái miệng nhỏ trước mắt ân ái như thế, lão gia tử cười híp mắt lên tiếng nói: "A Chiến, cháu cùng ông ra vườn hoa cắt bỏ một ít cành hoa."

"Ông nội, trong vườn hoa không phải có chú Trương chăm sóc sao?" Đường Tô Khanh nhướng mày, theo bản năng lên tiếng ngăn cản nói, đường đường một hoàng đế hắc đạo mà đi làm vườn? Suy nghĩ một chút trong lòng toát ra một thân mồ hôi lạnh, anh sẽ không tức giận đem toàn bộ vườn hoa tiêu diệt hết chứ? Kể từ khi cùng anh tới chỗ ông nội cô, chuyện xảy ra đã vượt qua khỏi dự đoán của cô, mà sự nhẫn nại của anh cũng vượt ra khỏi dự đoán của cô, Đường Tô Khanh đâu biết bởi vì cô, làm bất cứ chuyện gì anh đều có thể vui vẻ chịu đựng.

"Ai, đau lòng cho chồng cháu sao, chú Trương tuổi cũng đã lớn, vườn hoa lớn như vậy chăm sóc cũng phải cố hết sức, A Chiến cường tráng như vậy, giúp một cái thì đã sao, đúng không, A Chiến." Ông cụ cười híp mắt nói, dáng vẻ ông chắc chắn cháu sẽ ngoan ngoãn giúp một tay.

Mà quả thực Sờ Chiến cũng gật đầu đáp ứng, trước không nói hiện tại anh còn cùng cô gái nhỏ cần phải cử hành hôn lễ, ông cụ là người mà bảo bối của anh quan tâm, dựa vào điểm yêu ai yêu cả đường đi cũng sẽ không để cho ông cụ khó làm, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nhỏ bé tron bóng của cô gái nhỏ, Sờ Chiến dịu dàng nói: "Bảo bối, em đi nghỉ ngơi một chút, chờ anh chăm sóc xong sẽ tìm em" .

Vợ chồng son thân mật ở trong mắt ông cụ nhìn, trong lòng đánh giá bọn họ muốn ân ái cũng phải một lúc, vì vậy đứng lên sáng khoai đi ra bên ngoài.

Mấy ngày gần đây Đường Tô Khanh cảm giác không đủ ngủ, cô tự động đem nguyên nhân quy kết vì buổi tối anh dây dưa cô lợi hại, vốn muốn nghe anh nói trở về phòng nằm ngủ, ai ngờ nằm một lúc cũng không buồn ngủ, trong lòng lo lắng mặt trời lớn như vậy, hai người đàn ông này có thể bị phơi nắng không? Đường Tô Khanh dứt khoát đứng lên ra ngoài xem một chút.

Người đàn ông khuôn mặt anh tuần giờ phút này đầu đội nón cỏ mà nông dân làm việc nhà nông mới mang, nửa đứng ở một gốc cây con nhỏ mặt nghiêm túc tu bổ, mặc áo ngủ của ông cụ, nhưng chính dáng vẻ lười thối lếch thếch như vậy ở trên người của anh lại có một sức quyến rũ khác.

Đường Tô Khanh đưa mắt chuyển sang phía ông nội cô, phát hiện tâm tư của ông cụ căn bản không đặt ở trên việc tu bổ hoa cỏ, mắt lóe sáng thỉnh thoảng liếc về phía sân của nhà người ta cách vách, đối với hành động của ông nội mình Đường Tô Khanh cảm thấy rất nghi ngờ, bên ngoài ông cụ lôi kéo người đàn ông của cô tới đây tu bổ hoa cỏ, nhưng người làm lại không yên lòng, thỉnh thoảng còn nghĩ cắt bỏ cây súp lơ non, Đường Tô Khanh nhìn vì những hoa cỏ kia mà lo lắng, tình hình còn tiếp tục, đến tối vườn hoa bọn họ chẳng lẽ biến thành tro bụi mất?

Sờ Chiến đang nghiêm túc tu bổ đường như cảm giác được cái gì, lập tức ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn thấy cô gái nhỏ yêu mến đứng trước vườn hoa như có điều suy nghĩ nhìn bọn họ, rất bất đắc dĩ, thả gì đó trong tay xuống bước nhanh về phía cô gái nhỏ.

Người còn chưa đi đến bên người cô, giọng đã vang lên mang theo điệu cung chiều cùng trách cứ: "Sao chạy ra đây? Không phải bảo em đi nghỉ ngơi sao? Mặt trời quá lớn, sẽ bị cảm nắng, bảo bối ngoan, mau vào đi.".

"Ông nội đây là sao?" Đường Tô Khanh tò mò nhìn về phía ông cụ, Sờ Chiến cũng nhìn sang.

Lúc này, nhà cách vách mở cửa ra, một ông già đi ra so tuổi với ông nội cô không chênh lệch lắm, ông cụ vẫn thảnh thơi nhìn cách vách trong nháy mắt giả vờ nghiêm túc tu bổ hoa cỏ, nếu không phải ở chỗ này nhìn được một lúc, Đường Tổ Khanh thật đúng là không nhìn ra ông nội cô làm chuyện cười như vậy.

"Ồ kia, lão đường, ăn sáng xong rồi hả?" Ông già ngẩng đầu lên cười hướng về phía ông cụ nói, thấy bằng hữu của mình không có lên tiếng, tự mình lên tiếng nói: "Cháu của tôi hôm nay sang đây thăm tôi, mang đặc sản trong thành phố đến, ông tới đây ném thử một chút, những thứ đặc sản này không phải dễ dàng mà ăn được, là đồ dưới quê của cấp dưới con tôi."

Lời này nghe vào trong lỗ tai của ông cụ thành khoe khoang, trong lòng không có mùi vị, khinh thường lên tiếng nói: "Không khéo, cháu của tôi cùng cháu rể trở về, mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, chỉ sợ tôi không có thời gian đến chỗ ông ăn rồi." Nói xong tự hào nhìn về vợ chồng son ân ái cách đó không xa, trong khúc miệng đều là vui mừng về, trong lòng tự hào thầm nghĩ: ông già có thấy cháu rể cùng cháu gái của tôi xuất sắc không?

Ông già nghe thấy lời của ông cụ, theo tầm mắt của ông nhìn sang, xa xa nhìn thấy một nam một nữ thân mật, mặt mũi nhìn không rõ, nhưng người đàn ông mặc trên người chính là áo ngủ của ông, lần này lão già cười lên tiếng nói: "Đó là cháu gái ông cùng cháu rể? Sao cậu ta mặc áo ngủ của ông?"

"Cháu gái cho cháu rể của tôi mặc, không được a." Ông cụ giận dữ lên tiếng nói, dáng vẻ giống như bị đứa bé khi dễ, mặc dù đứng xa, nhưng Đường Tổ Khanh vẫn nghe thấy đối thoại của hai ông cụ, bây giờ Đường Tổ Khanh rất cuộc biết ông nội mình sáng sớm nhắm vào mặt trời lớn dẫn cháu rể ra ngoài là có ý gì, bề ngoài tu bổ hoa cỏ, kì thực cùng ông già cách vách khoe khoang lẫn nhau, Đường Tổ Khanh suy nghĩ trước nghe người giúp việc báo nội dung, ông cụ không phải cùng ông già cách vách rất thân thiết sao? Thế nào nhìn dáng vẻ kia giống như ăn phải hỏa dược.

Thật ra thì Đường Tổ Khanh đâu biết ông cụ ở tuổi này sợ nhất bị người khác nói mình đáng thương, chuyện từ đầu chính là vào một ngày nào đó hai ông lão rất thân với nhau chơi đánh cờ, kết quả ông già cách vách nhanh nhẹn miệng nói câu 'Cháu của tôi gửi cho tôi đồ ăn ngon tới đây, cháu gái của ông đã lâu không có trở về thăm ông nhĩ, cũng bởi vì những lời này, ông cụ cảm giác ông già cách vách có ý khoe khoang, cho nên hôm nay dự đoán ông già cách vách trở lại, ông cụ đứng ngồi không yên, lời kéo cháu rể xuất sắc ra ngoài một cái.

Lúc hai ông già đang ngăm đầu lẫn nhau, cửa cách vách lần nữa mở ra, một người đàn ông mặc tây trang màu đen, đeo kính mắt ôm chân đi ra, điềm đạm lên tiếng nói: "Ông cái này muốn đặt ở đâu.".

"A, cái đó phơi ở trên cây nhỏ là được, A Cảnh, tới đây chào hỏi một tiếng, đây là ông Đường." Ông già cách vách cười lên tiếng nói.

Người thanh niên đeo kính để chân xuống, ôn hòa vấn an ông cụ, ông cụ nhẹ nhàng từ trong lỗ mũi xuy một tiếng, trong mắt mặc dù hài lòng với người thanh niên hiểu lễ phép này, nhưng nghĩ tới đối phương là cháu trai của ông già, ông liền không lên tiếng, hướng chỉ cháu rể ông càng xuất sắc hơn.

Ông già cách vách đối với sự trầm mặc của ông cụ không thêm để ý, tiếp tục lên tiếng khoe khoang nói: "Lão Đường, cháu của tôi ở trong thành phố mở một công ty, không biết cháu gái và cháu rể của ông làm cái gì? Gọi đến cùng nhau quen biết một chút, người trẻ tuổi mà, cần phải nhiều kết giao bạn bè."

Đối với đối thủ một mắt một còn có mục đích gì, ông cụ rất rõ ràng, nhưng trong lòng khinh thường thầm nghĩ: người nào muốn biết ông, từ ông đến cháu trai kia, đều là một kẻ hóa sắc.

Vẫn đứng ở đằng xa Sở Chiến nhủ chân mày lại, thấy ông cụ giống như đứa bé không vui, yêu ai yêu cả đường đi, đây chính là cực kỳ bao che, Sở Chiến ôm ái ôm chầm cô gái nhỏ của mình, đem nón cỏ trên đầu mình đặt ở trên đầu của cô, đi về phía ông cụ.

"Ông nội, hai vị này là?" Sở Chiến nghi ngờ lên tiếng nói.

Vốn lão già từ còn muốn nói là người không quan trọng, ai ngờ người thanh niên đeo kính nhìn thấy Sở Chiến, kích động lên tiếng nói: "Sở tổng? Là Sở tổng, ngài khỏe, tôi là Lý Cảnh.".

Sở chiến nhíu chân mày đẹp lại, tầm mắt nghi ngờ nhìn về cái người thanh niên đeo kính.

"A Cảnh, cháu biết sao?" Ông già cách vách tò mò hỏi cháu của mình, chẳng lẽ cháu trai mình biết cháu rể của lão Đường trước mắt này, vừa rồi không có nghe lầm, giống như cháu trai mình gọi là 'Sở tổng', mà đối phương giống như không biết A Cảnh nhà ông, đây là tình huống gì, vừa nãy cách khá xa, cho rằng cháu rể lão Đường là nông dân, không ngờ tới đến gần vừa nhìn, thật kinh ngạc, mà cháu gái lão Đường mặc dù đội nón cỏ, nhưng dung sắc không tầm thường, thậm chí so với mình tinh trên ti vi còn đẹp hơn, mà cảm giác loáng thoáng rất quen thuộc, không biết đã gặp qua ở đâu, đáng đáp lão Đường rõ ràng bình thường, thế nào sinh cháu gái đáng đáp đẹp như vậy, chẳng lẽ đáng đáp vợ của ông mới xinh đẹp như vậy.

Nghe người thanh niên đeo kính gọi, ông cụ nghiêm túc nhìn sang, trong lòng suy nghĩ ánh mắt cháu gái ông thật tốt, tìm cháu rể xuất sắc như vậy, lần đối ông già còn không hâm mộ chết.

"Ông, đây là đối tượng hợp tác của cháu, nếu như không có con mắt tinh tường của Sở tổng, cháu đã sớm hai bàn tay trắng, Sở tổng, ngài là quý nhân bận rộn, có thể không nhớ rõ tôi, tôi là xí nghiệp Hằng Thiên, ba năm trước đây nhờ có ngài đầu tư, vẫn không có cơ hội tốt để cảm ơn ngài, ngài nếu có rảnh rỗi, buổi trưa hôm nay tôi làm chủ, quý phu nhân cũng cùng đi." Người thanh niên đeo kính nhiệt tình nói, nhìn về phía Đường Tổ Khanh, khi nhìn thấy mặt cô, hơi sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 113: Cưng chiều em không cần thương lượng

Thấy người đàn ông đối diện mắt cứ nhìn cô gái nhỏ yêu mến, Sở Chiến trong cơn giận dữ, nghĩ thầm tiểu tử này cần phải đi tìm phụ nữ, ông cụ kiểm bảo bối của anh làm gì, một người đàn ông bá đạo ghen ôm cô gái nhỏ bên cạnh vào trong ngực mình, liếc mắt nhìn người đàn ông đeo mặt kính cánh cáo.

Lý Cảnh bị nhìn rất là vô tội, thấy vẻ mặt đại ân nhân của mình lạnh như băng cánh cáo, lập tức đem tâm mắt từ trên người Đường Tổ Khanh rời đi, trong lòng hiểu rõ.

Kể từ lúc Lý Cảnh kích động nói ra lời kia, vẻ mặt ông cụ cầm trong tay cây kéo lớn, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cả người oai phong đến mắt cũng muốn nhìn lên bầu trời, trong lòng đắc ý thầm nghĩ: lão đầu tử, cháu của ông lợi hại hơn nữa còn không phải thấp hơn chồng của cháu gái tôi một bậc sao, bảo ông sau này còn dám khoe khoang.

"Ồi, là lãnh đạo của A Cảnh a, mau vào trong nhà uống chén nước." Ông già đối diện nhiệt tình nói, ông già cũng là người khôn khéo, đi vào nhìn mặc dù cảm thấy đáng ghét Đường Tổ Khanh rất là xinh đẹp, rất hợp mắt của ông, nghĩ thầm nếu làm cháu dâu ông thì thật tốt, nhưng dù sao đã là vợ của người khác, hơn nữa còn là vợ của đại ân nhân cháu trai ông, cho nên không thể làm gì khác hơn.

Ông cụ vẫn đứng ở một bên dương dương tự đắc cười nhạt nói: "Nhà chúng tôi cũng có nước uống, tại sao phải chạy nhà ông.", mắng thầm đối phương vuột đuôi ngựa, nếu không phải cháu rể ông xuất sắc, đối phương có thể nhiệt tình mời bọn họ qua uống trà sao?

Ông già đối diện có chút lúng túng, Sở Chiến nghĩ thầm mục đích đã đạt được rồi, dù sao trước hai ông già cũng là bạn rất tốt, quan hệ không nên làm cho quá cứng nhắc, muốn khi bọn họ trở về thành phố, một mình ông cụ ở chỗ này cũng cần một số bạn bằng tuổi chơi với nhau, vì vậy cười nhạt nói: "Xin lỗi, một chút nữa còn có chút việc bận, hôm nào cùng nhau nữa uống trà đi."

"Được, được, nhất định hôm nào phải tới." Ông già cười ha hả nói, trong mắt tán thưởng Sở Chiến cùng Đường Tổ Khanh.

Mục đích đã đạt được, ông cụ mất thấy ánh mặt trời chiếu rất mãnh liệt, ông không hề quên chất của ông còn chưa sinh ra kia, vì vậy vang giọng nói: "Đi, đi, đi vào, mặt trời nắng nóng chết người, nhưng ngàn vạn lần không được để chất của ông còn chưa sinh ra phải chịu tội." . Giọng nói đó giống như ước gì toàn bộ thế giới đều phải biết chuyện ông sắp có chất.

Đường Tổ Khanh đối với hành động ngây thơ của ông nội mình cảm thấy rất buồn cười, bắt đầu đi lắc đầu một cái, hướng về phía hai ông cháu đối diện gật đầu một cái, mặc cho người đàn ông bên cạnh ôm lấy mình đi vào nhà.

Nhìn kia bóng lưng hài hòa của gia đình đã đi xa, ông già nhà cách vách đột nhiên cảm thấy nhà mình rất yên ắng, nghĩ thầm nếu cháu gái lão Đường chưa lập gia đình, có thể giới thiệu cho cháu trai ông, mắng thầm lão Đường rất không phúc hậu, có một cháu gái ưu tú như vậy mà cất giấu kỹ, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, ý ở trong lòng ông già đầu gi ông cùng ông cụ Đường là bạn, nói thế nào cũng coi như là rất thân.

Ông già thở dài một cái, tự lẩm bầm nói: "Hai người kia giống đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, cô bé kia nhìn thật không tệ, thật là đáng tiếc, nhưng sao nhìn cô bé đó quen mắt như vậy?" .

Người đàn ông đeo kính Lý Cảnh cười nhạt hai tay đặt trên bả vai ông nội hần, ôn hòa nói: "Sao có thể không quen thuộc được? Không phải ông thường thấy người ta trên tin thời sự?" .

"Cháu nói cô bé đó là Phó thị trưởng đẹp nhất thành phố S sao? Không trách được ông vừa nhìn cảm thấy quen như vậy, ài, người ông tán thưởng nhất lại là cháu gái lão Đường, tin tức này quả ngoài ý muốn." Ông già không thể tin nói, hướng trên người Đường Tổ Khanh qua hàng rào dò xét, hầu như hơn nửa người muốn qua hàng rào bên kia, người đàn ông đeo kính buồn cười lắc đầu một cái, lôi kéo ông nội hần đi vào nhà, cười nhạt nói: "Vừa rồi Sở tổng không phải đã nói lần sau sẽ cùng nhau uống trà sao? Lần sau có thể thấy rõ ràng." . Lý Cảnh mặc dù an ủi ông nội hần như vậy, nhưng người trên thương trường làm sao không hiểu ý trong lời nói khách sáo của người ta.

Đến mái hiên, ông cụ sung sướng đi vào nhà không bao lâu, trong nhà đột nhiên có mấy người khách xa lạ mang một đồng lớn gì đó tới, vừa mới bắt đầu ông cụ cùng Đường Tổ Khanh tò mò tại sao có người xa lạ đến nhà, cho đến khi đám người kia nhìn thấy Sở Chiến thì có thái độ cung kính, ông cụ cùng Đường Tổ Khanh rốt cuộc hiểu rõ là người quen biết Sở Chiến.

Khi hơn mười người xa lạ nhìn thấy Sở Chiến, nghiêm chỉnh xếp thành hàng, cô gái đứng đầu lão luyện cung kính nói: "Lão gia, Sở tổng, phu nhân khỏe, những áo cưới này là chúng tôi dùng máy bay mang từ cửa hàng ở Paris chở tới đây, là nhà thiết kế nổi tiếng ở Paris thiết kế ra những mẫu độc nhất vô nhị, mỗi kiểu dáng ở Trung Quốc chỉ có một cái, không biết Sở phu nhân thích kiểu dáng gì?" .

Nói xong cô gái lão luyện vung tay lên, mười mấy người nghiêm chỉnh lấy từ trong túi đen ra, đủ loại áo cưới kiểu dáng xinh đẹp trong nháy mắt hiện ra trước mắt mọi người, cho dù Đường Tổ Khanh đã quen, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh này, hô hấp vẫn hơi chậm lại, con người phóng đại, trong lòng Đường Tổ Khanh hiện lên ngọt ngào, giờ phút này không biết dùng từ ngữ để hình dung khiếp sợ cùng cảm động. Cô rất hoài nghi người đàn ông không phải cho người khác mang tất cả áo cưới ở cửa hàng áo cưới tới đây chứ, nếu không sao có nhiều áo cưới đẹp mắt như vậy.

Không trách được anh sáng sớm hôm nay nói rõ ràng muốn đi thử áo cưới, kết quả lại thờ ơ, thì ra anh đã sớm có chuẩn bị. Ông cụ đứng ở một bên nhìn cháu rể vì cháu gái mà tạo ra cảnh tượng hạnh phúc, khỏe miệng cong lên hài lòng, thỉnh thoảng gật đầu một cái, mà người giúp việc chung quanh rồi rít đi

tới cùng ánh mắt hâm mộ.

"Bảo bối, xem một chút thích bộ nào? Còn toàn bộ để lại?" Sở Chiến liếc nhìn những thứ áo cưới xinh đẹp kia một cái, sau đó quay đầu cứng chiều nói với cô, vuốt nhẹ mái tóc của cô, ở trong mắt của anh, trên cái thế giới này chỉ có bảo bối là xinh đẹp nhất, để cho ánh mắt anh không thể dời đi được.

Vừa nghe lời này, trong mắt những người cầm đu loại kiểu dáng áo cưới kia lóe lên ánh sáng, trong lòng hiểu Sở phu nhân mới là người quyết định cuối cùng, vì vậy rồi rít ân cần giới thiệu áo cưới thiết kế cho cô, nó ưu điểm chỗ ở nào, đồng thời còn không quên khen ngợi vóc người Đường Tổ Khanh tốt như vậy, mặc những áo cưới này lên sẽ nhìn rất đẹp.

Đồ vật đẹp đã thấy nhiều cũng sẽ mang đến cho thẩm mỹ của người ta một mỏi, Đường Tổ Khanh chính là như vậy, vốn nhìn chiếc áo cưới cũng rất đẹp, nhưng khi những người ở cửa hàng áo cưới cầm trong tay áo cưới nhất nhất vì cô giới thiệu, cô rối loạn, đầu còn mơ hồ có cảm giác đau, khẽ nhíu mày một cái, đột nhiên tầm mắt của cô bị một chiếc áo cưới hấp dẫn, áo cưới màu trắng bó ngực có làn váy thật to, trên làn váy khảm những vật không thua gì kim cương, chiếu ra từng tia ánh sáng màu bạc, chỗ bó ngực tầng tầng lớp lớp thay phiên, so với hoa sen tí mỉ hơn, càng thêm quan trọng là thiết kế ở eo tương đối rộng rãi, vừa nghĩ tới tình cảnh sáng sớm hôm nay mặc quần áo, Đường Tổ Khanh cảm thấy đột nhiên mình béo lên muốn tìm bộ áo cưới rộng rãi để mặc, nếu không khi hôn lễ kéo dài mặc áo cưới bó chặt mình, đến lúc đó hô hấp cũng khó khăn.

Lúc Đường Tổ Khanh nhìn áo cưới đến xuất thần, Sở Chiến cũng tò mò theo tầm mắt của cô nhìn qua, khen ngợi gật đầu một cái, cứng chiều nói: "Cái này không tệ, rất thích hợp với em". Giờ phút này trong lòng Sở Chiến suy nghĩ áo cưới rộng rãi trước mắt này, sẽ không ép chết đứa bé của bọn họ, nhưng nếu cô gái nhỏ của anh thích những kiểu dáng áo cưới khác cũng có thể làm được, chỉ là đến lúc đó phải gọi người phụ trách đem sửa eo cho thích hợp một chút.

Hôn lễ cả đời chỉ có một lần, đối với Sở Chiến cứng chiều vợ như mạng mà nói, anh muốn làm hư cô gái nhỏ của anh.

Nhân viên làm việc áo cưới ở một bên nắm lấy thời cơ, vì cô giới thiệu ưu điểm cùng hiệu quả của thiết kế áo cưới, thẳng khen ánh mắt Đường Tổ Khanh tốt, nhân viên làm việc tại chỗ đều là người tinh anh, phần trăm khi bán một chiếc áo cưới đi tương đương với một tháng tiền lương của ba người bọn họ, chỉ cần có người xem cũng sẽ không bỏ lỡ thời cơ.

"Cái này đi." Đường Tổ Khanh cười nhạt nói, trong lòng tính toán chiếc áo cưới này rất đắt, chỗ làn váy lấp lánh tỏa sáng không thua gì kim cương.

"Còn những bộ khác thì sao? Có thích không? Để toàn bộ lại nhé." Sở Chiến thâm tình nói, ý bảo cô không cần tiết kiệm tiền cho anh.

"Không cần, một lần cưới một bộ là đủ rồi, nhiều cũng mặc không đến." Đường Tổ Khanh buồn cười nói, nghĩ thầm nhiều kiểu dáng như vậy, đến lúc cô mặc thử vào thì sẽ rất mệt mỏi.

Vừa nghe lời này, nhân viên làm việc cầm trong tay áo cưới cảm thấy thất vọng, trong lòng suy nghĩ Sở phu nhân này nhiều áo cưới như vậy sao không nhìn, để cho bọn họ không lấy được nhiều tiền hoa hồng, nhân viên làm việc hâm mộ nhìn người nhân viên cầm trong tay bộ áo cưới mà Đường Tổ Khanh nhìn trúng, trong lòng thầm buồn mình tại sao không có vận khí tốt như vậy.

"Cái này để lại, cái khác lấy về đi, nói cho ông chủ các người biết, tiền áo cưới tôi sẽ trực tiếp chuyển vào tài khoản của hân." Sở Chiến lạnh lùng nói, ngay sau đó ôm ái ôm lấy cô gái nhỏ đi lên lầu.

Phòng khách náo nhiệt trong nháy mắt trở về trạng thái yên tĩnh, ông cụ hài lòng nhìn chiếc áo cưới để lại, phân phó người giúp việc đưa đến trong phòng Đường Tổ Khanh, sau đó mới sung sướng trở về phòng của mình.

Vừa đi vào phòng, cả trái tim Sở Chiến cũng mềm nhũn, thâm tình ngắm nhìn cô, khóe miệng càng vui vẻ, bàn tay trắng nõn lướt nhẹ qua mái tóc quăn đen nhánh của cô, mang theo sùng ái, dịu dàng lên tiếng nói: "Có mệt mỏi không? Nghỉ ngơi một chút trước hay thử áo cưới trước? Không biết số đo có vừa người không?". Nói xong, mắt yêu thương liếc nhìn bụng nhỏ cô một vòng, sau đó cẩn thận ôm cả người cô vào trong ngực.

Anh vừa nói xong, lập tức đem lòng hiếu kỳ của Đường Tổ Khanh dâng lên, cô mỉm cười, mắt sang lên, mang theo mong đợi, đáng yêu nói: "Muốn thử bộ áo cưới đó một chút".

"Được." Sở Chiến cứng chiều vuốt sống mũi của cô, ngay sau đó đem áo cưới mà người giúp việc mang lên thả trước mặt cô khoa tay múa chân một chút, bắt đầu cời quần áo của nàng, muốn tự mình mặc vào cho cô, ai ngờ Đường Tổ Khanh đỏ mặt, bắt lấy tay của người đàn ông vội vàng nói: "Tự em thay ra.", sau đó đã cầm áo cưới trong tay người đàn ông đi vào phòng tắm, bất kỳ một người phụ nữ khi yêu cũng sẽ không kìm hãm được muốn mình ăn mặc thật xinh đẹp trước mặt người đàn ông, Đường Tổ Khanh cũng không ngoại lệ, cô suy nghĩ hiện tại so với trước mập một chút xíu, ở trước mặt anh tự mình mặc vào áo cưới, đến lúc đó khó coi làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cưng Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Mặc xinh đẹp như vậy đi ra ngoài anh sẽ ghen

Lúc Sở Chiến ngây ngô ở trong phòng không có việc gì để làm, cửa phòng tắm từ từ mở ra, Đường Tổ Khanh mặc áo cưới màu trắng chậm rãi đi ra,

lông mi mang theo xấu hổ, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất thổi lên, làm ánh sáng bạc tỏ điểm cho làn váy tung bay lên.

Con mắt Sở Chiến chăm chú khóa ở trên người Đường Tô Khanh, không muốn đem mắt dời đi, cô đột nhiên xuất hiện khiến cho cả gian phòng phải âm ỉ, mới vừa nhìn thấy cái áo cưới này, Sở Chiến nhìn trúng vì chiều rộng ở eo đủ rộng, không đến nỗi ép hù đứa bé của anh và cô, cứ như vậy một món áo cưới bình thường ở trong mắt của anh, mặc ở trên người cô gái nhỏ của anh trở nên giống như tiên nữ hạ phàm, có loại cảm giác theo gió cuốn đi.

Thiết kế eo rộng rãi chẳng những không khiến cho cả người cô nhìn béo hơn, mà ngược lại thoát nhìn càng thêm ưu nhã cao quý, làm cho lý trí kiêu ngạo của anh đang từ từ thoát khỏi đại não, ánh mắt nóng bỏng không khống chế được trở nên thâm thúy.

Thật lâu không nghe được âm thanh gì, Đường Tô Khanh từ từ ngẩng đầu lên tò mò nhìn về phía người đàn ông, chỉ thấy ánh mắt của anh thâm trầm mù mịt, làm cho người ta đoán không ra đang suy nghĩ gì, cô nhỏ giọng hỏi: "Không đẹp sao?"

Bây giờ trong lòng Đường Tô Khanh rất hối hận, sớm biết đã chọn bộ áo cưới có thắt lưng khác, dù sao kết hôn là việc lớn của cả đời người, nhìn một chút thì sẽ qua, thấy sắc mặt người đàn ông rất bình tĩnh, trong lòng Đường Tô Khanh đã sớm thất vọng, cô khó khăn mới mặc bộ này mà trông khó coi vậy sao, cho dù vừa nãy cô ở phòng tắm đã soi gương thật lâu, nhưng dù sao thẩm mỹ của nam nữ luôn bất đồng, ở trước mặt tình yêu, ở trước mặt anh, Đường Tô Khanh luôn không có đủ lòng tự tin.

"Vậy để em đi thay ra." Đường Tô Khanh có hơi thất vọng nói, nhấc làn váy chậm chạp đi tới phòng tắm.

Lúc một cái chân của cô bước vào phòng tắm, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận gió, chờ cô kịp phản ứng, cô đã bị ôm vào trong lồng ngực rộng rãi ấm áp quen thuộc, người đàn ông dịu dàng ôm lấy eo của cô, đem đầu nhẹ nhàng đặt ở bả vai của cô, hôn thật sâu vào tóc của cô, giọng nói mang theo thâm tình cùng ghen tuông lâm lâm nói: "Là không tốt, quá đẹp, mặc như vậy đi ra ngoài hội trường, đến lúc đó anh sẽ ghen."

Mặc dù không biết anh nói thật hay giả, nhưng nghe lời ngon tiếng ngọt như thế, trong lòng Đường Tô Khanh trong nháy mắt từ dưới mặt đất bay lên đám mây, bay lên, so ăn mặt đường còn ngọt ngào hơn, gương mặt xinh đẹp không kìm hãm được đỏ ửng lên, gất giọng: "Ba hoa!"

"Anh nói thật, đổi một bộ khác đi!" Sở Chiến dịu dàng nói, đầu óc đã nhanh chóng chuyển động, anh suy nghĩ nên bảo đám nhân viên cửa hàng kia cảm một bộ áo cưới bình thường nhất, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cái gì cũng không ngờ tới, bởi vì tâm tư của anh cả ngày đều đặt ở trên người cô gái nhỏ.

"Nhưng có thể đổi lại được sao?" Đường Tô Khanh làm khó lên tiếng nói, mặc dù cô rất thích thiết kế cái áo cưới này, nhưng thấy anh nói mặc như vậy sẽ ghen, cho nên Đường Tô Khanh cũng không có nhiều rồi rấm rức, trong lòng lo lắng vấn đề có thể đổi không, nếu không thể đổi, chẳng phải rất thua thiệt, nhìn thiết kế áo cưới mặc ở trên người cô dường như cũng không thuận tiện.

"Mua một bộ nữa để ngày kết hôn mặc, còn bộ này để ở nhà chỉ mặc cho anh xem." Một người đàn ông cười ha hả nói, chút tiền lẻ này anh căn bản không quan tâm, toàn bộ tài sản của anh đã sang tên cho bảo bối của anh mà, đủ để bọn họ sinh sống vài đời người.

"Nhưng quá lãng phí, áo cưới này đắt tiền như vậy." Đường Tô Khanh méo mếu, cô không cần xa xỉ đến nước này, làm một nhân viên công vụ cô biết rõ phải chú ý tác phong làm việc của mình, ngôn ngữ hành động của mình phải chuẩn mực, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta tố giác, cô cũng không muốn vì vậy mà được đăng lên báo, muốn ngồi ngay thẳng được cũng rất khó đạo lý này cô hiểu, nhưng những ký giả xã hội bây giờ kia theo thói quen lời đồn làm cho người ta khó lòng phòng bị, chuyện lần trước bị ký giả vây còn sờ sờ ở trước mắt, cô cũng không muốn trải qua một lần nữa.

"Bảo bối ngọc, tiền chồng em làm ra được, hưởng chi đối tượng là em, anh đây xài tiền cam tâm tình nguyện." Sở Chiến cưng chiều vuốt tóc của cô, thâm tình nói, trong lòng bổ sung không những cam tâm tình nguyện tiêu số tiền này, anh hiện tại hận kiếp trước không đem những thứ tốt nhất dâng lên đến trước mặt cô, chỉ vì muốn người đẹp cười một tiếng.

Thấy cô gái nhỏ còn muốn nói gì, Sở Chiến dứt khoát cúi đầu, ngậm vào hai cánh môi mê người kia, Đường Tô Khanh ngửa đầu thừa nhận anh dịu dàng hôn sâu, miệng hơi hé ra, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào, mặc dù hai người đã trao đổi vô số lần nụ hôn nóng bỏng, nhưng mỗi khi đầu lưỡi anh liếm trên môi của cô, thân thể của cô cũng sẽ không cách nào đè nén nhẹ nhàng run rẩy, môi lưỡi kia, tựa như mang theo giòng điện, đem đầu óc cô bị giật đến choáng váng.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh lướt nhẹ qua cô, nhẹ nhàng liếm mút môi dưới của cô, rồi vội vàng chui vào trong miệng, quấn lấy đầu lưỡi của cô, cùng cô dây dưa lẫn nhau. Nụ hôn nóng bỏng kéo dài làm cho Đường Tô Khanh cảm thấy khó thở, cả người nóng ran, cả người vô lực xụi lơ.

"Ừ..." Một cách thức hôn sâu tiêu chuẩn, dây dưa triền miên kéo dài hồi lâu, cho đến Đường Tô Khanh rốt cục kiên trì không nổi, từ khoe miệng tràn ra một tiếng than nhẹ nhàng. Sở Chiến mới buông cô ra, Đường Tô Khanh lúc này mới phát hiện bọn họ không biết lúc nào đã từ dưới đất lên trên giường, theo trước kia, cô cho rằng anh sẽ tiếp tục quấn cô, nhưng không ngờ anh đột nhiên ngừng lại, kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt. Gương mặt anh tuần dán chặt vào mặt cô, toàn bộ hô hấp nóng bỏng phả ở trên mặt cô.

Bên tai là âm thanh trầm thấp mát mẻ của anh: "Bà xã, ngủ đi."

Đường Tô Khanh nhìn đèn treo trên trần nhà, quay đầu ngưng mắt nhìn người đàn ông đang nhắm hai mắt, trong lòng ngàn vạn mùi vị, tốt cùng xảy ra lỗi gì, cô làm sao cũng không nghĩ ra, trong nháy mắt, cô hoài nghi người đàn ông này lại là người khác diễn trò, nhưng cảm giác anh hôn cô không thể sai được, luôn không thích cùng người khác thân mật một mình với cô mà cái hôn của anh khi yêu không cách nào kháng cự, xác thực mà nói đã trầm mê thật sâu.

Đối với Đường Tô Khanh gần đây ăn xong lại ngủ ngon mà nói, không nghĩ ra chuyện chờ tình ngủ lại sẽ suy nghĩ tiếp cũng không muốn, suy nghĩ suy nghĩ, Đường Tô Khanh nhắm hai mắt lại, buồn ngủ chậm rãi kéo tới.

Không lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng hít thở đều đều, ngay vào lúc này, người đàn ông vốn đang ngủ mở mắt ra, tròng mắt đen nhánh đầu giống như đang ver vừa mới tỉnh ngủ, chỉ thấy anh ôm eo của cô, cùng thân thể cao to của anh không có một chút khe hở, khoe môi nhếch lên buồn chán lại cung chiều, lẳng lặng nhìn cô ngủ, một cánh tay thon dài thân mật đặt dưới cổ cô làm gối, một bàn tay to khác ôm ái đặt ở trên bụng nhỏ của cô, một lúc sau, người đàn ông không hề thỏa mãn với đặt bàn tay đặt ở trên bụng nhỏ của cô nữa, ôm ái rút cánh tay từ dưới cổ cô gái nhỏ ra, nghiêng đầu dán lên trên bụng nhỏ của cô, lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bên trong .

"Bảo bảo, ta là ba ba, đến, cùng ba ba chào hỏi." Sở Chiến nhẹ giọng nói với bụng nhỏ của cô, giọng nói kia dịu dàng chỉ có khi nói với Đường Tô Khanh, bàn tay thật to gác ở trên bụng nhỏ cô.

Một lúc lâu sau, không cảm giác có động tĩnh gì, Sở Chiến rất nghiêm túc thăm nghĩ nhất định tiểu bảo bảo trong bụng là một công chúa ngoan ngoãn nghe lời, rất có thể đáng đáp bé giống với bảo bối của anh như đúc, vừa nghĩ đến đây, tim Sở Chiến cũng tan ra, dịu dàng lần nữa hướng về phía bụng nhỏ nhẹ giọng nói: "Bảo bảo, phải ngoan ngoãn nha, không để cho mẹ khó chịu, nếu không ba ba sẽ không thích con, nếu con ngoan ngoãn nghe lời, chờ con ra đời, ba ba sẽ mua cả khu vui chơi cho con có được không?" .

Nói xong những lời này, cũng không quản xem Bảo Bảo trong bụng có thể nghe hiểu không, Sở Chiến an tâm, nhẹ nhàng đi xuống giường lấy ra quyển sách sinh nở mà Liễu Kiều Minh cho anh cẩn thận cầm lại trên giường, để cho cô gái nhỏ tựa vào bắp đùi của anh, lúc này mới nghiêm túc nghiên cứu đọc, trong quá trình đọc sách thỉnh thoảng vẫn chú ý về mặt cô yên tĩnh ngủ.

Khi Sùng Tô Khanh tỉnh lại, nhìn thấy người đàn ông cầm một quyển sách nghiêm túc nghiên cứu, tròng mắt sắc bén của cô nhìn rõ ràng tên quyển sách, trong lòng hơi ngừng lại, thăm nghĩ chẳng lẽ anh muốn có con? Nhưng dựa vào tính tình của anh, hẳn không thích đứa bé, đối với một số chuyện của anh không giải thích được cô thật sự không nghĩ ra.

Trong nháy mắt cô còn đang ngây ngô, thì anh đang nghiêm túc đọc sách dường như cảm thấy tầm mắt nóng rực của cô, hơi cúi đầu nhìn về phía cô, thấy cô tỉnh lại đang ngây ngô, đau lòng mà gấp gấp hỏi: "Bảo bối, sao vậy? Ở chỗ nào khó chịu phải không?", giờ phút này trong đầu Sở Chiến nghĩ đến những ngày gần đây cô mang thai, chưa thấy triệu chứng nôn nghén, thấy đáng về cô không yên lòng, tâm Sở Chiến cũng treo lên, tiểu bảo bảo trong bụng là cốt nhục của anh với cô, nhưng ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì.

Bị âm thanh của người đàn ông gọi thần chí về, Đường Tô Khanh cười nhạt lắc đầu một cái, từ từ chống thân thể lên, không chú ý sách trong tay anh rơi xuống, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ mà kinh ngạc, cô ngủ từ buổi trưa đến tối, có thể ngủ cũng quá ngon đi.

Không biết trong lòng cô gái nhỏ đang suy nghĩ gì, Sở Chiến vuốt vuốt tóc của cô, dịu dàng nói: "Có ngủ nữa không? Hiện tại đói bụng không?" . Trong quyển sách có giới thiệu người mang thai thường hay ngủ, cho nên đối với thời gian cô gái nhỏ ngủ lâu như vậy, Sở Chiến cũng không cảm thấy tò mò hay lo lắng, anh hiện tại quan tâm vấn đề ẩm no của cô cùng tiểu bảo bảo.

Đường Tô Khanh gạt đầu một cái, áo não nghĩ tới hôm nay một ngày cứ như vậy mà đã qua, sớm biết sẽ phải chụp ảnh cưới, sau đó viết thiệp mời kết hôn xong, còn phải thu xếp các vấn đề kết hôn vân vân . Càng chú ý một vấn đề quan trọng nữa, chính là ba cô bạn thân dường như còn chưa biết chuyện cô sắp muốn kết hôn, chuyện này phải báo cáo tốt mới được, nếu không ba người chị em tốt kia sẽ không bỏ qua cho cô.

Mới vừa tỉnh ngủ Đường Tô Khanh vẫn cảm thấy toàn thân mềm nhũn không có khí lực, không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh ôm cô đi rửa mặt, sau đó đi xuống lầu ăn tối.

Trong lúc ăn tối, anh cùng ông cụ nói đến chuyện thiệp mời, vừa đúng ông cụ có một sở thích khác là viết chữ bằng bút lông, cho nên vui vẻ vỗ ngực một cái, nói để ông lo, về phần tiệc mời, ba người quyết định sau khi ăn cơm tối xong sẽ lên kế hoạch một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đại kết cục (một)

Sở Chiến vốn định cho Đường Tô Khanh một hôn lễ thế kỷ xa hoa khó quên, nhưng vì bây giờ cô đang có thai, anh cung chiều vợ như mạng căn bản không để cho có một chút mệt mỏi, cho nên chuẩn bị rất nhiều chương trình kết hôn cái gì có thể miễn thì miễn hết, ví dụ như anh dự định mang cô ra nước ngoài đến mấy chỗ phong cảnh đẹp để chụp ảnh cưới, hiện tại địa điểm chụp ảnh cưới chỉ có thể an bài mấy nơi có phong cảnh ở trong nước, hơn nữa lúc đi, Đường Tô Khanh vẫn trong trạng thái ngủ.

Thời gian giấc ngủ gần đây của Đường Tô Khanh càng ngày càng dài, cô tự cho rằng việc này là do công việc bận rộn cộng thêm chuyện chuẩn bị hôn lễ, mà những thứ này nhìn ở trong mắt Sở Chiến, phạm là cô có gió thổi có lay gì, mặc kệ thời gian địa điểm, anh lập tức gọi điện thoại cho Liễu Kiều Minh, vì vậy, Liễu Kiều Minh có một dự cảm, tiểu chủ nhân của bọn họ còn chưa ra đời, hẳn nhất định sẽ sụp đổ trước, cũng quá kinh ngạc cho lão đại, tất cả đều là hiện tượng bình thường khi mang thai , mà gọi điện thoại đến lúc nửa đêm giống như gọi hồn vậy.

Liễu Kiều Minh còn chưa có sụp đổ, thì Đường Tô Khanh đã hồng rồi, hẳn không phải là nguyên nhân, mà là anh gần đây trông nom cô càng ngày càng nghiêm, điều này không cho phép, cái kia cũng không cho phép, sớm biết người đàn ông này dài dòng như vậy, lúc ban đầu lấy giấy kết hôn cô phải suy nghĩ thật kỹ càng, hiện tại lên thuyền giặc làm cho không có đất để mà trốn. Cô còn rất thấp thỏm một chuyện chính là cô vẫn chưa nói chuyện kết hôn

cho mấy chị em thân thiết, đoán chừng nếu bị các cô biết chuyện, có thể sẽ lộ da cô.

Dĩ nhiên sợ là một chuyện, đến cửa ải quan trọng, Đường Tô Khanh vẫn quyết định, rất quả quyết lôi kéo người đàn ông đi để thấy đám chị em tốt kia, tại sao lôi kéo anh đi, đương nhiên để đi đời lực chú ý, quả nhiên không sai, một ngày nào đó ở chỗ cũ hẹn một đám chị em ra ngoài nói chuyện phiếm, khi cô tuyên bố sắp lại kết hôn, đám chị em kia mặc dù cắn răng nghiêng lợi với cô không đạo nghĩa, nhưng ngại vì có người đàn ông của cô ở đây, nên ra sức ăn đồ ăn, hưng hăng lừa gạt cô một khoản, chuyện này mới xem là qua.

Cười ngọt ngào tiễn đám chị em đi, Đường Tô Khanh ngồi vào trong xe của anh mà không buồn ngủ, trong đầu suy nghĩ vừa rồi khi anh ở trước mặt chị em mình biểu hiện bảo hộ vợ, miệng cô không kìm hãm được nâng lên.

Xe lái vào bãi đậu xe dưới đất của trung tâm thương mại lớn, trong lòng Đường Tô Khanh không hiểu anh mang cô tới nơi này làm gì. Mặc cho anh dắt mình đi về phía khu châu báu ở tầng hai, trên đường đi bị người đi đường nhìn với anh mắt hâm mộ cùng kinh ngạc.

"Hai vị, muốn mua nhẫn hay đồ trang sức đeo tay?"

Bước vào một cửa hàng châu báu hạng sang, có phục vụ viên mặt nở nụ cười đi tới, ánh mắt khôn khéo lưu chuyển giữa hai người, thấy người đàn ông tuổi trẻ dịu dàng ôm eo người phụ nữ xinh đẹp, bàn tay rộng lớn rất tự nhiên đặt ở trên bụng nhỏ của cô gái, trong nháy mắt dường như hiểu cái gì, phục vụ viên không có hỏi nhiều đưa hai người đi về phía trước quầy thủy tinh.

"Hai vị nhìn qua rất xứng đôi, muốn mua quà tặng nhân ngày kết hôn tròn một năm sao? Kiểu dáng mới của năm nay chúng tôi đều có ở đây, các vị tùy ý xem."

Nghe vậy, Đường Tô Khanh muốn giải thích hai người bọn họ còn chưa lập gia đình, nhưng cảm giác rất rõ ràng lực độ tay của người đàn ông bên cạnh nắm tay nhỏ bé của cô gia tăng, mặc dù người đàn ông bên cạnh chưa từng có nhiều vẻ mặt, nhưng hiểu rõ anh Đường Tô Khanh vẫn cảm giác được anh đang hưng phấn, cho nên lời vừa tới miệng liền nuốt xuống.

Trông mắt Sở Chiến đảo qua những chiếc nhẫn kim cương tinh xảo để trên kệ, vẻ mặt chuyển chủ mà nghiêm túc, sau đó nhìn về phía Đường Tô Khanh, dịu dàng hỏi: "Thích kiểu dáng gì?"

Đường Tô Khanh nhìn mấy lần những chiếc nhẫn kim cương kia ở dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng đủ màu, thích thú liếc về phía biển giá cả, so sánh trên dưới một đôi, cũng xấp xỉ năm sáu vạn trở lên, nhàm chán lắc đầu một cái: "Tùy tiện đi."

Sở Chiến giống như nhìn ra cô không thích thú với châu báu, không có ép cô chọn lựa nữa, mà mình chỉ vào một đôi, để cho phục vụ viên từ trong quầy lấy ra.

"Tiên sinh, ánh mắt ngài thật tốt, kiểu dáng chiếc nhẫn kim cương này là kiểu dáng mới nhất hôm nay, kỹ xảo cắt kim cương đều là tuyệt vời, chất lượng kim cương cũng là thượng thừa, đeo vào trên tay vợ ngài nhất định rất đẹp."

Theo cánh tay Sở Chiến, Đường Tô Khanh thấy một chiếc nhẫn kim cương được tạo hình thành bông hoa, kim cương điêu khắc thành cánh hoa xòe ra, chứa đựng vẻ đẹp làm người ta khen ngợi.

Sở Chiến đeo chiếc nhẫn kim cương cho cô, ngón tay nhỏ nhắn duyên dáng trắng nõn, kim cương chói mắt, khi khớp xương bàn tay rõ ràng, xuyên qua khe hở, cùng cô nắm tay thật chặt, Đường Tô Khanh không nhịn được, dâng lên hạnh phúc vui vẻ, thời gian giống như dừng lại vào hình ảnh của giờ khắc này, ông trời tác hợp cho nam anh tuấn nữ xinh đẹp, thấy thế nào làm người ta thoải mái.

Thấy cô gái nhỏ không giống vừa rồi, trong lòng anh vui vẻ không ít, trực tiếp mua chiếc nhẫn này, sau đó trong ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ của mọi người ôm cô đi ra ngoài.

Tiệc cưới xác định ở khách sạn sang trọng năm sao của thành phố S, ông cụ đã sớm đến thành phố S, mà trước đêm kết hôn, Sở Chiến bị ông cụ đuổi ra khỏi nhà, người xưa viết trước khi đêm kết hôn mà thấy cô dâu là điềm xấu, Sở Chiến mặc dù không mê tín, nhưng vừa nghĩ tới điềm xấu, mặc kệ linh hay không linh, anh cũng không cho phép xảy ra nguy hiểm, cho nên uất ức ra khỏi nhà, tụ tập mấy anh em ở quán rượu uống rượu.

Nhiều người đàn ông tuổi trẻ ở quầy rượu chỉ uống rượu, vừa có người khác phái xinh đẹp đến gần liền phóng hơi thở lạnh như băng, thấy thế nào cũng quái dị, Lãnh Thanh Thiên bởi một người đàn ông cả đêm, càng làm cho người ta buồn bực chính là một người đàn ông đem tất cả bọn họ gọi ra uống rượu, bọn họ đoán lão đại quả nhiên là người anh em tốt, có vợ không quên anh em, lúc này điên chạy đến quán rượu, kết quả lão đại bọn họ cái gì cũng không nói, rầu rĩ uống mấy ly rượu, thỉnh thoảng lấy điện thoại đi động ra nhìn tới nhìn lui, khóe miệng khô gọi vẫn chậm rãi cong lên.

Lãnh Thanh Thiên thật tò mò lão đại bọn họ đang nhìn cái gì, liếc qua một cái, kết quả phát hiện bên trong là ảnh chị dâu, lúc này trái tim Lãnh Thanh Thiên hưng hăng té lăn xuống đất, không cần phải khi dễ người như vậy.

Đường Tô Khanh có thể nói là cô dâu thanh nhân nhất trên thế giới, ông xã cưng chiều cô như mạng căn bản không để cho cô mệt mỏi, công việc chuẩn bị kết hôn phần lớn để cho người trong bang giúp đỡ.

Ngày kết hôn, Sở Chiến mặc bộ đồ thể thao nhẹ nhàng khoan khoái đi ô-tô đến khu nhà của Đường Tô Khanh, đúng lúc cô gái cũng là một thân đồ thể thao, kéo ông cụ đi ra khỏi nhà, tình cảnh này, khóe miệng Sở Chiến không thể đè nén cong lên, nhanh bước xuống xe từ trong tay ông cụ ôm vai cô gái nhỏ, anh phát hiện cô đơn một buổi tối sẽ làm cho anh nhớ mãi, nhớ cùng tình yêu xâm nhập đầy cả người anh, Sở Chiến nhẹ nhàng đưa cô cùng ông cụ đi về phía khách sạn.

Đến khách sạn năm sao, Sở Chiến trực tiếp dẫn Đường Tô Khanh lên tầng chót phòng Tổng Thống, quản gia đã sớm chờ ở cửa, thấy Sở Chiến cùng Đường Tô Khanh, liền dẫn bọn họ tiến vào.

"Sở tiên sinh, Sở phu nhân khỏe."

Đường Tô Khanh vừa đi vào phòng, liền thấy một phòng trang trí kết hôn, trong phòng còn có ba người, theo thứ tự là thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc cùng nhà thiết kế thời trang, phụ trách tạo hình cho cô dâu.

Bên trong gian phòng an tĩnh, Đường Tô Khanh ngồi ở trước bàn trang điểm, thợ trang điểm chuyên nghiệp trang điểm ở trên mặt cô, nhà tạo mẫu tóc cũng đã bắt đầu thiết kế kiểu dáng tóc của cô, ánh mắt cô lưu chuyển, nhưng không có phát hiện bóng dáng Sở Chiến, trái tim bởi vì sắp đến hôn lễ, khẩn trương mà đập nhanh.

"Sở phu nhân, chuẩn bị thay áo cưới!"

Thợ trang điểm cùng nhà tạo mẫu tóc làm xong việc mà thở phào nhẹ nhõm, Đường Tô Khanh thấy trong kính hé ra khuôn mặt xinh đẹp ưu nhã, cô dâu mới then thùng cùng quyến rũ, cũng không che dấu được mặt mày cô đang hạnh phúc cùng vui vẻ.

"Đẹp sao?"

Đường Tô Khanh mới vừa mặc xong áo cưới, nghe thấy âm thanh của Sở Chiến, bỗng nhiên xoay người lại, thấy Sở Chiến đứng ở sau lưng cô, mặc lễ phục màu trắng, tác phong nhanh nhẹn, không giống với ngày trước lạnh như băng, hay bởi vì vui mừng sắp kết hôn, mà trên mặt anh tuấn nở nụ cười đầy cung chiều thâm tình không thể tưởng tượng được. Máu trắng nhìn qua làm cho anh vô cùng tuần tú thoát tục, cứ như vậy đứng ở đây, cũng đủ để hấp dẫn con mắt của mọi người.

Đường Tô Khanh có thể ở trong mắt của Sở Chiến thấy được đến bóng dáng mình, vén tóc dài xõa tung lên, tóc mai hai bên cố ý rơi xuống vài sợi tóc, theo động tác của cô trên không trung lay động, phối hợp hóa trang càng làm cô xinh đẹp, quyến rũ xen lẫn với khí chất thanh khiết, làm mê hồn người.

"Oa, cô dâu thật xinh đẹp a!"

Đối với tiếng khen ngợi, Đường Tô Khanh chỉ cười nhạt, cũng không đặc ý vênh váo, cảm giác trên vai ấm áp, cô biết là ai, ngửa đầu cười yếu ớt, đập vào mắt là ánh mắt Sở Chiến nóng rực si mê.

Áo cưới trắng tinh, xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, cô xinh đẹp như tiên nữ, khỏe léo tựa như tinh linh, cứ như vậy, đứng ở trước mặt anh, làm cho màu sắc chung quanh âm đạm, để cho trong mắt của anh, chỉ nhìn thấy cô.

Anh vẫn biết bà xã mình rất đẹp, đẹp đến để cho anh mê luyến thật sâu, không thể tự kiềm chế được, thì ra không phải do áo cưới có vấn đề, đổi một bộ áo cưới khác càng làm cho cô xinh đẹp kinh người, giờ khắc này, anh chợt muốn đem cô giấu đi, không muốn để cho những người khác, thấy vẻ đẹp của cô.

"Anh chợt không muốn cử hành hôn lễ?"

"Cái gì?"

Đường Tô Khanh kinh ngạc tròn to mắt, còn chưa có hỏi rõ nguyên nhân, đã bị Sở Chiến đột nhiên xuất hiện hôn, chặn tất cả ngôn ngữ, anh giống như ôm vật báu, nhẹ nhàng nâng mặt của cô, tình tứ khẽ hôn, mang theo vô vàn nhu tình cùng tình yêu say đắm.

"Quá đẹp, không muốn để người khác nhìn." Ni non bên tai thấy anh nói như vậy.

Đường Tô Khanh hơi kinh ngạc, sau đó trong đôi mắt đẹp hiện lên ý cười ngọt ngào, không đẩy anh ra, khỏe môi nở nụ cười vui vẻ, hơi nhẹ mỗ lên cánh môi mỏng của anh.

Một lúc sau, Sở Chiến không nở buông cánh môi cô ra, dịu dàng nói: "Sắp đến thời gian, anh đi ra xem một chút còn phải chuẩn bị cái gì, chờ anh."

Đường Tô Khanh gạt đầu một cái, ngắm nhìn bóng lưng cao lớn của Sở Chiến, lúm đồng tiền trên mặt không nén được ngọt ngào, chờ qua hôm nay, hôn nhân bọn họ đã danh chính ngôn thuận, đoán chừng toàn bộ thế giới cũng biết bọn họ là vợ chồng, đáng vẻ cô như vậy cũng bất đồng lo lắng anh bị những người khác bắt cóc.

"Này cười đến lông tơ của mình cũng dựng lên!"

Đường Tô Khanh từ trong áo tường ngọt ngào lấy lại tinh thần, nhìn về phía cửa thấy phù dâu là ba chị em tốt đã ăn mặc ổn thỏa, đang mập mờ nhìn mình, bận rộn dọn dẹp về mặt ngày cưới, nói: "Lễ phục của các cậu rất xinh đẹp!"

Ba người phụ nữ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện ra 'Không cứu được', cười nói: "Cậu muốn nói ánh mắt người đàn ông nhà cậu được phải không?" .

"Xin lỗi, đây không phải do người đàn ông nhà mình chọn, là người khác giúp anh ấy chọn." Đường Tô Khanh không sợ bị cười nói, trong mắt đều là tự hào hạnh phúc, để cho ba người phụ nữ còn dư lại nhìn cả người rết run.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Đại kết cục (hai)

Lúc bốn người đang cười nói trêu chọc, trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói nghi ngờ: "A, anh ta làm sao sẽ xuất hiện ở đây?" .

"Người nào vậy?" Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, theo tầm mắt của cô ấy nhìn về phía ngoài cửa sổ, ở cửa khách sạn không biết lúc nào thì có một chiếc Rolls-Roycemàu đen dừng lại, một gã đàn ông đứng bên cạnh xe, dáng người ưu nhã , công tử Như Ngọc chính là để hình dung con người hắn, hắn mặc tây trang màu đen, áo sơ mi màu trắng, nơi ống tay áo khoác lộ ra một đoạn áo sơ mi tuyết trắng , dưới ánh mặt trời, khuy áo màu bạc phát ra ánh sáng, tựa như ở hướng về phía người đời tuyên cáo thân phận của hắn.

Người khác có thể không biết người này, nhưng vẫn đi theo ông chủ của mình Tề Ngạo Vũ ở cả thương giới, phàm là người có chút danh tiếng, cô cũng sẽ không nhận lầm, nhất là trước ông tổ quyền lực tài chính ở cả thành phố S này, coi như hóa thành tro cô cũng không nhắm được, ánh mắt ở giữa Đường Tổ Khanh cùng Sở Chiến dò xét một vòng, thăm nghĩ chông của A Khanh không đơn giản.

Đường Tổ Khanh còn chưa hiểu rõ tại sao người này trong khoảng thời gian này xuất hiện ở đây, đã nhìn thấy một người từ trong khách sạn đi ra, không phải ai khác, chính là Sở Chiến mặc lễ phục màu trắng, hai người đứng một chỗ, giống như một phong cảnh đẹp mắt, làm cho người ta không dời được ánh mắt ra.

Chỉ thấy người đàn ông âu phục màu đen từ trong túi áo lấy ra một cái hộp đóng gói khéo léo giao cho Sở Chiến, sau đó hướng phòng của các cô ở nhìn một chút, rồi mang theo về u sầu rời đi.

Mọi người ở đây còn chưa phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó cửa khách sạn không hẹn mà cùng xuất hiện một chiếc, hai chiếc, ba xe nổi tiếng xa hoa, từ bên trong xe đi ra ba gã đàn ông, bộ dáng kia, khí chất đó một chút cũng không thua với khuôn mẫu người đàn ông thời nay, bốn người đàn ông tề tộ, thính thoảng người đi đường đi tới ngắm nhìn.

"Ông trời a, A Khanh, chồng cậu đến tốt cùng là ai?Tại sao biết nhiều cực phẩm như vậy?Chẳng những thân phận địa vị cao, ngay cả người cũng anh tuấn, thật là làm cho người xem thích mắt, thị trường, cực trường cực giáo dục, đại tài phiệt, oh, mygod!"Chủ nhiệm cực thuế đất Doãn Lạc Vân kêu lên.

Nghe vậy, Đường Tổ Khanh chợt dạ sờ sờ lỗ mũi, những người đàn ông này dường như đều là cô trong lúc lơ đãng trêu trọc mà đến, tâm tư của cô bây giờ đã sớm đặt ở trên một người đàn ông, sau khi hôn lễ kết thúc, cái thùng dấm đó không biết có thể dày vò cô không, suy nghĩ sự dày vò ngọt ngào một chút cũng làm người ta cảm thấy đáng sợ.

Đường Tổ Khanh đang chìm vào suy nghĩ của mình, cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, một bàn tay ấm áp vịn vai Đường Tổ Khanh, cô vừa ngẩng đầu, liền thấy hàm dưới đường cong hoàn mỹ của người đàn ông nhà cô, khóe môi cười nhạt hạnh phúc,

Đường Tổ Khanh ngọt ngào ním môi, đứng lên, nhẹ nhàng vòng vào cánh tay Sở Chiến.

"Hôn lễ sắp bắt đầu, chúng ta đi ra ngoài thôi!"Sở Chiến dịu dàng hôn một cái lên tóc của cô, dắt cô chậm rãi từ bên ngoài đi tới, trong mắt khóe miệng đều là nụ cười cưng chiều hạnh phúc.

Ở quan trường lâu như vậy, Đường Tổ Khanh ra mắt quá nhiều trường hợp lớn, cũng học được bình chân như vại, ở trước mặt người khác duy trì lễ độ ưu nhã tư thế lạnh nhạt, nhưng khi cô kéo Sở Chiến đi tới hội trường, tâm tình lập tức từ khản trương hưng phấn chuyển biến thành nghiêm túc cẩn thận.

Cảm giác được người bên cạnh dừng bước, Sở Chiến cưng chiều quay đầu, phát hiện cô gái nhỏ bình thường ở trên ti vi bình chân như vại giờ phút này mang theo thẹn thùng cùng thấp thỏm, trong mắt khản trương cùng bất an rõ ràng như vậy. Anh vui vẻ mà yêu thương cưng chiều ô meo nhỏ nhắn của cô, thân mật cúi đầu thanh ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Đừng lo lắng, có anh đây."

Hô hấp ẩm ướt mập mờ, như có như không, hai gò má Đường Tổ Khanh thoa phấn hồng càng thêm đỏ thắm, không kịp khản trương, oán giận đưa tay đánh ngực phải Sở Chiến một cái, anh lại nắm tay nhỏ bé của cô không chịu buông ra, chỉ cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô không ngừng.

"Mau buông ra, bọn họ nhìn kia."

"Không thả, tay này anh muốn nắm cả đời."

Đường Tổ Khanh chỉ có thể bắt đắc dĩ mặc cho anh nắm, trong lòng lại ngọt vừa vội.

Nhạc hôn lễ quanh quẩn ở trong không trung yến tiệc, ông cụ Đường gia dắt tay cháu gái chậm rãi đi tới đầu thăm đồ, ở trước cửa đem tay nhỏ bé mềm mại không xương đó đưa cho Sở Chiến, vui mừng vỗ vỗ hai tay anh hai cầm ở chung một chỗ .

Cho đến giờ phút này, Sở Chiến mới phát hiện được thực tế, cô gái nhỏ trong tay này rốt cục thuộc về anh, từ nay về sau, vô luận sinh lão bệnh tử đều phải nương tựa vào nhau. Dắt cô, từ từ đi lên khán đài, tiếng vỗ tay như sấm thậm chí áp cả tiếng nhạc, Đường Tổ Khanh nhìn dưới khán đài từng người một mặt tràn đầy chúc phúc, khóe miệng chậm rãi gọi lên độ cong đẹp mắt.

Người điều khiển chương trình ở trên đài vừa nói chúc mừng, lần nữa từ chú rể đến cô dâu, ba hoa chích chéo tán dương. Đường Tổ Khanh lọt vào suy nghĩ quá trình cùng người đàn ông gặp nhau rồi yêu nhau, trong mắt không giấu được vui vẻ, thật là một con hồ ly giáo hoạt, dựa vào thông minh tài trí của cô cũng không khỏi không rơi xuống bấy rập ngọt ngào mà anh đã đào tốt.

"Kế tiếp, mời cô dâu chú rể của chúng ta trao nhẫn cho nhau!"

Âm thanh kích động của người điều khiển chương trình cắt đứt suy nghĩ của cô, vừa nâng mắt lên đã thấy cô gái tiếp tân cầm khay nhẫn cúi lên, là chiếc nhẫn kim cương lần trước mua, kim cương to lớn đang lóe ra ánh sáng huyền ảo.

Sở Chiến cầm lại chiếc nhẫn, dịu dàng cầm bàn tay mềm mại, ánh mắt chuyên chú mà cẩn thận vì cô đeo lên.

Cho đến sau khi kết thúc hôn lễ bị đưa vào gian phòng trang trí xa hoa trắng lộng, đầu Đường Tổ Khanh còn chóng mặt, giống như giẫm lên đám mây, hạnh phúc, vừa rồi khách khứa kính nhiều rượu như vậy, giờ phút này men rượu đã sớm xông lên đầu. Cô theo thói quen đi đến phòng tắm, vừa cởi lễ phục rườm rà trên người ra, không chút nào biết dáng vẻ mê người như vậy sẽ làm một người đàn ông thờ gáp.

(Hoàn Chính Văn) Các bạn chờ ngoại truyện nhé

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Ngoại truyện: Giang Thiệu Hiền 1

Tôi tên là Giang Thiệu Hiền, nhà ở thôn Lăng Thủy, tại sao gọi cái tên này, đại khái là cha mẹ đối với tôi kỳ vọng, hi vọng tôi làm người tài năng, ở trong trí nhớ tôi gia đình của tôi mặc dù rất nghèo khó, nhưng lại vô cùng ấm áp, cha mẹ không giống những vợ chồng khác trong thôn ngày ngày vì chuyện củi gạo dầu muối mà huyền não không thể tách rời ra, bọn họ vĩnh viễn đều ân ái như vậy, mà tôi là kết tinh tình yêu của bọn họ, càng làm cho bọn họ thương yêu cung chiều không thôi, thời kỳ đó tôi không có nhiều đau khổ.

Tôi cho là cuộc sống hạnh phúc này sẽ vẫn kéo dài, cho đến khi tôi sắp phải bắt đầu nhập học tiếp nhận giáo dục, xảy ra một chuyện lớn đủ để tàn phá ý chí sinh tồn của tôi, cha mẹ ân ái thương yêu cung chiều tôi trên đường đi chợ trở về bị xe đụng, khi đó tôi còn chưa ý thức được cha mẹ đã cách mình rất xa, tôi cho là bọn họ đi làm ra tiền, dù sao tôi là kết tinh tình yêu của bọn họ, làm sao có thể bỏ lại tôi.

Ngay vào lúc này, người chủ duy nhất của tôi kéo cả gia đình tiến vào trong nhà ngói hai tầng nhỏ nhà tôi, thím càng thêm đem nhà tôi làm thành nhà của chính bà, Đường ca chiếm đoạt gian phòng chính tay cha mẹ tôi bố trí cho tôi.

Đối với hành động cả nhà chú như chim gáy chiếm chiếm tổ chim khách tôi mặc dù rất nghi ngờ, nhưng cũng không thể không vui, bởi vì từ nhỏ cha mẹ của tôi đã dạy tôi phải nhún nhường, phải lễ phép đối đãi với người khác, lòng dạ phải rộng lượng, tôi vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng. Mặc dù vào độ tuổi đó tôi không hiểu những thứ này là có ý gì, nhưng tôi biết chỉ cần tôi ngoan ngoãn làm tốt, cha mẹ biết sẽ cao hứng khích lệ tôi.

Mỗi ngày ở trong ánh mắt thím không vui tôi nhanh chóng sau khi cơm nước xong chạy đến cửa thôn ngồi yên lặng, ánh mắt kỳ vọng nhìn về con đường duy nhất trong thôn đi ra bên ngoài, mong đợi có một ngày ở trên con đường kia nhìn thấy bóng dáng cha mẹ đi tới, nhưng tôi chờ thật lâu, cha mẹ thủy chung không có xuất hiện.

Đám con nít trong thôn thích gây sự bắt đầu giễu cợt tôi, nói tôi là đứa bé không ai muốn, nói cha mẹ của tôi không cần tôi nữa, khi đó tôi đã không nhớ tất cả lễ giáo mà cha mẹ dạy cho tôi, tức giận tóm tóc những bọn nhỏ gây sự, cào rách mặt của bọn họ, lớn tiếng hét lên: "Người nói láo, cha mẹ tao không có không muốn tao, cha mẹ người mới không cần người chứ,,,,, ".

Những đứa nhỏ kia đoán chừng bị đáng về tôi điên cuồng dọa sợ, quên mất phản kháng, mặc cho tôi kéo tóc bọn họ, sợ lớn tiếng khóc lên, tiếng la khóc này tự nhiên kéo cha mẹ đứa bé đến cửa.

Khi đó nông thôn mặc dù rất nghèo khó, nhưng quan niệm trọng nam khinh nữ vô cùng mạnh, đối với các thôn dân mà nói, con trai là kỳ vọng phụng dưỡng bọn họ khi về già, các con bị thương, cho dù là vết thương nhỏ, cũng để cho bọn họ phần hận không thôi, cứ như vậy cha mẹ của những đứa bé kia lôi kéo đứa bé của bọn họ đi tới nhà tôi đòi nói lý với thím tôi, tôi biết nói lý cũng không phải đơn giản như vậy, không bồi ít tiền cũng không thể xong việc.

Thím nhìn những người đòi phải nói lý, hung tợn nhìn chằm chằm tôi, sau đó tìm một băng ghế thật dài ngồi ở cửa nhà, một chân vắt lên, khinh thường nói: "Tôi nói bà Diệp, bà có phải muốn tiền đến điên rồi không, muốn tiền tự tìm người đàn ông đi, tới chỗ của tôi làm gì, bà cũng nói, người nào đánh con trai của bà, vậy bà tìm người đó đi, chớ tới đây tìm tôi.".

Thím Diệp bị thím nói như vậy, nhất thời khí không phải nhẹ, lớn tiếng hét lên: "Hiện tại Tiểu Hiền nhà bà đã thương con tôi, tôi không tìm bà thì tìm ai? Hơn nữa cha mẹ Tiểu Hiền xảy ra tai nạn xe cộ, người gây ra họa không phải đã bồi thường một chút tiền sao? Bà ngày ngày cất lại số tiền này để mình dùng, trong lòng quá ác không?".

"Yêu, thì ra tình cảm bà coi trọng chính là tiền của cha mẹ Tiểu Hiền, bà Diệp, tôi cho bà biết, chút tiền này của cha mẹ Tiểu Hiền ngay cả nuôi lớn Tiểu Hiền cũng không đủ dùng, nói chuyện bà cần phải cân nhắc chứ, cái gì gọi là tôi giữa để dùng? Hừ, lão nương đây còn phải cấp thêm tiền để nuôi nó."

Thím ở trong thôn nổi tiếng là đánh đá keo kiệt, cuối cùng thím Diệp đương nhiên là một phần tiền cũng không lấy được, nhưng kể từ sau chuyện này, thím dường như đối với tôi không cho sắc mặt gì, vừa mới bắt đầu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đến cuối cùng chỉ mặt gọi tên chửi bới lung tung, chú thì rất sợ thím, cho nên khi bà mắng tôi, chú chỉ có thể thờ dài thờ ngắn, sau đó hết sức dụ dỗ thím tránh đi.

Tôi trong lúc vô tình rất nhiều lần nhìn thấy thím len lén đút thịt cho Đường ca ăn, ngửi mùi thịt thơm phưng phức, nhìn Đường ca ăn vui vẻ, tôi khi đó ở xa xa nhìn thấy cũng rất thèm, nghĩ thầm chờ cha mẹ của tôi trở lại, tôi cũng có thể giống như Đường ca như vậy, mà không phải mỗi ngày đều gặm rau củ hành, bởi vì cha mẹ của tôi rất thương tôi.

Khi đó tôi đi đến đầu thôn chờ đợi cha mẹ của tôi càng chịu khó, có lúc nghĩ đến thím thương Đường ca như vậy, nước mắt của tôi sẽ không kiềm hãm được mà rớt xuống, đôi mắt đầm lệ nhìn về phía cửa thôn, sau đó một người đợi từ trời sáng đến trời tối, có lúc thậm chí ngủ ở trên cỏ, cứ như vậy lấy trời làm màn, lấy đất làm giường qua đêm.

Đối với thím thường nấu rau củ, chú cũng có nói qua với bà, nói trẻ con đang giai đoạn trở mã, nhất định phải bồi bổ cho tốt, nhưng đổi lấy một câu chanh chua của thím "Trẻ con nông thôn bỏ cái gì? Huống chi trong nhà của chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy?", Cuối cùng chú không có cách nào thờ ngắn than dài, đành về muốn nói lại thôi.

Lại qua nửa năm, tôi đến tuổi phải đi học, nếu như cha mẹ ở nhà, khẳng định vui rạo rức đưa tôi đi học, khi chú giống như thím tôi nên đến trường đi học, đổi lấy thím vô lý trách mắng: "Giang Thủy Phật, ông là người chết không có lương tâm, ông thế nào ác tâm như vậy đây, nhà chúng ta có ít tiền, chỉ đủ cho tiểu Dũng đi học, hiện tại ông muốn cho Tiểu Hiền đi học, vậy Tiểu Dũng chúng ta làm sao bây giờ? Tôi biết ông thiên vị, rất cuộc ai mới là con ruột ông, ông có phải còn băn khoăn cái chết của mẹ của tiểu hiền hay không, ông là người chết không có lương tâm".

Vừa nghe lời này, chú tức giận, ông hít một hơi mạnh khói, tức giận nói: "Bà nói đạo lý có được hay không, chớ lấy người chết ra nói chuyện, Tiểu Hiền dù gì là đứa con duy nhất của anh trai tôi, tôi không nuôi nấng nó tốt, sau này trên đường xuống Hoàng Tuyền làm sao ăn nói anh trai đã chết của tôi, còn có dùng cho là tôi không biết bà vụng trộm gì, tôi mở một con mắt nhắm một con mắt, chớ coi tôi là đứa ngốc.".

Đây là tôi có trí nhớ tới nay thấy chú lần đầu tiên tức giận, dọa làm cho thím sợ cũng không dám làm gì, chỉ có thể thấp giọng nức nở.

Chuyện cuối cùng, thím rốt cục không thể không lấy tiền ra để cho tôi lên tiểu học, bởi vì sự kiện này, tôi còn vụng trộm bị anh trai tôi quyền đâm cước đá, nguyên nhân bởi vì tôi, ba của hắn dữ mẹ của hắn, cũng bởi vì ta muốn đi học, sau này hắn không có cách nào được ăn nhiều thịt nữa.

Đối với hành động của thím và Đường ca, tôi mặc dù khổ sở, nhưng lại không có cách nào. Học tập có thể làm cho tôi quên được mọi thứ chung quanh, ở trường học tôi biết rất nhiều người bạn nhỏ, tôi vui vẻ học tập, mỗi ngày sau khi tan học tôi còn không quên đi đầu đường trong thôn chờ đợi cha mẹ của tôi, vừa chờ vừa ở đây nhớ sự tích vui vẻ ở trường học, bởi vì tôi suy nghĩ chờ cha mẹ trở lại muốn cùng bọn họ nói chuyện ở trong trường học.

Từ từ, theo tuổi tăng trưởng, tôi bắt đầu hiểu rõ kiến thức phong phú, tôi rất cuộc biết thím cùng chú nói đường hoàng tuyền là có ý gì, rất cuộc biết người chết là có ý gì, chính là khi đó tôi biết cha mẹ sẽ không trở lại, bọn họ đi xa lên Thiên đường, biết cha mẹ sẽ không trở lại, tôi thương tâm đã khóc, vừa vô ích còn theo thói quen chạy đến cửa thôn chờ đợi bóng dáng cha mẹ.

Thím nhìn tuổi tôi càng tăng lên, trách mắng tôi càng thường xuyên, thỉnh thoảng xoi mói tôi làm việc xong chưa, nói tôi chỉ sẽ tiêu tiền của bà, giữ lại không biết có ích lợi gì, tôi đang làm việc chăm chỉ, nhưng Đường ca có thể ở đâu đó vui vẻ chơi đùa.

Cho dù cuộc sống vô cùng đau khổ, khắp nơi bị thím trách mắng cùng những trò đùa dai của Đường ca, tôi cũng không khó chịu, trước tôi ở trong thư viện của trường học thấy một quyển sách, trong sách có một câu nói như thế: Tôi không quan tâm người như thế nào thì sẽ không làm thương tổn đến tôi, chỉ có tôi ở đây người mới có thể thương tổn được tôi. Những lời này vẫn bị tôi giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, hơn nữa không ngừng nói với mình, thím cùng Đường ca bọn họ đều không phải là người tôi quan tâm, cho nên bọn họ đối đãi ra sao tôi không quan hệ.

Mặc dù tôi rất nghiêm túc ở học tập, nhưng điều kiện trong nhà để cho tôi học hết tiểu học sau không thể không thôi học đến công trường trong thôn đi làm, còn nhỏ tuổi tôi phải chịu khổ lao động, mỗi ngày đều mệt mỏi chết đi sống lại, nhưng lại để cho ta cảm giác rất phong phú, mỗi ngày đến lúc giờ nghỉ, tôi cũng sẽ lặng lẽ đi vào cửa trường trung học, len lén trốn ở góc tường phòng học nghe thầy giáo giảng bài, sau đó nghiêm túc ghi chép, Đường ca học trung học năm nhất vậy mà bài tập đều do một mình tôi hoàn thành, bởi vì Đường ca không thích đi học, nhưng thím nhất định bắt hắn đi học.

Có một lần, chú bị nhà máy xa thải làm khốn cảnh, lúc này đang học năm hai Đường ca cũng không tránh được phải thôi học, đi theo tôi đến công trường làm việc, nhưng Đường ca thuộc loại người hết ăn lại nằm, tự nhiên ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ngay cả chính hắn ăn cũng đủ, đừng nhắc tới đưa tiền cho thím, đối với Đường ca không cách nào nộp sinh hoạt phí gia đình cho thím, thím mở một con mắt nhắm một con mắt, cho tới bây giờ không có nắng quá hắn, nhưng đối với tôi, mỗi tháng tôi đều có nộp sinh hoạt phí, đổi lấy cũng là ánh mắt giận trừng của thím kia, nhẹ nhàng nói một câu "Ít như vậy đủ cho ai ăn?".

Ta khổ cực đổi lấy khinh thường như vậy, tôi không để ở trong lòng, đối với thím quá nghiêm khắc, tôi đã chết lặng, tôi có tâm sự đều một mình lặng lẽ đứng ở cửa thôn, thấp giọng thổ lộ hết mấy cục đá nhỏ trên đất.

Nhìn ánh mắt ghen tị của Đường ca cùng ánh mắt xấu hổ của một số cô gái trong thôn ném tới, tôi biết đáng trách mình không tệ, nhưng dù sao ở nông thôn cưới vợ cần rất nhiều tiền, tôi không cho là thím nguyện ý đem tiền này tiêu ở trên người của tôi, tôi cho là tôi sẽ sống như bây giờ cả đời, nhìn sắc mặt của thím mà sống, cả đời cô độc hoặc là bị người khác dụ vào cửa làm con rế, sau đó sanh con dưỡng cái đến già.

Vừa được hai mươi bốn tuổi, phần lớn thanh niên trong thôn giống tôi lớn như vậy cũng đã làm cha, mà nhưng tôi vẫn còn một thân một mình, ngày ngày

làm việc khổ cực. Đường ca cũng bởi vì vấn đề kinh tế trong nhà mà không có cưới vợ, thời kỳ này, một chuyện xảy ra hoàn toàn thay đổi cuộc sống chúng tôi, điều này làm cho tôi mỗi khi hồi tưởng lại chuyện này chính là một trận cảm kích, cảm kích tôi ở độ tuổi này gặp người phụ nữ quan trọng nhất, xinh đẹp, người phụ nữ cường đại, làm cho tôi không thể không yêu người phụ nữ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ngoại truyện: Giang Thiếu Hiền 2

Tôi vừa được hai mươi bốn tuổi, thím cấp bách tìm một mối hôn sự cho Đường ca, nhưng không ngờ Đường ca ở trong thôn nổi danh hết ăn lại nằm, người lớn lên cực kỳ giống thím, sắc mặt chanh chua hung ác, cộng thêm tính khí vô cùng không tốt, kinh tế trong nhà thuộc về trung hạ đẳng, cho nên trong thôn căn bản không có cô nương nguyện ý gả cho hắn, không tìm được cô nương trong thôn, thím dứt khoát chạy các thôn chung quanh, trong này đương nhiên phải tốn nhiều tiền phí làm mai cùng lộ phí, nhìn chú nóng nảy không dứt.

Mà đáng dấp tôi thùy mị càng anh tuấn, có thể thường thường rảnh rỗi chạy tới thư viện trường học đọc sách, nên trên người luôn có một loại khí chất thư sinh, trong thôn một số cô nương thường thường xấu hổ nhìn tôi, đối với những thứ này cũng không thể để cho tôi cảm thấy tự hào hoặc là cái gì, cuộc sống vẫn như cũ phải tiếp tục, hoặc tôi biết số mạng tương lai tôi cô độc, không muốn gây giũa nữa.

Cho đến sau đó không lâu tôi mới biết không phải tôi đối với vận mạng mà cúi đầu, mà những cô nương trong thôn kia không thể đi vào trong lòng của tôi, các cô ấy giống nhau là tôi không quan tâm người, cho nên thờ ơ, khi cái đó người phụ nữ xinh đẹp cường đại xuất hiện kia trong nháy mắt, tôi rất cực phát hiện thì ra là người một khi đối với vật gì đó có chấp niệm, như vậy sẽ liều lĩnh đuổi theo, cho dù quá trình này có nhiều vết thương thật mệt mỏi.

Đối với Đường ca không tìm được đối tượng, mà tôi lại dễ dàng rước lấy ánh mắt quyền rũ của các cô nương, thím phần hận không dứt, thường thường nhìn chăm chăm tôi chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói tôi lớn lên giống người mẹ đã chết đi, đều là hồ ly tinh chuyển thế.

Đối với những lời nói của thím lúc mới bắt đầu tôi còn sẽ tức giận châm chọc mấy câu, đến cuối cùng tôi rốt cục nghĩ thông suốt, chỗ cần ngại một hộp ngại không thể trực tiếp cản trở về con chó kia, không có tư cách đẹp để chính là người đàn bà chanh chua nổi điên, huống chi thím có chủ có thể trị được, không biết tại sao, mỗi khi thím nói đến mẹ không phải, chú luôn luôn thật thà đáng hoàng cuối cùng không kìm hãm được nổi giận, cái lửa giận ngay cả thím luôn điều ngoa mà cũng cảm thấy sợ, ngay cả tôi cũng phải cảm thấy chú trước kia không phải là thích mẹ chứ.

Ta rất nhớ rõ ngày đó, ngày đó tôi ở công trường làm công xong còn chưa về nhà, mà giống như thường ngày theo thói quen chạy đến cửa thôn, cho dù biết ba mẹ sẽ không trở lại, nhưng tôi vẫn theo thói quen một năm một năm chờ, như vậy tâm tình của tôi dĩ thường bình tĩnh vui vẻ, không giống như về đến nhà chờ bị thím trách mắng, mặc dù tôi đối với thím trách mắng không để ở trong lòng, nhưng không có ai thích một ngày hai mươi bốn giờ cũng bị mắng, trừ phi người kia là bệnh thần kinh.

Ngày đó, chờ tôi đi tới cửa thôn, rất nhiều thôn dân đã rời rít làm xong việc nhà nông chuẩn bị về nhà, lễ phép cùng những thôn dân kia chào hỏi.

Ngày dần dần biến thành đêm, nông thôn ban đêm tối om, khắp nơi đều là tiếng kêu côn trùng lú rú, từ nhỏ sinh trưởng ở nông thôn mà nói, những thứ này cũng không thể làm cho tôi sợ, ngược lại tâm tình bình tĩnh, tôi mỗi lần tới cửa thôn cũng sẽ đi tới một bờ sông nhỏ bên cạnh, ngày đó tôi cũng giống như thường ngày đi chậm rãi về phía bờ sông nhỏ, người cô hương dễ chịu cùng không khí mát mẻ, lòng tôi đặc biệt rất tốt.

Ngay vào lúc này, tôi rõ ràng nghe một tiếng kêu đau đớn, lúc này đã trễ thế này, nơi này tại sao có thể có người, tôi chê cười mình quá mức cô độc, cho nên xuất hiện ảo giác, lúc này không phải là thời gian mỗi gia đình ấm áp, có ai sẽ chạy tới nơi này.

Khi tôi xoay người chuẩn bị về nhà, cái âm thanh kêu rên lần nữa truyền đến, tôi cảm giác mình không phải xuất hiện ảo giác, đứng tại chỗ nghiêm túc nghe một lần, nhưng chung quanh trừ côn trùng kêu tôi căn bản không nghe được bất kỳ âm thanh nào, tôi bước đi chậm rãi đi trở về.

"Có ai không?" Lúc tôi bước chân trong nháy mắt, một giọng già nua nhẹ không thể nhẹ hơn truyền đến tới đây.

Tôi xoay người đi về phía âm thanh vừa hỏi: "Ai ở đây?".

Lúc hồi tưởng lại, có lẽ ngay lúc đó tôi quá mức nhàm chán, hoặc trong tiềm thức tôi đối với cái cuộc sống đã tuyệt vọng, người bình thường nghe âm thanh như vậy, sẽ phải lập tức quay đầu chạy đi, mà không phải như vậy không sợ chết quá khứ, dù sao xã hội này quá nhiều người xấu, hơn nữa lúc ấy nông thôn trong có một truyền thuyết, tương truyền trời vừa tối bờ sông sẽ xuất hiện cô hồn đã quỷ gọi hồn.

Ban đêm vô cùng tối đen, tôi dựa vào cảm giác quen thuộc của mình với bờ sông đi chậm rãi về phía âm thanh phát ra, cái âm thanh già nua lần nữa vang lên: "Chàng trai, cứu tôi".

Âm thanh càng ngày càng gần, có thể từ trong âm thanh người kia cảm thấy đã suy yếu không chịu nổi, tôi không có suy nghĩ nhiều, bước nhanh hơn, nhả nhận hỏi: "Ông làm sao vậy?".

Lần này không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, quả nhiên ở cách đó không xa chân của ta đụng phải một 'Vật thể', tôi ngồi xổm người xuống xem xét cái 'Vật thể' không lồ đó, bên tai không ngừng nghe thấy tiếng rên từ trong miệng 'Vật thể' không lồ phát ra, trong đêm đen, tôi có thể thấy rõ cái 'Vật

thể' khổng lồ này là một người.

"Ông làm sao vậy? Có khỏe không?" Tôi ôn hòa hỏi, kết quả người nằm trên đất trả lời tôi chỉ là tiếng rên khó chịu.

Nội tâm giao chiến hết sức, tôi hành động nhanh hơn so với suy nghĩ một bước làm ra quyết định, tôi từ từ đỡ người trên đất dậy, sau đó cõng cái người xa lạ này trong đêm đen về phía đường đi về nhà, trên đường tôi nghĩ nếu như giờ phút này mang theo một người xa lạ về nhà như vậy, nhất định rước lấy trách mắng của thím, hơn nữa cuối cùng không giúp được người trên lưng, suy nghĩ liên tục, tôi đưa người xa lạ trên lưng này đến Từ Đường (nhà thờ họ) trong thôn.

Đi vào trong Từ Đường để người trên lưng xuống, tôi mới nhìn rõ dáng vẻ của cái người xa lạ này, giọng ông ấy cùng người của ông đều đã già nua, trên người có rất nhiều vết máu, giờ phút này đã khó chịu mà ngất đi.

Khi đó tôi mặc dù rất lo lắng toàn thân ông lão này đều là máu đáng sợ chẳng lẽ là người xấu, nhưng lòng nhân từ cùng đạo nghĩa trên người tôi nổi lên, cuối cùng thờ dãi một tiếng, lặng lẽ chạy về nhà cầm tích góp tiền riêng tôi giấu ở đầu giường mà gặt thím trong mười mấy năm, chạy đến phòng khám bệnh duy nhất trong thôn khẩn cầu bác sỹ đi Từ Đường chữa bệnh vì có một ông lão xa lạ ở đó.

Thấy tôi vội vàng về nhà, thím không thể thiếu mắng một trận, sau đó không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì của tôi, lại một bộ dáng vội vã đi mất, thím cảm giác giống như đạn ở trên bông hoa, rất không vui, liền tiếp tục làm chuyện của bà.

Tôi dẫn bác sỹ đến Từ Đường để trị liệu vết thương cho ông già, bận rộn hơn nửa giờ, bác sỹ cuối cùng băng bó kỹ vết thương cho ông già, dặn dò tôi trong hai mươi bốn giờ phải chăm sóc bệnh nhân cho tốt, trong người có thể lên cơn sốt vân vân, sau đó xách hòm thuốc rời đi.

Tôi nghiêm túc trông coi ông lão nằm trên mặt đất, quả nhiên đến nửa đêm, ông thật phát sốt cao, tôi cầm một chiếc khăn ướt lau cho ông để giảm nhiệt độ xuống, cho đến rạng sáng, cơn sốt cao của ông lão mới lui đi.

Thật lâu sau, mỗi khi hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy tỉ mỉ chiếu cố ông lão, trong lòng của tôi cảm thấy may mắn, thật may là tôi cứu ông lão, nên mới có sau này có thể thay đổi số mạng cả đời tôi, mới biết người quan trọng nhất đời này.

Sáng sớm, tôi lên lút chạy trở về trong nhà nấu cháo, đây là lần đầu tiên tôi lên lút gặt mọi người, vào phòng bếp nấu đồ, nếu thím nhìn thấy, lại la hét nói tôi là con sói mất trắng.

Tôi nấu cháo xong đưa đến Từ Đường, đặt ở bên cạnh ông già, sau đó viết ra tờ giấy, sau mới đi công trường bắt đầu công việc một ngày.

Cả ngày tâm tư của tôi đều đặt ở trên người ông cụ, lo lắng mình không ở bên cạnh chăm sóc, ông cụ có thể gặp khó khăn không, nếu khó chịu làm sao bây giờ, đủ loại suy nghĩ quanh quẩn ở trong đầu óc của tôi, trên công trường lần đầu tiên liên tiếp phạm sai lầm, làm hại chủ thầu còn giễu cợt tôi chẳng lẽ là đang suy nghĩ đến cô nương nhà nào.

Sắp đến giờ tan ca buổi tối, chủ thầu giễu cợt tôi một cái, sau đó để cho tôi tan việc trước nửa giờ, tôi mang theo thức ăn tiết kiệm được trong buổi trưa ở công địa, chạy nhanh về phía Từ Đường, chờ tôi đến Từ Đường, đầu còn có bóng dáng của ông cụ, chỉ còn lại chén đĩa không, tôi có chút mất mát cũng có chút lo lắng, không biết ông cụ lúc nào thì rời đi, thân thể đã khỏe chưa?

Vốn tưởng rằng chuyện này là một nhạc đệm, mấy ngày tiếp theo tôi cũng dựa theo thói quen thường ngày làm việc và nghỉ ngơi, ngày ngày chịu nhin thím trách mắng cùng công trường bận rộn, cho đến một tuần sau ông cụ rời đi, trong thôn có một chiếc xe màu bạc lái vào chạy thẳng tới công trường.

Tổ tiên ba đời trong thôn đều nghèo, không có thấy người nào đi xe đẹp như vậy, mắt người dân trong thôn hâm mộ, sợ hãi than, còn có tò mò, rồi rít bô công cụ canh tác trong tay lại, bước nhanh theo về phía chiếc xe nhỏ chạy, muốn nhìn chiếc xe nhỏ một chút đi đến chỗ nào trong thôn bọn họ.

Khi đó tôi đang trong công trường chọn gạch, khắp người đều là nước bùn đất cùng bụi bặm, không biết chút nào về số mạng của tôi đã bắt đầu chuyển hướng, nên muốn người hạnh phúc cuối cùng vẫn hạnh phúc.

Chiếc xe vững vàng dừng ở bên cạnh công trường, nhóm thợ làm công ở công trường cũng vô cùng hiếu kỳ người trong xe muốn làm gì, chỉ thấy trong xe đi xuống một người đàn ông mặc tây trang màu đen phẳng phiu, người đàn ông cầm trong tay một tấm hình, dò xét công trường một vòng, chậm rãi đi về phía tôi, dừng ở cách tôi ba bước, nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi là Giang Thiếu Hiền tiên sinh sao?"

Tôi vô cùng nghi ngờ, dường như tôi không biết người đàn ông tây trang trước mắt này, tôi không có lên tiếng, nhân viên tạp vụ chung quanh đã bắt đầu lớn tiếng giúp tôi đáp.

Người đàn ông tây trang từ trong túi lấy ra một cái điện thoại di động, cung kính hướng về phía điện thoại di động nói gì. Khi đó trong thôn ngay cả điện thoại cũng hiếm thấy, đừng nói điện thoại di động đẹp đẽ như vậy, còn có chiếc xe trước mắt, trong thôn căn bản chưa từng xuất hiện qua, các thôn dân từ trong đồng ruộng chạy tới tò mò nhìn tất cả.

Người đàn ông cúp điện thoại, lập tức hướng về phía tôi cúi đầu cung kính nói: "Giang tiên sinh, chủ nhân của chúng ta cho mời!" .

Đầu của ta ong ong, tôi cũng không biết chủ nhân hẳn là ai, khi đó tôi rất ngu hỏi một câu: "Tôi biết chủ nhân ngài sao?" .

Người đàn ông không nói gì, chỉ cung kính mời tôi ngồi lên xe của hắn. Nhận được tin tức thím cùng chú chạy tới nhìn thấy màn này, thím mang theo giọng nịnh nọt lớn tiếng truyền đến tới đây: "Tiên sinh, xin hỏi ngài là tại sao biết Tiểu Hiền nhà chúng tôi? Ngài đây là muốn..." .

Tôi còn là lần đầu tiên nghe thấy thím thân thiết gọi tên của tôi như vậy, ngày trước bà luôn là dùng uy, trống không hoặc là con của hồ ly tinh để gọi tôi, tôi đột nhiên nghĩ đến thì ra là tiền tài đối với một số người mà nói quan trọng như vậy.

Người đàn ông không để ý đến thím, chỉ cung kính đưa tôi lên xe, sau đó ở trước ánh mắt ghen tỵ hâm mộ của tất cả thôn dân chạy như bay rồi đi, từ kính chiếu hậu nhìn càng ngày càng xa thôn trang, tôi hi vọng ra ngoài cũng không cản trở về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ngoại truyện: Giang Thiếu Hiền 3

Trong xe sạch sẽ chỉ có tôi cùng cái người đàn ông áo đen đang lái xe, người đàn ông kia sau khi lên xe chỉ yên tĩnh lái xe, có thể nhìn ra là một người không nói nhiều lắm. Tôi có chút thận trọng ngồi ở cạnh ghế tài xế, bên trong xe bố trí sạch sẽ cùng nước bunsen sôi trên người tôi tạo thành trái ngược mãnh liệt.

Nhìn chiếc xe lái thật nhanh ra thôn trang nhỏ sau đó chạy về phía thành phố, trong lòng tôi tràn đầy sương mù, không ngừng suy đoán chiếc xe sắp đi đến đâu, từ trong miệng người đàn ông chủ nhân đến tột cùng là người nào? Là người tốt hay xấu? Những thứ này tôi đều có nghĩ tới, cũng lo lắng qua, nhưng suy nghĩ lại một chút nếu như đối phương là người xấu, để cho tôi đi gặp ba mẹ sao? Sống chẳng vui mừng chết có gì đáng sợ, sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng của tôi ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi tôi cũng không ngủ, lúc vừa mới bắt đầu là sợ, sau lại nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe thấy phải vô cùng mới lạ, những kiến trúc này ở trong thôn chúng tôi chưa từng gặp qua, giống trong cuốn sách gì đó miêu tả, nhà cao tầng, trong tủ kính của cửa hàng phía trước bày vật phẩm tinh xảo, TV lớn như thế, đám người mặc quần áo cao quý, xe cộ chạy tới chạy lui,,,,,

Không biết qua thời gian bao lâu, chiếc xe chạy nhanh về phía ngoại ô, càng ngày càng xa rồi thành phố, tôi mặc dù không sợ chết, nhưng vẫn lo lắng quá trình cái chết đó hoặc sống không bằng chết, trước kia ở trong một quyển sách đã từng viết một người biến thái thích hành hạ người khác, bên tai truyền tới vu vù tiếng gió, tôi vì tương lai của mình lo lắng.

Lúc tôi đang suy nghĩ lung tung hết sức, chiếc xe không biết lúc nào đã dừng ở trước mặt một biệt thự phong cách Châu Âu ở trên núi, chiếc xe xuyên qua cửa sắt lớn chậm rãi lái trên đường nhỏ, theo ngoài cửa xe nhìn sang, tôi có thể nhìn thấy rất rõ ràng trong vườn hoa đủ loại đủ loại nói không ra tên hoa cách đó không xa, còn có cầu gỗ hình vòm đi thông qua núi giả, nơi này cảnh sắc mỹ lệ để cho tôi cho rằng mình đi tới tiền cảnh trốn nhân gian, tôi có chút tham luyến nhìn bên ngoài, hít thở không khí mới mẻ ngoài cửa xe.

Xe chậm rãi dừng ở cửa biệt thự phong cách Châu Âu, ba tầng màu trắng chỉ có ở trên sách mới thấy qua, cho dù xem rất nhiều bộ sách tôi cũng không biết dùng từ nào để hình dung biệt thự xinh đẹp này, lúc tôi đang quan sát biệt thự, người đàn ông mặc tây trang màu đen ngồi chỗ ghế lái đã xuống xe, tôi nhìn theo hướng hắn đi, thấy hắn đang cung kính cùng một người đàn ông trung niên nói gì đó, người đàn ông trung niên thỉnh thoảng nhìn về phía tôi.

Thấy hai người cách đó không xa nói một chút sau đi về phía tôi, tôi có chút nghi ngờ, cũng có chút thận trọng, người đàn ông mặc tây trang màu đen cung kính cư xử với người kia sẽ không phải là chủ nhân của hắn chứ? Nếu như vậy, tôi thật không biết, có thể đối phương tìm lộn người không, tôi đang suy nghĩ lung tung, người đàn ông trung niên mở cửa xe, ánh mắt chăm chú nhìn tôi nói: "Giang tiên sinh, lão gia chúng tôi cho mời!".

Mặt đối phương mặc dù không biểu hiện gì, nhưng từ trong ánh mắt không nhìn ra thái độ với tôi khinh miệt, trong mắt lấp lánh sáng quắc, mà chỉ lễ phép quan sát, tôi gật đầu một cái sau đó xuống xe, theo người đàn ông trung niên đi vào biệt thự.

Bố trí trong biệt thự làm cho tôi cảm thấy giống như đi vào đồng thoại thế giới, cấp bậc trang bị xa hoa chỉ thấy qua ở trên sách, thậm chí còn trân quý, khám ở trên vách tường Tv Lcd cỡ lớn, ghế sa lon bằng da thật màu râm nắng, khay trà thủy tinh, đèn treo trần nhà bằng thủy tinh, thang lầu màu bạc xoắn ốc.

(Cảm giác đây đang tả nhà của anh Sở Chiến sau này chứ không phải đang tả nhà của ông nội chị Đường Tổ Khanh)

Ta có chút thấp thỏm đi theo người đàn ông trung niên phía sau, mọi thứ nơi này đều làm cho tôi có cảm giác được vô cùng không thành thật, trong lòng suy đoán chẳng lẽ đi vào cung điện Châu Âu.

Người đàn ông trung niên đi tới trước cửa một căn phòng ở lầu hai thì ngừng lại, gõ cửa một cái, sau đó mở cửa đi vào, tôi đi vào gian phòng đầu tiên nghĩ thấy một mùi thuốc, sau đó đập vào mắt chính là ông cụ quen thuộc nửa nằm ở trên giường, nghe người đàn ông trung niên cung kính hướng về phía ông cụ nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Lão gia, người đã đến".

Ta thế mới biết là ai muốn gặp tôi, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, buổi tối trước đây không lâu tôi đã cứu ông cụ trước mắt này, ông hẳn không muốn đẩy tôi vào chỗ chết mới đúng.

Ông cụ nằm trên giường nghe thấy âm thanh, mở mắt nhìn về phía cửa, sau đó từ từ ngọ ngoáy muốn đứng dậy, người đàn ông trung niên bước nhanh tới đỡ ông cụ ngồi dậy, than thiết đặt ở phía sau ông một cái gối đầu mềm.

Thấy ông lão nghiêm túc quan sát tôi, tôi vô cùng xin lỗi lên tiếng chào hỏi, sau đó lo lắng hỏi: "Thân thể của ông đã khỏe chưa?" .

"Thân thể ta tốt hơn nhiều, ngày đó làm phiền cậu, nếu không lão già ta đã đi gặp Diêm Vương, Tiểu Hiền, không ngại ta gọi cậu như vậy chứ?"

Nghe thế, trong lúc bất chợt tôi có chút cảm động, ánh mắt nhân từ của ông cụ tôi đã thật lâu chưa từng thấy qua, mặc dù chú cũng đối xử với tôi cực tốt, nhưng ông ấy thủy chung sợ thím, chỉ có thể hướng ánh mắt về phía tôi lộ ra xin lỗi.

"Cháu ngoan, tôi đây để cho ta nhìn cháu một chút." Ông cụ nhân từ hướng tôi vẫy vẫy tay.

Cái ánh mắt khẩn thiết hiền lành đó để cho tôi không nhìn được đến gần, ông cụ già nua cầm chặt tay của tôi, giải thích chuyện ngày đó sau khi ông tỉnh lại sợ người nhà lo lắng liền vội vàng vàng liên lạc với người nhà rồi đi.

Nghe được ông cụ nói đến người nhà của ông, nhưng kể từ lúc đi vào biệt thự này tôi chưa từng thấy quá những người khác, trừ sự xưng hô của ông cụ với người quản gia và người đàn ông mặc tây trang màu đen ở ngoài, này hẳn không phải là người nhà trong miệng ông cụ, nếu không sẽ không gọi ông là lão già, hơn nữa thái độ còn cung kính như vậy, những tò mò này tôi chỉ đặt ở trong đầu.

Cùng ông cụ làm nhảm chỉ chốc lát sau, người đàn ông trung niên không nhìn được cung kính lên tiếng nói: "Lão già, đã đến giờ ăn cơm" .

Ông cụ gạt đầu một cái, sau đó từ từ đứng dậy chuẩn bị xuống giường, người đàn ông trung niên đang muốn tiến lên dìu, lại bị ông đẩy ra, nói ông có thể tự mình đi, thấy dáng vẻ ông cụ đi đứng rất khó khăn, tôi có chút lo lắng tới đỡ ông, không nghĩ tới ông cụ chẳng những không có đẩy tôi ra, còn cười híp mắt mặc cho tôi dìu.

Tôi đỡ ông cụ đi tới bàn ăn ở lầu dưới, trên bàn ăn không biết lúc nào thì bày đầy đủ món ăn ngon đầy dinh dưỡng cho tôi bây giờ chưa từng thấy qua, ngửi thấy mùi thơm, tôi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thức ăn phong phú như vậy ở trong thôn chúng tôi ngay cả lễ mừng năm mới cũng không được ăn, đừng nói đến ngày bình thường.

Đỡ ông cụ ngồi xong, tôi có chút ngây ngốc cùng đứng với người đàn ông trung niên, có chút không biết làm sao, ngay cả người giúp việc trong biệt thự này ăn mặc so với tôi chính tề đẹp mắt hơn, ông cụ dường như nhìn thấu tôi ngượng ngùng, phân phó người đàn ông trung niên dẫn tôi đến gian phòng tùy ý đổi một bộ quần áo của người đàn ông trung niên.

Chờ tôi thay xong quần áo sau khi đi ra phát hiện trên bàn ăn thêm một người, nhìn bóng lưng rất rõ ràng cho thấy là phụ nữ, ông cụ cùng người phụ nữ đó không biết tán gẫu cái gì vô cùng vui vẻ, còn cười ha ha.

Đuôi mắt ông cụ nhìn thấy tôi cách đó không xa, cười lên tiếng nói: "Tiểu Hiền, qua đây, giới thiệu cho cháu, đây là cháu gái của Đường Tổ Khanh của ông, A Khanh, đây chính là Tiểu Hiền ngày đó cứu tính mạng ông nội" .

Tôi từ từ đến gần bàn ăn, lúc này mới nhìn rõ mặt mũi người phụ nữ đó, một khắc kia tôi cho là tôi đã gặp được tiên nữ, thật là quá đẹp, nếu nói hoa trong thôn đến nơi này căn bản không có thể so sánh, bởi vì ở đây không cùng một cấp bậc bên trong, chỉ thấy người con gái trước mắt mặt trái xoan tiêu chuẩn, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngài, da trắng nõn, như người trong tranh đi ra, tây trang màu đen đơn giản ở trên người của cô mặc đặc biệt hấp dẫn.

Tôi còn ngây ngốc nhìn bề ngoài xinh đẹp của đối phương kia, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đưa về phía trước mặt của tôi, giọng nói trong trẻo mát lạnh vang lên: "Chào anh, ngày đó vô cùng cảm kích anh đã cứu ông nội tôi" .

Tôi lấy lại tinh thần, có chút cẩn thận đưa tay ở trên quần áo của mình xoa xoa, sau đó vươn tay nắm tay nhỏ bé trắng nõn kia, xúc cảm trong tay trơn nhẵn làm cho tôi rất mơ màng, có tay của ai mà trơn mềm như vậy, nhỏ như vậy sao? Tôi nghi ngờ, có chút không biết làm sao cả lẩm nhẩm nói: "Không, không cần cảm ơn, là, là tôi phải làm" .

Cứ như vậy ý ông cụ bảo tôi ngồi xuống, cùng bọn họ ăn bữa trưa, thức ăn nơi này tôi chưa từng ăn qua, thức ăn cực ngon, ông cụ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho tôi, ngay tại lúc bị thím áp bách sinh hoạt làm cho tôi có cảm giác lỗ mũi có chút một ê ẩm, sau đó bị tôi đè ép xuống, cùng thấp thỏm thật vui vẻ ăn cơm.

Sau khi ăn xong lại hàn huyên với ông cụ và cô gái nhỏ một lúc, sau mới cáo từ với ông cụ, mặc dù ông cụ cực kỳ không đồng ý, nhưng vẫn bắt buộc đi gọi người ta đưa tôi về nhà. Đây chính là lần đầu tiên tôi cùng A Khanh gặp mặt.

Sau khi về đến nhà, thím rất là hưng phấn hỏi tôi cái người đàn ông mặc tây trang đưa tôi đi đâu, đối phương là ai, có được một câu của tôi là "Tìm lộn người", thím hừ một tiếng, cay nghiệt nói: "Tao cũng biết là tìm lộn người, bộ dáng mày thế này làm sao biết người có tiền, muốn biết thì cũng là A Dũng nhà tao biết" .

Đây là tôi lần đầu tiên nói dối với thím, hoặc trong tiềm thức tôi không muốn thím đi quấy rầy cuộc sống ông cụ cùng A Khanh.

Ta có thói quen viết nhật ký, ghi chép chuyện trong cuộc sống của tôi từng chút vui vẻ, kể từ lần đó thấy A Khanh, trong nhật ký đều viết về nội dung đều có liên quan đến cô, nói ví dụ như cô nói cái gì, cô cười về phía tôi, đoán cô đang làm gì vân vân.

Cuộc sống còn phải tiếp tục, nhưng A Khanh dần dần bị tôi đặt ở trong lòng, tôi vẫn như cũ chịu nhận thím trách mắng cùng kiếp sống đi làm vô cùng vô tận, cho đến một tháng sau, đột nhiên ông cụ ngồi xe đến, thấy tôi khó khăn như vậy, ông không nói hai lời, lôi kéo thím và chú đi vào gian phòng ở trong ánh mắt nghi hoặc của tôi, nhìn cửa phòng đóng chặt, tôi có chút lo lắng thím có thể đánh ông cụ không, cả người thấp thỏm bất an ở bên ngoài phòng đi tới đi lui, chuẩn bị tùy thời cứu ông cụ.

Khoảng nửa giờ sau, ông cụ cùng chú và thím đi ra, nhìn ra được tâm tình của thím rất là vui sướng, ông cụ dứt khoát đi về phía tôi, cười híp mắt nói: "Tiểu Hiền, làm chồng của cháu gái ông được không?" .

Nghe đến đó tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tôi thừa nhận mình đối với cái cô gái nhỏ đó vừa thấy đã yêu, nhưng tôi nằm mơ cũng không dám tưởng tượng sẽ cưới cô, dù sao thân phận của tôi như vậy làm sao xứng với cô, thím nhìn thấy nghi ngờ cùng ngây ngốc của tôi, luôn luôn ở một bên ám hiệu tôi lên tiếng đáp ứng.

Tôi không nhớ rõ lúc ấy nghĩ như thế nào, chỉ biết chờ đến lúc mình hiểu được đã đáp ứng, sau đó cùng ông cụ tiến vào biệt thự lần trước đến kia, tôi không biết ông cụ làm thế nào thuyết phục cô gái nhỏ gả cho tôi, tất cả giống như đang nằm mơ, được ông cụ chúc phúc, tôi cùng cô gái nhỏ kết hôn, tôi không hiểu tại sao thím sẽ cho phép tôi cưới A Khanh, có lẽ là bởi vì liên quan đến tiền.

Chờ tôi và cô gái nhỏ cùng nằm trên một chiếc giường, tôi mới phản ứng được tất cả không phải là giấc mơ, hoặc rốt cục trời cao đã chú ý đến tôi, muốn cho tôi may mắn, cả buổi tối tôi không dám ngủ, cẩn thận hô hấp, có thể cảm nhận được mùi thơm trên người cô gái nhỏ truyền tới, cho đến nửa đêm canh ba, xác định cô gái nhỏ đã ngủ say, tôi mới lặng lẽ xoay người quan sát cô gái nhỏ ngủ, không kìm hãm được đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên gò má của cô hôn một cái, giống như kẻ trộm thành công hôn trộm, trong lòng tôi mừng rỡ khác thường.

Tôi không biết ở đêm tân hôn vợ chồng khác làm thế nào để trôi qua, mà tôi và A Khanh chỉ là nằm ở trên giường của mình, cho dù là như vậy, tôi cũng vô cùng vui vẻ.

Sau khi kết hôn, A Khanh rời đi, nghe ông nội nói A Khanh có một căn nhà ở thành phố S, vì tiện cho công việc, cô bình thường đều ở tại thành phố S, khi đó tôi mới biết tôi cưới một nhân vật không tầm thường, A Khanh lại là Phó thị trưởng thành phố S, trong nháy mắt tôi ngây ngốc, một nhân vật như vậy tôi làm sao xứng đây, nhất thời trong lòng tôi hiện lên cảm giác tự ti, bình thường tôi cùng ông nội ở trong biệt thự, khi đó tôi vẫn cố gắng chăm sóc ông nội, đồng thời xử lý mọi việc trong nhà, rất nhiều lúc tôi mơ ti vi xen tin tức của chính phủ thành phố S hoặc là cảm thấy tính xách tay nhớ lại kỷ niệm của tôi với A Khanh.

A Khanh rất ít khi trở lại, nhưng mỗi lần cô trở lại lòng tôi cũng sẽ đặc biệt cao hứng, buổi tối luôn hưng phấn ngủ không yên. Tôi vẫn như vậy cùng ông nội ở một chỗ, tình cảm của hai người giống như ông cháu ruột thịt, ở trong nhà ông nội làm cho tôi có cảm giác vô cùng hạnh phúc, người ở đây đối xử với tôi cũng thật tâm thực lòng.

Cho đến hai năm sau, ông nội nói lão gọi A Khanh về nhà, cũng chính là lần đó ông nội nói muốn tôi đến thành phố ở cùng A Khanh, ông cụ muốn tôi chăm sóc cuộc sống của cô, khi đó tôi vô cùng hưng phấn, bởi vì rốt cục có thể ngày ngày ở cùng một chỗ với A Khanh, nhưng A Khanh dường như không mấy vui vẻ, cho là tôi dùng quỷ kế, đối với chuyện A Khanh hiểu lầm tôi rất khó chịu, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có nghiêm túc làm tốt bổn phận của mình, để cho cô thấy rõ ràng mình thật tâm.

Đến nhà của A Khanh trong thành phố, tôi thừa dịp thời gian A Khanh đi làm tự mình chuẩn bị đi siêu thị xem một chút, kết quả chẳng biết tại sao bị người khác bắt cóc, khi đó tôi vô cùng sợ, không phải sợ mình bị thương, mà là yêu cầu của bọn bắt cóc làm cho tôi lo lắng, bọn họ yêu cầu A Khanh tự mình đưa tiền tới đây, A Khanh một người phụ nữ nhu nhược làm sao là đối thủ của bọn cướp, tôi lo lắng A Khanh sẽ xảy ra chuyện.

Không biết qua bao lâu, tôi phát hiện mình bị người khác đánh hôn mê bất tỉnh, chờ lúc tôi tỉnh lại phát hiện mình ở một nơi xa lạ, người nơi này đều mặt lạnh, bọn họ ngày ngày luyện tập quyền kích, đánh nhau, công phu : đây là một thế giới mới lạ, không có ai quan tâm tôi, nhưng ở chỗ này thật là kỳ lạ, tôi đi khắp nơi cũng không tìm được đường ra, bắt đầu đi tôi cũng bắt đầu luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Chồng: Cung Chiều Em Đến Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.